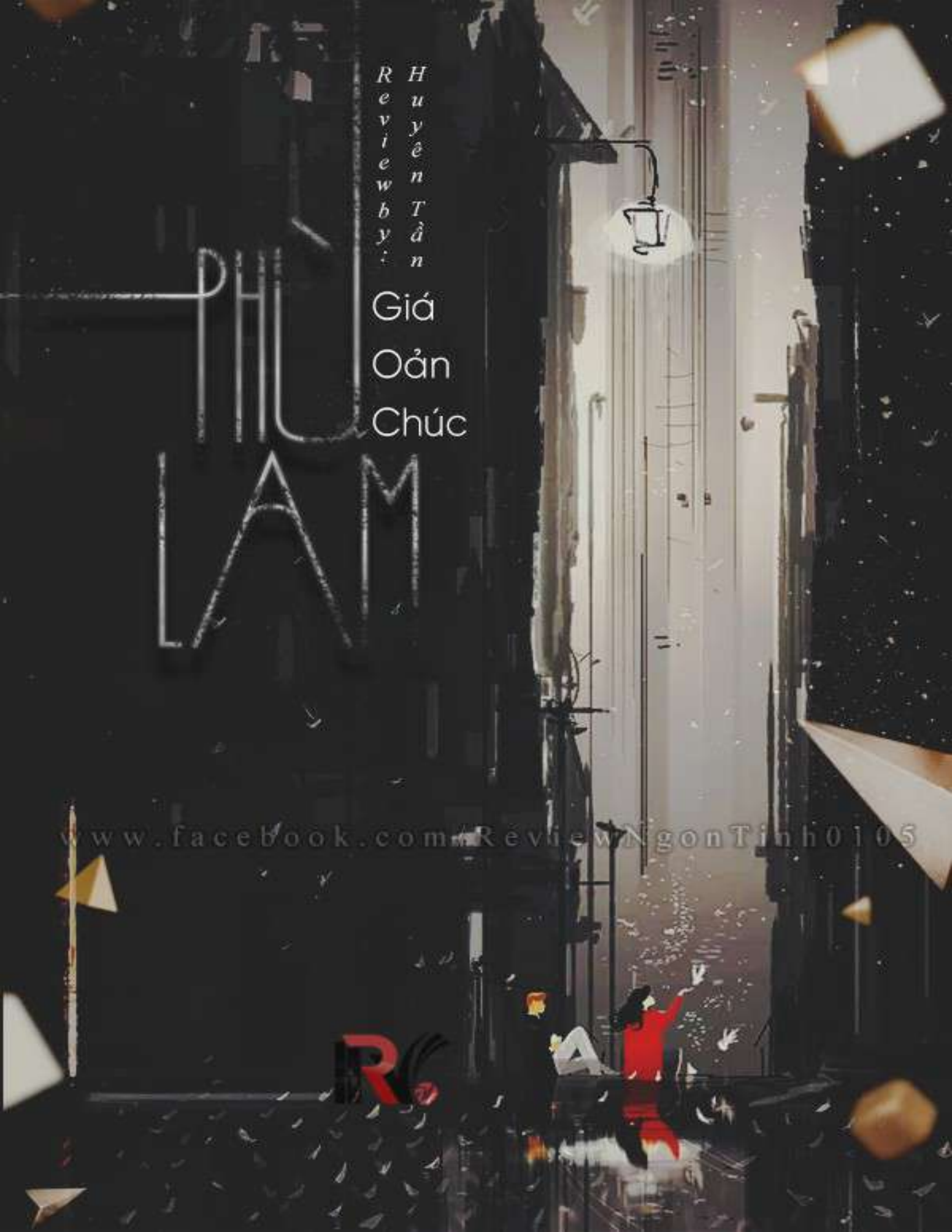

R *H*
e *u*
v *y*
i *ê*
e *n*
w *T*
b *â*
y *n*
:

Giá
Oản
Chúc

PHU LAM

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70 \(End\)](#)

[Ngoại Truyện](#)

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 1

***

Sau khi Doãn Tiểu Dao được mời vào phòng của Lam Diễm, thứ cô nhìn thấy chính là một bữa tiệc ảo giác thịnh soạn.

Tất cả nam nữ ở bên trong đều trong trạng thái ý thức mơ màng, đủ loại cười cợt âm ỉ, còn có cả tiếng nhạc đình tai nhức óc.

Nhân viên phục vụ hơi khom người, chỉ vào người thanh niên ở trong góc cho Doãn Tiểu Dao.

Đó là nhị thiếu gia của Lam thị, Lam Diễm.

Trong chốn khói thuốc mù mịt, gương mặt của hắn có phần không rõ ràng.

Doãn Tiểu Dao quan sát một hồi.

Thần kỳ là, gương mặt của Lam Diễm khá giống cố nhân của cô. Dáng vẻ còn rất trẻ, các đường nét mang cảm giác như con lai, khôi ngô góc cạnh. Chỉ không biết là cặp mắt có màu sắc gì.

Lúc này biểu hiện có của hắn hơi khoa trương, ôm lấy cô gái ở bên cạnh, tiêu cự đôi mắt trống rỗng. Hắn đột nhiên vùi đầu vào trước ngực cô gái, nhắm vài cái. Sau khi ngẩng đầu dậy, hắn cười đến là mê mị.

Hắn dưới ánh nhìn của Doãn Tiểu Dao và các đường nét trong trí nhớ của cô chồng chéo lên nhau, cô rất muốn nhắc nhở một câu: Trân trọng tính

mạng, tránh xa ma túy.

Thế nhưng, cuối cùng thì hẳn cũng không phải là cố nhân của cô. Cho nên cô không thích lo chuyện bao đồng.

Cô chẳng nói tiếng nào, đứng nơi cửa.

Trong phòng có mấy tên đàn ông liếc mắt nhìn qua mấy lần, sau đó tiếp tục trò vui của mình.

Doãn Tiểu Dao đoán rằng, lúc này chắc hẳn bọn họ vẫn còn đang trong cõi ảo giác.

Cô nhìn xung quanh căn phòng, thầm nghĩ, với thực lực hiện có của bản thân, cô có thể giết sạch đám cận bã này.

Hiện thực tàn khốc là, Lam thị là chủ thuê của cô, mà cô thì lại khuất phục dưới chân đồng tiền.

Đám đàn ông đó vui đùa ồn ào đến là hưng phấn.

Chẳng ai để ý đến cô.

Nhân viên phục vụ cũng đã khép cửa ra ngoài từ nãy giờ.

Sau khi cô đã đứng hơn nửa tiếng đồng hồ, có một tên đàn ông hình như đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của cô, "Đây là ai vậy?" Gã nói chuyện hơi bị ngọng, đám nam nữ xung quanh không nghe rõ.

Gã nhíu mày đánh giá Doãn Tiểu Dao, lại rống lên, "Đây là ai vậy?" Sau đó gã ấn điều khiển từ xa, tắt nhạc.

Lúc này, đám nam nữ vô tri vô thức xoay đầu về phía cửa.

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh trả lời, "Doãn Tiểu Dao."

Gã đó nhạc nhiên, "Ai quen con nhỏ này không?"

"Doãn Tiểu Dao..." Đôi mắt lơ đãng say của Lam Diệm mơ màng nhìn qua hướng này, sau mấy giây, hần lắc đầu, dường như không mấy hài lòng, "Là một đứa con gái à?"

"Lam nhị thiếu, lần đầu gặp mặt." Doãn Tiểu Dao nhìn lại hần, không cúi mình không kiêu ngạo, "Tại hạ Doãn Tiểu Dao, ba tháng sắp tới xin được chỉ giáo."

Lam Diệm bị sặc, ly rượu trong tay cũng sánh ra ngoài, "Thời đại gì rồi mà còn nói chuyện kiểu đó."

Hần cười cực kỳ cường điệu, rặt vẻ giễu cợt.

Cô ở nơi này nhìn sang, lại xuyên thấu qua gương mặt của hần nhớ đến Mỗ Mỗ. Người đó, cô không nhớ được tên thật của anh, thế nên đã đặt cho anh cái tên khác là Mỗ Mỗ.

"Doãn Tiểu Dao, nghe tên thôi cũng thấy là một con đàn ông. Ba tháng à?" Lam Diệm ném ly rượu, kéo tóc của cô gái bên cạnh lên, sắc mặt lạnh thêm vài phần, "Hy vọng cô có thể sống qua được ba ngày."

Doãn Tiểu Dao rũ mắt, "Cám ơn đã quan tâm."

Hần lộ ra vẻ khinh thường, không để ý đến cô nữa. Hần mở nhạc lên lại, cùng đám nam nữ xung quanh tiếp tục cuộc vui.

Mãi đến 12 giờ rưỡi rạng sáng hôm sau, Lam Diệm mới có vẻ tỉnh táo đôi chút. Hần đẩy người phụ nữ trong lòng ra, đi đến kéo lấy bả vai của Doãn Tiểu Dao, "Nào, theo tôi về nhà." Khi nói, hơi thở đầy mùi rượu phả hết lên mặt Doãn Tiểu Dao.

Cô đỡ hần thẳng người dậy, "Được."

"Phắc." Hấn sờ vai cô một hồi, chê bai nói, "Quả nhiên là con đàn ông."

Doãn Tiểu Dao hiểu ý của hấn. Bởi vì luyện tập trong thời gian dài, cô đã sớm mất đi sự mềm mại nữ tính.

Lam Diệm thu tay về, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Đến khi hai người lên cùng một chiếc xe, hấn tựa người ở ghế sau, hé nửa con mắt, "Tôi khuyên cô, một đứa con gái bình thường, đừng có đi nhúng tay vào cái vũng nước đục này."

"Lấy tiền của người, thay người trừ họa."

"Nếu mạng mất rồi, thì có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng," Nói xong hấn đột nhiên ngừng lại, đổi giọng điệu, "Tôi chỉ nói đến đây thôi, nếu sau này cô có chết thì cũng không liên quan đến tôi."

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Cám ơn đã quan tâm."

Sau đó thì Lam Diệm không nói nữa. Hấn ngồi dựa vào ghế, ngủ thiếp đi, lại còn ngáy khò khò.

Tài xế ngồi ở phía trước sắc mặt không đổi.

Doãn Tiểu Dao nhìn ra ánh đèn nê ông ở ngoài cửa xe.

Cái thành phố lớn này, so với trấn Tây Tịnh mà cô sống, môi trường và cả bầu không khí đều khác biệt quá nhiều.

--

Nơi Lam Diệm ở, không phải là biệt thự to lớn gì, chỉ là một căn nhà ba phòng ngủ hai gian sảnh.

Hấn bước vào, bật đèn lên.

Trong phòng khách là những món đồ tạp nham để ngổn ngang, trên bàn đặt một đồng nồi chậu bát chén.

Doãn Tiểu Dao vô cùng ngạc nhiên. Tài sản của Lam thị trong Thương Thành phải đứng nhất đứng nhì, thế mà nhị thiếu gia lại lưu lạc đến mức một người giúp việc cũng chẳng có thế này.

Lam Diệm xoay đầu lại, tựa như một cái liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, hần trào ra nụ cười giễu cợt, "Giúp việc chết hết hai người. Những người khác đều chạy hết rồi."

Khóe mắt cô hơi liếc về phía hần, rồi lại nhanh chóng nhìn thẳng về phía trước.

Hần thấy cô không nói gì, cũng coi cô như không khí, tự đi làm chuyện của mình.

Lam Diệm tắm rửa xong, quần một chiếc khăn tắm bước ra, nhìn thấy Doãn Tiểu Dao đang tra xét tỉ mỉ cái gì đó trong phòng khách.

Hần lười để ý đến cô, bước vào phòng thay quần áo, chuẩn bị đi ngủ.

Vừa mới nằm xuống, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Hần kéo chăn đắp qua hết đầu.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên từng hồi từng hồi, không ngừng lại.

"Mẹ nó, phiền thật." Lam Diệm cúi kính nhảy xuống giường, lúc kéo cửa ra cũng không hề che đậy cơn tức giận của mình, "Tôi ghét nhất người khác làm ồn khi tôi ngủ."

Sắc mặt của Doãn Tiểu Dao bình tĩnh, "Tôi có nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho các hạ trong 24/24." Lúc cô ngẩng đầu lên, trong lòng thoáng lạnh đi

một chút. Đôi con người của hắn... cũng là màu xanh lam. Giống Mỗ Mỗ vậy.

"Bảo vệ bà nội cô." Hắn phất tay về phía cô, động tác như muốn đánh cô một trận. "Mau cút đi ngủ đi, đừng đến phiền tôi."

"Bà nội tôi võ công rất giỏi, cảm ơn đã quan tâm."

Cú đấm này của Lam Diệm giống như đánh vào bông vải. Hơn nữa vẻ mặt của cô rất nghiêm túc, câu nói ban nãy chẳng giống như đang nói đùa chút nào.

Hắn nhớ lại lời mà ông quản gia già đã nói với hắn.

Doãn Tiểu Dao, sinh ra ở thôn Tây Tịnh, trấn Tây Tịnh. Thân thủ tốt nhất trong lứa thế hệ trẻ của Hoàn Quán.

Liên quan đến Hoàn Quán, Lam Diệm không nhớ rõ cuộc thì nó oách như thế nào. Dù sao thì cao tầng của Lam thị đã sắp xếp cho cái kẻ liên tiếp mấy lần thoát khỏi quỹ môn quan là hắn một cận vệ bên mình,

Hơn nữa, còn là con gái.

Một "con đàn ông" có dáng vẻ cực kỳ bình thường.

Lam Diệm gãi gãi đầu, "Cô muốn lao đầu vào chỗ chết thì tùy, nhưng mà tôi cảnh cáo cô, đừng có mơ ngủ trên giường của tôi."

Doãn Tiểu Dao nhìn chiếc giường đôi đó, "Tôi ngủ trên sàn nhà là được."

"Hy vọng ngày mai cô không bị tôi một cước đạp chết tươi."

Lam Diệm nói xong liền nằm lại xuống giường, kéo chăn lên.

Doãn Tiểu Dao lảng lạng đi qua phòng bên ôm một mớ chăn mền, sau đó nằm xuống thảm trải sàn.

Cô nhìn lên trần nhà, suy tính đến khả năng chìm vào giấc ngủ của mình.

Lam Diệm lại bắt đầu ngáy. Tiếng ngáy đó thật có quy luật và tiết tấu, phía cuối chuỗi tiếng ngáy tông điệu còn vút lên.

Sự cảnh giác mà Doãn Tiểu Dao luyện tập nhiều năm khiến bình thường cô đã khó ngủ say được, chứ đừng nói còn có thứ tiếng ồn ào bên cạnh lúc này.

Cô nghĩ, ba tháng tiếp theo, có khả năng sẽ thường xuyên bị mất ngủ rồi.

--

Lam Diệm ngủ đến nửa đêm, đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Doãn Tiểu Dao trong nháy mắt cũng nhảy phắt dậy, trầm tĩnh quét mắt một vòng khắp phòng. Không có gì bất thường.

Hắn vãi cả mồ hôi, đột nhiên quay về phía cô, "Tối qua cô không tắm à?"

Cô nhú mào, "Chiều hôm qua 6 giờ tôi tắm rồi."

"Ra ngoài, ra ngoài." Hắn bóp mũi lại, kêu ca, "Tôi bảo sao mà lại có mùi gì quái lạ. Mùi của đàn ông."

"Không có quần áo." Hành lý của Doãn Tiểu Dao còn chưa được chuyển đến. Chiều hôm qua cô mới đến Thương Thành, liền bị trợ lý của Lam thị dẫn đến chỗ Lam Diệm mua vui.

Thật là một phút cũng không bỏ lỡ.

Lam Diệm lườm cô một cái, "Vậy thì cút ra ngoài mà ngủ, phòng của bốn thiếu gia không được phép có đồ bẩn thỉu."

"Tôi rất sạch sẽ." Cô nghiêng người về phía trước.

"Đừng qua đây, thôi chết đi được." Hãn lùi về phía sau một chút, giống như tránh ruồi nhặng vậy, "Cô thích ngủ dưới đất thì mặc cô, nhưng phiền cô cách tôi xa một chút, càng xa càng tốt."

"Tôi có nghĩa vụ bảo vệ an toàn của các hạ 24/24." Doãn Tiểu Dao nhắc lại nhiệm vụ của mình.

Lam Diệm cười gian xảo, "Cô có bản lĩnh thì bảo vệ tôi trong lúc tôi đi cầu xem."

"Nếu các hạ không ngại, tôi tất nhiên sẽ đi cùng."

Khóe mắt hãn giật một cái, trừng mắt nhìn cô.

Vẻ mặt của cô rất bình tĩnh.

Mắt nhìn mắt hết gần 10 giây, Lam Diệm đã buồn ngủ, "Cút ra ngoài cửa mà ngủ, đừng cản trở tôi."

"Được." Doãn Tiểu Dao không có ý kiến gì, ôm lấy chăn mềm, chuyển đến cạnh cửa.

Hãn nằm nghiêng người, yên lặng nhìn bóng người của cô.

Khi cô đã yên ổn nằm xuống bên cạnh cửa, hãn túm chăn lên, che kín hết đầu mình.

Doãn Tiểu Dao cảm thấy bản thân mình chắc là không ngủ được rồi.

Lam Diệm không chỉ ngáy, mà sau khi ngủ say lại, hần còn bắt đầu nghiêng rặng. Tiếng động rất nhỏ, nhưng thính lực của Doãn Tiểu Dao rất nhạy bén, cho nên trong màn đêm tĩnh mịch này, chẳng khác gì được phóng đại lên mấy lần.

Cô ngồi dậy.

Tên Lam Diệm và Mỗ Mỗ mà cô từng quen biết, giống nhau cực kỳ.

Vốn là tướng mạo rất giống nhau đã là trùng hợp lắm rồi, mà đôi mắt xanh lam đó, cũng giống y như đúc.

Điều này khiến cô hoài nghi sự giống nhau tột cùng đó, hay chính là cùng một người.

Tiếng nghiêng rặng của Lam Diệm dần dần trở nên lớn hơn, kệt kệt kệt kệt. Doãn Tiểu Dao dứt khoát đứng dậy bước chầm chậm vòng quanh căn phòng này.

Cô đi đứng không một tiếng động.

Cô bước đến bên Lam Diệm, đứng ở nơi đầu giường nhìn hần.

Hần ngủ không được ngon. Mày nhú chặt, mồ hôi túa ra.

Cô nhớ lại lúc mình rời khỏi Hoàn Quán, cha cô đã nói, "Làm nghề gì, sống nghề đó."

Mảnh đất nơi Hoàn Quán, truyền từ đời này sang đời khác, đã có lịch sử hơn trăm năm. Quy hoạch gần đây của trấn Tây Tịnh, dự định sẽ trưng thu nơi đó để mở rộng hạng mục du lịch.

Doãn phụ tất nhiên là không đồng ý, đã đi nói chuyện với lãnh đạo trên trấn mấy tháng nay.

Mục đích mà Lam thị nhúng chân vào việc này rất rõ ràng, họ cần đến sự giúp đỡ về mặt võ lực của Hoàn Quán. Nếu như Lam Diệm có thể sống đến mùa thu, thì cái gút thắt hạng mục du lịch đó, Lam thị sẽ chịu trách nhiệm đi gỡ.

Vốn dĩ Doãn phụ cũng không tin tưởng Lam thị, trùng hợp là trong bữa tiệc có một đệ tử của gia tộc có chút giao tình với Lam thị. Dưới sự đảm bảo của người đệ tử đó, Doãn phụ miễn cưỡng chấp nhận.

·

Chú thích chút: phần "con đàn ông" [男人婆] được hiểu là con gái ăn mặc, tính cách, bề ngoài... như con trai. Lúc đầu tớ nghĩ đến từ "tomboy" nhưng cảm thấy từ đó... nhẹ nhàng, dễ thương, hiền lành quá nên xài từ trên.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 2

***

Trần Tây Tịnh là quê hương của võ thuật.

Danh tiếng đời trước của Hoàn Quán được khắp Thương Thành biết đến.

Những năm này, theo cùng với cảnh hòa bình thịnh thế, võ quán trong trấn Tây Tịnh dần dà đã giảm bớt đi. Bây giờ còn tồn tại, cũng chẳng quá hai ba nhà.

Võ quán nghiên cứu và luyện tập võ thuật của Trung Quốc, có bản chất khác biệt với những món súng ống của Tây phương.

Không ít đứa trẻ được đưa đến Hoàn Quán, kỳ thực ước nguyện ban đầu chỉ là cường thân kiện thể. Chỉ có vài phụ huynh cho rằng, xã hội bây giờ loạn như vậy, có thêm một hai món bản lĩnh phòng thân cũng tương đối thực dụng.

Hoàn Quán không mấy khi nhận công việc bên ngoài. Có vài khoảng thời gian, liên tục mấy năm trời cũng không nhận lấy một lần.

Công việc lần trước, đã là của ba năm trước.

Người đảm nhiệm, là Doãn Tiểu Dao, 22 tuổi.

Doãn phụ và Doãn mẫu có một trai một gái, tuổi tác cách nhau đúng một giáp.

Doãn phụ từng nói, nếu như Doãn Tiểu Đao là một đứa con trai, thì thật sự là chẳng còn gì đáng tiếc nữa. Dù con gái có thiên chất thông tuệ đến mấy đi nữa, thì thể năng vẫn luôn thua kém nam giới. Sau này Doãn phụ cho Doãn Tiểu Đao đi theo con đường kỹ xảo.

Doãn Tiểu Nhuệ tuổi tác còn nhỏ, bây giờ lớp trẻ trong Hoàn Quán, tính về thực lực tổng hợp thì Doãn Tiểu Đao là tốt nhất.

Cái gọi là thực lực tổng hợp, không chỉ riêng về phương diện chiến đấu, còn bao gồm cả tính cách và tính thận trọng. Một người luyện võ dám nhận sai lầm của mình thì sống lâu hơn một kẻ thua rồi mà vẫn khoe mẽ làm dữ rất nhiều.

Cho nên, lần này Doãn phụ vẫn là để cho con gái ra trận.

Theo như tư liệu của Lam thị, những chuyện mà Lam Diệm gặp phải đều là những sự cố quái ác nhỏ, giống như cái gì mà bình hoa rơi xuống, miếng chai vỡ, thoát nhìn chỉ là những thù hận vật vãnh, nhưng đã liên lụy làm thương vong mấy người.

Những chuyện này mà mời một người làm nghề vệ sĩ đến thì khó tránh chuyện bé xé ra to, cho nên, loại võ quán dân gian không chính thức này, không thể nào thích hợp hơn được nữa.

Lúc Doãn phụ tiễn Doãn Tiểu Đao, chỉ dặn dò vài câu đơn giản.

Sau cũng Doãn mẫu nói một câu, "Đợi con trở về." Giống như tiễn Doãn Tiểu Đao đi học vậy.

Doãn Tiểu Đao gật đầu, vác hành lý, "Cha, mẹ, ba tháng sau gặp lại."

Cô có lòng tin, cô nhất định sẽ trở về.

--

Mãi cho đến hơn 5 giờ sáng, Lam Diễm mới ngừng nghiêng răng.

Doãn Tiểu Dao đứng dựa vào cửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phòng yên tĩnh một chút, bên ngoài lại bắt đầu trở nên ồn ào.

Thường ngày, vào giờ này cô đã phải dậy để luyện công.

Lúc này cô rất nhớ đến những con chim sẻ trong Hoàn Quán, còn có không khí mát mẻ, lẫn gạo và rau xanh tự cung tự cấp.

Lam Diễm ngủ đến tám rưỡi mới tỉnh dậy. Sau khi mở mắt ra, ý thức còn chưa quay về, hần há miệng ngáp, duỗi người, lăn một vòng trên giường. Khi nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, hần giật thót cả mình, "Fuck!"

Doãn Tiểu Dao đứng dậy, "Chào buổi sáng." Dáng đứng của cô rất thẳng.

"Chào cái đầu cô." Cơ cấu kính buổi sớm của hần phát tác, "Vừa sáng sớm đã nhìn thấy một vật thể không nam không nữ."

Những lời này của hần chẳng ảnh hưởng gì đến cô, cô bình bình trả lời, "Các hạ có ba tháng để thích ứng."

Lam Diễm hừ mũi, "Ngày nào cũng đối diện với một đứa tomboy, sẽ bị tổn thọ đấy."

"Tôi chỉ bảo đảm tính mạng của các hạ trong ba tháng." Ngụ ý rằng, sau ba tháng, hần sống chết không liên quan đến cô.

"Cô ____" Hần túm lấy gối ném về phía cô.

Doãn Tiểu Dao nghiêng đầu tránh.

Chiếc gối rơi xuống đất.

Lam Diệm tức giận cực kỳ, "Cút, tôi phải thay đồ."

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Có nguy hiểm gọi tôi." Nói xong cô kéo cửa ra ngoài.

Miệng Lam Diệm lái nhái một tràng những lời thô tục.

Cô mắt điếc tai ngơ.

Cửa vừa đóng, hăn liền ngừng chửi. Hăn nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, nghiêng răng nói, "Mùa hè quái quỷ."

Lam Diệm coi Doãn Tiểu Dao như không khí, tự mình đi rửa ráy, sau đó ra khỏi nhà đi làm.

Cô im lặng đi theo sau lưng hăn.

Tài xế nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, thái độ rất cung kính, "Doãn tiểu thư, hành lý của cô trong hôm nay sẽ được giao đến."

Cô gật đầu cảm ơn.

Tòa nhà công ty của Lam thị ở trong trung tâm thành phố. Giờ đi làm, đoạn đường chính tắc nghẽn kinh khủng.

Lam Diệm nhìn dòng xe không thấy đầu mút, bèn bắt đầu nhắm mắt lại ngủ. Chẳng mấy chốc, tiếng ngáy đã vang lên.

Doãn Tiểu Dao đảo mắt nhìn hăn, trong lòng tính toán một ngày hăn ngủ bao lâu.

Bỗng nhiên, mắt cô chợt loáng lên, nhanh chóng vươn tay ấn đầu hăn xuống băng ghế.

Bên ngoài có một vật thể không rõ nguồn gốc bay về phía cửa sổ xe, sau khi va vào cửa xe, lại dội ngược ra ngoài.

Cô sắc bén lướt mắt về làn xe hướng ngược lại.

Xe của Lam Diệm chạy làn xe ngoài cùng bên trái. Làn xe đối diện rất thông thoáng, chiếc xe màu đen kia chẳng mấy chốc đã chạy mất hút.

"Này." Lam Diệm bưng đầu, vùng vẫy, "Cô muốn đèo tôi đến khi nào?"

Doãn Tiểu Dao buông hẳn ra, "Chiếc xe đó không có biển số." Nói rõ ràng chính là đến vì hẳn.

Hắn ngồi dậy, nhìn nhìn cửa sổ xe, thế mà lại có thể cười lên, "Chất lượng của mảnh kính mới thay này tốt thật." Giọng điệu cà lơ phất phơ.

"Các hạ biết là ai không?"

Lam Diệm gõ gõ cửa sổ xe, bị ánh nắng bên ngoài làm chói mắt đến híp lại, "Tôi nào có biết. Kẻ địch nhiều đến nhớ không nổi."

Doãn Tiểu Dao không tiếp tục truy hỏi nữa. Dựa theo tình huống ban này, thật sự giống như một trò đùa quái ác. Nếu như làm thật, thì hẳn phải dùng đạn, chứ không phải cấu kiện kim loại. Thế nhưng đùa dai tới tấp như thế này, là có dụng ý gì.

Sự cố này, chẳng tạo chút ảnh hưởng gì đến Lam Diệm. Chẳng qua mấy phút, hẳn đã ngủ mất tiêu.

Một giấc này ngủ đến công ty Lam thị.

Sau khi bước vào phòng làm việc, hẳn ngáp vài cái, ai oán nói, "Mùa hè buồn ngủ quá, phải cho nghỉ hè mới đúng."

Doãn Tiểu Dao đi quanh phòng làm việc một vòng. Đến một nơi mới cô nhất định phải quan sát quan sát, đây là thói quen.

Lam Diệm lười biếng giương mắt nhìn cô một cái, sau đó hần mở máy tính lên, đeo tai nghe, bắt đầu xem phim.

Doãn Tiểu Dao quay đầu lại nhìn thấy hần nửa gục trên bàn. Hần nhìn chăm chú vào màn hình, trong mắt có thứ cảm xúc khác thường nào đó, khiến cho đôi con ngươi ấy càng thêm xanh thắm.

Cô đi vòng hết phòng làm việc thì ngồi xuống sofa, lật lật mấy tờ báo ở bên cạnh.

Qua một lúc lâu, đột nhiên Lam Diệm tru tréo lên, "Fuck, đen vải."

Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu lên.

Hần tiếp tục bực tức, "Không có đĩa nào nỡ một chút sao?"

Cô đứng dậy, chầm chậm đi đến bên bàn làm việc.

Màn hình ở trước mặt hần, rõ ràng là cảnh không phù hợp với con nít: một nam một nữ, hình ảnh hd phóng to nơi nào đó lên, bọn họ dán dính lấy nhau.

Lúc Lam Diệm vươn tay cầm lấy ly nước, khước mắt hần đột nhiên liếc đến Doãn Tiểu Dao. Hần quay đầu, tức giận nói, "Không có chuyện gì qua đây làm gì, muốn dọa chết người à!"

Doãn Tiểu Dao nhìn màn hình, cảm giác có chút kỳ quái.

Hần liếc nhìn vẻ mặt của cô, trong phút chốc để lộ ra nụ cười xấu xa. Hần tháo tai nghe xuống, ngả ngớn hỏi, "Này, cô thấy qua thứ ấy của đàn ông chưa?"

Cô gật đầu, "Trong thôn chúng tôi, mấy đứa bé trai đều thích ra bờ suối tắm. Toàn thôn đều nhìn thấy."

"..." Lam Diệm suýt chút mắc nghẹn hớp nước trong cổ họng, "Tôi hỏi là đàn ông, không phải là mấy thằng con nít." Nhìn cái dáng vẻ đần thối của cô ta là biết, chắc chắn chưa có thằng nào thích cô ta.

"Đàn ông trong thôn không ra suối tắm," Cô trần thuật.

"Ồ? Thế là chưa nhìn thấy qua." Hãn cười càng thêm thâm tà, "Vậy tôi cho cô thưởng thức chút nhé?"

Doãn Tiểu Dao nhìn màn hình một cái, lắc lắc đầu, "Tôi thấy xấu." Những vật đẹp đẽ mới xứng với hai chữ "thưởng thức."

"..." Hãn muốn đánh chết cô. Hãn nghiêng răng, nhả ra từng chữ từng chữ, "Thứ này có thể khiến cô ngất trời. Có muốn thử không?"

Cô vẫn lắc đầu, "Các hạ không được."

Mẹ nó! Sĩ khả sát bất khả nhục! "Đợi tôi bắt được cô, xem có được hay không!"

"Các hạ không được." Doãn Tiểu Dao vẫn kiên trì nói. Vừa liếc mắt cô đã nhìn ra, hãn yếu hơn cô rất nhiều.

Lam Diệm bốc hỏa, hãn thô lỗ túm lấy vai của cô.

Cô nhẹ nhàng tránh né.

Hãn sa sầm mặt, bước lên trước tiếp tục.

Doãn Tiểu Dao nhẹ nhàng lướt một cái, đã cách xa hãn hai mét.

Lam Diễm có chút sững sốt. Hãn nuốt không trôi cục tức này, bỏ nhào về phía cô.

Cô chẳng thờ dốc chút nào.

Ngay cả góc áo của cô hãn cũng không chạm được.

Sau mười phút, Lam Diễm chọn bỏ cuộc. Hãn hung hãn nói, "Bỏ đi. Xấu xí như cô, tôi chẳng có chút hứng thú nào."

Trận cú bắt này thật khiến hãn mệt gần chết, làm cho hãn ngay cả tâm tình để xem AV cũng bay biến hết sạch. Bây giờ ngoại trừ ăn ngủ ra, hãn chẳng muốn làm gì cả. Thế mà hết lần này đến lần khác, ban giám đốc cứ yêu cầu hãn phải đến đây làm việc.

Lam Diễm bước vào phòng nghỉ, ngã xuống giường.

Hãn thật muốn ngủ một giấc thật dài.

--

Doãn Tiểu Dao ngồi trong phòng nghỉ, thỉnh thoảng lật lật tờ báo.

Nhiệm vụ của ba năm trước thú vị hơn hiện tại nhiều.

Lúc đó cô bảo vệ một phú thương tham gia hội nghị. Lúc đó thời gian khá ngắn, chỉ trong khoảng 10 ngày. Thế nhưng phú thương đó kiến thức rộng, thường hay nói chuyện trên trời dưới đất với cô.

Cá tính của Doãn Tiểu Dao điềm tĩnh, cô không thích nói chuyện, chỉ thích nghe. Ngôn hành cử chỉ của một người, trên cơ bản có thể phản ánh ra tính cách của người đó.

Ví như Lam Diễm, chính là điển hình của kiểu bộp chộp dễ nóng giận.

Mỗ Mỗ ngày trước cô quen biết, lại không hề giống Lam Diệm. Thiếu niên đó u sầu thanh cao, đôi mắt lam như mãi mãi bị một màn sương buồn che kín. Cho nên hai người này chắc hẳn không thể là cùng một người được.

Lúc gần 11 giờ, có người ở bên ngoài gõ cửa.

Doãn Tiểu Dao ngồi đó, không cử động. Cô chỉ bảo vệ an toàn của Lam Diệm, những chuyện khác không thuộc phạm vi chức trách của cô.

Sau khi tiếng gõ cửa ngừng lại, chẳng mấy phút sau, lại vang lên tiếp, kèm theo đó còn có tiếng nói sốt ruột, "Quản lý Lam, Hồ tiểu thư đến rồi."

Lam Diệm ngủ say như chết, không có phản ứng.

Lúc này, đột nhiên vang lên một giọng nói tương đối chói tai, "Lam Diệm, tôi biết anh ở trong đó!"

Tiếng gõ cửa lớn hơn.

Doãn Tiểu Dao phán đoán, đó không phải là gõ, mà là đập.

Bên ngoài càng ngày càng ồn ào, có đến mấy thứ tiếng động hòa chung với tiếng nói. Qua một hồi, không biết ai cầm chìa khóa đến, cửa phòng làm việc bị mở ra.

Tiếng bước chân dồn dập đi vào.

"Hồ tiểu thư, cô xem, quản lý Lam không ở đây mà. Có cần ____"

"Tôi khẳng định là có." Giọng nói the thé nâng cao âm lượng, "Lam Diệm, anh ra đây gặp tôi!"

Sau đó, cửa phòng nghỉ bị mở ra.

"A!" Hồ tiểu thư trợn trừng đôi mắt, "Cậu nam nữ, đang lúc làm việc trốn vào đây vụng trộm."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

***

Hồ tiểu thư này rõ ràng không có mắt nhìn.

Đôi nam nữ trong phòng quần áo chỉnh tề, hơn nữa nam còn nằm trên giường ngủ như một con heo, nhìn thế nào cũng không giống như đang vụng trộm.

Chỉ có thể nói là đang làm biếng thôi.

Tiếng động ồn ào như thế mà Lam Diệm cũng không tỉnh dậy. Tiếng ngáy vẫn rất có quy luật.

Hồ tiểu thư tức đến sôi cả máu, rảo bước đến bên giường, muốn nhéo tai hấn ta.

Tốc độ của Doãn Tiểu Dao càng nhanh hơn, một phắt đã bắt được tay của Hồ tiểu thư.

Hồ tiểu thư sợ hãi kêu lên, "Cái thứ xấu đầu xấu đởn không rõ lai lịch như cô lại dám động thủ với tôi hả."

Có lẽ là tiếng thét chói tai này đã xuyên thấu được đến tai Lam Diệm, cuối cùng hấn cũng tỉnh dậy.

Trong lúc mơ màng, hấn nhìn thấy ngoài cửa có một đám phụ nữ, theo bản năng hấn kéo chăn lên, bao kín mình lại. Quay đầu một cái, gương mặt nổi giận đùng đùng của Hồ tiểu thư đập vào mắt hấn.

Hắn lập tức ngồi dậy, mày kiếm nhú lại, "Bác gái này là ai vậy."

Sau lời này, tâm tình của Hồ tiểu thư hoàn toàn mất kiểm soát, "Tên khốn Lam Diệm! Ba ngày trước anh còn nói tôi là người con gái anh yêu nhất đời này."

"Cô gặp ma rồi chẳng." Sắc mặt của Lam Diệm cũng không tốt. Hắn nhìn nhìn áo sơ mi của mình, sau khi xác thực không bị lộ hàng, hắn kéo chăn ra.

Hồ tiểu thư đã tức đến đỉnh điểm rồi, "Tôi phải giết anh!"

Doãn Tiểu Dao lạnh lùng giữ chặt lấy tay của Hồ tiểu thư không buông, "Ai cũng không được động anh ta."

Đôi mày của Lam Diệm nhướng lên. Suýt chút thì hắn quên mất, bây giờ hắn đã có một người hộ vệ rồi. Thế là hắn càng đặc ý không sợ, "Bà bác bốc hỏa lớn như vậy, rất dễ bị nấp nhả đó."

Hồ tiểu thư tức đến cả mặt cũng méo mó, "Hai người đợi đấy cho tôi!" Cô ta ra sức quấy khỏi sự kèm chế của Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao buông tay ra trước.

Hồ tiểu thư tức đến sùi bọt mép đi ra ngoài.

Mấy nhân viên ở ngoài cửa xem náo nhiệt, ngượng ngập rút lui.

Lam Diệm xuống giường lười biếng vươn vai. "Bảo vệ dưới lầu ăn cơm chùa đấy hả, bà bác bà thím nào cũng xông vào phòng làm việc của quản lý được."

Nhưng mà ngày hôm sau, hắn đã hiểu được, bà bác đó không phải người bình thường.

Cô ta là cục cưng của một lãnh đạo của Thương Thành.

Lam thị đang tích cực đấu thầu một hạng mục chính phủ, vì bảo đảm sự suông sẻ của hạng mục đó, cao tăng của Lam thị quyết định cho Lam Diệm đi nhận lỗi với Hồ tiểu thư.

Tính khí của Hồ tiểu thư nóng nảy, chuyện xin lỗi bình thường không đủ làm nguôi cơn giận của cô ta.

Kết quả, lúc Lam Diệm ngủ trưa, đã nhận một mảnh giấy điều chuyển hạ chức.

Hạ liền mấy bậc.

Hơn nữa còn bị phái đến một nhà máy làm trong vòng ba tháng.

Doãn Tiểu Dao hoài nghi, Lam thị này có thật sự nữ đại nghĩa diệt thân không. Nói thế nào đi nữa, Lam Diệm cũng là nhị thiếu gia, nhưng lại bị đá qua đá lại như trái bóng da vậy.

Thần kỳ hơn là, đối với biến động này, Lam Diệm tiếp nhận rất thản nhiên.

Nhà máy đó là một xưởng sản xuất ống khói Lam thị thu mua lại vào năm ngoái khi nó sắp bị phá sản, ở sát gần Hâm Thành. Sau khi Lam thị tiếp nhận, tất cả các hạng mục ống khói ở Thương Thành đều giao cho nhà máy đó.

Ba ngày sau, Lam Diệm cùng Doãn Tiểu Dao xuất phát.

Sau khi lên xe, Lam Diệm lẩm bẫm rằng Doãn Tiểu Dao là sao chổi của hắn.

Cô vừa đến, hắn liền gặp họa.

Tâm tình của Doãn Tiểu Dao rất bình tĩnh. Cô nghe tài xế nói, đây không phải lần đầu tiên Lam Diệm bị giáng chức.

Trước kia vẫn là tổng giám đốc Lam, sau đó là phó tổng, rồi quản lý.

Bây giờ, hẳn là quản đốc Lam.

--

Hâm Thành là một thành phố công nghiệp, không ít thương gia nước ngoài chọn nơi này để mở nhà máy. Gần kề Thương Thành, giao thông thuận tiện, hơn nữa giá nhân công cũng rẻ mạt.

Nhà máy sản xuất ống khói ở khu vực trấn Tông Sơn. Xuất phát từ Thương Thành, phải đi mất ba tiếng đồng hồ mới đến nơi. Gần đó đều là nhà máy xí nghiệp, trên đường đa phần đều là xe tải chở hàng, đất bụi mù trời. Lúc đến khu vực nhà máy, bánh xe đã dính đầy bùn đất.

Sau khi tài xế đưa họ đến nơi thì quay trở về.

Lam Diệm ngủ suốt quãng đường đi. Sau khi xuống xe, hẳn đứng trước cổng nhà máy, quay đầu nhìn lại chiếc xe chạy xa để lại một đám bụi mù mịt sau đó, "Con mẹ nó, ngay cả xe cũng không để cho mình một chiếc."

Hắn thấy Doãn Tiểu Dao kéo theo hai rương hành lý một trái một phải, cũng không dự định đến giúp đỡ, một mình hai tay trống không bước vào.

Quản đốc ban đầu của nhà máy bây giờ đã thành chức phó, đối với vị quản đốc Lam từ trên trời rơi xuống này, mọi người đều thấp thỏm trong lòng, cũng không hiểu được là rốt cuộc hẳn đến làm gì.

Lam Diệm nghênh ngang bước vào phòng làm việc.

Phòng làm việc rất đơn sơ, hai sofa, một bàn trà.

Lúc toàn bộ lớp quản lý thoạt nhìn thấy Lam Diệm, đều kinh ngạc với tướng mạo và nhất là đôi mắt xanh lam của hắn. Sau khi hoàn hồn lại, phó quản đốc lên tiếng chào hỏi trước tiên, "Quản đốc Lam, chào anh."

Lam Diệm nghe thấy cái danh xưng này, sắc mặt hơi cứng lại một chút.

"Tôi là phó quản đốc của nhà máy này, tên là Lý Dũng Hoa."

"Ờ." Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười nhếch khóe miệng lên.

Doãn Tiểu Dao không nói tiếng nào kéo hành lý bước vào.

Mấy người rất tò mò thân phận của cô, nhưng không dám hỏi.

Lam Diệm quan sát mọi người nhìn sang bên đó, thế là hắn uể oải giới thiệu, "Đó là..." Hắn ngừng một chút, "Chủ nhiệm mới của phân xưởng."

Doãn Tiểu Dao bỏ hành lý xuống, ngẩng đầu lên, "Tại hạ không phải chủ nhiệm phân xưởng."

"Ngậm mồm." Lam Diệm trách mắng, "Lúc quản đốc nói chuyện khi nào đến phiên cô xía mỏ vào."

Biểu tình của mọi người đều rất kỳ dị, ánh mắt di chuyển giữa Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm phát phát tay, "Các anh ra trước đi, để tôi với chủ nhiệm phân xưởng nói mấy câu."

Mọi người theo lời rời khỏi, lúc sắp đi vẫn còn khó hiểu nhìn Doãn Tiểu Dao một cái.

Đợi khi cửa phòng đóng lại, Doãn Tiểu Dao lại trần thuật một lần, "Tại hạ không phải chủ nhiệm phân xưởng."

Lam Diệm hừ một tiếng, "Vậy cô là cái gì? Cô nghĩ đi, một đứa con gái, ngày nào cũng đi ra đi vào với tôi, chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta còn nghĩ cái tên quản đốc tôi đây cuộc sống tác phong rất có vấn đề đó."

"Thanh giả tự thanh."

"Cô hiểu cái quái gì! Đến lúc đó mà còn bị giáng chức nữa, thì tôi sẽ thành nhân viên đó." Hãn hậm hực, "Chúng ta ở bên ngoài chính là thân phận làm việc chung." Nhưng mà khi nghĩ kỹ lại, dường như cũng chẳng có quản đốc với chủ nhiệm phân xưởng nào dính với nhau 24/24 cả.

Doãn Tiểu Dao liên tưởng đến lần giáng chức này đến lần giáng chức khác của hãn, cô cũng không tiếp tục so đo cái chức danh này nữa. Chỉ có một điều cô vẫn khẳng khẳng, "Buổi tối tôi phải ngủ chung một phòng với các hạ."

"..." Lam Diệm trừng mắt nhìn cô, "Nói chuyện dùng não tí đi! Cũng may là cô gặp được một thanh niên chân chính như tôi đó, nếu đổi thành thằng cha khác hã, thì trình tiết của cô khó giữ rồi."

"Các hạ đánh không lại tôi." Cho nên, nguyên nhân chủ yếu căn bản không phải là hãn chân chính.

"..." Hãn thật sự rất muốn đánh chết cô, "Cô có tin tôi có thể hạ độc chết cô không."

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Các hạ không được."

Lam Diệm cười gằn đáp lại. Mấy ngày này, hãn đã miễn nhiệm với hai chữ "không được" rồi. Bây giờ hãn tự an ủi mình, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.

--

Sau khi chào hỏi các cấp quản lý, Lý Dũng Hoa liền dẫn Lam Diệm đi quanh nhà máy một vòng.

Cái thứ ống khói này, kỹ thuật hàm lượng không cao, nhưng mà, trong nhà máy cũng rất bài bản xây nên một phòng thực nghiệm mô phỏng xả khói, còn mời mấy nghiên cứu sinh trong trường đại học trọng điểm đến.

Lam Diệm chỉ tùy tiện nhìn quanh, cũng không hiểu nguyên lý gì. Sau khi đi hết một vòng, hần chỉ ra một kết luận, "Trong nhà máy này tôi đẹp trai nhất."

Tuy đây là sự thật, nhưng mà gương mặt của Lý Dũng Hoa cũng không kiếm được mà co rút một hồi.

"Đi mệt rồi, quản đốc Lý, tôi và chủ nhiệm Đào đi ăn cơm trưa đây."

Lý Dũng Hoa vội vàng nói vâng.

Căn tin của nhà máy, mỗi ngày chỉ làm ba món thức ăn, hai thịt một rau. Tất cả công nhân viên đều ăn như nhau.

Lam Diệm liếc nhìn thấy thức ăn đó toàn ớt là ớt, sắc mặt sa sầm, "Này, chủ nhiệm Đào, cô ăn cay không?"

"Ăn được."

"Khẩu vị nặng quá." Hần lại nhìn cái nồi lớn đỏ au một cái, "Tôi không ăn mấy thứ này. Cô ra ngoài mua cho tôi chút đồ ăn thanh đạm đi."

"Tôi đi rồi, các hạ có thể gặp nguy hiểm."

Lam Diệm khinh bỉ nói, "Đứa nào rảnh rỗi vậy chứ, đến cái nơi khí ho cò gáy này để ám sát tôi."

"Tôi không thể rời khỏi." Cô luôn đặt nhiệm vụ lên hàng đầu.

Đôi mắt của hắn dần lạnh, "Chủ nhiệm Đào, tôi lấy thân phận quản đốc để ra lệnh cho cô."

Doãn Tiểu Đào bình tĩnh nói, "Hôm qua suýt chút thì đầu của các hạ bị đụng trúng, nếu như không có tôi, các hạ không chết cũng thành đần."

"..." Thịnh thoảng hắn lại có khát vọng muốn bóp chết cô. Nhưng mà, hắn đánh không lại. Hắn từ bỏ việc tranh luận, "Bỏ đi, tôi đi về ngủ. Tỉnh dậy rồi đi uống trà chiều."

Doãn Tiểu Đào gật đầu. Cô tự mình gói một phần cơm lại, sau đó theo hắn về phòng làm việc của quản đốc.

Sau khi trở về, Lam Diệm lại không muốn ngủ nữa.

Hắn còn có một chuyện quan trọng muốn làm.

Hắn mở laptop ra, cắm dây mạng vào, sau đó đeo tai nghe lên xem phim.

Doãn Tiểu Đào ngồi trên ghế im lặng ăn phần cơm hộp. Mấy ngày nay, cô đã biết được cái sở thích kỳ quái này của hắn, cũng quen với việc hắn hay chửi thề.

Quả đúng như dự đoán, chẳng qua bao lâu, Lam Diệm lại lên tiếng, "Mẹ nó! Mạng cùi bắp. Cởi quần cởi hết 10 phút rồi còn chưa xong." Hắn ra sức kéo thanh scrollbar, hình ảnh vẫn cứ đứng im.

Hắn cúi lên, "Chủ nhiệm Đào, ban này cái danh thiếp của ai ai đó cô có không?"

Doãn Tiểu Đào móc tấm danh thiếp từ trong túi ra, phi đến cho hắn.

Sau khi bắt được, hắn bắt đầu gọi điện thoại, "Quản đốc Lý, mạng muốc ở đây bị sao vậy?"

Bên đó nói gì đó, sắc mặt của Lam Diệm càng lúc càng đen. Khi cúp điện thoại, hần vỗ bàn cái bốp, "Bà mẹ nó, hôm qua mình mới vừa nộp hết 3600 tiền phí cả năm, bây giờ nói mình không thể coi phim trực tuyến?"

Mặc hần gằm rống thế nào cũng hết cách, chỉ có thể đợi load từ từ.

"Chủ nhiệm Đạo, nửa tiếng sau kêu tôi dậy." Nói xong hần lập tức bò lên bàn ngủ gục.

Doãn Tiểu Dao ném hộp cơm không vào trong sọt rác, sau đó cũng dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Ở cùng với Lam Diệm trong năm ngày, cô đại khái đã hiểu được, miệng của hần không lúc nào dừng lại được, một khi dừng, thì chính là lúc hần đang ngủ.

Hần thật sự rất dễ ngủ, lúc không có chuyện gì, nhắm mắt lại, không đến hai phút là đã có thể ngủ được.

Mấy hôm nay chất lượng giấc ngủ của cô rất kém. Hần vừa ngáy phò phò lại nghiêng răng ken két, ban đêm cũng ồn đến cô. Nhưng ban ngày cô chẳng hề thêm ngủ giống hần.

Khiến Doãn Tiểu Dao mở mắt ra chính là tiếng mắng chửi của Lam Diệm _____

"Cái thế giới này còn chữ tín không vậy. Mình tốn hết 3600 mà chỉ cho mình xem cái thứ đen thui thế này hả? Đã nói rõ là nỡn mà đâu mất rồi! Phắc!"

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 4

***

Lam Diệm không vui.

Cơm chưa ăn, phim không hay, mạng muốc thì khiến hấn muốn quăng quách cái máy tính luôn cho rồi. Hấn thuận tay ném tai nghe, buồn buồn bực bực, "Chủ nhiệm Đào, đi. Ra ngoài uống trà chiều."

Doãn Tiểu Đào "Ừm" một tiếng đứng dậy. Cô chẳng phát biểu ý kiến gì đối với lịch trình hấn sắp xếp.

Đi ra khỏi tòa nhà văn phòng làm việc, Lam Diệm nhìn thấy Lý Dũng Hoa đang căn dặn công việc với một đốc công. Lúc này hấn nghĩ ra một chuyện, thế là vẫy vẫy tay, "Quản đốc Lý, qua đây một chút."

Lý Dũng Hoa vội vàng treo lên nụ cười, chạy bước nhỏ đến, "Chào quản đốc Lam."

Lam Diệm ngẩng đầu nhìn mặt trời, "Hôm nay tôi mới tới, nắng nóng đến sây sấm. Chiều nay tôi và chủ nhiệm Đào đi thu dọn hành lý một chút, sẽ không đến làm nữa."

"Được được." Lý Dũng Hoa gật đầu, "Anh chị về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi sẽ báo cáo tình hình nhà máy cho anh biết."

"Ờ." Lam Diệm chẳng chút hứng thú gì với chuyện của nhà máy, hấn quan tâm hơn chính là, tối nay có được ngủ trên giường lớn hay không,

"Thời gian này tôi và Chủ nhiệm Đào sẽ ở đâu?"

Lý Dũng Hoa lại rất ngạc nhiên, "Bên trên nói chuyện này do quản đốc anh tự mình sắp xếp."

Lam Diệm hiểu rồi, Lam thị chính là muốn vớt hãn và Doãn Tiểu Đào ở nơi này, cho bọn họ tự sinh tự diệt, "Vậy tôi sắp xếp anh sắp xếp cho tôi."

"Tôi sẽ làm ngay. Nhưng mà..." Lý Dũng Hoa ngừng một chút, ngập ngừng nói, "Nếu như có thể thuê khu dân cư nào ở gần đây là tốt nhất, chỉ e tạm thời không có phòng. Trong nhà máy lại có khu kí túc, nếu không... anh ở tạm đó được không?"

"Không ở tạm." Lam Diệm từ chối không cần suy nghĩ.

"Vậy... tôi thuê khách sạn cho anh trước đã?"

"Ừm ừm." Lam Diệm cười còn rục rờ hơn mặt trời, "Tôi muốn căn phòng có giường lớn."

Lý Dũng Hoa đáp vâng. Lúc sắp đi, ông ta liếc nhìn Doãn Tiểu Đào một cái, suy nghĩ có nên sắp xếp chỗ ở cho cô hay không. Thế nhưng Lam Diệm không chủ động lên tiếng, Lý Dũng Hoa cũng không tiện nhắc tới.

--

Lam Diệm tiêu sái bước ra khỏi nhà máy. Đứng ở ngoài cổng nhìn khắp xung quanh một hồi, hãn không vui nói, "Chỗ quái quỷ gì thế này, ngay cả chiếc taxi cũng không thấy."

Tiếp tục đợi thêm năm phút nữa, xe chạy trên đường toàn xe chở hàng, bụi đất cuồn lên mù trời.

Sắc mặt của Lam Diệm càng thêm đen, "Chủ nhiệm Đào, đi cướp một chiếc xe cho tôi."

"Tôi từ chối." Doãn Tiểu Dao trả lời.

Thái dương của Lam Diệm giần giật, hấn nắm tay thành quyền quơ múa trước mặt cô, "Rốt cuộc cô đến để làm gì hả! Tôi là chủ thuê của cô. Chủ thuê đó, hiểu không! Tôi không vui thì một xu cũng không trả cho cô đâu!"

Đối với năm đấm ở trước mặt mình, Doãn Tiểu Dao như không nhìn thấy, tiếng nói của cô bình bình, "Tôi chỉ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn tính mạng của các hạ trong vòng ba tháng, chuyện phạm pháp tôi không phụ trách."

Cơn giận dâng lên trong ngực hấn ta, "Cô đợi đấy, sớm muộn gì tôi cũng cắn chết cô." Sớm muộn thôi!

Lam Diệm lại đi tìm Lý Dũng Hoa, kêu ông ta sắp xếp xe cộ.

Chiếc xe công dùng trong nhà máy, là một chiếc xe bánh mì loại nhỏ cũ nát.

Lúc Lam Diệm nhìn thấy, xem xét tỉ mỉ cả một hồi rồi hỏi, "Xe này còn chạy được không vậy?" Hấn cảm thấy khả năng nó rã ra thành từng mảnh khi đang chạy là rất lớn.

"Được được." Lý Dũng Hoa vỗ vỗ cửa xe, "Đã chạy hơn 50.000 km rồi đấy."

Lam Diệm càng thêm nghi ngờ, "Hơn 50.000 km còn chưa báo phế à?"

"Bảo dưỡng tốt." Lý Dũng Hoa cực kỳ quả quyết về tính năng của chiếc xe này, "Có lúc chúng tôi còn dùng nó để kéo hàng nữa đó."

Lam Diệm bĩu bĩu môi, xoay đầu qua hỏi, "Chủ nhiệm Dao, biết lái xe không?"

"Biết."

"Rất tốt." Cuối cùng thì Lam Diệm cũng cảm thấy được chút cân bằng, "Cô lái xe, tôi ngủ một giấc. Sự kết hợp hoàn hảo."

Doãn Tiểu Dao gật đầu. Cô nhìn cái dáng vẻ buồn ngủ díp cả mắt của hắn, cũng không yên tâm giao xe cho hắn chạy.

Lý Dũng Hoa biết được hai người muốn ra ngoài ăn cơm liền chỉ đường đi.

Doãn Tiểu Dao lái xe, mới chạy được 1 km, thì tiếng ngáy của Lam Diệm đã vang lên.

Đánh thức hắn là một cú điện thoại.

Không biết đối phương là ai, một cuộc chưa tỉnh, lại gọi thêm một cuộc, vẫn chưa tỉnh, liền liên tục gọi đến.

Khi Lam Diệm mở mắt ra, ánh sắc lạnh lướt qua mắt hắn. Hắn nhận điện thoại. Giọng điệu lạnh lẽo, "Mặc kệ cô là ai, người cản trở giấc ngủ của tôi phải chết!"

Bên kia dứt lời, hắn càng thêm bức bối, "Bà bác à, bác là ai vậy! Lúc nào tôi bí mật hẹn ước chuyện chung thân với bác chứ? Có biết xấu hổ không vậy."

"Bây giờ tôi không làm giám đốc nữa, xin hãy gọi tôi là quản đốc."

"Xem thường quản đốc à?" Mày kiếm của hắn nhướn lên cao, "Tôi còn thấy bà chướng mắt lắm đó bà bác à."

Lam Diệm quả quyết cúp điện thoại.

Hắn nhớ lại lời nói của đối phương, đột nhiên quay đầu sang hỏi Doãn Tiểu Dao, "Chủ nhiệm Dao, mấy ngày này cô đều theo sát bên tôi chứ."

"Đúng thế." Mắt cô vẫn nhìn thẳng.

Lúc này, xe chạy qua một ổ gà, xóc nảy một chút. Lam Diệm suýt chút thì cụng đầu vào nóc xe, sau khi ổn định lại thân thể hẳn lại hỏi, "Tôi có lúc nào thần trí không tỉnh táo đi bí mật ước hẹn chuyện chung thân với ai không?"

Cô lục lọi trong trí nhớ hai giây, "Trong phạm vi quan sát của tôi thì không có."

Hắn yên tâm một chút, "Cô dính lấy tôi 24/24 rồi, còn chia phạm vi cái gì chứ."

"Lúc các hạ tắm rửa, vệ sinh, chơi thuốc, tôi không có mặt." Lúc nói câu này, Doãn Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn sang hẳn một cái.

Lam Diệm nhenh họng một hồi. Đây quả là lần đầu tiên, có một người nói ra hai chữ kia một cách thẳng thắn mà lại bình tĩnh như thế. "Cô sợ không?" Hắn đột nhiên hiếu kỳ, nghiêng người lên trước nhìn cô.

Mặt mũi cô không có gì đặc sắc, hơn nữa ngực còn phẳng lì.

Hắn nhìn một hai hồi đã nhìn không nổi.

Cô nhìn thẳng đường xá ở phía trước, "Không sợ."

"Tại sao?" Có lúc hẳn chẳng thể hiểu nổi tam quan của người phụ nữ này có vấn đề, hay là não cô ta thiếu mất dây thần kinh nào rồi, lúc hẳn lên cơn nghiện, cũng chẳng thấy cô nàng lộ ra chút vẻ khác thường nào.

"Các hạ đánh không lại tôi."

"..." Đây đúng là câu nói khiến hẳn hận đến ngứa hết cả răng lên được. Hắn hít thở sâu vào, tự nói với mình, đừng có chấp nhặt với cô ta. Đợi khi

hồ hấp thông rồi, hần nhếch miệng lên cười, "Này, cô theo tôi cũng mấy ngày rồi mà chưa thấy cô cười qua đây."

"Không buồn cười thì không cười."

"Mặt liệt là bệnh, phải trị."

"Tôi không có bệnh."

Lam Diệm lười tranh cãi với cô, hần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này đường xá khó đi, chiếc xe bánh mì nhỏ tròn trĩnh lắc lư, ngồi chẳng dễ chịu tí nào.

Hần nhìn ngọn núi xa xa, ngân nga vài câu hát.

Người phụ nữ này nếu như đuổi cũng không chịu đi, thì cứ thử xem cô nàng có thể kéo dài tuổi thọ của hần được bao lâu.

--

Hai người đến một quán ăn nhỏ.

Chính là kiểu quán ăn lề đường bình thường.

Lam Diệm nhìn khắp xung quanh, không nhìn thấy quán ăn nào trông cao cấp hơn một chút, nên đành thôi.

Hần ngồi xuống, nhìn nhìn menu, "Chủ nhiệm Dao ăn thêm một chén cơm." Ở chung với nhau mấy ngày, hần đã được chứng kiến sức ăn khủng bố của cô, cơm còn ăn nhiều hơn cả hần.

"Được."

"Tôi không hỏi ý kiến của cô." Câu của hần là câu trần thuật, chứ không phải là câu nghi vấn.

Quán ăn tuy trông đơn sơ, nhưng cơm rau cũng hợp khẩu vị.

Ăn xong cơm, Lam Diệm nhìn thấy phía đối diện có một ngân hàng, bèn dự định qua đó rút tiền. Tiền mặt của hắn không nhiều, ba tháng này còn phải lo cho cuộc sống sinh hoạt của Doãn Tiểu Dao nữa.

Sau đó, khi ở trong ngân hàng, hắn điên cuồng chửi rủa, khiến cho mọi người đều hướng ánh mắt khác thường về phía hắn. Cả quản lý đại sảnh cũng có chút giật mình.

"Sớm biết như vậy mình đã không tiêu mất 3.600 đó rồi." Lam Diệm vô cùng tức giận, hắn không ngờ rằng Lam thị lại đi đóng băng thẻ của hắn.

Doãn Tiểu Dao cũng ngạc nhiên. Cảnh ngộ của tên nhị thiếu gia này cũng có phần kỳ quái. Thế nhưng, nếu như Lam thị không coi trọng hắn, vậy tại vì sao lại tìm cô đến bảo vệ hắn chứ.

Lam Diệm đi ra khỏi ngân hàng, móc bóp tiền ra đếm, "Chủ nhiệm Dao, cô có bao nhiêu tiền."

"Hơn 300 đồng."

Hắn gắt gỏng, "Cô ra ngoài chỉ đem theo nhiều đó thôi à?"

Cô bình tĩnh, "Trên hợp đồng có viết, ba tháng sắp tới tôi đều tiêu tiền của các hạ."

Lam Diệm cười lạnh thành tiếng, "Quả nhiên cầm con mẹ nó thú cả đám." Dừng một chút, hắn nhìn chăm chặp Doãn Tiểu Dao, "Cô không cảm thấy quái lạ sao? Bọn họ cả một phòng lưu manh, thế lực lớn như vậy, làm quái gì phải đi thỉnh cô đến làm vệ sĩ chứ?"

"Không biết." Cô nói đúng sự thật, "Phụ thân kêu tôi đến đây."

"Cô quả là đàn thôi." Lam Diễm hoàn toàn bị đánh bại, "Dẹp đi, nhìn cái nhà máy đó là biết, tiền công quản đốc chẳng được bao nhiêu đâu, chúng ta đi làm ăn mày đi."

Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn hần.

Miệng hần mím lại, cơn hờn giận trong đôi mắt vẫn chưa tan, con người xanh thẫm.

"Được." Cô trả lời. Dù sao thì hần nói thế nào thì cứ thế này, cô chỉ cần hoàn thành chức trách của mình là được.

Lam Diễm không thật sự đi làm ăn mày. Hần đi lung tung trên phố, tình cờ nhìn thấy đám tờ rơi dán trên trạm xe công cộng, hần hí mắt lại.

Doãn Tiểu Dao nhìn qua phía đó.

Đó là tờ rơi tuyển tiếp viên của một khách sạn, bên trên in mấy chữ "lương tháng năm vạn đồng" thật lớn.

Hần dần dần vui lên, "Chủ nhiệm Dao, nghe nói thân thủ của cô rất tốt."

"Quá khen." Thật ra triển vọng phát triển của em trai cô còn tốt hơn cả cô.

"Dự đoán thử, nếu chúng ta đi vào nơi đó, tỷ lệ ra ngoài an toàn được bao nhiêu phần?" Hần hy vọng cô thật sự lên trời xuống đất được như lời đồn đãi.

"Không biết." Cô chưa từng đi đến đó, cho nên không thể nào dự đoán được.

Trong lòng Lam Diễm đã quyết định, "Vì tiền, liều luôn. Hai chúng ta bây giờ cộng lại mới được 500 đồng, còn ba tháng để sống nữa."

"Tôi không biết giao tế." Doãn Tiểu Dao nhìn những chữ đó, không thật sự hiểu rõ được hàm nghĩa trong đó. Cái gì mà công chúa, gì mà hồ điệp.

Hắn đánh giá cô một chút, "Nếu cô muốn làm, trước tiên phải đi sửa hết cái mặt đi."

"Vậy đến đó làm gì?"

"Đi lừa tiên." Lam Diệm trả lời rất vang.

--

Doãn Tiểu Dao theo địa chỉ trên tờ rơi, dẫn đường đến khách sạn.

Khách sạn trang hoàng đèn xanh đèn đỏ, trông rất tầm thường.

Lam Diệm phì cười một tiếng, "Cấp bậc như thế này, có được năm vạn mới lạ."

Xe dừng ở bãi xe trên con phố đối diện.

Trước khi xuống xe, Lam Diệm nói, "Lát nữa nhìn thấy cái gì cũng phải giữ im lặng."

"Được." Doãn Tiểu Dao trước nay đã rất yên lặng rồi.

"Gặp phải mấy chuyện giống như loại phim tôi thích xem cũng đừng quá kinh ngạc." Tuy nhiên hắn rất mong chờ biểu hiện khác lạ của cô.

"Được." Bình thường cô cũng không kinh ngạc.

Lam Diệm còn có một câu quan trọng nhất, "Chúng ta là đến moi tiền, không phải là tỷ võ. Ra ngoài hành tẩu giang hồ phải dĩ hòa vi quý. Ghi nhớ kỹ lấy."

Phục vụ trong khách sạn chia làm hai loại, bình thường và đặc thù. Trên quầy phục vụ cũng có mấy người khách bình thường đang đăng ký.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ngồi ghế sofa nơi đại sảnh.

Ánh mắt của hắn di chuyển giữa đám nam nam nữ nữ.

Cho đến khi một thanh niên anh tuấn cao lớn ôm lấy một bà trung niên phúc hậu bước vào.

"Đạo thị vệ." Lam Diệm cười, "Bãi giá, xuất cung."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 5

***

Lam Diệm đưa Doãn Tiểu Dao đến bên quầy phục vụ để thuê phòng.

Tiền thế chân của phí thuê phòng là hai người gộp lại. Thật sự khóc thét lên được.

Doãn Tiểu Dao bắt đầu không muốn móc tiền ra.

Lam Diệm suýt chút thì lật bàn. Sau đó hăn giữ vững nguyên tắc "đàn ông tốt không đấu với phụ nữ", lạnh lùng nói, "Thả con sẵn sẵn bắt con cá rô, đạo lý này cô có hiểu không?"

"Tôi không cần cá rô." Là của cô sẽ là của cô, không phải là của cô thì cô cũng không cần. "223 tệ này, sau này anh trả lại cho tôi."

Hăn đã nổi cơn tam bành, tức sùi bọt mép, "Đến lúc đó tôi sẽ trả cô 250 tệ! 27 đồng coi như là tiền lãi của cô!" Vệ sĩ cái quái gì! Nếu hăn có chết, thì cũng là bị cô ta tức chết tươi.

Lúc xuất trình giấy chứng minh ở quầy phục vụ, Lam Diệm liếc nhìn cái tên ở trên đó, tâm tình trở nên tốt hơn.

Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh không biểu hiện gì.

Phú Bà và Trai Đẹp trên đường cứ anh anh em em.

Lam Diệm bám đuôi theo sau. Trên đường hăn dặn đi dặn lại Doãn Tiểu Dao, "Một lát cô đừng nói chuyện, nói ra chắc chắn sẽ hỏng việc của tôi." Dựa theo cái trình độ ngu xuẩn của cô ta, lúc nào cũng có thể phá hư chuyện được.

Doãn Tiểu Dao gật đầu. Cô nhìn đôi nam nữ đó, cảm thấy vô cùng cổ quái, nhưng nhất thời cô nhìn không ra được đó là chuyện gì.

Bốn người bước vào thang máy.

Phú Bà ấn số lầu.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao không nhúc nhích.

Phú Bà hơi kiềm chế lại, bàn tay ve vuốt trước ngực Trai Đẹp đời xuống phần hông. Bà ta nhìn vào chiếc gương trong thang máy để kiểm tra lớp trang điểm của mình, khóe mắt liếc thấy Lam Diệm.

Định thần nhìn lại, bà ta kinh ngạc che lấy miệng mình.

Tướng mạo của Trai Đẹp còn lâu mới tinh tế được như Lam Diệm. Lam Diệm chủ yếu vẫn là mặt mũi phương đông, nhưng những đường viền góc cạnh đó mang theo vài phần phong vị con lai. Khí chất không phải kiểu uy mãnh nam tính như Trai Đẹp, nhưng lại có thứ mùi vị nguy hiểm khác biệt.

Ban nãy hăn vẫn còn cụp mắt, một giây sau hăn đã nhìn thẳng vào gương, ánh mắt của hăn cùng Phú Bà thẳng tắp quần lấy nhau. Sau đó, con ngươi của hăn càng lúc càng sẫm lại.

Dường như trong nháy mắt, Phú Bà đã hiểu rõ hàm ý của ánh mắt đó. Nhịp tim của bà ta đột nhiên đập nhanh hơn. Thừa lúc chớp mắt, bà ta vờ như vô ý liếc nhìn đũng quần hăn một cái.

Quần của hắn tương đối rộng rãi, tạm thời bà ta không nhìn ra được cái vật kia. Thế nhưng với cái gương mặt này, nói không thêm muốn là giả dối.

Anh chàng Trai Đẹp ở bên cạnh, là đối tác lâu dài của Phú Bà, mặt mũi và sức vóc bà ta cảm thấy đều có thể đạt được 75 điểm.

Còn thanh niên mắt lam trước mắt, mặt mũi tướng mạo, bà ta cho 90 điểm. Còn về 10 điểm kia, thì còn phải xem thực lực của cậu ta đã.

Hắn ra một ám thị rõ ràng như vậy, khiến cho Phú Bà kích động nóng lòng muốn thử xem sao.

Trước kia Phú Bà chưa từng nhìn thấy cậu thanh niên này, bà ta nghĩ, liệu có phải cậu ta là một tiểu thịch tươi mới đến hay không.

Tiểu thịch tươi: Ai hay đọc tin về C-biz chắc đều biết, từ này chỉ các nghệ sĩ nam trẻ tuổi đẹp trai và đang hot.

Doãn Tiểu Dao không hiểu những cái liếc qua nhìn lại giữa Lam Diễm và Phú Bà có ý nghĩa gì, cô chỉ nhìn ra được, sắc mặt của Trai Đẹp kia trở nên không tốt lắm.

Trai Đẹp cảm nhận được sự uy hiếp. Chuyện làm ăn hôm nay của gã ta rất có khả năng sẽ đi tong.

Thang máy "đình" một tiếng, đánh tan không khí quái dị ở bên trong.

Lam Diễm thu hồi ánh mắt, bước ra khỏi thang máy.

Doãn Tiểu Dao theo sau.

Phú Bà vẫn còn tranh đấu trong lòng, sau đó suy nghĩ, nếu như đã cho gọi Trai Đẹp đến rồi, vậy thì tối nay cứ theo lệ cũ. Thân phận của tiểu thịch tươi, để sau này bà ta sẽ từ từ tra rõ.

Bà ta quyết định như vậy. Thế nhưng sau khi ra khỏi thang máy, bước chân của bà ta chợt dừng lại, ánh mắt đuổi theo bóng lưng của Lam Diệm.

Không biết có phải cảm nhận được gì đó hay không, hần quay người lại nhìn bà ta.

Hai người cách nhau khoảng cách 5, 6 mét. Bà ta hoảng hốt cảm thấy, vẻ mặt của Lam Diệm lúc này mê hoặc đến là cảm dỗ.

Phú Bà khẩn trương chỉnh lại mấy lọn tóc xoăn, đang tính cười đáp lại, thì Lam Diệm đã quay đầu đi.

Phú Bà không nhin được dời mắt nhìn sang phía Doãn Tiểu Dao.

Ban nãy ở trong thang máy, Phú Bà căn bản không hề liếc lấy Doãn Tiểu Dao một cái, cho nên không biết được tướng mạo của cô. Nếu chỉ nhìn bóng lưng thì, Doãn Tiểu Dao đầu tóc ngắn ngắn, vóc người cao gầy, trông khá là ốm, quần áo ăn vận chẳng có chút dáng vẻ con gái gì cả.

Phú Bà nghĩ, cô gái đó chắc hẳn bởi vì không tìm được bạn trai, nên mới đến nơi này vùng tiền tìm trai đẹp để trải nghiệm.

Phú Bà kéo lấy Trai Đẹp, chuyển hướng đi về phía Lam Diệm, "Chúng ta đi bên này."

"Phòng của chúng ta ở bên kia." Trai Đẹp không muốn cho bà ta được như ý.

Phú Bà có chút không vui, "Tôi thích ăn xong đi tản bộ."

"Được được." Trai Đẹp thỏa hiệp, "Thì bên này."

Phú Bà và Trai Đẹp đi theo phía sau, nhưng lại chẳng nhìn thấy Lam Diệm bước vào căn phòng nào cả. Hình như, hẳn cũng chỉ là đang tản bộ.

Lam Diệm đi hết một vòng.

Phú Bà cũng đi hết một vòng.

Trai Đẹp kéo Phú Bà dừng trước cửa phòng, thấp giọng nói, "Phu nhân, đêm xuân ngủ ngủ."

Phú Bà thầm than một tiếng, sau đó móc thẻ phòng ra, mở cửa. Lúc sắp đóng cửa phòng, bà ta quay đầu nhìn Lam Diệm, lại thấy hấn ta lần nữa dùng ánh mắt ý vị sâu xa đó nhìn bà.

Trái tim bà ta nảy một cái, thẻ phòng rơi khỏi tay.

Bà ta ra ngoài chơi trò này cũng đã mấy năm trời rồi, nhưng vẫn chưa từng thấy người nào chỉ dùng ánh mắt thôi mà đã có thể khiến bà ta ngứa ngáy trong lòng như Lam Diệm thế này. Niềm khát khao của bà ta đối với Lam Diệm đã bị khơi dậy, nhìn lại Trai Đẹp, bà ta dâng lên cảm giác miễn cưỡng "của đầy nôi là của không ngon".

Phú Bà hận không thể lập tức bổ nhào vào Lam Diệm được.

Lam Diệm tiếp tục đi về phía trước, bước chân chậm rãi. Hấn nhỏ tiếng nói với Doãn Tiểu Dao, "Cá cắn câu rồi."

"Cá ở đâu?" Doãn Tiểu Dao không hiểu rốt cuộc hấn muốn thế nào. Bọn họ đã rảo qua căn phòng đặt trước hai lần rồi, nhưng hấn vẫn trì trệ không vào.

Hấn cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn.

Ngàn lời vạn chữ của Lam Diệm chỉ xếp thành một câu, "IQ là thứ không thể chữa được, bó chiếu."

Hai người đi thêm mấy bước, cuối cùng hẳn cũng móc thẻ phòng ra.

Trước khi bước vào, hẳn lại phóng ánh mắt về phía Phú Bà, rồi quả quyết đóng cửa lại.

Căn phòng của bọn họ là phòng có giường lớn như mong muốn.

Lam Diệm nhìn thôi đã mệt rã rời muốn đi ngủ, hẳn ngáp một cái, "Đạo thị vệ, cô ra ngoài đi dạo một vòng đi."

"Tôi không thể rời khỏi anh." Doãn Tiểu Dao nói mà chẳng mang theo chút cảm tình.

"..." Hẳn nghe mà run cả lên, rồi nói, "Trông cô chân thành như vậy, tôi không đuổi cô đi nữa. Cô vào trong tủ áo nghỉ ngơi đi, đợi khi tôi xong việc rồi ra."

"Được." Cô gạt mặc áo sang một bên, bước vào trong.

Lam Diệm đóng tủ áo lại, xấu xa lăm bẫm, "Bí chết cô là tốt nhất."

Khoảng chừng 15 phút trôi qua, ngoài cửa có người bấm chuông.

Lam Diệm lê bước ra mở cửa. Sau đó, mặt hẳn lộ vẻ kinh ngạc, "Chào chị."

Phú Bà vén tóc lên, "Có tiện vào trong không?"

Hẳn lắc đầu, bất đắc dĩ nói, "Chị chậm một bước rồi. Mấy phút trước tôi mới hứa với chị tôi, không làm cái này nữa."

Phú Bà nhất thời không lời. Bà ta đã cho Trai Đẹp giải tán rồi, hưởng hồ chi, càng không có được thì lại càng thèm muốn, bà ta một lòng một dạ chỉ muốn nuốt chửng Lam Diệm. "Cậu em, có khó khăn gì cứ nói ra, chị đây giúp cậu."

Nghe thế, Lam Diệm ngập ngừng mấy giây, sau đó nhường đường cho bà ta bước vào.

Hắn đi đun nước, chầm chậm ngồi xuống sofa, ánh mắt vẫn luôn dán lấy tủ áo, "Chị à, tôi... không có đăng ký, toàn là tự mình tiếp... khách." Chờ sau cùng hắn khó mà mở miệng.

"Chẳng trách hồi trước chưa từng thấy qua cậu." Phú Bà không bất ngờ. Khách sạn này trước nay đã có những gã trai bao vô công rồi nghề lai vãng.

"Tôi..." Sắc mặt hắn đanh lại, "Tôi cần tiền."

Phú Bà cười cười. Làm cái nghề này đều cần tiền cả, chuyện này không lạ.

"Tôi cần tiền. Lúc tôi và chị gái mới đến Hâm Thành thì bị móc túi, cả một xu cũng không còn. Chúng tôi quỳ ở ga xe lửa nguyên một ngày trời mới xin được một chút." Ánh mắt của Lam Diệm trống rỗng, "Chị gái tôi nhìn thấy tờ rơi của khách sạn ở trạm xe, chị... chị ấy..."

Nói đến đây, hắn thở hắt ra một hơi, tự rót cho mình ly nước, "Tôi không thể để chị ấy làm thế, cho nên tôi thay chị mình, bị đám súc sinh đó..."

Phú Bà sừng sốt.

"Tôi đã nhúng chàm rồi có trét thêm mực cũng chẳng sao, giấu diếm chị gái tiếp các phu nhân. Có tiền thật là tốt, tôi muốn có thêm càng nhiều tiền nữa." Lam Diệm bình tĩnh gần như là chết lặng, "Thế nhưng hôm nay chị gái tôi tìm đến nơi, cãi nhau với tôi một trận. Tôi đã hứa với chị ấy không làm nữa... đi về quê."

Bà ta nhìn đôi con người màu lam của hắn, "Quê của các cậu còn con lai không?"

"Mẹ tôi nói tổ tiên có dòng máu ngoại tộc." Lam Diệm chỉ vào mắt của mình, "Nhưng ba tôi không tin. Lúc tôi mới sinh ra đời, suýt chút bị ba ném chết."

Phú Bà có chút nghi ngờ.

"Phu nhân, ở trong thang máy tôi muốn giành mỗi làm ăn nên mới nhìn chị. Được hầu hạ phu nhân tôi thật sự vui lòng." Hãn vuốt mặt, "Nhưng mà... chị tôi vừa mới... chị ấy không muốn tôi thế này nữa."

Phú Bà tóm được câu chữ, "Cậu thật sự vui lòng?"

Lam Diệm cười khố, "Tôi cũng chỉ vì tiền thôi, phu nhân vừa trông thì biết là một người hào phóng."

"Rất thành thực. Các cậu ấy, bò lên người chị chỉ vì tiền." Giọng điệu của Phú Bà thay đổi, trở nên kiêu ngạo, "Nhưng tôi có tiền, thế nào, cậu nghĩ đi, là cậu và chị gái tiếp tục đi quỳ xin, hay là theo chị một đêm?"

Lam Diệm do dự hết lần này đến lần khác, vẻ mặt thay đổi mấy lần. Cuối cùng hãn ta cắn cắn răng, "Phu nhân cho được bao nhiêu?"

"Một lần một vạn." Phú Bà nhiều tiền, tùy hứng.

Nghe vậy, hãn tham lam cười lên, "Vậy một đêm tôi có thể kiếm được 10 vạn rồi."

Mắt của Phú Bà lóe lên, ý của câu này khiến bà ta như mở cờ trong bụng. Nay giao dịch đã đạt thành rồi, cơn thèm khát ban nãy của bà ta lần nữa bùng cháy lên, hơn nữa còn càng thêm sôi sục. Bà ta ôm chầm lấy Lam Diệm, gấp gáp ré lên, "Đến đi, cục cưng. Chị muốn chơi cứng, chơi cứng! Muốn xe rách cứng ra!"

Doãn Tiểu Dao đứng thẳng người ở bên trong tủ áo. Những lời đối thoại ban nãy cô đều chỉ nghe xong thì thôi, nhưng cái từ "xé rách" khiến sự đề phòng của cô bị dựng dậy. Hơn nữa cô còn nghe thấy Lam Diệm rên lên một tiếng.

Tâm tình của Phú Bà dâng cao, bà ta la hét, "Cực cứng, roi của cứng đâu! Cây roi một đêm 10 lần, cây roi cực lớn!"

Doãn Tiểu Dao càng nghe càng cảm thấy không đúng, thế là một cước đá văng cửa tủ.

Động tác của một nam một nữ trong phòng đều ngừng lại, cả hai nhìn về phía Doãn Tiểu Dao.

Khóe mắt của Lam Diệm hơi giãn giật.

Phú Bà trở mắt nhìn trần trời.

Doãn Tiểu Dao nhìn thấy một tay của Phú Bà ôm lấy cổ của Lam Diệm, một tay thì kéo quần của hắn ta, cô quát, "Buông anh ta ra."

Lam Diệm, "..."

Phú Bà, "..."

Ánh mắt của Doãn Tiểu Dao dần lạnh, "Ai đụng anh ta, tôi đụng người đó."

Lam Diệm, "..."

Phú Bà, "..."

Lam Diệm nghĩ, Doãn Tiểu Dao bảo vệ hắn một ngày, e rằng hắn bị giảm thọ cả một năm mất.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 6

***

Lam Diệm nhắm mắt lại, che đậy hết tất thảy những bất mãn đối với Doãn Tiểu Dao. Khi mở mắt ra lại, môi hẳn run lên, "Chị..."

Hắn giẫy ra khỏi bàn tay dâm tà của Phú Bà, ba bước thành hai đi đến trước mặt Doãn Tiểu Dao, nắm lấy hai vai của cô, nhẹ giọng nói, "Chị... không tin em, nên mới trốn vào trong này đúng không?"

Doãn Tiểu Dao dường như cảm nhận được điều gì đó, không nói gì nữa. Cô đang ngờ vực.

"Em... đã gạt chị, là em sai." Giọng của Lam Diệm trở nên nghẹn ngào, "Nhưng mà chị à, nếu như chúng ta có tiền rồi, thì không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa, chị cũng không cần phải thức khuya dậy sớm đi làm công nữa. Em làm tất cả đều vị chị thôi!"

Cô nhìn cái vẻ mặt đau khổ của hắn, tò mò tên nhị thiếu gia này có phải tốt nghiệp từ học viện hí kịch hay không.

Lam Diệm bóp vai cô càng thêm mạnh.

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Phú Bà. Có vẻ như cô đã làm gián đoạn kế hoạch lừa tiền của hắn rồi thì phải? Cô như rơi vào màn sương mù, nhưng vẫn thuận theo lời hắn đáp lại, "Các hạ nói rất có đạo lý."

"..." Không sợ kẻ địch mạnh như thánh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo! Cái câu nhảm shit kia khiến cho Lam Diệm muốn một quyền đánh chết cô ta.

"Tôi trở về đây." Dù sao chỉ cần không phải hấn gặp nguy hiểm, thì không phải chuyện của cô nữa. Doãn Tiểu Dao lui trở về tủ áo, nói, "Phiền đóng cửa giúp tôi."

Lam Diệm, "..."

Phú Bà, "..."

Lam Diệm khó khăn lắm mới nhịn không nổi đóa lên. Hấn thở hỗn hà hỗn hển, lúc quay về phía Phú Bà thì đã phục hồi lại, giọng điệu buồn bã, "Phu nhân... thật sự rất xin lỗi, tình hình hôm nay như vậy... có thể là không được rồi."

"Chị cậu..." Phú Bà nhìn thế nào thì, cô gái trong tủ áo kia có gì đó không bình thường.

"Suyt, phu nhân đừng nói gì cả." Lam Diệm ra hiệu cho Phú Bà chớ lên tiếng, hấn quay qua cười với Doãn Tiểu Dao, dễ dàng rất dịu dàng, "Chị, chị đợi đó đã nhé, ngoan ngoan nhé."

Sau đó hấn khẽ khàng đóng cửa tủ lại, đi về sofa ngồi xuống, gương mặt tràn ngập vẻ u sầu, "Phu nhân, nếu như chị đã nhìn thấy rồi thì tôi cũng không giấu chị nữa. Chị của tôi bây giờ.... Nơi này có vấn đề." Hấn chỉ chỉ vào phần đầu.

Phú Bà kinh ngạc.

"Chuyện này không trách chị ấy." Vẻ mặt của Lam Diệm lại trở nên thần thờ, "Nếu như là chị, em trai ruột thịt của mình, bị một đám đàn ông vũ nhục trước mặt mình, ai... cũng không dễ chịu."

"Làm khó cho hai chị em cậu rồi." Phú Bà dán mắt vào gương mặt khôi ngô của hấn, rất đồng tình với nỗi long đong lận đận của hấn.

"Phu nhân, tiền của chị tôi không kiếm nữa." Càng nói giọng của hấn càng nhỏ, "Cái thân thể tồi tàn của tôi, bị biết bao nam nam nữ nữ chà đạp qua rồi, không muốn chị chịu ủy khuất."

"Phải kiếm!" Khẩu vị của Phú Bà đã bị khơi lên rồi, làm sao có thể chịu được chuyện bỏ dở giữa chừng được chứ, "Chị của cậu cũng đã thế này rồi, khám bệnh không cần tiền sao? Nằm viện không tốn tiền sao? Xem cô ấy tuổi còn trẻ thế kia, cậu nhẫn tâm để cổ mai này cứ ở trong tủ áo à? Cô ấy như vậy sao có thể gả ai được chứ!"

"Tất nhiên tôi sẽ chữa trị cho chị ấy! Cho dù có bán máu bán thận đi nữa!" Lam Diệm bi phẫn rống lên, "Cha mẹ chúng tôi mất sớm, chị ấy vất vả nuôi tôi lớn khôn, không người đàn ông nào muốn chị ấy thì tôi sẽ nuôi chị ấy cả đời! Tôi có thể buông bỏ bản thân mình nhưng cũng không bao giờ bỏ rơi chị ấy đâu!"

Phú Bà lập tức tiếp lời, "Cho nên, cậu phải ra ngoài bán."

Lam Diệm trầm mặc nhìn về phía tủ áo.

"Nếu không thì, chị cho cậu tiền cọc trước." Phú Bà sợ Lam Diệm lâm trận bỏ chạy, vội vàng móc từ trong túi ra một xấp tiền mặt, "Trước kia chị thích nhất dùng tiền quạt mặt người ta, sướng tay. Nhưng mà chị đau lòng cậu, không quạt. Cái gương mặt này của cậu, để dành để lấy lòng chị đi."

Lam Diệm nhìn món tiền mặt kia, con mắt đột nhiên lóe sáng.

Phú Bà thừa thắng xông lên, hươ hươ xấp tiền trước mặt hấn, "Thế nào hả? Hồi trước khách cậu tiếp có ai chơi sộp vậy không?"

"Tiền!" Lam Diệm trở nên kích động, tham lam vươn tay ra.

Phú Bà hài lòng nhìn vẻ mặt của hắn, đặt tiền vào trong tay hắn, nắm lấy năm ngón tay của hắn, ấn xuống, "Chàng trai trẻ, làm cho tốt vào. Làm nghề nào phải yêu nghề này."

Lam Diệm nắm lấy thật chặt, "Tiền!"

"Chị nói cậu biết, chị tuyệt đối không có bạc đãi cậu đâu." Phú Bà vuốt ve bàn tay của hắn, cảm nhận nhiệt độ của hắn, "Ông chồng chị làm ăn lớn, có lắm tiền."

"Tiền!" Lam Diệm dường như đã bị tiền tài làm lú lẫn đầu óc, không nói được từ nào nữa, "Tiền!"

Lúc này, hắn đột ngột ôm chặt lấy ngực, bắt đầu thở dốc kịch liệt. Hắn trở tay tóm lấy tay của Phú Bà, "Tiền... tôi muốn tiền!"

Phú Bà vỗ lưng hắn, khuyên, "Chàng trai à, bình tĩnh một chút, không phải chỉ là tiền thôi sao. Tâm tình chị vui vẻ, cậu muốn bao nhiêu chị cho bấy nhiêu."

Hắn thở càng ngày càng gấp, nhin không được nữa ngã vật xuống sofa, nắm chặt lấy ngực, miệng vẫn còn lẩm nhẩm, "Tiền... tiền..."

Phú Bà hoảng sợ, "Cậu không phải bị hen suyễn đấy chứ?"

"Tủ áo... chị... ra ngoài đánh..." Lam Diệm chỉ hy vọng, vào giây phút này Doãn Tiểu Dao có thể thông minh lên một tí tẹo.

Doãn Tiểu Dao nhận được chỉ thị, đá văng cửa tủ áo ra. Cô nhìn thấy trạng thái suy yếu của Lam Diệm, mắt thoáng lạnh đi. Động tác tiếp theo, chính là tung một cước về phía Phú Bà.

Lam Diệm kịp thời đẩy Phú Bà một cái.

Doãn Tiểu Dao sát khí phùng phùng, khiến cho Phú Bà ngã phịch xuống đất, sợ đến ngu người.

Lam Diệm túm Doãn Tiểu Dao lại, thở hỗn hà hỗn hển, "Chị... đừng..."

Doãn Tiểu Dao một phắt tóm lấy cổ tay của Phú Bà.

Lam Diệm thầm nắm chặt Doãn Tiểu Dao, hẳn đã đoán ra từ sớm, bản thân không thể ôm quá nhiều kỳ vọng với cái cô đàn thối này được, "Chị... đánh... đánh..."

Phú Bà đau đến oa oa kêu thét.

"Đánh... điện thoại... xe cấp cứu..." Tội nghiệp Lam Diệm, vừa phải diễn kịch, lại vừa phải lo cho an nguy của Phú Bà, chỉ sợ một phút không cẩn thận, Doãn Tiểu Dao sẽ giải quyết gọn Phú Bà mất.

Phú Bà đau đến nước mắt cũng đã ứa ra rồi, bà ta kêu gào, "Cậu ta kêu cô gọi điện thoại mà! Không phải là đánh tôi..."

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn Lam Diệm, sau đó buông Phú Bà ra. Cô cầm lấy điện thoại, trực tiếp gọi xuống tiếp tân, "Xin chào, tôi muốn gọi xe cấp cứu."

Nhân khoảng hở đó, Lam Diệm vội vàng đẩy Phú Bà, "Chị tôi phát bệnh rồi... chạy... chạy nhanh..."

Lúc này Phú Bà hoàn hồn lại, sau khi bò dậy, liền xông thẳng ra cửa.

Doãn Tiểu Dao cúp điện thoại, liền muốn đuổi theo.

Lam Diệm kéo cô lại, bạt mạng nháy mắt ra hiệu với cô, còn giơ giơ xấp tiền trong tay lên.

Cô lẳng lặng nhìn, cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ.

Phú Bà chạy thoát thân.

Mấy giây sau, Lam Diệm mới bước ra đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, tất thảy màn trình diễn của hắn ta cũng tuyên bố kết thúc. "Đao thị vệ, tôi đã nói với cô thế nào hả, phải dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý. Cô muốn đá chết bà ta sao?"

"Tôi biết chừng mực." Doãn Tiểu Đao biết rõ sức lực của mình.

"Cô biết con khi." Hắn quay đầu lại "Ban nãy suýt chút thì cô làm hỏng việc của tôi."

"Bà ta muốn dùng roi xé anh ra." Trong lòng cô nhiệm vụ luôn quan trọng nhất.

"..." Lam Diệm sáng suốt kết thúc chủ đề này. Hắn tùy tiện xòe xòe tiền trong tay, khen ngợi, "Cũng sộp thật đấy."

Thấy hắn có tiền rồi, Doãn Tiểu Đao nhớ đến món tiền cho mượn của mình, bèn nói, "Anh thiếu tôi 223 tệ."

"..." Cô ta nhất định là người phụ nữ đầu tiên vừa mở miệng đã có thể khiến cho hắn nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn rút ba tờ 100 ra, lạnh lùng nói, "Nè, không cần thôi!"

Doãn Tiểu Đao nhận lấy không hề khách khí, "77 đồng đợi tôi có tiền lẻ rồi sẽ trả cho anh."

"Coi như tôi thưởng cho cô." Lam Diệm nhớ đến việc ban nãy Phú Bà tóm lấy tay hắn chà xát cả một hồi, thế là hắn vội vàng vào trong phòng vệ sinh. Hắn ra sức chà tay mình, cuối cùng thì hắt chút nước lên mặt mình.

Lúc bước ra hắn dặn dò Doãn Tiểu Đao, "Một lát phục vụ lên đây thì cô đỡ tôi ra ngoài. Cô đừng nói cái gì hết, để tôi diễn là được. Làm hỏng

chuyện của tôi nữa thì tôi nhất định sẽ cắn chết cô!"

"Được."

Diễn tiến tiếp sau rất thuận lợi. Nhân viên y tế của khách sạn khiêng Lam Diệm yếu ớt lên xe cấp cứu.

Giữa đường Lam Diệm hồi phục lại bình thường.

Thế là mấy bác sĩ chẳng vui vẻ gì cho hẳn xuống xe.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao trực tiếp chặn một chiếc taxi, đi đến khách sạn ở trọ.

Còn về chiếc xe bánh mì kia, thì do Lý Dũng Hoa chịu trách nhiệm tha về nhà máy.

--

Căn phòng Lý Dũng Hoa đặt không phải là phòng có giường lớn, mà là phòng tiêu chuẩn.

Vừa bước vào, Lam Diệm đã phàn nàn, "Làm việc chẳng đáng tin cậy chút nào, trừ lương trắng chả."

Doãn Tiểu Dao đặt hai rương hành lí ở một bên.

Hắn liếc nhìn cô, lại nhìn nhìn một chiếc giường thêm kia, "Đao thị vệ, tối nay cô có thể ngủ trên giường rồi." Mấy ngày trước, cô toàn ngủ trên mặt đất, hơn nữa còn cách hẳn rất xa.

"Được." Doãn Tiểu Dao không quan tâm những chuyện này nhiều. Lúc trước khi luyện tập, cô mệt rồi cứ nằm phịch dưới bùn đất thì cũng vẫn có thể dưỡng thần.

Thời gian vẫn sớm, còn chưa tới sáu giờ.

Lam Diệm tính toán thời gian một chút, rồi nằm xuống giường, "Đạo thị vệ, trầm ngủ đây."

Doãn Tiểu Dao chỉ là nghe thế. Hắn muốn ngủ cô cũng chẳng quản nổi, hơn nữa đến giờ giấc nào đó hắn tự nhiên sẽ tỉnh lại.

Cô lấy đồ đạc của mình ra. Cũng chẳng có thứ gì, chỉ là vài bộ đồ thay đổi.

Mắt của Lam Diệm vẫn chưa nhắm lại, nhìn thấy cái vật cô đang cầm trên tay, hắn rung mình ớn lạnh, lập tức ngồi bật dậy, "Đậu! Thời đại gì rồi, cô không có áo chip à?"

Nói đến thì, mấy ngày nay hắn thật sự không để ý đến quần áo của cô. Hắn không cho cô hong quần áo ở ban công lớn, cô chỉ có thể đem hong ngoài ban công sinh hoạt. Mà nơi đó hắn gần như chẳng thèm lui tới.

Hôm nay hắn mới biết được, cô không mặc áo con, chỉ quấn nịt ngực.

"Cái này tiện hành động." Mặc áo con sẽ lắc lư, vướng víu. Cô không thích.

Hắn nhìn chăm chặp phần ngực phẳng lì của cô, đầy vẻ chê bai, "Chỗ đó của cô không phải bị lõm thành cái hố chứ?"

Doãn Tiểu Dao bình bình trả lời, "Không phải hố."

"Đồ tomboy." Lam Diệm khinh thường nói, "Tôi phải ngắm bao nhiêu em trẻ trung ngực khủng mới có thể làm dịu vết thương do ngày nào cũng phải đối mặt với cô mà thành đây chứ."

"Các hạ chỉ đối mặt ba tháng." Ba tháng sau, cô và hắn cầu quy cầu, lộ quy lộ. Cho nên tất thấy những lời chửi đổng của hắn, cô đều vào tai trái ra

tai phải.

Vốn là người qua đường, cần chi phải tức giận.

Lam Diệm bĩu môi. Cô không phản bác, hăn cũng không hứng thú nữa. Hăn nằm lại xuống giường, chẳng mấy chốc, tiếng ngáy đã vang lên.

Doãn Tiểu Dao ngồi trên chiếc giường khác, nhìn gương mặt ngủ say của hăn.

Tuy rằng tối nay có thể ngủ giường, nhưng mà tiếng ngáy của hăn thế này, cô chắc chắn là không thể ngủ ngon rồi.

Người đàn ông này, cùng với hình tượng thiếu gia trong mắt cô, khác nhau quá nhiều. Hơn nữa, chỉ có hai ba ngày đầu tiên cô mới lờng ghép gương mặt của hăn và người nào đó trong kí ức lên nhau, sau này nhìn thêm, lại cảm thấy hăn chẳng còn giống cố nhân như thế nữa.

Càng ngày càng không giống.

Lam Diệm ngủ chẳng được bao lâu thì đã tỉnh dậy.

Vào giờ giấc nào đó.

Doãn Tiểu Dao chẳng chút bất ngờ.

Bởi vì hăn sắp lên cơn nghiện.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 7

***

Lam Diệm có vài sở thích kỳ quái.

Một trong số đó chính là, lúc hẩn hút thuốc, nhất định phải một mình trong gian phòng kín mít, không cho phép người khác quấy nhiễu. Theo hẩn nói, đây là điều thần kì khi vui một mình.

Trong lòng Doãn Tiểu Dao nhận định hẩn là một kẻ bại hoại. Cô không can thiệp vào việc của Lam Diệm, hẩn muốn thế nào, cô mặc hẩn. Bởi vì sống chết sau này của hẩn không liên quan đến cô. Chỉ cần hẩn đừng hút đến chết trong ba tháng này, thì cô mặc kệ tất cả.

Tỉnh dậy, Lam Diệm mở mắt ra, nhìn lên trần nhà cả một hồi.

Có thứ gì đó len lỏi trong cơ thể hẩn, lạnh căm căm. Kèm theo đó, hình như còn có những mũi kim nhọn hoắt đâm vào da thịt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Hẩn không nhúc nhích, cho đến khi kim đâm biến thành đao cắt.

Hẩn thở hỗn hển ngồi dậy, nhìn đồng hồ. Vẫn may, thời gian cũng không còn quá sớm.

Doãn Tiểu Dao quay đầu lại nhìn hẩn, vẻ mặt vẫn như trước nay.

Lam Diệm không rảnh để ý đến cô.

Hắn mò mẫm thuốc và bật lửa, lấy ra một điếu, trực tiếp bước thẳng vào nhà vệ sinh.

Hắn rất hiếm khi nhẫn nhịn quá lâu. Bởi vì sau khi trải nghiệm phản ứng của việc kiêng khem, lại còn bị co giật nữa. Cho nên, chi bằng cứ hút một hơi trước khi chưa quá đau đớn.

Phòng trong khách sạn này, ngăn cách giữa nhà vệ sinh và bên ngoài không phải là tường, mà là một mảnh kính. Mảnh kính phần một mét trở xuống là kính mờ, phía trên thì trong suốt. Nếu như không phải trạng thái của hắn không tốt, chắc chắn hắn sẽ nôn thốc một trận.

Nhưng bây giờ hắn thật sự không còn hơi sức.

Lam Diệm kéo tấm rèm lên, ngã xuống nấp bồn cầu.

Động tác đột thuốc vội vã.

Sau khi hút xong một hơi, hắn bị sặc, ho cả một hồi. Sau đó hắn hít người những vòng khói, mượn nhờ cái mùi vị đó để chống chọi sự khó chịu của cơ thể.

Nửa điếu thuốc hóa bụi rơi xuống, cơn tộ dại của kim chích cũng dần dần dịu đi. Cơ thể cũng ấm dần lên.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, trước mắt hắn tưởng như cảnh xuân ấm, hoa ý nùng.

Cảnh tượng tuyệt đẹp khiến hắn toét miệng cười.

Lam Diệm dứt khoát nằm vào trong bồn tắm, nhắm mắt hưởng thụ thời khắc này.

Không chỉ một lần, hắn từng nghĩ, cứ thế mà chết đi thì tốt biết mấy.

Đây hẳn cũng là một cái chết an lạc rồi.

--

Doãn Tiểu Dao thỉnh thoảng lại nhìn về phía tấm kính kia.

Phía sau rèm cửa không biết là động tĩnh gì. Bên trong cũng không tiếng động.

Mấy ngày này đều như thế. Trừ ngày đầu tiên cô gặp Lam Diệm, khi đó hẳn ăn chơi cùng một đám người, những lúc khác, hẳn đều chỉ một mình khóa cửa trong phòng.

Cô chưa từng gặp kẻ nghiện ngập. Trên tivi, sách vở, đều phổ cập rằng, hút chích hủy cả một đời.

Hẳn còn nhỏ hơn cô hai tuổi, trẻ trung như vậy đã dính phải, chắc rằng sống chẳng lâu.

Doãn Tiểu Dao thiện ác phân rõ. Đối với những kẻ cặn bã trong xã hội, cô chẳng hề quan tâm. Nếu như không phải vì cô đã nhận công việc từ Lam thị, loại người như Lam Diệm, cả đời cô cũng sẽ không đến gần nửa bước.

Bên ngoài có tiếng chim hót. Cô xuống giường, bước qua.

Căn phòng này cô đã quan sát. Đối diện bên ngoài có một nhà hàng, tính theo cự ly bản thì, việc ám sát dễ như trở bàn tay.

Lam Diệm gặp phải chuyện này cũng rất lạ. Xảy ra án mạng, với địa vị của Lam thị ở Hâm Thành này, cho dù kêu cảnh sát đến bảo vệ sát bên mình thì cũng không phải chuyện khó. Thế nhưng Lam thị lại hoàn toàn giấu diếm chuyện này.

Doãn Tiểu Dao không rõ tình hình tường tận bên trong, mà cũng không muốn đi hiểu. Cô chỉ quan tâm đến sự tồn vong của Hoàn Quán. Chỉ cần

Lam thị giữ lấy chữ tín, bảo vệ Hoàn Quán là được.

Lúc này, trong phòng vệ sinh truyền ra một trận cười, làm dứt đoạn suy nghĩ của cô.

Có thể thấy, Lam Diệm hút rất sung sướng.

Lúc ra ngoài, hăn quả nhiên tinh thần sáng khoái, "Bồn tắm này nằm chẳng thoải mái gì cả. Nếu như ngày mai vẫn ở trong khách sạn thì kêu phục vụ thêm cái giường vào phòng vệ sinh đi."

"Được." Đối với những suy nghĩ kỳ quái của Lam Diệm, Doãn Tiểu Dao chỉ có nghe rồi làm theo.

Tinh thần của Lam Diệm thỏa mãn rồi thì liền muốn đi ăn. Vì nằm trong bồn tắm, quần áo của hăn bẩn hết một mảng lớn, hăn nói, "Tôi thay bộ đồ, đợi chút rồi ra ngoài ăn cơm."

"Được." Cuộc sống của hăn ngoài ăn chính là ngủ, cô quen rồi.

Hăn nhìn cô, vẻ mặt đứng đắn nói rằng, "Cô tránh một chút đi."

"Được." Cô xoay người liền đi.

Lam Diệm liếc thấy tấm kính kia, đặc biệt nhắc nhở, "Kéo tấm rèm lại, không được nhìn lên."

Nghe thế, Doãn Tiểu Dao làm rõ, "Các hạ gầy nhom, chẳng có gì đẹp." Đám đàn ông con trai trong Hoàn Quán, hình thể đều tương đối cường tráng. Cha cô cơ bắp nở nang, trông rất đáng tin cậy.

"..." Cơ giận của Lam Diệm xông thẳng lên não, "Có một loại gầy, gọi là còi ra mới thấy cơ thịt!"

Cô hoài nghi, "Người hút thuốc đều là bộ xương."

"Phắc phắc phắc!" Lam Diệm chửi liền ba tiếng, gân xanh đều chạy lên trên trán. Hắn gỡ nút áo, cơ thịt cứng trắng như ản như hiện, "Đợi đó, tôi để cô thấy tận mắt." Lúc này mặc kệ cô có nhìn lên hay không, tôn nghiêm của đàn ông càng quan trọng hơn.

Không đợi hắn cởi xong, cô đã đi thẳng về phía nhà vệ sinh.

"Này" Lam Diệm tức giận ném áo lên giường, "Quay lại nhìn cái đi cô kia." Bao nhiêu đàn bà con gái thèm muốn hắn, nhưng cô lại không nhạy cảm.

"Các hạ thay xong thì gọi tôi." Đàn ông con trai khóa thân chẳng hiểm lạ gì, Hoàn Quán nhiều biết bao.

"Nói cho cô biết, hết lần này thì chẳng còn lần sau đâu. Sau này cô mà muốn xem, tôi cũng không cởi cho cô xem đâu." Tiếng nguyền rủa trèo trẹo.

"Tại hạ sẽ không muốn xem."

Doãn Tiểu Dao bước vào nhà vệ sinh, nhìn thấy tàn thuốc trên nền sàn, cô ngồi xổm xuống quan sát tỉ mỉ.

Điều thuốc đều là Lam Diệm tự quấn, số bột thuốc trong mỗi một điều hắn đều cẩn thận cân đo. Khi nhớ lại dáng vẻ chăm chú của hắn lúc đó, đột nhiên cô nảy ra một áo giác, rằng hắn dường như chẳng muốn dùng thêm dù chỉ một gram nhỏ.

Thế nhưng, rõ ràng là hắn đã nghiện rồi.

-

Lúc ăn cơm, Lam Diệm vẫn bực tức chuyện Doãn Tiểu Dao không thèm nhìn thân thể của hắn.

Doãn Tiểu Dao tự mình ăn lấy, xem lời nói ác độc của hắn chẳng bằng cái đình gì.

Ăn cơm xong, Lam Diệm trở về phòng xem phim.

Khi cáp quang mạng tốc độ cao được cắm vào, ánh mắt hắn nhất thời sáng quắc lên, "Đây mới là mạng chứ! Ngày mai kê nhà máy kéo sợi mạng khác đi." Hắn đeo tai nghe vào, chìm đắm trong dịch vụ hội viên một năm của mình.

Doãn Tiểu Dao đã mua vài cuốn tạp chí và sách, ngồi trên sofa lật xem.

Nói ra cũng khéo, một trong số những cuốn tạp chí kinh tế, nhân vật trên trang bìa là tổng giám đốc hiện tại của Lam thị. Mà kiểm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch, so với tướng mạo của Lam Diệm, là hai loại phong vị hoàn toàn khác nhau.

Cô lật đến trang phỏng vấn.

Phần chữ viết tổng cộng chỉ có mấy đoạn ngắn ngủi, nhưng hình ảnh thì lại chiếm đến ba bốn trang. Ngũ quan hoàn hảo anh tuấn, thân hình vai rộng chân dài, có thể sánh được với người mẫu.

Doãn Tiểu Dao nhìn bức hình, đột nhiên nhìn về phía Lam Diệm đang say sưa trước màn hình máy tính.

Đại thiếu gia và nhị thiếu gia của Lam gia, cách biệt thật sự quá lớn.

Tướng mạo của hai người, ngoại trừ cái mũi ra, thì chẳng còn gì giống nhau cả. Lam đại thiếu gia là kiểu mặt đông phương thuần đứng đắn, không có vẻ quyến rũ ngoại tộc như Lam Diệm.

Đối với trai đẹp, kỳ thật Doãn Tiểu Dao không quá nhiệt tình. Tướng mạo bình bình, không nhất định là xấu xí.

Tờ tạp chí đó cô xem lướt qua một lượt, rồi bỏ qua một bên.

Căn phòng rất yên tĩnh.

Lam Diệm chắc là đã tìm được nữ thần trong lòng, cho nên hẳn không mở miệng chửi thề.

Doãn Tiểu Dao đọc sách cũng không phát ra tiếng.

Một đôi nam nữ, ở chung trong một căn phòng, rất hòa hợp.

Sau khi Lam Diệm xem xong một bộ phim, đuổi người lười biếng. Hắn tùy ý liếc về đồng sách bên cạnh. Cuốn tạp chí kinh tế kia khiến hắn nheo mắt lại, "Đao thị vệ, cô mua cuốn tạp chí này có dụng ý gì?"

"Giết thời gian." Cô là mua mấy quyển cùng một lúc, cũng không biết còn có lần cuốn tạp chí có hình bìa của Lam đại thiếu gia nữa.

Mày kiếm của Lam Diệm nướng cao, "Chỉ mong trong ba tháng sắp tới, anh ta không xuất hiện trước mặt chúng ta."

Sau đó, vào ngày thứ ba sau khi câu nói này được thốt ra, Lam đại thiếu gia đã xuất hiện.

Vào lúc đó, Lam Diệm đang ở trong phòng làm việc, nằm gục trên bàn ngủ ngon lành.

Lý Dững Hoa vội vàng xông vào, ngay cả cửa cũng quên gõ. "Quản đốc Lam, bên trên lại có người tới rồi."

Lam Diệm không hề nhúc nhích.

Doãn Tiểu Dao cũng bất động.

"Quản đốc Lam!" Lý Dũng Hoa nâng cao âm lượng. Đối với vị quản đốc thèm ngủ thành công này, Lý Dũng Hoa lúc mới đầu thì kinh hoàng, đến giờ thì đã trở thành bất đắc dĩ rồi. Nhà máy vẫn là ông ta quản lý, ông ta cũng không biết Lam Diệm đến để làm cái gì nữa.

Lam Diệm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nửa che mắt lại, "Kẻ cản giấc ngủ của tôi, chết..." CƠn buồn ngủ của hắn vẫn chưa hoàn toàn tan mất, nói chuyện không rõ ràng.

"Quản đốc, quản đốc, anh hai của anh đến rồi." Lý Dũng Hoa chỉ thiếu điều nắm lấy vai của Lam Diệm lắc lắc lắc để.

"Tôi không có anh hai." Lam Diệm lâu bầu.

Lý Dũng Hoa cuống lên, "Quản đốc Lam! Đó thật sự là anh hai của anh!" Không thể nào sai, tổng giám đốc của Lam thị, chỉ liếc mắt một cái đã có thể giết người vô hình.

"Anh hai..." Lam Diệm đột nhiên ngẩng đầu lên, "Anh hai đến rồi."

Lý Dũng Hoa cảm thán, "Quản đốc, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi."

Lam Diệm hoàn hồn rồi, hắn căn dặn, "Quản đốc Lý, ông đi ứng phó trước một chút, một tí tôi sẽ qua."

Lý Dũng Hoa gật đầu lia lịa, vội vàng chạy ra ngoài.

CƠn buồn ngủ của Lam Diệm chạy sạch rồi. Hắn dựa vào ghế, thần sắc không rõ. Sau hai phút đồng hồ, hắn rút hộp thuốc ra.

Doãn Tiểu Dao cảm thấy khác thường. Lam Diệm gần như chẳng hút thuốc, mỗi ngày hắn chỉ hút một điếu "bột" kia. Hơn nữa bây giờ, còn chưa tới thời điểm hắn lên CƠn.

Lam Diệm đứng dậy, rút khăn giấy ra lau mặt, "Đao thị vệ, một chút nếu như tôi có gì nguy hiểm, thì cứ mặc kệ."

Quả nhiên là khác thường. "Tại sao?"

"Trẻ con hỏi nhiều thế để làm gì."

"Tính mạng của các hạ, bây giờ là của tôi." Trong thời gian làm nhiệm vụ, ai đụng vào hắn thì cô đụng người đó, đơn giản thế thôi.

"Yên tâm, tôi không chết được đâu. Tính mạng vẫn là của cô." Giọng điệu của Lam Diệm giống như đang dỗ con nít vậy, "Nghe lời, đừng có cương với tôi." Nói xong hắn đi ra mở cửa, lắc hộp lấy một liều thuốc.

Nhưng không đốt.

Hắn tung hứng hộp quẹt, còi lơ phất phơ đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi tòa nhà văn phòng, hắn đốt thuốc, ngón tay kẹp lấy. Gần đến chỗ rẽ ngoặt, hắn mới ngậm liều thuốc, rít hai hơi.

Rẽ qua khúc ngoặt, chính là cổng lớn của khu nhà máy.

Chỗ đó có mấy chiếc xe màu đen đang đậu. Trong cảnh bụi bay mù mịt cùng với cánh cổng cũ kỹ sơn tróc ra từng mảng, chiếc Bentley Mulsanne trông thật nổi bật.

Lý Dũng Hoa đứng ở bên cửa sau của chiếc xe đó, cúi khom lưng, vẽ mặt cung kính.

Cửa xe màu đen ngòm chỉ hạ xuống một phần tư.

Lam Diệm vừa bước đi vừa cười, thỉnh thoảng còn rít mấy hơi thuốc, bước chân có chút không vững.

Lý Dũng Hoa nhìn thấy hắn, vội vàng lùi sang một bên.

Lam Diệm nhón chân, xuyên qua cánh cửa xe hạ xuống một phần tư đó, phả khói vào trong, "Nghe nói anh hai đã đến."

Cửa xe mở ra.

Lam Diệm bị va đụng một chút, lùi lại liền ba bốn bước.

Người đàn ông trong xe tao nhã bước xuống.

Trời nắng chang chang, chiếc kính râm của anh ta chiếm hết hơn nửa khuôn mặt, nhưng vẫn không che giấu được gương mặt anh tuấn vô cùng kia. Thân hình cao lớn hoàn hảo, được bọc trong chiếc áo sơ mi hàng hiệu màu đen.

Lam đại thiếu gia, so với trên tạp chí còn cao quý ngạo mạn hơn nhiều, cả khi giơ tay nhắc chân, cũng là khí thế vương giả bề ngễ nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

"Em trai." Anh ta tháo kính xuống, đôi mắt ma mị hẹp dài liếc về phía Lam Diệm, "Không phải nói với cậu là phải cai thứ đó rồi sao?"

Lam Diệm cười hì hì, "Cũng không phải nói cai là cai được."

Người đàn ông thông thả bước qua, túm lấy cổ áo của Lam Diệm, "Nếu như là mệnh lệnh của anh, cậu có cai dứt không?" Anh ta lấy điều thuốc trên tay Lam Diệm, vứt xuống đất. "Cậu thật sự là chẳng tiền đồ gì cả." Lời còn chưa dứt, anh ta nắm chặt năm đấm, hướng về phía bụng của Lam Diệm.

Một giây sau, năm đấm của anh ta đã bị đón chặn.

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao bình tĩnh, chống lại sức mạnh của anh ta.

Ngày đó, là lần đầu tiên Doãn Tiểu Dao và Lam Úc giao thủ.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 8

***

Lam Úc rũ mắt, liếc nhìn Doãn Tiểu Dao, "Ha." Hảnh thốt ra tiếng này toàn là khinh miệt.

Nếu như tình hình cho phép, Lam Diệm sẽ chỉ vào đầu Doãn Tiểu Dao, liên môn chửi thề. Thế nhưng bây giờ hãnh chỉ có thể vỗ vỗ vai Doãn Tiểu Dao, "Nào, giới thiệu cho cô một chút, đây là anh hai của tôi, tổng giám đốc Lam." Mấy từ sau cùng cung cung kính kính.

Doãn Tiểu Dao nào có để ý anh hai hay em trai gì, cô vẫn năm lầy năm đăm của Lam Úc, không buông ra.

Lam Diệm ở bên cạnh ra sức ấn xuống, ra hiệu kêu cô thức thời, sau đó hãnh quay qua cười rất rạng rỡ với Lam Úc, "Anh hai, đây là vệ sĩ của em, tuần trước mới đến."

"Ồ?" Lam Úc nhướn mày, duỗi nắm đấm ra.

Anh ta vừa nói lỏng tay, Doãn Tiểu Dao cũng thu tay mình lại.

Lam Úc rút một mảnh khăn tay ra, lau chùi những ngón tay bị Doãn Tiểu Dao đụng vào, "Chính là cái gì đó Quán ở Tây Tinh mà chú đã đề cử à?"

"Còn không phải sao." Lam Diệm đặt tay lên vai Doãn Tiểu Dao, dáng vẻ cứ như là hai huynh đệ vậy, "Ban nãy cô ấy không nhận ra anh, anh hai đừng để bụng."

Lam Úc đánh giá Doãn Tiểu Dao một hồi. Ánh mắt của anh ta dừng trước ngực cô một giây, sau đó cười rất kỳ dị, "VẬY BÂY GIỜ BIẾT RỒI, CÔ TA NÊN XIN LỖI THẾ NÀO ĐÂY?"

"Anh hai, em xin nhận lỗi ____"

Lam Úc khẽ khàng nhả ra một câu, "Một người chủ như cậu còn phải thay con chó của mình xin lỗi à?"

Trong mắt Doãn Tiểu Dao có tia tàn bạo trỗi lên. Thế nhưng cô không ra tay. Chủ thuê của cô không sao, thì cô có thể nhin.

Ngón tay của Lam Diễm sắp sửa bấu xuyên vào bả vai của cô rồi, "Cô ấy ngoan lắm. Anh hai, cho em chút thể diện đi."

Nếu như Lam Úc nghe lời Lam Diễm, thì anh ta không phải là Lam Úc rồi. Lam Úc chột giơ chân đá về phía Lam Diễm. Động tác là hướng về phía Lam Diễm, thế nhưng ánh mắt của Lam Úc vẫn dán lấy Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao nhanh chóng đá chặn đòn công kích của anh ta.

Ánh mắt của Lam Úc chột lạnh.

Lý Dững Hoa ở bên cạnh run lên. Cái cô chủ nhiệm phân xưởng chưa từng đi tuần tra phân xưởng kia rốt cuộc có hiểu rõ tình hình không vậy? Người cô ta đang đánh là tổng giám đốc của Lam thị đó. Nhân vật hung ác âm trầm nham hiểm, không từ thủ đoạn kia, đắc tội anh ta, chết bất cứ lúc nào cũng chẳng biết tại vì sao.

Nhưng mặc cho Lý Dững Hoa lo lắng thế nào, ông ta cũng không cách nào ngăn chặn chuyện xảy ra trước mắt.

Thậm chí, ngay cả Lam Diễm cũng không kịp ngăn cản.

Con dao trong tay phải của Lam Úc nhắm thẳng về phía Doãn Tiểu Dao mà bay tới.

Cô xoay người né qua, đồng thời, tấn công về phía tay phải của gã.

Lam Úc nhanh nhạy dùng tay trái cản lại, nhưng lại bị cô chế trụ cổ tay, kéo lại.

Gã đổi sang dùng chân tấn công.

Doãn Tiểu Dao linh hoạt né khỏi, lúc khom lưng, cô móc cái chân đang đứng còn lại của gã một cái.

Tính ngang tàng của Lam Úc đã bị khơi dậy. Lúc trước mỗi khi gã tập quyền, đối phương lúc nào cũng khiêng dè thân phận của gã, cố ý nhường cho. Mà giờ đây, người phụ nữ ở trước mặt lại không chút khách khí. Sức lực của cô không bằng gã, nhưng lại cực kỳ linh hoạt. Hơn nữa chiêu thức hóa giải cũng rất đặc biệt, hoàn toàn không giống với môn quyền anh phương tây mà gã luyện tập. Những điều này đều khiến gã hận không thể nào đánh bại cô thật thảm.

Lam Diệm nhìn một nam một nữ này tới tới lui lui, hẳn rất muốn kéo Doãn Tiểu Dao về, nhưng mà, hẳn ta không cách nào tham chiến được, chỉ có thể đứng đó, khiến bản thân mình tỏ ra sốt ruột.

Nhưng nói ra thì, đây vẫn là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy công phu của Doãn Tiểu Dao. Lúc trước nghe đám già đó nói, Hoàn Quán ghê gớm thế này thế nọ, hẳn chẳng xem ra gì. Lại không phải là võ hiệp thời cổ đại, còn phải biết khinh công gì chứ.

Bây giờ nhìn thấy cô có thể kìm hãm được Lam Úc, Lam Diệm không khỏi kinh ngạc.

Hơn nữa, cô thật sự có thể bay.

Không phải là khinh công.

Hắn thấy cô lợi dụng đồng ống khói chất đồng ở bên cạnh, một bước nhảy hai bước, lại nhảy thêm ba bước, vài cái đã nhảy cao đến hai ba mét. Dáng người nhẹ hẫng kia, dưới ánh nắng chói chang ban ngày, chuyển động thành những vòng sáng.

Cô không cách hẳn quá xa. Đến một phạm vi nhất định nào đó, cô sẽ vòng trở lại.

Xem ra lúc nào cô cũng ghi nhớ, nhiệm vụ của cô là bảo vệ hắn.

Vốn dĩ hắn có thể mặc kệ cô, nhưng rốt cuộc thì cũng không muốn chọc tức Lam Úc.

Lam Diệm giương mắt nhìn mặt trời nóng như đổ lửa, đột nhiên mắt nhắm tịt lại, ngã vật xuống.

Lý Dũng Hoa ở bên cạnh sợ đến giật nảy cả người, "Quản đốc, quản đốc Lam!"

Doãn Tiểu Dao nghe thấy tiếng hô, quay đầu lại nhìn, nhiệt độ trong con mắt càng lạnh. Cô hung hãn công kích Lam Úc hai cái, tránh khỏi sự quấy rầy của gã, lao về phía Lam Diệm.

Sau khi đứng quan sát cuộc chiến, Lý Dũng Hoa đã mang lòng lo đối với cô, nói chuyện có phần lắp bắp, "Chủ... chủ... nhiệm Dao, quản đốc có thể bị trúng nắng rồi."

Doãn Tiểu Dao đỡ Lam Diệm dậy, thăm dò mạch đập của hắn.

Lam Úc ở sau lưng theo sát không buông.

Đôi mày cô nhíu lại, phút chốc ôm lấy Lam Diệm, nhảy về sau một cái.

Lam Úc bổ nhào vào khoảng không. Sau khi đứng thẳng người, gã bắt đầu vận cổ tay, tiếng khớp xương truyền đến "cộp cộp", "Thật thú vị, thật là thú vị." Trong mắt gã trôi lên màn khói mù của cơn khát máu.

Gã muốn giết chết cô.

Lúc này Lam Diệm hơi tỉnh dậy, vừa mở mắt ra nhìn ông mặt trời treo trên trời cao, hấn lại nhắm mắt lại, "Đừng... đánh... nữa..."

Ba chữ này kéo dài đủ năm giây mới nói xong.

Lý Dũng Hoa đứng ở bên cạnh, cảm thấy sự việc hôm nay rất quái lạ. Ông ta đoán đây có lẽ là ân oán của anh em gia đình giàu có. Nếu thật sự phải chọn phe thì, ông ta chỉ có thể chọn Lam Úc thôi. Thế nhưng ông ta càng muốn bảo toàn bản thân hơn, muốn chạy khỏi hiện trường.

Doãn Tiểu Dao ngồi xổm xuống, đặt Lam Diệm xuống đồng cỏ bên cạnh.

Lam Diệm ho một cái, "Anh hai, xin anh... đừng đánh..."

Lam Úc làm gì nghe thấy những lời này, sự chú ý của gã đều đặt trên người Doãn Tiểu Dao cả.

Mà cô thì đang để ý tới Lam Diệm.

Lam Diệm chống người dậy, hơi nâng cao âm lượng, "Anh hai..." Tiếp tục ho, ho xong lại nói, "Cô ấy... là do chú mời đến... đừng... đả tặc chú..."

Tốc độ nói chuyện đó thật sự là quá chậm, Lý Dũng Hoa nóng ruột đến độ cũng muốn lên tiếng thay cho Lam Diệm rồi.

"Bây giờ tao chỉ muốn uống máu của cô ta." Lam Úc thè lưỡi ra, liếm liếm bờ môi, dáng vẻ đó giống như con rắn độc đang thè lưỡi vậy.

Doãn Tiểu Dao lập tức đứng dậy, tư thế như chuẩn bị khai chiến.

Lam Diệm thật sự rất đau đầu, vội vàng kêu cô, "Chủ nhiệm... đỡ tôi... dậy." Thừa cơ hội cô đỡ hẳn dậy, Lam Diệm tóm cứng ngắt tay cô, hẳn thở hổn hển vài hơi, sau khi thuận khí, Lam Diệm nói chuyện cũng không còn chậm thế nữa, "Anh hai, dạo này kẻ thù của em tìm tới... anh tội nghiệp em chút đi..."

"Thì ra cậu sống khổ như thế à." Lam Úc cười đến là ân cần, "Sao không đến cầu cứu vậy? Anh hai chọn một nữ vệ sĩ xinh đẹp tặng cậu."

"Xinh đẹp quá, em sợ huynh đệ của em nhịn không được. Đàn ông ấy, ngày ngày em đối diện với cái loại không nam không nữ," Nói xong Lam Diệm nhìn về phía Doãn Tiểu Dao, "... buồn nôn này, rất thích hợp."

"Xem ra chú đã tìm cho cậu một đứa hợp ý rồi." Lam Úc cũng nhìn về phía Doãn Tiểu Dao. Nhớ đến trận đấu ban nãy, gã cảm thấy, nếu như trói nghiêng cô lại làm bao cát cho gã luyện tập thì cũng có giá trị lắm.

Nghĩ như thế, Lam Úc không còn nôn nóng kết liễu tính mạng của Doãn Tiểu Dao nữa. Gã muốn để lại từ từ chơi đùa. Chơi đến khi cô khóc, đến khi cô chết.

Lam Diệm đang tính nói gì đó thì đột nhiên co giật một hồi. Cách vài giây, lại tiếp tục co giật.

Lam Úc thấy thế, nhẹ giọng nói, "Anh em một hồi, thấy cậu đau đớn như vậy, anh thật không nhẫn tâm."

"Cám..." Lời của Lam Diệm còn chưa nói xong, hẳn lại dùng sức nắm lấy tay của Doãn Tiểu Dao, run người đem trọng lượng của mình đè lên cô.

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao chẳng thay đổi gì, trong lòng cô thì đang phán đoán là hẳn ta đang diễn hay đang thật sự lên cơn nghiện.

Lúc này, có một người đàn ông vận đồ đen đi tới, hai tay nâng một chiếc di động, cúi gập người về phía Lam Úc, "Tổng giám đốc Lam, điện thoại."

Lam Úc liếc nhìn màn hình hiện thị, lười biếng đón lấy, "Ồ, là chú à."

"Hôm nay cháu đến Hâm Thành bàn công chuyện, thuận tiện qua gặp em ba."

"Không có nhiều thời gian, chỉ dặn dò em nó vài câu."

"Chú, bữa sau cháu mời chú uống trà." Lúc nói câu này, Lam Úc nhìn về phía Doãn Tiểu Dao một cái. Sau đó gã cúp điện thoại. Gã nhìn dáng vẻ đau đớn của Lam Diệm, khóe miệng cong lên, "Em ba, vì nghĩ cho thân thể của mình, anh khuyên cậu vẫn nên cai đi."

"Em sẽ... cố gắng." Lam Diệm lạnh run lên, hàm răng va nhau lách cách, "Cám... ơn... anh hai."

Lam Úc nhìn về phía Doãn Tiểu Dao với ánh mắt sâu xa, dịu giọng nói, "Đợi khi tôi muốn luyện gân cốt, thì sẽ đến tìm cô."

Doãn Tiểu Dao không đáp lời.

Mồ hôi lạnh của Lam Diệm đã toát cả ra, sắc mặt có hơi tái nhợt, "Anh hai... rảnh thì qua ngồi chơi."

"Anh sẽ ở lại Hâm Thành mấy ngày, cùng cậu ôn chuyện cũ." Do đánh nhau, Lam Úc cũng ra mồ hôi, dính nhớp vào người rất khó chịu. Gã nhìn cái nhà máy này cũng chẳng thể nào có căn phòng sang trọng nào cho gã thay đồ tắm rửa, nên bèn lên đường về lại khu vực thành thị.

Sau khi mấy chiếc xe cuốn bụi mù mịt đi mất, Doãn Tiểu Dao mới buông lỏng Lam Diệm ra.

Ai ngờ, hấn lại nắm chặt lấy cô không buông, mồ hôi vẫn đang chảy ròng ròng.

Lúc này Lý Dũng Hoa cuối cùng cũng lên tiếng, "Quản đốc vẫn nên mau chóng về nghỉ ngơi đi." Chẳng trách vị quản đốc này từ sáng đến tối chỉ có ngủ ngủ ngủ, thật sự là cơ thể quá yếu ớt rồi.

Doãn Tiểu Dao quay đầu lại hỏi Lam Diệm, "Các hạ thật sự không khỏe?" Từ sau khi chứng kiến kỹ năng diễn suất của hấn, cô đã nảy sinh nghi ngờ với các kiểu hỉ nộ ái ố của hấn rồi.

"Ừm." Lam Diệm ghé sát vào bên tai cô, thành thực nói, "Bụng tôi đau quá, muốn đi vệ sinh."

Sắc mặt của cô hơi biến, cô đỡ lấy hấn đi về phía lầu văn phòng.

Lý Dũng Hoa nhìn theo bóng lưng hai người, không khỏi nghi ngờ một giây phút trước có phải là mình đã nằm mơ hay không. Một gã trai yếu ớt ham ngủ, cùng một nữ hiệp võ công cao cường.

Đây có phải là đang đóng phim võ hiệp cổ trang không vậy.

--

Lúc Doãn Tiểu Dao và Lam Úc so chiêu với nhau, Lam Diệm đã muốn khiển trách Doãn Tiểu Dao một trận rồi.

Sau đó Lam Úc thiện tâm đại phát, không hành quyết Doãn Tiểu Dao tại trận, Lam Diệm hơi chút an tâm. Nhưng mà, hấn vẫn dự tính sẽ chửi mắng Doãn Tiểu Dao một trận thật thích đáng.

Sau khi yên tâm, bụng của hấn đột nhiên quặn lên. Chuyện này thành công khiến cho Lam Úc tưởng hấn đang lên cơn nghện.

Lam Diệm nghĩ, đợi sau khi đi vệ sinh rồi, nhất định phải găm thét với Doãn Tiểu Dao một trận thật dữ.

Không may là, sau chuyển đi nhà xí, khí thế của hắn đã mất sạch.

Nhà vệ sinh trong tòa nhà văn phòng đều là nhà vệ sinh công cộng.

Tầng quản lý ở lầu ba của tòa nhà văn phòng, cho nên dì dọn vệ sinh cực kỳ chịu khó. Lam Diệm tuy bất mãn vì chuyện mình không có được một gian riêng biệt, nhưng trông thấy cũng coi như là sạch sẽ, nên cũng tạm chấp nhận.

Mấy ngày nay, hắn ta ở trong nhà máy đều là đi nhẹ, cho nên hắn không biết, khi đi nặng cần phải tự chuẩn bị giấy vệ sinh.

Đến khi hắn phát hiện ra, trước tiên là hắn rống lên, "Đậu mè nó chứ! Nhà xí không có giấy, gọi là nhà xí có thấy ngượng mồm không hả?!"

Bên toilet nam chỉ có mình hắn.

Hắn rống gọi đến được, chỉ có Doãn Tiểu Dao.

Hắn biết cô cứng đầu, nhưng lại không ngờ, có thể cứng đến mức độ này.

Doãn Tiểu Dao ở bên ngoài nghe thấy tiếng rống của hắn, nhưng nghe không rõ, cho nên cô xông vào, đập phăng cái phiến cửa bên trong có hắn.

Lam Diệm cảm thấy mình rất dại.

Sao hắn lại đi giải vây giúp cô chứ?

Hắn nên để cho Lam Úc đánh cô chết tươi mới phải!

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lam Diệm ngẩng đầu lên nhìn Doãn Tiểu Dao. Hắn không biết nên làm ra vẻ mặt gì, chỉ có thể ngây mặt ra, "Xin hỏi có chuyện gì không?" Từng chữ từng chữ, hắn nói ra cực kỳ thông thả.

Trong hoàn cảnh này, đôi mày của Doãn Tiểu Dao cũng không nhíu lấy một cái, cô giải thích, "Tôi tưởng các hạ gặp nguy hiểm."

Hắn vẫn thông dong như thường, "Cô ở bên cạnh tôi, chính là mối nguy hiểm lớn nhất." Bởi vì hắn nhất định sẽ bị cô làm cho tức chết.

Nhưng mà, cho dù Lam Diệm có tức giận như thế nào, thì trong tình cảnh này, hắn cũng không thể nào phát tiết toàn bộ được.

Chỉ có Doãn Tiểu Dao có thể giúp được hắn.

Hắn tốn cực nhiều sức lực để nhẫn nhịn cơn tức giận đầy ngập, dặn dò cô ra ngoài lấy giấy cho hắn. Hắn còn đặc biệt nói rõ, "Phải từ tốn, đừng có làm ầm lên. Nhớ kỹ nhớ kỹ." Hắn thật sự lo lắng về IQ của cô. Nói không chừng, chỉ chiều nay, câu chuyện "dã sử" của đường đường một quản đốc đi nhà xí mà phải mượn giấy đã bị truyền khắp cái nhà máy này rồi.

Trên mặt Doãn Tiểu Dao không có bất kỳ ý cười giễu cợt nào. Cô cúi đầu nhìn tướng ngồi xổm của hắn một cái, rồi quay đầu đi ra ngoài.

Lúc sắp đi cô còn giúp hắn khép cửa lại.

Cô vừa đi, hấn liền thấp giọng mắng, "Đồ đần!" Hơn nữa, còn là người đần nhất mà hấn từng gặp. Có lẽ hấn nên đi tìm một ông thầy bói, đoán xem cái cô dốt đặc căn mai đó có phải là trên trời phái xuống để khắc hấn hay không.

Doãn Tiểu Dao lần thứ hai trở lại không còn đá cửa nữa, mà cô truyền bịch khăn giấy qua khe dưới cho hấn.

Lam Diệm hít vào một hơi, nhận lấy.

Cho đến khi quay trở lại phòng làm việc, hấn cũng không cách nào phục hồi khỏi chuyện này.

Lam Diệm nhớ lại cảnh lúc Doãn Tiểu Dao đẩy cửa bước vào, hoàn toàn mất tinh thần. Hấn nghĩ, cho dù có bị Lam Úc đánh cho một trận đau điếng, thì cũng không bị thương tổn đến thế này. Cơn đau khi bị đánh chỉ là ở bên ngoài, còn trải nghiệm đi nhà xí không có giấy này, thì lại khoan sâu vào trong nội tâm hấn. Cũng không biết huynh đệ của hấn có bị nhìn sạch hết không nữa.

Hấn ngồi phịch xuống sofa, hỏi thều thào, "Dao thị vệ, cô có nhìn thấy thứ gì không nên thấy không?" Nếu như cô ta trả lời có, thì hấn sẽ lập tức chạy qua bóp cổ cô.

"Không có." Cô chỉ lờ mờ nhìn thấy vật gì đó, chứ không nhìn thấy rõ. Dù sao thì cũng không phải đồ vật đẹp đẽ gì.

"Thật sự không có?" Hấn rất nghi ngờ.

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Không có."

Hấn giương mắt nhìn cô. Thần sắc cô như thường ngày, thật sự là không thể hiện ra chút lẩn tẩn gì. Giọng điệu của hấn trở nên nghiêm nghị, "Tôi ra lệnh cho cô quên đi chuyện ngày hôm nay."

"Được." Cái loại chuyện nhỏ xíu này cô thật sự không để trong lòng.

Lam Diệm không muốn nhắc đến chuyện này nữa, chỉ ghi sâu vào trí nhớ của cô. Thế nên hăn lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Hăn muốn quên đi ngày hôm nay.

Không riêng gì chuyện nhà xí, còn cả sự xuất hiện của Lam Úc nữa, Lam Diệm đều không muốn lần nữa nhớ lại

Lam Úc nói sẽ ở lại Hâm Thành một thời gian. Mấy ngày sau, anh ta lại không hề đến nhà máy.

Lam Diệm chỉ mong sao cho Lam Úc vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa. Nhưng, sớm muộn gì gã ta cũng sẽ xuất hiện lại thôi.

Bởi vì Doãn Tiểu Dao đã gợi lên hứng thú trong gã.

Chuyện này là một chuyện thật bất hạnh. Người đối địch với Lam Úc, kết cục chỉ có hai vế, một là quy thuận, một là chết chắc. Với tính cách của Doãn Tiểu Dao, khả năng của vế trước thật thấp.

Lam Diệm không muốn vì cô mà đắc tội Lam Úc.

Kế sách bây giờ, chỉ có thấy bước nào đi bước đó thôi.

--

Môi giới lúc trước giới thiệu hai căn phòng, Lam Diệm đều không thích. Lý Dũng Hoa bèn tiếp tục nhờ môi giới đi tìm căn phòng cho thuê nào bài trí sang trọng hơn.

Mấy ngày này, Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao vẫn ở trong khách sạn như cũ.

Lam Diệm ở đây vẫn coi như là thoải mái.

Trong việc ăn, mặc, ở, đi lại, hẳn không hài lòng nhất chính là phương diện "ăn".

Nhà ăn của nhà máy, ngày nào cũng lấy ớt làm chủ đạo, mỗi lần Lam Diệm đến đều phải khiếu nại với bác gái cầm muôi. Sau này, đầu bếp làm riêng cho hẳn một món thanh đạm là cải trắng xào thịt, nhưng vẫn làm cho Lam Diệm cay đến sặc.

Thế là, hẳn không đến nhà ăn nữa.

Ngày nào cũng ra tiệm ăn thì cũng không tốt. Ở gần nhà máy đều là những tiệm ăn bày lều đường sơ sài, có lẽ là do vấn đề vệ sinh, mấy ngày nay Lam Diệm hơi bị tiêu hóa không tốt, khiến cho hẳn ngay cả tiệm ăn cũng không muốn đi nữa.

Hôm nay, Lam Diệm cúp làm về khách sạn ngủ một giấc. Khi tỉnh dậy, hẳn bắt đầu suy nghĩ tối nay đi đâu để giải quyết bữa tối. Lát nữa thế nào hẳn cũng phải đi ăn một bữa ngon lành, hẳn thật sự là đói gần chết rồi.

Những nhà hàng có chút danh tiếng ở Hâm Thành đều trong trung tâm thành phố. Xe công dụng trong nhà máy chỉ có chiếc xe bánh mì nát kia, Lam Diệm nhìn thôi cũng đã thấy nguy hiểm, thế là ra ngoài đều đi taxi.

Ai ngờ, mới đến nửa đường, bụng của hẳn lại quặn đau. Hẳn vội vàng kéo Doãn Tiểu Dao xuống xe, sau đó chạy thẳng vào nhà vệ sinh trong trung tâm mua sắm.

Doãn Tiểu Dao theo sau hẳn, tốt bụng hỏi, "Có cần khăn giấy không?"

Lam Diệm quay đầu trừng mắt với cô, "Không phải tôi kêu cô quên chuyện đó đi rồi sao?"

"Chưa hết một tuần, chưa quên được." Cho dù là chuyện nhỏ, thì cũng cần một khoảng thời gian mới có thể phai nhòa đi chứ.

"..." Lam Diệm không có thời gian giáo huấn Doãn Tiểu Dao, vội vã xông vào nhà vệ sinh.

Chuyện này đã củng cố thêm niềm tin rằng hãn không thể đi ăn dầu ổng cống thêm lần nào nữa.

Cũng xem như là vừa khéo, buổi chiều Lý Dững Hoa gọi điện thoại đến, nói là có một căn phòng ở một tiểu khu cao cấp vừa trống, hỏi Lam Diệm có thời gian đi xem thử không.

Lam Diệm tất nhiên là có thời gian. Hãn treo chức danh quản đốc, nhưng việc không làm, rảnh cực kỳ.

Căn phòng là kiểu một phòng khách hai phòng ngủ, hướng Đông Nam, mặt hướng về cảnh quang trong tiểu khu, rất yên tĩnh.

Lam Diệm chỉ tùy tiện quan sát một chút phòng khách và phòng ngủ, sau đó đến nhà bếp ngắm một hồi.

Doãn Tiểu Dao đi theo sát bên.

Lam Diệm mở tủ bát ra, nhìn lò vi sóng ở bên trong, "Đao thị vệ, cô biết nấu cơm không?"

"Không biết." Hoành Quán có sư phụ chuyên môn phụ trách chuyện cơm nước. Thời gian của cô đều dành hết cho võ thuật, không có thời gian rảnh rỗi đi thành thạo cái bản lãnh bếp núc này.

Đáp án này hãn không bất ngờ. Hãn đóng cửa tủ lại, thờ ơ hỏi, "Vậy cô ngoại trừ việc đánh đánh giết giết, có còn sở trường nào không?"

"Trung y." Hoành Quán chủ trương là y học và võ thuật đi chung. Khi nghiên cứu võ thuật truyền thống, đồng thời cũng chú trọng lý thuyết y học về kinh mạch khí huyết, đặc biệt là về khoa chấn thương. Hoành Quán bắt đầu từ đời cụ tổ đã nổi tiếng gần xa ở Tây Tĩnh là thầy thuốc đông y rồi.

Khóe miệng Lam Diệm xệch xuống, "Cô có bằng cấp y khoa không?" Tốt nghiệp bác sĩ và lang trung giang hồ khác biệt về bản chất đó.

"Không có." Hoành Quán đều là đời đời truyền thụ, thứ còn truyền lại chỉ là bản chép tay của tiền bối.

"Tục ngữ nói hay, loạn thế tập võ, thịnh thế học văn." Hấn quệt tay xuống bếp ga, ngón tay dính chút ít bụi bặm, "Thời đại này, không có bằng cấp thì đi ăn không khí đi. Cô văn hóa thấp, ngay cả nấu cơm cũng không biết, sau này ai cưới được cô thì xúi quẩy phải biết."

"Không cần các hạ lo nghĩ." Đối với chuyện cưới gả, Doãn Tiểu Dao chưa từng nghĩ ngợi. Thứ cô luôn nghĩ đến, duy chỉ có tương lai sau này của Hoành Quán.

"Tôi còn lâu mới lo nghĩ, tôi là đang đồng tình với ông chồng sau này của cô thôi." Nói xong, hấn cười mỉa mai, "Nhưng mà, với cái bộ dáng không thể phân biệt trống hay mái của cô, có thể tìm được chồng hay không vẫn là một vấn đề đó."

Cô bình bình nói, "Tìm không được thì không tìm nữa."

Lam Diệm đột nhiên liên tưởng đến.

Lúc Doãn Tiểu Dao và anh chồng "vận động trên giường", cô nàng khí thế hùng hực đè anh chồng nằm xuống. Nếu như anh chồng không chịu, cô ta liền một đấm vung tới.

Nghĩ đến thế, Lam Diệm run run.

Người trở thành chồng cô ta, thật là thảm quá.

--

Lam Diệm rất hài lòng với căn phòng này. Đồ gia dụng đầy đủ, nhà bếp sạch sẽ, hoàn cảnh xung quanh cũng được, hơn nữa còn có thể dọn vào ngay lập tức.

Hắn quyết định tối nay sẽ ở đây vào bếp.

Buổi chiều Lam Diệm đã kêu Lý Dũng Hoa đưa hành lý đến đây, sau đó, hắn và Doãn Tiểu Dao đi siêu thị một chuyến.

Từ sau khi Lam Diệm đến Hâm Thành làm quản đốc, những kẻ tập kích mai phục hình như không còn thấy nữa. Hắn không khỏi cảm thấy thư thái, "Doãn Tiểu Dao, tôi cảm thấy cô bây giờ không còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Ai lại đến cái nơi chết tiệt này để giết tôi chứ."

"Ba tháng sau, tại hạ sẽ tự nhiên rời khỏi." Doãn Tiểu Dao đẩy xe hàng, nhìn xung quanh. Ở nơi người đông nghịt này, tính cảnh giác của cô càng nâng cao.

"Hứ." Hắn quay đầu, trực tiếp đi về khu đồ tươi sống.

Cô nhìn hắn bỏ kha khá rau và thịt tươi vào xe hàng, có chút kỳ quái, nhưng không đi hỏi kỹ.

Lam Diệm không chỉ mua rau mua thịt, ngay cả nồi niêu chén bát, dầu muối tương giấm cũng đều mua đủ hết. Trước khi tính tiền, hắn còn kêu Doãn Tiểu Dao khiêng thêm một bao nhỏ gạo thơm của Thái Lan.

Nồi niêu chén bát thì giao cho quầy phục vụ giao hàng, còn những thứ rau thịt, dầu muối này nọ, hắn chỉ cầm có hai túi rau cải, còn những thứ khác, đều vứt cho Doãn Tiểu Dao hết.

Trên tay Doãn Tiểu Dao bịch lớn bịch nhỏ, nhưng lại không thấy tổn sức. Sự chú ý của cô để ở phía sau. Cô lơ mờ nhận thấy, dường như có ai đó đang theo sau hai người họ. Cô lần theo tia mắt đó, nhưng lại bị đám đông người cản lại.

Kẻ theo dõi đó dường như chỉ mỗi theo dõi, chứ không có động thái gì.

Cô trầm mắt, đi sát vào Lam Diệm.

Hắn cảm giác được, tỏ vẻ không vui, "Cô làm gì mà dính sát vào gần như vậy?"

"Bảo vệ các hạ là nhiệm vụ của tôi." Khóe mắt của cô liếc nhìn từ phía.

"Làm tôi tức chết mới là nhiệm vụ của cô." Lam Diệm cảm thấy hắn đã bị tức đến giảm thọ mấy năm rồi.

Doãn Tiểu Dao không rảnh để ý đến những lời hung dữ của hắn. Cô liếc mắt nhìn những thịt những cá trên tay mình, cuối cùng hỏi một câu, "Ai làm cơm?"

"Tôi." Lam Diệm lười biếng trả lời.

Doãn Tiểu Dao không mấy tin tưởng lời hắn nói. Nhưng mà, cô không kén ăn, chỉ cần không quá khó ăn, thì cô đều có thể chịu được. Cho dù hắn có nấu một bát mì gói, thì cô cũng có thể lấp bụng.

Khiến cô bất ngờ là, tài nghệ bếp núc của hắn rất tinh tế.

Lam Diệm ở trong nhà bếp, phong thái đột nhiên thay đổi. Bất kể là kỹ năng dùng dao khi thái rau, hay là động tác xào rau, đều lưu loát như thể mây bay nước chảy, khắc trắng xén mây.

Doãn Tiểu Dao rất hiếu kỳ, sau khi cô nhìn bóng lưng của hắn một hồi, rồi đến đứng bên cạnh hắn.

"Tôi cảnh cáo cô." Lam Diệm nắm lấy muôi xào, lạnh lạnh nói, "Cô mà dám để nước miếng nhỏ xuống chảo là tôi xúc chết cô."

Cô ngẩng đầu nhìn hẳn, "Được." Hẳn thường hay hung dữ gầm thét với cô, cô thành quen rồi. Hẳn chỉ là miệng lưỡi dữ dằn mà thôi, hoàn toàn khác với cái tên Lam Úc sát khí gian hiểm.

Lam Diệm lười để ý đến cô. Hẳn hất chảo, tay phải khều một chút muối, rắc vào trong chảo.

Doãn Tiểu Dao đột nhiên rất kỳ vọng vào bữa cơm tối ngày hôm nay.

Ba món ăn một món canh.

Tôm hấp rượu, mướp khía xào mực, cải ngồng xào tỏi, canh cá diếc.

Collage_Fotor

Doãn Tiểu Dao thực sự là nhìn Lam Diệm với ánh mắt khác xưa.

Lam Diệm nhìn nồi cơm điện một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Đao thị vệ, tôi nấu cho cô bốn bát cơm, gạo này rất đắt, đừng có lãng phí hạt gạo nào cho tôi đấy nhé."

Doãn Tiểu Dao gật đầu. Sức ăn của cô trước giờ đã lớn, cô chẳng hề khách sáo, cầm đầu xuống là ăn. Cô cảm thấy tài nấu nướng của hẳn có thể sánh ngang với sư phụ phụ trách cơm nước trong Hoàn Quán rồi, và còn ngon hơn nhà hàng mấy bữa trước đi ăn nhiều.

Lam Diệm nhìn cô ăn uống tâng bốc hẳn như vậy, đột nhiên cảm thấy, hẳn và cô hai người cùng ăn cơm thế này, rất giống một nhà.

Hoặc là bởi vì bữa cơm này do chính tay hẳn nấu, cho nên hẳn mới dâng lên cái ảo giác kỳ lạ như thế này. Hoặc là bởi vì ngọn đèn treo trong phòng ăn có màu vàng ấm áp quá, khiến cho hẳn bị hoang tưởng mất rồi.

Sau khi hoàn hồn, Lam Diệm cảm thấy buồn cười.

Cái vật thể không nam không nữ này, không bao lâu sẽ rời xa hẳn.

Làm gì có cảm giác một nhà chứ.

.

Tên mấy món ăn đã được Việt hóa cho dân dã và dễ hiểu nha ^_^

Hình ảnh cách chế biến mấy món ăn trong chương này:

1/ Tôm hấp rượu - Còn cách làm nước chấm nữa nhưng không lưu hình

2/ Mướp khía xào mực - Cái này thêm rau hay hoa thiên lý gì đó vào ^_^

3/ Cải ngồng xào tỏi - Cách này thêm nấm 😊

4/ Canh cá diếc

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lam Diệm thích xuống bếp, nhưng chuyện hăn ghét nhất, chính là rửa bát.

Lúc trước vì không phải rửa bát, hăn thà ra ngoài ăn, nếu không thì sẽ hong nồi niêu chén bát mấy ngày, đợi khi công tác chuẩn bị tâm trạng rửa bát hoàn thành rồi, thì mới miễn cưỡng đi chà rửa hai ba cái.

Bây giờ đã có một Doãn Tiểu Dao, hăn dĩ nhiên là đùn đẩy cho cô rồi.

Sau cơm tối, Lam Diệm nhàn nhã dựa vào ghế sofa, hai chân bắt chéo, "Dao thị vệ, cô không thể ngày nào cũng ăn không được. Tôi bận rộn trong bếp nửa ngày trời rồi, bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, chén đĩa cô đi thu dọn đi, sau này đều do cô phụ trách cả nhé." Câu cuối cùng hăn dùng trọng âm nhấn mạnh.

"Được." Doãn Tiểu Dao không cảm thấy có gì không ổn cả, ngược lại, thế này rất công bằng.

Lam Diệm cười hài lòng. Điềm tốt khi bên cạnh có một kẻ đần, chính là có thể tùy ý sai bảo. Cô gần như chẳng hề phản kháng.

Người đần hay bị ức hiếp, đây là chân lý.

Nhà bếp bừa bãi lộn xộn. Lam Diệm nấu xong cơm rau liền bỏ nồi niêu qua một bên, không thèm đoái hoài.

Doãn Tiểu Dao không lời oán thán.

Lúc cô rửa chén, Lam Diệm đi vào phòng ngủ, đóng cửa chính, đóng cửa sổ, kéo rèm lại, rút một điều thuốc ra.

Doãn Tiểu Dao chưa từng tận mắt nhìn thấy kẻ nghiện, nhưng cô từng nghe kể.

Vài năm trước, Tây Tinh có một vụ án. Một tên đàn ông vì thuốc phiện mà khuynh gia bại sản, vợ con đều bỏ ông ta mà đi. Một hôm, ông ta hút thuốc quá liều, bị ảo giác, tự mình nhảy xuống sông đuối nước mà chết.

Lúc Doãn Tiểu Dao nghe tin này, cô cảm thấy người đó chết cũng chưa hết tội. Cô không phải là người đầy lòng cảm thông, những người tự tạo nghiệt đó, đều đáng đời.

Cô nghĩ, liệu kết cục sau này của Lam Diệm cũng như thế mà chết đi hay không.

Sinh mệnh là của hắn, hắn không quý trọng, đó là tự làm tự chịu. Nếu như trong thời gian làm nhiệm vụ, hắn gục ngã trước mặt cô, cô sẽ ra tay cứu giúp. Hết nhiệm vụ, có lẽ cô ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Bởi vì, Lam Diệm là loại người cô ghét.

Chẳng qua cô cũng không cao thượng gì, đều không phải là vì Hoàn Quán mà chịu thiệt trước Lam thị sao.

--

Lam Diệm ở trong phòng gần hai tiếng đồng hồ.

Khi hắn đi ra tinh thần phấn chấn, ngâm nga một giai điệu không biết tên, trên mặt đã không còn vẻ trống rỗng khi mới hút thuốc nữa. Xem ra lúc này tâm tình của hắn rất tốt.

Hắn nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, hiếm khi nói chuyện với giọng hòa nhã nhẹ nhàng, "Dao thị vệ, chỗ này có hai căn phòng ngủ, cho cô ngủ một căn." Hắn cảm thấy mình thật tốt bụng. Tuy rằng mấy lần suýt chút bị cô tức đến chết, nhưng hắn vẫn ban cho cô quyền được ngủ trên giường.

Ai ngờ, tấm lòng này lại bị cô từ chối, "Tôi có thể ngủ dưới đất."

Hắn lười biếng dựa vào tường, khuyên bảo, "Ngủ giường mới thoải mái."

Cô kiên trì nói, "Tôi muốn ở cùng một phòng với các hạ."

"Đầu cô có phải từng bị cửa kẹp hay không hả?" Giọng điệu nhã nhặn của Lam Diễm không duy trì được tới một phút thì đã chứng nào tật nấy, "Có giường đàn ông không ngủ, cứ khăng khăng muốn nằm trên nền nhà." Hắn thật sự đã đánh giá thấp mức độ ngu xuẩn của cô.

"Nhiệm vụ mới là quan trọng nhất." Cô không cho phép bản thân mắc lỗi.

"Nhảm nhí." Hắn đi tới, nửa ngồi trên tay vịn của ghế sofa, mắng nhiếc, "Có trời mới biết lúc tôi đang ngủ cô có lợi dụng gì tôi không."

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh nhìn hắn, "Tôi không thích lợi dụng."

Hắn trừng mắt nhìn cô, "Tôi muốn ngủ một mình."

"Tôi không ngủ chung một giường với anh."

"Tôi muốn một người một phòng!" Cơn giận của hắn lại bốc lên. Hắn nên đoán ra từ sớm, cô là khắc tinh của hắn, dù tính khí có tốt hơn nữa, trước mặt cô đều sẽ sụp đổ thôi.

"Tôi ngủ dưới đất là được rồi." Giọng điệu của cô chưa từng lên xuống.

"Cô!" Lam Diệm thở hỗn hển, quyết định ngả bài với vô, "Nói cho cô biết, sự tồn tại của cô cản trở nghiêm trọng đến sự phát triển khỏe mạnh của cả cơ thể và tinh thần của tôi."

"Tại sao?" Doãn Tiểu Dao kỳ quái. Hắn ngủ như một con heo vậy, rất khó đánh thức. Hơn nữa cô rất yên tĩnh, chẳng hề quấy nhiễu đến giấc ngủ của hắn chút nào.

"Phắc!" Hắn chưa từng gặp người phụ nữ nào điên độn như vậy, hắn nghi ngờ phương thức giáo dục của ba mẹ cô có vấn đề. "Phụ huynh của cô ngoại trừ dạy cô thượng cẳng tay hạ cẳng chân ra thì không hề phổ cập bất kỳ thường thức sinh lý nào cho cô à?!"

"Thường thức tôi biết." Chỉ là không biết hắn đang chỉ phương diện nào mà thôi.

"Cô biết con khi!" Lam Diệm nhảy khỏi sofa, vén tay áo lên, bày ra tư thế chuẩn bị trước lúc đánh nhau, "Bây giờ là thế nào? Ý vào mình giỏi đánh đấm là có thể không biết gì hết phải không? Đậu má!"

"Tôi không biết có thể học." Doãn Tiểu Dao không hiểu tại sao hắn cứ tức đến thở hỗn hển như thế.

Lam Diệm bóp bóp trán, tự nói với mình, "Sau này mình mà sinh con gái, nhất định phải giáo dục con bé, tránh cho biến thành cái dạng điên độn thế này."

Cô thính tai nghe thấy, nói giọng trần thuật, "Con gái anh không liên quan đến tôi."

"..." Hắn ép buộc bản thân nhịn cơn giận xuống. Hít thở sâu, lại hít thở sâu, từ từ dịu lại, "Đao thị vệ, chúng ta bình tĩnh lại trước đã."

"Tôi rất bình tĩnh." Rõ ràng là hắn ở đó nổi giận đến giậm chân mà.

Hắn muốn xe rách cái vẻ bình tĩnh của cô, "Nói thế này đi, tôi là một người đàn ông." Nói xong hắn ngừng lại.

Doãn Tiểu Dao đợi 5 giây, hắn cũng không lên tiếng tiếp. Thế là cô trả lời rằng, "Tôi biết." Đây là thường thức có thể thấy rõ được, cô phải có chứ.

"Mẹ kiếp." Nhìn bộ dáng kia của cô, Lam Diễm đã hiểu ra, cô hoàn toàn nghe không thủng ám thị của hắn. Hắn ý thức được, nói chuyện với loại người như cô, nhất định phải nói trắng ra. Dùng lời ám thị, cô sẽ một mực không thể tiếp thu được tin tức chính xác. Thế là, hắn không đếm xỉa đến gì nữa, "Tôi là một người đàn ông bình thường. Tôi có nhu cầu. Cô dính lấy tôi 24 giờ liền thì bảo tôi "làm" thế nào chứ."

"Anh muốn làm như thế nào?" Doãn Tiểu Dao tự cho rằng mình không hề gây trở ngại hắn bất cứ việc gì.

Lam Diễm á khẩu không nói được gì. Tại sao hắn lại đồng ý với Lam thị việc mời cô đến chứ, Lam thị căn bản là muốn trực tiếp để cho hắn bị tức đến ngum củ tỏi đây mà. Hắn chằm chằm ngồi xuống, lại thở dài một cái, bình tĩnh mà nói, "Đao thị vệ, cô không được nói gì hết, để tôi nói." Cô ta cứ hể mở miệng là hắn liền muốn làm thịt cô ta.

Doãn Tiểu Dao gật đầu, đợi hắn giải thích.

"Đàn ông ấy, vì kết cấu sinh lý mà cứ cách một khoảng thời gian lại phải "làm việc"." Lúc này hắn nảy sinh ra cảm giác như đang dạy dỗ con gái của mình vậy, chỉ không rõ là có thể mượn cơ này để đòi một chút chi phí từ ba mẹ cô ta hay không nữa. Hắn tiếp tục nói, "Về phần phương pháp "làm việc", thì cũng không khác với việc tìm phụ nữ đến để xếp hình bao nhiêu hết."

Lúc này nói đến phụ nữ, Doãn Tiểu Dao nhất thời bừng tỉnh đại ngộ. Cô nhớ lại lần đầu gặp hắn, dáng vẻ hắn vùi đầu trước ngực một cô gái.

Lam Diệm liếc cô một cái, hỏi, "Hiểu chưa?"

Cô gật đầu, "Đợi khi anh làm việc xong tôi sẽ vào phòng anh sau." Thứ việc đó, cô không muốn tận mắt nhìn thấy.

"..." Ông trời có thể giáng một tia sét xuống đánh chết cô ta không vậy! Lam Diệm cảm thấy hoàn toàn bất lực. Hấn nói với bản thân, đừng có đi tranh luận với một đứn ngu, như thế chỉ có kéo IQ của mình xuống thấp thôi. Hấn từ bỏ việc tranh luận với cô. Tuy rằng cô cho hấn thời gian riêng tư để làm việc, nhưng mà hấn chỉ có thể hơi chút an ủi bản thân mình, "Lúc tôi "làm việc" cô đứng ở ngoài cửa đi."

"Được." Cô trả lời rất sáng khoái.

Doãn Tiểu Dao tưởng Lam Diệm sẽ thật sự tìm phụ nữ đến. Tuy rằng cô không hiểu được những chuyện sinh lý kia, nhưng quan hệ giữa nam và nữ, cô cho rằng chỉ có người thật sự yêu thương nhau mới có thể thực hiện nghĩa vụ vợ chồng. Bởi thế cô có đôi phần khinh thường hấn.

Điều khiến cô kỳ quái là, Lam Diệm không tìm phụ nữ đến.

Hấn giận dữ giải thích thế này, "Tôi sợ mấy em xinh tươi bị cô dọa sợ chết mất, thời gian này tôi cứ nên tự lực cánh sinh cho xong!"

Lam Diệm khóa trái mình ở trong phòng.

Sau khi "làm việc" xong đi ra hấn liền đi tắm, chuẩn bị ngủ một giấc thật đã.

Gần đi ngủ, hấn mở một cánh cửa sổ ra, để thông gió thoáng khí. Rèm cửa sổ cũng hơi kéo ra một góc.

Nửa đêm, bốn bề không gian tĩnh mịch, trời đêm trăng non treo cao.

Một tiếng động cực nhỏ truyền đến, khiến Doãn Tiểu Dao trong nháy mắt trở nên cảnh giác.

Trong bóng đêm, cô ném ly nước đặt ở trên chiếc tủ bên cạnh ra.

Tốc độ của vật thể bên ngoài cửa sổ bắn vào quá nhanh, ly nước cảm không được.

Vật thể không rõ kia rơi xuống tấm nệm.

Tiếng rơi của chiếc ly làm cho Lam Diệm không hài lòng lâu bầu một câu.

Ngay tiếp theo sau, vật thứ hai bắn vào.

Doãn Tiểu Dao lao đến bên cửa sổ, đá văng mục tiêu.

Lần thứ ba, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, một phát bắt được ngay chóc, sau đó cô trở tay ném ra ngoài cửa sổ. Cô không có công cụ, tầm ném có hạn, vật thể khê khàng rơi xuống.

Doãn Tiểu Dao mai phục bên cạnh cửa sổ, ánh mắt như thanh kiếm, nghiêm nghị nhìn về khu lầu ở đối diện.

Đối phương cảm giác được sự xuất hiện của cô, không tiếp tục công kích nữa.

Doãn Tiểu Dao kéo rèm cửa lại.

Lam Diệm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, oán trách, "Cô làm gì vậy?"

"Có đánh lén." Giọng của cô để lộ ra sự lạnh lùng.

Hắn giật mình một cái, lập tức ngồi dậy mở đèn đầu giường.

Vừa nhìn thấy thứ đồ trên tấm nệm, hắn hơi sửng sốt một hồi.

Doãn Tiểu Dao mặt không biểu tình, đi đến nhổ vật đó ra. Đó là một cây mũi nỏ. Cô suy đoán, dụng cụ để bắn là một cây nỏ. "Các hạ có manh mối không?"

Vẻ mặt của Lam Diệm dần dần bình tĩnh lại. Lúc ở Thương Thành, thứ hãn gặp phải đều là những loại như đá cục, chậu hoa. Thứ công cụ chuyên nghiệp này chưa từng xuất hiện, "Không có."

Hãn thật sự không biết chuyện gì xảy ra.

Chuyện này đột nhiên xảy ra cách đây không bao lâu, hãn chỉ tưởng là trò đùa tai quái thôi. Lúc đó Lam thị từng đề xuất việc mời Hoàn Quán làm bảo vệ, nhưng không được phê chuẩn. Sau này có hai người làm bị ngộ thương mà chết, cao tầng của Lam thị mới đồng ý điều động đến Hoàn Quán.

Lúc đầu Lam Diệm từng hoài nghi, tại sao lại không báo cảnh sát. Thế nhưng khi suy nghĩ kỹ lưỡng thì, nội tình mờ ám của Lam thị một chuỗi kéo theo một chuỗi, chắc chắn là không muốn quá mức gần gũi với cảnh sát.

Vốn vẫn còn một chuyện quái lạ. Đó là tại sao Lam thị lại mời Hoàn Quán, chứ không phải là một tổ chức hiện đại hóa hơn. Sau này Lam Diệm cũng nghĩ thông rồi. Dù sao hãn cũng không sống bao lâu, tìm một tổ chức dân gian, Lam thị coi như là hậu đãi rồi.

Hãn đã xem nhẹ sống chết từ sớm. Cái đũa ngốc trước mắt vẫn còn một tiền đồ rất tốt ở phía trước, tuy rằng cô ta rất đàn độn, nhưng cuối cùng vẫn là người vô tội. Hãn lên tiếng, "Đao thị vệ, địch trong tối, ta ngoài sáng. Cô có thể bảo vệ được bao lâu. Dù sao thì cô chỉ có một thân sức lực, chi bằng sớm ngày về quê làm ruộng đi."

Doãn Tiểu Dao nghe ra điều gì đó, kiên định nói, "Tiếp nhận nhiệm vụ rồi thì phải hoàn thành."

"Đầu óc cứng nhắc." Lam Diệm kéo chăn qua, ôm lấy rồi nằm xuống.

Hắn và tấm chăn cuộn thành một đống.

Doãn Tiểu Dao nhìn thấy thế, không hiểu sao lại cảm thấy hắn có chút đáng thương.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Doãn Tiểu Dao không hiểu rõ về Lam thị lắm, chỉ biết đó là một doanh nghiệp danh chấn khắp Thương Thành.

Mấy ngày này cô có thể nhìn ra được, Lam Diệm không có địa vị trong Lam thị. Hẳn bị phái đến nhà máy, không phải là chuyện hẳn có thể quyết định được, chứ đừng nói đến vấn đề kinh tế bị đóng băng, lâm vào cảnh phải đi lừa bịp để sống tiếp.

Một người đàn ông không tài cán, không thế lực như thế, còn dính phải ma túy nữa. Nếu như không có bối cảnh là Lam thị, vậy thì hẳn chỉ còn một con đường chết.

Cô thấy hẳn co rúc không hề động đậy, cũng không tắt đèn, bèn giúp hẳn ấn nút tắt.

Khi căn phòng lại đen như mực, mặt hẳn giấu vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ truyền tới, "Ngày mai chuyển chiếc giường còn lại vào đây. Ngủ trên nền đất dễ bị phong thấp." Nửa câu nói sau âm lượng của hẳn càng lúc càng thấp, giống như không muốn nói ra lắm vậy.

Sắc mặt của Doãn Tiểu Dao hơi chút nhoáng qua nét khác thường, rồi lập tức trả lời, "Được."

Sau tiết mục xen ngang này, cả đêm đều trời yên biển lặng.

Ngày hôm sau Lam Diệm ngủ đến 9 giờ 30.

Vụ tập kích tối qua chẳng ảnh hưởng mấy may gì đến tâm tình của hắn. Sau khi thức dậy, hắn đi đến tủ lạnh lục tìm thức ăn, vừa lục vừa hỏi, "Doãn Tiểu Dao, cô có ăn rau họ không?"

"Ăn được." Doãn Tiểu Dao trả lời xong thì xoay người bước đến ban công, cô nhìn khắp bốn phía.

Lam Diệm trề môi, thấp giọng châm chọc một câu, "Ăn không kén chọn gì y chang như một con heo."

Lúc hắn bước vào bếp, cô bước theo lượn một vòng ra ngoài ban công sinh hoạt.

Tiểu khu này trồng cây phủ xanh rất tốt, còn có tiếng chim sẻ hót vang. Nhưng do Hâm Thành rất nhiều nhà máy, sắc trời lúc nào cũng xám xịt, không thấy được chút sắc lam nào. Chất lượng không khí khá kém.

Sau khi quan sát hết một vòng, Doãn Tiểu Dao quay đầu lại nhìn Lam Diệm.

Hắn đang cắt rau họ thành từng đoạn. Lúc này khóe miệng hắn nhếch lên, dường như tâm tình đang rất tốt.

Cô đã nhìn thấy các loại biểu hiện của hắn, tức giận là thường thấy nhất, còn nụ cười mỉm chi thật lòng giống như bây giờ thì rất ít gặp. Cô không hiểu nổi hắn, rõ ràng lúc nào cũng có thể mất mạng, làm sao còn có dáng vẻ nhàn nhã rảnh rang thế kia.

Lam Diệm cúi đầu đập trứng bỏ vào trong bột mì. Ngọn gió hiu hiu thổi tới, làm mớ tóc trước trán hắn bay bay.

Doãn Tiểu Dao không khỏi suy nghĩ, có phải là đời sau của những người có tiền đều đẹp trai xinh gái thế này hay không. Ví dụ như hắn, ví dụ như Lam Úc.

Lam Diệm cảm giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên, "Đứng qua một bên, đừng cản gió." Trong nhà bếp không có điều hòa, hẳn rất nóng bức.

Cô theo lời nhảy qua một góc.

Lần này Lam Diệm làm món bánh trứng rán rau hẹ, phối hợp với canh khoai tây cà chua.

https://keditrenmay.files.wordpress.com/2016/08/collage_fotor.jpg?w=390&h=487

Doãn Tiểu Dao nhìn trứng rán trong chảo, cảm thấy chắc chắn là ngon lắm.

Sau khi bày lên bàn, cô âm thầm nếm thử một miếng, rồi lại một miếng. Cũng không biết tay nghề này của hẳn từ đâu học được, vị vừa đậm vừa thơm ngon, mùi vị rất tuyệt.

"Đao thị vệ, thế kỷ 21 rồi đấy." Lam Diệm liếc xéo cô, trong lời còn ý.

"Ừm." Doãn Tiểu Dao gắp một miếng trứng rán.

Hắn trông cô ăn ăn ăn không chút khách khí, liền vội vàng gắp một miếng bỏ vào trong chén mình, sợ rằng cô giành ăn mất phần của hẳn. "Bây giờ không thịnh trò múa đao múa kiếm nữa, cô là một đứa con gái, nên học một chút chuyện nấu nướng đi."

"Hoành Quán có nhà ăn." Trứng rán rau hẹ này rất ngon, thơm cực kỳ, mùi vị không giống với đầu bếp trong Hoành Quán làm lắm.

Lam Diệm nhìn cô ăn hết một cái bánh trứng rán, "... Ý của cô là, sau khi kết hôn rồi cô cũng ăn trong nhà ăn?" Khi còn sống, nếu như có thể vào Hoành Quán một lần, hẳn nhất định sẽ thẳng mặt khinh bỉ người chủ của

nơi đó. Thời đại gì rồi mà còn bày ra cái trò cuộc sống thời phong kiến này chứ.

"Ừm."

"Không phải tôi nói cô rồi sao, đàn ông không được mấy người biết nấu nướng đâu, cô cứ ăn trong nhà ăn cả đời đi."

"Được." Doãn Tiểu Dao lại gắp một miếng bánh trứng rán.

Anh chàng này tuy hay ca cẩm, nhưng lại không tính là xấu. Hắn biết sức ăn của cô nhiều, đã rán năm miếng bánh trứng rán, còn là những miếng rất to nữa.

Hôm qua khi thanh toán đồ ăn đã mua, hắn ở đó tính toán chi li, "Đạo thị vệ, tiền này là tôi hy sinh nhan sắc để đổi về, cô đừng có ăn nhiều như thế, sẽ khiến tôi nghèo hơn nữa đấy." Thế nhưng lúc nấu cơm, hắn đã nấu một nồi cơm to và lượng thức ăn đầy đủ.

Doãn Tiểu Dao đã hiểu đôi chút.

Anh chàng này là người miệng nói một đằng tim nghĩ một nẻo.

Sau bữa cơm sáng, Doãn Tiểu Dao chủ động thu dọn chén đĩa.

Lam Diệm vừa xem tivi, vừa ợ hơi. Hắn hí hí mắt, bắt đầu gật gà.

Thời tiết hôm nay khá mát mẻ.

Hắn rất buồn ngủ.

Doãn Tiểu Dao rửa xong chén đi ra thì Lam Diệm đã ngủ ngáy khò khò rồi.

Cô nhìn riết hết còn lạ, sau khi tắt tivi, cô đến bên ban công ngồi xuống đọc sách.

Lúc Lam Diệm nửa tỉnh nửa mơ, nhìn thấy bóng người ở phía trước.

Tư thế ngồi của cô rất thẳng, cảm hết hơn phân nửa ánh mặt trời.

Hắn cũng không biết là giấc mộng hay hiện thực, đột nhiên cười lên, sau đó thì ngủ mất. Lần này hắn ngủ rất bình thản, mơ còn sâu hơn ban nãy. Nhiều giấc mơ đẹp đẽ đã lâu không xuất hiện lại đến viếng thăm, đẹp đến nỗi khiến hắn muốn ngủ đến chết đi.

Sau giấc ngủ này, Lam Diệm đột nhiên có nhiệt tình đi làm.

Lúc sắp ra khỏi tiểu khu, Doãn Tiểu Dao một mực muốn đi đến khu nhà đối diện một chuyến.

Lam Diệm nhìn nhìn mặt trời treo trên cao, khẽ lau mồ hôi trên trán.

Hắn không muốn đi điều tra lai lịch của những kẻ tập kích kia. Nếu như thật sự bị giết, chết thì là chết thôi. Hắn chỉ mong muốn được chết an lạc, tốt nhất là chết không chút đau đớn, nếu không thì đau một vài giây xong rồi ngủm. Cái chuyện mà bị bắt, bị hành hạ đến chỉ còn nửa cái mạng, thật sự là quá thê thảm so với chuyện một nhát dao chết ngay.

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh trần thuật, "Đối phương muốn đưa anh vào chỗ chết." Tầm bắn của nỏ quân dụng đại khái trong vòng 50 mét, cô đã quan sát, chỉ có một tòa nhà bốn tầng lầu ở hướng Bắc là phù hợp với góc độ.

"Đao thị vệ, có vài chuyện không biết thì tự tại hơn là biết nhiều." Lam Diệm không đối phương hướng bước chân, hắn vẫn tiếp tục đi ra ngoài, "Cô tra rõ là ai rồi thì thế nào chứ?"

"Có thể thông báo cho trưởng bối của anh biết." Cô nghĩ, nội bộ Lam thị có bất hòa thế nào thì cũng không thể để nhị thiếu gia của họ gặp nạn được.

Lam Diệm cười, "Họ nói về nội dung nhiệm vụ với cô như thế nào?"

"Bảo tôi bảo vệ an toàn tính mạng của anh." Nội dung rất đơn giản. Nhưng mà sau khi nhiệm vụ hoàn thành, quy định mà Lam thị cần phải thực hiện rất cặn kẽ.

"Có kêu cô điều tra không?"

Cô thành thật trả lời, "Không có."

Cho nên bảo cô là một đứa ngốc ngây thơ. "Vậy thì mặc kệ." Lam Diệm chẳng hề muốn biết chân tướng như thế nào. Cao tầng trong Lam thị, già trẻ trẻ đều là biến thái. Chân tướng chắc hẳn cũng biến thái.

Doãn Tiểu Dao hoài nghi, nhưng cuối cùng cô không còn khăng khăng đi điều tra chuyện bị tập kích nữa.

Không biết có phải ảo giác không, cô cảm thấy Lam Diệm con người này ngoài mặt thì hay gào thét giậm chân, dễ nổi nóng, kỳ thật sâu thẳm trong nội tâm thì đã trầm mặc tựa như chết đi rồi. Hắn không quan tâm rất nhiều chuyện, ngay cả tính mạng của bản thân cũng vậy.

Doãn Tiểu Dao theo sau hắn, lúc nào cũng để ý hành động của mọi người xung quanh.

Hôm nay không còn ánh mắt của kẻ bám đuôi nữa.

--

Lam Diệm đến nhà máy không có việc gì làm. Công việc của hắn chỉ là ký ký tên trên giấy tờ, và mở máy tính ra xem phim.

Từ sau khi có tiền, hắn đã tự mình kéo một sợi cáp mạng.

Tốc độ mạng cực nhanh, đã lấp đầy được cái trí tò mò hừng hực của một hội viên hoàng kim như hắn.

"Mạng internet thật là một phát minh vĩ đại! Sự trưởng thành khỏe mạnh của thanh thiếu niên đều không thể tách rời khỏi nó được." Lam Diệm nhìn nam nữ chính trên màn hình phim tình cảm hành động, khen ngợi tự đáy lòng.

Cũng trong lúc này, hắn đột nhiên linh quang chợt lóe.

Khu phụ cận gần đây ngoài công xưởng cũng chỉ là nhà máy, chỗ vui chơi giải trí hoàn toàn không có. Chỉ nghĩ thôi mà bản thân hắn cũng bức bối đến hoảng loạn, huống hồ là các công nhân ngày nào cũng khổ cực.

Lam Diệm kêu Lý Dũng Hoa đến, hỏi thăm ngày thường các công nhân có gì vui chơi.

Lý Dũng Hoa bị hỏi đến. Nhà máy ống khói vận hành 24/24, chia làm hai ca. Công nhân một ngày phải làm 12 tiếng, thời gian còn lại chỉ là ăn cơm và đi ngủ, làm gì còn thời gian chơi bời.

Lý Dũng Hoa trả lời đúng theo sự thật.

Lam Diệm hơi ngần người, "Luật lao động không phải quy định mỗi ngày không được làm quá 8 tiếng sao?"

"Bọn họ làm gì biết luật với không luật." Trong bụng Lý Dũng Hoa cảm thấy cách nghĩ của cậu phú nhị đại này thật buồn cười, "Tiền lương là tính theo sản phẩm. Thời gian ngắn lại, tiền lương ít đi, bọn họ còn không chịu ấy chứ. Hơn nữa, bây giờ công nhân thành thạo kỹ thuật, một tháng kiếm được hơn 10.000 không phải là vấn đề."

"Đệt, còn cao hơn lương quản đốc của tôi!" Lam Diệm suýt chút lật bàn, ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Doãn Tiểu Dao, "Chủ nhiệm Dao, cô đi làm công nhân kiếm tiền nuôi tôi đi."

Lý Dũng Hoa nghe xong câu này, khóe mắt giật một cái. Ông ta đã hoài nghi từ sớm rằng Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao có chuyện mờ ám. Cứ tưởng là nữ được bao dưỡng, ai ngờ, thì ra là ngược lại. Nhưng mà, nhìn vào tướng mạo của cả hai thì, quả thật, bên nam mới có vốn liếng để làm trai bao.

Ánh mắt Lý Dũng Hoa nhìn Lam Diệm không khỏi mang theo ý tứ sâu xa.

"Không đi." Doãn Tiểu Dao trực tiếp từ chối.

Lam Diệm quay đầu qua, trừng mắt nhìn cô, âm thầm trách mắng cô ở trước mặt Lý Dũng Hoa không nể mặt hần.

Cô coi như không nhìn thấy.

Lam Diệm tức điên, nhưng lại không thể phát tác. Hần ho hai cái, quay lại chuyện chính, "Quản đốc Lý, dưới lầu có phòng trống phải không, vậy thì làm phòng máy tính, để cho công nhân lên mạng giải trí."

Gương mặt của Lý Dũng Hoa càng thêm rúm rỏ, "Nghiện net đáng sợ lắm đó! Dễ dẫn đến việc lãn công."

Lam Diệm như chuyện không liên quan mình vậy, "Lãn công thì lãn công thôi." Dù sao tiền mà nhà máy kiếm được cũng là của Lam thị, chẳng liên quan gì nhiều đến hần. Lam thị có lớn mạnh hơn nữa thì hần cũng không kiếm được đồng nào.

"Nếu như anh muốn mở phòng máy..." Lý Dũng Hoa nghĩ đến một chuyện, dò hỏi, "Vậy chi bằng phê chuẩn việc lắp điều hòa trong kí túc xá

trước đi."

"Điều hòa gì?" Lam Diệm nghe không hứng thú lắm.

Lý Dũng Hoa dứt khoát nói thẳng, "Chính là kí túc xá của công nhân, nóng như lò hơi vậy."

"Hả?" Lam Diệm quả thật khó có thể tin được. Trong một xã hội hài hòa thế này, vậy mà còn có kí túc xá không lắp điều hòa. "Thời tiết quái quỷ này, nơi bọn họ ở không lắp điều hòa sao?"

Lý Dũng Hoa gật đầu.

Kí túc xá xây dựng từ lâu, điện lực dự trữ đã không đủ dùng. Bây giờ ở kí túc xá mà toàn bộ bật quạt điện lên cũng thỉnh thoảng bị đứt cầu dao. Mấy năm trước nhà máy làm ăn không tốt, Lý Dũng Hoa dự định đóng cửa, nên cũng mất công đi làm lại chuyện mạng điện. Sau này nhà máy được Lam thị mua lại, Lý Dũng Hoa muốn tu sửa lại kí túc xá, nhưng từ sau khi bị mua lại, rất nhiều chuyện ông không có quyền nói chuyện nữa.

Thời tiết nóng nực, kí túc xá không có điều hòa, cách nhiệt lại kém. Công nhân ban đêm ngủ đều mồ hôi nhễ nhại, chứ đừng nói đến những người làm ca đêm, ban ngày nhiệt độ cao đến mức khiến họ ngủ không nổi. Có vài công nhân dự tính tự bỏ tiền ra lắp điều hòa, thế nhưng chi phí lại quá nhiều.

Lý Dũng Hoa đã gửi thỉnh cầu lên cấp trên, nhưng mãi vẫn chưa được phê duyệt.

Lam Diệm nghe tường tận sự việc xong, nhả ra từng chữ một, "Đồ tư bản đại gian đại ác."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sau khi Lý Dũng Hoa đi rồi, Lam Diệm nói, "Tôi đến nhà máy này cũng chừng 10 ngày rồi, chưa làm qua chuyện nghiêm chỉnh gì."

Trong phòng chỉ có hấn và Doãn Tiểu Dao. Cho nên lời này, là nói với cô.

Doãn Tiểu Dao đang đọc báo, "Ừm" một tiếng.

Lam Diệm mở máy tính lên, bắt đầu bật một bộ phim khác, xem chưa được mấy phút thì hấn lại nói, "Dao thị vệ, cô nói thời tiết nóng như vậy, không có điều hòa liệu có chết người không chứ?"

"Có thể." Kí túc xá đó đã rất cũ. Một đám người nhồi nhét trong một căn phòng, cực kỳ nóng bức.

"Tôi cũng cảm thấy thế." Sau câu này, hấn không nói gì tiếp nữa, sự chú ý tập trung toàn bộ vào bộ phim hành động.

Doãn Tiểu Dao cứ nghĩ hấn chỉ nói nói là xong chuyện.

Nhưng mà, cách ngày sau, Lam Diệm lần đầu tiên nghiêm túc thực hiện chức trách của một quản đốc.

Lúc đầu khi nhà máy kiến nghị việc sửa chữa, cục cung cấp điện chỉ phê chuẩn cho phòng thiết bị hiện tại, nếu như muốn trùng tu lại từ đầu, thì lại phải lập hồ sơ lần nữa.

Lam Diệm rất muốn tự mình làm chủ, đồng ý thỉnh cầu của Lý Dũng Hoa, thế nhưng tên của nhà máy bây giờ đã thay đổi rồi, con dấu ở Lam thị, tất cả tài liệu đệ trình đều phải theo quy trình của tổng bộ. Cái chuyện trình tự thủ tục này rất phiền phức, phải báo lên từng cấp một, phê duyệt xuống cũng phải mất một hai tháng trời. Đến lúc đó, trời cũng vào đông mất rồi.

Thế nên Lam Diệm hi hi ha ha, gọi điện thoại cho Lam Úc. "Anh hai, chào buổi sáng."

Thái độ của Lam Úc lạnh lạnh nhạt nhạt, "Ngày nào tâm tình của em ba cũng rất tốt ấy nhỉ."

"Vừa mới hút xong, hi hi." Bản thân Lam Diệm cũng cảm thấy hai tiếng "hi hi" đó rất hèn mọn.

Giọng điệu của Lam Úc hơi chút trở nên tốt hơn, "Bây giờ một ngày lên cơn mấy lần?"

"Em chưa đợi đến lúc lên cơn thì đã hút rồi, vừa rời tay là thấy khó chịu." Lam Diệm nghĩ, câu trả lời này chắc là có thể khiến tâm tình của Lam Úc rất tốt.

"Cai sớm chút đi." Lam Úc vẫn nhàn nhạt mấy câu đó, không thấy được vui mừng.

"Bây giờ thì khó lắm rồi." Lam Diệm đổi chủ đề, nịnh nọt lấy lòng, "Anh hai, em gặp phải khó khăn, muốn nhờ anh giúp đỡ."

"Hửm?" Lam Úc bắt đầu không kiên nhẫn.

Lam Diệm giải thích chuyện của kí túc xá.

Lam Úc hừ một tiếng khó mà nghe thấy được, "Anh phải họp rồi, nói sau." Ngay sau đó là cúp điện thoại.

Lam Diệm không hề bất ngờ. Hắn vươn vai duỗi người, nói với ống nghe vang lên tiếng tút tút tút, thở dài, "Anh hai thật là vô tình."

Qua một hồi, hắn gửi email cho chú ở Lam thị.

Ngày thứ nhất chưa nhận được hồi âm.

Ngày thứ hai chưa nhận được hồi âm.

Ngày thứ ba, ông chú bên Lam thị gọi điện đến.

Lam Diệm hỏi thăm vài câu, sau đó nói đến chuyện chính.

Chú Lam lúc đó cười giọng trầm khàn, "Chút chuyện đó cũng mềm lòng, làm sao thành đại sự."

Lam Diệm cười theo, "Cháu không muốn lúc cháu tại chức làm ra án mạng công nhân bị nóng mà chết đâu."

"Nghe giọng điệu của cháu, là thật sự coi mình thành quản đốc rồi." Chú Lam hòa nhã dễ gần nói, "Cháu vất vả rồi."

"Làm chức gì nghĩ việc đó , chuyện nên làm ạ."

"Đợi khi hạng mục đó quyết định rồi sẽ điều cháu về." Chú Lam nói xong, đột nhiên hỏi, "Cái người bên Hoàn Quán phái tới, thực lực thế nào?"

Lam Diệm nhìn Doãn Tiểu Dao một cái, "Rất tốt."

Chú Lam lại cười, tiếng cười truyền qua ống nghe đến bên này, âm trầm đến nỗi khiến cho Lam Diệm có chút lạnh, "VẬY... xem ra cháu có thể sống sót qua giai đoạn này rồi."

"Có lẽ thế ạ." Lam Diệm ha ha một hồi, "Chú, chuyện của kí túc xá..."

"Hôm nay tâm tình của ta không tệ, cháu đi sắp xếp đi."

"Cám ơn chú."

Lam Diệm ném điện thoại lên bàn, nét cười trên mặt hoàn toàn tan biến. Gọi điện thoại với Chú Lam một lần giống như đánh một trận chiến vậy. Tâm tình của Chú Lam chuyển biến từ vui vẻ sang tồi tệ chỉ cần một giây đồng hồ, hơn nữa còn chẳng cho người khác biết câu chữ gì khiến tâm trạng ông biến đổi nữa.

Nói tóm lại, cả nhà Lam thị đều bị bệnh tâm thần hết thảy.

--

Bởi vì việc lắp đặt máy điều hòa, Lam Diệm tạo nên một hình tượng thân cận với người dân. Rất nhiều công nhân biết được, đó là người đẹp trai nhất nhà máy, là vị lãnh đạo tốt biết thương cảm người lao động.

Lam Diệm nghe được những lời biểu dương đó, mừng thầm trong bụng.

Đợi khi vào phòng làm việc, hăn bắt đầu hào hứng, "Cái loại lời nói mật ngọt chết ruồi này nghe thật là vui sướng mà."

Doãn Tiểu Dao nhìn dáng vẻ hạnh phúc ngập tràn của hăn, nghi ngờ việc hăn làm cái chuyện kí túc xá kia thật ra chính là do lòng ham hư vinh thôi thúc. Hăn cả ngày chơi bời lêu lổng, đóng góp duy nhất chính là sửa chữa lại kí túc xá.

"Có lẽ đây chính là lấy việc giúp người làm niềm vui đây." Lam Diệm nhớ lại những lời ngợi khen nhận được ban nãy khi ở dưới lầu, không kiềm được tự tăng bốc bản thân, "Đao thị vệ, tôi cảm thấy tôi thật sự là một người tốt đấy."

"Ừm." Doãn Tiểu Dao không hề phủ nhận. So với rất nhiều phú nhị đại phách lối kiêu căng khác, hẳn đã là rất tốt rồi. Cô và hẳn, tính ra thì đã ở chung hơn nửa tháng trời. Ấn tượng đầu tiên hẳn tạo cho cô là rất tệ, chính là một tên con nhà giàu ăn chơi trác táng. Nhưng sau khi tiếp xúc, cô cảm thấy thật ra tâm tính của hẳn không xấu, chỉ là lời nói khó nghe, nhưng tổn hại thật sự thì chưa từng gây ra.

Lam Diệm nghe thấy lời đáp trả của cô, ngây người một hồi, "Không ngờ cô cũng cho là như vậy." Hẳn bắt đầu xét lại xem có phải là mình đã quá lương thiện hay không.

"Đúng thế."

"Đao thị vệ, qua đây." Hẳn nghĩ đến một chuyện. Cha mẹ cô đã không làm tròn bổn phận của mình một cách nghiêm trọng, dạy dỗ ra một đứa con gái tomboy ngốc ơ là ngốc. Cô không hiểu chuyện yêu đương. Hẳn lo lắng cô sẽ có suy nghĩ gì đó với hẳn, cho nên phải nhanh chóng ngăn lại.

Doãn Tiểu Dao ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hẳn.

"Rảnh rồi thì cũng rảnh rồi, tôi đố cô một chút vậy." Lam Diệm ngừng lại. Hẳn rót cho mình một ly nước, nuốt giọng rồi hỏi, "Cô biết ai là người đẹp trai nhất nhà máy này không?" Nếu như cô trả lời sai, hẳn sẽ trực tiếp tạt ly nước này.

"Các hạ." Cô trả lời rất thản thảng.

"Rất tốt, thậm chí quan bình thường." Hẳn rất hài lòng với câu trả lời của cô, "Nhưng mà, con người của tôi chỉ là có gương mặt đẹp trai, những khuyết điểm khác thì cả đống, sau này cô mà tìm chồng thì nhất định phải chú trọng đến nội hàm đấy." Hẳn đã nói toạc móng heo ra rồi. Hẳn không có nội hàm, cô nhất thiết đừng có yêu hẳn.

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Được."

Lam Diệm nghi ngờ rốt cuộc cô có nghe thủng hay không, vì thế nên lại tiếp tục giáo dục cô, "Người có đẹp đến mấy thì cũng già đi. Đợi đến khi già rồi, đẹp trai hay không đẹp trai cũng như nhau, hơn nữa tôi còn nghèo rất mừng tươi như thế này."

Cô không hiểu tại sao đột nhiên hẳn lại nói với cô những điều này, nhưng mà cô vẫn trả lời, "Tôi biết."

"Biết là tốt. Con gái sợ gả nhầm chồng, yêu đương nhất định phải thận trọng." Lam Diệm cảm thấy bản thân hẳn còn bận tâm đến tương lai của cô hơn cả cha mẹ cô nữa.

Cô nghĩ chắc là hẳn có thiện ý, gật đầu trả lời, "Được."

Lam Diệm hơi yên tâm một chút, đột nhiên vô cùng cảm thán mà nói, "Tôi thật tuyệt vọng với cái thế giới chỉ biết nhìn mặt đẹp xấu này." Bởi vì vận đào hoa của hẳn quá nhiều, hơn nữa đều là nạn kiếp.

May là nhà máy này công nhân nữ trẻ tuổi không nhiều, sau khi hẳn đến không gây ra chấn động gì.

Lam Diệm nghĩ, hẳn là có thể ung dung tự tại qua hết ba tháng này rồi.

Nhưng mà, hiện thực lại không được như vậy.

Mấy ngày sau, có nhân viên của một công ty muốn đến khảo sát nhà máy ống khói. Trước khi nhà máy đổi chủ, công ty này từng hợp tác với Lý Dũng Hoa, giờ nghe nói đã thay quản đốc mới, bọn họ liền qua bên này khảo sát chấm điểm lại từ đầu.

Lúc bọn họ đến nơi thì đã 11 giờ rưỡi, vừa khéo là giờ ăn cơm.

Lam Diệm không muốn đi gặp, khoát tay từ chối, "Quản đốc Lý đi là được rồi. Tôi buồn ngủ, muốn đi ngủ."

"Quản đốc Lam." Lý Dũng Hoa đã miễn nhiệm với lời của vị quản đốc này, tự mình khuyên nhủ, "Giám đốc Cù đặc biệt muốn gặp anh. Hơn nữa ông ấy khá thân quen với bên hệ thống cung cấp điện, chuyện kéo điện ở kí túc xá còn phải đi nhờ vả ông ấy nữa."

Sống lưng của Lam Diệm chợt lạnh, "Giám đốc Cù là nam hay nữ?" Hẳn nghe thế nào cũng thấy nổi hết cả da gà da vịt lên.

"Là nam." Lý Dũng Hoa có chút nghi hoặc tại sao lại hỏi về giới tính.

Lam Diệm đề thấp giọng nói, không muốn cho Doãn Tiểu Dao nghe thấy, "Ông ta không có khuynh hướng tình dục lệch lạc gì đó chứ?"

"Cái này..." Trán của Lý Dũng Hoa toát mồ hôi, "Chắc là không có vấn đề gì đâu."

Lam Diệm thở ra một hơi, "Vậy thì đi gặp một chút đi."

Giám đốc Cù quả thật là nam, hơn nữa còn rất bình thường. Nhưng mà, đi cùng với ông ta, còn có hai cô gái, và một anh chàng. Một cô trong số đó là giám đốc Quách, ánh mắt cô ta nhìn về phía Lam Diệm không chút che đậy. Còn cô nhân viên kia thì kín đáo hơn nhiều.

Giám đốc Cù là quản lý về điện máy, giám đốc Quách là quản lý bộ phận, cao hơn một bậc.

Lam Diệm nhìn thấy giám đốc Quách là đã không muốn nói chuyện. Cô ta càng nhiệt tình, hẳn càng im lặng.

Giám đốc Quách rất không biết điều, trên bàn ăn, cô ta nhất định ngồi ở phía bên phải của Lam Diệm.

Lam Diệm muốn trực tiếp ném cô ta ra ngoài.

Lý Dũng Hoa vui vẻ giới thiệu quy mô và thành tích của nhà máy.

Giám đốc Quách nghe xong lời của Lý Dũng Hoa nhưng lại hết lần này đến lần khác nêu câu hỏi với Lam Diệm.

Lam Diệm lười nhác, "Có chuyện gì để quản đốc Lý nói rõ đi." Mặt của hắn cũng không quay về phía giám đốc Quách nữa, chỉ hướng về Doãn Tiểu Dao ở bên trái hắn.

Giám đốc Quách thấy hắn luôn cứ nhìn Doãn Tiểu Dao, mỉm cười hỏi, "Chủ nhiệm Dao, nhà máy của các cô có sản xuất tấm magie oxit không?" (**)

"Không biết." Doãn Tiểu Dao bình bình trả lời.

Vì câu trả lời đó mà Lam Diệm liếc xéo cô khinh bỉ. Cô thật là một đứa đàn độn, nếu là giả thì bao đổi hàng luôn.

Giám đốc Quách kinh ngạc, "Cô không phải là chủ nhiệm của phân xưởng sao?"

"Chủ nhiệm mới đến không bao lâu." Lý Dũng Hoa ha ha cười gượng, sau đó nói rõ với giám đốc Quách, "Chúng tôi chỉ sản xuất loại xi măng thôi."

Giám đốc Quách nhìn Doãn Tiểu Dao với ánh mắt kỳ lạ, sau đó lại chuyển về phía Lam Diệm, nghiêng người kề sát hắn, "Quản đốc Lam, công ty chúng tôi ____"

"Ngại quá, tôi bị dị ứng với nước hoa." Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, dịch ghế của mình qua bên trái.

Giám đốc Quách xấu hổ cười gượng, ngồi thẳng người lại.

Lam Diệm lại không dịch ghế trở lại vị trí cũ, hắn ngồi gần Doãn Tiểu Dao, cách giám đốc Quách một khoảng hơi xa.

Giám đốc Quách đang hắng lấy giọng, "Chỗ ngồi của chủ nhiệm Đao có chút hẹp, có cần mọi người ngồi rộng ra chút."

Doãn Tiểu Đao đang muốn cử động, thì Lam Diệm lại âm thầm kéo góc áo của cô. Hắn dùng mắt ra hiệu với cô. Cô biết hắn muốn cô không nhúc nhích, thế nên cô liền bất động.

Giám đốc Quách nhìn thấy động tác của Lam Diệm và Doãn Tiểu Đao, trong bụng sinh nghi. Thế là cô ta cố ý cười hỏi, "Chủ nhiệm Đao là người ở đâu thế? Cái họ này thật đặc biệt." Cô ta nghi ngờ trong bách gia tính không có họ này.

"Tôi không phải họ ____"

Doãn Tiểu Đao muốn giải thích họ tên thật sự của mình, nhưng lại bị Lam Diệm ngăn lại, "Cô ấy là dân tộc thiểu số."

"Thì ra là vậy." Giám đốc Quách cười cười, "Từ khi gặp đến giờ, chẳng nghe được chủ nhiệm Đao nói bao nhiêu câu. Toàn là quản đốc Lam, quản đốc Lý tranh lấy mà trả lời. Các anh quan tâm đến nhân viên nữ quá nhỉ."

Giám đốc Cù cười nói, "Chủ nhiệm Đao cẩn trọng quá rồi chẳng."

Giám đốc Quách tuy rằng đang cười, nhưng giọng điệu lời nói lại không mấy hòa nhã, "Phụ nữ dân tộc thiểu số, ở trong nhà máy này mà được tôn quý như một nữ hoàng vậy, thật hâm mộ chủ nhiệm Đao quá."

Doãn Tiểu Đao không trả lời, vẫn một gương mặt bình tĩnh như thế.

Giám đốc Quách thấy vậy, nét mặt ẩn hiện vẻ giận dữ, "Chúng tôi thành tâm hợp tác, nhưng tôi bây giờ nghi ngờ chủ nhiệm Đao không chỉ thiếu kiến thức cơ bản về ngành ống khói, cô còn không biết lễ độ nữa."

Lời này vừa nói ra, Lam Diệm không còn vui nữa.

Đây là chủ nhiệm nhà máy của hẳn, lúc nào thì đến phiên người ngoài nói này nói nọ chứ.

Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ nhé.

.

Tại kỳ vị mưu kỳ chức: làm ở chức vị gì thì nên suy nghĩ lo lắng đến công việc của chức vị đó.

(**) Tăm magie oxit là một loại vật liệu xây dựng đa chức năng. Lấy magiê-oxit, Magiê clorua, vải sợi thủy tinh chịu mẫn, mặt cửa làm nguyên liệu chính, đó là một loại vật liệu thân thiện với môi trường, chống cháy, được ứng dụng rộng rãi tại lĩnh vực xây dựng và trang trí.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lam Diệm quay đầu lại, giả vờ cười, "Giám đốc Quách..." Sau đó hắt hơi thật mạnh một cái.

Một búng nước bọt khiến cho giám đốc Quách cứng người một hồi.

"Thật ngại quá." Lời xin lỗi của hắn chẳng chút thành ý, "Mùi nước hoa nồng quá, mũi của tôi chịu không thấu."

"Quản đốc Lam." Giám đốc Quách nghiêng nghiêng rằng, cảm tức dùng khăn giấy lau những nơi bị bắn lên, "Tôi xem ra quý công ty không hề có ý định hợp tác. Bữa cơm này miễn đi."

Cô ta vốn là dùng việc công để uy hiếp, không ngờ Lam Diệm chẳng hề cân nhắc lấy một giây, "Được thôi." Hắn cười đến rất thân thiết, "Quản đốc Lý, nhân lúc đồ ăn còn chưa mang lên, kêu phục vụ hủy món đi."

Sắc mặt của giám đốc Quách thối đến mức sắp biến thành màu đen rồi.

Giám đốc Cù cười khan khuyên nhủ, "Chỉ là một hai câu hiểu lầm, đừng làm tổn thương hòa khí."

Lý Dũng Hoa cũng phụ họa, "Chủ nhiệm Đào của chúng tôi là nhân tài kỹ thuật, không khéo nói chuyện, xin giám đốc Quách bỏ quá cho."

"Hòa khí?" Lam Diệm khịt mũi coi thường, "Tôi còn chưa gặp qua công ty nào chưa nói được mấy phút đã nghi ngờ nhân viên quản lý của đối phương đấy, rốt cuộc là ai không lễ độ đây?"

"Giám đốc Quách rất chú trọng tính chuyên nghiệp, chuyên công làm theo cách công." Giám đốc Cù thấy giám đốc Quách không trả lời, chỉ còn cách đứng dậy rót cho Lam Diệm ly trà tạ lỗi, "Xin quản đốc Lam thứ lỗi cho."

"Chuyên công làm theo cách công à, vậy thì tốt." Lam Diệm nắm lấy ly trà, cầm trong tay siết chặt ngăm ngúa, cười rất lãnh đạm, "Nhà máy chúng tôi dùng sản phẩm để nói chuyện. Hàng không đạt thì khỏi nói những lời khách sáo làm chi nữa. Các anh lúc trước có hợp tác với quản đốc Lý mấy hạng mục, có vấn đề gì với chất lượng sản phẩm của chúng tôi không?"

Giám đốc Quách cố giữ vẻ bình tĩnh, khắc chế cảm xúc của mình.

Chất lượng sản phẩm của nhà máy này không có vấn đề. Có vấn đề chính là, cái cô chủ nhiệm Đào hỏi gì cũng không biết kia, cùng với cái thái độ như bao che cho con cái của Lam Diệm.

Giám đốc Quách không biết rõ Lam thị, chỉ biết đó là công ty lớn đứng hàng một hàng hai ở Thương Thành. Mà quản đốc Lam thì là nhị thiếu gia của Lam thị.

Bối cảnh bày ra đó. Sau khi lý trí của giám đốc Quách quay lại, cô ta không dám hung dữ uy hiếp tiếp nữa. Cô ta nghĩ đến mối quan hệ giữa chị em trong nhà mình và nhị thiếu gia nhà họ Lam, bèn che giấu lửa giận của mình, liếc mắt ra hiệu với giám đốc Cù.

Giám đốc Cù nhận được ám thị liền cười lên, "Chúng tôi đã từng hợp tác ba lần, sản phẩm và thời hạn công trình của quý công ty đều phù hợp với yêu cầu. Ban này giám đốc Quách trông chủ nhiệm Đào không nói được bao câu, nhất thời có hơi phát bực."

"Phát bực thì uống nhiều nước mát vào." Lam Diệm đặt ly trà xuống, "Phục vụ, bàn chúng tôi lấy 6 chén Ban Sa."

(Ban Sa: tên một loại nước mát)

Sắc mặt của Giám đốc Quách lại trở nên khó coi.

Sau đó, người nói chuyện trên bàn ăn gần như chỉ có Lý Dũng Hoa và giám đốc Cù, chỉ cần hai người họ ngừng nói thì bầu không khí liền nguội lạnh đi, thế nên, hai người họ chỉ có thể không ngừng tìm kiếm chủ đề nói chuyện.

Giám đốc Quách nén cơn giận, chẳng mấy lên tiếng.

Lam Diệm cũng không nói chuyện. Hắn buồn ngủ cực kỳ, chỉ muốn ăn xong cơm về đánh một giấc trưa.

Trên bàn cơm có một đĩa tôm hấp rượu.

Doãn Tiểu Dao ăn hết mấy con.

Lam Diệm chống mí mắt lên, nhìn cô từ này giờ cứ im lặng ăn uống, trong bụng khinh thường cô đến cực điểm. Nhưng nghĩ đến sức ăn lớn của cô, hắn bèn kêu phục vụ tới, "Mang 10 chén cơm lên." Dù sao bữa này cũng là chi phí của công ty, hắn tất nhiên tỏ ra rất hào phóng.

Giám đốc Quách khéo léo tỏ ý là mình đã no, không cần thêm cơm nữa. Cô gái còn lại cũng hòa theo một tiếng.

Lam Diệm mắt điếc tai ngơ, tiếp tục nói, "Mang 10 chén cơm lên." Chén của nhà hàng rất nhỏ, hắn đoán Doãn Tiểu Dao phải ăn đến 5, 6 chén. Hoặc nói cách khác, 10 chén cơm kia, hắn vốn không tính hai cô gái còn lại vào.

Nhưng mà, khiến hắn bất ngờ là, Doãn Tiểu Dao chỉ ăn 3 chén cơm, cách dự liệu của hắn cả một khoảng.

Lam Diệm thấp giọng hỏi, "Sao mà ăn ít quá vậy?" Chi phí của công ty mà không ăn nhiều một chút, vậy không phải là đần sao.

Doãn Tiểu Dao chõng 3 cái chén lên, "Tôi về ăn cơm anh nấu." Tôm này có vị chua chua, rất lạ. Vẫn là món hăn nấu ngon hơn.

Đôi mày hăn nheo lại, "Xem tôi như người nấu bếp nhà cô đấy á?" Ăn của hăn, uống của hăn, tiêu của hăn, làm gì có ai làm vệ sĩ thế này chứ!

"Hợp đồng quy định."

Hăn nhỏ tiếng ở bên tai cô thở ra một hơi, "Xí."

Giám đốc Quách nhìn thấy khoảng cách thân mật của một nam một nữ này, trong lòng không vui. Đợi sau khi ăn xong, lúc mọi người đi ra ngoài, Giám đốc Quách hơi mỉm cười, "Quản đốc Lam, có thể đi chậm một bước để nói chuyện không?"

Lam Diễm trả lời chẳng cần suy nghĩ, "Không thể."

Trán của Lý Dũng Hoa toát mồ hôi. Trên bàn ăn khó khăn lắm bầu không khí giữa hai bên mới khôi phục lại một chút, bây giờ cảm giác lại cứng ngắc lại rồi. Cậu quản đốc này thật biết cách tiết đường tài lộ của nhà máy mà.

"Tôi không ngại việc nói thẳng." Giám đốc Quách lành lạnh cười một tiếng, "Nhưng mà chuyện này có liên quan đến chuyện riêng của quản đốc Lam, nếu như quản đốc Lam không sao cả thì chúng ta cứ ở đây công khai cũng không sao."

Lam Diễm trở nên hứng thú, "Tôi và giám đốc Quách lần đầu gặp mặt, không biết lúc nào thì xảy ra chuyện riêng nhỉ?"

Giám đốc Quách giảm thấp âm lượng, "Liên quan đến chuyện chung thân đại sự của quản đốc Lam."

Lý Dũng Hoa ở bên cạnh nghe thấy thế, sắc mặt có chút khác thường.

"Cô nói như thế, tôi thật muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đấy." Lam Diệm oán thầm, bà thím này không phải là vừa gặp đã đổ mình đấy chứ. "Giám đốc Quách, tôi cho cô mượn 10 bước chân được rồi."

Giám đốc Quách cười.

"Quản đốc Lý, chủ nhiệm Đào." Lam Diệm vẫy vẫy tay với bên ngoài, "Các người ở đợi tôi ở ngoài 10 bước chân nhé."

Doãn Tiểu Đào không nhúc nhích, phán đoán tỷ lệ động thủ của giám đốc Quách.

Lam Diệm quay đầu qua chớp chớp mắt với cô, "Chủ nhiệm Đào."

"Được." Doãn Tiểu Đào chậm chậm lùi về phía sau, đến tận trước bàn rượu. Cô phải đảm bảo cho dù là giám đốc Quách thật sự muốn làm hại Lam Diệm thì bản thân cũng có thể ngay lập tức lợi dụng đồ vật để phản kích.

Lý Dũng Hoa và giám đốc Cù mấy người thì bước ra khỏi phòng. Trong lòng bọn họ đã không còn ôm hy vọng với cuộc hợp tác kinh doanh này rồi.

Đợi đến khi xung quanh đã yên tĩnh rồi, Lam Diệm biếng nhác lên tiếng, "Giám đốc Quách, cô có chuyện gì thì nói đi."

"Lần này tôi đến, một là vì công việc, hai là chuyện cưới xin của em họ của tôi." Giám đốc Quách vốn muốn đợi khảo sát xong sẽ tìm cơ hội nói chuyện riêng với Lam Diệm. Thế nhưng dáng vẻ đó của hã bày rõ ra là ăn xong cơm sẽ không đi tiếp chuyện thêm nữa, cho nên, cho dù lúc này không đúng lúc thế nào đi nữa thì cô ta cũng phải nói rõ ra.

"Hai chuyện này đều chẳng liên quan gì đến tôi cả." Lam Diệm hoàn toàn không có chút hứng thú.

"Quản đốc Lam, em họ tôi tên là Quách Mân." Nói xong, cô ta chờ đợi phản ứng của hắn.

Hắn hoàn toàn không hiểu, "Cho nên?"

"Anh và con bé đã qua lại một năm trời rồi, vốn chuyện cưới xin nhà chúng tôi cũng không ý kiến gì. Nhưng mà anh ngay cả cửa nhà chúng tôi cũng chưa..."

"Đợi đã." Lam Diệm cắt ngang lời của cô ta, từng chữ từng chữ hỏi, "Cô nói ai với ai đã qua lại một năm?"

Giám đốc Quách nhất thời tức giận, "Anh còn qua lại với ai một năm nữa hả?"

"Tôi CMN chẳng qua lại với ai một năm trời cả!" Lam Diệm còn tức giận hơn cô ta, "Đậu má, bà thím à em họ của cô là ai chứ? CMN ai với cô ta qua lại một năm rồi chứ!"

Phản ứng của hắn, giám đốc Quách chuẩn bị không kịp, "Anh vậy là không thừa nhận hả?"

Lam Diệm căm phẫn, "Không làm thì nhận thế quái nào."

"Anh ___" Giám đốc Quách lúc này không còn nhẫn nhịn được nữa, "Tôi xem các người chẳng có gì tốt lành để hợp tác cả."

"Đi chậm không tiễn." Lam Diệm rít lên một tiếng. Hắn bị phái tới cái nơi khi ho cò gáy này chính là vì cái bà thím Hồ nào đó vu tội hắn bội tình bạc nghĩa, bây giờ lại lòi ra một bà thím Quách nghe nói là đã qua lại với hắn một năm trời nữa.

Hắn muốn văng tục.

Hắn đi đến bên Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, tâm tình tôi không tốt, đi về ngủ đi."

"Được." Doãn Tiểu Dao đã quen với chuyện tâm trạng hắn thay đổi như chong chóng.

Vừa ra khỏi nhà hàng, Lam Diệm bắt đầu lái nhái không dứt, "Bây giờ đàn bà con gái thật là không biết xấu hổ. Không biết bị ai lừa rồi lại đến đổ vạ lên người tôi."

Doãn Tiểu Dao im lặng lắng nghe.

"Bữa sau tôi phải đi chùa bái thần phật, để giết sạch hết đám bà bác bà thím đó mới được." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, vung tay "Giết giết giết!"

Doãn Tiểu Dao nghĩ nghĩ cũng thấy kỳ quái. Cô chưa từng thấy hắn thân thiết với người phụ nữ nào, ngay cả gọi điện thoại cũng không có.

Sự việc này, khiến cho Lam Diệm phải ngủ cả một buổi chiều mới bình tĩnh lại được.

Lúc tỉnh dậy đã gần 4 giờ.

Hắn vừa nghĩ đến có lẽ vẫn có bà bác bà thím khác tự cho mình có thân phận là bạn gái của hắn đã thấy rất phiền.

Khí trời nóng bức, mặt trời còn hừng hực thế kia, hắn càng bức bối. "Đao thị vệ, chúng ta ra ngoài mua chút trái cây."

"Được."

Hắn lê bước tìm bóp tiền, "Cô thích ăn cái gì?"

"Dưa hấu." Sau núi Hoàn Quán có một ruộng dưa hấu, dưa hấu nơi đó trái nào cũng vừa to vừa ngọt, cô rất thích.

Lam Diệm đếm đếm tiền bên trong, "Rất tốt, chúng ta sẽ không mua dưa hấu."

Doãn Tiểu Dao nhìn hẩn một cái, im lặng.

Đến sạp trái cây ở khu vực phụ cận tiểu khu, dưa hấu vừa hay đang giảm giá đặc biệt. Chủ sạp gào thét, "Dưa bao ngọt, mua một quả nhé?"

Lam Diệm thuận miệng nói, "Nặng quá, xách không nổi."

Doãn Tiểu Dao tiếp lời, "Tôi có thể xách." Lúc hai người đi mua sắm, toàn là cô chịu trách nhiệm xách vật nặng.

Hẩn liếc cô một cái, "Cô trả tiền à?" Sự tồn tại của cô, khiến cho hẩn chi tiêu gấp bội.

Cô gật đầu. Tiền mua dưa hấu thì cô vẫn có. Hơn nữa cô thiếu hẩn 77 đồng vẫn còn chưa trả.

"Nếu cô trả tiền thì mua một quả đi." Lam Diệm thầm cảm kích trong bụng, cô ta cuối cùng cũng không ăn nhờ nữa rồi.

Sau khi tính tiền, hẩn nghênh nghênh ngang ngang, hai tay trống không.

Doãn Tiểu Dao theo ngay sau hẩn, tay phải tay trái đều mang hai túi trái cây.

Chủ sạp để lộ ra ánh mắt không tán thành.

Lam Diệm làm như không nhìn thấy, xoay người đi về.

Bây giờ cũng chỉ có cái dưa ngược đằng sau lưng có thể khiến cho tâm tình hẩn thư thái hơn chút thôi.

--

Lam Diệm về đến nhà là bắt đầu nấu cơm, trở tài trong bếp.

Ở ngoài phòng khách, Doãn Tiểu Dao đặt các túi hàng xuống, mang dưa hấu vào nhà bếp.

Cô cắt nửa trái ra.

Sau khi ăn hết hai miếng to, cô cầm một miếng lên, nhìn về phía Lam Diệm.

Hắn đang rửa hải sâm, hai tay bận rộn.

Thế là cô đưa dưa hấu đến miệng hắn, "Dưa hấu."

Lam Diệm ngẩn ra một lúc, sau khi hoàn hồn, hắn dùng vai hất tay cô ra, tiếp tục việc của mình, "Tôi không ăn."

"Ngọt lắm." Doãn Tiểu Dao tự mình cắn một miếng.

"Tôi ăn dưa này thì buổi tối lại phải "làm việc" một bận." Hắn thật không muốn mình tự lực cánh sinh quá thường xuyên. Một người làm cái việc này rất vô vị.

"Tại sao?" Cô thích ăn dưa hấu, nhưng không hề cần "làm việc" như kiểu của hắn.

Lam Diệm nhếch khóe môi, "Bởi vì thân thể tôi cường tráng." Hắn biết cô không tin, ánh mắt cô nhìn hắn đầy ngờ vực. Hắn hừ một tiếng, "Cái gì cô cũng không biết. Thanh niên trai tráng tràn đầy tinh lực như tôi, độc thân thiệt là phiền não."

"Tại sao?" Cô không hiểu. Trong Hoàn Quán có rất nhiều cậu trai thân thể cường tráng, nhưng nào có nghe bọn họ than là phiền não đâu.

Lam Diệm thật muốn đâm vào ót của cô, "Một đứa đàn như cô làm sao sống được tới bây giờ vậy?"

"Tôi không biết có thể học." Doãn Tiểu Dao gặm dưa hấu, không hề nổi giận.

"Học con khi." Lam Diệm cố ý búng nước trên tay mình về phía cô, "Cha mẹ cô có biết cô theo sát bên bảo vệ một người đàn ông không?"

Cô nhanh nhẹn né người, "Biết."

"Móa!" Cặp cha mẹ này thật ra cũng đàn độn đấy à. "Bọn họ cứ để cho một đứa đàn thối như cô ra ngoài? Là cha mẹ ruột hả?"

"Hồi trước tôi có ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng là nam giới." Cô không hề cho rằng năng lực của mình kém hơn những người cùng thế hệ với cô.

Đôi mày của Lam Diệm nhướng cao, "Thật không ngờ kinh nghiệm của cô phong phú quá."

"Một người có tuổi." Giữa lúc nói chuyện, Doãn Tiểu Dao lại ăn một miếng dưa.

"Khó trách, có lòng nhưng không có sức mà." Hắn nhìn nước dưa hấu dính trên khóe miệng cô, chê bai nói, "Dơ kinh khủng, lau đi."

Cô ừm một tiếng rồi lau khóe miệng.

Lam Diệm đặt hải sâm đã rửa sạch lên thớt gỗ, lôi từ trong giá cầm dao ra một cây dao thái. Hắn xoay một vòng con dao trong tay mình, sau đó 'phập phập phập', bắt đầu thái lát.

Doãn Tiểu Dao hiếu kỳ nhìn động tác của hắn, hỏi, "Đao pháp của các hạ kế thừa từ đâu vậy?"

Hắn thật muốn trợn trắng mắt, trả lời một câu cực kỳ có lệ, "Tự học thành tài, cảm ơn."

Doãn Tiểu Dao cũng lấy một cây dao thái ra theo. Cô không mô phỏng lại động tác thái rau của hắn, mà là đặt chuôi dao lên cổ tay phải, ném lên mấy vòng.

Tay phải tiếp được xong, cô lại đổi sang tay trái, càng ném càng cao.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Khóe mắt Lam Diệm giật một cái, thu hết tất cả biểu cảm trên mặt lại, hung dữ quát, "Đừng có diễn xiếc ở trong nhà bếp!"

Chuôi dao tiếp tục lượn thêm hai vòng, sau đó bị Doãn Tiểu Dao một phắt chụp lấy, "Không phải là xiếc."

"Vậy cô đang làm cái gì?" Nhà bếp không gian nhỏ, nếu như con dao mà bay đến đây thì hẳn chẳng có chỗ nào để tránh hết. "Chơi cái trò nguy hiểm thế này, đập trúng tôi thì làm sao."

"Không làm bị thương anh đâu." Về điểm này, Doãn Tiểu Dao rất tự tin.

"Đao kiếm không có mắt."

"Trò này rất đơn giản, không phạm lỗi đâu." Vừa nói, cô lại ném con dao vài lượt.

"Đao thị vệ." Hẳn hung hăng nhấn mạnh khẩu khí, nói, "Tôi lấy thân phận của chủ thuê ra nghiêm khắc cảnh cáo cô, đừng có diễn xiếc ở trong nhà bếp!" Một ngày cô ta không chọc tức hẳn thì bị khó ở có phải không?

Doãn Tiểu Dao chột hiểu ra, "Thì ra anh không biết món này." Cô bỏ con dao vào trong giá cắm dao.

Lam Diệm ra sức cấm phập con dao vào thớt gỗ, "Cô thấy qua ai nấu ăn còn học cái này nữa không? Tôi chỉ biết thái rau, không biết diễn xiếc." Thật là tức chết hẳn mà.

"Kỹ thuật dùng dao của anh rất tốt." Ít nhất là thái rau rất lợi hại.

"Đó là tất nhiên." Hãn hừ mũi một tiếng, "Dao thị vệ, cha mẹ cô ngày ngày cứ để cô đánh đánh giết giết à?"

"Không phải đánh đánh giết giết." Doãn Tiểu Dao nghiêm nghị sửa đúng cho hãn, "Là tập võ."

"..." Hãn lười bác lại cô, chỉ tiếp tục trần thuật nói, "Cha mẹ cô chỉ làm mỗi việc truyền thụ võ công, với thân phận là trưởng bối, như vậy là vô cùng thất trách."

Cô lắc đầu, "Người dạy tôi là sư phụ."

Hãn cau mày, "Cha mẹ cô đều mất?"

"Phụ thân mẫu thân đều khỏe mạnh." Doãn Tiểu Dao bưng một miếng dưa lên tiếp tục gặm, "Quy tắc của nghiệp võ, cha không dạy con."

Lam Diệm liếc nhìn tướng ăn của cô một cái, rất muốn ném cô ra ngoài, "Tại sao?"

"Bởi vì không nữ." Có khi ngay cả sư phụ không có quan hệ máu mủ cũng không nhẫn tâm, nói gì đến cha mẹ ruột.

"Nếu như đã không nữ, vậy thì để cô làm một cô gái bình thường không phải tốt rồi sao, cứ phải làm cái kiểu như nửa thằng đàn ông thế này."

"Kế thừa nghiệp cha."

"Các người không biết tiến theo thời thế sao?" Lam Diệm rất nghi ngờ Hoàn Quán là một nơi phong kiến rách thế nào, "Bây giờ chẳng mấy người học võ thuật nữa, võ công có tốt thì cũng không chống nổi một viên đạn."

"Di nguyện tổ tiên." Đời này sang kiếp khác đều sống như thế, Doãn Tiểu Dao chưa từng nghĩ về ý nghĩa tồn tại của Hoàn Quán.

Lam Diệm xoay đầu trừng mắt nhìn cô một cái, "Cô nói một câu dài một chút thì không có hơi đấy hả?" Cô nói chuyện đều chỉ mấy chữ mấy chữ, cảm giác giống như một đứa trẻ trả lời câu hỏi vậy.

Cô lắc đầu, "Không phải."

"..." Bỏ đi, hã nói với chính mình, đừng có đi so đo cách biệt về số lượng chữ trong lời nói của hai người nữa.

Lam Diệm hốt bỏ hải sâm đã cắt xong vào đĩa, sau đó rửa hành. Khi vòi nước vừa đóng, trong nhà bếp chỉ còn lại tiếng nhai dưa hấu của Doãn Tiểu Dao.

Hã nhìn mâm đựng trái cây, bỏ hành trong tay xuống, đi qua cầm dưa lên cắn.

Doãn Tiểu Dao kỳ quái, "Anh không khổ não nữa à?"

"Khổ não thì cho khổ não." Lam Diệm nhả hạt dưa hấu ra, "Đao thị vệ, cô mấy tuổi bắt đầu học võ?"

Cô lại giải quyết xong miếng dưa trong tay, "Bốn tuổi."

"Vậy còn tuổi thơ quái gì chứ." Hã đã hơi chút hiểu vì sao cô lại ngốc như thế rồi. Con gái mới bốn tuổi đầu, cha của cô đã có thể nhẫn tâm quyết định như thế, "Tập võ cực lắm phải không."

"Đúng thế."

"Sao cô không đi phàn nàn với cha của cô."

Doãn Tiểu Dao bình bình thản thản, "Muốn luyện võ, không sợ khổ."

"Cô đàn thối đấy à." Lam Diệm lườm cô một cái, "Bé gái thì phải mặc váy hoa, học đàn piano, chơi xích đu."

"Không thích." Váy rất vướng víu, còn không rộng rãi bằng quần.

"Đồ đàn." Lam Diệm cảm thấy, đây chắc hẳn là tính cách trời sinh của cô. Thế nhưng thử tưởng tượng, bình thường chắc cô cũng không có bao nhiêu thú vui. Hoặc chỉ là ăn ăn uống uống thôi. Nghĩ đến đây, hẳn không tình không nguyện nói, "Tôi nay ăn nhiều thêm vài chén cơm, tôi nấu cho cô món hành xào hải sâm."

https://keditrenmay.files.wordpress.com/2016/08/p800_2015012789338ca9af3e6e9a.jpg?w=585&h=389

(gà hầm hải sâm)

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Được." Cô rất thích đồ ăn hẳn nấu.

Lam Diệm đem tất cả thức ăn rửa sạch, xắt ra.

Đang tính bỏ vào chảo, đột nhiên một cơn ớn lạnh kéo tới.

Hắn lẩm bẩm, "Lo làm cơm quên khuấy còn có vụ lên cơn nghiện nữa"

"Đạo thị vệ." Lam Diệm để thức ăn qua một bên, "Tôi vào phòng hút vài hơi. Cô cứ đợi đấy, đói thì ăn chút dưa hấu trước."

"Khóa kỹ cửa sổ." Từ sau khi xảy ra chuyện tập kích ngoài cửa sổ, mỗi lần hẳn ở một mình, Doãn Tiểu Dao đều nhắc nhở câu này.

Lam Diệm nhìn cô một cái, bước vào phòng, khóa cửa.

Doãn Tiểu Dao ước lượng hẳn không thể ra nhanh như thế, liền ngồi trên sofa tĩnh tọa.

Cô nghĩ đến câu hỏi ban nãy của Lam Diệm.

Từ bốn tuổi cô bắt đầu tập võ thì đã rất ít khi tốn tâm tư vào những chuyện khác. Lúc đó Doãn Phụ Doãn Mẫu muốn sinh một đứa con trai để kế tục gia nghiệp, nhưng cứ chậm chạp không có tin tức.

Tập võ rất gian khổ, Doãn Phụ sợ mình mềm lòng, bèn giao con gái mình cho một sư phụ khác trong võ quán.

Doãn Tiểu Dao không nhớ thuở ấu thời của mình như thế nào, cô chỉ nhớ, con cái nhà người ta đang chơi đùa thì cô phải luyện công, con cái nhà người ta đang đi học thì cô phải luyện công.

Từ khi ra đời, trên lưng cô đã đeo lấy gông xiềng của Hoàn Quán.

Nghe sư phụ nói, lúc còn nhỏ cô là một con quỷ khóc nhe, vừa xoa chân vừa khóc thút thít, tội nghiệp đến mức sư phụ cũng nhìn không nổi. Sau này dần dần lớn lên, cô không còn thích khóc nhe nữa, nhưng cũng không mấy khi nói chuyện, chỉ có bạt mạng luyện tập.

Khi em trai của cô, Doãn Tiểu Nhuệ, ra đời, Doãn Phụ thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, thân thể của Doãn Tiểu Nhuệ không mấy tốt, nhiều bệnh tật. Lúc thẳng bé ba tuổi rưỡi bắt đầu luyện võ, chưa luyện được mấy ngày thì bị sốt cao đứt quãng, kéo dài hơn một tháng trời.

Vì thế, gánh nặng của Doãn Tiểu Dao không hề giảm bớt.

Nhưng mà cô đã coi luyện võ như một thói quen.

Lúc trước khi còn ở Hoàn Quán, ngày nào cô cũng luyện võ. Sau này khi ra ngoài, cô lại chưa từng luyện qua.

Lòng cô không khỏi ngứa ngáy.

Mấy ngày trước, sau khi chuyển chiếc giường đến phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ trở thành trống không.

Thế nên, sau khi tĩnh tọa, cô dọn hết đồ dùng trong phòng ra ngoài.

Không gian dành ra lớn cỡ 8 đến 9 mét vuông.

Nơi chốn vẫn là có hạn, chỉ có thể để cô bước vài bước.

Lần này Lam Diệm không đắm chìm trong phòng quá lâu. Lúc đi ra, hần nhìn thấy trước cửa phòng ngủ phụ nào tủ áo nào giá sách, sững người một hồi. Khi bước đến, hần nhìn thấy Doãn Tiểu Dao trong phòng tựa như nước chảy mây trôi.

Chiêu thức của cô nhẹ nhàng và khéo léo, lực phát ra bên hông, thân như cột buồm chân như thuyền, co duỗi như cây roi tư thế tựa sóng cả.

Ngày xưa lúc xem phim võ thuật, Lam Diệm cực kỳ yêu thích mấy trò múa may của các cô gái xinh đẹp. Đương nhiên, mẫu chốt phải là gái xinh. Mặt trái xoan xinh xắn, khoa chân múa tay hần cũng rất thích.

Dáng vẻ của Doãn Tiểu Dao, không phải kiểu xinh đẹp của con gái. Dáng dấp của cô nhuộm đầy khí khái anh hùng, tóc ngắn gọn gàng nhanh nhẹn, giữa đôi lông mày có vẻ hiên ngang khác biệt. Hơn nữa, động tác vững vàng phóng khoáng, mỗi cử động đều tạo gió.

Lam Diệm đột nhiên có một loại cảm giác, giờ đã không thể lấy xấu đẹp đơn giản để hình dung Doãn Tiểu Dao rồi.

Cô dường như phải có tướng mạo thế này, không nhu mì, không thô kệch, đậm mạc giống như một thân trúc.

Suy nghĩ đó vừa loáng qua, hần ý thức được, cơn phê thuốc của mình có thể là vẫn chưa qua, cho nên mới sinh ra một loạt ảo giác thế này.

Quả nhiên là không nên ra quá sớm mà.

--

Hợp tác của nhà máy và giám đốc Quách đi tong rồi.

Lý Dũng Hoa nhớ đến chuyện chung thân đại sự của Lam Diệm mà giám đốc Quách nói, nhất thời suy đoán ra cả mấy khả năng. Nhưng mà, suy đoán thế nào cũng tốt, cũng chẳng thay đổi được kết quả.

Lý Dũng Hoa chỉ hy vọng sau này không còn chuyện riêng ảnh hưởng đến tình hình kinh doanh của nhà máy như vậy nữa.

Qua một tuần nữa, là ngày hội nghị thường lệ giữa nhà máy và tập đoàn. Lúc trước đều họp qua mạng, lần này, tập đoàn yêu cầu nhân viên có chức vụ quản đốc đến Thương Thành báo cáo trực tiếp.

Lý Dũng Hoa nói với Lam Diệm chuyện này.

Lam Diệm kiểm tra dự báo thời tiết, than rằng, "Thời tiết tuần sau không được tốt."

Lý Dũng Hoa nhớ lại một chút, "Nói là có giông bão."

"Vậy tôi không đi nữa." Dù sao thì đi cũng vô dụng, chuyện công việc Lam Diệm căn bản là không rõ, "Quản đốc Lý, ông đi là được."

Lý Dũng Hoa không hề bất ngờ trước đáp án này, ông đã đoán ra từ sớm sự lười biếng của Lam Diệm, "Vậy tôi đi trả lời trước."

Đợi khi Lý Dũng Hoa đi ra, Lam Diệm mở màn hình máy tính lên, lướt qua tên các bộ phim bằng tiếng Nhật.

Lam Diệm liên tục click mở trang sau.

Sau mấy trang, hần oán trách, "Phim tình cảm bây giờ càng lúc càng ngày càng không có kịch tính, chẳng nói được bao nhiêu câu, giả quá. Cho dù là có hẹn nhau đi ch*ch thì cũng phải nói mấy câu xã giao trước chứ."

Hần vốn còn muốn mở một phòng net nhỏ ở dưới lầu 1, kiếm chút tiền mờ hôi của công nhân, thế nhưng phim ảnh ra gần đây chất lượng không cao, nhất là có một cô diễn viên AV mới debut, đoạn phim trailer tung ra khá là chấn động, hot hòn họt cả hai tháng trời, hôm trước phim chính thức được tung ra, Lam Diệm cảm thấy như bị tạt nước lạnh, tua nhanh chưa đến 15 phút đã xem hết.

Để tránh việc công nhân nghi ngờ khẩu vị của mình, hần đã đánh tan cái suy nghĩ mở phòng net kia.

Cuộc sống của Lam Diệm càng ngày càng nhàm chán, tiền còn dư lại càng ngày càng ít. Lúc sắp tan làm, hần nhàn rỗi nói, "Đao thị vệ, chúng ta ra ngoài đường dạo dạo, xem thử coi có thể mại nghệ kiêm bán thân kiếm tí tiền không."

"Được."

"Vẫn là cô nghe lời." Hần nghe câu trả lời chán nản của cô, nhưng tâm tình lại dâng lên cao, "Đao thị vệ, có phải cô tuổi chớ không?"

"Không phải."

Lam Diệm cười, "Thì ra cô bị đẻ sớm rất nhiều năm à."

--

Doãn Tiểu Đao lái chiếc xe bánh mì nát, lượn quanh Hâm Thành.

Lam Diệm không hề nhớ được đường, chỉ sai bảo bừa, một hồi rẽ trái, một hồi rẽ phải, cuối cùng chẳng biết đã chạy đến chỗ nào. Lúc đi qua một

trường đại học nghệ thuật nào đó, hẳn nhìn thấy từ đầu đến cuối đường đều có người hát rong kiếm tiền, nhất thời nổi hứng lên. "Dừng xe dừng xe."

Doãn Tiểu Dao bèn dừng xe ở cuối đường.

Hai người xuống xe, đi dọc theo con đường.

Chưa đi được bao xa, đã nhìn thấy phía trước có một đám người vây thành vòng, còn có tiếng ghita và tiếng hát truyền đến.

Lam Diệm đi đến gần lắng nghe, có chút buồn bực, "Đao thị vệ, cô cảm thấy anh ta hát thế nào?"

Doãn Tiểu Dao không có tế bào âm nhạc, nghe không ra nguyên do gì, trả lời thành thực, "Không biết."

Lam Diệm nhờ vào ưu thế thân cao, nhìn vào chính giữa đám người.

Người hát Giáp là một thanh niên tuấn tú, bài hát được hát với giai điệu uốn lượn, quá mức khoe khoang. Đám người rất náo nhiệt, còn có vài nữ sinh vây quanh la hét.

Lam Diệm tiếp tục đi về phía trước. Đi khoảng 10 mét, nghe thấy một tiếng hát cao vút hùng hồn, đoạn chuyển âm xử lý vừa đúng mức.

Bước chân hẳn dừng lại.

Người hát Ất là một thanh niên đôn hậu, tướng mạo bình thường, nhưng lại có một chất giọng đầy từ tính. Hơn nữa, người dừng chân để nghe lại không nhiều.

Mắt của Lam Diệm bị ánh nắng chiều chiếu vào, khiến hẳn híp nửa con mắt, "Những người này đều bị lãng tai hay sao?" Thật ra hẳn đã đoán được nguyên nhân đại khái.

Doãn Tiểu Dao tiếp tục trả lời, "Tôi không biết."

Lam Diệm lắc đầu, không còn hy vọng gì đối với âm cảm của cô. Hắn ném cho Ất một tờ 20 đồng, yên lặng lắng nghe hết hai bài hát.

Sau khi kết thúc, nhìn thấy Ất lật nhạc phổ, Lam Diệm cười hi hi tiến lên trước, "Hi, người anh em."

Ất gật đầu nói "Cám ơn." Anh ta đã hát hơn một tiếng đồng hồ, giọng nói hơi khàn.

Lam Diệm nhìn nhìn cây ghita đó, vẻ mặt cảm khái, "Đã lâu rồi tôi không chơi đàn rồi, thật nhớ quá."

Ất nhất thời cười lên, "Anh cũng có thể đàn một bản."

Những người hát rong khu này, cách làm đa dạng, người qua đường đưa tiền để hát vang mấy bài hoặc là chơi chút nhạc cụ, đều không phải chuyện hiếm lạ gì.

"Được ha." Lam Diệm đưa cho Ất 5 đồng, "Nhưng mà tôi lâu lắm không chơi rồi, có hơi không quen. Nếu có lạc điệu thì anh tự điều chỉnh lại mà hát nhé."

Ất cười cười đưa cây ghita cho Lam Diệm, "Tùy ý anh."

Lam Diệm tùy tiện ngồi xuống bồn hoa bên cạnh. Hắn gảy vài nốt nhạc, nâng mắt lên nhìn về phía người hát Giáp, thấp giọng nói một câu, "Hừ, chẳng phải là đọ mặt sao."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Giọng hát của Ất, phối hợp với tiếng đàn ghita của Lam Diệm, đó gọi là một tổ hợp hiệu quả.

Đám nữ sinh dừng chân lấy điện thoại ra chụp, kèm theo là tiếng kêu la, "Anh chàng mắt xanh kia đẹp trai quá!"

Có vài người có thể nghe ra được kỹ thuật thì vỗ tay khen ngợi tiếng hát của Ất.

Trong chốc lát, bầu không khí náo nhiệt hoàn toàn không giống ban nãy nữa.

Lam Diệm đã nhiều năm không đàn ghita rồi, bây giờ ngón tay có chút không quen thuộc. Nhưng mà hẳn đoán, ở nơi này chắc chẳng mấy người có thể nghe ra được hẳn đàn sai chỗ nào. Lúc đầu khi học đàn, hẳn nghĩ, nếu ngày nào sắp sửa chết đói, hẳn sẽ đeo ghita đi phiêu bạt chân trời góc bể, có lẽ cũng có thể kiếm chút gì lấp bụng.

Không ngờ là, hôm nay bản thân lại thật sự nghèo túng thế này.

Bởi vì đám đông vây xem tăng nhanh, Ất dần dần trở nên hưng phấn, biểu diễn dâng trào, thân thể lắc lư, anh ta dường như đang đắm mình dưới ánh đèn pha vậy.

Hứng thú của khán giả cũng được lay động, có vài người vỗ tay phụ họa theo.

Sau đó, tiếng vỗ tay thật lâu không nghỉ.

Lam Diệm rất trầm tĩnh, tiếng huyền não xung quanh dường như chẳng liên quan gì đến hẳn. Hẳn mà rũ mắt buông, ánh mắt chỉ cố định trên nhạc phổ, chưa từng nhìn đám người một cái. Cái dáng vẻ cao quý lãnh đạm này, ngược lại lại khiến cho không ít ánh mắt của mấy cô gái liên tiếp lưu luyến trên mặt hẳn.

Doãn Tiểu Dao hoàn toàn như vệt nghe sấm. Lam Diệm biết làm bếp, cô đã cảm thấy rất lợi hại rồi, không ngờ hẳn ta còn biết chơi ghita nữa.

Cô từng cho rằng, cuộc sống của Lam Diệm rất đơn điệu, chẳng qua chỉ là đi ngủ.

Thì ra không phải.

Doãn Tiểu Dao lưu ý đến biểu hiện của khán giả vây quanh.

Theo lý mà nói, địch trong tối, Lam Diệm thật sự không nên ở nơi công cộng gây sự chú ý thế này. Cô không hiểu hẳn có phải thật sự không sợ chết hay không.

Lúc này, một nữ sinh Giáp đứng bên cạnh đang hết sức hưng phấn bàn bạc với bạn mình, "Cậu nói nên cho anh ấy bao nhiêu tiền thì tốt nhỉ?"

Bạn của cô bé chần chừ một hồi, "20 đồng đi."

Nữ sinh Giáp lập tức phản bác, "Quá ít rồi."

"Cái người ban nãy tớ chỉ cho có 10 đồng thôi đấy."

"Người này đẹp trai hơn nhiều thế này, cho 50 đồng đi." Lúc đang nói chuyện, ánh mắt của nữ sinh Giáp chưa từng rời khỏi Lam Diệm, "Đầu năm nay, đẹp trai được như vậy không có dễ dàng đâu!" Giọng nói của cô bé đè nén sự kích động.

Doãn Tiểu Dao có chút bức bối. Tướng mạo là do cha mẹ cho, có cái gì mà dễ dàng với không dễ dàng chứ.

Ánh mắt của cô dừng trên gương mặt Lam Diệm.

Bình thường biểu tình của hần rất phong phú, hỉ nộ ái ố, từng cái thoáng hiện lên. Bây giờ bộ dáng trong treo lạnh lùng thế này, thật khó có được. Dường như sống với hần càng lâu, cô càng cảm thấy bản chất của hần thật ra không xấu.

Sau khi kết thúc một bài hát, nữ sinh Giáp cười tươi chạy đến bên Lam Diệm, mặt đỏ ửng hỏi hần có thể chụp chung một tấm hay không.

"Xin lỗi." Hần mỉm cười, ánh chiều chiếu vào con người của hần, lồng lên gương mặt hần một lớp vàng nhạt.

Nữ sinh Giáp có chút xấu hổ. Cô bé bỏ vào trong túi đựng ghita tờ 50 đồng, sau đó lại hỏi thăm một lượt.

Lam Diệm vẫn cười trả lời như cũ.

Cuối cùng nữ sinh Giáp mặt tràn đầy thất vọng, trở về lại bên bạn mình.

Chàng hát rong Ất nhìn tứ tiền kia, trong lòng cảm khái vạn phần. Ngày trước lúc anh ta đàn hát, đa số nhận được chỉ là vài xu một đồng, ngay cả tờ 5 đồng cũng hiếm khi xuất hiện. So với bây giờ, cái tờ 50 đồng kia thật là một khoản tiền lớn.

Tâm tình của Lam Diệm rất tốt, chơi thêm 4, 5 bài.

Những người dừng chân trước mặt hần, đa phần đều là nữ giới.

Còn có một cô nữ sinh Ất trực tiếp nhét tiền vào trong tay hần. Lúc cô bé quay đầu nhìn về phía đám đông, bạn bè của cô ríu rít kêu lên, "Woah, năm được tay của anh ấy rồi!"

Dưới sự ồn ào của bạn bè, cô nữ sinh Ất then thùng cười một cái.

Vẻ mặt của Lam Diệm vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trong bụng thì không mấy vui, chỉ nóng lòng muốn đi rửa tay ngay lập tức.

Lúc hăn chuẩn bị rời khỏi, chàng hát rong Ất liên mồm cảm ơn. Ngập ngừng vài giây, anh ta khom lưng lấy tờ 50 đồng từ trong túi đựng đàn ra, đưa qua cho Lam Diệm, "Vô cùng cảm ơn."

Lam Diệm không khách sáo, trực tiếp nhận lấy.

Ban đầu hăn chỉ nhìn không quen người hát Giáp dùng mặt để giành phần hơn mà thôi, bây giờ tính lại, bản thân đàn bừa vài bài đã kiếm được gần 200 đồng rồi.

Có thể đi chợ mua vài miếng sườn về nuôi đứa ngọc kia rồi.

Khi đã đi được một đoạn, Lam Diệm quay lại hỏi, "Đao thị vệ, cô cảm thấy tội mại nghệ thế này có thể kiếm đủ tiền ăn của cô không?" Sức ăn của cô lớn, khiến cho áp lực kinh tế của hăn rất nặng.

"Không biết." Doãn Tiểu Dao trả lời theo kiểu y chang trước đây.

Lam Diệm hung hăn lờm cô, "Nếu không phải cô ăn được như thế, tôi làm gì phải cực khổ đến mức độ này chứ."

Tốt xấu gì hăn ở ngoài cũng mang cái danh nhị thiếu gia của Lam thị, nghèo túng đến bước đường này, thật là khiến người ta nghe mà đau lòng rơi lệ. Hăn tưởng tượng một hồi, nếu như ngày nào cũng ra ngoài mại nghệ, một tháng cũng có thể kiếm được vài ngàn đồng, cộng thêm tiền lương căn bản của quản đốc, thì cũng có thể đối phó được với tiền thuê phòng và tiền chi tiêu hàng ngày rồi.

Chỉ là không biết, xuất hiện ngang nhiên thế này, tỷ lệ bị vỡ đầu có phải là sẽ tăng lên mấy lần hay không.

Nói thật là, có cái đĩa ngọc ngày nào cũng đi theo thế này, bây giờ hẳn không còn muốn chết sớm như thế nữa.

Chuyện mại nghệ, chắc là chỉ có thể thỉnh thoảng làm mà thôi.

Doãn Tiểu Dao nhìn về phía hẳn, "Cơm canh đạm bạc cũng được rồi." Đồng thịch cá đó đều là hẳn chủ động mua. Rõ ràng bản thân hẳn cũng muốn ăn.

"Vậy cô đi ăn cơm trắng canh suông được rồi." Lam Diễm có lý chẳng sợ, "Tôi đang lúc cao lên, dinh dưỡng phải cân đối."

"Được." Có thể ăn no là được, cô không kén chọn.

Hắn cười khóe miệng cong cong, "Đao thị vệ, sao mà cô lớn lên thành thế này được nhỉ?" Dần đến mức khiến hẳn lúc nào cũng muốn bắt nạt cô. Nhìn cô ăn nói thận trọng, dáng vẻ bảo thủ, hẳn thật sự không thể nào kiềm chế mình không độc mồm độc miệng vài câu.

Bởi vì, bắt nạt cô sẽ khiến tâm trạng của hẳn rất tốt.

--

Bởi vì hôm nay kiếm được tiền, Lam Diễm mua rất nhiều thức ăn về nhà.

Khi đi qua cái chợ gần tiểu khu, họ nhìn thấy một bà cụ dân vùng khác đến đang bán bánh ngải cứu.

<https://keditrenmay.files.wordpress.com/2016/08/56ebaaf6da048.jpg>
(Bánh ngải cứu)

Lam Diệm chưa từng ăn qua, cảm thấy tò mò, bèn mua một tá bánh để làm tráng miệng sau bữa cơm.

Cũng chính vì sự tò mò này, khiến cho dạ dày của hắn lên tiếng.

Một phút trước khi gặp họa, Lam Diệm đang ngồi trong phòng khách xem phim cầu huyết giờ vàng. Miệng hắn gặm dưa hấu, hai chân bắt chéo, hết sức mãn nguyện. Một giây sau, bụng hắn bắt đầu quay cuồng khác lạ.

Hắn ôm lấy bụng, nhìn về phía phòng vệ sinh.

Doãn Tiểu Dao đang ở bên trong tắm rửa.

Tốc độ tắm của cô rất nhanh.

Cho nên hắn cảm thấy tạm thời nhịn một chút cũng không sao.

Nhưng mà, cơn quặn đau lại đến đột ngột, kèm theo một loạt tiếng "lục bục" trong bụng.

Lam Diệm không có thời gian phân tích xem đã ăn nhầm cái gì. Hắn ba bước thành hai, xông đến nhà vệ sinh, gõ cửa ầm ầm, "Đao thị vệ, tắm xong chưa!" Hắn tưởng mình có thể rống lên, nhưng lúc ra miệng, chỉ là những tiếng run rẩy.

"Ừm." Doãn Tiểu Dao tắt vòi hoa sen.

"Nhanh... tôi sắp không xong rồi..." Hắn cảm tức cực kỳ, sao lúc đầu không thuê một căn hộ hai nhà vệ sinh chứ.

Doãn Tiểu Dao nghe thấy câu này, rùng mình, tưởng là hắn gặp phải tập kích. Cô không kịp lau khô người, chỉ khoác áo ngoài lên liền xông đến mở cửa.

Cửa vừa mở.

Lam Diệm đang khom nửa người, tay ôm bụng, trên mặt lấm tẩm mồ hôi lạnh, miệng hăn run run nói, "Tôi... muốn đi vệ sinh..."

Trái tim cô tuột xuống, gật gật đầu, nhường đường cho hăn.

Hăn vội vàng chạy vào, đóng cửa, chạy thẳng đến bồn cầu.

Xong việc, Lam Diệm giãn mày thờ dài một cái. Chỉ thiếu một chút thôi, đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

Hăn thờ dài xong, ngồi đó tạm thời không muốn đứng dậy. Lúc ánh mắt quét qua giá treo đồ, có một vật hấp dẫn ánh nhìn của hăn.

Đó là miếng vải quấn ngực.

Lam Diệm hí hí mắt, tỉ mỉ đánh giá.

Có thể nhìn ra, đây là một miếng vải dày dặn, một cuộn thật dài.

Thời tiết nóng như vậy, thật khó cho cô có thể chịu đựng được.

Lam Diệm cố gắng nhớ lại khuôn ngực không quấn vải của Doãn Tiểu Dao ban nãy là hình dáng thế nào, nhưng hoàn toàn nhớ không ra.

Lúc đó hăn chỉ biết có mỗi đau.

Sau khi rửa tay, Lam Diệm vẩy vẩy nước trên tay mình. Dùng khăn giấy lau xong, hăn đi qua nhắc tấm vải quấn ngực đó lên.

Gương mặt của hăn tràn đầy vẻ không tán thành.

Bây giờ là thời đại gì rồi mà còn dùng món đồ chơi này, thật là đời núi cũng bị ép thành hồ mất.

Hăn bỏ miếng vải quấn ngực lại chỗ cũ, ra khỏi nhà vệ sinh.

Doãn Tiểu Dao đang ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa đầu lưng lại với hắn, nghe tiếng cửa mở, cô quay đầu lại.

"Đạo thị vệ." Lam Diễm nói chuyện yếu xìu, "Cô không bị không hợp thủy thổ à?" Từ sau khi đến Hâm Thành, hắn đã kết mỗi duyên không thể giải với bồn cầu.

"Không bị."

"Cô ăn hết mấy cái bánh ngải cứu?"

"Bốn cái."

"Đệt! Dạ dày sắt à, chẳng bị cái quỷ gì hết." Chẳng lẽ bình thường hắn ăn uống quá lành mạnh, cho nên mới chống chọi không nổi chất độc? Đây liệu có xem là nổi bi ai của đầu bếp hay không.

Lam Diễm nửa ngã người xuống ghế sofa, một tay vắt lên trán.

Doãn Tiểu Dao nhìn dáng vẻ rất yếu ớt của hắn, bèn vươn người đến bắt mạch cho hắn.

Mí mắt của hắn hơi hé lên.

Lúc trước trông ngực của cô bằng bằng phẳng phẳng, hắn đều trực tiếp xem cô như một đứa tomboy. Bây giờ cô không quần cái lớp vải dày dặn đó, chỉ khoác lên áo ngoài. Dưới lớp áo như ẩn như hiện, còn có thể nhìn thấy đồi núi ở bên trong. Nụ hoa ở chính giữa, hình như là rất mềm mại.

Doãn Tiểu Dao nắm lấy cổ tay của hắn, không nói lời nào.

Hắn dời ánh mắt lên mặt cô.

Cô cũng nhìn vào mặt hắn.

"Buông tôi ra!" Hãn lại hung dữ lên rồi.

Doãn Tiểu Dao buông tay hãn ra, nhưng vẫn nhìn hãn chăm chăm.

Hãn phát cáu, "Cô làm cái gì!"

"Các hạ đang chảy máu cam."

"..." Lam Diễm đứng hình đủ 6 giây đồng hồ.

Sau đó hãn giơ ngón tay lên đụng vào mũi của mình.

Lại 6 giây đồng hồ sau, hãn cười khan thành tiếng.

"Thời tiết nóng bức, chắc là hư hỏa hơi bị vượng rồi."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lam Diệm đã xem qua vô số phim, nghiên cứu nhiều nhất chính là dáng ngực.

Hắn thích kiểu đầy đặn, tính đàn hồi tốt.

Kích thước có lớn hay không lại đứng hàng thứ hai.

Nhiều bộ phim, nữ diễn viên chính như đang vác một đồng thịt, nhưng lại nhão nhoét. Lam Diệm nhìn tới nhìn lui, cuối cùng luôn cứ suy nghĩ, nếu như đây là một miếng thịt heo, thì phải xuống dao ở chỗ nào đây.

Doãn Tiểu Dao luyện tập nhiều năm, dáng ngực săn chắc, nhô cao. Dù áo ngoài sẫm màu cũng không che đậy được đường nét dựng đứng ấy.

Lam Diệm thầm nghĩ, đây quả thật là một ngọn núi đẹp. Không lớn không nhỏ, nằm trong lòng bàn tay hắn vừa thích hợp. Hoặc là ngày nào đó, hắn có thể vào nhà bếp lấy cái chén xấp xỉ năm thử xem sao.

Điều quan trọng bây giờ là, hắn phải cầm máu trước.

"Đao thị vệ, lấy cho tôi tờ khăn giấy." Lam Diệm ngửa đầu tựa lên ghế sofa, giọng điệu bình thản, cứ như người chảy máu không phải là hắn.

Doãn Tiểu Dao ừm một tiếng, đưa khăn giấy qua.

Sau khi nhận lấy, ánh mắt của Lam Diệm không hề chuyển.

Động tác lau chùi của hắn rất nhẹ nhàng, rất từ tốn. Tiêu cự của mắt vẫn luôn cố định nơi đèn chụp trên trần nhà.

Chùi xong một tờ giấy, hắn nhìn nhìn vết máu loang lổ trên đó, bình tĩnh nói, "Ngày mai ăn ngon một chút, bồi bổ lại." Lúc nói chuyện, hắn không nhìn về phía ngực của cô để đánh giá nữa.

Doãn Tiểu Dao giúp hắn vứt tờ giấy kia, "Tôi kê thuốc Đông y cho anh."

"Đao thị vệ." Lam Diệm khẽ tiếng nhẹ hơi nói, chỉ sợ tiếng nói lớn chút, máu mũi sẽ lại mất khống chế, "Cô đừng nói chuyện, để tôi ngủ một giấc."

Nói xong, hắn chậm chậm đứng dậy, đi về phòng ngủ.

Vừa tới bên giường, hắn cởi giày đá sang bên, ngã xuống giường.

Doãn Tiểu Dao đi theo sau hắn, "Tôi đắp mền cho anh." Cô cảm thấy bây giờ có khả năng là hắn ngay cả sức kéo chăn lên cũng không còn.

Lam Diệm nhắm mắt lại, lắc lắc đầu. Bây giờ hắn không muốn nghĩ gì hết nữa, chỉ mong ngủ sớm được một chút.

Ngày ngày xem phim cũng không đại thương nguyên khí như tối nay.

Quả nhiên là 2D và 3D có sự khác biệt về bản chất.

"Đao thị vệ..." Hắn mở miệng nói, "Cô nhanh mặc đồ đàng hoàng đi, đừng để bị lạnh." Hắn không muốn mất máu mà chết đâu.

Doãn Tiểu Dao thân thể khỏe mạnh, rất ít cảm cúm ngã bệnh. Nghe hắn hiếm khi nói lời tốt bụng thế này, cô cảm thấy thật ly kỳ, "Được."

Cô nhìn nhìn hắn, đi ra ngoài.

Doãn Tiểu Dao quấn vải bó ngực lên. Sau khi quấn xong, cô nhảy tại chỗ vài cái.

Trước ngực không rung rinh nữa, rất tiện.

Sau đó cô lại trở về phòng.

Lam Diệm yên yên tĩnh tĩnh nằm đó. Tư thế của hắn có hơi cứng đờ, không tùy ý bành trướng như lúc thường.

Doãn Tiểu Dao nghi ngờ hắn còn mắc phải bệnh khác. Cô nhẹ tay nhẹ chân đi qua giúp hắn kéo tấm chăn mỏng lên, sau đó im lặng ngồi xuống chiếc giường khác.

Lúc Lam Diệm bắt đầu ngáy, thân thể cứng ngắt cũng thả lỏng ra.

Doãn Tiểu Dao vừa nghe, vừa ngồi tĩnh tọa.

Cô ra ngoài làm nhiệm vụ này đã gần một tháng trời.

Lúc ở Thương Thành, số lần Lam Diệm gặp phải tập kích tương đối thường xuyên. Sau khi đến Hâm Thành thì lại ít đi hẳn, trừ cái đêm khuya khoắt của nửa tháng trước.

Hy vọng hai tháng tới này không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

--

Lam Diệm ngủ tới nửa đêm, oi bức không thôi, nóng đến đổ mồ hôi. Trong lúc mơ màng, hắn vươn tay sờ xuống quần.

Không ướt.

May quá.

Hắn kéo chăn qua đầu, không tới ba giây thì lại tung ra. Hắn nghi ngờ điều hòa có phải chưa bật hay không.

Không khí trong phòng nóng hầm hập, khiến cho hắn tỉnh hẳn người.

Thoáng cái hắn đá bay toàn bộ chăn mền.

Doãn Tiểu Dao phát giác thấy tiếng động, đã ngồi dậy từ sớm.

Lam Diệm biết cô trước nay ngủ không sâu. Hắn nhờ vào ánh sáng lờ mờ, nhìn về phía cô, "Đao thị vệ, cô có nóng không?" Vừa nói, hắn bật đèn ở đầu giường lên.

"Không nóng." Điều hòa vẫn đang chạy, nhiệt độ trong phòng duy trì ở 25 độ, quả thật không nóng.

Hắn hung dữ lên, "Tôi nóng CMN chết đi được, điều hòa này có phải hỏng rồi không." Không thì tại sao cả người hắn toàn mồ hôi.

Doãn Tiểu Dao bình bình trả lời, "Tâm tĩnh tự nhiên mát."

"Phì!" Lam Diệm muốn lấy dép lê ném về phía cô.

Mát con quỷ nhà cô!

Một khắc trước, hình như hắn mơ gì đó, bây giờ lại không nghĩ ra được nữa. Chỉ biết là rất nóng, rất nóng, nóng đến phát hoảng lên được.

Hắn âm thầm hít sâu vào, điều chỉnh hơi thở, nhắc nhở bản thân, tâm tĩnh tự nhiên mát.

Doãn Tiểu Dao nhìn hắn ngồi trên giường bất động, hỏi, "Các hạ không ngủ nữa à?"

Ánh mắt của Lam Diệm vẫn dán nơi rèm cửa, "Tôi thích ngủ thì ngủ, liên quan gì đến cô!"

Cô nghe cũng không tức giận, dù sao hẳn ngủ hay thức thì cũng quấy rầy cô như nhau.

Hắn nghiên cứu hoa văn trên rèm cửa cả một lúc, sau đó ánh mắt chuyển đến vùng đất bằng phẳng trước ngực cô. Đồi núi ấy đã lơ mơ xuất hiện trong giấc mơ của hắn, trắng ngần, có cảm giác khá thực. Hắn bật hỏi, "Đao thị vệ, mẹ cô không hề đưa cô đi mua quần áo à?"

"Bộ này là mẫu thân mua đấy." Doãn Tiểu Đao chỉ vào bộ đồ thể thao trên người mình.

Lam Diệm trợn trắng mắt. Hắn thật cảm thấy đáng tiếc thay cho ông chồng tương lai của cô, có một bộ ngực đẹp như thế nhưng lại bị lãng phí.

Chỉ tưởng tượng một chút đường nét bộ ngực của cô, hắn đã cảm thấy mũi mình có thứ gì đó đang xộc lên. Thế là hắn lập tức, cấp tốc, quả đoán nghĩ sang chuyện khác, bắt đầu nhấm đọc bảng cửu chương.

Một nhân một bằng một, hai nhân hai bằng bốn...

Phút chốc, hắn ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Không phải sau này cứ xem phim là hắn đều bị phọt máu chứ...

Nghĩ đến đây, Lam Diệm dự tính tìm bộ phim hay hẳn cất kỹ ra để thử phản ứng của mũi mình.

Doãn Tiểu Đao kỳ lạ nhìn hắn đột nhiên xuống giường mở máy tính.

Sự thật chứng minh, trong quá trình xem phim, Lam Diệm rất bình thường. Cô diễn viên AV đó là diễn viên hắn thích, bộ ngực trắng nõn, hình dáng như quả đào mật.

<https://keditrenmay.files.wordpress.com/2016/08/e89c9ce6a183.jpeg>
(quả đào mật)

Hắn lại nhìn nhìn ngực của Doãn Tiểu Dao, an ủi nói với mình, "Chắc là hư hỏa vượng mà thôi."

Nhất định là như thế.

--

Liên quan đến hội nghị thường kỳ, sau khi gọi điện nói chuyện với bên tập đoàn, Lý Dũng Hoa nói rõ tình hình cho Lam Diệm biết.

Tập đoàn yêu cầu Lam Diệm nhất định phải tham gia.

Sau khi biết chuyện, Lam Diệm cười ha ha.

Buổi sáng xuất hành, sắc trời u ám, không có một cơn gió thổi, không khí ngập trong cảm giác oi bức.

Lam Diệm đi đến khu để xe của nhà máy, nhìn mây đen ở xa xa, hắn ngáp một cái, "Quản đốc Lý, chiếc xe bánh mì này có bị dột nước không?" Tốt nhất là giữa đường bị dột nước, như thế thì sẽ có lý do để không phải trình diện rồi.

"Không chạy chiếc xe đó." Lý Dũng Hoa cười, "Chạy xe của tôi."

Lam Diệm nâng mắt lên, "Ông còn có xe riêng à?" Một quản đốc chính như hắn còn không bằng một ông phó.

"Đúng thế." Lý Dũng Hoa lấy chìa khóa xe ra, "Cũng chạy 5, 6 năm rồi."

Cao tốc từ Hâm Thành đến Thương Thành đi ngang qua thành phố A.

Chi nhánh công ty ở thành phố A hôm nay cũng phải đến tập đoàn Lam thị họp thường kỳ. Lý Dũng Hoa và chủ quản Giáp ở chi nhánh rất thân quen, ông thấy chiếc xe bảy chỗ này rộng rãi, bèn hẹn chủ quản Giáp.

Lý Dũng Hoa ở giao lộ cao tốc của thành phố A đón chủ quản Giáp và hai người đi cùng.

Lúc chủ quản Giáp nghe thấy đây là quản đốc Lam, thái độ nhất thời xum xoe hẳn lên.

Lam Diệm nghe mà muốn ngủ, mí mắt sụp một nửa, không chút che đậy cơn buồn ngủ của mình.

Chủ quản Giáp thấy Lam Diệm xa cách khó gần, sau đó cũng không bắt chuyện nữa.

Trong xe im lặng một hồi, Lam Diệm bắt đầu ngáy khó khò. Nhịp điệu tiếng ngáy khiến cho sắc mặt của ba người ở chi nhánh đều trở nên khác thường.

Lý Dũng Hoa thấy thế, cười nói, "Quản đốc Lam làm việc tương đối vất vả, mệt mỏi lắm rồi."

Đầu của Lam Diệm vốn là tựa vào cửa sổ xe, nhưng lúc xe chuyển hướng, hẳn lắc lư lư rồi chuyển theo, đập đầu vào Doãn Tiểu Dao. Lúc va phải cô, hẳn lẩm bầm một tiếng, theo bản năng cọ cọ vào cô, tìm một góc độ ngủ thích hợp.

Cuối cùng hẳn gối đầu lên vai cô.

Thần sắc của Doãn Tiểu Dao như thường, chỉ là nhấc nhấc vai lên, để cho đầu hẳn không gục xuống quá thấp.

Cuộc trò chuyện trên xe không liên quan gì đến Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao.

Hai người họ, một người thì ngủ, một người ngồi thẳng băng.

Trên đường đi, Lam Diệm quả có tỉnh lại.

Hắn hé nửa con mắt, trước mắt xuất hiện một cần cổ có độ cong hoàn hảo, nhất thời, hắn tưởng như mình đang nằm mơ. Sau đó ánh mắt của hắn hướng lên trên, nhìn thấy tai của Doãn Tiểu Dao, liền tỉnh táo lại.

Thời gian tỉnh táo rất ngắn.

Chẳng mấy chốc, hắn lại yên tâm tiếp tục ngủ.

Doãn Tiểu Dao yên lặng ngồi đó, khước mắt quét qua người đi cùng Giáp của chi nhánh. Cô đã chú ý thấy từ sớm, người đi cùng Giáp này vẫn luôn âm thầm quan sát Lam Diệm. Ngoài mặt cô không biểu hiện gì, tay phải thì lại đang ở trạng thái tấn công. Thân hình của Giáp rất mỏng manh, cô dự đoán mình một chiêu là có thể giải quyết xong.

Người đi cùng Giáp không động thủ, chỉ lờ mờ lộ ra vẻ bất mãn. Anh ta đột nhiên bực tức nói với chủ quản Giáp về việc em họ của bạn mình bị một tên cậu ấm nhà giàu lừa gạt.

Anh ta nói, gã cậu ấm đó là một kẻ phong lưu đa tình, quen biết với em họ của bạn mình trên mạng. Sau khi yêu nhau được nửa năm thì đi gặp mặt trực tiếp. Lúc trước cậu ấm kia còn biểu hiện muốn cầu hôn với em họ, ai ngờ, chớp mắt một cái đã không biết đi đâu.

Anh ta còn nói, gã cậu ấm đó, là một đứa con lai mắt xanh.

Lúc nói đến đây, ánh mắt anh ta nhìn về phía Lam Diệm càng thêm khinh bỉ, "Tri nhân tri diện bất tri tâm."

Doãn Tiểu Dao không nói tiếng nào, tiếp tục duy trì tư thế nâng vai.

Chủ quản Giáp nghe xong câu chuyện, nói rằng, "Hạng lừa đảo đi đâu cũng có, ngoài thực tế còn chưa chắc tin tưởng được, nói gì là trên mạng."

"Mấy cô gái trẻ không lý trí như thế." Người đi cùng Giáp lắc lắc đầu, "Em họ của bạn tôi cũng đáng thương lắm. Bây giờ ngày nào cũng cầm lấy món tín vật trao tình kia, nhất quyết không chịu tin mình đã bị vứt bỏ."

"Vẫn còn trẻ người non dạ quá." Chủ quản Giáp than một câu."

"Đúng thế." Người đi cùng Giáp ồn ào, "Cái thứ dùng để lừa con gái đó chính là vòng tay rế trúc tía mấy chục đồng bán đầy trên mạng."

Lúc này, ánh mắt của Doãn Tiểu Dao thoáng lóe lên.

Mỗ Mỗ của nhiều năm trước, từng tặng cô một chuỗi dây đeo làm bằng rế trúc tía.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 17

***

Biết được người đi cùng Giáp ám chỉ tên cậu ấm trên gheo tình cảm của em họ chính là Lam Diệm, Doãn Tiểu Dao vẫn làm thinh.

Nhiều lần trùng hợp thì không còn là trùng hợp nữa.

Cô tò mò về quan hệ của Mỗ Mỗ và Lam Diệm, nhưng sẽ không cố ý truy hỏi hẳn.

Lúc sắp đến Thương Thành, trời đổ mưa lớn.

Khi loạt sấm qua đi, Lam Diệm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, phàn nàn, "Cái gối này cứng quá." Vừa nói hẳn vừa giơ tay đập đập hai cái lên vai Doãn Tiểu Dao, tỏ vẻ bất mãn.

Doãn Tiểu Dao thả lỏng thế ngồi.

Lam Diệm ngồi thẳng người dậy, vươn người lười biếng, "Quản đốc Lý, chúng ta đến đâu rồi?"

Lý Dũng Hoa nhìn màn mưa bụi bên ngoài, "Còn nửa tiếng nữa thì sẽ tới."

"Vậy đến nơi là có thể ăn trưa rồi." Lam Diệm từ sớm đã muốn đưa Doãn Tiểu Dao đi nơi đó mở rộng tầm mắt. Vì thế, tối qua hẳn còn nhét thêm vài tờ tiền vào trong bóp.

Xe tiến vào khu vực thành thị của Thương Thành, cột đèn xung quanh đột nhiên trở nên đẹp đẽ. Đường cao tốc là đoạn đường ven biển, cách biển nhìn về phía thành phố, là những tòa kiến trúc cao chọc trời. Mưa lớn rả rích bên ngoài vẫn không ngừng gột rửa cửa xe, khiến cho cảnh vật bên ngoài mờ nhạt đi rất nhiều. Tiếng mưa cũng che lấp đi phần nào cơn bức tức của người đi cùng Giáp bên trong xe.

Chủ đề nói chuyện của người đi cùng Giáp và chủ quản Giáp đã chuyển từ thảo phạt kẻ bạc tình sang công kích việc buôn bán hàng giả hàng nhái tràn lan trên mạng.

Lam Diệm cảm thấy rất phiền. Hai người đàn ông trưởng thành, nói chuyện tíu ta tíu tít, còn đáng ghét hơn cả mấy bà dì bà thím.

So sánh thì, Đào thị vệ ngoan ngoãn nghe lời biết bao nhiêu.

Chỉ là hơi đàn một xíu.

Sau khi đến tập đoàn, Lam Diệm không muốn tiếp tục nghe cái giọng rả rả của người đi cùng Giáp nữa, hấn sợ lỗ tai đóng vảy mất. Cho nên khi chủ quản Giáp đề nghị mời khách, Lam Diệm đã khéo léo từ chối.

Lam Diệm thà nhìn người đàn độn nào đó vui sướng ăn như hùm như hổ một bữa, cũng không muốn lắng nghe đám đại lão gia này tán gẫu chuyện nhà chuyện cửa nữa.

Hấn và Doãn Tiểu Đào đi ăn tiệc buffet.

Đắt đỏ, cao cấp. Một bữa ăn, là ba ngày tiền lương của hấn. Nghĩ đến đây, hấn có chút ảo não, tại sao không dẫn Doãn Tiểu Đào đi mở rộng tầm mắt khi hấn còn dư dả kia chứ.

Lúc đi thang máy, Lam Diệm muốn khoe khoang một chút, cố ý hỏi, "Đào thị vệ, cô biết cái gì gọi là tiệc buffet không?"

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Biết."

"Thế mà lại biết cơ à!" Hãn cứ tưởng cô là một kẻ quê mùa cơ.

"Nhiệm vụ trước kia của tôi, chủ thuê từng mời ăn."

"Có gì mà giỏi giang chứ." Không phải chỉ là mời ăn cơm thôi sao, hãn đã mời cô ăn cả một tháng rồi đấy. "Có bản lĩnh thì ông ta tự xuống bếp nấu đi."

"Ông ấy không biết."

"Hứ." Hãn lại bắt đầu kiêu ngạo, "Tuy rằng đầu bếp ở đây hơi kém hơi tôi, nhưng mà vẫn coi như có trình độ. Cô cứ thả sức mà ăn đi nhé."

"Được."

Doãn Tiểu Dao đồng ý thì đồng ý rồi, nhưng đến nhà hàng, cô lại đi theo sau lưng hãn miết.

Lam Diệm quay đầu lại, "Cô không thể tự đi tìm thức ăn sao?"

"Bảo vệ các hạ là nhiệm vụ của tôi." Hãn vừa rời khỏi tầm mắt là cô liền bất an. Vả lại, đây còn là Thương Thành.

"Ăn đến tôi sạt nghiệp mới là nhiệm vụ cuối cùng của cô." Hãn nhếch miệng cười, nhìn hàu sống trước mặt, "Cái này có ăn không?"

"Được."

"Cái này có ăn không?"

"Được."

Sau vài lần, Lam Diệm không hỏi lại nữa, trực tiếp lấy hai phần.

Dưới góc độ của một đầu bếp, hẳn thích một thực khách như Doãn Tiểu Dao thế này. Nhưng là một người trả tiền, thì hẳn rất ghét sức ăn vô hạn của cô.

Doãn Tiểu Dao chưa từng để ý đến Lam Diệm nghèo hay không, cô chỉ là im lặng mà ăn.

Lam Diệm nhìn tướng ăn của cô một hồi, lúc vô ý ngẩng đầu lên, nhìn thấy có mấy người đi tới từ phía chính diện.

Có hơi quen mặt.

Hiển nhiên, đối phương cũng cảm thấy thế. Người đàn ông Giáp đi đằng trước đến gần lên tiếng chào, "Chao, Lam nhị thiếu, dạo này cậu đi đâu thế?"

Quả nhiên là quen biết, chỉ không nghĩ ra là ai thôi. Lam Diệm đáp lại bằng nụ cười, "Đi công tác."

"Tôi còn tưởng cậu chạy trốn ấy chứ." Giáp ha hả cười mấy tiếng. Chuyện Lam Diệm bị truy sát không phải là tin tức mới gì trong giới. Lam Diệm không hề có sức uy hiếp gì trong Lam thị, ai cũng hiểu kỳ rất cuộc là kẻ nào muốn hạ thủ với hẳn, cũng rất chờ mong kết cục cuối cùng.

"Tôi thấy không phải là chạy trốn, mà là nợ đào hoa nhiều quá đấy." Người bên cạnh không biết là ai chen vào một câu.

Giáp cười càng lớn tiếng, lôi kéo ánh mắt từ tứ phía. Hẳn liếc nhìn Doãn Tiểu Dao, cười mờ ám, "Cô em mới của cậu à?"

Lam Diệm phủ nhận rất nhanh, "Không phải." Cô em cũ cũng không có, cô em mới ở đâu chứ.

Giáp nhún vai, "Ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, đổi sang ăn cháo hoa cơm trắng, tôi hiểu mà."

Lam Diệm không cùng gã ta thảo luận chuyện em cũ em mới gì nữa, hẳn đẩy chiếc đĩa sang một bên, "Nước miếng của anh bắn vào đĩa của tôi rồi."

Vẻ mặt của Giáp cứng lại, xấu hổ lùi ra sau, "Hôm nay tôi còn phải đi xã giao, rảnh thì sẽ tìm cậu sau."

"Ờ." Lam Diệm lười biếng.

Giáp đi mấy bước, nhớ ra gì đó, lại quay trở lại, vô cùng thần bí dán sát vào bên tai Lam Diệm, "Tôi mới nhập hàng mới vô cùng tinh khiết. Tối mai ra xõa chút không?"

Trong khoảnh khắc ánh đèn lóe lên, Lam Diệm cuối cùng cũng nhớ ra đây là ai.

Người này tên là Lý Hiếu Quý, làm ăn phi pháp. Hàng mà Lam Diệm hút, chính là Lý Hiếu Quý cung cấp cho Lam Úc.

Trong giới có một tin đồn, rằng Lam Úc rất thương em trai, chỉ mua hàng thượng hạng. Vì để cho em trai vui vẻ, bao nhiêu tiền Lam Úc cũng không tiếc. Sự chân thật của lời đồn, mọi người nói loạn cả lên. Nhưng mà, xác thực có người từng tận mắt nhìn thấy Lam Úc khuyên Lam Diệm cai nghiện, cái đó người đời gọi là "hạ rèn sắt không thành thép".

Lý Hiếu Quý thông qua hợp tác của Lam Úc kiếm được cả thùng thùng tiền, thỉnh thoảng gã còn chiêu đãi miễn phí Lam Diệm đến hút mấy hơi. Buổi tối lần đầu Lam Diệm gặp Doãn Tiểu Dao, chính là đang cùng mấy người bạn của Lý Hiếu Quý tụ tập ăn chơi.

Lam Diệm tỉnh rụi, "Xem ý của anh tôi thế nào đi."

"Đợi cậu." Lý Hiếu Quý cười cười vỗ vỗ vai Lam Diệm, quay người đi vào phía trong.

Lam Diệm nhìn bóng lưng của Lý Hiếu Quý, cho đến khi không nhìn thấy nữa. Cuối cùng hắt phì một tiếng.

Doãn Tiểu Dao đã nghe thấy câu nói của của Lý Hiếu Quý, cô tiếp tục bỏ thìa trong đĩa vào miệng mình.

Lúc này một suy nghĩ quét qua lòng cô, nếu như hắt có thể cai nghiện, thì tốt biết bao.

--

Buổi họp thường kỳ ban chiều đều là Lý Dũng Hoa báo cáo.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh không nói tiếng nào.

Lam Úc nhàn nhã ngồi ở ghế đầu, ánh mắt gần như chỉ quán lấy người Doãn Tiểu Dao.

Gã nhớ lại cái ngày cùng cô giao thủ. Ánh nắng tươi sáng, trời trong không mây, chỉ là ở trước cổng nhà máy, hoàn cảnh không tốt lắm. Sự khoan khoái mà gân cốt linh hoạt lúc đó mang lại, khiến cho gã đến giờ vẫn thấy hưng phấn.

Gã xòe năm ngón tay ra.

Nắm lại, mở ra.

Mở ra, nắm lại.

Khớp xương truyền đến những tiếng côm cốp, khiến gã dần dần kiểm chế không nổi nữa.

Mọi người ở bên dưới nhận ra được tâm tình tổng giám đốc khác thường, toàn bộ đều cúi thấp đầu đợi lệnh.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, Lam Úc rời đi giữa cuộc họp, hơn nữa còn kêu Lam Diệm ra ngoài.

Lúc sắp đi, Lam Diệm vươn tay nắm lấy hai viên kẹo trên bàn hội nghị, bỏ vào miệng nhai. Nhai được một nửa, hắt nhổ ra, lẩm bầm, "Thật khó nuốt."

Mọi người vì hành động này của hắn mà toát mồ hôi lạnh.

Lam Úc quay đầu lại cười, thân thiết hỏi, "Em ba miệng nhạt rồi à?"

"Miệng mồm không chịu ở yên." Lam Diệm cười theo, "Nếm thử một chút."

"Đi thôi, hai anh em chúng ta họp mặt đảng hoàng một phen." Lúc Lam Úc nói chuyện, ánh mắt xẹt qua Doãn Tiểu Dao.

Thấy thế, mắt của Lam Diệm sầm xuống, sau đó trở lại như thường.

Lam Úc bước vào thang máy chuyên dụng, ấn nút tầng trên cùng.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao bước theo.

Lam Diệm có ý che chắn ánh mắt quan sát Doãn Tiểu Dao của Lam Úc, đồng thời âm thầm di chuyển về một góc. Hắn đại khái đoán được động tác tiếp theo của Lam Úc.

Ánh mắt của Lam Úc sâu như biển khơi, đen thẫm đến đáng sợ. Trong quá trình thang máy đi lên, gã khe khẽ thở ra một hơi. Bấy giờ máu huyết của gã đều đang sôi sục, sôi sục đến không đợi được đến khi ra khỏi thang máy nữa rồi.

Cho nên gã đã ra tay.

Trong không gian nhỏ hẹp, gã ngấp sát khí lẫn tới tung cú đá ngang về phía Lam Diệm.

Doãn Tiểu Dao nhanh chóng bảo vệ cho Lam Diệm, kiên cường dùng lưng của mình để chặn luồng kinh lực của Lam Úc lại. Lam Úc ra chiêu tàn độc, sức mạnh lớn đến mức khiến cô suýt chút đứng không vững. Cô cắn răng, nuốt tiếng rên vào trong.

"Ha." Lam Úc liếm liếm môi, cười một tiếng.

Trán của Lam Diệm giàn giật, bụng thầm chửi Lam Úc là kẻ tâm thần. Hắn nhìn đèn báo hiệu tầng của thang máy, lui vào một góc. Hắn chỉ có thể để mình đừng trở thành gánh nặng của Doãn Tiểu Dao. Vừa ban này, hắn cảm thấy thân thể cô căng cứng trong khoảnh khắc, liền biết được Lam Úc lần này là chơi thật.

Doãn Tiểu Dao xoay người quay lưng lại với Lam Diệm, che trước mặt hắn, hóa giải toàn bộ đòn công kích của Lam Úc.

Thân thể cao lớn của Lam Úc chiếm hết hai phần ba không gian trong thang máy. Đôi mắt gã sáng lóe lên, ánh mắt tóm chặt lấy Doãn Tiểu Dao. Cái thứ hèn nhát ở trong góc kẹt, gã căn bản chẳng thèm để ý.

Lam Úc chưa từng gặp được một người phụ nữ nào có thể đương đầu với gã.

Cái đứa trước mắt, khiến gã muốn uống máu tươi của cô ta.

Gã hận không thể một miếng cắn đứt cổ cô ta. Mùi vị của thứ máu đó nhất định rất ngon ngọt.

Lam Diệm nhìn tấm lưng của Doãn Tiểu Dao, không biết cú đòn nghiêm trọng ban nãy có làm cô bị thương hay không. Hắn lại liếc nhìn đèn hiển thị tầng.

Khi đến tầng trên cùng, hắn nhanh chóng ấn vào nút mở cửa.

Cửa thang máy chậm chậm mở ra.

Bên ngoài có một người đàn ông trung niên đang đứng, tay phải cầm một cái lồng chim, cười đến là hiền lành khoan thai. Khi nhìn thấy hai nam một nữ trong thang máy, người đàn ông trung niên không hề để lộ ra chút kinh ngạc nào.

Lam Úc không chú ý tới tình cảnh bên ngoài thang máy, quả đấm của gã lướt qua bên người Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm vội vàng ló đầu ra, cung kính kêu lên, "Chú."

Tiếng kêu này, khiến cho thế tấn công của Lam Úc ngừng lại. Đôi mắt sắc bén của gã híp lại, "Chú?"

Gã tưởng hôm nay mình có thể bóp chết Doãn Tiểu Dao, gã đã chờ mong bao nhiêu ngày, khó khăn lắm mới đợi được.

Không ngờ, bị phá rồi rồi.

.

Lâm nhảm: Nhân vật Lý Hiếu Quý - Thật ra trong chương này chẳng biết sai sót do đâu mà để là họ Trần, chương sau lại đổi thành họ Lý ~

Thôi thì theo họ Lý, chứ họ Trần làm liên tưởng đến anh Trần Hành Quy ở BẠN CHANH. Mà anh Trần Hành Quy thì không có xấu nha!

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 18

***

Chú Lam chọc con chim cú mèo nhỏ trong lồng một chốc, "Tốc độ của thang máy này hơi chậm, ta đã đợi một hồi rồi."

"Chú đến thật đúng lúc." Vì trận vận động ban nãy mà quần áo của Lam Úc hơi xốc xếch, gã sửa sang lại một chút, bước ra khỏi thang máy.

Lam Diễm vịn Doãn Tiểu Dao để đứng dậy, chân run như vừa mới bị dọa cho nhũn ra vậy.

Doãn Tiểu Dao không rõ tình hình, vẫn duy trì trạng thái đề phòng. Trong tiềm thức của cô, chỉ có Lam Diễm là người của mình.

Chú Lam hòa hòa nhã nhã nói, "Ta đến đưa kẹo cho Diễm Nhi. Kẹo trong phòng hội nghị cũng không biết do ai mua, không hợp khẩu vị của Diễm Nhi."

Nghe thế, Lam Diễm hé miệng cười yếu ớt, khẽ nói, "Cám ơn chú."

Lam Úc nhếch khóe miệng lên, "Chú đối với em ba lúc nào cũng chu đáo như thế."

"Đều là cháu của ta." Chú Lam nói như chẳng hề thật lòng, "Nếu như cháu muốn ăn kẹo, ta cũng chu đáo như thế."

Lam Úc âm trầm cười, "Cám ơn chú."

Trên cơ bản, lúc hai chú cháu này đang giằng co với nhau, Lam Diệm chẳng có bao nhiêu quyền phát ngôn cả. Đương nhiên, hẳn cũng không có ý tham gia vào việc tranh đấu quyền thế này. Giữa một đám biến thái, duy trì sự khiêm tốn mới là thượng sách. Hơn nữa, có khi biết được càng nhiều, thì khoảng cách đến cái chết lại càng gần. Cho nên hẳn thà cái gì cũng không nghe, không thấy.

Chú Lam nghịch cái đầu của con chim cú mèo nhỏ, dí dỏm nói, "Tổng giám đốc Lam, cùng ta chơi cờ nhé?"

"Chú có nhã hứng này, cháu tất nhiên sẽ theo hầu." Lam Úc vắn vắn cố tay, rồi lại xoay xoay cổ, Bây giờ ý thức chiến đấu của gã vẫn không giảm, chỉ e trong lúc chơi cờ kiềm chế không được, sẽ vắn đứt đầu của Chú Lam mất.

"Diệm Nhi, kẹo ở bên kia." Chú Lam chỉ chỉ hộp kẹo trên bàn, "Xuống dưới từ từ ăn đi."

"Cám ơn chú." Nét mặt của Lam Diệm cung kính, sau khi cầm lấy hộp kẹo thì lùi vào trong thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, đi xuống.

Lam Diệm khẽ thở phào một cái. Hẳn liếc nhìn lưng của Doãn Tiểu Dao, giọng điệu không tự chủ được mà trở nên hung hãn, "Đồ đần, có đau không?"

"Không đau." Vết thương lớn hơn thì Doãn Tiểu Dao cũng đã gặp qua, hơn nữa từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cô đã không kêu đau nữa.

Lam Diệm lại nhìn nhìn lưng của cô, không nói gì nữa. Hẳn đi ra khỏi tòa nhà của tập đoàn, bắt taxi trở về chỗ ở của hẳn ở Thương Thành.

Trong nhà vẫn như một tháng trước kia, chỉ là hơi bụi bặm tí.

Lam Diệm vừa tới nhà thì đã đi tìm hộp y tế. Hắn không thể tin cái đũa dần đó chẳng bị chút thương tích nào cả. Hắn mang hộp y tế ra ngoài phòng khách, "Đao thị vệ, qua đây."

Doãn Tiểu Dao nghe lời đi đến bên hắn.

Hắn cúi đầu chọn các chai các lọ, vô cùng không kiên nhẫn, "Cô bị thương ở đâu?"

Cô xoay xoay bả vai, cơn đau từ sau lưng kéo đến, "Trên lưng."

Hắn đưa lọ thuốc qua, "Tự làm đi."

Doãn Tiểu Dao nhận lấy chai rượu thuốc xoa bóp, đổ xuống lòng bàn tay, sau đó vươn tay ra sau lưng, thò tay vào trong áo. Rượu thuốc thuận theo cổ tay của cô chảy xuống, làm bẩn quần áo của cô.

Lam Diệm nhìn động tác của cô, chậm rãi nói, "Đao thị vệ, trước kia tôi đã nói gì với cô?"

"Hừm?" Cô không hiểu lời của hắn.

Hắn nghiêm mặt lại, "Anh ta muốn đánh tôi, thì đừng cản. Dù bị đánh mấy cái thì mạng cũng không mất được. Cô cứ nhảy vào so đấu làm gì."

Động tác thoa thuốc của Doãn Tiểu Dao ngừng lại, cô lập lại, "Bảo vệ các hạ là nhiệm vụ của tôi."

"Cô CMN bị chết não có phải hay không!" Lam Diệm nổi giận, "Tôi nói thẳng với cô nhé, tôi không bảo vệ được cô. Hôm nay là do may mắn, trong phòng họp có người của chú, tôi mới có thể cầu cứu được." May mắn lớn nhất không phải điều này, mà làm Chú Lam lại có thể đồng ý giúp đỡ. Nếu không, cô chết như thế nào cũng không biết.

Cô nhàn nhạt nói, "Ừ."

"Nếu như Chú Lam không xuất hiện, cho dù cô có bị Lam Úc đánh chết thì tôi cũng bất lực." Tuy rất tàn khốc, nhưng đây chính là hiện thực, "Hiểu không?"

"Tôi hiểu." Doãn Tiểu Dao gật đầu. Vốn dĩ là cô bảo vệ hãn, chứ không phải hãn bảo vệ cô.

"Hiểu con khỉ!" Hãn gần như rống lên, "Cô về nhà cày ruộng sớm tí đi, IQ thấp như vậy thì đừng có phiêu bạt giang hồ nữa."

Cô lắc đầu, "Không về."

"Cô thế này sớm muộn gì cũng đoán mệnh."

Cô vẫn kiên trì, "Không về."

"Tôi không muốn nói với cô nữa." Hoàn toàn nói không thông được, thật tức chết hãn.

Hãn không nói, thì cô cũng không nói.

Bị thương nơi lưng, tự mình Doãn Tiểu Dao rất khó dùng sức để ma sát, chỉ có thể gắng hết sức ấn lên vết thương.

Lam Diệm nhìn cô, "Có nghiêm trọng không?" Dáng vẻ lúc cô ở trong thang máy bảo vệ hãn không chút do dự kia, tấm lưng vững chắc ấy, hãn mãi mãi sẽ không bao giờ quên.

"Vẫn ổn." Nói thật thì, Doãn Tiểu Dao không cho rằng mình đánh không lại Lam Úc. Cô chỉ là không có được sự đê hèn của gã. Nếu như không gian không nhỏ hẹp như thế, cô hoàn toàn có thể đánh với gã một trận trời u đất ám.

Nội tâm của Lam Diệm vật lộn cả một hồi, cuối cùng vẫn là bận tâm đến vết thương của cô, "Rượu thuốc tự cô làm đổ lên áo rồi, để tôi ấn giúp cho."

Giọng điệu của hắn rất xấu xa, lộ ra sự không tình nguyện.

Doãn Tiểu Dao gật đầu, bôi rượu thuốc lên, sau đó cô xoay người, đầu lưng lại với hắn.

Cách lớp áo, Lam Diễm nhè nhẹ ấn lên lưng của cô, "Phải chỗ này không?"

Vì đau, cô cứng người lại một khoảnh khắc, "Ừm."

Hắn thở ra một hơi. Vẫn may, không phải là phạm vi bó ngực. Bây giờ hắn có hơi sợ cái hậu quả khi cô bỏ lớp quần ngực đi.

Tay phải của hắn nắm thành quyền, lặn mạnh trên lưng của cô, "Thế này có đau không?"

"Vẫn ổn." Tính nhẫn nại của Doãn Tiểu Dao rất mạnh, loại này chỉ là chuyện con con.

Lam Diễm hừ một tiếng.

Da thịt của cô tương đối săn chắc, thậm chí là có hơi cứng. Thử nghĩ, muốn một thân công phu thế này, nhất định không phải là một sớm một chiều. Cái đứa ngốc này, chắc hẳn ngày trước đã chịu rất nhiều khổ cực rồi.

Hắn tự nhận mình không phải là một người có lòng cảm thông dào dạt, thế nhưng khi nhìn cô, hắn lại có thứ cảm xúc kỳ lạ.

Đại khái là bởi vì cô quá đơn thuần, khiến cho hắn không nhẫn tâm giở trò xấu. Hắn không muốn nhìn thấy cô bị cuốn vào ân oán của Lam thị. Cô ngờ nghệch, đầu óc đơn giản thế kia, làm sao có thể đấu lại một đám lang sói bụng đầy những thứ như bản được.

Hắn là một con cò.

Hắn hy vọng cô không phải.

--

Sau khi cuộc họp thường kỳ kết thúc, Lý Dũng Hoa về nhà máy.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao thì vẫn ở lại Thương Thành, bởi vì cuộc hẹn tụ tập là Lý Hiếu Quý, Lam Úc đã tự chủ trương đồng ý.

Thật ra Lam Diệm cũng đã sớm đoán ra được kết quả này. Lam Úc còn ước mong sao cho Lý Hiếu Quý ngày nào cũng mở tiệc thế này cơ.

Vào lúc này, Lam Úc lại không hề quên mất hoàn cảnh kinh tế của Lam Diệm đã bị đóng băng, gã ta rất quan tâm gọi một cuộc điện thoại đến, "Em ba, anh biết gần đây cậu kẹt. Hàng ở chỗ Lý Hiếu Quý tối nay, cậu cần bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu, phương diện tiền bạc cứ để anh hai giúp."

"Cám ơn anh hai." Sáng nay Lam Diệm có kiểm kê hàng tồn của mình, vẫn còn dư lại không ít. Liên quan đến việc cung ứng ma túy, hẳn chẳng có gì phải lo lắng cả, Lam Úc sẽ tự nhiên đưa đến.

Buổi tụ tập này, quả là một trận chiến lớn của Lý Hiếu Quý, gã còn phải cả xe riêng qua rước.

Lam Diệm nghe được sự an bài của Lý Hiếu Quý, khẽ cười nhạt, sau đó đi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Lúc ở Hâm Thành, hắn ăn mặc khá tùy tiện. Trong một nhà máy nhỏ, nếu như mặc đồ vest đi giày da thì ngược lại lại khá kỳ quái. Hơn nữa, với vóc dáng và gương mặt của mình, dù hắn có mặc toàn đồ bày lễ đường thì cũng chẳng kém cạnh chỗ nào hết.

Nhưng mà, đi đến địa bàn của Lý Hiếu Quý, Lam Diệm đều phải chỉnh trang lại một lượt.

Từ đầu đến chân, đều là hàng đặt làm thủ công.

Trong một khoảnh khắc, Lam Diệm nảy ra một suy nghĩ, rằng nếu như cứ tiếp tục nghèo túng thế này, hẳn sẽ đem tủ lớn quần áo này bán sạch hết. Dù sao thì, dưới tình cảnh ăn cơm cũng quần bách thế này, quần áo hàng hiệu thực tế thua xa tiền mặt trên tay.

Nhân lúc đợi thang máy, Lam Diệm nhắc nhở một chút, "Đao thị vệ, buổi tối chỗ đó rất hỗn loạn, cô theo sát một chút." Thật ra hẳn không muốn cô theo cùng lắm. Cái gì cô cũng không hiểu, không để ý là cô sẽ làm ra chuyện điên rồ.

Doãn Tiểu Đao gật đầu, "Tôi biết."

Nơi tụ tập của Lý Hiếu Quý, là một chỗ tiêu khiển.

(Kiểu như quán bar, KTV hay câu lạc bộ đêm gì đó.)

Cũng là nơi mà Lam Diệm và Doãn Tiểu Đao gặp nhau lần đầu. Thậm chí, căn phòng bao đó, cũng là cùng một căn.

Lý Hiếu Quý đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ, rượu thuốc, gái đẹp, chỉ đợi Lam Diệm tự mình chọn.

Lam Diệm vừa bước vào phòng thì cậu trai bên cạnh đã đưa qua một điếu thuốc.

Lam Diệm nhận lấy, ngậm trên miệng.

Cậu trai mở nắp bật lửa ra, giúp châm thuốc.

Lam Diệm rít vào một hơi, sau đó ngồi xuống sofa.

Mặt Doãn Tiểu Đao không chút biểu cảm, theo hẳn ngồi xuống một bên. Cô phát hiện, sau khi hẳn vừa rít một hơi thuốc kia, vẻ mặt đã không giống

ngày thường, trở nên chán nản một cách cường điệu, còn mang theo màu sắc nhục dục.

Những người khác trong phòng, đại đa số trên mặt đều lộ ra biểu hiện hư ảo.

Đây là một cái hầm để làm việc ác.

Lần đầu tiên Doãn Tiểu Dao đến đây, nhìn thấy những kẻ bại hoại này, trong lòng từng có sát khí.

Bây giờ cô vẫn có ý niệm này.

Thế nhưng đối với Lam Diệm ở bên cạnh, cô lại không còn chán ghét như lúc mới bắt đầu nữa. Cô thà nghe hăn mắng cô là đồ ngu đần, cũng không muốn thấy dáng vẻ hăn chán chường suy sụp thế này.

Lý Hiếu Quý vỗ vỗ tay, đẩy cô gái bên cạnh, "Lam nhị thiếu, mấy mỹ nữ này đều là cho cậu cả đấy."

Lam Diệm híp nửa con mắt mơ mơ màng màng, nhếch lên nụ cười bất cần đời, "Cám ơn Quý tổng."

Ba cô gái trang điểm rực rỡ thướt thướt tha tha, đi đến trước mặt Lam Diệm.

Trong đó có một cô mỹ nữ Giáp ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh hăn.

Bên trái Lam Diệm là Doãn Tiểu Dao, bên phải là mỹ nữ Giáp.

Hăn ôm lấy người bên phải, cúi đầu hôn lên mặt cô ta, sau đó cười hi hi không ngừng.

Hai cô còn lại đưa mắt nhìn nhau, không biết là nên ngồi ở bên mỹ nữ Giáp hay là ngồi xuống bên Doãn Tiểu Dao.

Cuối cùng, hai người mỗi người chọn một bên.

Thế là, Lam Diệm bị kẹp ở giữa, trái phải là hai người phụ nữ.

Nhưng mà hãn có thể đụng chạm, chỉ có người bên phải đang dựa sát vào hãn.

Mỹ nữ Giáp mặc váy hai dây.

Lam Diệm cúi đầu nhìn xuống, có thể liếc thấy hơn nửa khuôn ngực của cô ta. Hình dáng trông khá thích hợp. Hãn thò một tay vào xoa nắn, đồng thời hút lấy hút để mấy hơi thuốc.

Một cơn sung sướng điên cuồng tỏa ra từ tận xương tủy, cảm giác đó giống như khai thông hết các mạch máu của hãn, toàn thân đều lâng lâng.

Lam Diệm nắm chặt ngực của mỹ nữ Giáp, cảm giác mềm mại khiến nụ cười của hãn càng toe toét.

Cái cảm giác mơ màng như người say rượu này, là loại có khả năng đục ruồng con người ta nhất.

Bản thân hãn cũng không biết từ lúc nào, mình đã hoàn toàn tan vỡ, bị biến thành nô lệ của ma túy.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 19

***

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn Lam Diệm, lại nhìn nhìn mỹ nữ Giáp. Sau đó cô lại nhìn nhìn đĩa trái cây ở trên bàn nước.

Lam Diệm che mắt lại, tựa như đang ngắm nhìn tỉ mỉ mỹ nữ Giáp.

Thật ra hẳn không phân rõ được gương mặt của cô ta. Mí mắt của hẳn rất nặng, dưới con mắt của hẳn, gương mặt của cô ta như có mấy bóng người chồng lên nhau. Những bóng lặp đó đủ mọi màu sắc, giống như một đóa hoa vậy.

Đẹp nhưng không chân thực.

Lam Diệm không biết liên tưởng gì từ những bông hoa đó, hẳn nở nụ cười, nắm lấy cằm của cô Giáp, càng tiến càng gần lại, ý đồ muốn ngắt hoa hút mật. Lúc hẳn sắp sửa cắn lên bờ môi của cô Giáp, vai hẳn bị vỗ một cái.

Hẳn khẽ hất một cái, tiếp tục nghiêng người muốn hôn cô Giáp.

Sức mạnh ở đằng sau đột nhiên mạnh lên, giữ lấy hẳn.

Lam Diệm không thể không khựng người lại.

Đóa hoa ở trước mặt cách chưa đến 20 cm, nhưng lại bị cắt ngang thô bạo. Hẳn uất ức quay đầu lại.

Một miếng dưa hấu suýt va phải mặt hẳn.

"Dưa hấu." Doãn Tiểu Dao đưa miếng dưa đến bên miệng hần.

Con người của Lam Diệm híp lại, trước mắt vẫn là ảnh nhiều.

Hần mới hút mấy hơi. Nếu như là thuốc hần tự mình cuốn, thì sẽ là loại cực ít cực ít bột phấn. Thế nhưng thuốc mà Lý Hiếu Quý đưa cho, không có gì phải nghi ngờ rằng lượng ma túy không hề ít.

Cơ thể của Lam Diệm dần dần không khống chế được nữa. Hần ra sức giơ tay lên, gạt miếng dưa hấu ra.

Doãn Tiểu Dao vẫn không buông tha giữ chặt lấy hần.

Lam Diệm cố gắng mở mắt ra, nhưng vẫn không nhìn rõ được người trước mặt, hần nhả ra một chữ, "Cút."

Cô ấn giữ vai của hần, "Dưa hấu." Giọng điệu của cô rất ổn định, nghe không ra được cảm xúc gì.

Đầu mày của hần đã nhíu lại, thấp giọng nói, "Cút cho tôi."

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao bình tĩnh, sau khi buông vai của Lam Diệm ra, cô chuyển tay tóm lấy cẳng tay của hần, mạnh mẽ gia tăng thêm sức lực.

Đối với cảm giác đau đớn, Lam Diệm có phần hơi tê dại, đầu hần xoay như chong chóng, thoáng qua rất nhiều cảnh tượng. Đồ vật ở xung quanh đều đang chuyển động, hần không thể phân biệt được hiện thực hay là tưởng tượng. Cơ thể tràn ra một cảm giác vui sướng lâng lâng.

Trong cơn mê man, sắc đỏ của dưa hấu trở nên vô cùng đậm màu.

Dương như hần đang ở trên một đám mây bảy màu, cách bầu trời chỉ vèn vèn vài thước.

Tâm tình của Lam Diệm đột nhiên tốt lên. Hấn cười với cô, cũng không giãy dụa nữa, mà mặc cho cô giữ như thế.

Mắt của Doãn Tiểu Dao chột lạnh. Cô không thích dáng vẻ hấn thế này, hấn tức giận gầm rống còn dễ coi hơn bây giờ gấp trăm lần. "Dưa hấu." Cô khẳng khẳng đưa dưa hấu đến bên miệng hấn, giống như sau khi hấn ăn xong miếng dưa hấu đó sẽ phục hồi lại thành một nam thanh niên tự giễu mình độc thân khổ não vậy.

Đôi mắt của Lam Diệm mờ mịt, nhìn sắc màu đỏ ối ấy, đột nhiên hấn vươn tay ra bắt lấy.

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao không đổi, nhìn hấn nắm dưa hấu trong tay chơi đùa.

Lam Diệm vừa chơi vừa vê nạn, cười khẽ một tiếng, sau đó hấn chùi bàn tay dính đầy nước dưa hấu lên váy của cô Giáp.

Gương mặt nhỏ của cô Giáp biến thành màu gan heo.

Lau xong tay, Lam Diệm lười biếng dựa vào sofa, cảm thụ nỗi sung sướng cực hạn. Hấn vừa hưởng thụ, vừa vắt tay lên phần eo của cô Giáp, nắn tới bóp lui.

Doãn Tiểu Dao vút vô dưa. Nhìn hấn mơ màng như đã ngủ mất, cô không đút dưa hấu cho hấn nữa.

Cả một hồi sau, cô đã tưởng hấn ngủ mất rồi, thì hấn lại đột nhiên kêu lên, "Đao thị vệ."

Doãn Tiểu Dao nhìn về phía hấn.

Lam Diệm hé nửa con mắt lên, mở miệng nói gì đó, nhưng tiếng nói nhỏ quá, cô nghe không được.

Cô tiến lại gần.

Hắn hơi ngòai thẳng người dậy, tiến sát gần tai cô, nói chuyện rất khẽ, "Đừng ăn gì hết."

Doãn Tiểu Dao lập tức hiểu ra. Miếng dưa hấu đó có vấn đề.

Lam Diệm nói xong lại ngã dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Cô Giáp, Ất, Bính ngòai không ở đó, không nói gì nữa.

Đối lập với cái góc im lặng của Lam Diệm bên này, những nam nam nữ nữ khác huyền não hơn rất nhiều. Tiếng gào, tiếng thét, tiếng ồn ào chưa hề ngừng lại.

Giây phút rối rĩ trong lúc chơi bời, Lý Hiếu Quý nhìn về phía Lam Diệm.

Lam Diệm ham ngủ, chuyện này rất nhiều người biết được. Cơ thể người hút ma túy lâu ngày lừ đừ không có sức là rất bình thường. Lúc trước Lam Diệm phải hút một lượng nhất định mới duy trì được trạng thái hăng hái, nếu như liều lượng không đủ, hắn liền ngáp ngáp dài cả ngày.

Lý Hiếu Quý cảm thấy kỳ lạ là, rõ ràng thời gian Lam Diệm nghiện ma túy không phải mới đây, tại sao vẫn còn duy trì tình trạng hút thuốc, chứ chưa thấy hắn tiêm qua lần nào.

Tuy rằng Lam Diệm từng nói mình ghét bị tiêm chích, nhưng việc chích ma túy và tiêm thuốc bình thường không giống nhau, đó là phương pháp trực tiếp nhất để niềm sung sướng nhanh chóng chạy thẳng vào sâu trong xương tủy.

Nhưng rốt cuộc Lam Diệm nghĩ thế nào, Lý Hiếu Quý cũng mặc kệ.

Lý Hiếu Quý chỉ quan tâm đến giao dịch mua bán. Lam nhị thiếu gia nghiện ma túy, Lý Hiếu Quý chẳng cần lo phiền không có công ăn chuyện làm. Hơn nữa từ thái độ của Lam Úc mà trông, khả năng mà Lam Diệm có thể cai nghiện là rất thấp.

Lý Hiếu Quý vẫy phục vụ đến, kêu một bình rượu. Sau đó gã kẹp hai cái ly đi đến bên Lam Diệm.

Đi đến trước mặt Lam Diệm, Lý Hiếu Quý đặt bình rượu và ly xuống bàn, "Lam nhị thiếu, hôm nay đừng khách sáo, rượu thuốc đều tính vào tôi hết."

Nghe thế, Lam Diệm thu bàn tay trên eo cô Giáp về, mở mắt ra. Lúc này cơn phê thuốc của hắn đã vơi đi khá nhiều, thần trí rõ ràng hơn hẳn. Hắn nhếch miệng cười, "Quý tổng khách sáo rồi."

Lý Hiếu Quý nhìn xuống phía đối diện, mắt quét qua bốn người phụ nữ hai bên trái phải của Lam Diệm, "Thế nào, ba vị mỹ nữ này không thích hợp sao?" Nói xong, ánh mắt của gã dừng trên người Doãn Tiểu Dao hai giây.

"Thích hợp, sao lại không thích hợp chứ?" Lam Diệm kéo cô Giáp vào trong ngực, suồng sã nói, "Tôi chính là thích kiểu đại mỹ nữ vừa nghe lời lại ngoan ngoãn thế này."

Lý Hiếu Quý cười ha hả hai tiếng, "Tôi thấy cô em mới này của cậu được dạy dỗ cũng tốt thật đấy, tận mắt nhìn cậu tầm hoan cũng không phản ứng gì."

Lam Diệm không hề gì cười cười. Hắn không muốn chuyển chủ đề nói chuyện về phía Doãn Tiểu Dao, thế là hắn xoa lên đôi môi đỏ của cô Giáp, tai kề tóc, rì rầm nói, "Đại mỹ nhân, uống với anh mấy ly nào."

Cô Giáp nũng nịu ừ một tiếng, vô tình cố ý dựa vào ngực hắn.

Lý Hiếu Quý trực tiếp rót đầy hai ly rượu. Gã đẩy một ly cho cô Giáp, ly còn lại, đẩy về phía Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm cười với cô Giáp, khoe mắt lại quét về phía ly rượu kia.

Lý Hiếu Quý nhìn về phía Lam Diệm, dò hỏi, "Cô ấy ngồi không ở đó nhìn, chẳng hưởng thụ trò vui gì cả, không phải là đi uống phí một chuyến sao. Nếu như truyền ra ngoài, mọi người còn tưởng Lý Hiếu Quý tôi keo kiệt không mời nổi khách ấy chứ."

Dáng vẻ lười biếng của Lam Diệm dường như đã biến đổi, mắt hẳn sáng lên, giống như rất có hứng thú. Sau khi buông cô Giáp ra, hẳn vươn tay cầm lấy ly rượu, trầm ngâm cười hỏi, "Cái này là trò vui gì?"

"Là đá, không thích hợp với nhị thiếu." Đối với chuyện hàng hóa tốt xấu, Lý Hiếu Quý trước nay rất thẳng thắn. Hơn nữa, giấu diếm căn bản chẳng cần thiết. Dù sao đám nghiệm đều biết đó là ma túy, chỉ là cai không được mà thôi.

Lam Diệm giơ ly lên, xuyên qua lớp thủy tinh nhìn vào nước rượu bên trong.

So với giá bốn con số, hàng đá rẻ hơn nhiều, tất nhiên không phải là hàng tinh khiết cao cấp mà Lam Úc nói tới.

Cái món hàng đá này, ở chốn ăn chơi rất thường gặp. Bởi vì thành phần cấu tạo, sau khi đập đá xong căn bản đều bị kích thích ham muốn, khá nhiều câu lạc bộ đêm đều sẽ sắp xếp các cô "em gái đá" để phục vụ thú vui chơi tới bến của khách hàng. E rằng ba cô gái đẹp ở bên cạnh chính là làm cái nghề đó.

Lý Hiếu Quý muốn chuốc cho Doãn Tiểu Dao uống cái này, ý đồ rất rõ ràng.

Lam Diệm cười lên, "Cô ta là do Chú lam phái tới, tôi không dám động. Nếu anh chịu làm chim đầu đàn thì tôi có thể coi như không nhìn thấy."

Sắc mặt của Lý Hiếu Quý hơi cứng lại. Hắn không ngờ được người phụ nữ này là do Chú Lam an bài. Lý Hiếu Quý chỉ là một người làm ăn, ai cho gã tiền thì gã cười với người đó, ai gã cũng không muốn đắc tội.

Lam Diệm đặt ly rượu xuống, lại ôm lấy cô Giáp, giống như Doãn Tiểu Dao có bị chuốc rượu hay không, hắn chẳng hề quan tâm chút gì cả.

Hắn ở bên tai cô Giáp nói mấy câu ngửa ngáy.

Cô Giáp cười đến là quyến rũ.

Doãn Tiểu Dao nhìn thấy thế lại muốn vỗ vai Lam Diệm.

Lý Hiếu Quý dẫn đo đôi chút, rồi kêu phục vụ đổi ly rượu khác.

Đợi khi Lý Hiếu Quý đi đón tiếp người bạn mới đến khác, Lam Diệm không nhịn được hắt hơi một cái, hắn bóp mũi nói, "Máy điều hòa mở lớn như vậy..."

Cô Giáp ôm lấy hắn, đôi môi đỏ chót in lên cằm cổ hắn, "Nhị thiếu, để em làm ấm cho anh."

Lam Diệm cười cười bóp má cô ta, "Thật là một cái áo bông thân thiết." Hắn đang tính cúi đầu vùi mặt vào hõm ngực sâu hoắm kia, đột nhiên nhớ ra bên cạnh còn có một đứa ngốc theo sát, thế là hắn quay đầu lại.

Hắn đối diện với ánh mắt của Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao chớp chớp mắt, nhìn chăm chú động tác của hắn.

"..." Thông minh đôi chút cũng biết là "phi lễ chớ nhìn" chứ. Hắn ho hai ba tiếng, suýt chút thì khiến mình sặc chết. Sau đó hắn tìm chủ đề hỏi một

câu, "Cô có lạnh không?"

"Không lạnh." Doãn Tiểu Dao thuộc loại không thức thời.

"Vậy thì tốt." Lam Diệm tiếp tục ve vãn cô Giáp, nhưng sau lưng lại có tia mắt khiến hần đứng ngồi không yên.

Cuối cùng hần bỏ cuộc cái chuyện cùng cô Giáp làm ấm cho nhau, hần dựa vào sofa, nhắm mắt dưỡng thần.

Tác dụng của điều thuốc hôm nay tan khá nhanh.

Đây không phải dấu hiệu tốt.

Cho nên hần không hút nữa.

Những nam nam nữ nữ khác trong phòng, sau khi chơi đá xong thì cực kỳ hưng phấn, níu lấy người bên cạnh sờ trên mò dưới, bầu không khí trong phòng nhất thời đã nhuộm màu nhục dục.

Tuy Lam Diệm thường hay xem AV, nhưng không có nghĩa hần thích cái loại xuân cung sống xấu xí này.

Hần mượn cớ đi toilet.

Hơn nữa, còn phải có Doãn Tiểu Dao dìu lấy.

Lý Hiếu Quý nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt không chút sức lực của Lam Diệm, gã bật cười nói, "Lam nhị thiếu phải bảo trọng thân thể đấy."

Lam Diệm xua tay, ngay cả lời cũng không có sức để đáp lại.

Đi đến trước cửa gian phòng vệ sinh trong phòng bao, thì đã nghe thấy hai nam một nữ ở bên trong kêu rống.

Lam Diệm cảm thấy may mắn rằng người bên trong còn nhớ đóng cửa lại, nếu không thì hẳn đau mắt mất.

Hắn theo Doãn Tiểu Dao ra phòng vệ sinh ở phía ngoài hành lang.

Lúc đến trước cửa, Lam Diệm khẽ nói, "Cô đợi ở đây."

Doãn Tiểu Dao lại không buông tay, "Anh đi không nổi." Hắn dồn toàn bộ trọng lượng lên vai cô, cô lo rằng khi mình vừa buông tay ra, hẳn sẽ té ngã mất.

Khóe mắt của Lam Diệm liếc nhìn thấy camera quan sát ở trong góc, liền đổi chủ ý.

Hắn kêu Doãn Tiểu Dao đỡ mình vào trong.

Bên trong có một anh chàng vừa mới giải quyết xong, nhìn thấy một cô gái bước vào, sợ tới giật bắn cả mình.

Lam Diệm nhìn như không thấy, bước vào phòng bên cạnh.

Thần sắc của Doãn Tiểu Dao vẫn như thường, đứng chờ trước cửa gian phòng của hắn.

Anh chàng kia trợn mắt hốc mồm, lúc hoàn hồn lại chửi một câu, "Đồ thần kinh", sau đó vội vàng ra ngoài.

Lam Diệm ở bên trong vịn lấy tấm ngăn, động tác có hơi chậm chạp,

Hắn nhìn thẳng kẹt cửa ở trước mặt đến ngây người.

Hắn nhìn thấy là ván cửa, nhưng trong đầu thì lại hiện lên hình bóng tư thế đứng thẳng lưng của Doãn Tiểu Dao ở phía sau cánh cửa đó.

Ngày trước, đối với những chuyện ám sát kia, Lam Diệm giữ lấy suy nghĩ được bữa nào thì hay bữa đó, thế nhưng vào giây phút này, hấn lại trân trọng tính mạng của mình.

Bởi vì, có một đũa ngọc cố chấp đến đuôi cũng không đi.

Hơn nữa, những ngày tháng có cô ở cùng, cũng không tệ.

--

Lam Diệm ở trong cả một hồi, đợi khi suy nghĩ không còn đỡ dẫn như thế nữa hấn mới chuẩn bị trở về.

Hai người ra khỏi phòng vệ sinh chưa được mấy bước thì còi báo cháy đột nhiên vang lên.

Doãn Tiểu Dao lập tức khom lưng, "Tôi công anh."

"..." Lam Diệm suýt chút thì vì câu nói này mà té nhào, hấn giật tái mặt, "Cô là đồ ngọc sao?"

"Có cháy." Cô sợ hấn chạy không nhanh.

"Không cháy."

Tiếng chuông báo cháy ở trong tiệm này, ngoài việc hỏa hạn, còn có một ám thị, chính là có cảnh sát đến kiểm tra đột xuất.

Cửa các phòng bao lục tục mở ra, những người khách không rõ chân tướng đồn dập hỏi phục vụ xảy ra chuyện gì.

Lúc này Lam Diệm có hút qua, nếu thật sự bị kiểm tra thì hấn chạy không thoát. Thế là hấn nhanh chóng đưa Doãn Tiểu Dao xuống lầu.

Hai người vừa ra khỏi thang máy lâu một, thì đã đụng phải một đám cảnh sát.

Sắc mặt của Lam Diệm không đổi, hấn xoay người đi về phía cửa ra.

Doãn Tiểu Dao vốn trước nay chẳng có biểu tình gì, cho nên cô cũng không có kẻ hở nào.

Đi được vài bước, cô phát giác ra gì đó. Lúc sắp sửa đến chỗ rẽ ngoặt nơi hành lang, cô nhìn về phía bên kia.

Có một cảnh sát đang nhìn chăm chặp về phía bên này.

Cô thu hồi ánh mắt, theo Lam Diệm rời khỏi.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 20

***

Phía ngoài, xe cảnh sát đang xếp cả mấy chiếc.

Xe đưa đón của Lý Hiếu Quý phải đi ban này, khi nghe thấy tiếng còi hú của cảnh sát, lái xe đã chạy đi mất. Chiếc xe đang chạy lòng vòng ở gần đó đợi tin tức.

Lý Hiếu Quý gọi điện thoại nói chuyện với tài xế, rồi điện báo cho Lam Diệm biết vị trí của xe.

Lam Diệm cười cười, "Xem ra Quý tổng rất an toàn."

"Chỉ là chuyện nhỏ." Bên Lý Hiếu Quý rất ồn ào, gã nói còn bận chuyện khác, rồi cúp điện thoại.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đứng ở đầu đường đợi xe.

Doãn Tiểu Dao nghĩ gì đó, lại xoay đầu lại nhìn bản hiệu của chốn tiêu khiển kia. Cô có phần để ý tới người cảnh sát ban này.

Lam Diệm cảm thấy mệt, thế là hấn dựa vào mép tủ kính của cửa hàng. Hấn nhìn pizza trong tủ trưng bày, hỏi, "Đao thị vệ, đói chưa?"

Cô hoàn hồn, "Đói rồi."

"Tôi cũng đói." Thế nhưng hấn không mang theo bóp tiền. "Đi về nấu mì jambon trứng thôi."

So với pizza trong tiệm, cô càng mong đợi món ăn của hẳn hơn, "Được."

Lam Diệm nhìn ánh đèn nê ông thấp đầy trên phố, đột nhiên có chút nhớ nhung Hâm Thành. Nơi đó cách xa Lam thị, không có nhiều chuyện xấu xa như thế này.

Cũng không biết có phải thân thể đã đến gần sự sụp đổ thêm một bước hay không, tối nay sau khi hút xong, hẳn vô cùng uể oải. Hơn nữa liều lượng đó chỉ giúp hẳn duy trì niềm khoái lạc chưa đến 10 phút đồng hồ.

Hẳn suy xét, liệu có phải sau này liều hút phải tăng thêm hay không.

Tác dụng phụ của ma túy cũng trở nên nặng hơn. Trí nhớ của hẳn càng ngày càng kém, ngủ càng lúc càng nhiều. Đến Hâm Thành một tháng trời, ngay cả hình dáng của Lý Hiếu Quý thế nào hẳn cũng quên mất.

Lam Diệm đã sớm dự liệu được tương lai của mình. Nếu như không phải là hút ma túy quá liều rồi đi chầu ông bà, thì chính là chết trong tay Lam thị.

Dù sao nhất định cũng chẳng phải kết quả tốt đẹp.

Sau trận mưa hôm qua khí trời mát lên một chút, có gió nhẹ thổi đến. Biển quảng cáo ở cách đây không xa đột nhiên sáng lên, màu hồng bảy sắc nhấp nháy lấp lánh.

Cửa hàng kia phát quảng cáo Thất Tịch sớm.

Lam Diệm đột nhiên kêu lên, "Đao thị vệ."

"Có." Doãn Tiểu Đao sẵn sàng đón địch.

Hẳn nở nụ cười mỉm, "Tôi có một kế hoạch."

"Hửm?"

"Nếu như đã độc thân khổ não, vậy thì cứ yêu đương là được." Có một cách nói, rằng tình yêu chính là phép thuật, hẳn chỉ cần nghĩ đến bản thân mình vẫn chưa từng trải nghiệm phép thuật mà đã lên ngăm gà khóa thân rồi thì thật lỗ quá.

Doãn Tiểu Dao kỳ quái nhìn hẳn, cô còn chưa hiểu rốt cuộc hẳn khổ não cái gì.

Nhưng mà, Lam Diệm lái nhái liên mồm kia đã quay trở lại. Hẳn không còn dáng vẻ chìm đắm trong cái thế giới mê man đó nữa, đôi mắt xanh thẳm kia đang ánh lên sắc màu của cầu vồng.

"Được." Mặc kệ hẳn có kế hoạch gì, dù sao hẳn là cái tên Lam Diệm miệng mồm xấu xa là được.

...

Lam Diệm là một người theo phái hành động.

Tối đó khi trở về hẳn liền bắt đầu giở danh bạ của mình lên xem

Bác gái Triệu, bác gái Lý, bác gái Lưu, bác gái Trương... vân vân mây mây, cùng với kha khá những bác gái không họ tên khác.

Hẳn xem hết danh bạ hai lượt.

Đối với những bác gái kia, hẳn thật sự chẳng nhớ được một ai.

Hoàn toàn không ấn tượng.

Sao ngày trước hẳn lười như vậy nhỉ, ít nhất cũng phải ghi chú một chút ở phía sau những bà bác đó rằng có đẹp hay không chứ.

Lam Diệm nhớ ra bà bác gái Hồ hại hẳn bị phái đi Hâm Thành. Đau đầu nhức óc nghĩ cả một hồi lâu, nhưng hẳn cũng không tài nào nhớ nổi bà ta

có dáng vẻ như thế nào.

Hắn nhìn sang Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh, thuận miệng hỏi, "Đao thị vệ, cô còn nhớ bác gái Hồ không?"

"Không biết." Từ sau khi ra ngoài làm nhiệm vụ, cô ấn tượng sâu sắc chỉ có hắn và quản đốc Lý. Những người khác đều không quen thuộc.

Lam Diệm nhớ lại ngày hôm bác gái Hồ xuất hiện, gợi ý thêm, "Chính là một tháng trước xông vào phòng tôi, léo nha léo nhéo phá giấc ngủ của tôi ấy." Hắn chỉ nhớ có một bóng dáng như thế, nhưng lại không nhớ được ngũ quan của bác gái hồ.

Doãn Tiểu Dao nghĩ nghĩ, hình như là có chuyện như thế. Bản thân cô còn ngăn cản bác gái Hồ kia tát Lam Diệm nữa, "Nhớ ra rồi."

Đôi mày của hắn nhíu lên, "Tướng mạo của bà ta thế nào?"

"Hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng." Doãn Tiểu Dao trả lời rất trịnh trọng.

"..." Khóe miệng Lam Diệm co giật, cười khan hai tiếng, "Thì ra cô cũng biết nói chuyện cười lạnh, thật là đánh giá thấp cô rồi. Nhưng mà, chẳng đáng cười chút nào cả!"

"Không phải chuyện cười." Mà là cô chỉ biết miêu tả như thế.

"Tôi là hỏi cô, bà ta có đẹp hay không!" Cái đầu gỗ của cô ta, thật tức đến huyết quản của hắn cũng muốn bùng nổ.

"Đẹp." Gương mặt đẹp, quần áo đẹp. Hơn nữa mùi cũng rất thơm.

Lam Diệm trở nên hăng hái, "Đẹp đến mức độ nào? So với tôi thì sao?"

"Không sánh bằng anh."

Đáp án này khiến mặt mày Lam Diệm nở rộ, "Soái ca đều tịch tịch mà, muốn xứng với mỹ mạo của tôi, quả là khó khăn muôn phần."

Doãn Tiểu Dao xem như không nghe thấy câu này.

Lam Diệm nhìn những tên họ trong danh bạ, "Xem ra những bác gái này đều là hàng bình thường, nếu không sao tôi chẳng nhớ lấy một ai cả thế này."

Hắn đã sống 23 năm trời, nhưng vẫn chưa được nếm trải mùi vị của ái tình. Cũng từng có mấy bà bác bà thím có ngoại hình là kiểu hắn thích, thế nhưng hắn cứ lười ứng phó.

Cuối cùng, Lam Diệm ném điện thoại qua bên.

Các bà bác bà thím trong danh bạ hắn phải bỏ cuộc thôi.

Nhưng mà, bây giờ hắn rúc ở trong nhà máy nơi Hâm thành, làm gì có cơ hội quen biết bà bác nào mới đâu.

Không biết ở lại Thương Thành thêm mấy ngày, liệu hắn có thể tìm kiếm được một đoạn nhân duyên tốt hay không.

Tối nay, Lam Diệm bị quảng cáo Thất Tịch kia khuấy động, ảo tưởng cả một hồi.

Nấu xong bữa khuya, hắn đã trở về với hiện thực.

Hắn là một con nghiện. Chỉ có cô gái nào đầu bị cửa kẹp thì mới đi nói chuyện yêu đương với hắn.

Thế là hắn mở một lối đi khác.

Bây giờ trên mạng đang thịnh hành kiểu người yêu ảo. Giá cả rất rẻ, còn có đáng yêu, biết điều, dịu dàng đủ hết các kiểu, mặc người lựa chọn.

Sau khi ăn no uống đủ, Lam Diệm liền lên mạng chọn một cô bạn gái kiểu dịu dàng.

Thật sự là rất dịu dàng, trả lời mỗi một câu đều kèm theo gương mặt cười, còn hỏi hẵn có yêu cầu gì không.

Lam Diệm trả lời một câu, "Gọi anh một tiếng Tứ Lang là được."

Cô bạn gái dịu dàng gửi đến một tin nhắn thoại, "Tứ Lang". Giọng nói khe khẽ, mềm mại nhưng không yếu ớt.

Lam Diệm nghe đi nghe lại ba lần, sau đó ném điện thoại qua một bên.

Điện thoại vang lên tiếng "tít tít tít."

Sau đó, hẵn chỉnh thành trạng thái im lặng.

Sau một lúc, Doãn Tiểu Dao rửa chén xong bước vào phòng, nhìn thấy hẵn nằm nghiêng trên giường nhưng chưa ngủ, cô kiểm không được buồn bực hỏi, "Các hạ không ngủ?"

"Các hạ ông nội cô!" Lam Diệm nhảy dựng lên, "Này, hai chúng ta ở chung một tháng có hơn rồi, còn chưa từng nghe cô gọi tôi theo kiểu bình thường qua đây."

"Thế nào là bình thường?" Cô cảm thấy cái câu "Đao thị vệ" của hẵn chính là không được bình thường lắm.

Hẵn cầm điện thoại lên, mở tin nhắn thoại của cô bạn gái dịu dàng lên, "Cô cảm thấy cái từ "Tứ Lang" này như thế nào?"

Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt, "Dương gia tướng chung can nghĩa đảm." Giọng điệu mang theo sự kính phục.

(Chung can nghĩa đảm: chung thành tận tâm, làm việc trượng nghĩa)

"..." Hãn cảm thấy trước khi đi ngủ cứ là đừng có nói chuyện với cô thì tốt hơn, nếu không có thể sẽ bị cô tức đến mất ngủ mất.

Lam Diệm nhìn những lời quan tâm thân thiết cô bạn gái dịu dàng gửi đến, không lấy đâu ra hăng hái để tiếp tục nói chuyện nữa, thế là hãn kéo vào sổ đen.

Suy nghĩ kỹ, bây giờ hãn có một người lúc nào cũng có thể nói chuyện ở bên, còn tìm bạn nói chuyện ảo làm gì chứ.

Làm lãng phí mất ba đồng của hãn.

--

Chốn tiêu khiển kia xảy ra chuyện.

Bắt được một đám chơi thuốc.

Lam Diệm không biết trong số đó có người nào cùng phòng bao với mình hay không.

Dù sao thì, Lý Hiếu Quý đã linh đi từ sớm.

Bản tin thành phố cũng đưa về tin này. Phóng viên còn phỏng vấn một sinh viên đã chơi ma túy hai năm trời. Mặt cậu sinh viên được làm hiệu ứng sọc đen, âm thanh cũng được xử lý. Cậu ta thẳng thắn kể về lịch sử chơi ma túy của mình.

Lam Diệm nghe xong mấy câu liền cầm lấy điều khiển muốn chuyển kênh.

Lúc này, cậu sinh viên vừa vặn nói đến chuyện mình đã đưa cả bạn cùng phòng vào vòng nghiện ngập.

Lam Diệm nhếch môi cười giễu cợt, "Tự mình không yêu lấy mình thì thôi đi, còn hãm hại người khác, cái loại người cặn bã này phải ngũ mã phanh thây."

"Đúng." Doãn Tiểu Dao đồng ý lời hăn nói.

Hăn không thể xem nổi được nữa, dứt khoát đổi sang tiết mục giải trí, sau đó ném thật mạnh chiếc điều khiển.

Tin tức cứ ra rả ra rả, nhưng mãi mãi vẫn bắt không được kẻ đầu sỏ. Có ích *éo gì. Ở Thương Thành này Lý Hiếu Quý vẫn không phải là lớn nhất, ngay cả gã ta cũng có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, chớ nói gì đến kẻ ở phía sau tấm màn.

Doãn Tiểu Dao lại đột nhiên cầm điều khiển lên, chuyển lại kênh tin tức.

Lam Diệm quắc mắt, "Cô làm gì thế?" Thuận túy là muốn mượn tiết mục đó mĩa mai hăn có phải không.

Cô dán mắt vào tivi, "Xem cảnh sát."

Phỏng vấn đến người đội trưởng bắt nhóm chơi ma túy, anh ta chỉ xuất hiện bằng tấm lưng.

Doãn Tiểu Dao vừa liếc nhìn đã thấy được, không phải là người tối hôm qua. Cô cũng không biết tại sao lại đặc biệt chú ý đến người đó.

Có lẽ là một loại ý thức về nguy cơ.

Người đó rất mạnh.

--

Lam Diệm tìm kiếm bạn gái hết hai ngày trời, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Hắn tức tối, "Đao thị vệ, cô nói xem tôi vận đào hoa vượng như thế mà sao tìm không được đối tượng?"

"Không biết." Vấn đề này của hắn, Doãn Tiểu Đao hoàn toàn không hiểu.

"Ngoài đáp án này, cô còn gì khác không?" Cô ta cùng trò chuyện ở chỗ nào chứ, căn bản là cái đầu gỗ.

Cô suyt chút thì lại trả lời không biết, dừng một chút, cô đổi lại, "Tìm không ra thì đừng tìm nữa."

"Phi!"

Nếu ở Thương Thành đã không có chuyện gì nữa, thì Lam Diệm lên đường về nhà máy thôi.

Xe vừa ra khỏi Thương Thành, Chú Lam lại gọi điện thoại đến, kêu Lam Diệm cùng ông đi chùa lễ Phật.

Đôi mày của Lam Diệm chau lại, miệng thì lại nhún nhường đáp vâng.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt hắn u ám đi một chút.

Mấy ngày này thời tiết không tốt, thỉnh thoảng có mưa. Lam Diệm và Doãn Tiểu Đao xuống xe ở khu vực phục vụ của cao tốc. Vừa ngồi xuống, một trận mưa xối xả đột nhiên kéo đến. Hai người họ mua mấy thứ đồ ăn vặt trong cửa hàng tiện lợi của khu phục vụ, vừa ăn vừa đợi.

Đồ bán trong khu phục vụ đắt đến kinh người, Lam Diệm đau lòng cho bóp tiền của mình cả một hồi lâu.

Hắn ăn đậu phộng và hạt dưa, Doãn Tiểu Đao thì gặm cổ vịt.

Lam Diệm ăn hết nửa bịch đậu phộng, nhìn màn mưa mù mịt bên ngoài, "Đao thị vệ, chuyến đi này còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cô tự mình tùy cơ ứng biến."

"Được."

Tướng ăn đó của cô, khiến hấn muốn vờ như không quen biết cô luôn, "Ở nơi riêng tư dần thôi ra thì thôi đi, ở trước mặt người khác phải nguy trang thông minh một chút."

"Được."

"Đừng có lúc nào cũng nhiệm vụ làm đầu, nghĩ nhiều cho bản thân cô chút đi." Đây là điểm mấu chốt nhất.

Doãn Tiểu Đao chuyên tâm gặm cổ vịt trên tay mình, không trả lời.

Có rất nhiều khi, động tác của cô còn nhanh hơn suy nghĩ. Cô không kịp nghiên cứu kỹ xem có nên ra tay hay không, thì đã chặn trước mặt hấn rồi.

Cô nghĩ, đại khái là bản thân mình thật sự muốn cứu hấn.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Đao đợi ở khu phục vụ hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Chú Lam cũng đã đến.

Lúc này, mưa đã tạnh, không khí rất mát mẻ.

Chiếc xe công vụ màu đen, ngay cả cửa kính cũng đen nốt, nhòm không thấy được bên trong có gì. Sau khi cửa kính được hạ xuống, một cái đầu ló ra, chính là con chim cú mèo nhỏ kia.

Nó nghiêng nghiêng cái đầu tròn, trợn lớn hai mắt.

Vào lúc đó, Lam Diệm đột nhiên cảm thấy Doãn Tiểu Đao và con cú mèo này rất giống nhau. Suy nghĩ này khiến cho hấn suýt chút thì bật cười

không đúng chỗ.

"Diệm Nhi lên đây đi." Giọng nói của Chú Lam trầm trầm vang lên.

Lam Diệm đáp vâng một tiếng, sau đó kêu Doãn Tiểu Đào đi ra chiếc xe phía sau.

Doãn Tiểu Đào nhìn nhìn hẩn, nhìn nhìn chiếc xe.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 21

***

Sau khi lên xe, Doãn Tiểu Dao cảm thấy bầu không khí trên xe có chút khác thường.

Trên chiếc xe cô ngồi có ba người đàn ông, mặc đồ vest đen, thân hình rất cao lớn, vẻ mặt đều lạnh lùng như băng. Chiếc xe thương vụ bảy chỗ này, bởi vì có sự tồn tại của bọn họ mà trở nên chật chội.

Doãn Tiểu Dao quét mắt nhìn bọn họ, sau đó ngồi xuống. Cô không động tay đóng cửa xe lại, vẫn là người đàn ông mặc áo đen ngồi ghế phụ lái xuống xe, "rầm" một cái kéo cửa đóng lại.

Trong xe có ba hàng ghế ngồi, trừ người áo đen ngồi ở ghế phụ lái, hai người có vóc dáng hơi gầy hơn một chút ngồi ở hàng sau cùng.

Doãn Tiểu Dao bị kẹp ở chính giữa, bình tĩnh như thường.

Ba người đàn ông và tài xế đều không lên tiếng.

Lúc này, Doãn Tiểu Dao lo lắng không phải chuyện mình có gặp nguy hiểm hay không, mà là Lam Diễm ngồi ở chiếc xe kia có an toàn hay không.

Cô nhìn Chú Lam mang chim đi dạo kia, thấy quái quái. Tuy rằng trong ấn tượng đầu tiên, Chú Lam có dáng vẻ rất hiền hòa, nhưng cô cứ cảm thấy rất quái lạ.

Người của Lam thị, cô đã gặp qua ba người: Lam Úc, Lam Diệm, và Chú Lam cầm theo lồng chim này, chỉ có Lam Diệm trông khá giống người tốt.

Hai xe chiếc trước chiếc sau cách nhau không xa, bầu không khí đều rất trầm mặc.

Chú Lam từ sau khi tự tiếc nuối xong thì không nói gì thêm nữa.

Lam Diệm nhìn ra ngoài cửa sổ, hẳn đang suy tư về việc người truy sát hẳn đã bị Chú Lam giải quyết, vậy thì còn để Doãn Tiểu Dao lại làm gì.

Lam Diệm chỉ mong sao cho thứ ngốc đó trở về sớm một chút, tốt nhất là sau này cứ ở mãi trong núi sâu, đừng ra làm nhiệm vụ nữa. Ai có thể đảm bảo cô mãi có thể gặp được chủ thuê tốt, nếu như đụng phải một tên biến thái như Lam Úc, vậy thì phiền to.

Con chim cú mèo nhỏ bay một hồi trong xe, sau đó đứng trên lồng chim.

Nó trợn to mắt nhìn Lam Diệm.

Dáng vẻ dần dần của nó, thật giống như Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm thật sự nhịn không được, mím cười không tiếng.

Lúc này, Chú Lam liếc về phía con chim cú mèo nhỏ, khóe miệng nhếch lên.

Lam Diệm cười xong thì không nhìn con chim tiếp nữa, tiếp tục xoay ra bên ngoài.

Nét mặt cũng khôi phục về bình tĩnh.

--

Ngọn núi ở ngoại ô Thương Thành, vào những ngày nghỉ lễ khá náo nhiệt. Hôm nay tiết trời không được quang đãng lắm, hơn nữa cũng không phải cuối tuần, cho nên khách hành hương đến lễ Phật rất ít.

Xe chạy một mạch đến giữa sườn núi.

Chú Lam xuống xe.

Thói quen của ông là gặp Phật thì vái. Cốp sau của xe chứa đầy nhang đèn. Nơi này từ giữa sườn núi bắt đầu là lục lục tục tục chùa miếu lớn nhỏ, cho nên ông một đường đốt nhang đi lên.

Lam Diệm ở phía sau học theo, nhất loạt lễ bái.

Xã hội này cũng quái lạ, càng có tiền thì càng hay đi bái Phật, những ngôi chùa miếu nghe nói là linh nghiệm, giá cả nhang đèn bị nâng lên rất cao. Cũng không biết cái câu "Thành tâm thì linh nghiệm" liệu có phải là dân chúng bình thường tự an ủi bản thân hay không.

Doãn Tiểu Dao và ba người đàn ông áo đen kia theo ở phía sau xa xa.

Hàng ngũ vẫn kiểu phía trước một người, cô ở chính giữa, hai người còn lại theo sau.

Đám đàn ông áo đen này mặt mũi dữ tợn, hoàn toàn không ăn nhập với chốn nhà Phật này. Lúc Chú Lam tiến vào thành tâm lễ bái, đám áo đen này chỉ canh giữ trước cửa chùa.

Doãn Tiểu Dao không cảm thấy mình bị chặn ở ngoài Phật đường, cô quân tử thản nhiên, ngẩng đầu bước qua ngưỡng cửa, tiếp tục theo Lam Diệm vào trong miếu.

Tên áo đen to con muốn chặn cô lại, nhưng lại bị một tên áo đen khác cản lại.

Tên áo đen to con chau mày, lui về cửa.

Doãn Tiểu Dao không để ý đến mấy tên áo đen đó, tự mình đi lên trước.

Từ xa xa cô thấy Lam Diệm và Chú Lam đốt nhang, cúi mình vái lạy tượng Phật.

Chú Lam khom lưng thấp hơn Lam Diệm nhiều.

Cô cảm giác Lam Diệm có chút làm cho có lệ.

Doãn Tiểu Dao không phải là đặc biệt tin quý thần, nhưng đối với Phật tổ, cô vẫn có lòng kính sợ. Cô nhìn bóng lưng của Lam Diệm, nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, thế là hai tay cô vỗ vào nhau một cái, nhắm mắt cầu nguyện.

Cô cách tượng Phật rất xa, nhưng thính giác của Phật tổ hẳn là rất nhạy bén.

Cho nên, hy vọng Lam Diệm sớm ngày cai nghiện.

Cô không có nhang đèn, chỉ dựa vào trái tim không tạp niệm. Nếu như có một ngày, Lam Diệm thật sự rời xa khỏi đầm lầy thuốc cấm, cô nhất định sẽ mua một bó lớn nhang cao về tạ lễ.

Doãn Tiểu Dao theo bước chân của Lam Diệm vòng quanh mấy ngôi miếu, vừa đi đến là cô lại nhắm thầm trong lòng.

Thật ra đều là cùng một ước nguyện cả. Suy nghĩ của cô là, Phật tổ này không linh, nói không chừng vị sau sẽ có cách.

Chú Lam lễ Phật đúng là không chừa chỗ nào, ngay cả ngôi miếu Nguyệt Lão nho nhỏ ở cách đỉnh núi không xa cũng không bỏ qua. Lam Diệm ở bên cạnh nhìn, không biểu hiện gì. Không biết người đàn ông trung niên cả đồng tuổi này, còn muốn tìm kiếm duyên phận thế nào nữa.

Doãn Tiểu Dao cũng gặp Phật thì vái lạy. Cô cầu nguyện trước Nguyệt Lão, hy vọng Lam Diệm sớm ngày cai nghiện.

Trước miếu Nguyệt Lão có ống thăm, dùng để tiện cho nam nữ đến cầu nhân duyên.

Doãn Tiểu Dao nhìn ống thăm, mô phỏng dáng vẻ lắc vài lắc.

Lắc vài cái thì rớt ra một cây thăm.

Sau khi đi đổi que thăm, cô như lọt vào sương mù, không rõ là cát hay hung.

Cuối cùng, cô gấp tờ thăm đó lại cẩn thận, nhét vào trong túi, suy nghĩ sẽ tìm lúc nào đó hỏi Lam Diệm có hiểu ý nghĩa của bài thơ không.

Chú Lam bái xong tất cả chùa miếu thì đã gần hai giờ.

Trong chùa có nhà ăn, mỗi lần đến đây Chú Lam đều ở đây ăn chay, hôm nay cũng không ngoại lệ. Ông quen cửa quen nẻo lĩnh một phần thức ăn chay, ngồi xuống một chiếc ghế đơn sơ.

Lam Diệm vẫn thấy gì học theo nấy.

Mấy người đàn ông áo đen và Doãn Tiểu Dao ngồi tương đối xa, có chút ý tứ chủ tớ cách biệt.

Vẫn là ở khu phục vụ trên đường cao tốc, Doãn Tiểu Dao chỉ ăn có hai cái cỗ vệt, bây giờ cô đói đến phát hoảng. Thức ăn không đủ, cơm trắng tự lấy, cô chẳng chút khách khí ăn hết bốn chén cơm lớn.

Ba người đàn ông áo đen bên cạnh liếc nhìn cô.

Cô không để ý lắm.

Lam Diệm vừa ngẩng đầu lên đã thấy Doãn Tiểu Dao ngồi cách ba chiếc bàn đang vui đầu ăn ăn ăn. Hắn thầm than trong bụng, quả nhiên là đánh giá cô quá cao rồi, sao có thể mong chờ cô đừng có giống cái thùng cơm được chứ.

Chú Lam và Lam Diệm dùng cơm xong, đi vào nội viện của ngôi chùa.

Đám áo đen vẫn đứng chờ ở ngoài cửa theo lệ.

Doãn Tiểu Dao muốn bước vào, nhưng bị ngăn lại.

Người ngăn cô lại là tiểu hòa thượng trong chùa, hai tay chú ta chắp trước ngực, khiêm nhường nói, "Người không phận sự miễn vào."

Cô nhìn chú ta, lại nhìn nhìn bên trong. Dưới suy nghĩ lý trí, cô không xông vào.

Chú Lam ở bên trong hơn một tiếng đồng hồ, lúc ra khỏi hậu viện, ông ta chuyển mắt nhìn thấy Doãn Tiểu Dao anh tuấn tựa tùng trúc.

Có tia sáng lóe qua đôi mắt, ông ta vẫy tay với Doãn Tiểu Dao, "Tiểu cô nương, qua đây một chút."

Chiếc chuông cảnh báo trong lòng Doãn Tiểu Dao reo vang, cô chậm chậm đi về phía ông, "Anh ta đâu?" Giọng nói ra khỏi miệng cô không hề có độ ấm.

"Nó buồn ngủ, đang ngủ." Chú Lam cười hòa nhã, "Chúng ta nói chuyện trước nhé?"

Cô không thèm nói chuyện với ông ta đâu, đặc biệt là trong tình trạng Lam Diệm không ở bên mình thế này. Lập tức cô quay mình muốn đi vào.

Ba người đàn ông áo đen cấp tốc xông đến ngăn chặn.

Doãn Tiểu Dao liếc họ một cái, đột nhiên lách mình lui đến cây to ở bên cạnh, mượn nhờ nhánh cây khô mọc lệch, một phắt cô đã trèo lên trên, leo tường vào trong.

Đám áo đen chờ người một hồi, sau khi phản ứng lại được thì vội vàng muốn đi bắt cô, nhưng lại nhớ ra Chú Lam không cho họ tiến vào nội viện.

Thế là họ dừng lại trước cửa, đợi chỉ thị của Chú Lam.

Chú Lam ngẩng đầu lên, nhìn cái cây to. Những tia nắng lửa thừa len lỏi qua khe hở của tán lá chiếu xuống, khiến ông híp mắt lại, "Thân thủ qua nhiên không tệ. Huấn luyện thêm nữa, thì tuyệt đối là một sát thủ hoàn hảo."

Sau đó, ông cười. Mặt mày hiền hậu.

Doãn Tiểu Dao nhảy xuống khỏi bức tường cao, nhảy trên nóc nhà bằng ngói của hành lang, cô lại nương nhờ cây cột trụ ở hành lang tuột xuống đất.

Trên hành lang có mấy gian phòng.

Cô đá mở căn phòng gần nhất.

Trống không.

Doãn Tiểu Dao đang tính gọi tên của Lam Diệm, thì bỗng nhớ đến lời hãn từng nói, thế là cô sửa lại, "Tứ Lang!" Cô mặc kệ cách gọi này có bình thường hay không, nếu như hãn muốn nghe, thì cô sẽ nói cho hãn nghe.

Cô lại đá mở một gian phòng.

Vẫn trống không.

"Tứ Lang!"

Hơn một giờ trước đó, nơi này còn một tiểu hòa thượng, bây giờ lại chẳng hề có một bóng người, cả khu viện trống huơ trống hoắc.

"Tứ Lang!"

Giọng của Doãn Tiểu Dao không nhu mì, còn có chút trầm hùng, còn lâu mới bằng được cô bạn gái dịu dàng dùng ba đồng tuyên được.

Lam Diệm ở trong phòng nghe thấy, lại khẽ mỉm cười.

Thật là ngốc. "Lang" có thể gọi tùy tiện thế sao.

Lam Diệm nửa ngã trên mặt đất, cơ thể chốc lát lại co giật. Ý thức lúc thì lẫn lộn, lúc lại tỉnh táo. Hắn không muốn đáp lại lời gọi của cô. Một là, hắn không phải "lang" của cô. Hai là, dáng vẻ của hắn bây giờ rất xấu.

Tiếc rằng, phòng trên hành lang chỉ có mấy gian, sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm đến nơi này.

Lam Diệm vịn ghế, muốn ngồi dậy. Ít nhất cũng khiến mình đừng nhếch nhác như thế.

Lúc đang ra sức cố gắng, cửa mở ra.

Doãn Tiểu Dao thoạt nhìn thấy hắn, thở phào nhẹ nhõm, "Các hạ tỉnh ngủ rồi". Nhưng mà, sau khi bước vào, cô liền phát hiện ra có gì không đúng.

Trên mặt đất rơi rải hai chiếc kim tiêm, mũi kim còn dính chút ít máu, hơn nữa, động tác của hắn trông rất chậm chạp.

Cô nhanh chóng qua bên đỡ hắn.

Sắc mặt của Lam Diệm tái nhợt, túa mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười một cái, "Bị cô tìm thấy rồi à..." Hơi thở lúc hắn nói chuyện rất yếu.

"Các hạ... sao rồi?" Vào lúc này Doãn Tiểu Dao cực kỳ hy vọng hẳn chỉ là triệu chứng bị tiêu chảy.

"Hộc." Hẳn thở hỗn hển, "Có thể sắp đứt hơi rồi..."

Trái tim của Doãn Tiểu Dao kinh hãi.

Lam Diệm không biết tại sao, vừa nhìn thấy cô hẳn sẽ có dự cảm sinh tồn đặc biệt. Rõ ràng một giây trước hẳn còn dự định sẽ cam chịu, bây giờ lại bức thiết muốn được sống tiếp. Hẳn dựa vào cô, "Có lẽ tôi bị quá liều rồi..."

Suýt chút thì cô hỏi quá liều cái gì. Nhưng trong khoảnh khắc chớp sáng, cô đã hiểu.

Doãn Tiểu Dao vịn chặt lấy cánh tay của hẳn.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 22

***

Cuối cùng thì Lam Diệm không chết.

Trước khi Chú Lam còn chưa chính thức đánh đổ Lam Úc, ông ta sẽ giữ Lam Diệm lại. Hơn nữa ông ta cũng không muốn vấy bẩn cửa Phật.

Bên ngoài đã có bác sĩ chờ sẵn từ sớm, tất cả thuốc men và dụng cụ cần thiết đều đã chuẩn bị sẵn.

Tuy Doãn Tiểu Dao nhìn Chú Lam với ánh mắt thù hằn, nhưng cũng không đến mức kích động đi từ chối sự trợ giúp của bác sĩ. Chỉ là cô tỏ ý nhất định phải theo cùng bên cạnh.

Chú Lam cười cười, không làm khó dễ. Ông ta vào trong chùa niệm kinh.

Doãn Tiểu Dao lạnh lạnh nhìn bóng lưng của ông ta, sau đó ánh mắt trở về trên người Lam Diệm.

Gương mặt Lam Diệm đã hoàn toàn không chút huyết sắc, đôi mày nhú chặt nhả lại thành rãnh, còn không ngừng co giật.

Nhìn thân thể hằn co giật, cô khẽ khàng nắm lấy tay hằn. Lạnh như đá. Cô không biết nói lời ngon ngọt gì, chỉ lặp đi lặp lại, "Tứ Lang."

Bác sĩ ở bên cạnh kỳ quái nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục động tác trên tay mình.

Lam Diệm khó chịu đến chết. Trước mặt một hồi thì trắng xóa mênh mông, đột nhiên lại đầy trời sắc đỏ như máu. Sau khi màu đỏ biến mất, chính là thế giới đen đặc, khiến hãn tưởng mình đã đến Diêm Vương địa phủ.

Hãn lê bước chân nặng nề chầm chậm tiến về phía trước.

Trước mắt có một mảng sương mù dày đặc rộng lớn. Có lẽ sau màn sương đặc quánh đó chính là cầu Nại Hà. Nghe nói người tốt mới thuận lợi qua cầu, người làm nhiều điều ác thì sẽ bị hồ Huyết Hà nuốt chửng.

Lam Diệm tự nhận mình không phải phường đại gian đại ác. Hãn biết nấu cơm, biết chơi ghita, chưa từng trêu hoa gẹo nguyệt. Chỉ là bị dính vào ma túy.

Người sau khi chết, cơ thể sẽ theo đó mà tan biến, như thế sẽ không còn nghiệp ngập nữa.

Bởi vì suy nghĩ này, hãn có chút vui vẻ, bước chân cũng không vội vàng mà nhanh lên.

Khi sắp xuyên qua màn sương mù, trong không trung truyền đến một tiếng gọi.

Âm thanh có hơi nhỏ. Hãn nghe không rõ.

Hãn nhìn nhìn bầu trời.

Một mảnh đen kịt.

Thế là hãn tiếp tục rải bước về phía màn sương.

Lúc này, tiếng gọi đó lại vang lên. To hơn ban nãy.

Sau đó, một câu nối tiếp một câu.

Bước chân của hắn chậm lại.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn trời lần nữa, hắn lại nhìn thấy một góc trên tầng mây có tia sáng xuyên xuống. Tiếng gọi "Tứ Lang" đó hình như truyền đến từ nơi đó.

Một chốc thì hắn nhìn phía trước, một chốc lại nhìn lên trời.

Hắn nhớ ra rồi. Còn có một đứa ngốc đang đợi hắn. Đứa ngốc đó biết rõ hắn nghèo rớt, vậy mà ngày nào cũng đợi hắn nuôi cơm. Đứa ngốc đó lúc nào cũng khiến hắn tức gần chết, nhưng lại cố chấp bảo vệ hắn.

Nếu như hắn chết đi, với tính cách của cô, liệu có tự trách mình không thể bảo vệ hắn cho tốt. Như thế có thể khiến cô nhớ đến một khoảng thời gian, cũng không tệ.

Xuyên qua màn sương đặc quánh đó, trước mắt hắn xuất hiện một cây cầu.

Chỉ cần hắn bước lên, là sẽ có thể quên sạch quá khứ, 18 năm sau lại là một trang hảo hán. Còn nếu như quay đầu lại, mỗi ngày vẫn là vòng tuần hoàn nghiệt ngã. Người thông minh hắn nên quyết đoán chọn lựa cuộc sống mới.

Thế nhưng... có lẽ là ở lâu với đứa ngốc kia rồi, chỉ số thông minh của hắn cũng bị kéo xuống thấp.

Hắn không biết thế nào, ngừng bước chân lại.

--

Lam Diệm vừa mở mắt, người nhìn thấy chính là Doãn Tiểu Dao.

Mắt của cô loáng qua vẻ mừng rỡ. Gương mặt hờ hững lúc bình thường, bởi thế mà có chút tình người, "Tứ Lang."

"Lang cái đầu cô." Bốn chữ này hẳn nói nhỏ đến không thể nghe thấy.

Doãn Tiểu Dao nghe được lời hẳn nói, cúi đầu tiến gần hẳn, "Tứ Lang."

Lam Diễm lờm cô một cái.

Chính là âm thanh này, đã kéo hẳn ra khỏi nơi tắm tối. Thôi cũng được, người sống một lần chẳng dễ dàng gì, có thể chống cự bao lâu thì cứ bấy lâu đi.

Sau khi nhịp tim bình thường lại, hô hấp của Lam Diễm cũng dịu đi.

Bác sĩ thu dọn xong thì ra ngoài. Hẳn nghe Doãn Tiểu Dao nhấm cái từ Tứ Lang cả một hồi lâu, lúc này muốn yên tĩnh một tí.

Doãn Tiểu Dao không rảnh để ý đến bác sĩ, cô cứ nhìn Lam Diễm chăm chặp không chớp mắt.

Lam Diễm kiềm chế không được, giọng điệu lại trở nên hung dữ, "Cô làm cái gì vậy?"

"Tĩnh rồi." Cô rất lo hẳn cứ ngủ như thế, không mở mắt ra nữa. Thật may, hẳn tỉnh rồi.

Hẳn chống người ngồi dậy, "Nói thừa."

Doãn Tiểu Dao nhanh chóng đỡ hẳn dậy. Động tác của cô nhẹ tay nhẹ chân, sợ rằng sức của mình quá lớn làm hẳn bị thương.

Thật ra Lam Diễm đã bình phục như thường, không yếu ớt như cô tưởng tượng, nhưng hẳn lười giải thích. Hẳn dựa vào đầu giường, liếc nhìn mặt đất một cái.

Ổng tiêm đã được dọn đi mất.

Hắn nhớ Chú Lam nói gì mà "Một tướng công thành vạn xương khô."

Lam Diệm chính là con cờ lót đường của Chú Lam. Cho dù miệng Chú Lam thì nói đáng tiếc, nhưng đến lúc phải vứt bỏ thì ông cũng tuyệt đối không mềm lòng. Chú Lam đã từng dâng Lam thị cho Lam Úc. Bây giờ, Chú Lam muốn đoạt về rồi.

Lam Diệm chân thành hy vọng, Chú Lam sớm ngày toại nguyện. Như thế, hắn sẽ có thể rời đi.

Doãn Tiểu Dao nhìn Lam Diệm đang trầm tư suy nghĩ gì đó, bèn không lên tiếng, cô ngồi một bên trông chừng hắn.

Sắc mặt của hắn hiện tại đã tốt hơn chút, trán không còn tứa mồ hôi nữa, trông thể này hoàn toàn không giống một người nghiện. Điều này khiến cô an tâm, đồng thời củng cố suy nghĩ trong lòng cô.

Lam Diệm suýt chút thì mất mạng tại nơi chốn cửa Phật, có thể thấy rằng vị Phật tổ mà cô cầu nguyện không đáng tin cậy lắm. Nếu đã như thế, vậy thì, để chính cô tự thực hiện nguyện ước vậy.

Cô nhất định sẽ giúp hắn cai nghiện.

Trước tiên, phải xử ông chú cầm lồng chim đi loanh quanh đó.

Nghĩ đến đây, Doãn Tiểu Dao chợt đứng phắt dậy.

Lam Diệm thoát khỏi tình trạng trầm tư, "Cô làm gì vậy?"

Cô thành thật trả lời, "Tôi đi báo thù giúp anh."

"..." Hắn biết mà, một khi hắn mất đi, cô nhất định sẽ làm chuyện ngu ngốc. Hắn kéo tay cô lại, "Đồ đần, tôi còn chưa chết."

"Đợi anh chết thì muộn rồi." Có lẽ đã động đến suy nghĩ báo thù, giọng điệu của cô nhuộm thêm phần lạnh lẽo.

Lam Diệm nghe vào trong tai, cảm thấy cực kỳ may mắn rằng mình vẫn còn sống, còn có thể ngăn cô lại. "Không sao, đừng động ông ta." Trong phim ảnh, người anh hùng gan dạ có thể một mình đơn độc chiến đấu, nhưng trong hiện thực, kết cục của loại người đó thường rất thê thảm.

Cô cúi nhìn xuống hăn.

Hăn bổ sung, "Không có thiên thời địa lợi, đừng tự mình đi chịu chết."

Nắm tay của Doãn Tiểu Dao siết chặt lại. Bình thường cái đầu óc đơn giản cố chấp ấy, lần này lại nghe hiểu được lời hăn nói, "Thiên thời địa lợi, báo thù giúp anh."

"Đồ đần, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Lam Diệm đã sống những tháng ngày mù mịt u mê, cho dù từng có người khiến hăn bận lòng, thì cũng đã bị thời gian quên lãng. Thế nhưng trước quý môn quan, hăn lại bỏ không được cô.

Sợ rằng cô sẽ vì hăn mà đắc tội Chú Lam. sợ rằng cô với sức của một người không địch nổi trăm ngàn điều ác. sợ rằng cô tuổi còn trẻ trung, nhưng đã vì hăn mà mất đi tiền đồ.

"Tôi biết." Cô gật đầu.

"Biết là tốt."

--

Sau khi được cấp cứu, thật ra Lam Diệm không sao nữa. Chỉ là hăn lười cử động, cho nên nằm trên giường đánh một giấc.

Tỉnh dậy đã là lúc chạng vạng tối, Chú Lam đã đi mất.

Chú Lam không nhẫn lại lời gì, chỉ để lại một túi nhỏ đồ, khoảng chừng 20 gram.

Lam Diễm nửa dựa vào đầu giường, chơi đùa với cái túi bột đó trong tay.

Doãn Tiểu Dao nhìn hần nghịch một lúc, sau đó lẳng lẳng đi đến bên giường, bất ngờ giành lấy.

Hần sửng người, nhìn tay phải trống trơn của mình, sau đó nâng mắt lên, "Cô làm gì vậy?" Trước nay cô không hề quản chuyện của hần, không biết hôm nay lại bị cái gì.

Cô nghiêm túc, "Hút ma túy không tốt."

Lam Diễm không nói gì.

Doãn Tiểu Dao nắm túi bột đó, lặp lại, "Hút ma túy không tốt."

"Chuyện này một mình tôi không thể khống chế được." Khóe miệng hần nhếch lên, mang theo chút châm chọc, "Có cần tôi phổ cập nghiện ma túy là thứ gì không?"

"Từ từ cai."

"Cô nói thì dễ." Ý cười giễu trên mặt Lam Diễm càng đậm, "Người bảo cai thuốc lá nhiều không đếm xuể, có bao nhiêu người thành công?" Ngay cả cai thuốc cũng khó, huống chi là bột trắng.

Doãn Tiểu Dao ngồi xuống mép giường, "Họ là họ, anh là anh." Người khác không thành công, không đại biểu hần sẽ thất bại.

"Tôi không giỏi bằng bọn họ." Trong người hần có con ma nghiện, một khi phát tác, không phải hần có thể khống chế được. Lý trí của con người thật ra rất mỏng manh, những người từng trải qua việc cai nghiện hần đều biết, vào giây phút đó, gần như mất hết cả nhân tính.

"Phật tổ sẽ bảo vệ Tứ Lang." Vừa nói, cô lấy từ trong túi mảnh thăm gấp vuông vuông vắn vắn ra.

Hắn liếc một cái, "Thứ gì vậy?"

"Thăm tôi xin." Cô đưa qua cho hắn.

Lam Diệm chậm chậm mở tờ thăm ra, thờ ơ hỏi, "Cô cầu cái gì?"

"Mong anh sớm ngày cai nghiện." Cô nhìn động tác của hắn, "Tôi không hiểu ý của bài thơ."

Lam Diệm mới mở tờ thăm ra thì tay liền run lên, "Cô cầu xin Nguyệt Lão chuyện cai nghiện?" Nguyệt Lão chắc sẽ gào thét quá.

"Đúng thế." Cô lại chẳng thấy gì không ổn.

Hắn lười giải thích với cô về chức trách bốn phận của Nguyệt Lão. Hắn nhìn nhìn tờ thăm, mày nhíu lại, "Trên này viết cái trò gì vậy, chữ đầu tiên tôi đã không biết rồi." Hơn nữa có hai chữ "hoảng" (chết), vừa xem là đã thấy không may mắn.

Doãn Tiểu Dao còn tưởng hắn biết nhiều chữ hơn cô, "Anh cũng không biết."

"Phức tạp thế này, là thăm đại hung chẳng." Lời này hắn thuận miệng nói ra, nhưng lại kéo đến ánh mắt lạnh lùng của cô. Thế là hắn ho hai cái, "Nếu cô muốn biết thì một chút đi hỏi nhà chùa thử."

"Được." Trực giác của cô mách bảo đây là thăm đại đại đại cát, "Tứ Lang nhất định có thể cai nghiện."

Lam Diệm không biết lòng tin đó cô lấy từ đâu. Đối với sự kiên định khó hiểu này của cô, hắn có chút vui vẻ, nhưng bi thương vẫn chiếm nhiều hơn. Hắn rất có thể sẽ phụ tấm lòng tốt của cô.

Nói thật, chuyện cai nghiện này, hẳn chẳng ôm ấp hy vọng gì. Chuyện đó thật sự rất khó khăn. Hẳn chỉ hy vọng đến giây phút cuối cùng, hẳn vẫn còn suy nghĩ của mình, chứ không phải trở thành một kẻ thần kinh.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Doãn Tiểu Dao, Lam Diệm lại không nhẫn tâm nói thẳng với cô.

Không biết đến lúc hẳn không còn thuốc cứu chữa, liệu cô có giống như hiện tại, ở bên cạnh hẳn hay không. Hẳn không muốn bị cô nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình. Thế nhưng, hẳn cũng mong chờ, vào lúc bất lực nhất, sẽ có một người bầu bạn.

Tâm lý thật mâu thuẫn.

--

Lam Diệm không có xe. Sau khi mặt trời xuống núi, đường núi liền trở nên tối mờ. Thế là hẳn dự định ở đây ngủ nhờ.

Trụ trì của ngôi chùa thiện tâm cho Lam Diệm ở lại.

Trụ trì và Chú Lam đã quen biết nhau hai ba năm, có rất nhiều chuyện, trụ trì lại không biết rõ chân tướng. Giống như chuyện ban chiều, trụ trì cho rằng Lam Diệm bị bệnh.

Nhân cơ hội nói chuyện với trụ trì, Lam Diệm bèn hỏi nội dung của tờ thăm.

Trụ trì nhìn tờ thăm một cái, rờ chòm râu lẩm bẫm, "Chung tu vũ, hoẵng hoẵng hề. Nghi nhĩ tử tôn, thẳng thẳng hề."

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đều như vệt nghe sấm.

Trụ trì cười cười, "Xăm thương thượng."

Lam Diệm hơi nhú mày, "Đã hoǎng rồi mà còn là thăm thượng thượng?"

Ý cười của trụ trì càng thêm sâu, "Chữ "hoǎng" ở đây là từ tượng thanh, chứ không phải Vương hầu mất đi." Ông tưởng đôi trai gái trước mặt là một cặp nhân tình, thế nên liền chúc mừng, "Hai vị ngày sau nhất định hạnh phúc mỹ mãn."

Lam Diệm không nói gì. Doãn Tiểu Đào cầu không phải nhân duyên, chuyện cai nghiện không phải do Nguyệt Lão quản, cho nên thăm này chắc chắn không linh nghiệm.

Doãn Tiểu Đào lại không suy nghĩ quá nhiều. Dù sao đây cũng là thăm thượng thượng, hơn nữa trụ trì nói rồi, sau này bộ họ nhất định là hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên, Tứ Lang nhất định có thể cai nghiện.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 23

***

Từ sau khi biết được ý nghĩa của lá xăm, Doãn Tiểu Dao trở nên cực kỳ lạc quan, thậm chí là cố vũ Lam Diệm.

Lúc đó Lam Diệm đang ăn màn thầu khô, suýt chút nữa thì hấn bị màn thầu làm nghẹn chết. Sau khi vội vàng uống một ly nước, phải một hồi sau hấn mới thở bình thường lại. "Tôi nói... lời của ông hòa thượng đó, cô đừng có tin thật quá." Cô nào có cầu đúng thần, linh nghiệm mới quái lạ. Nhưng hấn cũng không biết cái chuyện cai nghiện thuộc về thần tiên nơi nào quản lý.

"Tôi sẽ giúp đỡ." Cô tất nhiên sẽ không hoàn toàn ỷ lại vào Phật tổ.

Hấn nuốt cả cái bánh màn thầu xuống, "Cô không phải là trói gô tôi lại chứ?" Trong phim đều diễn như thế cả, hơn nữa cô ta võ công cao sức lực mạnh, tám phần là sẽ dùng phương thức lấy bạo lực khống chế bạo lực rồi.

"Đúng thế." Cô rất thần nhiên.

Lam Diệm cứng người một hồi, "Cô đừng có thành thật như thế chứ."

Cô tiếp tục nói, "Buổi tối tôi sẽ trói anh lại."

Hấn lờm cô một cái, "Nặng đô quá, tôi không chơi cái này. Hơn nữa, phương pháp của cô thích hợp với ma túy trộn hơn." Thứ hấn hút độ tinh

khiết rất cao, không dựa vào phương cách khác để cai nghiện thì sống không bằng chết.

Cô dừng động tác lừa cơm lại, "Ma túy cũng có giả?"

"Nói thừa, nếu không thì sao gọi là đất nước hàng nhái." Bây giờ trên thị trường có rất nhiều hàng cấm chất lượng kém, những con buôn sang tay sẽ trộn tạp những thứ bột khác để nâng trọng lượng lên, nhằm kiếm thêm lợi nhuận. Đương nhiên, nếu như thế, mức độ nghiện sẽ không nặng lắm, nếu ý chí đủ mạnh mẽ thì tỷ lệ cai khô dứt điểm thành công vẫn có.

(* Cai khô [干戒] theo baidu có người giải đáp là cai nghiện ở nhà và không dùng thuốc hỗ trợ. Theo các phương pháp cai nghiện [ở đây] thì đây là cách "Cô lập bệnh nhân, ngưng hoàn toàn sử dụng ma túy, cho dùng thuốc trị vật vã, đau nhức".)

Cô trở nên nghiêm túc, "Vậy anh phải cai thế nào?"

"Tôi mà biết thì đã cai từ khuya rồi, còn đến phiên cô đi xin xăm sao?" Lam Diệm gắp một miếng đậu hũ, sau đó nhìn thấy thức ăn của cô đã vơi đi hơn phân nửa, thế là hăn bỏ miếng đậu hũ đó vào đĩa của cô, "Nơi này chỉ có đậu hũ rau xanh, ăn nhiều cơm chút." Dừng một chút, giọng điệu của hăn trở nên hung dữ, "Đừng có để nửa đêm bụng kêu ùng ục ùng ục ồn đến tôi."

"Được." Giữa lúc đang nói chuyện, Doãn Tiểu Dao đã giải quyết xong một chén cơm. Cô cắn đũa, an ủi nói, "Cứ từ từ, sẽ cai được."

Lam Diệm ngược mắt nhìn cô.

Vẫn là gương mặt không gợn sóng ấy, nhưng ánh mắt lại có chút không giống cũ. Trên đời này, đại khái chỉ có cô dùng giọng điệu như tán gẫu để nói với hăn về chuyện cai nghiện.

Hắn trả lời, "Ừm."

Nghe thế, Doãn Tiểu Dao đứng dậy đi đến bên ô cửa xới cơm, xới đến đầy vun.

Ánh mắt của sư phụ làm trong nhà ăn trong chùa không được thân thiện lắm.

Cô mặc kệ.

Lam Diệm đã nói với cô, cơm là đưa đến. Cho nên cô có thể ăn rất nhiều.

Ăn no thì mới có sức để bảo vệ hắn.

Có lẽ là dáng vẻ đau khổ ban chiều của Lam Diệm khiến Doãn Tiểu Dao luôn ghi nhớ, trong đầu cô đầy ngập đều là chuyện cai nghiện. Cô bỗng nhiên nghĩ đến, không biết ông nội có biết phương pháp cai nghiện hay không.

Thế là sau khi ăn xong cơm, cô gọi cuộc điện thoại về Hoàn Quán.

Điện thoại của cô là kiểu dáng cổ lỗ sĩ. Lần đầu tiên nhìn thấy, Lam Diệm từng cười lạnh chế giễu, "Cô còn sống trong thập niên 90 à."

Doãn Tiểu Dao không cho là đúng, điện thoại với cô mà nói, chỉ là công cụ để liên lạc.

Người tiếp điện thoại là Doãn phụ, nghe con gái nói muốn tìm ông nội, Doãn phụ có chút kỳ lạ, thế nhưng vẫn kêu Doãn Tiểu Nhuệ đi kêu ông nội tới.

Doãn gia gia đã 70 tuổi, thân thể tráng kiện, tiếng cười sang sảng, "Tiểu Dao!" Giọng nói xuyên qua ống nghe ra ngoài, ngay cả Lam Diệm ở bên cạnh cũng nghe thấy.

"Chào ông nội." Nét mặt Doãn Tiểu Dao dịu đi chút, sau đó trực tiếp vào chủ đề, hỏi về việc cai nghiện.

Lam Diễm liếc nhìn một cái, vừa đúng lúc nhìn thấy biểu hiện đó của cô. Hẳn giống như phát hiện ra một lục địa mới vậy. Thì ra mặt cô không bị liệt.

Doãn Tiểu Dao và Doãn gia gia nói cả một hồi, có nhắc đến vài từ thuốc đông y.

Lam Diễm ở bên cạnh bắt chéo hai chân. Liệu pháp đông y và cai khô có điểm giống nhau là, không có bao nhiêu tác dụng đối với người chơi quen thuốc có độ tinh khiết cao, nhưng thuốc đông y có thể áp chế phần nào nỗi đau đớn của người nghiện.

Hắn tự biết hy vọng cai nghiện mong manh, cho nên cũng không nói được là bi quan hay lạc quan, nhưng bây giờ tâm tình của hắn quả thật nhẹ nhõm.

Chất giọng trầm hùng đó của Doãn Tiểu Dao luẩn quẩn trong tai hắn, khiến khóe môi của hắn cũng cong lên. Thì ra sinh mạng mà hắn đã từ bỏ từ lâu, lại có người thay hắn cố gắng. Lúc hắn bị vây khốn trong bùn lầy, càng lún càng sâu, cô ở trên bờ vươn tay về phía hắn.

Cảm giác được quý trọng này thật tốt.

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Tiểu Dao suy nghĩ một hồi.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lam Diễm đang thành thoi.

Cô nhìn đồng hồ, "Hôm nay anh không sao?" Bình thường vào giấc này, là lúc hắn lên cơn nghiện.

"Ừm, hôm nay không hút." Chiều nay hãn suýt tí bị giày vò đến chết. Có lẽ là vì vụ quá liều lúc trước, cho nên bây giờ cơ thể hãn chưa xuất hiện phản ứng thêm thuốc.

Doãn Tiểu Dao nghe thấy lời hãn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cô không thích dáng vẻ sau khi hãn hút ma túy, trông rất xa cách. Vẫn là Lam Diệm gắt gỏng trong cuộc sống thường ngày gần gũi hơn.

Lam Diệm lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi trong viện. "Ngày mai chúng ta lên núi dạo dạo." Hãn rảnh rồi thì cũng rảnh rồi, nhà máy ở Hâm Thành kia, không có người quản đốc như hãn cũng không sao. Nơi này không khí cảnh vật tốt tươi, hãn thà ở đây thêm vài ngày. Khi một người biết được tương lai của anh ta sẽ không có ánh sáng, thì người đó sẽ càng thêm trân trọng mỗi giây mỗi phút hiện có, như thế, khi đến điểm cuối của kiếp người, anh ta vẫn có thể an ủi chính mình, tốt xấu gì cũng đã từng thỏa sức tung hoành.

"Được." Doãn Tiểu Dao trước nay không ý kiến khác.

Buổi tối, hai người vẫn cùng phòng.

Lúc ý thức của Lam Diệm vẫn chưa hoàn toàn mơ màng, hãn buồn bực, Chú Lam không phải đã nói là không còn người truy sát rồi sao, vậy Doãn Tiểu Dao có thể qua phòng kế bên ngủ rồi. Nhưng suy nghĩ này chỉ nhoáng qua một cái, một giây sau, Lam Diệm đã đi gặp Chu Công.

Doãn Tiểu Dao tất nhiên sẽ không suy nghĩ đến vấn đề cô nam quả nữ cùng chung một căn phòng. Cô ở bên cạnh nằm xuống đất nghỉ.

Sàn nhà cứng và lạnh, chỉ trải một tấm chiếu.

Doãn Tiểu Dao lẳng lẳng nằm đó, cả mền cũng không đắp.

Lam Diệm ngáy khò khò một hồi sau thì bắt đầu nghiêng răng, nghiêng một hồi lại ngáy.

Ngày trước khi mới bắt đầu nghe tiếng động của Lam Diệm, cô sẽ mất ngủ. Bây giờ thì tốt hơn chút rồi.

Cô nhắm mắt, yên bình thiếp đi.

--

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Lam Diệm tinh thần phơi phới, cùng Doãn Tiểu Dao đi tới đi lui khắp nơi.

Tối hôm qua mưa một trận lớn, hôm nay mặt trời ló dạng, vô cùng rạng rỡ. Không ít người ở gần đó lên núi lớn thể dục buổi sáng, cho nên đường núi không hề vắng vẻ.

Doãn Tiểu Dao chạy một mạch đến đây, mặt không đỏ thỏ không gập, vững vững vàng vàng.

Lam Diệm thì thỉnh thoảng lại phun một câu, "Đường này ai thiết kế vậy? Độ dốc lớn như thế, mệt chết m*."

Cô dừng bước chân, quay đầu lại nói, "Tôi cũng anh."

Hắn hung hăng liếc cô, "Không cần!" Cô gái này khỏe như trâu vậy, một chút nữ tính cũng chẳng có.

Phía sau miếu Nguyệt Lão có một rừng trúc, sườn dốc chỗ rừng trúc có một con suối cạn.

Cách rừng trúc, Lam Diệm nhìn con suối kia, hẳn nhớ con sông này có cá. "Đao thị vệ, muốn ăn cá không?" Chừa chiều ngay cả tí thịt vụn cũng không có, hẳn nghĩ Doãn Tiểu Dao chắc đói đến hoảng rồi.

Quả nhiên, cô trả lời rất nhanh, "Được."

"Đi, đi bắt cá."

Đường xuống khe suối không phải là đường do người san lót, hai người chỉ có thể giẫm lên con đường sinh lầy, xuyên qua rừng trúc.

Lúc xuống dốc, Lam Diệm trượt chân, cả người ngã nhào xuống.

Doãn Tiểu Dao một tay nhanh chóng tóm lấy cây trúc bên cạnh, sau đó nhanh tay lẹ mắt kéo hẳn lại, giảm tốc cú rơi của hẳn.

Lam Diệm quả thật không bị lăn xuống chân dốc, nhưng ngã xuống giữa đường. Mặt hẳn còn ịn xuống bùn đất.

Hẳn thở ra một tiếng, "Đệt mợ!"

Lam Diệm đứng dậy có chút chật vật. Sau khi ổn định cơ thể, hẳn phải đi bùn đất đầy mặt, lúc nói chuyện ngậm kèm tiếng nghiến răng, "Dao thị vệ, sau này cô có thể dùng để mặt tôi chạm đất không?" Hẳn còn phải dựa vào gương mặt này lừa tiền nữa.

"Được." Cô thấy hẳn đứng dậy, buông lỏng tay ra.

Lam Diệm lại phải phủi phủi bụi đất trên người, sau đó nhảy đến sườn dốc phía dưới.

Doãn Tiểu Dao nhẹ nhàng nhún một cái, hạ xuống bên dòng suối.

Quả nhiên, nước suối lạnh thấm trong vắt, có không ít cá đang chơi đùa trong đó.

Lam Diệm nhìn đám cá kia, cười đến vui vẻ, "Dao thị vệ, đi bắt mấy con cá lên đây, chúng ta nướng ăn."

"Được." Doãn Tiểu Dao nhận lệnh. Cô nhặt lên một hòn đá chùng bằng năm tay, ném vào con cá nào đó.

Một cú trúng đích.

Con cá kia vùng vẫy giữa con suối, quẫy lên những gợn sóng nhỏ.

"Một con không đủ cô ăn, bắt con lớn chút ấy." Ánh nhìn của Lam Diệm sục sạo trong đàn cá, sau đó nhắm chuẩn bên phải, "Con đó mới đủ cô ăn no." Hẳn chỉ thiếu không trực tiếp nói cô là thùng cơm.

Doãn Tiểu Dao làm như ban nãy, ném trúng con cá lớn.

Lam Diệm thấy thế, không khỏi cảm khái. Doãn Tiểu Dao quả thật chính là công cụ vạn năng để sinh tồn ngoài hoang dã. Võ nghệ cao cường, trèo cây bắt cá, có cô ở đây, chuyện vụn vặt không cần hẳn đích thân động tay.

Hai con cá kia cuối cùng biến thành cá nướng.

Lam Diệm lo bị lên cơn nghiện, cho nên đem theo cả thuốc lá thơm và bật lửa, nếu không, ở ngoài dã ngoại nướng cá phải dùng que đánh lửa rồi.

Hẳn dùng những thân trúc nhỏ bắc lên thành giàn nướng đơn giản, sau đó lại xuyên hai con cá lại, bắc lên giàn, xoay vòng vòng chậm chậm nướng.

Mùi thơm bay lên từng đợt, khiến cơn thèm ăn của Doãn Tiểu Dao dâng cao.

Hẳn nhìn dáng vẻ đó của cô, liền biết cô đói bụng lắm rồi, "Còn chưa chín, nhịn thêm tí."

Cô gật đầu, nhìn chăm chặp con cá đó không rời.

Lam Diệm nhìn đồng lửa, khen ngợi, "Đây mới gọi là cá tươi chứ. Nếu như có hương liệu thì mùi vị càng tuyệt."

"Ừm." Cô biết, nhất định rất ngon lành.

Đợi khi nướng chín, hắn đưa con cá lớn qua cho cô, "Nào, thử đi."

Doãn Tiểu Dao đang tính cắn một miếng lớn, hắn lại nói, "Cẩn thận kéo phồng."

Cô phòng miệng thối thối.

Cảm giác của thịt cá mang đến còn mềm hơn cá mua ngoài chợ nhiều. Tuy rằng không có gia vị, nhưng cũng đủ ngon ngọt.

Doãn Tiểu Dao không nói tiếng nào, im lặng ăn cá.

"Cái đám hòa thượng đó thật đáng tiếc, bỏ cao lương mỹ vị đó không thưởng thức." Lam Diệm cắn một miếng con cá nhỏ trong tay, híp mắt lại.

"Đúng." Hôm qua cô ăn hai bữa cơm trắng rau xanh, thật sự là không no.

Lam Diệm ăn hai miếng thì đặt con cá xuống giá đỡ, ngã người ra sau nằm xuống đất cỏ.

Trời xanh mây trắng, bầu trời quang đãng, phong cảnh như vẽ, bên cạnh còn có người bầu bạn. Hắn thật muốn cả đời này đều ẩn cư nơi núi sâu rừng hoang, ân oán gì đó, quyền thế gì đó, không quan hệ gì với hắn cả. "Dao thị vệ, cô nói nếu thời gian dừng ở hiện tại thì tốt biết mấy."

"Dừng ở lúc sau khi Tứ Lang cai nghiện là tốt nhất." Như thế cuộc sống của hắn mới có thể mỹ mãn như trên tờ xăm đã viết.

Lam Diệm nhướng mắt, "Cô có phải họ Sát tên Phong Cảnh?"

"Không phải." Doãn Tiểu Dao trả lời rất nghiêm túc, bộ dáng ấy lại khiến Lam Diệm nhớ đến con cú mèo nhỏ.

Hắn thật sự cười thành tiếng.

Cô không biết hắn cười cái gì, nhưng cô biết, tâm tình hắn rất vui vẻ.

Doãn Tiểu Dao nghĩ, dừng lại ở hiện tại... thật ra cũng rất tốt.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 24

***

Suy nghĩ của Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao thì đẹp tuyệt, nhưng hiện thực lại trái ngược.

Cho nên sau khi bình tĩnh lại, Lam Diệm thở dài một tiếng không thể nghe thấy, nhắm mắt lại.

Doãn Tiểu Dao nhìn hẩn một cái, tiếp tục ăn cá. So với Lam Diệm, cô lạc quan nhiều lắm.

Ánh nắng có hơi chói mắt.

Lam Diệm ngồi dậy, quan sát xung quanh, rồi đứng dậy đi đến dưới bóng râm của tàng trúc, lần nữa đánh một giấc. Lúc sắp ngủ, hẩn còn hung dữ quát Doãn Tiểu Dao, "Đồ đàn, chúc cô phơi đen thành than." Tướng mạo cô vốn đã bình thường, đen thêm một tí thì hoàn toàn xấu không còn gì để nói nữa.

Cô vươn thẳng cánh tay, làn da màu mật ong hiện ra sáng bóng mạnh khỏe, "Tôi đã phơi từ nhỏ đến lớn."

Lúc này, cơn buồn ngủ của Lam Diệm ập đến, ý thức bắt đầu mơ màng, nhưng vẫn không quên trả lời cô một câu, "Cho nên đầu óc bị tia cực tím bức xạ thành bã rồi."

Leo núi quá mệt, hẩn gượng không được bao lâu thì đã ngủ mất.

Nơi này rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước xuôi dòng, còn có tiếng hót của những loài chim không rõ tên, cùng với tiếng xào xạc của gió lay rừng trúc.

Doãn Tiểu Dao ăn xong con cá, dập tắt đồng lửa, đi đến bên Lam Diệm ngồi xếp bằng.

Bọn họ dậy còn chưa tới hai tiếng đồng hồ, thế mà hắn còn có thể ngủ được. Sau khi gặp hắn, biểu hiện lợi hại nhất của hắn chính là ngủ. Tâm tình tốt, ngủ. Tâm tình không tốt, cũng ngủ.

Ngủ dậy thì sẽ bùng nổ.

Những đặc tính này, có lẽ đều liên quan đến thuốc phiện.

Lam Diệm chưa từng nói mình bị nghiện bao lâu, bắt đầu thế nào. Doãn Tiểu Dao không phải là tò mò về nguyên nhân. Kết quả đã tạo thành, biết hay không cũng thế.

Giấc này Lam Diệm ngủ không được bao lâu. Một là, không gối không giường. Hai là, có thứ gì đó ở trên chân hắn, khiến hắn cảm thấy nhồn nhột.

Sau khi cảm giác được, hắn ngồi bật dậy, sau đó hắn và con chim trên đầu gối giường mắt nhìn nhau.

"Đao thị vệ, chúng ta nướng con chim này ăn đi."

Chú chim dường như nghe hiểu, lập tức bay lên.

Lam Diệm nhìn con chim càng bay càng cao, hừ mạnh một tiếng, "Coi như mày biết điều."

Hắn đứng dậy, phúi bụi đất, rồi lại gỡ gỡ tóc, "Sau này ra ngoài phải đem theo túi ngủ mới được."

Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn nhìn suốt.

Lam Diệm hạ mắt chạm phải ánh nhìn của cô, hần nhướn mày, "Trai đẹp ngủ tỉnh dậy khiến cô chấn động đến đơ luôn rồi phải không?"

Cô lắc đầu, "Trên đầu anh có cọng cỏ, rất buồn cười."

"Con khi! Cô vốn không có cười."

"Rất buồn cười." Cô lặp lại, mặt không chút thay đổi.

"..."

--

Sau khi đi khỏi, Chú Lam không liên lạc với Lam Diệm nữa.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ở lại ngôi chùa hai ngày, sau đó khởi hành về Hâm Thành.

Trong hai ngày này, buổi tối Lam Diệm vẫn khóa trái cửa trong phòng hút thuốc.

Doãn Tiểu Dao kêu hần có thể chịu đựng thì chịu đựng.

"Bây giờ tôi cai không được." Lam Diệm nói là thật. Bây giờ tuy rằng hần vẫn trong giai đoạn hút thuốc, nhưng cơ thể mình hần biết rõ, dần dần hần không còn có thể thỏa mãn được nữa. Hơn nữa, cơn thèm thuốc khi còn hút cực kỳ mãnh liệt, cảm giác trái tim bị mèο cào đó, hần chịu đựng không được bao lâu.

Chú Lam nói, phân tích dựa vào lý luận thì, tiêm thuốc dễ cai hơn hút thuốc.

Lý luận bà nội nó. Bản thân ông ta không hút tất nhiên nói thì dễ rồi.

Lam Diệm biết rất rõ, cai nghiện vô cùng vô cùng khó. Không chỉ là cơn nghiện trong tâm trí, mà còn cả cơn đói của cơ thể, chỉ nghĩ thôi mà đã cảm thấy như bị tra tấn rồi. Đó không phải là chuyện một hai câu của Doãn Tiểu Dao có thể giải quyết.

Hắn không tin tưởng Doãn Tiểu Dao, cũng không tin tưởng chính mình.

Lúc nói chuyện Lam Diệm không quay đầu lại, dù sao thì mặc hắn nói gì, Doãn Tiểu Dao cũng chẳng có biểu cảm. Hắn nói xong đi vào phòng.

Doãn Tiểu Dao im lặng ngồi trên lan can gỗ ngoài hành lang, nghiêng người dựa vào cột nhà.

Tiểu hòa thượng thỉnh thoảng đi ngang qua, họ nhìn nhìn cô, rồi đi khỏi.

Lam Diệm hút xong, "soạt" một cái kéo mở cửa. Hắn cực kỳ sung sướng, ý cười tràn mặt.

Cô nhìn nụ cười phù phiếm đó của hắn lại cảm thấy không thoải mái. Lúc hắn mắng chửi bừa bãi còn thân thiết hơn khi mới hút xong nhiều.

Buổi tối trước khi đi, Lam Diệm lại vấn thuốc.

Động tác của hắn rất chậm, từng chút từng chút, đột nhiên nghĩ ra gì đó, hắn mở miệng gọi, "Đao thị vệ."

Doãn Tiểu Dao quay đầu lại nhìn hắn.

"Ngày nào đó tôi chết rồi, ngay cả người bạn để nhật xác cũng không có quá." Lúc nói lời này, Lam Diệm không ngẩng đầu lên, sự chú ý vẫn tập trung nơi tay.

"Sẽ không chết." Cô trả lời khẳng định.

Động tác của hắn ngừng một chút, sau đó cười cười, gần như lẩm bẩm nói một câu, "Nếu cô xuất hiện sớm chút thì tốt biết mấy."

Doãn Tiểu Dao không nghe thấy, "Gì?"

"Không có gì." Hắn không nói nữa, bỏ toàn bộ thuốc vào trong hộp.

Sáng hôm sau, trụ trì ngôi chùa đưa bánh chay đến, chúc lên đường thuận buồm xuôi gió.

Lam Diệm mừng đến vỗ vỗ vai Doãn Tiểu Dao, "Cái này có thể tiết kiệm tí tiền cơm rồi."

Đợi khi trụ trì rời khỏi, hắn nhú mày lại, "Dao thị vệ, vai của cô cứng quá!"

Cô gật đầu. Không cứng sao đánh.

"Đời này cô gả không được rồi."

"Không cần các hạ nhọc lòng."

"Phi! Tôi mà thèm nhọc lòng thay cô!"

--

Lý Dũng Hoa đã về nhà máy trụ trì đại cục từ sớm, Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao chỉ có thể bắt xe đò.

Lam Diệm vừa lên xe đã ngửi thấy một thứ mùi quái lạ, trộn lẫn với mùi điều hòa của thùng xe kín mít.

Hắn ngồi cạnh cửa sổ, Doãn Tiểu Dao ngồi cạnh lối đi.

Lam Diệm càng lúc càng cảm thấy không đúng. Hắn cảm thấy có mùi lạ, khiến hắn hít thở không thông, "Doãn Tiểu Dao, cô có cảm thấy nơi này rất

hôi?"

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Hắn quay đầu liếc về phía ông già ngồi gần đó, nhất thời nổi giận, "Đ*t ông nội nhà ông! Có đạo đức không vậy, hút thuốc CM gì chứ!"

Ông già cao lớn thô kệch, mặt mũi hung dữ, nói thứ tiếng địa phương không nghe ra được, còn cố ý phun khói thuốc trong miệng ra.

Lam Diệm càng nổi giận, "Trong xe cấm hút thuốc, ông không biết chữ đó à."

Ông già hung dữ trừng mắt.

Lam Diệm trừng lại.

Ông già vén tay áo lên, giống như muốn đánh nhau.

Lam Diệm càng phách lối, "Ha, muốn đánh nhau à. Nói cho ông biết, tôi không sợ nhất chính là đánh nhau đấy." Nói xong hắn ngồi xuống, lên giọng chỉ huy, "Đạo thị vệ, lên cho tôi!"

Doãn Tiểu Dao nhìn ông già, ánh mắt lạnh lùng.

Ông già tỏ vẻ dữ tợn.

Cô vẫn nhìn chăm chăm như thế.

Cuối cùng không động thủ.

Khách đi xe xung quanh nhìn không nổi nữa, ào ào lên tiếng, kêu tắt thuốc đi.

Ông già thấy thế, chỉ có thể ngoan ngoãn dập tắt điều thuốc.

Nhưng Lam Diệm vẫn cảm thấy hôi.

Cũng không biết xe này bao lâu rồi không rửa dọn, túi rác kể bên vẫn còn những thứ hành khách chuyển trước để lại. Hơn nữa còn có rất nhiều mùi không rõ tên trộn lẫn, hẳn chịu không nổi nữa rồi, "Đao thị vệ, trạm kể xuống xe, nhất định phải xuống xe!"

"Được."

Trạm tiếp theo là trạm xe ở ngoại ô.

Trừ xe chạy về hướng Hâm Thành, xe đi nơi khác rất ít khi qua đây.

Lam Diệm nửa dựa vào biển quảng cáo, ánh mắt trượt xuống một chút, ở một xó xỉnh phát hiện ra quảng cáo tuyển dụng tiếp viên khách sạn, hình như chính là khách sạn mà hắn đã đi.

Hắn tặc lưỡi, "Làm ăn khó khăn quá, quảng cáo phát đến tận Thương Thành rồi."

Lam Diệm và Doãn Tiểu Đao đợi cả một hồi lâu, cũng không thấy xe khách chạy qua. Ánh mặt trời gay gắt sắp sửa khiến cơn bực bội của Lam Diệm bùng lên rồi.

Đang trong ranh giới bùng phát, có một chiếc xe đột nhiên dừng ở bên cạnh. Khi cửa xe hạ xuống, tài xế lộ đầu ra, "Muốn đi đâu thế?"

"Đi Hâm Thành." Lam Diệm liếc nhìn vào trong xe, ghế phụ lái còn có một người đàn ông đang ngồi.

"Có đi quá giang không? Một chỗ 40 đồng."

Nhìn dáng vẻ của tài xế không giống đang kéo khách, hơn nữa là đang chạy chiếc xe riêng khoảng 10.000 đồng. Lam Diệm xoay đầu lại, lưỡi biếng hỏi, "Đao thị vệ, có đi không?"

Doãn Tiểu Dao nhìn lướt qua tài xế và người ngồi ghế phụ lái, "Tùy anh."

"Vậy thì đi thôi, về nhà sớm ngủ sớm." Lam Diễm nói xong thì kéo cửa xe ra, ngồi vào trong.

Doãn Tiểu Dao theo sau.

Trước khi xe chạy lên cao tốc, mọi người đều không nói chuyện gì mấy. Khi đã chạy một đoạn cao tốc, tài xế và người khách ngồi ghế phụ bắt đầu trò chuyện. Nghe cuộc đối thoại của họ, hình như người kia cũng là quá giang xe.

Lam Diễm ngáp một cái, dựa đầu. Chẳng mấy chốc, hẳn đã ngủ mất.

Doãn Tiểu Dao đã quen như thường từ sớm.

Cô đang để ý hai người đàn ông ngồi đằng trước.

Người khách kia dường như rất quen thuộc với trang bị trong xe, lúc chỉnh cánh quạt gió, đồng thời điều chỉnh mức gió trên bảng điều khiển.

Trong chớp mắt đó, ở trong gương chiếu hậu, ánh mắt của cô và tài xế chạm nhau.

Mắt cô chột lạnh.

Tài xế sững ra một hồi. Vốn phải quẹo vào cửa ra phía bên cạnh của cao tốc, thì vô lăng ngoặt một cái, trở về đường chính.

Người khách phản ứng không kịp, nói, "Tôi muốn xuống chỗ ban nãy kia kìa."

Tài xế ho một hồi, "Vậy đợi chút quanh lại nhé." Lúc nói chuyện gã ta lại nhìn Doãn Tiểu Dao một cái, đột nhiên không còn can đảm nữa.

Lúc này Doãn Tiểu Dao đã hiểu, đây là xe đen. Chắc hẳn bọn họ tính mượn cơ xuống giữa cao tốc, nhưng kế hoạch không thành.

Sau đó, một đường ổn ổn định định.

Lam Diệm mơ màng tỉnh dậy, nói, "Vẫn là người dân ở Hâm Thành thuần phác."

Tài xế cười gượng hai tiếng.

Sau khi đến đích, Lam Diệm trả tiền, "Cực khổ cho bác tài rồi." Lúc ngược mắt lên hẳn còn nhìn thấy nét mặt không vui của hàng khách ngồi ở ghế lái. Đây gọi là nội chiến ấy nhỉ.

Tài xế khoát khoát tay rời khỏi.

"Đao thị vệ, chúng ta thật may mắn nhỉ." Lam Diệm cười đùa nói, "Đầu năm nay, tài xế tốt bụng thế này không còn nhiều nữa rồi."

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

--

Vừa về đến phòng trọ, Lam Diệm mới biết, nơi này tự do biết bao.

Hắn vô cùng cảm khái, "Tôi nói chứ sao lúc trước tôi có thể ở Thương Thành lâu như vậy nhỉ."

"Không biết." Câu trả lời điển hình của Doãn Tiểu Dao.

Đối với kiểu trả lời này, hắn đã quen rồi, không cảm thấy có gì không ổn cả.

Lam Diệm vui đến suýt tí nhào lên sofa, "Đao thị vệ, cô có tâm trạng nước mắt nước mũi rùng rùng khi về đến nhà không?"

"Không có."

Hoàn toàn không có.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 25

***

Vừa về đến phòng trọ, Lam Diệm mới biết, nơi này tự do biết bao.

Hắn vô cùng cảm khái, "Tôi nói chứ sao lúc trước tôi có thể ở Thương Thành lâu như vậy nhỉ."

"Không biết." Câu trả lời điển hình của Doãn Tiểu Đào.

Đối với kiểu câu trả lời này, hắn đã quen rồi, không cảm thấy gì không ổn cả.

Lam Diệm vui đến suýt tí nhào lên sofa, "Đao thị vệ, cô có tâm trạng nước mắt nước mũi rùng rùng khi về đến nhà không?"

"Không có."

Hoàn toàn không có.

Lam Diệm lườm cô một cái. Hai người có IQ không cùng một cấp độ, quả nhiên khó mà ăn ý với nhau được. "Cô chẳng biết gì cả."

Thương Thành buồn tẻ biết bao, còn có một đám biến thái ở bên đó nữa. Là biến thái thật sự đấy, một người hai người đều chẳng phải loại tốt đẹp gì. Hâm Thành bên này thì không giống thế, độ tự do khá là cao, buồn chán còn có thể ra ngoài gây hấn đánh nhau. Dù sao thì hắn có một nữ bảo tiêu mà.

Nghĩ như thế, Lam Diệm cảm thấy, chức vụ quản đốc thoải mái hơn giám đốc nhiều. Tuy rằng tiền lương ít một chút, phòng thuê đắt hơn một chút, giá gạo cao hơn một chút, bên cạnh còn có một đũa đần sức ăn không phải chỉ nhiều hơn một chút chút kia. Nếu như phương diện kinh tế có thể rộng rãi thêm chút, thì hẳn thật sự không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

"Đao thị vệ, bên nhà máy lúc nào phát tiền lương vậy?" Lam Diệm đến Hâm Thành chưa đến một tháng, còn chưa lãnh tiền lương. Tiền tiêu xài trong khoảng thời gian này đều do hắn hy sinh nhan sắc để lừa lại.

"Không biết." Doãn Tiểu Đao từ trước đến nay chưa từng hỏi chuyện của nhà máy, biết mới là lạ.

"Nói ra thì." Lam Diệm đột nhiên linh quang chợt lóe, "Chủ nhiệm phân xưởng như cô cũng có một phần tiền lương nha."

Cô bình bình trả lời, "Không biết."

"Ngoại trừ ăn cô còn biết cái gì!" Hắn thật muốn bỏ đầu cô, nhưng sức mạnh của hai người hơn kém quá nhiều, khiến hắn từ bỏ suy nghĩ của mình, đổi thành kiểu nói chuyện có lý chẳng sợ điều chi, "Tôi tuyên bố, tiền lương của cô phải giao cho tôi hết thảy, quyền quản lý tài chính do tôi phụ trách."

"Được." Chủ nhiệm phân xưởng không phải là chức vụ chính thức của cô, tất nhiên cô sẽ không chiếm giữ phần tiền đó. Hơn nữa, chức vụ này là do hắn nói bừa, nhà máy nhận hay không còn là một câu hỏi.

Nghe lời nói chắc nịch của cô, Lam Diệm cười toét. Có một đũa đần theo bên cạnh thật tốt, nếu như cô không ngốc, làm gì mà cố chấp theo hắn thế này. Cho nên, vẫn là ngốc một chút tốt hơn. "Đao thị vệ, hai chúng ta là một cặp đôi hoàn hảo đấy, cô ngu ngốc, tôi cơ trí."

Doãn Tiểu Dao rất nghi ngờ hai chữ hãn dùng để hình dung mình, nhưng cô không tiếp tục phản bác.

"Để chúc mừng sự ra đời của cặp đôi hoàn hảo, tối nay chúng ta ăn gà hoa điều."

"Được." Đã mấy ngày rồi không được ăn cơm hãn nấu, cô nhớ vô cùng.

"Vẫn là cô rửa chén." Hãn tựa như ra lệnh.

Cô sáng khoái gật đầu.

"Cô rửa chén, tôi làm cơm." Lam Diễm cười đắc ý, đôi mắt lộ ra ánh sáng, "Cái từ "cặp đôi hoàn hảo" chính là được sáng tạo vì hai ta mà."

Doãn Tiểu Dao đã quen với những lời không chút logic này của hãn. Cô nhìn màu sắc đôi mắt ấy, cảm thấy hoài nghi: Người hút ma túy có đôi mắt trong veo như thế sao?

Lam Diễm không hề để bụng sự trầm mặc của cô, dù sao hãn tự nói cũng có thể nói rất nhiều. Hãn lại cười hai tiếng, sau đó thì duỗi lưng, "Tôi đi ngủ trước đây, tỉnh dậy rồi đi mua thức ăn sau. Cô một mình nghếch ra đi nhé, đừng có phiền tôi."

"Được." Doãn Tiểu Dao ngừng một chút, nghiêm túc nhắc nhở, "Đừng hút thuốc phiện."

"..." Lam Diễm suýt tí nghẹn họng, hãn thở ra một hơi, trọng âm nhấn mạnh, "Tôi chỉ đi ngủ thôi." Tốt xấu gì hãn cũng coi như là một con nghiện có chút tích cực, cô thật sự tưởng hãn trụ lạc không phân giờ giấc sao.

"Được." Doãn Tiểu Dao nghe được câu trả lời của hãn, rất vui vẻ. Trước nay cô thiếu khuyết biểu lộ tình cảm qua nét mặt, tuy rằng tâm tình tốt thì

cũng không hiện lộ trên mặt là mấy. Cho nên lúc này, cô vẫn là dáng vẻ cứng nhắc kia.

Lam Diệm đi về phía phòng ngủ.

Lúc đóng cửa, hăn đột nhiên nhớ đến lời của Chú Lam. Bây giờ Doãn Tiểu Dao đã không còn nhiệm vụ, có thể rời đi.

Hăn dự tính sau khi tỉnh dậy sẽ nói cho cô biết việc này. Đây là để tốt cho cô, cá tính của cô thế này, không thích hợp ở thành phố lớn.

Trước khi ngủ, Lam Diệm nghĩ như thế, sau khi nằm lên giường, nhắm mắt, hăn vẫn nghĩ như thế.

Thế nhưng, khi tỉnh dậy thì đã quên mất.

Sau khi dậy, hăn một lòng một dạ suy nghĩ về món ăn của tối nay, nóng lòng muốn thử.

Lam Diệm rất hào hứng với việc làm bếp, nhất là bên mình còn có một Doãn Tiểu Dao không kén ăn, hăn càng bỏ tâm tư vào nghiên cứu món ăn.

Lúc hăn còn ở một mình, nấu xong còn phải rửa chén, bây giờ có một người rửa chén miễn phí rồi, hăn vui mừng biết bao.

Hai người đi siêu thị mua một đồng nguyên liệu nấu ăn và gia vị.

Doãn Tiểu Dao khiêng năm túi đồ lớn, vững vàng đi ở đằng sau.

Lam Diệm đi đằng trước chế nhạo cô, "Đao thị vệ, tuy rằng cô không nữ tính, nhưng có thể dùng như một người đàn ông khỏe mạnh, cũng là có giá trị nhân sinh lắm rồi."

"Đúng vậy." Mỗi người đều có giá trị của riêng mình, cô không ngoại lệ, hăn cũng vậy.

Kiểu trả lời ngờ nghệch thế này của cô khiến miệng của hắn càng thêm xấu xa, "Tôi kiến nghị cô sau này tìm một con ma ồm mà gả đi, chẳng có bao nhiêu thằng đàn ông có thể lực tốt như cô. Gả cho một người bình thường sẽ tổn thương tôn nghiêm của đối phương đó."

"Không gả." Doãn Tiểu Dao trả lời rất nhanh.

"Con gái cuối cùng cũng phải tìm một người đàn ông để nương tựa." Nói xong câu này, Lam Diệm nhớ đến bờ vai rắn chắc của cô, thế là sửa thành, "Con gái cuối cùng cũng phải tìm một người đàn ông để sinh con đẻ cái."

"Hoành Quán có người kế tục." Trước sáu tuổi, Doãn Tiểu Huệ bệnh đau tương đối nhiều, sau này dần dần chuyển biến tốt. Đợi một khoảng thời gian nữa, cậu nhất định có thể vượt qua cô, tiếp nhận Hoành Quán. Cho nên, cô không lo lắng vấn đề người thừa kế.

"Ai để ý cái quán rách của cô." Lam Diệm lườm cô một cái. Cô gái này dường thành cái đức hạnh ngờ nghệch thế này hoàn toàn là do cái quán gì đó kia tạo thành. Thật là cha mẹ vô trách nhiệm.

Nhưng mà, cũng may rằng cô là một khúc đầu gỗ.

"Đao thị vệ." Nụ cười của hắn nở rộ, "Sau nay cô phải luôn đàn như thế này nhé." Ít nhất là trong những năm hắn còn sống, hy vọng cô có thể giữ nguyên dáng vẻ ngốc nghếch thế này.

"Tôi không đàn." Doãn Tiểu Dao trả lời rất bình thản. Theo cô thấy, hắn thật sự chẳng thông minh được đến đâu.

"Tôi thì thông minh hơn cô nhiều."

"Người thông minh không hút ma túy." Một cú trúng chỗ hiểm.

"..." Quả nhiên, gân xanh trên trán Lam Diệm giãn giật, hung thần ác sát nói, "Buổi tối cô đừng hòng ăn cơm."

"Được." Cô không ăn cơm, có thể ăn đồ ăn.

Huống hồ, có quá nhiều lần kinh nghiệm cho cô biết, hẳn là miệng chua ngoa nhưng tâm đậu hũ, ba lần bốn lượt la lối không cho cô ăn cơm, nhưng lần nào cũng chú ý đến lượng ăn của cô, sẽ nấu một nồi cơm bự, làm nhiều thêm mấy món ăn. Hẳn đã lật đổ cái nhận thức trong cô rằng phú nhị đại đều là hạng ăn chơi trác táng.

Lúc này, cô nghĩ đến hẳn bị kìm sâu trong bãi lầy ma túy, thế nên kêu lên, "Tứ Lang."

"Lang cái đầu cô. Tôi đang bực, không muốn để ý đến cô." Lam Diệm cũng không quay đầu lại, càng đi càng nhanh.

Cô cũng không lên tiếng nữa, xách theo năm cái túi lớn, nhẹ nhàng đuổi theo bước chân của hẳn.

--

Cơm giặt của Lam Diệm đến rất nhanh, đi còn nhanh hơn.

Lúc về đến nhà, hẳn đã quên mất chuyện mình còn đang giặt Doãn Tiểu Dao, vui vẻ bước vào nhà bếp.

Doãn Tiểu Dao nhét nguyên liệu nấu ăn còn lại vào tủ lạnh, sau đó quay đầu lại nhìn bóng lưng của Lam Diệm.

Đa số thời gian, cô đều đi sau lưng hẳn, cho nên rất quen thuộc với tấm lưng của hẳn. Bởi vì hút ma túy lâu năm, dáng người hẳn gầy nhom, gầy hơn bất kỳ người đàn ông nào trong Hoàn Quán.

"Đao thị vệ, lấy cho tôi cái chén nhỏ." Lam Diệm cúi đầu bặt rộ.

Doãn Tiểu Dao gạt đầu, lấy từ trong tủ chén ra đưa qua cho hắn.

Hắn nhận lấy đặt qua một bên, tay đang khuấy trộn nước sốt, "Nhà bếp thường đều có người phụ tá, sau này cô phụ việc cho tôi nhé."

"Được."

Lam Diệm tiếp tục huyền thuyên, "Ra ngoài hành tẩu giang hồ, có một ngón tài nghệ là tương đối quan trọng đấy."

"Đúng thế."

"Cô có biết xã hội ngày nay, lương của đầu bếp cao bao nhiêu không?" Âm điệu cuối câu nâng lên tựa rất ư việt.

"Không biết."

"Ngu xuẩn." Hắn kết luận.

Cho đến khi món gà hoa điều nấu hoàn tất, Lam Diệm mới nhớ ra điều hắn nghĩ đến trước lúc đi ngủ, thế là hắn nhân lúc mình còn nhớ chuyện này, nói, "Đao thị vệ, nhiệm vụ của cô kết thúc rồi, có thể thu thập bao quần áo về cái quán nát của cô rồi." Đáng tiếc là, nhà bếp lại không có phụ tá rồi.

"Tại sao lại kết thúc rồi?" Doãn Tiểu Dao ngửi mùi thơm của món gà hoa điều, cảm thấy đã đói bụng.

"Chuyện này cô quản không nổi." Hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, trong mắt có một tia chuyên chú, giống như không muốn bỏ lỡ sự biến đổi trên nét mặt của cô, "Ngày mai cút về cày ruộng đi."

"Không về." Vẻ mặt của cô vẫn bình thản như thế.

"Cô không còn giá trị lợi dụng nữa." Hắn cũng rất bình thản.

"Không về."

"Đồ đần, về sớm chút đi." Trong giọng nói của hắn có chút chấn động.

"Không về."

Khóe miệng hắn xệch xuống, "Cô là cái máy lặp lại à?"

"Không phải."

"Chẳng thèm quản cô."

Nội bộ của Lam thị cực kỳ loạn, cô không nên nhảy vào vũng nước đục này.

Không biết đấu đá nội bộ trong Lam thị đã tiến hành đến giai đoạn nào. Lam Diệm có một dự cảm, bất kể là Chú Lam hay Lam Úc, chẳng một ai trong bọn họ sẽ để cho hắn một con đường sống. Chỉ là, Chú Lam thì sẽ mặc cho hắn tự sinh tự diệt, còn Lam Úc, sẽ đuổi cùng giết tận.

Sống hay chết, Lam Diệm đã xem nhẹ rồi. Hắn chỉ mong Doãn Tiểu Dao có thể rút lui toàn thân.

Nhưng cô quả thật là quá cứng đầu.

Mấy ngày sau đó, Lam Diệm luôn nhắc đến chuyện này, thái độ tồi tệ đuổi Doãn Tiểu Dao đi.

Doãn Tiểu Dao không hề bị ảnh hưởng.

Hắn đánh không lại cô, chứ không đuổi được cô đi, ngược lại, cô còn giải thích với hắn, "Tôi còn có nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì?" Giọng điệu của Lam Diệm rất tệ. Hắn quyết định, không nấu cơm cho cô nữa.

Doãn Tiểu Dao nhìn đôi mắt xanh lam ấy, bình tĩnh nói, "Khiến anh cai nghiện."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 26

***

Lam Diệm nhất thời dừng lại, vô thức ấn vào nút ngừng cuộc gọi. Ba giây sau, hấn kính hãi nhìn chăm chặp Doãn Tiểu Dao, "Cô không phải họ Dao sao?"

"Tại hạ không phải họ Dao."

"Cô không phải họ Dao tại sao lại gọi là Dao thị vệ?"

Doãn Tiểu Dao trầm mặc, lẳng lẳng nhìn hấn.

Hấn cũng nhìn cô, đợi cô giải thích. Kết quả, thứ hấn đợi được chỉ là một câu, "Không biết."

"Cô quá đần." Lam Diệm gọi lại cuộc điện thoại, nhả vớ bảo vệ, "Tôi sẽ kêu chủ nhiệm Dao xuống dưới lấy."

Doãn Tiểu Dao theo lời ra ngoài.

Lúc trở về, cô khiêng theo một cái rương lớn, ước chừng cao bằng nửa thân người.

Lam Diệm đang đeo tai nghe xem phim, nhìn thấy cái rương đó, không kiềm được tháo tai nghe xuống cảm khái nói, "Anh hai đúng là hào phóng mà, gửi quả bom lớn thế này qua đây."

Doãn Tiểu Dao đặt rương xuống, "Không phải bom."

"Vậy là cái gì?"

Cô cầm kéo gỡ bao bì, "Đồ của tôi."

"Cô..." Lam Diễm nghi ngờ nói, "Ở lại đây chính là để nhận kiện hàng này?"

"Không phải."

"Vậy cô còn có chuyện gì?" Hãn liếc nhìn cặp nam nữ đang dán dính lấy nhau trong màn hình, cảm thấy nhàn chán, thế là dứt khoát tắt phim, tiếp tục nã đại pháo về phía Doãn Tiểu Dao, "Đừng có mặt dày quần lấy tôi không buông. Biến sớm tí đi, biến biến biến!"

"Tôi có nhiệm vụ." Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt nói.

"Nhiệm vụ gì?" Giọng điệu của hãn rất tệ.

"Giúp anh cai nghiện." Lúc đang nói, cô đã mở chiếc rương ra, bên trong còn lớp gói khác, thế là cô tiếp tục gỡ.

Lam Diễm hơi ngớ ra một chút. Nhìn vẻ mặt đó của cô, là nghiêm túc. Mấy ngày trước, tuy rằng cô từng nói không được hút ma túy, nhưng cô không ngăn cản hãn mỗi ngày "lên tiên", hãn còn tưởng cô đã quên những lời từng nói khi ở chùa.

"Khụ khụ." Hãn mất tự nhiên ho hai tiếng, rồi nói, "Đây là chuyện của mình tôi, không đến phiên cô quản." Hãn những tưởng mình sẽ hung dữ nói ra nửa câu sau, nhưng giọng điệu ra khỏi miệng lại trầm thấp.

"Tôi đã đồng ý, sẽ giúp Tứ Lang cai nghiện." Doãn Tiểu Dao cuối cùng cũng gỡ hết tầng tầng lớp lớp giấy gói, cô nhắc vật bên trong lên.

Lam Diễm nhìn thấy thứ đồ trên tay cô, có phần sững sốt. Hãn cứ tưởng chỉ có phim kiểm hiệp mới có loại vũ khí thế này.

Doãn Tiểu Dao rút từ trong vỏ đao ra một thanh trường đao, màu sắc của thân đao có hơi ám trầm, chỉ có nơi lưỡi đao có phần sáng bóng.

"Đao... thị vệ." Hãn hoàn hồn, "Cô muốn ra ngoài đầu đường làm xiếc à?"

"Không phải." Doãn Tiểu Dao thưởng thức xong thanh trường đao, lại tiếp tục lấy đồ ra khỏi rương.

Lần này, Lam Diệm hoàn toàn há hốc mồm.

Hóa ra còn có một thanh khác.

Hình dáng của thanh thứ hai tương đối hẹp dài mỏng nhẹ, cảm giác không nặng và dày như thanh thứ nhất. Lúc ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sáng bóng lấp lánh phát sáng.

Lam Diệm nhìn không được nhìn lịch một cái, năm dương lịch 2014, không sai mà. Hãn nhẹ giọng hỏi, "Cô là từ triều đại nào xuyên không đến đây vậy?"

"Không phải xuyên không, là bảo vật (*) của ông nội." Doãn Tiểu Dao giơ giơ thanh đao trong tay trái, "Đào Đao", lại vung tay phải xuống, "Câu Hiến Kiếm".

(* Trong raw là "di vật" đấy @.@ Nhưng trước từ "ông nội" thì có 2 chữ bị mất, có thể là "di vật của ai đấy của ông nội" ~ Tớ không thể check bản raw trong Tấn Giang được nên chuyển thành "bảo vật" vậy.)

Nhìn đao kiếm sắc bén kia, Lam Diệm nói chuyện cũng trở nên dè dặt hẳn, "Xin hỏi.... Ý nghĩa sự xuất hiện của hai món đồ này là..."

"Bảo vệ anh." Tư thế nắm đao cầm kiếm của Doãn Tiểu Dao cực kỳ mạnh mẽ.

"..." Hãn cảm thấy như nghe ảo giác, "Tôi nhớ tôi đã nói với cô, nhiệm vụ của cô kết thúc rồi."

"Không có." Nói rồi cô cũng xem như chưa nghe thấy.

"Nói láo!" Mới lên giọng được một nửa, nhìn thấy ánh sáng từ lưỡi dao ấy, Lam Diệm nhất thời hạ thấp âm lượng, "Tôi rõ ràng nói qua rất nhiều lần rồi."

"Tôi phải giúp anh cai nghiện."

"... Cô... có phải vì giúp tôi cai nghiện nên mới kiếm hai thứ đồ nguy hiểm này?"

"Đúng."

Lam Diệm ghen lời. Lúc làm nhiệm vụ chính thức thì không thấy cô đeo vũ khí, đến cái lúc này rồi lại đột nhiên bày hai món đồ đáng sợ này ra, hãn nhìn thế nào, cũng giống như dùng để đối phó với hãn vậy. Hãn chậm rãi lên tiếng, "Đao thị vệ à, bỏ vũ khí xuống trước đã."

Doãn Tiểu Dao gật đầu, gác Đào Dao và Câu Hiến Kiếm lên sofa.

Hãn vẫy tay với cô, "Qua đây."

Cô thông thả bước qua bàn làm việc của hãn.

"Cô như vậy gọi là mang theo vũ khí phi pháp đấy! Sẽ bị bắt lại đấy!" Thấy cô không còn vũ khí nữa, Lam Diệm bắt đầu trở nên hung dữ, "Công ty chuyển phát nào gửi đến vậy? Tôi phải đi tố cáo."

Cô lắc lắc đầu, "Không phải chuyển phát."

"Vậy là ai?"

"Ông nội phái tới."

"..." Lam Diệm thầm hỏi ông trời, cái quán nát đó già trẻ lớn bé đều là đầu bò hết à? Hẳn than thầm một tiếng, "Đao thị vệ, cô vẫn là nên quay về sớm chút đi, sau này ở trong rừng sâu núi thẳm đừng ra ngoài nữa."

"Không về, tôi nhất định giúp Tứ Lang cai nghiện." Hôm nay Doãn Tiểu Dao nói chuyện tương đối nhiều, nhưng đi lặp lại đều là một ý.

"Nếu cai dễ như thế thì tôi đã cai từ khuya rồi." Cơn giận của hẳn bùng lên rồi, "Cô có biết tỷ lệ tái nghiện ma túy cao thế nào không?"

"Tôi biết, có tôi giúp anh." Cô nói rất kiên định.

"Giúp? Cô giúp thế nào? Hút ma túy là chuyện của mình tôi, liên quan quái gì đến cô chứ, lo chuyện bao đồng." Thật là tức chết hẳn.

Doãn Tiểu Dao nhìn gương mặt giận dữ của hẳn, cảm giác được cơn nóng nảy của hẳn, "Đợi chuyển phát của ông nội."

"... Chuyển phát gì?" Lam Diệm vỗ bàn cái bốp, "Cô còn kiếm hàng cấm gì đến đây?"

"Không phải___"

Cô còn chưa nói, hẳn đã cắt ngang, "Tôi mặc kệ cô còn có thứ quái quỷ gì, nói tóm lại, cô lập tức biến cho tôi." Âm lượng của hẳn đã đủ để nói lên cơn thịnh nộ.

"Tôi không đi."

"Phắc!" Lam Diệm cảm thấy rất phiền.

Hẳn chưa từng gặp qua ai cố chấp như vậy.

Thật ra, Lam Diệm biết là bản thân mình chưa làm quyết liệt. Trong tiềm thức của mình, hẳn có chút chần chừ.

Nếu hẳn thật sự ác độc, thì cũng không đến nỗi không đuổi được cô đi. Có lúc hẳn muốn tốc chiến tốc thắng, khiến cô đói chết cho xong, thế nhưng nhớ lại khi ở trong thang máy chỗ Lam thị, bóng lưng cô không chút do dự che chở cho hẳn, thì hẳn lại dao động. Kết quả liền trở thành, hẳn vừa hung dữ chửi mắng cô, lại vừa nuôi cô ăn no bụng.

Vẫn mãi giậm chân tại chỗ.

Mẹ nó. Vốn dĩ một mình hẳn là tốt rồi, không chút vướng bận. Ai ngờ một đứa đàn xuất hiện, ở chung lâu rồi, lại khiến hẳn cảm thấy, cuộc sống cứ tiếp tục thế này cũng không tệ. Hơn nữa, loại suy nghĩ này vừa nảy mầm, thì càng ngày càng bén rễ, khiến cho hiện tại, hẳn cũng không biết mình là muốn cô ở hay là đi.

Lam Diệm tức giận trừng mắt nhìn cô, "Cô tưởng dựa vào mấy tháng của cô là có thể giúp tôi cai nghiện sao? Ngây thơ."

"Tôi có lòng tin, Tứ Lang cũng phải có lòng tin." Liên quan đến điểm này, Doãn Tiểu Dao chừng như tin tưởng không chút nghi ngờ.

"Tôi không có!" Lam Diệm nói thật. Chuyện này ai có thể kết luận đây. Bây giờ cai rồi cũng không có nghĩa sau này sẽ không nhảy vào hố lửa lần nữa. Người có thể kiềm chế ham muốn của mình chẳng được mấy ai, huống hồ là khoái cảm của cơn nghiện thuốc cao hơn gấp trăm gấp ngàn lần khoái cảm từ chuyện giường chiếu mang đến.

Một khi đã nếm thử cảm giác hút thứ bột trắng ấy, thì chẳng còn hăng hái với chuyện khác được nữa. Tuy rằng bây giờ ngày nào hẳn cũng xem phim, nhưng lúc thật sự muốn phát tiết lại chẳng nhiều. Đối với hẳn mà nói, chẳng có gì tuyệt vời bằng việc hút thuốc phiện cả.

"Tôi giúp anh."

"Giúp thế nào?" Lam Diễm treo lên nụ cười châm chọc.

"Tôi có thuốc, còn chưa đến." Quá trình nhất định là cực khổ, nhưng cô sẽ luôn bên cạnh hẳn. Mặc cho hẳn có phải là Mỗ Mỗ khi xưa hay không, cô cũng muốn cứu vớt hẳn.

Hẳn nhíu mày, "Thuốc gì?" Hiện nay thuốc cai nghiện mà nhà nước công nhận chính là loại thuốc methadone thông thường. Thuốc để cai nghiện, hầu như đều dùng phương thức lấy độc trị độc, dùng thuốc lâu ngày, vẫn sẽ bị nghiện, vẫn sẽ chết sớm.

"Cà độc dược."

"Nghe tên... không giống là thứ gì tốt lành." Tuy rằng không phải thứ gì tốt, nhưng quả thật là thuốc có thể cai nghiện. Nhưng mà, đối với hẳn chắc không có bao nhiêu tác dụng.

"Là ông nội lên núi hái."

Lam Diễm thuận miệng hỏi, "... Ông nội của cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Bảy mươi lăm."

Hẳn lờm cô một cái, "Làm sao lại không biết xấu hổ để ông cụ già đi leo núi chứ."

"Ông nội không già." Hơn nữa, ghét nhất là người khác nói ông già.

Lam Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời xám xịt, nhưng vẫn có ánh mặt trời nhợt nhạt đâm xuyên qua tầng tro ấy. Mấy ngày nay hẳn nói đến khô hết nước miếng rồi, nhưng cô vẫn không chút lung lay. Đứa đàn độn này cố chấp đến mức độ này, hẳn cũng thật hết cách. "Đào thị vệ, tôi và cô thảo

luận một chút về hàng tôi hút." Nếu như phải cai, vậy thì trước tiên phải cho cô biết tính chất của ma túy.

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao không đổi, "Được."

Lam Diệm đi đến bên sofa, ý bảo cô cũng ngồi xuống, sau đó rót cho mình ly trà.

Thật ra hẳn không muốn nói chuyện hút ma túy với người khác, nhưng mà ở trước mặt cô, hẳn đã phá lệ không ít rồi, cũng chẳng quan tâm đến điều này nữa.

Lam Diệm nhắm một ngụm trà, sau đó dựa vào sofa.

Thứ hẳn hút từng là vua của ma túy, heroin.

Hai năm trước, Chú Lam đưa cho Lam Diệm hai gói đồ, một là heroin, một là ma túy đá.

Lam Diệm tự mình chọn món đầu tiên. Hẳn cười hì hì, giải thích với Chú Lam rằng, đồ đắt tiền mới có thể tỏ được cái phong độ của Lam thị.

Lúc đó, sau khi hẳn chọn xong, sắc mặt của Chú Lam trở nên rất kỳ lạ, nhưng không nói gì.

Sau đó Lam Diệm cũng không bao giờ đụng đến hàng đá.

Heroin và ma túy đá là hai thứ không giống nhau. Loại thứ nhất thuộc về thuốc an thần, loại thứ hai thuộc về thuốc kích thích. Hàng đá là ma túy do con người tổng hợp thành, gây tổn hại đến trung khu thần kinh đại não, lạm dụng lâu dài, sẽ dẫn đến vấn đề thần kinh. Còn heroin thì tạo nên độ lệ thuộc cả về cơ thể và tâm trí rất mãnh liệt, nhưng khi so sánh, Lam Diệm càng không muốn bị biến thành một kẻ tâm thần.

Mục đích của Chú Lam là muốn để cho Lam Diệm nghiện ngập, còn về nghiện loại hàng cấm nào, thì chẳng sao cả.

Từ khi hút heroin, Lam Diệm kiểm soát rất gắt liều lượng dùng.

Hàng mà Lam Úc sau này đưa đến cho Lam Diệm, độ tinh khiết cực cao.

Vì thế sau ba tháng, phản ứng cắt cơn của Lam Diệm trở nên mạnh hơn gấp bội. Trong cơn đau đớn, hãn nhin không được nữa, cuối cùng phải khâu phục. Bởi vì việc cơ thể miễn nhiễm với thuốc là không thể tránh, bây giờ liều lượng hút của Lam Diệm đã tăng gấp sáu lần so với lúc mới bắt đầu.

Theo lời tường thuật của Lam Diệm, sắc mặt của Doãn Tiểu Dao càng ngày càng nghiêm trọng.

Hãn nói chuyện rất bình thản.

Nhưng cô nghe vào, tâm tình lại cuộn trào, cô nhất định sẽ không tha cho hai người kia.

"Tứ Lang." Tiếng nói ra khỏi miệng Doãn Tiểu Dao lộ ra sự lạnh lẽo.

Lam Diệm dựa vào sofa, nâng mắt lên.

Cô đứng dậy, biểu tình càng lạnh lùng hơn bình thường, "Từ từ thoát khỏi ma túy." Thứ bột hãn hút quá tinh khiết, thuốc đông y thông thường căn bản không cách nào đối kháng được. Hơn nữa thuốc đông y là chữa trị mãn tính, còn nghiện thuốc lại là triệu chứng cấp tính.

Lam Diệm hơi ngẩng đầu lên nhìn cô.

Hãn nghĩ, hãn quả thật chẳng thích thú gì với việc đuổi cô đi. Cô đi rồi, hãn phải đi đâu tìm một đứa đàn độn biết rõ hãn là một tên nghiện không còn thuốc cứu rồi, nhưng lại tình nguyện bên cạnh hãn thế này đây.

"Đạo thị vệ." Lam Diệm đột nhiên cười lên, khe khẽ gọi cô.

Doãn Tiểu Đào cúi đầu nhìn hắn.

"Tối nay tôi làm món tôm hấp tỏi phi cho cô." Nụ cười của hắn nở rộ đến độ rực rỡ không gì sánh bằng.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 27

***

Ngày thảo dược được chuyển phát đến, Lam Diệm có chút buồn bực. Cuộc sống mơ màng như người say của hắn có lẽ phải kết thúc rồi.

Doãn Tiểu Đào tỏ ra rất ung dung rất tự tại, xé giấy gói xé đến là nhanh nhẹn gọn gàng.

Lam Diệm thấy thế, không kiềm được lên tiếng trêu chọc, "Đao thị vệ, bộ dạng này của cô thật là đần thối đi được!"

Cô mặc kệ hắn, sắp xếp lại thảo dược trong tay mình.

Doãn gia gia còn gửi đến mấy tờ giấy, nói là đơn thuốc.

Doãn Tiểu Đào từ từ đọc từng chữ từng chữ. Ngày trước cô không hề có kiến thức liên quan đến cai nghiện, nếu như sớm biết sẽ gặp Lam Diệm, vậy thì cô nhất định đã cần mẫn nghiên cứu.

Trên đời này không hề có loại thuốc dùng một lần là khỏe cả đời, thuốc đông y chỉ là phụ trợ.

Thuốc dùng để cai nghiện bây giờ chẳng qua chỉ có hai loại. Một loại là thay thế heroin, như methadone, tramadol, chúng đều có tác dụng phụ là sẽ gây nghiện, chỉ là không sinh ra cảm giác hưng phấn. Loại thuốc này gây thương tổn cực lớn đối với gan, thận. Còn một loại khác là thuốc chống loạn thần, nếu dùng lâu ngày, sẽ gây thương tổn lên đại não.

Dùng thuốc đông y để cai nghiện, quá trình tương đối chậm chạp, gần như là điều dưỡng chứ không phải nhằm vào bệnh cấp tính. Hầu hết mọi người đều đợi không được đến lúc thấy tác dụng thì đã bỏ cuộc.

Lòng tin vào thành công của Doãn Tiểu Dao, không chỉ đến từ tờ thăm kia, mà còn là tín nhiệm của cô đối với Lam Diệm. Tuy rằng hẳn ngày nào cũng lơ mơ, nhưng cô có một loại trực giác, rằng hẳn có đủ đầy ý chí.

Lam Diệm nhìn thấy Doãn Tiểu Dao hoàn toàn tập trung chú ý vào tờ giấy kia, lòng hẳn dâng lên thứ cảm xúc phức tạp.

Về việc cai nghiện, hẳn không hề lạc quan, hẳn chỉ là muốn đáp lại sự kiên trì của Doãn Tiểu Dao.

Vừa nghĩ như thế, hẳn cảm thấy mình quả đúng là người tốt. Đứa đàn đó có thể gặp được một người chủ thuê tâm địa lương thiện như hẳn cũng tính là may mắn rồi.

Doãn Tiểu Dao tỉ mỉ đọc hết mấy tờ giấy kia, sau đó thu dọn lại.

Trạng thái cơ thể của người nghiện khác biệt nhau, cho nên ẩn số trong quá trình Lam Diệm cai nghiện, Doãn gia gia không cách nào dự đoán trước được. Cô chỉ có thể thấy bước nào thì đi bước đó.

"Tứ Lang, chúng ta về thôi." Đây là lần đầu tiên Doãn Tiểu Dao chủ động nhắc đến lộ trình.

Lam Diệm nhắc nửa mí mắt lên, bộ dáng như chưa tỉnh ngủ, "Sớm như vậy làm gì, còn chưa đến giờ cơm trưa nữa."

"Đi về sắc thuốc."

Hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt không thay đổi, "Đao thị vệ, đừng nói là tôi chưa từng cảnh cáo cô, tôi lên cơn nghiện là không nhận người thân đâu

đấy." Tuy rằng "người thân" của hãn chỉ mong sao kiếp này của hãn bị ma túy hủy hoại luôn đi, có gì tốt mà nhận chứ.

"Tôi không sợ." Cô có thể đoán trước được trạng thái khi hãn lên cơn nghiện, nhưng cô thật sự không sợ.

"Cô không sợ, tôi sợ á!" Lam Diệm đề cao âm lượng, lên tiếng vì an toàn tính mạng của mình, "Cô giấu kỹ hai món thần khí thượng cổ của cô vào cho tôi. Dao kiếm không có mắt, đừng có làm bị thương đến tôi."

"Đó không phải là thần khí thượng cổ." Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt, "Chúng nó gọi là Đào Dao và Câu Hiển Kiếm."

Trán hãn nhăn lại, "Tôi mặc kệ cái gì đao cái gì kiếm của cô."

"Sẽ không làm anh bị thương." Dù cho cô từng có suy nghĩ trối gô hãn lại, đó cũng là trong tình huống không làm tổn thương hãn.

"Nhìn cái dáng vẻ ngơ ngơ đần đần của cô, tôi thật không yên tâm." Lúc trước, khi cơn đói thuốc lên đến cực độ, Lam Diệm chưa từng đấu lại ai, cho nên hãn không chắc chắn tính tình của mình biến đổi đến mức độ nào.

"Tôi có chừng mực."

Mà thôi, nói với đứa đần này không có được. Lam Diệm chọn đổi đề tài khác, "Đừng có nói chuyện cai nghiện với người ngoài." Hãn không tin, Chú Lam và Lam Úc để mặc cho hãn ung dung tự tại ở Hâm Thành thế này. Nếu như bị Lam thị biết được chuyện hãn cai nghiện, hậu quả khó mà lường được.

"Được." Doãn Tiểu Dao gật đầu, sau đó nhớ đến sự hỗ trợ ở bên ông nội, thế là cô bổ sung, "Hoành Quán không phải người ngoài."

Lam Diệm khinh thường bĩu môi.

Người ngoài hay không người ngoài, tạm thời hẳn không biết. Việc duy nhất hẳn có thể xác định chính là, đám đó đều là đầu bò cả.

--

Chu kỳ dùng thuốc hiện tại của Lam Diệm, so với khi mới đến Hâm Thành, đến sớm hơn một tiếng đồng hồ có lẽ.

Cho dù hẳn có cố kiểm chế, cũng không sao làm được.

Sau bữa trưa, Doãn Tiểu Dao sắc thuốc cho hẳn uống.

Lam Diệm không mấy vui vẻ, nhìn nước thuốc đen thùi lúi kia, lẩm bẫm nói, "Chắc chắn là rất đắng."

Cô cứng nhắc an ủi, "Thuốc đắng dã tật."

Hẳn nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn chén thuốc, cuối cùng nhận lấy, bóp mũi, một chén uống cạn.

Thật sự rất đắng.

Đắng tới đầu lưỡi cũng chát cả lên. Giống như cuộc đời không nhìn thấy hy vọng của hẳn vậy.

Thang thuốc đầu tiên, cả Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đều biết, sẽ không có tác dụng gì cả. Chỉ là mấy vị thảo dược, không cách nào thay thế endorphins được.

(Endorphins: hay morphine nội sinh, là hooc-môn giúp người ta vui vẻ, luôn cảm thấy yêu đời, nghĩ ra được cái mới, lúc nào cũng tự tin, căng tràn sức sống. Đặc biệt, endorphins còn là chất giảm đau tự nhiên của cơ thể, giúp giảm căng thẳng tinh thần và làm chậm lão hóa.)

Doãn Tiểu Dao cũng không dự tính để cho Lam Diệm lập tức dừng hút thuốc. Thoát khỏi ma túy là một quá trình chậm chạp, thời gian dài ngắn dựa hoàn toàn vào thể chất của cá nhân. Cô muốn quan sát phản ứng của Lam Diệm trước.

Lam Diệm uống xong chén thuốc bắc này thì nằm vật xuống ngủ khò, cho đến tận hơn năm giờ chiều mới tỉnh dậy.

Thời gian đi làm hãn buồn ngủ cực kỳ, nhà máy có hay không có hãn thì vẫn hoạt động như thường, cho nên gần đây buổi chiều hãn cũng lười qua đó. Nằm ngủ gục trong phòng làm việc còn lâu mới thoải mái bằng nằm ngủ trên giường.

Lúc tỉnh ngủ, Lam Diệm còn chưa muốn xuống giường. Thế là hãn ôm lấy chăn mềm lăn trên giường một hồi.

Nằm nướng một lúc, cách thời điểm nào đó càng lúc càng gần, hãn bắt đầu trở nên cáu bẳn.

Cơn đói thuốc từ việc hút tương đối cào cấu.

Tác dụng phụ của tiêm và hút thuốc nghiêm trọng hơn hút thuốc, cho nên lúc đầu Lam Diệm đã đặt ra quy tắc cho chính mình, hãn thà nhẫn nhịn cái dục vọng mèo cào đó, cũng không muốn hoàn toàn hủy đi cái thân thể này.

Sau này, hãn đã hiểu ra, chuyện đó căn bản là nhịn không được. Mặc cho hãn duy trì ý chí của mình thế nào, cuối cùng vẫn là chịu khuất phục.

Hiện tại, cảm giác đó lại đến rồi.

Hãn khao khát điều thuốc kia, điều thuốc mang đến sự sung sướng mà bất cứ chuyện hay vật gì cũng không thể thay thế được.

Vào lúc này, sự kiên trì của Doãn Tiểu Dao, đã bị Lam Diệm vứt ra sau ót.

Cái thăm hoẵng hoẵng cứt chớ gì đấy, giờ hãn tin mới là lạ.

Hãn một mình tự tại biết bao, dựa vào cái gì lời cô ta nói hãn phải làm theo chứ.

Cô ta là cái thá gì!

Cô ta nói miệng thì dễ rồi, người hút thuốc không phải cô ta, làm gì có chuyện nói cai là cai dễ dàng như thế.

Nếu như cô thật sự muốn giúp hãn, vậy tại sao lại không xuất hiện sớm hơn.

Suy nghĩ của Lam Diệm càng bay càng xa, theo cùng cơn đói dần đặc quánh lên, hãn đã hoàn toàn bóp nát tâm ý của Doãn Tiểu Dao.

Giờ này phút này, ngoại trừ điều thuốc đó, hãn chẳng muốn gì cả.

Nếu như có thể hút một hơi, thì chết hãn cũng cam lòng.

Lam Diệm bỗng ngồi bật dậy.

Doãn Tiểu Dao vốn ngồi một bên chợp mắt, cảm giác được động tĩnh của hãn, cô lập tức mở mắt ra.

Vẻ mặt của Lam Diệm không thoải mái như bình thường, mày cau lại, trán lấm mồ hôi, tỏ ra có chút u ám.

Cô biết được, cơn nghiện của hãn đến rồi.

Hai người nhìn nhau vài giây, Lam Diệm bùng phát trước tiên, giọng điệu nói như tát nước, "Cô cứt cho tôi!"

Đối mặt với sự bất thường của hắn, Doãn Tiểu Dao rất bình tĩnh, "Tôi từ chối."

"Thật sự tưởng tôi không đánh cô sao?" Hắn cảm thấy có kiến bò trên chỗ sâu trong khớp xương của hắn, khiến hắn khó chịu cùng cực. Hắn hất chần ra, "Cái thứ không nam không nữ nhà cô, tôi nhìn là thấy phát ghét."

Cô không tranh luận với hắn, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

"Phắc!" Lam Diệm ra sức chà xát cánh tay của mình, nhưng không thể bắt được đám kiến đó, "Con đàn ông, cô có biết xấu hổ không đấy? Bám dai còn hơn đĩa đói."

Cô vẫn mặc kệ hắn.

Lam Diệm để chân trần xuống giường, tư thế đi đứng có hơi nghiêng ngả, giọng điệu nói chuyện cũng không còn khí thế nữa, "Tôi lệnh cho cô, cút ra ngoài cho tôi."

Doãn Tiểu Dao nằm nấp tay lại, "Anh chậm chậm hít sâu vào."

"Hít ông nội nhà cô." Hắn trực tiếp đi về phía tủ. Hắn không rảnh để cãi nhau với cô, hắn phải đi hút thuốc.

"Tứ Lang." Giọng nội của cô trầm, lạnh, "Nhịn thêm chút."

Lam Diệm lúc này lòng nóng như lửa đốt, làm sao mà nghe lọt tai lời cô nói được, Hắn ba bước thành hai đi lên phía trước.

Mặt Doãn Tiểu Dao không biến sắc, đi lên giữ vai hắn lại, kéo về phía sau.

Cả người hắn vấp ngã xuống giường của cô.

Cơ giận của Lam Diệm lên cao rồi, chống người dậy găm lên giận dữ, "Tôi và cô có quan hệ cái gì chứ. Thích chỗ mồm vào chuyện người khác."

Chân trái của Doãn Tiểu Dao quy xuống giường, hai tay tóm lấy cổ tay của hắn, đè nghiêng hắn lại.

Nhất thời cơ thể hắn không ổn định, ngã xuống nệm giường, "Con đàn ông, cô thật độc ác." Hắn hận chết cô rồi.

Doãn Tiểu Dao cúi nhìn hắn, vẻ mặt trước nay chưa hề có một tia thay đổi, "Nhịn thêm chút."

Lam Diệm bị cô kèm chặt, không thể động đậy, tức đến vắng tục.

Cô đều coi như gió thoảng qua tai.

Cô nhìn gương mặt dữ tợn của hắn, cảm thấy Lam Diệm lúc trước chỉ biết ăn và ngủ mới thật sự tốt.

Cơ khó chịu trong người Lam Diệm càng lúc càng mãnh liệt, sự phản kháng của hắn cũng dần mạnh lên.

Trong một giây Doãn Tiểu Dao sơ suất, bị hắn vùng thoát. Cô trở tay lại đè hắn xuống giường.

Cơ thể của Lam Diệm lúc lạnh lúc nóng, không kèm được bắt đầu co giật. Lý trí của hắn đã bay mất từ sớm, chỉ muốn giết quách người phụ nữ trước mắt, sau đó thì hút một điếu thuốc. Mà hắn cũng thật sự rống ra lời trong lòng của mình.

Sau khi nghe những lời tồi tệ của hắn, mặt cô không hiện lên nét bất thường nào, nhưng trong lòng lại vô cùng nhớ nhung hắn của trước kia. "Tứ Lang." Cô gọi tên của hắn.

Hắn lại chẳng nghe thấy gì.

Khi trước Lam Diệm chưa từng nhịn lâu như vậy, hắn cảm thấy mình khó chịu đến sắp chết đi rồi. Trước lúc chết, hắn còn muốn hút một điếu, nếu không thì hắn sẽ thật sự chết mất.

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn đồng hồ, cuối cùng buông hắn ra.

Lam Diệm vừa được tự do thì liền lao về phía tủ, bước chân lão đà lão đảo, suýt chút thì đụng phải góc bàn.

Cô vẫn ở chỗ cũ nhìn hắn.

Hắn run rẩy nhưng nhanh chóng kéo ngăn kéo tủ ra, lúc nhặt điếu thuốc lên, ngón tay không thể điều khiển, kẹp không được thuốc.

Đầu của hắn càng cúi càng thấp, gần như muốn vùi cả gương mặt vào trong ngăn kéo. Lúc trán hắn đụng phải ngăn kéo, hắn cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Hắn dùng sức ngửi thứ mùi ở trong ngăn kéo.

Làn khói mê người ấy, đang ở ngay trước mắt.

Lam Diệm hết sức khống chế ngón tay run rẩy của mình, cuối cùng cũng thành công nhặt lên một điếu thuốc.

Sau đó bàn tay còn lại tiếp tục lục lọi trong ngăn kéo.

Không có.

Chỗ nào cũng không có bật lửa.

Hắn nôn nóng đến khó mà nhịn được, miệng lẩm bẩm nguyên rủa.

Vẫn không tìm thấy.

Lam Diệm trực tiếp ngửi một hơi điều thuốc, sau đó lại kéo ngăn tủ khác ra lục tìm.

Chính vào lúc hoảng loạn luống cuống, trong phòng đột nhiên có một tiếng "đình."

Tai của Lam Diệm chẳng nghe được lời kêu gọi nào, nhưng duy nhất tiếng động này lại không hề bỏ lỡ.

Là bật lửa.

Hắn xoay đầu nhìn nơi phát ra tiếng động.

Thế đứng của Doãn Tiểu Dao rất thẳng. Cô đóng nắp lại, sau đó lại "đình" một tiếng mở ra.

Lam Diệm chăm chú nhìn đốm lửa đó.

Cô lại dập tắt ngọn lửa, sau đó thì bắt đầu trò chơi tung hứng chiếc bật lửa trong tay.

Hắn chưa hề để ý đến vẻ mặt của cô, mắt của hắn chỉ chứa được thứ công cụ có thể đốt thuốc kia.

Doãn Tiểu Dao một phắt bắt lấy bật lửa, "Muốn à?"

Lam Diệm không nói chuyện, nhưng ánh mắt đã tiết lộ khát vọng của hắn.

Đôi mắt của cô trong trẻo lạnh lùng, "Đến mà giành."

.

Hết chương 27

.

Đôi lời: Aiza, thật ra trong quá trình làm tớ có chút nhầm lẫn, sơ sót, rằng trước đến nay cứ xài loạn hai từ hút và hít mà không phân biệt được. Mọi người đọc chương này cũng biết là Lam Diệm HÚT chứ không phải là HÍT ha. Nhân đây tớ xin được nhận lỗi với mọi người về sự bất cẩn này. _ Cúi đầu _ Máy chương đã đăng tớ đã có beta sơ lại, nhưng có bị chỉnh nhầm hay không thì không biết 😊

Thêm vào đó thì giải đáp cho bạn nào đọc chương này mà có câu hỏi rằng: Sao Lam Diệm lấy được điếu thuốc rồi không HÍT luôn đi cần gì phải HÚT? Đờ phải kiểm cái bật lửa không! Xin thưa rằng ~ qua lời miêu tả của tác giả, Lam Diệm đã trộn bột thuốc phiện vào trong sợi thuốc lá và cuộn lại rồi, nên giờ mà muốn HÍT thì gỡ thuốc ra rồi gom bột trắng lại mà HÍT, chứ không phải chỉ bỏ vào mũi rồi HÍT mạnh 1 hơi là xong đâu.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 28

***

Lam Diệm chậm chậm đứng thẳng người.

Một tay chống lên mặt bàn, ánh mắt dán chặt vào chiếc bặt lửa trên tay Doãn Tiểu Dao. Một tay khác nắm lấy điều thuốc thì đang run rẩy, từ cánh tay đến ngón tay đều đang co quắp. Hắn phải tốn rất nhiều sức mới không làm rơi điều thuốc.

Thân thể của Lam Diệm bị vây trong một trạng thái cực kỳ phù phiếm không thực. Trong cơ thể có rất nhiều nỗi đau đớn đủ hình đủ dạng, trên bề mặt da, sâu trong xương tủy, hoặc nặng hoặc nhẹ, cơn đau cứ lan tràn. Hơn nữa tim hắn bắt đầu loạn nhịp.

Nếu như bây giờ có lý trí, thì hắn sẽ không đi giành bặt lửa nữa.

Trong trạng thái bình thường, thực lực của hắn và Doãn Tiểu Dao cách biệt nhau cũng không phải chỉ có mười con phố, chứ đừng nói tới, bây giờ hắn đứng còn không vững.

Nhưng hắn của lúc này chỉ còn cái ý niệm hút ma túy nhồi đầy trong đầu, cho nên bây giờ hắn cố gắng gượng cơ thể lụn bại của mình, nhào về phía bặt lửa.

Doãn Tiểu Dao nhẹ nhàng lách người, lùi được cực kỳ thong dong. Sắc mặt của cô như thường, không vui không buồn.

Lam Diệm đứng không vững, suýt chút vấp ngã ở mép giường.

Hắn dừng bước chân, nhìn chiếc bật lửa kia, đang tính lần nữa đi giành, đột nhiên bắp thịt sau lưng truyền đến cơn đau như kim chích, thế là cơ thể hắn đang gồng chặt bỗng buông lỏng, thuận theo bàn trượt xuống. Hắn đau đến co giật liên hồi.

Doãn Tiểu Dao hơi nghiêng người, tính đến đỡ hắn dậy.

Lam Diệm đột nhiên hất tay cô ra, sau đó vẽ mặt hung ác nhét điều thuốc vào miệng, rồi hung hăng nhai nuốt.

Lúc nuốt điều thuốc, hắn bị nghẹn một hồi.

Nuốt khan thật khó mà trôi điều thuốc, nhưng hắn không lo được nhiều như vậy. Hắn ngửi được mùi thứ bột trộn lẫn với sợi thuốc, đó chính là thứ đồ thơm nhất mà hắn từng ăn.

Doãn Tiểu Dao cúi thấp lưng, bất ngờ giành lấy điều thuốc hắn đang nhai.

Lam Diệm cảm phần muốn một đao chém chết cô. Cơ thể hắn không chút sức lực, chỉ có thể dùng ánh mắt để phan thây cô.

Cô bẻ một đoạn thuốc, "Chỉ có thể hút một nửa."

"Cô mẹ nó vừa xấu xí vừa độc ác." Cơ thể hắn lấy bấy, giọng nói run rẩy.

Doãn Tiểu Dao tung hứng bật lửa trước mặt hắn một hồi, "Anh nói nữa, tôi sẽ không đưa anh."

Tuy rằng Lam Diệm không tỉnh táo lắm, nhưng đã có thể nghe hiểu được. Thế là hắn mím môi lại, không nói thêm.

Cô cân nhắc thời gian, quyết định không làm khó dễ hãn nữa, đem bát lửa và thuốc bỏ vào tay hãn. Sau đó cô ngồi xồm xuống, nhìn gương mặt của hãn.

Đồ vừa đến tay, Lam Diệm liền hoàn toàn mặc kệ cô. Hãn vội vàng đốt thuốc, sau đó hít hai hơi thật đầy.

Công hiệu của việc hút đến khá chậm, ma túy cần phải hấp thu qua đường dạ dày, ruột mới có thể vào đường máu. Lam Diệm không chuẩn bị dụng cụ tiêm chích cho mình, cho nên mặc dù lúc này cực kỳ cấp thiết, nhưng hãn cũng không còn con đường khác.

Nửa điếu thuốc, nhanh chóng gọn gàng đã hút xong. Cảm giác bồng bênh không được mãnh liệt như lúc trước, cào cào trái tim hãn càng thêm ngứa ngáy.

Lam Diệm chuyển ánh mắt đến ngăn kéo. Nơi đó còn có rất nhiều rất nhiều thuốc.

Doãn Tiểu Dao cảm nhận được ý đồ của hãn, một phắt ngăn hãn lại, "Chỉ được nửa điếu."

Hãn gắng sức giãy ra, nhưng lại bị sức mạnh của cô kẹp cứng ngắc. "Biến đi! Cái đồ xấu xí!"

"Tứ Lang, không sao đâu." Doãn Tiểu Dao trước nay không thích nói chuyện, cũng không biết an ủi người khác, chỉ có thể lặp lại, "Không sao đâu." Thuốc bắc lúc này cũng có tác dụng an thần, qua khoảng thời gian này rồi, hãn sẽ không khó chịu như thế nữa.

Tuy rằng liều lượng hút heroin sẽ phụ thuộc vào mức độ lờn thuốc của từng cá thể mà tăng lên, nhưng nó cũng có một thời gian bán hủy (1), chỉ cần không bổ sung liên tục thì sẽ dần dần tiêu mất trong cơ thể. Trong thời gian bán hủy, con nghiện sẽ sản sinh ra phản ứng cắt cơn kịch liệt.

Doãn Tiểu Dao không cho Lam Diệm sử dụng phương pháp cai khô (2). Phương pháp cô chọn là, kéo dài thời gian bán hủy, giảm thiểu đau đớn khi cắt cơn.

Đương nhiên, giảm thiểu không có nghĩa là không có.

Ngày tháng mà Lam Diệm phải chịu đựng, còn dài lắm.

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao giằng co rất lâu.

Cuối cùng, hãn cũng yên lặng.

Thời gian cơ thể duy trì cảm giác hưng phấn rất ngắn.

Qua đi rồi, hãn không còn chút sức lực, ngã sang một bên.

"Tứ Lang." Doãn Tiểu Dao thấp giọng gọi hãn.

Mắt của Lam Diệm không mở ra, đáp một câu không rõ, "Ừm."

Cũng chính bởi vì đang nhắm mắt, nên hãn đã bỏ lỡ khoảnh khắc biểu cảm biến hóa của Doãn Tiểu Dao. Gương mặt cứng nhắc của cô, lướt qua một tia dịu dàng.

Cô nhẹ nhàng chạm lên vết thương trên trán hãn, "Đau không?"

Lam Diệm khẽ lắc đầu.

Heroin làm tê liệt thần kinh, hãn không cảm nhận được cơn đau.

Cô vỗ vỗ vai hãn, "Đứng dậy."

"Không muốn." Hãn rụt người lại.

Doãn Tiểu Dao khăng khăng dìu hãn dậy, "Đi nghỉ ngơi." Lúc cô đụng vào phần trên người hãn, phát hiện trước ngực, sau lưng của hãn toàn là mồ hôi, chiếc áo ướt sũng.

Lam Diễm mệt lử, động cũng không muốn động. Hãn dứt khoát đè toàn bộ trọng lượng xuống vai cô.

Cô nửa dìu nửa khiêng, đặt hãn xuống giường.

Hãn vừa chạm xuống giường liền càng thêm rã rời. Tư thế chẳng thay đổi chút nào, mắt vừa nhắm lại thì đã ngủ mất.

Doãn Tiểu Dao giúp hãn xử lý vết thương trên trán. Cô nghĩ, đợi sau khi hãn tỉnh táo lại, ắt hãn sẽ oán trách vết thương này xuất hiện trên gương mặt đáng để kiêu ngạo của mình.

Cô thấy áo của hãn ướt nhẹp, nên cũng cởi ra, sau đó giúp hãn đắp chăn lên, che kín mít lại.

Lam Diễm lâu bầu một tiếng, hắt chăn ra.

Cô sợ hãn cảm lạnh, lại đắp lên lại. Sau đó chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống một chút.

Lúc Lam Diễm ngủ, Doãn Tiểu Dao lại lấy đơn thuốc Doãn gia gia gửi đến ra xem. Cô dự tính quan sát thêm mấy ngày, rồi sẽ cân nhắc điều chỉnh đơn thuốc.

Doãn gia gia còn gửi đến mấy cuốn thư tịch có liên quan, cô đều lật ra tỉ mỉ đọc hết.

Doãn Tiểu Dao rất khó mà tập trung toàn bộ tinh thần để làm một chuyện gì đó, bởi vì lúc nào cô cũng đều duy trì sự cảnh giác của mình. Đây là thói quen nhiều năm.

Lam Diệm trở mình bao nhiêu lần, thì cô nhìn qua hăn bao nhiêu bận.

Cho đến khi hăn tỉnh dậy.

Lam Diệm nhắm mắt ngáp một cái, sau đó thì nghiêng người. Hăn ngủ rất dễ chịu.

Lúc dễ chịu này, hăn vô ý thức gãi gãi eo vài cái.

Sau đó, hăn ấn ấn eo của mình, lại sờ sờ lưng của mình, rồi lại vỗ vỗ vai của mình.

Lam Diệm đột nhiên mở bừng mắt, kéo chăn ra nhìn vào trong.

Khỏa thân.

Cũng may, nửa người dưới, quần vẫn còn.

Hăn dùng chăn che trước ngực, ngồi dậy, sau đó ánh mắt hướng thẳng về phía Doãn Tiểu Dao, "Nói! Cô thừa lúc tôi ngủ, đã làm chuyện gì không thể nhìn người rồi hả!"

Hăn vừa nói chuyện, Doãn Tiểu Dao liền biết, Lam Diệm xấu xa nóng nảy quay lại rồi. Cô đặt sách trong tay xuống, "Tại hạ quang minh lỗi lạc."

"Tôi nhõ vào!" Lam Diệm hoàn toàn bọc kín mình trong chăn, "Có người quan minh lỗi lạc nào lung tung cởi quần áo của người khác không."

"Anh ra mồ hôi, quần áo ướt." Cô nhàn nhạt giải thích, không thấy gì bất ổn.

Lam Diệm nhú mày, "Kiếm có!"

Doãn Tiểu Dao nghe lời lên án vô lý của hăn cũng mặc kệ. Cô tự bước ra khỏi phòng.

Lam Diệm thấy cô không trả lời cũng hết hứng thú. Hấn lập tức xuống giường, tốc độ mặc áo nhanh đến trước nay chưa từng có.

Hấn ngủ giấc này không tính là quá lâu. Bây giờ là buổi tối tám giờ hơn.

Hấn và cô đều chưa ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Lam Diệm ra ngoài lục tủ lạnh.

May là hôm qua đã mua rất nhiều rau, tối nay còn có thể có một bữa tối phong phú.

Hấn vào nhà bếp.

Doãn Tiểu Dao cũng ở đó.

Lam Diệm hung dữ, "Cuồng rình trộm!"

"Tôi không rình trộm." Doãn Tiểu Dao dùng đũa khuấy trộn thảo dược trong nồi.

"Ai tin cô." Hấn ngửi thấy mùi thuốc bắc kia, nhăn mũi, "Hôi quá."

"Thuốc đắng dã tật." Cô vẫn là câu nói này.

"Hừ hừ." Hấn thuận miệng đáp lại hai tiếng, sau đó bắt đầu biểu diễn tay nghề đại đầu bếp của mình. Giữa chừng, hấn còn táo bạo nói rằng, "Đao thị vệ, cô đi khắc một tấm bảng hiệu "Trù thần" cho tôi đi."

(Trù thần = thần bếp)

"Được." Cô cảm thấy danh xưng này đối với hấn mà nói chính là "có bản lĩnh tất có tiếng tăm".

Lam Diệm nghe lời khẳng định của cô, cười đến là vui vẻ.

Liên quan đến tình trạng bi thảm khi này hẳn lên cơn nghiện, hai người đều không nhắc đến. Dường như cả hai đều coi như không có chuyện gì.

Thật ra, trong khoảng thời gian đó, Lam Diệm vẫn có ký ức. Cũng bởi vì có ký ức, cho nên hẳn biết khi không có ma túy, hẳn đau đớn biết chừng nào. Hẳn thật sự không muốn thể nghiệm quá trình nước lửa hành hạ này. Thế nên trên bàn ăn, hẳn nhìn Doãn Tiểu Dao đã ăn hết ba chén cơm, "Đạo thị vệ, cô vẫn là về nhà cày ruộng đi."

Chưa đến một giây đồng hồ, cô đã trả lời, "Tôi từ chối."

"Cô thật đáng ghét." Ăn của hẳn, ở nhà hẳn, mà hết lần này đến lần khác lại không chịu nghe lời hẳn.

Doãn Tiểu Dao không lên tiếng, tự lo gấp rau gấp thịt.

Hẳn nói gì cô cũng không quan tâm.

Cô là một người khi niềm tin đã kiên định thì sẽ luôn luôn xông về phía trước. Cô muốn nhìn thấy Lam Diệm sau khi đã cai nghiện.

Cô nhất định sẽ được nhìn thấy.

--

Ăn xong cơm, ngay cả av hẳn cũng không còn tâm tình để xem, chỉ muốn đi ngủ.

Doãn Tiểu Dao ép hẳn uống thuốc, hẳn rất bất mãn.

Lúc tắm rửa, nhìn thấy vết thương trên trán mình, Lam Diệm càng phần nộ bất bình, "Thật là bảo vệ chủ không hết mình!"

Nhưng hẳn không hơi sức đi oanh tạc Doãn Tiểu Dao, hẳn quá buồn ngủ rồi. Thế là vừa nhào lên giường hẳn đã ngủ mất.

Doãn Tiểu Dao biết nguyên nhân hẳn thèm ngủ là bởi vì uống thuốc.

Lúc tiếng ngáy của hẳn vang lên, cô vẫn tiếp tục nghiên cứu thư tịch liên quan.

Nửa đêm, Lam Diệm đột nhiên tỉnh dậy.

Hẳn cảm thấy cực kỳ bứt rứt, còn có chút buồn nôn.

Nếu không bổ sung đủ liều heroin thì sẽ mất ngủ, cho nên, rất nhiều người đều lệ thuộc vào thuốc chống loạn thần.

Lam Diệm đại khái đoán được thang thuốc bắc kia của Doãn Tiểu Dao có tác dụng an thần, nhưng công hiệu không kéo dài.

Hẳn còn chưa thật sự thoát khỏi ma túy mà đã kéo đến một đồng phản ứng cắt cơn rồi. Hẳn không dám tưởng tượng, một khi ngừng hút thuốc, thì lúc đó sẽ rơi vào cảnh địa ngục như thế nào.

Đáng sợ nhất là, thời gian bán hủy của heroin kết thúc cũng không có nghĩa là việc cai nghiện đã thành công, phía sau còn cả thời kỳ phục hồi lâu dài. Quá trình cai nghiện rất đau đớn, gia đoạn trị liệu phục hồi cũng không dễ chịu gì. Con nghiện đã hút thuốc phiện lâu ngày, cơ quan sinh lý không còn giống như người bình thường. Exorphins của ma túy phá hủy endorphins nội sinh của bản thân cơ thể người. Khi exorphins biến mất, mà endorphins lại sản sinh không kịp, thì các bệnh chứng tích lũy sẽ lập tức bạo phát. Hơn nữa, không chỉ bạo phát vào giây phút đó, mà ai cũng không biết đó sẽ là bệnh gì.

(Exorphins: đại khái là những hợp chất giống morphine trong ngũ cốc làm ngũ cốc có khả năng gây nghiện.)

(Endorphins: hay morphine nội sinh, là hooc-môn giúp người ta vui vẻ, luôn cảm thấy yêu đời, nghĩ ra được cái mới, lúc nào cũng tự tin, căng tràn

sức sống. Đặc biệt, endorphins còn là chất giảm đau tự nhiên của cơ thể, giúp giảm căng thẳng tinh thần và làm chậm lão hóa.)

Lam Diệm nằm trên giường không xong, mà ngồi dậy cũng không được.

Hắn lại vì sự kiên trì của một đứa đàn mà đưa mình vào nỗi thống khổ chưa từng biết đến.

Hắn mới là một đứa đàn!

Hắn phiền muộn trong lòng, càng sợ sệt cai nghiện, lại càng nôn nóng sốt ruột.

"Tứ Lang." Giây phút hắn tỉnh dậy, Doãn Tiểu Dao đã cảm giác được.

Lam Diệm xoay đầu nhìn về phía cô. Phòng không mở đèn, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng hình lờ mờ của cô, "Làm cái gì!" Thái độ của hắn tồi tệ.

"Tại sao không ngủ?"

"Vì ngủ không được."

"Tôi có cách." Doãn Tiểu Dao vừa nói vừa vặn mở đèn đầu giường.

Hắn hoài nghi nhìn cô.

Cô ngồi xuống mép giường, "Năm sắp."

Sắc mặt Lam Diệm có chút khác thường, "Đao thị vệ, tôi cảnh cáo cô nhé, nếu như cô dám hủy đi sự trong trắng của tôi thì phải chịu trách nhiệm đó!"

(1) Raw là [半衰期.] - (hóa) thời kỳ bán phân rã/ chu kỳ nửa phân rã; (y, dược) thời gian bán hủy/ bán thải: nói riêng về thuốc, đây tức là phân nửa thời gian thuốc sẽ mất đi công hiệu trong cơ thể. Trong vòng thời gian của

hai lần "thời gian bán hủy" nhất định phải dùng thuốc 1 lần để duy trì tác dụng của thuốc.

(2) Cai khô [干戒] theo baidu có người giải đáp là cai nghiện ở nhà và không dùng thuốc hỗ trợ. Theo các phương pháp cai nghiện thì đây là cách "Cô lập bệnh nhân, ngưng hoàn toàn sử dụng ma túy, cho dùng thuốc trị vật vã, đau nhức".

Ở chương 23 tớ đã edit từ [干戒] là "tự cai nghiện", giờ kiếm được bài về các phương pháp cai nghiện và từ [干戒] dịch thô ra đúng là "cai khô". Xin được đính chính lại vậy.

Chủ yếu là từ xưa đến nay chưa nghe qua từ "cai khô" nên không biết có từ này luôn -_-

Chương 23 tớ đã sửa lại rồi nên các bạn đọc sau bỏ qua đoạn này nhé.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 29

***

Doãn Tiểu Dao tất nhiên là không muốn sự trong sạch của Lam Diễm. Trên thực tế, cô không có cái khái niệm nam nữ đó. Cô thành thật nói, "Tôi xoa bóp cho anh."

Đôi mày của Lam Diễm nhướng lên, "Cô còn biết món này?"

Cô gật đầu, "Doãn gia chúng tôi tương truyền qua mấy đời."

"Cô không phải họ Dao sao?" Lam Diễm nói chuyện cũng không có sức lực, không hiểu sao hẫng lại hoang mang bối rối, có một loại cảm xúc cực kỳ bi quan dâng lên trong lòng.

"Tại hạ không phải họ Dao." Câu nói này, cô đã nói hai lần.

"Đao thị vệ." Hẫng trở người, "Tâm trạng của tôi hỏng bét rồi."

"Tôi biết." Doãn Tiểu Dao nói câu này rất khẽ, "Tứ Lang."

"Ừm?" Cái tâm lý bi quan chán đời đột nhiên đến kia, khiến tinh thần hẫng sa sút. Hẫng đang cật lực khắc chế để khiến cho cảm xúc mình ổn định lại.

"Từ từ sẽ ổn." Giọng điệu cô nói chuyện không phải kiểu bình tĩnh như thường ngày, mà nhu hòa rất nhiều.

"Đột nhiên tôi muốn khóc." Lam Diệm cũng không biết tại làm sao, nhưng hẳn cứ cảm thấy rất khó chịu, rất nhiều thứ bi thương tuôn trào ra ngoài, nhưng hẳn lại không thể nói cụ thể là cái gì.

"Tôi sẽ ở cùng anh."

Lam Diệm nghe là nghe thấy, nhưng cảm xúc của hẳn vẫn sụp đổ. Đột nhiên hẳn cắn thật mạnh ngón trỏ của mình. Cơn đau từ đầu ngón tay cùng mùi tanh ngọt của máu làm hẳn dịu đi đôi chút.

Doãn Tiểu Dao vẫn khẽ giọng an ủi, "Tứ Lang, anh sẽ hạnh phúc."

Lam Diệm mông lung nhìn lên trần nhà.

Doãn Tiểu Dao thấy hẳn cắn chặt ngón trỏ không buông, liền kiên quyết giữ lấy cằm của hẳn, để khiến hẳn nhả ra.

Hẳn nhỏ giọng trách mắng, "Lo chuyện bao đồng."

Cô đứng dậy đi về phía túi hành lý của mình.

Cô vừa đi, hẳn lại tiếp tục cắn ngón tay.

Doãn Tiểu Dao tìm ra một sợi dây đai dệt, kéo căng theo chiều ngang hai lần.

Lam Diệm không để ý đến động tác của cô, hẳn đang đắm chìm trong thế giới bi thương của mình.

Cho nên, lúc cô nhanh chóng quấn chặt đôi tay của hẳn, hẳn không có chút nào phòng bị.

"Cô ____" Hẳn trừng mắt nhìn lại.

"Đừng có làm thương tổn bản thân." Doãn Tiểu Dao khôi phục lại giọng điệu bình bình, dùng khăn giấy lau đi vết máu trên đầu ngón tay của hã.

Lam Diễm im lặng, sau đó nằm thẳng xuống. Hã nhắm mắt lại, cơn hoang mang trong lòng khiến hã không biết làm thế nào.

Doãn Tiểu Dao ngồi xuống đầu giường, để hã xoay đầu về phía mình, sau đó nhẹ nhàng xoa ấn lên huyệt vị trên đầu hã.

Từ nhỏ cô đã học trung y, vị trí huyệt vị nắm bắt rất chuẩn xác.

Mới bắt đầu, đầu của Lam Diễm có chút không thích ứng, chẳng bao lâu sau thì ổn hơn nhiều.

Hã thở ra một hơi, thả lỏng thần kinh đang căng thẳng.

Doãn Tiểu Dao điều chỉnh độ sáng của ánh đèn.

Đêm tối tĩnh mịch, ánh sáng lờ mờ.

Lam Diễm nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Doãn Tiểu Dao cúi đầu nhìn hã.

Hã vẫn đang nhíu mày.

Hơn 20 phút sau, cuối cùng đầu mày của hã cũng giãn ra.

Cô cảm thấy yên lòng.

--

Ngày cai nghiện đầu tiên của Lam Diễm, tuy rằng gian nan, nhưng ít nhất cũng đã trôi qua.

Thế nhưng, hăn nghĩ đến những ngày sau này cũng phải chịu đựng thứ đau đớn kia, không khỏi có chút buồn bực.

Buồn bực một hồi, hăn đi làm bữa sáng.

Sau khi bước vào nhà bếp, hăn không còn buồn bực nữa.

Lam Diệm chiên hai cái trứng cuộn phô mai, sợ rằng Doãn Tiểu Dao ăn không no, hăn lại làm mấy miếng bánh nướng áo đường cát, kết hợp với súp kem nấm.

Trong phòng khách, Doãn Tiểu Dao ngửi thấy mùi thơm, cô nhịn không được bước vào nhà bếp nhìn hăn.

Lam Diệm của lúc nấu ăn cực kỳ hấp dẫn. Không cái kính gắt gỏng, không lờ đờ buồn ngủ. Hăn của lúc này trông vô cùng thuận mắt.

Động tác trên tay Lam Diệm không ngừng lại, hăn liếc cô, "Cô phải nộp thêm tiền ăn mới được, lượng ăn của cô gấp hai lần tôi đấy!"

Cô nhìn trứng cuộn phô mai, "Tôi không có tiền."

"Không có tiền thì cuốn gói về quê đi."

"Sinh hoạt phí của tôi do anh phụ trách."

"Tôi đã nghèo đến thế này rồi, cô còn sống chết bám lấy nữa." Hăn bỏ bữa sáng lên đĩa.

Doãn Tiểu Dao giúp hăn bưng ra ngoài bàn ăn, sau đó cô lấy chén muống ra, bày ngay ngay ngăn nắp.

Lam Diệm bưng cái khay còn lại ra, hăn mới đặt xuống, cô đã ngồi xuống bắt đầu ăn.

Lam Diệm ăn được mấy miếng trứng cuộn, lại bắt đầu lo lắng cho một ngày mới.

Cai nghiện. Điều đó có nghĩa là mỗi ngày hẳn đều phải trải nghiệm thứ đau đớn một giây tựa như cả năm dài, thật là buồn CMN phiền. Nhân sinh vô vọng. Mới qua một ngày, hẳn đã có tâm lý sợ hãi đối với phản ứng cắt cơn rồi.

Hắn đã ăn xong một cái trứng cuộn.

Doãn Tiểu Dao ở đối diện đang bắt đầu gặm bánh nướng áo đường cát.

Lam Diệm uống mấy ngụm súp kem nắm thì ngừng lại. Khẩu vị của hắn không được tốt lắm.

Cô cảm giác được sự suy sụp của hắn, khẽ giọng nói, "Đợi một chút uống thuốc."

Hắn cúi đầu nhìn tay nghề của mình, "Ờ."

"Sẽ cực khổ, tôi sẽ giúp anh." Lời dỗ dành của Doãn Tiểu Dao nói thật gượng gạo.

Lam Diệm ngẩng đầu nhìn cô. Gương mặt của cô vẫn là cái vẻ không gọn chút sóng, hắn ngoài cười nhưng trong không cười, "Ha ha."

"Ăn xong cơm, chúng ta ra ngoài chơi."

"... Chơi cái gì?" Hắn buông muống xuống.

"Chơi trò anh thích."

Hắn bĩu môi, "Tôi chẳng thích gì cả."

"Ra ngoài dạo dạo."

"Tôi không muốn đi."

Doãn Tiểu Dao gặm xong hai miếng bánh nướng, "Tôi mời anh ăn dưa hấu."

"Bà mẹ nó ai muốn cô mời dưa hấu chứ."

Nói là nói như thế, vậy mà.

Mặc cho Lam Diệm không muốn ra khỏi nhà đến mức nào, hấn vẫn bị lôi ra ngoài. Hấn thật hận mình đánh không lại Doãn Tiểu Dao.

Nhìn cô hiên ngang đi đằng trước, hấn cúi kính hỏi, "Rốt cuộc thì cô muốn đi đâu?"

"Không biết." Doãn Tiểu Dao trả lời.

"Không biết cô còn ra ngoài làm con khỉ gì chứ!" Lam Diệm cảm thấy không có hứng thú, chỉ muốn đi thẳng về nhà.

Lại bị cô túm lấy cổ áo, "Đi đến nơi anh muốn chơi."

"Chơi cái con khỉ! Tôi không muốn chơi."

"Đi chơi, sẽ không nghĩ tới thứ khác nữa." Nếu không, dù mới buổi sáng hấn cũng khó mà chịu nổi.

Lam Diệm sững người, lúc này cuối cùng cũng hiểu được ý muốn của cô. Phút chốc, hấn chỉ có thể thấp giọng nói một câu, "Đồ đần."

--

Khoảng cách giữa các thị trấn trong Hâm Thành, ngồi xe cũng không xa.

Lam Diệm google một xíu những món ăn chỗ chơi của Hâm Thành, chỉ vào một địa điểm, "Đi, chúng ta đi chơi tàu lượn siêu tốc!" Đi chơi trò giật

gân một chút, để dọa cho những bệnh độc kia sợ chạy biến hết đi.

"Được." Nghe lời như Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm suýt chút thì muốn sờ đầu cô, vẫn may, lý trí đã khống chế được.

Hai người đi lên xe buýt, trên đường đi đi dừng dừng, tốn hết hơn một tiếng đồng hồ mới đến công viên trò chơi.

Lam Diệm từ xa xa nhìn qua phía những vòng lượn của tàu lượn siêu tốc, "Đao thị vệ, cô chơi qua trò tàu lượn siêu tốc chưa?"

"Chưa."

Đáp án trong dự liệu. Hãn nhẹ bằng như gió mây, "Ồ, vậy thì nhất định đừng có sợ chết khiếp nhé. Cái thứ đó khủng bố lắm đó, nếu như cô sợ thì tôi không có giúp cô đâu đấy."

"Tôi không sợ." Doãn Tiểu Dao chưa từng chơi qua, nhưng cô biết là chuyện thế nào.

"Không sợ là tốt." Hãn cười xấu xa.

Hâm Thành là một thành phố nhỏ, không phồn hoa sầm uất được bằng Thương Thành. Vào những ngày trong tuần, du khách đến chơi cũng không nhiều.

Hai người xếp hàng chưa đến 10 phút thì đã tới lượt.

Lam Diệm ngân nga câu hát, đi qua chọn chỗ ngồi.

Hai nữ sinh dãy sau chăm chú nhìn gương mặt của hãn, kề tai nhau nói nhỏ, "Đẹp trai quá." Sau đó lén lút cười cười.

Doãn Tiểu Dao nhìn hai cô gái một cái, sau đó nghiêng nghiêng đầu, nghiêng cứu đường nét sắc sảo của hã. Lúc trước khi nhìn thấy Lam Úc trên tạp chí, cô còn nghĩ, hai anh em này có gương mặt rất đẹp. Bây giờ, trong mắt cô, Lam Úc sớm đã xấu xí đến không biên giới rồi. Chỉ có Lam Diệm, càng ngày lại càng có sức quyến rũ.

Lam Diệm chọn dây thứ nhất, hã chỉ ước mong sao Doãn Tiểu Dao sợ đến mặt mũi biến sắc. Hã quay đầu lại, thấy cô dán mắt nhìn thẳng vào mình, không nhin được lại hung dữ lên, "Còn ngần người làm cái gì đó! Qua đây."

"Được." Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao như thường, đi đến bên hã.

Đợi khi cô ngồi xuống, Lam Diệm kiểm tra thiết bị an toàn cho cô, "Đừng có sợ đến khóc thét nhé." Đang nói, hã gỡ khóa an toàn của cô ra, rồi lại cài vào, sau đó kéo kéo một chút.

"Được." Doãn Tiểu Dao nhìn động tác của hã, ánh mắt lại dời lên gương mặt hã.

Hã hơi ngược mắt lên, liền chạm vào ánh mắt của cô, "Làm cái gì, có phải cô có suy nghĩ không an phận với tôi không?"

"Không phải." Câu trả lời của quân tử trong sáng vô tư.

Đường ray của tàu lượn siêu tốc này là vừa xoay vừa chuyển hướng, thời gian là 25 phút. Còn chưa bắt đầu khởi động thì đã có mấy cô nữ sinh kêu thét lên rồi.

Bên phía Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao không có động tĩnh.

Đột nhiên, điện thoại của Doãn Tiểu Dao rung lên. Cô thò tay vào trong túi lục một chút, móc điện thoại ra.

Màn hình hiện thị người gọi đến là Doãn gia gia.

Lam Diệm muốn kêu cô dừng bắt máy, nhưng động tác của cô rất nhanh, "Chào ông nội."

Lam Diệm ở bên cạnh thầm mừng cô đồ đàn.

Lúc này tàu lượn đã khởi động.

Tiếng kêu ré vang khắp bốn phía.

Đoàn tàu rầm rập ngửa mặt đẩy lên điểm cao nhất.

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh nói chuyện điện thoại với Doãn gia gia, "Đúng thế, buổi tối anh ấy ngủ không được."

Lam Diệm, "..."

Đoàn tàu bắt đầu chúi xuống, tốc độ nhanh như điện. Tiếng gió vù vù quét qua bên tai, vang lên ở đằng sau toàn là tiếng kêu thét, hỗn tạp cả tiếng của nam lẫn nữ.

Doãn Tiểu Dao, "Cháu đang ngồi tàu lượn, ổn lắm."

Lam Diệm, "..."

Đoàn tàu bắt đầu lắc mình, hành khách bị treo ngược trên không trung, xoay vòng 360 độ.

Doãn Tiểu Dao, "Buổi tối cháu thêm cho anh ấy vị thuốc."

Lam Diệm, "..."

Lúc này, đã đến đoạn uốn khúc nhất, bởi vì bị mất trọng lượng, cơ thể nhẹ hẫng như cọng lông chim, giống như bay lên vậy. Thế giới phía trước mặt chỉ có bầu trời xanh thăm thẳm.

Doãn Tiểu Dao, "Lúc lên cơn nghiện anh ấy rất đau."

Lam Diễm, "..."

Liên sau đó là một cú bổ nhào xuống, bức tranh bầu trời bị cắt thay bằng màu xanh xám của dãy núi xa xa.

Doãn Tiểu Dao, "Dạ được."

Lam Diễm, "..."

Sau đó thì Doãn Tiểu Dao cúp máy. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng hưởng thụ cảm giác của tàu lượn, kết quả, hành trình đã kết thúc.

Sau khi đoàn tàu dừng lại, Lam Diễm không nói năng gì, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Doãn Tiểu Dao theo hẫng rời khỏi.

Đợi đi ra khỏi khu vực tàu lượn, hẫng quay đầu lại, nhàn nhạt nói, "Sau này chơi tàu lượn đừng có nhận điện thoại nữa. An toàn là trên hết."

"Được." Doãn Tiểu Dao trả lời rất sáng khoái, sau đó vì cảm tạ ý tốt của hẫng, cô nói, "Ngồi tàu này nghe điện thoại không quen, di động suýt chút thì rơi mất."

"..." Sao hẫng có thể dần đến mức dẫn cô đến chơi tàu lượn siêu tốc nhỉ. Vốn muốn nhìn thấy vẻ mặt cắt không còn giọt máu của cô, kết quả, vẫn là cái đức hạnh ấy, "Cô dần quá rồi."

Doãn Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn mặt hẫng. Dưới ánh nắng mặt trời, đường nét của hẫng sâu xa tới nỗi có thể biến thành những ảnh lồng nhau trùng chéo.

"Cũng may cô dẫn đến cùng đến tận." Lam Diệm tiếp tục đi về phía trước, "Có câu nói cái gì ấy nhỉ? Độ dần đủ nặng thì tự nhiên thành đáng yêu. Ngày nào đó đụng phải một đứa mắt mù, nói không chừng người ta sẽ cảm thấy cô dễ thương."

Doãn Tiểu Dao không trả lời.

"Nhưng mà." Lam Diệm ngừng lại một chút, xoay đầu lại nhìn cô, đột nhiên cong miệng lên cười, "Đàn ông mắt mù ấy, giờ khó tìm lắm."

Sau đó hẳn tự mình ngân nga một giai điệu không ra bài gì, hát rằng, "Đao thị vệ không gả đi được..."

Doãn Tiểu Dao quay đầu nhìn lại tàu lượn siêu tốc ở sau lưng.

Cô biết, hẳn sẽ chơi vui mà.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 30

***

Vừa đến trưa, Lam Diệm liền trở về nhà.

Vội vàng nấu cơm, lại vội vàng ăn.

Doãn Tiểu Dao biết hẳn không mấy vui vẻ, sau khi im lặng rửa xong chén, cô vào phòng với hẳn.

Lúc này Lam Diệm nhìn nhìn đồng hồ, chưa tới hai giờ. Vẫn chưa tới thời gian lên cơn nghiện, hẳn đã nóng lòng rồi. Miệng khô lưỡi đắng, bực dọc buồn nôn.

Hắn nhìn Doãn Tiểu Dao một chút.

Cô ngồi trên sofa đọc sách. Bây giờ cô xem chuyện giúp hẳn cai nghiện như là sứ mạng của mình vậy, một khi rảnh rỗi liền cầm sách đọc.

Buổi sáng hẳn còn cảm thấy cô thật có lòng, bây giờ cơ thể khó chịu rồi, hẳn liền hướng về mặt ác độc mà suy nghĩ về cô.

Lam Diệm cắn cắn ngón trỏ, đang cân nhắc khả năng mình len lén đi hút thuốc. Với thân thủ của Doãn Tiểu Dao, hẳn không có phần thắng. Cách duy nhất, chính là tách cô ra.

Lúc này đầu óc của hẳn vẫn còn tương đối minh mẫn, hiểu rõ đạo lý hút ma túy hủy cả một đời. Chỉ là khi cơn đau ập đến, hẳn lại không tự chủ mà nhìn về phía ngăn kéo giấu thuốc kia.

Doãn Tiểu Dao chú ý đến hắn, ngẩng đầu lên.

Lam Diệm chợt dạ, chỉ biết hung dữ nói, "Tôi không thoải mái."

"Ừm." Cô đứng dậy, cầm lấy thuốc viên ở bên cạnh, "Uống cái này."

"Cái trò quý gì thế."

"Vitamin."

"..."

"Còn có canxi."

"..."

"Bổ sung dinh dưỡng rất quan trọng."

"Cám ơn!" Hắn hung hăng.

"Không cần khách sáo." Doãn Tiểu Dao dường như không nghe ra được ý châm chọc của hắn.

--

Ngày tháng cai nghiện của Lam Diệm là như thế này, thỉnh thoảng hắn lại muốn khiêu chiến với Doãn Tiểu Dao, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc: Đến ngày thứ ba, Doãn Tiểu Dao thu hết tất cả thuốc của hắn lại.

Lam Diệm muốn bóp chết cô.

Hắn vốn là muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một, cũng coi như là chẳng ảnh hưởng gì. Từ sau khi đụng phải một đĩa đần, hắn lại phải đi trên con đường gian khổ chống chọi lại ma túy. Con đường này, dài đằng đẵng chẳng thể nhìn thấy phía cuối.

Doãn Tiểu Dao nắm giữ tất cả thuốc phiện mà Lam Diệm có. Không chỉ là thuốc cuộn thành điếu, ngay cả hai gói bột Lam Úc đưa đến, cô cũng tịch thu luôn.

Mỗi ngày cô chỉ cho Lam Diệm nửa điếu thuốc.

Muốn nhiều hơn, mơ cũng không có.

Bất luận Lam Diệm chửi mắng cũng tốt, xin tha cũng được, giả bệnh cũng vậy, Doãn Tiểu Dao đều không bị tác động.

Lam Diệm chịu đựng nỗi đau đớn của nước sôi lửa bỏng. Ngày ngày hẳn đều uống thuốc, mãi cho đến ngày thứ tư, hẳn mới cảm giác được những thứ thuốc này bắt đầu có chút tác dụng an thần.

Bây giờ giấc ngủ của hẳn rất kém, không thể khôi phục lại trạng thái thềm ngủ như trước kia nữa.

Mỗi khi vào lúc này, Doãn Tiểu Dao nhỏ nhẹ khẽ tiếng nói chuyện với hẳn. Hẳn không rõ cô đang nói những gì, cơ thể hẳn lúc lạnh lúc nóng, ý thức cũng hỗn loạn.

Hẳn cảm thấy mình chính là đang đi dạo trước quý môn quan.

Có lúc tỉnh táo lại, biết rằng mình vẫn còn sống, hẳn cũng không biết là nên bi thương hay nên vui mừng.

Heroin trong cơ thể thiếu hụt, khiến cho những bệnh chứng ẩn tàng trong cơ thể Lam Diệm lục tục lộ ra. Đầu khớp xương ngứa ngáy vô cùng, hơn nữa bây giờ hẳn cực kỳ sợ đau buốt.

Doãn Tiểu Dao nghe xong triệu chứng của hẳn, ra ngoài mua calcium gluconate, ép buộc tiêm cho hẳn, rồi lại điều chỉnh liều thuốc đông y an thần của hẳn.

(Calcium gluconat tiêm (dung dịch 10%; 9,47 mg hoặc 0,472 mEqCa⁺²/ml) là nguồn cung cấp ion calci có sẵn và được dùng điều trị hạ calci huyết trong các bệnh cần tăng nhanh nồng độ ion calci huyết như: Co giật do hạ calci huyết ở trẻ sơ sinh, do suy cận giáp, hạ calci huyết do bù chất điện giải, sau phẫu thuật cường cận giáp, thiếu vitamin D, nhiễm kiềm...) [1]

Nếu cho Lam Diệm nhớ lại những ngày tháng này, thì chỉ có bốn chữ: sống không bằng chết.

Nhưng khi cơn nghiện thuốc qua đi, hần lại thấy vô cùng may mắn khi có một Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh mình. Cô mạnh mẽ hơn hần nhiều lắm, nếu như không có cô, hần căn bản không thể chịu đựng nổi.

Thật ra, sở dĩ Doãn Tiểu Dao có thể ở lại bên hần là bởi vì võ công và sức mạnh cực cao. Đối thành một người bình thường khác, thì đã bị Lam Diệm của lúc lên cơn nghiện giết chết từ khuya rồi.

Trải qua mấy ngày so chiêu, Doãn Tiểu Dao biết, Lam Diệm thật ra không yếu ớt như trong tưởng tượng của cô. Hần vì một điều thuốc, cũng có thể cùng cô đánh vài hiệp.

Lúc đánh không lại cô, hần sẽ chửi mắng. Cái gì khó nghe thì chửi cái đó, hơn nữa còn có thể bắn liên thanh liên tưng tục, không hề ngừng nghỉ giữa chừng.

Doãn Tiểu Dao nghe vậy, không phản bác. Cô nghĩ, bây giờ hần đang bị bệnh, nói bậy bạ không chọn lựa từ ngữ. Đợi đến khi hần khỏe mạnh rồi, tất thấy sẽ tốt thôi. Cô không so đo với người bệnh.

Từ tối ngày thứ hai Lam Diệm không vào nhà bếp nữa. Hần chống chọi với ma túy đến chẳng chút sức lực, làm gì còn lo được cơm nước nữa.

Vừa bắt đầu, là gọi món bên ngoài.

Nhưng ăn tới ăn lui thì cũng chỉ mấy hàng quán đó. Ăn hết hai ba ngày, Lam Diệm không vui nữa. Bắt bẻ món này món kia, cứ lải nhải đám đầu bếp này công lực không được một phần mười của hãn. Hãn cúi kính cực kỳ.

Thế là Doãn Tiểu Dao liền trói Lam Diệm lại, tự mình ra ngoài mua cơm. Khi hãn rời khỏi tầm mắt của cô, cô sẽ lo lắng hãn vì để cởi trói mà tổn thương chính mình. Cho nên cô luôn đi nhanh về chóng.

Lúc Lam Diệm bị trói lại, suy nghĩ bay khắp nơi, có hôm còn bay về ngày hãn không cần thận hút cái thứ này. Những nhân vật trong hồi ức hỗn hỗn độn độn, hãn cũng không nhớ nổi rốt cuộc là chuyện thế nào.

Trong khung cảnh rung lắc nhấp nhোang đó, có người đưa một điều thuốc qua cho hãn.

Hãn nhận lấy.

Người đó giúp hãn châm lửa.

Hãn rít một hơi. Mùi rất hắc.

Sau đó còn có chuyện gì nữa, thì thế nào hãn cũng không nhớ được.

Lúc Doãn Tiểu Dao trở về, nhìn thấy Lam Diệm đang nhăn mày, lo lắng rằng hãn lại đau đầu, thế là cô đi qua ngòai xông bên mép giường, xoa nắn huyết thái dương giúp hãn.

Lam Diệm mở mắt ra, gạt tay của cô đi.

Cô lẳng lặng nhìn hãn.

Hãn chậm rãi ngồi dậy, "Đao thị vệ, tôi cảm thấy tôi không xong rồi." Hãn cai thuốc năm ngày, dường như đã già đi 50 tuổi, chức năng của cơ thể giảm sút trầm trọng.

Cô khẽ giọng nói, "Mấy ngày trước đã qua rồi."

"Đó là bởi vì mỗi ngày tôi còn hút." Lam Diệm râu ria lồm chồm, tinh thần suy sụp cực kỳ, tuyệt vọng sùng đầy trong giọng nói, "Một khi ngừng hút, tôi thật sự chống chọi không nổi."

"Năm ngày trước, anh cũng nói không được." Doãn Tiểu Dao nhìn vào đôi mắt hẩn.

"Cô về quê có được không? Đừng quản tôi nữa." Hẩn rũ đầu xuống, nói chuyện cũng thật tổn sức.

"Tôi không đi."

Lam Diệm và cô không cách nào nói chuyện được, cô hoàn toàn không biết biến chuyển. Rốt cuộc là cái vùng nông thôn nào đã sinh ra cái đứa đầu đất này đây.

Hẩn nằm lại xuống giường, kéo chăn đắp qua đầu.

Mấy ngày này, hẩn gần như đều trôi qua trên giường, đa phần thời gian, giống như một cái xác.

Lam Diệm suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cuộc sống trước kia của hẩn, lại nghĩ đến phe cánh của Lam Úc và Chú Lam.

Có lúc, Lam Diệm bị Doãn Tiểu Dao đầu độc, thì sẽ ảo tưởng rằng: Lúc mình tự do rồi, hẩn sẽ mở một tiệm cơm nhỏ, khi vắng khách thì sẽ ra đầu đường mại nghệ ca hát. Tích góp đủ tiền cưới vợ rồi, hẩn sẽ chọn một người vợ xinh đẹp, bằng lòng rửa chén... Có lẽ người xinh đẹp đều sẽ không chịu rửa chén, vậy thì chọn một người vợ bằng lòng rửa chén, không cần xinh đẹp lắm cũng được. Sau đó nữa thì sinh mấy đứa con.

Thật đúng là một tương lai tốt đẹp.

--

Lam Diệm có hơn nửa tháng trời không đi làm.

Có khi Lý Dũng Hoa gọi điện đến, nhằm vào lúc Lam Diệm tỉnh táo, hẳn sẽ đùa cợt vài câu với Lý Dũng Hoa.

Nếu như lúc ấy đang lên cơn, Lam Diệm sẽ hoàn toàn mặc kệ. Thậm chí có lần còn hung dữ dùng sức ném bay điện thoại. Đợi khi cơn đau đốn qua đi, Lam Diệm mới gọi lại.

Ngày cai nghiện thứ chín, Lam Úc gọi điện đến.

Cũng may vào lúc đó, ngoại trừ toàn thân không chút sức lực ra thì thần trí của Lam Diệm vẫn tỉnh táo.

"Anh hai." Lam Diệm thở phì phò.

Lam Úc nghe thấy động tĩnh của Lam Diệm, lờ mờ đoán ra gì đó, cười khê, "Em ba, sao dạo này không thấy chú đến công ty vậy?"

"Công ty?" Lam Diệm ngáp một cái, "Công ty gì?"

"Nhà máy ống khói chú phụ trách."

"Nhà máy thì nhà máy thôi." Lam Diệm buồn bực nói, "Anh hai nói đến công ty, kiểu như đẳng cấp cao lắm, em chẳng phải ứng lại được."

Lam Úc không nói gì.

Lam Diệm lại bắt đầu thở gấp, "Anh hai, em không muốn đi làm nữa."

"Ồ? Làm sao rồi?"

"Hàng đợt đó, em sắp dùng hết rồi. Anh hai, em sợ, anh..." Giọng nói của Lam Diệm nhuốm vẻ suốt ruột, "Có thể kiếm cho em thêm một chút?"

Doãn Tiểu Dao đã nghe thấy, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Lam Diệm.

Lam Diệm nháy mắt với cô.

Hàn ý trong mắt cô tan đi, lại cúi đầu đọc sách.

"Ha." Lam Úc khịt một tiếng, "Em ba, chú có biết anh đã trả cho Quý tổng bao nhiêu tiền rồi không? Hàng nhiều như thế, cái đồ phá gia nhà chú lại chuyên môn chọn thứ mắc mỏ để chơi."

"Anh hai." Lam Diệm bộ dạng như muốn khóc, "Không có hàng, em sẽ chết đó."

"Bây giờ ngày ngày chú không đi làm, chỉ chăm chăm chơi cái thứ đó?"

Lam Diệm tránh không trả lời, tiếp tục van nài, "Anh hai, anh kiếm cho em một chút đi. Em làm trâu làm ngựa cho anh cũng được."

"Cái thứ không tiền đồ. Gần đây có một đám cảnh sát truy quét hàng cấm đến Thương Thành, kiếm hàng không dễ."

"Anh hai, em thật sự sắp chết đến nơi rồi."

"Quý tổng đi tránh bão rồi."

"Cầu xin anh."

"Quý tổng trở về rồi hẵng nói."

Lam Diệm vừa mừng vừa sợ, "Cám ơn anh hai."

"Em ba, thấy chú đau đớn như thế, anh làm sao nhẫn tâm được. Sẽ gửi cho chú mấy món quà nhỏ thực dụng trước."

"Cám ơn anh hai."

Sau khi cúp máy, Lam Diệm hỏi, "Đạo thị vệ, tôi còn bao nhiêu ma túy nữa."

Giọng điệu của hắn rất tự nhiên, Doãn Tiểu Dao cũng trả lời rất tự nhiên, giống như chuyện đang bàn bạc chỉ là về thời tiết, "19 điều thuốc, và hai gói lớn bột."

"Nếu ra khỏi nhà, cô đưa tôi vài điều. Ngộ nhờ gặp phải chuyện gì thì tôi còn kịp thời ứng phó." Không biết Chú Lam và Lam Úc đã đấu đến như thế nào, tuy rằng Lam Diệm biết mình là một con tốt thí, nhưng có thể kéo dài một ngày thì hay một ngày.

"Được." Doãn Tiểu Dao nghiêm túc thêm một câu, "Nhưng không được phép hút."

Lam Diệm không ừ hử gì.

Nói ra thì, quan hệ hiện tại của Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao, đang đi trên hai thái cực.

Lúc lên cơn nghiện, hắn nhìn cô quả thật như là kẻ thù truyền kiếp, còn khi chịu đựng qua cơn đau đớn, cô lại là người hắn tin cậy nhất, tin cậy đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy khó mà tin được.

Lam Diệm nghĩ, nếu như ngày nào đó Doãn Tiểu Dao phản bội hắn, vậy thì hắn sẽ thật sự vĩnh viễn bị giam cầm dưới địa ngục, không bao giờ thoát khỏi được nữa.

--

Quà mà Lam Úc đưa đến, được đựng trong một cái hộp lớn, bên ngoài còn cột bằng ruy băng màu hồng.

Bởi vì món quà này, Lý Dũng Hoa đặc biệt mời Lam Diệm về nhà máy.

Lam Diệm thật sự không muốn ra khỏi cửa, chân của hắn tựa như bước trên hư vô.

Lý Dũng Hoa lại nói, Lam Úc căn dặn, quyết toán của nhà máy là do Lam Diệm phụ trách xét duyệt.

Lam Diệm phiền chết đi được. Tình trạng bây giờ của hắn, đến nhà máy chịu chưa được mấy tiếng đồng hồ đã lên cơn nghện.

Hắn tính toán thời gian, hỏi xin Doãn Tiểu Đào nửa liều thuốc trước thời hạn.

Rít mạnh hết liều thuốc, hắn mới bắt xe đến nhà máy.

Lý Dũng Hoa dựa theo lời căn dặn của Lam Úc, đích thân giao hộp quà cho Lam Diệm.

Lam Diệm nhìn thấy mấy sợi ruy băng màu hồng, nhin không được cảm thấy buồn nôn.

Đợi khi Lý Dũng Hoa ra khỏi phòng làm việc, Lam Diệm liền chặc chặc mấy tiếng, "Khiếu thẩm mỹ kém thật."

"Đúng thế, rất xấu." Doãn Tiểu Đào phụ họa theo.

"Đoán xem đây là cái gì?" Lam Diệm cầm cây kéo bên cạnh lên, roẹt roẹt cắt bỏ ruy băng.

"Không biết."

Khóe môi của Lam Diệm treo nụ cười giễu cợt, "Chắc chắn không phải thứ gì tốt."

Sau khi mở ra, bên trong là dãy hộp nhỏ xếp hàng ngay ngắn.

Thứ đựng trong hộp, là kim tiêm.

Editor: Thật ra khi đọc truyện thì tớ sẽ lướt nhưng edit thì tớ thường soi chi tiết liên quan đến chuyên môn chuyên ngành. Lý do thứ nhất là để check xem thông tin tác giả đưa vào có thể tin được bao nhiêu phần, việc này chủ yếu là để thỏa mãn tính tò mò của tớ thôi. Thứ hai là a/ nếu check được thông tin thì đưa ra đây cho mọi người cùng biết thêm, rằng tác giả không viết bậy, b/ check không được thì hỏi xem độc giả có ai biết không, nhớ khi tớ kiểm không ra thông tin rồi đổ cho tác giả viết bừa, trong khi tác giả đã "làm bài tập đầy đủ, trọn vẹn" thì oan cho tác giả quá. Vậy nên, ai có hiểu biết về lĩnh vực này thì chia sẻ nhé!

[1] Đoạn Tiểu Doãn cho Tiểu Lam dùng calcium gluconate ~ Như đã nói ở trên, thuốc này công dụng là để bổ sung canxi. Triệu chứng của Tiểu Lam là 'đau khớp xương giữa ngón vô cùng', hoặc VN gọi là 'triệu chứng giò bò trong xương', tớ google thì thấy ở VN mọi người bảo khi tự cai nghiện ở nhà thì nên uống canxi để bù lại lượng canxi bị thiếu do chơi ma túy, giảm triệu chứng giò bò trong xương; còn tra trên baidu thì họ bảo là chuẩn bị calcium gluconate để dùng khi có triệu chứng đau khớp xương giữa ngón, trong truyện thuốc này là ở dạng DUNG DỊCH (tiêm), tuy nhiên cũng có dạng VIÊN NÉN (uống).

Mà phần trên Tiểu Doãn đã có chuẩn bị viên canxi cho Tiểu Lam rồi, phía dưới lại tiêm calcium gluconate làm gì nhỉ?! -___- Hết canxi dạng viên?! -____-

Với lại, cũng thắc mắc rằng nếu học đông y thì có học tiêm thuốc nữa hả?!

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 31

***

Lý Dũng Hoa miêu tả, quản đốc Lam cười hi hi bê hộp quà kia trở về, sau đó thì đi làm liền mấy ngày, sau đó nữa, thì lại cúp làm.

Bởi vì nghiệp vụ trong nhà máy bắt đầu trở nên bề bộn, Lý Dũng Hoa cũng chẳng rảnh đi để ý chuyện đi trễ về sớm của quản đốc Lam và chủ nhiệm phân xưởng đó.

Lần tiếp theo Lý Dũng Hoa gặp lại Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao, là trong buổi lễ sinh nhật của chủ tịch Lam thị ở Thương Thành.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lý Dũng Hoa cảm thấy Lam Diệm ồm đi một vòng, sắc mặt cũng xanh xao, nhưng nụ cười thì vẫn xán lạn như thường, bên cạnh vẫn là cô chủ nhiệm Dao kia theo sát.

Nếu nói quản đốc và chủ nhiệm không có quan hệ gì, cho dù đánh chết thì Lý Dũng Hoa cũng không tin. Ông nhìn hai người đó, lúc nào cũng như ở chung một khung hình.

Lý Dũng Hoa bận rộn kết thân với các loại người làm ăn kinh doanh, cũng không để ý nhiều đến Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao.

Vào một giây phút nào đó, ông ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng lưng của Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao biến mất vào trong hành lang.

--

Buổi lễ sinh nhật của chủ tịch của Lam thị, vô cùng có thanh thế. Hễ đã từng cùng Lam thị hợp tác qua, đều nhận được thiệp mời.

Lam Diệm, trên danh nghĩa là Nhị thiếu gia, đương nhiên không ngoại lệ.

Hắn tham gia mà chẳng vui vẻ gì.

Ngày đó, sau khi nhận được thiệp mời sinh nhật, khi tỉnh dậy, Lam Diệm liền ngồi bên mép giường, trầm mặc cả một hồi.

Chính vào lúc Doãn Tiểu Dao tính bước đến hỏi, thì hắn lên tiếng, "Đao thị vệ, trả hai gói bột lại cho tôi."

Ánh mắt của cô lập tức lạnh đi, "Tôi từ chối."

"Tôi là muốn xử lý một chút." Lam Diệm liếc cô một cái.

Doãn Tiểu Dao quan sát vẻ mặt của hắn, thấy vẫn là vẻ cau có thường ngày. Cô bèn ra ngoài, sau đó tìm lại đưa cho hắn. Khi đưa qua, cô cảnh cáo, "Nếu như bị tôi phát hiện anh lại hút thuốc, tôi sẽ không khách sáo."

Lam Diệm nhếch miệng, "Ôi, tôi sợ quá đi à."

Hắn lại cuốn chùng mười điếu thuốc.

Trong quá trình này, hắn thật sự không nhẫn nại được. Thừa lúc Doãn Tiểu Dao giúp hắn bỏ thuốc vào hộp, hắn yên ắng dùng ngón trỏ chấm một chút, cúi đầu đưa vào miệng.

Còn chưa kịp nuốt, sống bàn tay của Doãn Tiểu Dao bổ tới.

Lam Diệm đau đến té ngã ra sau.

Thần sắc cô ẩn chứa tức giận, giật lấy túi đựng trên tay hẳn, nhìn hẳn chăm chặp.

Hẳn ho khan vài cái, cười gượng, "Chỉ một tí tẹo." Nói xong hẳn kiên quyết, "Đem hai gói này đổ xuống bồn cầu."

Doãn Tiểu Dao kéo dây đai dẹt ở bên cạnh ra.

Lam Diễm trợn tròn mắt, "Này này, tôi còn chưa lên cơn nghiện mà."

"Không tin anh được." Rất nhanh gọn, hẳn đã bị cô trói chặt.

Doãn Tiểu Dao đem hai gói bột đó cùng toàn bộ thuốc lá cuộn đều thu hết lại, còn dùng giẻ lau chùi sạch sẽ bột phấn rơi ra bên ngoài. Sau đó cô vào nhà vệ sinh, xé hai gói bột ra, đổ bỏ toàn bộ.

Trong không khí ngập tràn thứ mùi chua.

Cô nhìn xoáy nước cuốn trôi thứ đồ hại người kia đi, trong lòng nảy ra tâm tình hận rèn sắt không thành thép.

Khi bước ra ngoài, nhìn cái dáng vẻ ngã trên giường của Lam Diễm, Doãn Tiểu Dao nhin không được cho hẳn một đấm. Sức lực không lớn.

Hẳn trừng cô, "Được rồi. Sau này anh hai còn gửi cái thứ đồ chơi đó qua thì toàn bộ giao cho cô xử lý hết, được chưa?"

Doãn Tiểu Dao gật đầu, đi lên giúp hẳn cởi trói, "Tứ Lang, anh phải thật tốt."

Lam Diễm không trả lời.

Hẳn chưa nói cho cô biết, tỷ lệ tái hút heroin, là 100%.

--

Cho đến sáng ngày hôm sinh nhật, Lam Diệm mới bắt đầu tự hỏi làm sao để đến Thương Thành.

Nhà máy chỉ có chiếc xe bánh mì nát kia.

Lam Diệm suy nghĩ một hồi liền bực tức, "Với nhan sắc của tôi, thế nào cũng phải là Lamborghini hay Maserati mới xứng được chứ. Wuling Hongguang là cái thứ gì?" Nói xong, hắn theo thói quen tiếp thêm một câu, "Đao thị vệ, cô nói có đúng không?"

(Wuling Hongguang: hiệu xe giá bèo của Trung)

Doãn Tiểu Đao căn bản không để ý đến nội dung phía trước của hắn, gật đầu trả lời, "Đúng."

Cuối cùng, Lam Diệm dự định bắt xe buýt về Thương Thành.

Vốn ra, hắn không muốn Doãn Tiểu Đao đi cùng. Đối với Lam Diệm mà nói, nhiệm vụ của cô đã kết thúc, không có lý do nào tiếp tục ở bên cạnh hắn thêm. Hơn nữa, Lam Úc nhìn thấy cô, nói không chừng lại nổi điên lên. Thật đáng lo.

Nhưng cô vẫn cứ đi theo, mắng chửi thế nào cũng đuổi không được.

Lam Diệm chỉ đành mua hai tờ vé xe.

Trên quãng đường về, Lam Diệm quát mắng, "Thật chưa từng gặp qua người nào đần hết cả phần người khác như cô. Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, chuyến này không có chuyện của cô."

"Tôi phải bảo vệ anh."

"Cô bảo vệ cái thân của cô đi, đồ đần." Nói xong hắn xoay đầu ra ngoài cửa sổ, mặc kệ cô. Bây giờ tinh thần của hắn rất kém, hết lần này tới lần

khác lại không thể muốn ngủ là ngủ, chỉ có thể nhìn chăm chăm bầu trời để giết thời gian.

Lúc đến Thương Thành là hơn một giờ chiều.

Hai người còn chưa ăn cơm.

Lam Diệm không thèm ăn, nhưng vẫn dẫn Doãn Tiểu Dao đi ăn buffet.

Hắn nhắc mãi, "Dao thị vệ, ăn no bữa cơm này, sau này chúng ta đường ai nấy đi."

Doãn Tiểu Dao cắt một miếng bít tết lớn, "Đợi khi chúng ta đều hạnh phúc mỹ mãn rồi thì sẽ đường ai nấy đi."

"Ai cùng cô hạnh phúc mỹ mãn chứ?" Lam Diệm muốn cầm dao nĩa lên chĩa chết cô.

Chính vào lúc này, điện thoại của Lam Diệm báo có tin tức. Cầm lên xem, hóa ra trợ lý của chủ tịch lập một nhóm wechat, kéo hết người mang họ Lam lớn lớn nhỏ nhỏ vào.

Trong nháy mắt, những lời chúc mừng ngài chủ tịch ùn ùn kéo tới.

Lam Diệm nhìn một cái, đám người bợ dít này hẳn đều không quen, Lam Úc không nói chuyện, Chú Lam cũng không có. Cho nên Lam Diệm cũng không tham gia náo nhiệt.

Hắn đặt chế độ cho nhóm này thành im lặng.

Doãn Tiểu Dao ăn được rất nhiều. Trên bàn mâm mâm đĩa đĩa chất thành đống, 99% đều là cô ăn.

Lam Diệm chỉ uống một chén canh, ăn một chút rau xanh.

Hắn nhìn bộ dáng ăn như rồng cuốn của cô, không hiểu sao tâm tình tốt lên, "Đao thị vệ, cô phải ăn cả phần của tôi đấy, không thì chúng ta lỗ to."

"Được." Doãn Tiểu Đao trả lời rất sáng khoái.

Hắn không kiềm được than thầm: Thật là cái đứa đàn được ăn no uống đủ là chẳng buồn chẳng lo mà.

Sau bữa cơm trưa, Lam Diệm về nhà một chuyến.

Hắn uể oải cực kỳ, gần như là miễn cưỡng chống đỡ thân thể. Lần này có giường, hắn liền ngã xuống.

Đây là ngày thứ hai mươi hắn cai nghiện. Hai mươi ngày đau đớn kinh khủng, ngày nào cũng chỉ có nửa liều thuốc. Qua ngày mai, ngay cả nửa liều thuốc hắn cũng sẽ không còn nữa. Bởi vì Doãn Tiểu Đao chỉ cho phép hắn quá độ 20 ngày. Sau đó, hắn sẽ hoàn toàn không được dùng.

Nghĩ thôi đã đáng sợ, lúc đó sẽ còn gian nan hơn cả trước kia.

Có lúc, Lam Diệm cũng muốn tự sát cho rồi. Cho dù là cai dứt, kéo lê tấm thân bệnh đau đầy người này, còn có thể sống được bao lâu chứ.

Suy nghĩ này chung quy chỉ là suy nghĩ. Bởi vì, hắn có một Doãn Tiểu Đao đủ để cho hắn dựa dẫm và tin tưởng.

Lam Diệm ho hai cái, quay đầu lại hỏi, "Đao thị vệ, cô nói hôm nay nửa liều thuốc kia của tôi, có thể tăng lượng thành một liều không?"

"Không thể." Doãn Tiểu Đao trực tiếp từ chối.

Hắn không ngạc nhiên chút nào, lật người qua nghỉ ngơi.

Doãn Tiểu Đao đi đến giúp hắn giãn cơ, để hắn ngủ được thoải mái một chút.

Cô tỉ mỉ nhìn gương mặt của hắn.

Sắc mặt của hắn rất kém.

Lúc nhìn hắn đau đớn đến co quắp, lòng cô cũng chẳng dễ chịu gì. Cũng chính bởi vì vậy, cô không thể mềm lòng.

--

Sau khi tỉnh dậy, Lam Diệm đòi Doãn Tiểu Dao nửa liều thuốc.

Hai ba ngày này, hắn đã cảm thấy đỡ hơn nhiều. Thậm chí không còn vì vòi thêm nửa liều thuốc mà đòi chém đòi giết với Doãn Tiểu Dao nữa.

Hắn vẫn là trốn vào trong phòng vệ sinh để hút.

Lam Diệm lưng dựa vào tường, đốt thuốc.

Khói thuốc lượn lờ, hắn nửa nhắm mắt, cơ thể dần dần trượt xuống, cho đến khi ngòì bệt dưới mặt đất.

Lam Diệm của lúc này đang vui sướng. Sự bất đắc dĩ của hiện tại, bệnh đau của cơ thể, đều không liên quan gì với hắn. Hắn nghe người, rất yên lặng. Thậm chí hắn cảm thấy, cứ thế này chết đi, cũng rất dễ chịu.

Giây phút tuyệt diệu thế này, ngoại trừ liều thuốc kia, chẳng thứ gì khác có thể thay thế.

Sau khi thần trí tỉnh táo lại, Lam Diệm trở về thực tại. Hắn gắng vực dậy tinh thần, chống lên tường đứng dậy.

Lúc nâng mắt lên, Lam Diệm nhìn thấy bóng người trong gương.

Bây giờ hắn ốm tới mức quần áo cũng rộng thùng thình, cả người tản ra một loại trạng thái bệnh tật. Cho dù bây giờ hắn có giả vờ lạc quan thế nào,

trên mặt vẫn chẳng có một tia sức sống. Hắn nhìn bản thân, trong đầu trôi nổi bốn chữ: gần đất xa trời.

Hắn và Doãn Tiểu Dao quen biết mới có hai tháng, rốt cuộc là cố chấp thế nào, mới khiến cho cô đối với hắn không chịu từ bỏ thế này. Câu hỏi này, trong hai mươi ngày nay, hắn vẫn luôn muốn hỏi, nhưng từ đầu đến cuối chưa hé môi.

Lam Diệm đứng đó cả một hồi, cho đến khi thần trí hoàn toàn rõ ràng, hắn rửa mặt, cạo râu ria mới mọc. Tiếp đó hắn tự chế nhạo nói, "Thoạt nhìn, vẫn là một thanh niên đầy triển vọng."

Khi ra ngoài, hắn lấy hộp kim tiêm ra từ túi hành lý.

Ánh mắt Doãn Tiểu Dao rét lạnh.

Hắn cười cười với cô, "Chúng ta cũng không thể phụ tấm lòng của anh hai chứ, đúng không?"

Cô đã hiểu.

Doãn Tiểu Dao tiêm dịch dinh dưỡng vào tĩnh mạch trên cánh tay của Lam Diệm. Cô cố ý tiêm lệch đi.

Lam Diệm nhìn cô, cảm thấy đáng vẻ chuyên chú của cô bây giờ không hiểu sao lại thấy đáng yêu, thế là hắn hì hì đến véo má cô.

Tay của hắn vừa vươn ra, Doãn Tiểu Dao đã tự động vào trạng thái phòng bị. Nhưng bởi vì là hắn, cô không chế mình không cản lại.

Lam Diệm véo hai má của cô, cười đến là vui vẻ, "Đao thị vệ, cái đồ đàn này." Hắn còn nhéo thêm hai ba lượt.

Doãn Tiểu Dao rút kim tiêm, vỗ vỗ nơi mạch máu lưu lại mấy vết máu tụ, hỏi, "Giống không?"

"Giống cực luôn." Lam Diệm buông má của cô ra.

Hắn tìm chọn trong tủ áo ra một bộ vest đen tuyền, phối hợp với áo sơ mi màu xanh nhạt. Không chọn cà vạt. "Vẫn may là quần áo size vừa và nhỏ vẫn còn giữ lại, ốm thêm tí nữa cũng còn đồ để mặc."

Thay áo ra ngoài, hắn nhìn về phía Doãn Tiểu Dao.

Cô vẫn luôn mặc đồ vận động.

Lam Diệm hừ một tiếng, "Đao thị vệ, cô thế này không vào được đâu." Ý của câu nói của hắn là, cô đừng đi nữa.

Trong thoáng chốc, Doãn Tiểu Dao không mấy quen hắn ăn mặc nghiêm chỉnh thế này, ba giây sau mới trả lời, "VẬY TÔI MẶC QUẦN ÁO CỦA ANH."

"Cô làm gì mà đi đâu cũng dính lấy tôi vậy?"

"Bởi vì chuyến này đi lạnh ít dữ nhiều."

"..." Lam Diệm trầm mặc, rồi chuyển chủ đề, hỏi, "Doãn Tiểu Dao, năm nay cô mấy tuổi rồi?"

"Hai mươi lăm." Doãn Tiểu Dao không chút giấu diếm.

"Nhìn không ra đấy." Lam Diệm giật mình, "Cô ăn cơm nhiều hơn tôi tận hai năm, sao còn đần như vậy chứ?"

Cô nhìn hắn một cái, không trả lời.

"Cô hiểu cái gì gọi là lạnh ít dữ nhiều không?" Hắn nghiêm mặt giáo huấn, "Ý nghĩa chính là, có thể 25 tuổi là cô đã nghèo rồi."

"Tôi biết."

"VẬY CÔ CÒN THEO TÔI LÀM CÁI GÌ?"

"Nếu như không theo anh, có thể 23 tuổi là anh đã nghèo rồi."

"..." Lam Diễm không muốn để ý đến cô nữa, "Ha, không tranh luận với cô nữa. Mạng sống của cô, cô tự mình lo lấy đi."

Lúc sắp đi, hắn tìm ra một hộp thuốc lá thông thường.

Khi ném hộp thuốc về phía Doãn Tiểu Dao, hắn cười cười, "Phòng trước vô hại."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 32

***

Con người của Lam Diệm, lúc đối xử với Doãn Tiểu Dao, là điển hình của loại người nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hắn hung hăng mĩa móc quần áo của Doãn Tiểu Dao một hồi, dáng điệu không muốn đứng chung một chỗ với cô. Thế nhưng giây tiếp theo, hắn lại dẫn cô đến cửa hàng cao cấp.

Là cửa hàng âu phục.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Lam Diệm, cười yêu kiều tiến lên, "Lam nhị thiếu."

Đuôi mắt của Lam Diệm nhướng lên, "Tôi quen cô sao?"

Sắc mặt của nhân viên cửa hàng cứng lại một hồi, rồi sau đó lại cười, "Lam nhị thiếu thật là quý nhân hay quên chuyện." Khi đang nói chuyện, ánh mắt của nhân viên quét về phía Doãn Tiểu Dao.

(Quý nhân hay quên chuyện [贵人多忘事]: vốn là dùng để chỉ quan lớn thái độ ngạo mạn, không nhớ bạn cũ, sau này dùng để châm chọc chế nhạo người hay quên.)

Sau khi chú ý thấy, Lam Diệm cười hì hì nói, "Nào nào, giới thiệu một chút, vị này là Dao Dao đáng yêu của tôi." Trong lời nói có sự kiêu ngạo không tự phát giác được.

"Quả nhiên thanh lệ thoát tục." Cô nhân viên nói dối không chớp mắt.

Doãn Tiểu Dao quay lại nhìn nhân viên cửa hàng, ánh nhìn chăm chặp đó khiến cô nhân viên lạnh cả sống lưng. Nhân viên vội vàng quay sang phía Lam Diệm, "Xin hỏi, hôm nay Lam nhị thiếu muốn chọn kiểu dáng thế nào?"

Lam Diệm đưa mắt nhìn quanh cửa hàng, "Chọn một bộ âu phục thích hợp cô ấy."

Nhân viên có chút kinh ngạc. Cô ta nhìn bức tường bằng phẳng nơi ngực Doãn Tiểu Dao, mặt mũi là một cô gái, nhưng khí chất thì lại rất trung tính, có phần không phân rõ được nam nữ.

Tất cả tâm tư, cô nhân viên đều che giấu dưới nụ cười công việc. Một lát là cô ta đã chọn được bốn bộ kiểu dáng ôm người.

Lam Diệm quét mắt qua, chỉ để lại hai bộ đen tuyền, "Chọn cho cô ấy thêm cái áo sơ mi trắng."

Nhân viên lập tức ân cần đưa qua.

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn Lam Diệm, lại nhìn nhìn quần áo, đáp một tiếng rồi nhận lấy, vào phòng thử đồ.

Nhân viên mời Lam Diệm ngồi xuống, còn châm ly trà nóng.

Lam Diệm nghịch ly trà, ánh mắt thỉnh thoảng lại chuyển về phía phòng thử đồ.

Lúc Doãn Tiểu Dao bước ra, vẫn là bộ dáng mặt không biểu cảm đó.

Cô cao 1.7m, thân người dong dỏng, trông thì còn cao gầy hơn cả một người đàn ông 1.7m. Nút của áo sơ mi, cô khâu lại hết. Sơ mi trắng, vest

đen, quần tây đen, phối hợp với khí khái anh hùng của cô, quả thật phù hợp một cách lạ thường.

Lam Diệm đánh giá một hồi, cảm thấy cô của lúc này, đẹp hơn tất cả những những bà thím hăn đã gặp qua. Chỉ là ngực bị quần quá phẳng, đáng tiếc cho một bộ ngực đẹp.

Hăn không khỏi nhớ lại dáng ngực của Doãn Tiểu Dao. Độ cong thẳng đứng kia thật hoàn hảo.

"Lam nhị thiếu..." Nhân viên lên tiếng cắt đứt liên tưởng của Lam Diệm.

Hăn hoàn hồn lại.

"Anh..." Vẻ mặt của nhân viên không được tự nhiên, đưa khăn giấy qua, "Anh... chảy máu mũi rồi..."

Lam Diệm bình tĩnh nhận lấy, nhẹ nhàng lau mũi mình, "Thời tiết mấy tháng nay ấy, nóng nực khô hanh quá."

Lam nhị thiếu nhìn một đũa ngực phẳng lì không nam không nữ mà chảy máu mũi, cái tin bất quáai chấn động này, trong phút chốc cô nhân viên chịu không nổi, chỉ có thể cười khan, "Đúng thế."

Lam Diệm vứt khăn giấy, chọn một cái cà vạt trên quầy hàng. Sau đó đi đến trước mặt Doãn Tiểu Dao, tự tay giúp cô thắt lên.

Nhân viên nhìn động tác của hăn, đã khiếp sợ đến thốt không nên lời.

"Hồi trước ấy, cấp bậc của cô ở bên cạnh tôi chính là Dao thị vệ đàn thối." Động tác của Lam Diệm khéo léo, chẳng mấy chốc đã thắt xong cà vạt, "Còn bây giờ, tôi quyết định thăng cấp cho cô, phong cô thành Dao thị vệ đẹp trai." Hăn đắc ý cười lên.

Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu nhìn hắn, "Được." Trong mắt cô chỉ ánh lên nụ cười của hắn.

"Đi, đi tỉa tóc lại mái tóc ngắn này của cô một chút."

"Được."

--

Địa điểm của buổi tiệc mừng sinh nhật là một khách sạn trực thuộc Lam thị.

Nữ nhân viên tiếp đón ở ngoài cửa cười tươi rạng rỡ, lúc nhìn thấy Lam Diệm, ngọt ngào lên tiếng, "Lam nhị tiên sinh."

Khóe miệng Lam Diệm giãn giật, sai bước đi vào trong.

Doãn Tiểu Dao tự nhiên đi theo.

Nhân viên tiếp đón lại ở bên ngăn lại, "Chào anh, xin hỏi anh có thư mời không?"

Lam Diệm xoay người lại ôm lấy vai Doãn Tiểu Dao, "Đây là người đi kèm với tôi."

Nhân viên tiếp đón sửng người vài giây, kinh ngạc nhìn nhìn Doãn Tiểu Dao, lúc này mới nhận ra Doãn Tiểu Dao là một cô gái. Nhân viên tiếp đón cười ngượng ngùng, "Là tôi mạo phạm rồi."

Lam Diệm cao ngạo hất đầu, xoay người đi vào hội trường.

Nhân viên tiếp đón nhìn hai bóng người đã đi xa, "Không ngờ khẩu vị của Lam nhị tiên sinh thay đổi bất thành hình như vậy."

Hội trường cực kỳ náo nhiệt, Lam Diễm chẳng hề bất ngờ, hẳn cảm thấy cảnh tượng này rất phù hợp với tâm lý ham hư vinh của Lam thị.

Đối với chuyện xã giao vì công việc, Lam Diễm lười để ý. Hẳn đưa Doãn Tiểu Dao đi tới khu vực tiệc đứng. Hẳn chọn mấy món thức ăn cô cực kỳ thích ăn, đựng đầy một mâm lớn, "Đao thị vệ, chỗ này ăn uống đều miễn phí, tối nay cô ăn no một chút, tốt nhất là ăn cả phần của ngày mai luôn đi. Như vậy tôi có thể tiết kiệm được chút tiền."

"Được." Doãn Tiểu Dao nhận lấy mâm của hẳn.

Hai người liền tìm một chiếc bàn nhỏ ở trong góc.

Doãn Tiểu Dao phụ trách việc ăn.

Lam Diễm thì ở bên cạnh ngáp, dáng vẻ như chưa tỉnh ngủ.

Lý do hẳn chọn ở cái xó xỉnh này chính là bởi vì không muốn thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng luôn có vài người, khứu giác thì nhạy bén, thị giác lại lợi hại.

"Lam Diễm, em cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi." Không biết từ đâu nhảy ra một cô gái, vừa xuất hiện đã kéo lấy cánh tay hẳn.

Doãn Tiểu Dao hơi nâng mắt lên, sau khi xác định đối phương không có lực sát thương, sự chú ý của cô lại dời trở về đồ ăn trong mâm.

Lam Diễm không vui, lườm cô gái một phát.

Cô nàng giơ ngón trở ra, nhè nhẹ đẩy trán hẳn, hờn dỗi, "Anh nói, anh không nhận điện thoại của em có phải là đi chơi bởi ở đâu rồi phải không?"

Lam Diễm đứng dậy, hất tay cô nàng ra, "Đừng có chạm bừa chạm bãi vào tôi." Hẳn rút tờ khăn giấy ở bên cạnh, ra sức chà lên trán của mình.

"Anh giỏi lắm!" Cô nàng cắn môi, điệu bộ xinh đẹp ướm át, "Tối hôm đó lúc anh ôm em anh nói như thế nào hả?"

"Tôi không quen biết cô, bà thím à cô là ai vậy?" Lam Diệm có hơi phiền, ngón tay chỉ về phía Doãn Tiểu Dao, "Tối nào tôi cũng ở cùng với cô ấy thôi."

Lúc này Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu lên, mồm miệng còn đang căng phồng phần thịt chưa nuốt.

Cô nàng vừa nhìn, thẹn quá thành giận. Bản thân mình lại thua cho cái loại mặt mũi này. "Kẻ phụ bạc." Cô nàng giậm mạnh chân một cái, quay đầu rời đi.

"Phụ bà mẹ cô!" Lam Diệm ngồi lại xuống, nhìn vào ánh mắt dò xét của Doãn Tiểu Dao, mắng nhiếc, "Ăn đồ của cô đi."

Cô không lên tiếng, cắm đầu tiếp tục ăn.

Không lâu sau, Doãn Tiểu Dao ngồi thẳng người dậy, "Ăn xong rồi."

"..." Lam Diệm nhìn cái mâm sạch trơn bóng loáng, châm chọc, "Khẩu vị của cô tốt thật."

"Đúng thế."

"No chưa?"

"Chưa no."

"..." Lam Diệm mệt mỏi phát phát tay, "Vậy thì đi lấy thêm. Tối nay mục đích chúng ta đến đây chính là cho cô ăn no."

"Được." Doãn Tiểu Dao qua khu tự phục vụ, soàn soạt một hồi, đã lấy đầy thêm một mâm lớn.

Lúc quay về lại, Lam Diệm trợn mắt nhìn cái mâm chù ụ của cô, "Đao thị vệ."

"Ừm?" Cô không cảm thấy có gì không đúng.

"Cô lấy nhiều cơm chiên như thế làm gì?"

"Cơm ăn no bụng."

Hắn muốn đánh cô, "Đến nơi chốn như này, đương nhiên phải chọn những thứ tôi mua không nổi mà ăn. Ăn cái rằm nó cơm chiên à? Cô muốn ăn, tôi có thể chiên một thùng cho cô."

Động tác đưa cơm vào miệng của Doãn Tiểu Đao khựng lại, "Anh lúc nào thì chiên một thùng cơm cho tôi ăn?"

"..." Lam Diệm khô cạn lời. Hắn giữ vững lý lẽ nên đối xử tốt với trẻ em có IQ thấp, đứng dậy, "Đừng ăn cơm chiên nữa, đi theo tôi."

Cô gật đầu.

Hắn nhân cơ hội dạy dỗ cô, "Đến nơi chốn hư vinh phù hoa thế này, phải nắm vững một nguyên tắc, chỉ ăn đồ đắt tiền, hiểu chưa?"

Doãn Tiểu Đao lắc đầu, "Không hiểu."

"Tôi không quen biết cô, cô đừng có nói chuyện với tôi."

--

Lam Diệm cực kỳ không muốn qua gặp mặt đám người của Lam thị. Thế nhưng không còn cách nào khác, tuy hắn nghèo đến mức ai nấy đều biết rõ, nhưng vẫn là treo lấy cái danh hiệu Nhị thiếu gia.

Chẳng mấy chốc, đã có người đến mời hăn qua tụ họp với đám người của Lam thị.

Lam Diệm rất muốn trả lời, "Tụ họp con khi."

Thế nhưng người nghèo ý chí cũng nghèo, cho nên hăn cũng chẳng uy phong được gì.

Hăn căn dặn Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, tôi ra đây một chút, cô đừng đi theo."

Doãn Tiểu Dao lập tức bỏ muống xuống, đứng dậy, "Tôi bảo vệ anh."

Lam Diệm vỗ vỗ vai cô, "Nhiệm vụ tối nay của cô là ăn cho no."

"Tôi ăn no rồi."

"Đù má! Chỉ tí tẹo này mà cô no rồi á?"

"No rồi."

"Vậy thì về ngủ đi."

"Tôi bảo vệ anh."

"Đồ đàn!" Lam Diệm mắng, "Tôi đi chào hỏi bọn họ một cái là về ngay. Không sao cả."

Doãn Tiểu Dao ngờ vực nhìn hăn.

Hăn vỗ vỗ vai cô, "Tôi nói không sao thì là không sao. Chỉ là một đám tiệc nhàn chán, tôi đi qua bên đó mà thôi."

"Tôi cách anh xa một chút."

"... Quên đi. Tôi hết cách nói chuyện với cô rồi."

Lam Diệm lười giải thích gì thêm, hăn xoay người đi về một phía khác của hội trường.

--

Đám trung niên thanh niên của Lam thị đang ở trong phòng nghỉ phía bên trái của hội trường.

Dưới ánh đèn trần trang trí lóng lánh, tốp hai tốp ba người đang trò chuyện vui vẻ.

Lam Diệm ngáp dài một cái, mặc dù hăn ăn mặc gọn gàng như đám thanh niên kia, nhưng lại che giấu không được vẻ uể oải của tinh thần.

Chú Lam và Lam Úc mỗi người ngồi một chỗ. Chính giữa ngăn cách bởi mấy anh thanh niên.

Lam Diệm tiến lên chào hỏi Chú Lam.

"Ngồi." Chú Lam đánh giá Lam Diệm, "Diệm Nhi, tại sao mới không gặp một khoảng thời gian mà sắc mặt đã kém thế này?"

Lam Diệm cười cười, "Ngủ nghề kém ạ."

Lam Úc ném qua một ánh mắt quan tâm.

Sau khi cảm giác được, Lam Diệm sang sang hô một tiếng, "Anh hai."

Lam Úc khe khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nói chuyện với vị phó giám đốc kế bên.

Lam Diệm ngồi xuống sofa ở bên cạnh.

"Anh ba." Lam Tương ngồi sát bên Lam Diệm chen vào nói, "Hôm Thành vui không?"

"Vui." Đây là lời thật lòng, so với một đám cùng họ bằng mặt mà không bằng lòng ở nơi này, cuộc sống ở Hâm Thành cùng Doãn Tiểu Dao mới thật vui vẻ.

Lam Tương cười khoa trương, "Vậy anh phải cảm ơn HỒ tiểu thư ấy nhỉ."

"Đúng thế, cảm kích khôn cùng." Lam Diệm cười theo.

Sau đó, lại có vài người tìm đến nói chuyện cùng Lam Diệm, hẳn ta đều vô cùng lễ độ.

Lam Diệm không thích để ý đến những cuộc đấu tranh người lừa ta gạt, thế nhưng, hẳn đoán được ra hiện đang có vài thế lực.

Đại cổ đông của Lam thị có năm người. Trước mắt, so về tỷ lệ nắm giữ cổ phần của tập đoàn, ngoại trừ ngài chủ tịch và vợ ông, thì nhiều nhất chính là Lam Úc. Xếp tiếp theo, là Chú Lam. Lam thị còn có vài người chỉ chiếm giữ vài phần trăm tỷ lệ, đều đã bị Chú Lam mua lại.

Xếp hàng thứ ba, là Lam Hào. Một nhân vật kiệt xuất có dã tâm từng theo ngài chủ tịch một đời đấu tranh giành thiên hạ, chưa lập gia đình, con người bảo thủ, quan hệ không tốt với cả Lam Úc và Chú Lam.

Mấy người tiếp theo, thanh niên có, lớn tuổi có, đều là dạng gió chiều nào ngã theo chiều ấy.

Bây giờ xem ra, Lam Diệm không có sức uy hiếp. Nhưng Lam Hào từng nói, ông ta cực kỳ tán thưởng Lam Diệm. Đợi sau khi ông ta thoái vị, sẽ nhường cho Lam Diệm tiếp nhận.

Lời thật không thể nói bừa. Cuộc sống tự do tự tại vốn có của Lam Diệm, bởi vì sự yêu thích của Lam Hào, bị khuấy trộn đến nát bét cả lên.

Hơn nữa, sau đó cũng chẳng thấy Lam Hào có trợ giúp gì thật sự cho Lam Diệm.

Lam Diệm ngờ rằng, Lam Hào là tà giết lầm còn hơn bỏ sót, chọn hồng mềm mà bóp.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 33

***

Sự nghi ngờ của Lam Diệm, chỉ là do bản thân nhất thời đoán mò. Nội tình thật sự bên trong, hẳn lười suy nghĩ, quá hao tâm tổn sức.

Hắn nhìn một đồng người mang họ Lam trong phòng, chẳng có lấy chút thiện cảm. Nhìn cái đĩa đàn nào đó ăn cơm còn thú vị hơn ở đây ứng phó với đám đạo đức giả này.

Hắn kéo kéo cổ áo, cởi áo ngoài, lại vén tay áo lên. Sau đó móc từ trong túi quần tây ra một bộ bài tú lơ khơ, hỏi thăm, "Chơi bài không?"

Mấy người Lam thị liếc nhìn lỗ kim trên tay Lam Diệm, từ chối, đi ra chỗ khác.

Lúc này, có một người dáng điệu như nhân viên phục vụ đi đến, nói gì đó bên tai Lam Úc.

Lam Úc nói lời xin lỗi không thể tiếp chuyện với người bên cạnh, sau đó rời khỏi.

Lam Diệm liếc mắt nhìn Chú Lam.

Chú Lam nhìn bóng lưng của Lam Úc, nở nụ cười cao thâm khó lường.

"Anh ba." Lam Tương nói, "Em nghe nói bây giờ Hồ tiểu thư thích anh hai rồi."

Lam Diệm thuận miệng tiếp lời, "Trai tài gái sắc, trời đất tạo thành."

"Việc cưới xin của anh họ tư quyết định rồi, cùng với Uông Miếu Miếu, con gái của ông hoàng đầu tư."

"Chúc cho bọn họ trăm năm hảo hợp."

"Nhưng Uông Miếu Miếu đào hôn rồi."

"Trời ạ, thật kinh hoàng." Lam Diệm rất lấy lệ.

Lam Tương nói, đều là mấy chuyện chơi bời trăng hoa của Lam thị, Lam Diệm nghe đến là buồn ngủ.

Chẳng mấy chốc, có một ông già đến tìm Chú Lam. Sau đó, Chú Lam và ông già đó ra ngoài.

Lam Diệm cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục nghe mấy lời của Lam Tương thế này, thì thật sự sẽ ngủ gục mất. Dù sao Chú Lam và Lam Úc đều không ở đây, hẳn cũng tìm lý do để trốn đi.

Hắn mới ra khỏi phòng, liền bắt đầu tìm kiếm vị trí của Doãn Tiểu Dao.

Quả nhiên, cô đứng ở một nơi không xa, ánh mắt luôn dán trên người hắn.

Hội trường đều là những cô gái thướt tha xinh đẹp, thân hình dong dỏng của Doãn Tiểu Dao lại bày ra một phong cách rất khác lạ.

Lam Diệm cười cười, vẫy tay nhẹ nhàng với cô.

Cô lập tức nhanh chân bước qua.

Lam Diệm nhìn theo nhịp bước của cô, cảm thấy bộ âu phục này quả thật quá bảnh. Hắn không khỏi cảm khái, rằng khả năng thưởng thức của mình

thật là chẳng thể bắt bẻ được chỗ nào.

Doãn Tiểu Dao đứng vững trước mặt hắn, "Tứ Lang."

"Đi, đi vào toilet trước đã." Hắn xoay người đi về phía hành lang, "Đờ phải một lát ở chung với đám đạo đức giả đó tự tôi cũng muốn ói."

"Được."

--

Khách sạn này quả là tráng lệ, tráng lệ giống như mê cung vậy. Hơn nữa cứ đi miết đi miết, thì chẳng còn thấy một người phục vụ đâu cả.

Có một hành lang, đầu bên kia của nó là một cánh cửa. Cửa không đóng, chỉ khép hờ, chừa ra khoảng hở cỡ 10 cm.

Lam Diệm trực tiếp đẩy ra.

Phía sau cánh cửa, lại là một hành lang dài.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đi hết một vòng lớn, cuối cùng cũng tìm thấy toilet.

Hắn bước vào.

Cô ở ngoài cửa chờ.

Trong toilet nam không có người nào khác. Lam Diệm giải quyết xong, huýt sáo, mở vòi nước rửa tay. Lúc rút khăn giấy lau tay, hắn nhìn thấy sọt rác trong xó tối lộ ra một góc khăn giấy.

Xuống chút nữa, có một cục giấy vo viên.

Hắn ngừng huýt sáo, thò đầu xuống nhìn.

Xuống xuống phía dưới, có một thứ đồ dùng giấy gói lại.

Sau đó vẻ mặt hần giãn ra, ném tờ khăn giấy đã lau xong tay vào sọt ra, vừa vịn che lên góc của tờ khăn giấy kia.

Lam Diệm ra khỏi toilet, thần sắc như bình thường. Hần dựa vào trí nhớ quay trở về.

Doãn Tiểu Dao im lặng đi theo.

Thế nhưng, hành lang chỗ này rất loạn, hơn nữa lại không có bảng chỉ dẫn, rẽ trái đâm phải, thế mà lại đụng phải toilet.

Lam Diệm cố ý bước vào nhìn sọt rác. Tờ giấy hần ném đi vẫn còn đó, xem ra đúng thật là đã quay trở về.

Bước ra ngoài, hần lớn tiếng nói, "Đi theo tôi."

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Lam Diệm vô ý ngửa đầu nhìn lên trần nhà, bỗng chú ý đến, hành lang nơi này lại không có một cái camera quan sát nào.

Hần tiếp tục đi lên trước.

Đi tới đi lui, thế nào cũng tìm không được đường về. Hơn nữa rất kỳ quái là, không biết làm sao đã đi ra bên ngoài. Chỗ này có vẻ giống như một mảnh sân trong. Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng cây lồng bóng hoa cỏ, gió nhẹ thổi đến, mang hương hoa tản mát xung quanh.

"Đi lâu như vậy, ngay cả một người để hỏi đường cũng không có." Lam Diệm nhìn bầu trời đêm, "Mặt trăng đêm nay vừa tròn lại vừa to nhỉ."

Doãn Tiểu Dao nhìn theo, "Đúng thế."

Hắn chỉ có thể quay đầu trở về.

Đi miết đi miết, lại đi đến toilet.

Thế là, hai người nhìn nhau không nói gì, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trùng nhau một hồi, Lam Diệm chỉ chỉ bên phải, "Đi bên này."

"Được."

Đi được vài mét, hành lang truyền đến một âm thanh khác.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, chân dừng bước.

Nơi đó có ba người đàn ông đang nói chuyện. Cách nhau một khoảng, tiếng nói không lớn.

Giáp: "Đừng để nó chạy, đuổi theo phía này."

Nghe câu nói không thân thiện này, Doãn Tiểu Dao lập tức quan sát hoàn cảnh xung quanh hành lang. Nếu chạy về đằng sau, thì vẫn còn 20 mét nữa mới đến chỗ rẽ, không kịp để trốn đi. Nếu tiếp tục về phía trước thì sẽ đụng mặt bọn chúng. Cô lập tức chuẩn bị sẵn sàng đánh nhau.

Ất: " Cửa ngàm chưa đóng, có khi nào đến phòng tiệc rồi không?"

Lam Diệm cất bước đến căn phòng gần nhất, vặn chốt cửa. Cửa khóa.

Bính, "Tao vào hội trường. Tụi mày tiếp tục ở chỗ này."

Giáp, Ất, "Ừm."

Không biết từ nơi nào, trên tay Lam Diệm có một mảnh kim thép, hắn cắm vào khóa cửa.

Bước chân của mấy gã đàn ông kia đi về phía Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm đánh mắt ra hiệu cho Doãn Tiểu Dao, nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ kim thép.

Tiếng bước chân đến gần.

Khóa mở.

Lam Diệm đẩy cửa, Doãn Tiểu Dao phản ứng cực nhanh, cách hai bước đã nhảy một cái vào trong.

Lam Diệm lách vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, khóa cửa.

Doãn Tiểu Dao đứng thẳng dậy, lập tức vào trạng thái cảnh giác. Cô nghe thấy trong phòng có tiếng động cực kỳ nhỏ vang lên từng hồi một.

Cô nhảy đến cạnh bên Lam Diệm, nhắm mắt lại, lần mò giữ chặt tay của Lam Diệm.

Lam Diệm đang để ý đến động tĩnh của đám người bên ngoài.

Tiếng bước chân từ xa tiến đến gần, lại từ gần đi ra xa.

Lam Diệm buông lỏng người, lúc này mới phát hiện tay mình đã bị Doãn Tiểu Dao tóm lấy.

Hắn đang tính giáo huấn cô, cô lại âm thầm dùng sức.

Lam Diệm cũng không biết thế nào, theo lý mà nói, hắn và cô không nên ăn ý như vậy. Thế nhưng hắn lại hiểu được ý tứ của cô. Giống như ban nãy cái liếc mắt của hắn bảo Doãn Tiểu Dao vào phòng, cô có thể hiểu được vậy.

Trong phòng một mảnh tối om. Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao giữ lấy tay nhau. Người còn lại cũng không có động tĩnh.

Tiếng động của đám người bên ngoài đi xa hẳn, bên trong vẫn là một phòng im ắng.

Lúc này Doãn Tiểu Dao mở mắt ra. Sau khi mắt đã thích ứng, cô có thể nhìn rõ tình trạng trong phòng. Cô nhìn quanh một vòng. Nơi này ắt hẳn là phòng tài liệu, ngoại trừ dãy bàn và hai cái ghế ở phía bên bức tường ngăn bằng kính, còn lại đều là những dãy tủ cao 2,5 m. Trong phạm vi tầm mắt, lại không nhìn thấy bóng người. So với việc đối phương đang ẩn núp, cô và Lam Diệm ở cạnh cửa thế này vô cùng bất mắt. Hơn nữa thời gian đối phương ở trong này lâu hơn cô, đã sớm làm quen với bóng tối rồi, nhưng lại không hề có một tiếng động.

Trước mắt Lam Diệm vẫn đen như mực. Nếu người trong phòng không ra tay, vậy chắc hẳn đối phương không muốn bị bại lộ.

Nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Hắn néo néo tay của Doãn Tiểu Dao, nghiêng về phía cô, nhỏ tiếng nói, "Đi."

Doãn Tiểu Dao lại nhìn quanh một vòng, gật đầu.

Lam Diệm khẽ khàng mở cửa, nhưng lại nghe thấy có tiếng nói chuyện vọng đến. Hắn lại vội vàng đóng cửa.

Một người cung cung kính kính, "Mời đi về phía này."

Một giọng nói trầm hùng, "Cám ơn."

Nghe giọng nói không phải mấy người ban nãy.

Hai người này đi ngang qua trước cửa.

Chính vào lúc này, Doãn Tiểu Dao đột nhiên giãy khỏi tay Lam Diệm, sải một bước lớn lên trước, xoay người nhắc chân đón cú công kích ập đến.

Lam Diệm kinh sợ một chốc, chớp mắt liền nhìn thấy trước mặt có hai bóng đen.

Sau khi phá giải chiêu đầu tiên của đối phương, Doãn Tiểu Dao lập tức nắm tay thành quyền vung đến.

Đối phương né được, đồng thời bổ nhào về phía Lam Diệm.

Cô lùi sau hai bước, dùng cùi chỏ ngăn đối phương, lại một chỗ ngang, cùi chỏ trực tiếp giáng một cú vào lồng ngực đối phương.

Đối phương gắng gượng ngăn cản sức mạnh của cô lại.

Doãn Tiểu Dao mau lẹ đá vào đầu gối gã.

Gã buộc phải lùi về sau.

Doãn Tiểu Dao lo Lam Diệm bị thương, thế nên tiến lên ép đối phương tránh xa thêm chút. Đợi khi đến chính giữa căn phòng, cô mới vung tay thoải mái đánh với gã. Thế nhưng gã lại luôn muốn tiến đến gần cửa. Trong quá trình này, hai bên đều không lên tiếng.

Lam Diệm nghe tiếng bước chân bên ngoài của hai người đàn ông đã đi xa, mày nhíu lại nhìn về phía hai bóng đen, khẽ nói, "Này, tôi chỉ đến đây đi vệ sinh, người nào đi đường người nấy."

Đối phương nhảy sang bên cạnh, "Tôi muốn ra ngoài, tránh ra." Giọng nói của gã trầm thấp mạnh mẽ.

"Muốn ra ngoài thì anh nói chứ, tiến lên liền huơ nắm đấm, quý mới biết anh muốn làm gì." Tuy rằng Lam Diệm không vui, nhưng cũng không dám quá lớn tiếng. Hẩn tránh khỏi cửa, "Đao thị vệ, dừng tay."

Doãn Tiểu Dao vẫn đề phòng đối phương, đi về phía Lam Diệm.

Đối phương bước thẳng đến, kéo cửa ra, liền chạy về phía bên trái.

Lam Diệm thò đầu ra, nhìn trái ngó phải trong hành lang, "Hết người rồi. Chúng ta đi." Hắn đi về phía phải.

"Được."

"Có bị thương ở chỗ nào không?"

"Không có."

Lam Diệm nghĩ đến, Ất đã nói đến "cửa ngầm", đây có thể chính là nguyên nhân hai người họ đi lòng vòng ở chỗ này.

Dựa vào trí nhớ, Lam Diệm trở về lại được cánh cửa lúc ban đầu khi bước vào khu vực này.

Cánh cửa này không gì đặc biệt, giống y như cửa phòng.

Lúc này đã bị khóa lại.

Lam Diệm móc kim thép ra, nhẹ nhàng mở khóa.

Vẻ mặt của hắn tự nhiên, bước qua cánh cửa, tiến vào hành lang bên kia. Doãn Tiểu Dao theo ở phía sau, không lộ vẻ gì.

Đến khi đi tới chỗ rẽ, Lam Diệm quay đầu lại nhìn.

Có một đầu camera đối diện với cánh cửa ngầm đó.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 34

***

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao trở về phòng tiệc.

Ngài chủ tịch đang ở trên bục nói lời cảm tạ. Đám người Lam thị vốn là ở trong phòng nghỉ, giờ toàn bộ đều đang ở phía dưới vỗ tay. Chú Lam cười đến là hiền hòa. Lam Úc vẫn không có mặt.

Lam Diệm nhìn đám người đó. Hẳn rõ ràng nhìn thấy được, ở trên mặt bọn họ có hai chữ lớn ____ "Đối trá."

Lam Diệm nghiêng đầu nhìn Doãn Tiểu Dao.

Cô cũng ngoảnh đầu nhìn hẳn.

Hẳn cười một cái.

Cô không cười.

Thế là hẳn quay đầu đi tiếp tục nhìn cái bày giả dối kia.

Ngài chủ tịch nói xong, cắt bánh kem, bước xuống khỏi bục trong tiếng chúc mừng của đám đông.

Lam Diệm căn dặn Doãn Tiểu Dao, "Đừng đi theo, nhìn ánh mắt của tôi mà hành sự."

Cô gật đầu.

Hắn không yên tâm, thêm một câu, "Cô nhìn được hiểu ánh mắt của tôi không?"

"Nhìn không hiểu." Cô nhìn vào mắt Lam Diệm.

"... Vậy thì ở lại đây đừng có nhúc nhích!"

"Được."

Lam Diệm chậm chậm bước qua, đứng bên cạnh Lam Tương.

Ngài chủ tịch nhìn hắn một cái.

Lam Diệm lễ phép nở nụ cười.

Ngài chủ tịch cùng Chú Lam nói chuyện xong, liền đi thẳng về chỗ này của Lam Diệm. Biểu tình trên mặt hòa ái hiền từ.

Lam Diệm lấy từ trong túi âu phục ra một hộp quà nhỏ, "Ông nội, chúc mừng sinh nhật." Nụ cười của hắn không phải điệu bộ xán lạn tùy tiện thường ngày, mà đã kiềm bớt đi nhiều. Hắn đưa món quà qua.

Thư ký ở sau lưng ngài chủ tịch vội vàng nhận lấy.

Ngài chủ tịch hí mắt lại, "Chuyến này đi Hâm Thành trải nghiệm thấy thế nào?"

"Vô cùng tốt ạ."

"Cháu cũng thật, rước lấy bao nhiêu là nợ đào hoa. Cái con bé họ Hồ ấy, gần đây si mê Lam Úc, chuyện của cháu không sao rồi." Ngài chủ tịch vỗ vỗ vai Lam Diệm, "Nghe Thi Mạch nói, nhà máy cháu quản lý mấy tháng nay làm ăn rất tốt."

"Chỉ là làm hết bốn phận thôi ạ."

"Mấy ngày này cứ về công ty đi. Đừng làm bậy nữa, đừng hoang theo anh cháu làm việc."

"Dạ."

"Nhìn thấy anh em các cháu hòa hòa thuận thuận, lòng ta ấy, rất vui."
Gừng càng già càng cay. Lúc ngài chủ tịch nói những lời này chẳng chút sơ hở, hơn nữa nét mặt là vui vẻ thật sự.

"Dạ." Lam Diệm cười toét miệng theo, thầm tự khâm phục khả năng nói dối không chớp mắt của ngài chủ tịch. "Cháu cũng rất vui."

Ngài chủ tịch tiếp tục qua cổ vũ Lam Tương.

Chú Lam bước đến, cười hỏi Lam Diệm, "Sao người bên Hoàn Quán vẫn còn đây?"

"Bảo mẫu miễn phí, cho cháu sai bảo ba tháng không mất gì hết." Nụ cười của Lam Diệm có một vẻ tùy tiện khác biệt.

Ý cười của Chú Lam càng đậm.

Lúc này, tay phải của Lam Diệm đột nhiên run lên, hăn lập tức nắm lại thành quyền.

Chú Lam khẽ nói một câu, "Một tháng tiếp theo ta sẽ rất bận."

"Dạ." Nét mặt của Lam Diệm thoáng qua một tia kinh khiếp, "Chú Lam có việc gì cứ làm đi ạ."

Chú Lam cười thấp, "Ta không nhẫn tâm."

Lời nói này đâu có thương xót thêm nữa, chẳng qua cũng chỉ là lời nói khách sáo. Sau khi ông ta xoay người đi, thì chưa từng quay đầu lại nhìn Lam Diệm lấy một cái.

Lam Diệm đứng nguyên chỗ cũ, tay hơi run lên.

Lam Tương nhìn thấy, không khỏi lùi về sau mấy bước. Đám Lam thị xung quanh theo ngài chủ tịch đi khỏi.

Xung quanh Lam Diệm, dôi ra khoảng trống một vòng lớn. Hãn lộ ra sắc mặt bối rối, sau đó cúi đầu xuống.

Đợi đến khi ngài chủ tịch và toàn bộ Lam thị đều đã trao đổi xong, mọi người cùng tụ họp về một phía khác.

Lam Diệm chần chờ bước chân phải lên trước, nhưng cuối cùng lại rút về. Hãn nhìn gia tộc Lam thị náo nhiệt sau rớt một lần, xoay người rời khỏi, bóng lưng lưu lại chỉ mỗi quạnh hiu.

Doãn Tiểu Dao vẫn luôn nhìn hãn, thấy hãn chầm chậm tiến gần. Ánh mắt của hãn xám xịt, tựa như vừa bị vứt bỏ vậy.

Lam Diệm đi đến trước mặt cô, liếc cô một cái, "Đi thôi."

Doãn Tiểu Dao gật đầu, theo sau lưng hãn, bước ra khỏi phòng tiệc.

Rời khỏi phòng lạnh, nhiệt độ bỗng tăng.

Lam Diệm quay đầu lại.

Xa xỉ trong phòng tiệc, không liên quan gì với hãn. Trở về ăn bữa khuya mới là chuyện chính.

Hãn sửa sang âu phục, bước xuống bậc thềm.

Đợi khi hãn và Doãn Tiểu Dao đi xa được khoảng 10 mét, Lam Diệm hỏi, "Ban nãy thật sự ăn no rồi à?"

"Chưa." Cô ngẩng đầu nhìn hắn. Vẻ mặt của hắn kia, làm gì còn vương chút cô đơn nào, hắn của lúc này, không khác gì Lam Diệm của lúc thường.

Hắn lườm cô một cái, "Đời này đại khái cô cũng chỉ có ăn cơm mới no nổi."

Nghe câu này, Doãn Tiểu Dao nhớ ra một chuyện, liền hỏi, "Lúc nào thì anh chiên một thùng cơm cho tôi ăn?"

"..." Lam Diệm đột nhiên nhìn thấy bên hông có một người tiến về phía này. Hắn chớp chớp mắt, khi mở ra, ánh mắt quạnh quẽ đó lại xuất hiện, những lời nói sau đó, nói ra cũng rất khẽ, "Tôi mệt quá, aiz."

Khóe mắt của Doãn Tiểu Dao quét đến người kia, đôi mắt của cô lạnh đi.

Người đến ước chừng 1.75 m, vai và bắp tay đều gồ lên những khối lớn cơ thịt. Gã đi thẳng đến trước mặt Lam Diệm, mặt căng cứng, "Vị tiên sinh này, ông chủ chúng tôi muốn gặp anh."

Lúc này suy nghĩ lướt qua đầu Lam Diệm là: Cái miệng quạ đen của đứa đàn kia, trước khi ra cửa nói vớ vẩn gì mà lành ít dữ nhiều, lần này thì trúng rồi. Hắn miễn cưỡng cười lên, "Ông chủ chú là ai ha? Nói gặp là gặp?" Dưới ánh trăng hòa cùng đèn đường cao áp, gương mặt của hắn tái nhợt đến đáng sợ. Cơ thể của hắn không vững, nghiêng về phía Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao tự giác bước lên đỡ lấy hắn.

Hắn dựa vào cô, dán gần bên tai cô, thở ra mấy hơi.

Suýt chút thì cô hất hắn ra.

"Đừng nói chuyện." Lam Diệm khẽ tiếng nói.

Mặt Doãn Tiểu Dao không biểu cảm.

Một Mét Bảy Lăm nói, "Đi gặp là biết."

"Tôi không gặp." Lam Diệm tính đi vòng qua, "Ông chú, cho qua."

Thân thể to con của Một Mét Bảy Lăm chắn ngang giữa, "Tiên sinh, ông chủ chúng tôi cản dận, nhất định phải mời anh đến."

Doãn Tiểu Dao cảm thấy lúc này có người đang tiến lại gần từ mé sườn phía sau, cô tăng thêm lực dìu đỡ Lam Diệm.

Lam Diệm đánh giá Một Mét Bảy Lăm, trong bụng âm thầm suy đoán ông chủ kia có phải là Lam Úc hay không. Nơi tổ chức tiệc này thuộc về Lam thị, sự tồn tại của cửa ngầm, tất nhiên cao tầng nào đó sẽ biết.

Hắn khẽ thở dốc, "Lời thoại này của anh, trong phim truyền hình, đều là của những kẻ trong xã hội đen cả."

Một Mét Bảy Lăm lộ ra nụ cười không mấy tự nhiên, "Tiên sinh nghĩ nhiều rồi. Ông chủ của chúng tôi là người làm ăn chân chính."

"Trong phim truyền hình cũng nói như thế."

Một Mét Bảy Lăm không nhiều lời nữa, trực tiếp nâng tay lên, "Tiên sinh, mời."

Lam Diệm quay đầu lại nhìn phía sau, bên đó có ba người đàn ông to cao mặc đồ đen đang chặn đường.

Lam Diệm khinh thường.

Còn nói không phải là xã hội đen?

Xí.

Lam Diệm cực kỳ ghét trò đấu đá trong tối ngoài sáng, có thời gian rảnh rỗi như thế chi bằng xào hai món ăn lấp bụng còn thực tế hơn. Không cần thận đi qua cửa ngẫm một chuyến, thế mà lại rước phải phiền toái.

Xem ra, mỗi phiền phức này tối nay mà không xử lý, mai sau sẽ càng phiền thêm.

--

Ông chủ của Một Mét Bảy Lăm không phải Lam Úc, mà là một gã đàn ông trung niên hào hoa phong nhã, giọng nói trầm hùng.

Lam Diệm vẫn chưa nghe ra được ông ta là ai.

Doãn Tiểu Dao thì ngay tại khi ông ta nói câu đầu tiên, đã lập tức rõ ràng, ông ta chính là một trong hai người đàn ông đi ngang qua hành lang, lúc cô và Lam Diệm đang trốn trong phòng.

Gã trung niên nói chuyện với Lam Diệm rất khách sáo, hỏi han chẳng qua chính là chuyện Lam Diệm ra vào cửa ngẫm.

Lam Diệm nửa ngã người trên sofa, run rẩy nắm lấy tay của Doãn Tiểu Dao, lúc nói chuyện cũng không đủ hơi sức.

Nói chưa được mấy câu, hắn đã run run hỏi cô lấy thuốc.

Doãn Tiểu Dao liền lấy từ trong hộp thuốc ra một điều đưa cho hắn.

Hộp thuốc này, Lam Diệm nói không thêm hàng, cô tin. Ngoại trừ những lời nói dối lúc hắn lên cơn nghiện, thời gian còn lại, cô đều tin hắn. Giống như hắn tin tưởng cô vậy.

Lam Diệm sốt ruột châm thuốc, chẳng quan tâm đến việc vẫn đang ở trước mặt gã trung niên và đám to con kia, hắn rít mạnh lấy ba bốn hơi. Hơn nữa hắn còn gậy tàn thuốc khắp nơi.

Sau một liều thuốc, hắn nhắm mắt lại dựa vào vai Doãn Tiểu Dao, tựa như đã ngủ.

Gã trung niên nói cười hiền hòa, không hề thúc giục.

Qua một hồi lâu, Lam Diệm tỉnh lại. Hắn sơ lược kể lại chuyện mình đi tìm toilet, còn phần nản báng chỉ đường không rõ ràng, hại hắn đi cả mấy vòng lớn.

Hắn nói đa phần là lời thật.

Toàn bộ quá trình Doãn Tiểu Dao không nói một tiếng.

Gã trung niên trầm ngâm, "Lam tiên sinh có bằng chứng không?"

Lam Diệm hỏi ngược lại, "Vậy ông có bằng chứng gì?"

Gã trung niên cười cười, "Thật ra, lúc Lam tiên sinh đang đi lạc đường, mấy nhân viên của chúng tôi vừa khéo cũng ở đó, nhưng lại không chạm mặt Lam tiên sinh."

"Tôi đang đi cầu..."

Lời này vừa nói, Một Mét Bảy Lăm ở bên cạnh lộ vẻ không hài lòng. Gã trung niên thì vẫn cười như cũ.

Lam Diệm dừng một chút, tiếp tục nói, "Gần đây nóng quá, bị táo bón mấy ngày rồi."

Gã trung niên đáp lại, "Có thể hiểu được."

"Tôi đi cầu xong ra ngoài, tìm không ra đường. Nói đến chuyện này, chỗ này của mấy ông ngay cả cái bảng chỉ đường cũng không có, ý thức phục vụ quá kém."

Lúc này gã trung niên đưa mắt dời sang Doãn Tiểu Dao, cười đến là hiền lành, "Mỹ nữ, chủ của cô nói đều là thật cả chứ?"

"Nghìn chân vạn thật." Cô rất bình tĩnh.

Gã trung niên cười càng thêm sâu, "Đáng tiếc, không có bằng chứng. Tôi không tin."

Lam Diệm phát cáu rồi, "Vậy ông muốn thế nào?"

Gã trung niên nhún vai, "Lam tiên sinh, gia thế của cậu vinh hiển, cho dù tôi muốn thế nào, tôi cũng không có cái gan đó."

"Bớt nói nhảm đi, tôi phải về nhà ngủ."

Gã trung niên nhìn gương mặt giận dữ của Lam Diệm, cười lên, "Lam tiên sinh đừng kích động, một lát tôi sẽ cho cậu ngủ." Ông ta dùng tay ra hiệu cho Một Mét Bảy Lăm.

Một Mét Bảy Lăm tính qua tóm Lam Diệm, thì bị Doãn Tiểu Dao một phất đã ngăn lại.

Gã trung niên nhin không được bật cười, "Thì ra mỹ nữ là một cao thủ."

Doãn Tiểu Dao quay lại nhìn ông ta, ánh mắt ẩn tàng sát khí, "Ai muốn động anh ta, phải thẳng tôi trước."

"Được được được, tôi không động." Gã trung niên cười ha hả, "Thật ra lời Lam tiên sinh nói, tôi cũng không phải không tin tưởng. Chỉ là tôi cảm thấy Lam tiên sinh có phải đã để lọt thứ gì rồi không?"

Lam Diệm nhìn bộ dáng biết rõ tất thủy của gã trung niên, không vui nói, "Tôi còn phải mô tả hình dáng cốt tôi ị ra cho ông nghe sao?"

Một Mét Bảy Lăm nghe những lời bắn thiu của Lam Diệm, lùi lại một bước.

Gã trung niên cười càng thêm lớn tiếng, "Nghe ra thì, Lam tiên sinh thật sự không gặp ai cả nhỉ."

"Chẳng lẽ tôi nên gặp ai đó?"

Gã trung niên nói với vẻ vô tội, "Tôi cũng không biết đâu."

"Ờ, tôi phải về nhà ngủ rồi." Giả ngu, ai mà tin?

"Đúng rồi." Gã trung niên vỗ vỗ trán, ngời thẳng người dậy, "Nghe nói Lam tiên sinh hút ma túy?"

Lam Diệm nhú mày, "Mắc mớ gì tới ông."

"Mỗi hành động lời nói của Lam tiên sinh đều dồi dào tinh lực cả." Gã trung niên cười đến lộ cả nếp nhăn quanh mắt, "Dạo này cảnh sát truy quét hàng cấm của Thương Thành cần mẫn lắm, Lam tiên sinh vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

"Hơ hơ." Lam Diệm đã lười cả trả lời.

"Tôi còn nghe nói _____"

"Chỉ có mấy bà tám mới đi nghe ngóng khắp nơi." Lam Diệm đứng dậy, "Tạm biệt."

Gã trung niên chẳng hề tức giận, ông ta nhìn tàn thuốc ban nãy Lam Diệm phúi xuống, "Lam tiên sinh thật lãng phí."

Lam Diệm một thoáng đã nghe ra ý tứ ẩn giấu trong câu nói.

Hút là một phương pháp chơi ma túy hết sức lãng phí. Đốt hút 20 gram cũng chẳng đủ phê bằng chích 1 gram.

Lam Diệm cười nhạo, "Tôi có tiền, ông kệ tôi."

"Tôi đoán một điều ban nãy của cậu, giá cả đã gần cả vạn đồng." Gã trung niên cười, "Nếu Lam tiên sinh muốn kiếm tiền, tôi có thể giới thiệu một con đường."

"Tôi có núi vàng núi bạc, cần con đường của ông làm gì?" Lam Diệm đi ra ngoài.

Một Mét Bảy Lăm muốn đi ngăn cản, lại bị gã trung niên ngăn lại.

Gã trung niên cười nhìn Lam Diệm mở cửa, đóng sập cửa. Sau đó ông ta nói với Một Mét Bảy Lăm, "Trương Ba, chú mày cảm thấy vị Lam tiên sinh này nói chuyện có thể tin được không?"

"Thuộc hạ không tin." Trương Ba cung kính nói, "Bọn A Đông đi toilet tìm qua."

"Tao cũng không tin." Gã trung niên chỉnh trang âu phục, "Vẫn là Lam tổng cao chiêu. Cho dù Lam Diệm có phải là giả heo ăn hổ hay không, dính vào ma túy rồi, đời này của hắn ta chẳng khác nào vút đi. Muốn khống chế một đứa chơi ma túy, dễ như trở bàn tay."

"Đúng vậy, Hạt gia."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 35

***

Lam Diệm quyết định! Đợi khi về đến nhà phải chờ cho Doãn Tiểu Dao một trận. Cái miệng mồm muối, chuyện tốt không linh chuyện xấu vừa nói đã trúng. Từ lúc cô nói "lành ít dữ nhiều", cái "dữ" đó cứ một chuyện kéo theo một chuyện, cái sau to hơn cái trước.

Ban nãy khi hai người đi ra khỏi phòng, nhất thời không phân biệt được phương hướng.

Doãn Tiểu Dao nhớ lúc đến, có nhìn thấy nửa vầng trăng được đan bên bằng tiền đồng và cây trúc. Thế là cô nhìn nhìn, chỉ tay về phía phải, "Bên này."

Lam Diệm có chút nghi ngờ cô, nhưng khi nhìn qua, hàng thủ công mỹ nghệ treo bên kia quả thật có ấn tượng. Thế là hấn và cô liền đi về phía đó.

Vừa rẽ ngoặt.

Lam Diệm liền hỏi hấn.

Người từ trước mặt đi đến, là một gã trai tuấn tú vô song, xuất sắc hơn người, khí thế tựa như đế vương thiên hạ. Tên gọi Lam Úc.

Đây là hội sở của một quán bar sáu tầng, không gian tao nhã, ánh đèn dịu dịu. Chỉ là, ánh lên trong mắt Lam Úc, lại lộ ra sắc u ám nham hiểm. Gã

nhìn thấy Lam Diệm, cười nhẹ, "Em ba, sao chú lại chạy đến đây rồi? Ông nội vừa mới hỏi anh là chú ở đâu đấy."

Lam Diệm có chút khiếp đảm, "Anh hai... em... có chút việc..."

"Chút chuyện của chú, ông nội cũng biết rồi."

Lam Diệm sợ hãi, "Ông nội liệu có _____"

"Không có." Lam Úc cười nói, "Chỉ cần chú cai dút, mọi người sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì cả."

"Dạ dạ." Lam Diệm gật đầu liên tưng tục, "Cám ơn anh hai, cám ơn ông nội. Cám ơn, cám ơn."

Lam Úc nhìn thần thái hèn nhát của Lam Diệm, cười thân thiết. Gã đi lên trước, đang tính khoác vai Lam Diệm, thì một cánh tay cản gã lại.

Đôi mắt sắc bén của Lam Úc lia qua, sau đó sững người mấy giây.

Bây giờ gã mới nhìn rõ đó là Doãn Tiểu Dao.

Mấy lần gặp trước, cô đều mặc đồ thể thao. Hôm nay âu phục giày da, trong phút chốc gã nhận không ra.

Tóc của cô ngắn hơn trước, càng tăng thêm khí khái anh hùng.

Lam Úc không sao hiểu nổi chính là, bản thân lại nhớ được gương mặt của cô.

Cô không thể gọi là đẹp, ưu điểm duy nhất, có lẽ chính là khỏe mạnh. Nhất là khi đứng bên cạnh một Lam Diệm dáng vẻ bệnh tật, đối lập lại càng thêm rõ ràng. Tỷ lệ cơ thể cô, ngoại trừ phần ngực bình nguyên bằng phẳng, bộ phận khác có thể nói là hoàn hảo.

Lam Úc đã từng có rất nhiều bạn gái là người mẫu, tướng tá nuột, gương mặt đẹp, thế nhưng chưa một người có thể khiến gã nhớ được hơn một tháng.

Doãn Tiểu Dao đã phá cái lệ này, hơn nữa thậm chí cô còn không có nhan sắc khuynh thành.

Lúc này Lam Úc đã quên mất bên cạnh còn có một đứa em, gã nghe thấy tiếng sục sôi trong máu huyết của mình. Gã nhếch lên nụ cười yêu ma, đôi người thâm thúy huyền bí, khiến tâm hồn người ta khiếp hãi.

Doãn Tiểu Dao không chút gợn sóng.

Lam Diệm ở bên cạnh cảm thấy rất phiền. Kiểu cười này của Lam Úc, nói theo kiểu thời thượng, thì gọi là tà mị ngông cuồng. Nói theo kiểu huych toẹt, thì chính là dâm đăng. Lam Diệm ghét nhất Lam Úc cười với Doãn Tiểu Dao thế này.

May là, đứa đàn kia hoàn toàn miễn dịch với nụ cười gian tà của Lam Úc.

"Anh hai..." Lam Diệm lên tiếng, giọng điệu không mấy tự tại, "Em muốn về nhà trước."

Lam Úc kéo kéo cổ áo, ánh mắt bám riết lấy gương mặt Doãn Tiểu Dao, "Chú thật chẳng tiền đồ. Một ngày tốt như vậy mà không nói chuyện với ông nội một chút?"

"Em không dễ chịu." Lam Diệm vô cùng oan ức, "Em muốn về nhà."

"Vậy chú về đi."

Lam Diệm lập tức cười lên, "Cám ơn anh hai."

"Nhưng để cô ta lại." Ánh mắt chăm chăm nhìn Doãn Tiểu Dao của Lam Úc, càng lúc càng không bình thường.

Lam Diệm sững sốt, "Em còn muốn cô ấy đi theo... Em sợ đi đến nửa đường _____"

"Lưu Phong." Lam Úc ngắt lời Lam Diệm.

"Có." Một vệ sĩ ở phía sau tiến lên.

"Đưa Nhị thiếu gia về nhà."

"Vâng. Nhị thiếu gia, mời."

Lam Diệm hấp háy mắt, nhìn Lam Úc, "Anh hai, anh câu lưu vệ sĩ của em làm gì?"

Lam Úc chẳng thèm nhìn thẳng lấy Lam Diệm một lần, "Anh trả một vệ sĩ lại cho chú."

Lam Diệm đánh giá Lưu Phong, oán trách nói, "Anh như vậy là lấy dờ đổi tốt à."

"Chú nói cái gì?" Không khí xung quanh Lam Úc dường như bị đóng băng, hàn ý trong con người, bắn thẳng về phía Lam Diệm.

Lam Diệm thoáng chùn bước, thấp giọng nói, "Vệ sĩ của em còn kiêm nhiệm bảo mẫu, giặt đồ rửa chén quét nhà lau bàn, cái gì cũng làm được."

"Ha." Sát khí của Lam Úc đã nhẫn nhịn không được, "Chú mà nói điều kiện với anh?"

Lam Diệm liên tục xua tay, "Không có, không có. Em chỉ là muốn tìm một người toàn năng được như người ban đầu."

"Lưu Phong." Lam Úc lạnh lạnh nhìn chòng chọc Lam Diệm, "Sau này mày theo Nhị thiếu gia."

"Vâng."

Lúc này, Doãn Tiểu Dao nhìn Lưu Phong một thoáng, khẳng định rằng, "Anh ta không sánh bằng tôi." Thế hình của Lưu Phong gấp đôi cô, nhưng chỉ có thể hình thì có ích gì? Một hai lượt là cô đã có thể quật ngã gã.

Lam Úc lần nữa dời ánh mắt về lại trên mặt Doãn Tiểu Dao, "Ồ?" Trong mắt gã rõ ràng là một mảng hung tàn, nhưng khoe miệng thì lại kéo cong nụ cười, "Thật thú vị."

Lam Diệm than thầm trong lòng. Cái đồ đầu đất này căn bản không biết tùy mặt gửi lời. Lam Úc bộ dáng là muốn giết người, cô còn hồn nhiên chưa phát giác.

Nhưng dù cô đàn hơn ngọc hơn nữa, Lam Diệm cũng phải bảo vệ cô. Hắn khoác lên vai Doãn Tiểu Dao, "Đừng nói bậy."

Cô nâng mắt nhìn hắn, không nói gì nữa.

Lam Diệm cười xòa, "Anh hai, cô ấy chưa thấy qua sự đời, đọc qua mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp thì đã cho mình là võ công cái thế. Anh đừng tức giận."

Tia mắt của Lam Úc xoẹt qua bàn tay khoác lên vai Doãn Tiểu Dao của Lam Diệm.

Thái độ của Lam Diệm, từ lần đầu gặp Doãn Tiểu Dao, Lam Úc đã phát hiện ra. Lúc đó Lam Úc có chút kỳ quái, nhưng không để trong lòng. Bây giờ, không như nhau nữa. Lam Diệm năm lần bảy lượt bảo vệ cô ta, đây không phải là thái độ của một người chủ. "Em ba, chú thật lương thiện."

"Chẳng dám gọi là lương thiện." Lam Diệm vẻ mặt chột dạ, thấp giọng nói, "Cô ấy là do chú phái tới, xảy ra rắc rối gì, em sợ phiền phức."

Lam Úc khẽ cười.

Lam Diệm của hiện tại, trong đám ngang vai ngang vế của Lam thị, là hèn yếu bất tài nhất. Đầy tràn nhược điểm, ai cũng có thể giẫm đạp, ai cũng coi thường khinh rẻ. Thế nhưng, Lam Diệm của thời niên thiếu, là một kỳ tài. Bảy năm trước, Lam Diệm gặp phải truy sát, bị trọng thương hôn mê hơn ba tháng. Sau đó, chuyển ra nước ngoài điều trị một năm rưỡi, khi trở về, thì đã là một nhị thế tổ suốt ngày cười hỉ hả.

Đưa em ba trong trí nhớ của Lam Úc, tuổi còn nhỏ mà đã cơ trí thâm sâu. Mà bảy năm nay, không còn gặp lại thiếu niên ưu phiền đó nữa. Lam Úc có lòng nghi ngờ sâu nặng, bèn tính kế khiến cho Lam Diệm hút thuốc phiện. Cho đến khi xác nhận Lam Diệm thật sự dính vào ma túy, Lam Úc cuối cùng cũng thư thái.

Thiếu niên đó chết rồi. Thứ để lại, chỉ là một tên nghiện ngập sống tạm bợ qua ngày đoạn tháng. Mà con nghiện ấy, chỉ cần cho nó ma túy, thì nó sẽ ngây dại dần dần, cả đời chẳng thể trở mình.

Lam Úc biến trở về dáng vẻ người anh lớn thân thiết, "Tuần sau Quý tổng về Thương Thành, chú có muốn thuốc của mình không?"

Mắt Lam Diệm lóe sáng, lòng tham không đáy bỗng trỗi lên, khiến cho nụ cười của hắn vụn vụn. Hắn thu tay về, tự mình chà xoa, khép na khép nép nói, "Cám ơn anh hai. Anh hai, bây giờ em không có tiền, anh có thể ứng trước cho em không?"

Doãn Tiểu Dao lạnh lạnh nhìn hắn. Tuy rằng cô biết bây giờ hắn đang diễn kịch, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của hắn, lòng cô cuối cùng vẫn là không thích.

"Được chứ." Lam Úc cười đến nham hiểm, "Dùng vệ sĩ của chú đi đi."

Lam Diễm ngớ ra.

Lam Úc ngược lại cũng không vội, nụ cười càng ngấm sâu.

Doãn Tiểu Dao chỉ nhìn Lam Diễm, căn bản không để ý tới Lam Úc.

Biểu cảm trên mặt Lam Diễm rút bớt đi, sau đó hần căn căn môi, "Anh hai... thứ khác em không cầu xin anh, chỉ có cô ấy, để lại cho em được không?"

"Tại sao?" Khóe mắt của Lam Úc liếc về phía Doãn Tiểu Dao.

Gương mặt tái nhợt của Lam Diễm, hơi hiện lên một chút sắc đỏ. Hần đột nhiên nắm lấy tay Doãn Tiểu Dao, dùng sức mà siết. Siết đến nỗi cô suýt tí là hất ra theo bản năng, kịp thời nhớ ra là hần, cô kiềm chế lại.

Lam Úc nhìn hai người họ nắm tay nhau, màu sắc con người chuyển đen, âm u tựa mưa rừng ập đến.

Lam Diễm thở một hơi thật dài, "Anh hai!"

Lam Úc nhướng mày.

Lam Diễm khom người cúi đầu thật thấp trước Lam Úc, "Thật không dám giấu diếm, trong khoảng thời gian cô ấy chăm sóc cho em, trái tim em không tự chủ được đã bị cô ấy hấp dẫn. Cô ấy tựa như một viên trân châu bị bụi mờ che phủ, thời gian lâu dài, lộ ra ánh sáng rực rỡ, khiến em không rời mắt đi được. Em chưa từng gặp qua một cô gái trong trẻo tốt đẹp thế này."

Lam Úc khinh thường chặc một tiếng, "Chú cảm thấy với tình trạng bản thân mình hiện nay, có tư cách à?"

"Cầu xin anh hai bố thí cho em một tư cách." Lam Diệm duy trì tư thế khom người, mắt nhắm lại.

"Thú vị." Lam Úc cảm thấy máu huyết của mình đã sôi trào đến lớp cơ da rồi. Người phụ nữ này, thật sự quá thú vị. Gã thật muốn xẻ đôi viên trân châu bụi phủ đó ra, xem xem bên trong rốt cuộc sáng rực thế nào. Gã thậm chí còn muốn nghiền nát cô ra thành bột trân châu.

"Anh hai." Lam Diệm thẳng người dậy, từng chữ từng chữ nói vang loảng xoảng, "Em thích cô ấy."

Doãn Tiểu Dao nghe thấy, suy nghĩ bắt đầu bay vào cõi thần tiên.

Lam Diệm vừa nói cái gì? Hả nói cô là trân châu? Hả thích cô? Thích kiểu thế nào? Kiểu thích của cha thích mẹ ư? Vậy là cô có thể ăn cả đời cơm chiên rồi sao? Cơm hăn chiên ngon cực kỳ.

Lam Úc ý vị thâm trường nói, "Em ba, chúc mừng em động chân tâm."

"Cám ơn anh hai." Lam Diệm cười toét miệng. Hả biết ám thị trong lời nói của Lam Úc, rằng hả lại nhiều thêm một nhược điểm. Nhưng mà đồng thời, hả cũng đã có lý do danh chính ngôn thuận để bảo vệ cô.

Lam Úc cũng không hề làm khó Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao quá nhiều, không phải Lam Úc không muốn, mà là một cú điện thoại khẩn gọi đến.

Sau cuộc điện thoại đó, Lam Úc không thể không rời đi. Sau cuối gã nhìn Doãn Tiểu Dao một cái, ngậm cười nói, "Chúng ta sẽ gặp lại."

Doãn Tiểu Dao không để ý đến gã. Cô còn đang suy nghĩ, nếu như Lam Diệm nấu ăn cho cô cả đời, vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều rất nhiều món ăn đây. Nhưng mà bây giờ cô đói rồi, muốn ăn cơm chiên.

Lam Diệm kéo lấy Doãn Tiểu Dao, cười nói, "Anh hai đi thông thả."

Đợi khi không còn thấy bóng dáng đám người Lam Úc nữa, Lam Diệm xoay đầu lại trông Doãn Tiểu Dao, "Ồ đàn."

Cô hoàn hồn khỏi ảo tưởng cơm chiên, "Tứ Lang, lúc nào thì anh chiên một thùng cơm cho tôi ăn?"

"..." Bực tức gì đó, Lam Diệm cũng chẳng còn nữa, cô là một đứa đàn! Một đứa đàn đất rất đàn rất đàn rất đàn!

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao chẳng dễ dàng gì mới tìm được thang máy, vừa đến lầu một liền tính phóng thẳng ra cổng.

Có một phục vụ đi lướt qua Lam Diệm.

Lam Diệm không chú ý đến.

Doãn Tiểu Dao thì lại đôi con người chột lạnh.

Người đó dường như cũng cảm giác được cái gì, cúi đầu bước nhanh tiến về phía trước.

Doãn Tiểu Dao phán đoán mục tiêu của đối phương không phải Lam Diệm, thế nên giữ nguyên im lặng.

Trên đường trở về, cô nhớ đến từ "thích" trong câu nói của Lam Diệm, bèn hỏi, "Tứ Lang, anh thích tôi hả?"

"Hả?" Lam Diệm đang suy xét chuyện tối nay, không nghe rõ.

"Anh nói tôi là viên trân châu bị bụi phủ, ánh sáng rục rờ lộ ra, khiến anh không tự chủ bị hấp dẫn. Anh chưa từng gặp qua cô gái nào trong trẻo tốt

đẹp như tôi." Lúc Doãn Tiểu Dao nói chuyện, không thấy ngưng ngừng, chỉ có bình tĩnh.

Lam Diệm hết cả hồn, "Cô mà lại có thể một hơi nói ra câu dài như thế á?"

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 36

***

Doãn Tiểu Dao trả lời, "Tôi là lặp lại lời anh nói."

"Nói bậy." Lam Diệm phản bác, "Lời nói mắc ói như vậy, tôi sao mà nói ra miệng được."

"Anh kéo lấy tay tôi nói, anh thích tôi." Cô giơ tay mình lên, còn dùng tay trái nắm lấy tay phải, mô phỏng tình cảnh hăn và cô nắm tay nhau.

"Đầu đất mới đi thích đầu đất." Hăn hừ một tiếng, "Tôi nhìn trông giống đầu đất lắm hả?"

"Là anh nói."

Lúc này, bác tài nhìn đôi nam nữ này qua gương chiếu hậu, phỏng đoán rằng liệu có phải tiết mục nam cận bã đùa bỡn hay không.

"Tôi nói lúc nào?" Nam cận bã nói.

"Lúc anh thừa nhận với anh hai của anh." Cô gái mặc âu phục tranh biện theo lý lẽ.

Nam cận bã cau mày, suy nghĩ một hồi rồi nói, "Quên rồi." Hăn hươ hươ tay, "Lúc đó tôi là ngẫu hứng biểu diễn, nói xong lời thoại rồi, tự bản thân tôi cũng quên mất tiêu."

Cô gái nhìn hăn, không lên tiếng.

Nam cận bã cũng im lặng.

Bác tài cảm thấy bầu không khí ở băng ghế sau càng lúc càng kỳ quái, thế nên ông mở radio, làm dịu bớt không khí.

Khi tiếng nhạc vang lên, bác tài nhẹ nhõm đôi chút, lại liếc mắt nhìn băng ghế sau.

Hai người vẫn không lên tiếng, bầu không khí đè nén nặng nề có phần tựa như cao thủ đang so chiêu.

Một bài hát kết thúc.

Lam Diệm cuối cùng cũng nhớ ra, "Phắc, hình như tôi đã thật sự nói những lời đó."

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao gật mạnh đầu.

Hắn ha ha cười gượng hai tiếng, "Nhất định là quá nhập tâm rồi... khống chế không được... Lời nói cứ tự nó tuôn ra..." Dưới ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của cô, âm thanh những lời nói này của hắn càng nói càng nhỏ.

Doãn Tiểu Dao cứ nhìn chăm chăm hắn như thế, nhìn đến hắn có ảo giác mình là Trần Thế Mỹ của thời đại này vậy.

Lam Diệm ho khan hai tiếng, "Cái đó... Dao thị vệ à, diễn kịch không thể coi như thật."

Cô vẫn nhìn hắn chăm chăm với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lam Diệm liếc thấy ánh mắt bà tám của bác tài kia, vì vậy hắn nói, "Chuyện này về nhà nói sau."

"Được." Doãn Tiểu Dao gật đầu, nói, "Nếu như anh đã thích tôi, vậy anh có làm cơm chiều cho tôi không?"

"..." Lam Diệm tạm thời theo không kịp suy nghĩ của cô, "thích" và "cơm chiên" có quan hệ gì?

"Tôi đói rồi." Cô bổ sung.

"Thùng cơm!" Hãn nhin không được tức giận nói.

Cô lại nhìn hãn chăm chăm.

Nhìn đến sống lưng hãn lạnh toát, chỉ có thể thỏa hiệp, "Về nhà làm đồ ăn khuya cho cô..."

"Được." Doãn Tiểu Dao thu hồi ánh mắt.

Lam Diệm dựa vào lưng ghế, mắt nhìn ra cảnh đêm rực rỡ sắc màu bên ngoài cửa xe, suy nghĩ trở về bữa tiệc sinh nhật tối nay.

Mấy năm nay Lam Diệm rất lười dùng đến bộ não, lúc nào cũng là được chẳng hay chớ, đờ đẫn sống qua ngày. Rất nhiều thứ, thật hay giả đều không quan trọng. Hơn nữa, hãn bị nghiện hút, nếu như biết quá nhiều, rất có khả năng lúc lên cơn nghiện sẽ nói ra toàn bộ. Bây giờ hãn rất ít quan tâm đến tình hình của Lam thị. Những cuộc long tranh hổ đấu kia, hãn hết thấy đều không nghe không hỏi. Hãn đã buông bỏ bản thân từ sớm, là sống hay chết, phó mặc cho trời.

Nhưng mà, đêm nay, hãn đột nhiên cảm thấy, vẫn có vài thứ đáng để cho hãn bảo vệ.

Ví dụ như: Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm diễn kịch diễn quá lâu rồi, lâu đến mức hãn đã quên đi tính cách vốn có của mình là như thế nào. Hơn nữa suốt ngày ra rả thứ âm thanh khiến người nhụt chí, thân thể hao mòn nghiêm trọng. Hãn thậm chí cảm

thấy, ma túy đã ăn mòn hết tim gan phèo phổi của hắn đến gần như chẳng còn sót gì, chỉ chừa lại một cái vỏ ngoài đang đi lại.

Cái vỏ ngoài kia nhìn chính mình rơi vào tình huống ngày hôm nay, nhưng lại không có dũng khí một lần kết thúc tất thảy.

Xe dừng trước đèn đỏ.

Ánh đèn mờ ảo dưới hiên tòa nhà, xuyên qua cửa xe, chiếu lên mặt Doãn Tiểu Dao, khiến cho ngũ quan của gương mặt bình thường đó ánh lên sắc mơ màng.

Lam Diễm nở nụ cười.

Hắn cảm kích vận mệnh rằng, có đứa ngốc này bầu bạn với hắn.

Hắn căm ghét vận mệnh rằng, cô xuất hiện quá trễ.

Dù cô dùng các loại phương pháp để giúp hắn cai nghiện, thế nhưng Lam Diễm không đánh giá cao bản thân.

Hai mươi ngày trước, mỗi ngày hút nửa điếu thuốc hắn cũng đau khổ đến muốn chết đi, chứ đừng nói, bắt đầu từ ngày mai, một hơi hắn cũng không được dính vào.

Hội chứng cai nghiện heroin được phân chia theo mức độ nghiện, có thể kéo dài từ hai đến bảy tháng. Khoảng thời gian này, sinh hóa rối loạn, chóng ngại thay thế luân phiên, mất ngủ, lo âu, đau đớn các loại, vừa dai dẳng vừa lặp đi lặp lại.

Chịu đựng không nổi, 100% sẽ tái hút.

Chịu đựng được, cũng không thể đảm bảo không tái hút.

Trước mắt, tỷ lệ cai nghiện thành công trên toàn thế giới chỉ có 9%. Hơn nữa, tỷ lệ người sau cai nghiện tái hút tử vong trong lần hút lại đầu tiên chiếm 90% trên con số tử vong do hút quá liều.

Từ giây phút dính vào ma túy, Lam Diệm đã hiểu rõ một câu nói, "Một khi hút ma túy, mười năm cai nghiện, cả đời thêm thuốc."

Cứ cho rằng lần này hẳn có thể cai nghiện thành công, cả đời sau này của hẳn đều sẽ phải sống trong nỗi thèm khát thuốc phiện.

Có lẽ, hẳn có thể dùng lý trí kiềm chế mình không hút ma túy, nhưng hẳn không cách gì kiềm nén thứ ham muốn đó. Thứ ham muốn thuần túy, giây nào phút nào cũng cào cấu trái tim hẳn. Ý chí hơi lơ lửng, thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Lam Diệm nhớ cha hẳn từng nói, "Trên thế gian này có rất nhiều kỳ tích đẹp đẽ. Nhưng mà, A Tứ à, con chắc chắn sẽ không phải là kẻ may mắn đó. Nhất định đừng mang hy vọng ăn may."

Lam Diệm không mong mỗi kỳ tích.

Thế nhưng, trong khoảng thời gian có hạn này, hẳn có thể lót sẵn đường lui cho Doãn Tiểu Dao, để cho đứa đàn này nửa đời sau không phải lo cơm ăn áo mặc.

--

Về tới nhà, Lam Diệm có phần mệt lử. Hẳn hút nửa điếu thuốc kia bốn tiếng đồng hồ trước, bây giờ còn có thể chống đỡ một hồi.

Rất lâu rồi không trở về Thương Thành, căn bếp này chẳng chuẩn bị thức ăn gì.

Lam Diệm lục tới lục lui tủ trữ đồ, tìm ra được hai gói mì ăn liền. Chưa bị quá hạn.

Hắn hung dữ nói với Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, chỉ còn lại có mì ăn liền thôi."

Doãn Tiểu Dao gật đầu. Trong lòng cô, hắn nấu gì cũng ngon, cho dù chỉ là úp một tô mì.

Lam Diệm vớt gói bột nêm của mì ăn liền, tự pha trộn một đĩa gia vị tương sốt.

Một tô mì lớn lên bàn.

Doãn Tiểu Dao nhoáng cái đã ăn hết hơn nửa tô mì, sau khi đã sơ sơ trấn an cảm giác đói bụng, cô nhắc lại lời cũ, "Tứ Lang, anh thích tôi hả?"

"Không thích." Hắn trừng mắt nhìn cô. Nhìn dáng vẻ của cô, làm gì có chút nào ngượng ngùng. Cô hiểu "thích" cái con khi ấy.

Doãn Tiểu Dao miếng lớn mà ăn mì, "Anh đã nói anh thích tôi."

"Còn không phải bởi vì cô đần quá à. Chưa từng thấy gương mặt núi băng đó của Lam tổng uy phong lẫm lẫm đấy, tôi không đứng ra bảo vệ cô, thì cô toi cơm rồi."

"Tôi không sợ anh ta."

"Cô đần tất nhiên là cô không sợ."

"Anh sợ không?"

"Sợ chứ, sợ chết luôn rồi." Lam Diệm hơi trào phúng.

"Anh không sợ." Doãn Tiểu Dao bưng tô lên, ừng ực uống nước dùng mì.

Mặt hần cứng lại, chậm rãi nói, "Cô biết cái con khi."

Cô uống xong nước dùng mì, đặt tô xuống, bình tĩnh nói, "Tôi biết anh không sợ."

Lam Diệm cau mày. Hần đột nhiên ý thức được, ở trước mặt cô, hần đã để lộ ra quá nhiều sơ hở.

Nhưng mà, lúc trước chỉ có một mình hần, hần thật sự không sợ Lam Úc. Nhưng vì cái con bé ngốc này, hần không mấy yên tâm. Cô dần hết chỗ nói, lại không quyền không thế, chọc phải tên biến thái kia, chỉ có một con đường chết.

Đứa đầu đất này thật khiến hần lo lắng.

Hần nhìn tô mì đã được ăn sạch sẽ kia, ra lệnh, "Đao thị vệ, nhanh đi rửa tô của cô đi. Còn nồi niêu trong nhà bếp, rửa hết tất cả luôn."

"Được." Cô bưng tô lên, bước hai bước, quay đầu lại, "Đợi khi tôi rửa xong sẽ lại thảo luận tiếp vấn đề anh thích tôi."

"Phắc, cô còn chưa xong à!"

--

Chuyện quả thật chưa xong.

Nửa đêm mười giờ rưỡi.

Lam Diệm tắm xong, nửa nằm trên giường, có chút cúi kính.

Không phải là lên cơn nghiện.

Hắn tức tối nhìn Doãn Tiểu Dao bên sofa, "Tôi không thích cô!"

Cô lại làm như không nghe thấy, tự đọc sách về cai nghiện.

"Nghe thấy chưa đó, tôi không thích cô!" Hắn nâng cao âm lượng.

Doãn Tiểu Dao ngẩng đầu lên, "Bộ dáng anh nói anh thích tôi là chân thành nhất."

"Đậu má!" Lam Diệm lấy gối ném về phía cô, "Như thế chúng tôi là khả năng diễn xuất của tôi tốt, lừa được cả cô luôn."

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Lúc anh nói không thích tôi, chẳng có chút thành ý."

Lam Diệm tức đến nghiến răng. Bây giờ là thế nào đây? Bởi vì ở trước mặt Lam Úc hắn tình cảm chân thành, cô liền cho rằng hắn thích cô rồi ư? Hắn muốn học máu! Ông trời sắp xếp cô đến bên cạnh hắn, nhưng thật ra là để khiến cho hắn thăng thiên lúc tuổi còn xanh phải không.

Hắn xuống giường tìm nước uống, ra sức nói với mình phải bình tĩnh lại.

Uống một hớp, vẫn còn tức.

Uống hai hớp, cơn tức vẫn nuốt không trôi.

Uống hết một ly, lại hít thở một hơi thật sâu. Cuối cùng cũng đỡ hơn.

Lam Diệm đang tính tiếp tục lý luận với Doãn Tiểu Dao, thì cô lại ra khỏi phòng.

Hắn tức đến lại nhảy lên giường.

Khi trở về, cô bưng chén thuốc, "Phương thuốc mới, thêm vào cây diên hồ sách, có thể giảm bớt chứng đau đớn khi cắt cơn của anh."

Lam Diệm thở phì phò uống sạch, sau đó ném trả chén cho Doãn Tiểu Dao.

Cô nhẹ nhàng đón lấy, đặt xuống tủ đầu giường.

Lam Diệm nhìn dáng vẻ nhàn nhã bình tĩnh của cô thì lại tức giận, thế là hăn la mắng, "Cô ngồi xuống cho tôi."

Doãn Tiểu Dao nghe lời ngồi xuống mép giường.

"Tôi hỏi cô, cô biết cái gì là thích không?"

"Tôi biết."

"Thế mà cô lại biết à?" Hăn bị bất ngờ, "Vậy cô nói thử xem cô hiểu thích là thế nào?"

Doãn Tiểu Dao trả lời rõ ràng vang dội, "Kết hôn, sinh con."

"..." Đáp án đơn giản thô bạo như vậy, khiến cho Lam Diệm không lời chống đỡ. Hăn vỗ vỗ trán, "Đao thị vệ à, tôi chưa từng gặp qua cô gái nào trong trẻo tốt đẹp như cô thế này."

"Đúng thế." Cô tất nhiên không nghe ra được ý bóng gió trong lời hăn nói. Cô chỉ cảm thấy vui vẻ.

"Thôi bỏ đi." Cuối cùng Lam Diệm lựa chọn đi ngủ, "Cô nói tôi thích cô, thì cứ là tôi thích cô đi." Với cái vẻ đần độn này của cô, trước kia chần chừ chưa được ai tỏ tình qua. Đại sư ca hăn đây sẽ cố gắng gượng thích cô một chút, làm thỏa mãn lòng hư vinh của cô đi.

"Được." Doãn Tiểu Dao gật gật đầu, "Tứ Lang, tôi cũng sẽ thích anh."

Gương mặt của Lam Diệm đông cứng lại, "Cô nói cái gì?"

"Tôi cũng sẽ thích anh, như thế công bằng." Giống như hấn nấu cơm, cô rửa chén vậy.

Hấn nhìn cô, "Tôi hút ma túy đấy."

"Anh sẽ cai dứt."

"Nhưng hiện tại tôi còn chưa cai dứt." Lam Diễm sầm mặt, "Đao thị vệ, chuyện cô bêu rếu tôi thích cô, tôi sẽ khoan hồng độ lượng không tính toán với cô. Nhưng cô phải ghi nhớ, một đũa hút ma túy, dưới cám dỗ của ma túy, tình thân, tình yêu, đạo đức, lương tri, tất cả đều là vứt hết."

Doãn Tiểu Dao không lên tiếng.

"Chuyện kết hôn sinh con, nhất định phải tìm một người đàn ông đáng tin cậy. Tôi và Lam Úc ấy, đều thuộc loại bên ngoài tô vàng nạm ngọc, còn bên trong thì thối rữa. Hiểu chưa?"

"Anh và anh ta không giống nhau." Trong mắt cô có thứ cảm xúc không tên, "Tứ Lang, đợi khi anh cai nghiện xong rồi, thì tôi sẽ thích anh."

Lam Diễm véo má cô, "Ngu si đần độn."

Doãn Tiểu Dao nhìn thật sâu vào mắt hấn, "Bây giờ anh thích tôi trước, sau này tôi sẽ thích anh."

"Tôi không nói nhảm với cô nữa, tôi phải đi ngủ." Tiệc sinh nhật tối nay làm hấn mệt chết đi được.

"Tứ Lang, nếu anh thích tôi, vậy anh sẽ làm cơm chiên cho tôi chứ?"

"..."

Đồ bịp bợm!

Cô nói cả nửa ngày trời, trọng điểm căn bản không phải kết hôn sinh con, mà là cơm chiên!

Thật sự là tức chết hẳn.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 37

***

Lam Diệm nói là muốn ngủ, nhưng căn bản ngủ không được.

Hắn đã mất ngủ hai mươi ngày trời.

Hệ thần kinh bị tổn hại, thời gian hồi phục lại cực kỳ chậm chạp, cho nên chứng mất ngủ mãn tính của hắn sẽ tiếp tục trong một khoảng thời gian rất dài.

Doãn Tiểu Dao rất tự giác ngồi bên cạnh Lam Diệm, giúp hắn xoa nắn huyết vị.

Lam Diệm nhớ lại tình cảnh ở chỗ cửa ngầm.

Người gặp trong phòng, thân phận bất minh. Lúc đó Lam Diệm không muốn chọc vào phiền phức, cho nên để cho đối phương chạy mất. Bây giờ nhớ lại, thân thủ của đối phương, hình như hắn đã gặp qua ở đâu đó.

"Đao thị vệ." Lam Diệm đang nhắm mắt, hưởng thụ thủ pháp mát xa của Doãn Tiểu Dao.

"Ừ?"

"Người cùng cô giao thủ tối nay, thực lực thế nào?"

"Rất tốt."

"Tôi hẳn là đã trông thấy bộ quyền pháp đó rồi, nhưng lại nhớ không ra." Lam Diệm ngáp dài một cái, "Bây giờ trí nhớ kém quá, nhiều chuyện đều quên mất."

Nói đến chuyện này, Doãn Tiểu Dao nhớ ra một chuyện, "Lúc chúng ta ra ngoài, có gặp một nhân viên phục vụ."

"Nhân viên phục vụ gì?" Lam Diệm nhin không được oán thán, "Lúc lạc đường một đứa phục vụ cũng không có, cái quán rượu nát gì chứ."

"Người phục vụ đó là cảnh sát." Doãn Tiểu Dao nhớ rất rõ, vào một tháng trước, cô còn đặc biệt chú ý đến người cảnh sát này."

Nghe vậy, Lam Diệm mở bừng mắt ra, bỗng chốc ngồi dậy.

Hắn làm sao có thể quên được. Động tác thẳng, hất, móc, xoay in khắc sâu đậm dấu vết của bộ đội. Hơn nữa, Lam Úc từng nói, có một đám cảnh sát truy quét hàng cấm đến Thương Thành. Một tháng trước, cuộc tụ tập của Lý Hiếu Quý bị ngắt quãng chính là bởi vì cảnh sát.

"Tứ Lang?" Doãn Tiểu Dao không hiểu tại sao hắn lại không ngủ nữa.

"Cảnh sát à." Hắn đột nhiên cười lên, ý ẩn trong lời, "Đến thật hay."

Lam Diệm có thể khẳng định, gã trung niên vẻ ngoài lịch sự tối nay có liên quan tới hàng cấm. Bởi vì, ông ta thoáng cái đã biết được giá cả của điều thuốc kia.

Giá cả của heroin dao động rất lớn. Tình hình chung, sau khi con buôn cấp một nhập hàng, thì sẽ chế thành thành phẩm. Gia công xong, bọn họ sẽ chuyển cho con buôn cấp hai, con buôn cấp hai lại chuyển cho con buôn thứ cấp, con buôn thứ cấp chuyển tiếp cho những người bán nhỏ lẻ. Một lần sang tay, ma túy đều bị thêm một chút tạp chất vào. Thứ đến tay người hút,

giá cả đại khái cao gấp ba lần. Nếu như tạp chất pha vào ít, giá cả có thể cao gấp sáu lần.

Hàng Lam Diệm hút là do Lý Hiếu Quý cung cấp, độ tinh khiết đạt khoảng 65%, coi như là hàng tốt. Đốt hút cực kỳ lãng phí, cho nên gã trung niên nói điều thuốc kia có giá cả vụn đồng, thật sự là chẳng khoa trương chút nào.

Một tay buôn thuốc phiện, ở trong hội sở quán rượu của Lam thị một cách quang minh chính đại. Một quán rượu cao cấp, lấp cửa ngầm, làm những hoạt động xấu xa bẩn thỉu.

Quả nhiên là một đám mặt người dạ thú.

Lam Diệm híp mắt lại, "Thật mong chờ hành động của chú cảnh sát quá."

"Tứ Lang." Doãn Tiểu Dao nhìn hẩn, trong mắt có tia quan tâm, "Anh sợ cảnh sát không?"

"Không sợ." Hẩn trả lời hiếm khi được nghiêm túc như vậy, "Hai túi bột đó bị cô đổ vào bồn cầu rồi, tôi không cấu thành tội tàng trữ phi pháp chất ma túy. Hơn nữa, quốc gia khuyến khích tự nguyện cai nghiện."

Cô yên tâm, "Anh cố gắng cai nghiện, sau này tôi sẽ có thể thích anh rồi."

Lam Diệm tự động hiểu từ "thích" cô nói thành "cơm chiên", cũng lười đi lý luận với cô, trực tiếp nói chuyện chính, "Đao thị vệ, sáng sớm ngày mai chúng ta về Hâm Thành."

Tuy ngài chủ tịch đã nói cho Lam Diệm trở về công ty, nhưng chưa có thông báo của nhân sự, Lam Diệm cứ coi như là chưa có việc này. Ở lại Thương Thành cai nghiện quá nguy hiểm. Hơn nữa, một tháng sắp tới, là

thời kỳ mâu thuẫn kịch liệt của Chú Lam và Lam Úc. Lam Diệm không muốn nhảy vào vòng xoáy nước này, trốn về Hâm Thành là tốt nhất.

"Được." Doãn Tiểu Dao chằm chước hằm cai nghiện cực nhọc, hỏi, "Tứ Lang, anh thích ăn cái gì? Tôi sẽ mua cho anh hết."

Hằm khinh bỉ, "Cô tưởng tôi là ai chứ, chỉ biết có ăn ăn ăn."

"Vậy tôi sẽ sắc thuốc thật tốt cho anh."

"Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ rất đau đớn. Tôi không cách gì lường trước được mình sẽ làm ra chuyện gì." Khoảng thời gian sắp tới, hẳn có thể sẽ đau đớn vì cai nghiện mà mất đi nhân tính. "Đến lúc đó, đừng có mềm lòng với tôi. Nếu như tôi uy hiếp đến tính mạng của cô, thì cô cứ giết tôi đi."

Doãn Tiểu Dao lắc lắc đầu, "Anh đánh không lại tôi."

"Ồ ồ." Lam Diệm nhẹ nhẹ lấy ngón tay đẩy trán cô một cái, "Đừng tưởng mình võ công giỏi thì vô địch thiên hạ nhé."

Hằm thật sự không thể yên tâm về cô, thế là bèn xuống giường, viết đầy hai tờ giấy những việc cần chú ý.

Doãn Tiểu Dao nhìn bóng lưng viết chữ của hẳn, bỗng chốc nhớ đến tờ thăm cầu được trên chùa.

Cô vững tin, Tứ Lang nhất định sẽ cai nghiện thành công.

--

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đáp xe trở về Hâm Thành.

Lam Diệm tính toán thời gian, năm giờ rưỡi chiều ngày hôm qua hẳn hút nửa liều thuốc kia. Dựa theo kinh nghiệm hai mươi ngày trước, 16 - 18 giờ sau khi hút nửa liều thuốc, sẽ xuất hiện các triệu chứng cắt cơn.

Cho nên, hẳn nhất định phải tranh thủ về nhà trọ trước khi lên cơn nghiện.

Trên xe buýt, Lam Diệm nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Hắn xoay đầu lại hỏi, "Đao thị vệ, nhà cô làm nghề vệ sĩ à?"

"Là võ quán." Doãn Tiểu Đao ngồi thật thẳng, "Có lúc thì làm vệ sĩ."

"Tại sao lại đến làm vệ sĩ của tôi?" Xem cái bộ dáng ngờ nghệch này của cô, không giống như tham lam tiền tài.

Thế là, cô đơn giản kể lại chuyện mảnh đất đó của Hoàn Quán.

Nghe xong, Lam Diệm hỏi, "Các hộ phụ cận nhà cô có đồng ý di dời đi không?"

"Đa phần đồng ý." Doãn Tiểu Đao nhớ lại những lời đầu đường cuối ngõ, bổ sung thêm, "Họ nói, sẽ được bồi thường rất nhiều tiền."

Hắn nhướn mày, "Các cô không cần rất nhiều tiền à?"

Doãn Tiểu Đao lắc đầu, "Chúng tôi cần nhà. Căn nhà này là lúc thái tổ gia gia còn rất nhỏ đã có rồi. Chúng tôi rất thích."

"Tập đoàn Lam thị hứa với các cô điều kiện gì?"

"Họ nói, sẽ tìm lãnh đạo trên trấn, kêu bọn họ không dỡ Hoàn Quán."

"Chỉ như thế?"

"Đúng."

"Vậy nếu đổi lãnh đạo trên trần thì sao?"

Doãn Tiểu Dao tỉ mỉ nhớ lại nội dung hợp đồng, "Cái này không nói."

Lam Diễm trầm ngâm một hồi, nói, "Đao thị vệ, qua một thời gian, tôi sẽ giúp cô giải quyết rốt ráo chuyện này."

Doãn Tiểu Dao hiếu kỳ, "Tứ Lang, anh có cách hả?"

"Ừm, nhưng mà bây giờ còn chưa được."

Cô rất chân thành, "Được. Tứ Lang, cảm ơn anh."

Hắn rất lấy lệ, "Không cần khách sáo. Ai khiến tôi thích cô chứ."

Sau đoạn đối thoại này, Lam Diễm dựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại.

Doãn Tiểu Dao thì cẩn thận đọc những mục cần chú ý tối qua hắn viết.

Thật ra khoảng thời gian này cô đọc nhiều sách như vậy cũng đã hiểu được sự đau đớn khi lên cơn nghiện.

Hắn luôn miệng nói không có lòng tin, nhưng hắn tiến một bước vào chuyện cai nghiện này, thì đã là dũng khí vô cùng to lớn rồi. Có rất nhiều người hít thuốc phiện, e rằng dù là người thân bạn bè quỳ xuống van xin, cũng đều không chút lay động.

Lam Diễm chỉ nghe vài câu của cô thì đã đồng ý cai nghiện. Bởi thế, cô vẫn luôn không buông bỏ hắn.

Doãn Tiểu Dao là một người phân rõ trắng đen. Riêng mình Lam Diễm, là một ngoại lệ trong số những người cô quen biết. Lúc mới gặp, hắn là một

công tử nhà giàu thối nát, sau này, là một thiếu niên thô bỉ nóng nảy, sau đó nữa, là một thần bếp tay nghề tinh tế.

Dường như hắn có rất nhiều gương mặt. Tất nhiên, mặc kệ là nói về mặt nào, cô đều biết, hắn rất lương thiện.

Cho dù hắn dùng các loại hành vi cử chỉ thô lỗ để che giấu đi lòng thiện lương của mình.

Cô không biết hắn đã trải qua chuyện gì, chỉ biết là, hắn rất coi thường Lam thị, thậm chí có thể nói là chán ghét.

Doãn Tiểu Dao nhìn từng dòng Lam Diệm liệt kê ra.

Công dụng điều trị của thuốc đông y trong giai đoạn đầu cai nghiện rất nhỏ bé, nhưng có thể thúc đẩy sự hồi phục của cơ thể. Lúc trước cô dựa theo tình trạng của hắn đổi vài bài thuốc. Cho nên hai mươi ngày điều trị đầu tiên vẫn là có tác dụng.

Danh sách những điều cần chú ý của Lam Diệm có đề cập, sau khi hoàn toàn ngừng dùng ma túy, 32 - 72 giờ sau, các hội chứng cắt cơn sẽ đạt đến đỉnh điểm. Cũng có nghĩa là, trong hai ba ngày đó, hắn sẽ vật vã kinh khủng.

Hắn còn nhắc đến, trong thời gian đó, mặc kệ hắn. Nếu như hắn không kiềm chế được, đại tiểu tiện không kiểm soát, cũng mặc kệ hắn.

Doãn Tiểu Dao đọc đến đây, hỏi, "Tứ Lang, nếu như anh mất kiểm soát, vậy tôi có phải giúp anh thay quần áo và khăn trải giường không?"

Lam Diệm vẫn chưa ngủ, nghe đến vấn đề này, ghen hòng một hồi. Hắn mở mắt ra nhìn cô, "Lúc tôi phát tác mặc kệ tôi." Vào đỉnh điểm, các triệu chứng sẽ đạt đến mức độ nào, bây giờ hắn vẫn còn chưa biết chính xác. Điều duy nhất có thể xác định là, hắn sẽ vô cùng hung hăng hiếu chiến.

"Vậy rất hôi thì thế nào?"

Cô hẳn là cô gái duy nhất nói về chuyện mất kiểm soát một cách bình tĩnh với hần thế này, ngược lại, hần có hơi xấu hổ, "Mặc kệ tôi."

Doãn Tiểu Dao nghĩ nghĩ, rồi nói, "Được. Đợi khi anh tỉnh lại tôi sẽ dọn dẹp giúp anh."

"Ừm."

Chẳng mấy chốc, cô lại nghĩ đến một vấn đề, "Tứ Lang, vậy anh có còn cần phải "làm việc" không?"

"..." Một chút sức lực Lam Diệm cũng kiếm không ra, "Hai mươi ngày trước tôi có "làm việc" không?"

"Không có." Cô nhớ hần từng nói, đó là vì để cho cơ thể và tâm trí phát triển khỏe mạnh. Nhưng mà từ sau khi cai nghiện, hần cũng chưa hề đóng cửa "làm việc" qua.

"Biết rồi thì tốt."

Lam Diệm không muốn để ý đến cô nữa.

"Làm việc" cái con khi ấy, bây giờ hần đào đâu ra cái suy nghĩ đó chứ. Hơn nữa, thứ hần gọi là "làm việc", chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Thứ kích thích ham muốn tính dục là hàng đá, chứ không phải là heroin.

Người sử dụng heroin, lúc chưa hình thành tình trạng lệ thuộc, ham muốn sẽ cực kỳ mãnh liệt. Sau khi nghiện rồi, thì lại yếu đi rất nhiều, cho đến khi không còn ham muốn nữa.

Lam Diệm ngày ngày xem phim, kỳ thật là thật sự chỉ có xem. Cho dù thật sự có gái đẹp cởi sạch đứng trước mặt hần, hần cũng chỉ là ngắm nhìn

mà thôi.

Bởi vì, hẳn không có ham muốn về mặt đó.

Em trai nhà hẳn, đã rất lâu rồi không ngóc đầu dậy.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 38

***

Lần trước Lam Diệm tự lực cánh sinh "làm việc", kết thúc trong thất bại.

Hắn đã gắng hết sức rồi, kết quả chính là không được.

Lúc đó, hắn chọn phim của nữ diễn viên av hắn thích nhất, da trắng mặt xinh, hơn nữa còn chọn đề tài hiếm lạ nhất. Lúc chiếu phim, hắn nhảy qua đoạn dạo đầu vô nghĩa, xông thẳng vào nội dung chính.

Thân hình của cô nữ diễn viên mê người, giọng nói dễ nghe, diễn xuất cũng giỏi. Đối thành một người đàn ông bình thường, chắc chắn là khó mà kìm nén nổi.

Nhưng Lam Diệm xem chưa bao lâu thì đã bắt đầu buồn ngủ. Hắn cố ép mình tập trung chú ý vào bộ phim. Mười lăm phút sau, suýt chút thì hắn ngủ mất.

Cũng chính vào giây phút đó, Lam Diệm ý thức được, ham muốn tính dục của mình đã bị ma túy nuốt mất rồi.

Sau đó, hắn ôm gối ngủ một giấc.

Tỉnh lại, hắn đã nghĩ thông.

Sớm muộn gì cũng có một ngày như thế. Nếu hắn đã dính vào nghiện ngập rồi, vậy thì đáng đời hắn không lên nổi.

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao về đến Hâm Thành vào khoảng 10 giờ.

Lam Diệm tìm được một quán cơm kiểu Trung Quốc ở gần nhà trọ, cùng ông chủ bàn chuyện làm ăn.

Lam Diệm ra tay hào phóng, ông chủ đồng ý rất sảng khoái. Cứ như thế, chuyện cơm nước của Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao trong một tháng tới đã được giải quyết.

Sau đó, Lam Diệm liền trầm mặc.

Trở về nhà trọ, Lam Diệm tự mình bê ghế ra ngoài ban công ngồi.

Khoảng thời gian này, mặt trời rất gắt. Hắn càng nhìn càng chói mắt, bèn nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra.

Mảng cây trồng trong tiểu khu này đã kha khá tuổi, hoa cỏ đều là những loại bình thường, hơn nữa duy trì chăm sóc không đẹp, chẳng thể nói là quang cảnh tươi đẹp gì. Nhưng Lam Diệm của giây phút này, hiện đang tham lam nhồi nhét bầu trời, mặt đất, mảng xanh này vào trí nhớ của mình.

Thế giới trước mắt tươi đẹp biết bao, trước kia hắn lại không hề quý trọng.

Lam Diệm ngồi đó, không nhúc nhích tí nào.

Hắn đang chờ đợi.

Doãn Tiểu Dao yên lặng đứng sau lưng hắn.

Cô có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của hắn. Tâm tình thế này, mãi luôn bị che đậy dưới vẻ ngoài tươi tười hỉ hả, nội tâm của hắn hoang vắng một màu xám tro chán chường.

Khi cơn uể oải mệt mỏi kéo ập tới, Lam Diệm trở về với thực tại. Hắn đứng dậy, bình tĩnh nói, "Đao thị vệ, bắt đầu rồi."

Câu nói này, vén lên màn mở đầu của cuộc cai nghiện của hắn.

Không ít người hút sẽ chọn dùng thuốc men để thoát khỏi thuốc phiện. Nhưng tác dụng phụ cực kỳ lớn. Lam Diệm lựa chọn là phương pháp cai khô, dùng thuốc đông y để phụ trợ. Điểm tốt của cai khô là, để cho cơ thể hồi phục một cách tự nhiên. Khuyết điểm là, đau đớn, cực kỳ đau đớn.

Sau khi bước vào phòng, hắn ngoan ngoãn nằm xuống giường, mặc Doãn Tiểu Dao trói gô hắn lại, quấn thật chặt tứ chi của hắn trên thành giường.

Trong lúc đó, hắn đánh giá cô. Tướng mạo của cô bình bình thường thường, nhưng da dẻ khỏe khoắn hồng nhuận, ánh mắt kiên định sáng trong. Hắn đột nhiên hỏi, "Đao thị vệ, sau này tôi cai dứt rồi, cô có giữ lời hứa không?"

"Có." Doãn Tiểu Dao không chút do dự.

"Vậy được." Tuy rằng cô đắn một chút, nhưng bằng lòng rửa chén, miễn cưỡng coi như phù hợp điều kiện chọn vợ trong lòng hắn. Lam Diệm bình tĩnh nhìn vào mắt cô, "Nếu như mai một cô không thích tôi, thì tôi sẽ giết cô."

Giọng điệu nghiêm túc của hắn khiến động tác trói dây của Doãn Tiểu Dao khựng lại một chút, sau đó cô nói, "Được."

"Quân tử nhất ngôn."

"Tứ mã nan truy."

Sau đó, Lam Diệm mỉm cười.

--

Hội chứng cắt cơn, dùng bốn chữ để khái quát là: vật vã vô cùng.

Thêm vài miêu tả, thí dụ như, lạnh run chảy nước mũi, kén ăn buồn nôn, nôn mửa tiêu chảy, giòi bò trong xương, cơ thể đau nhức, run rẩy bất an, vân vân.

Chỉ là mấy chục con chữ.

Chính là mấy chục con chữ này, xuyên chuỗi nguyên giai đoạn cai nghiện của Lam Diệm. Mỗi một giây, mỗi một phút, hãn cũng chạy không thoát.

Ngày cai nghiện thứ nhất, Lam Diệm đã nghĩ đến cái chết.

Nước mắt chảy dài, hãn nói chuyện miệng mồm không rõ, "Để tôi chết... để tôi chết..." Hãn còn dùng răng cắn dây trói.

Doãn Tiểu Dao đứng cách giường một mét. Nhìn dáng vẻ quấy đạp lung tung của hãn, mặt cô khẽ run lên.

Cô đút hãn uống ba chén thuốc bắc, cũng thêm vào thuốc giảm đau. Chỉ là, đối với cơn đau hiện tại của hãn, công hiệu đến quá chậm. Hai mươi ngày trước, hãn chưa từng đau đớn đến mức độ này.

"Tứ Lang..." Doãn Tiểu Dao vừa lên tiếng, mới biết được giọng nói của mình có chút run rẩy. Từ trước đến nay, dù núi có sụp trước mặt cô cũng không biến sắc, trong tình cảnh này, cô lại không đành lòng. "Tứ Lang, sẽ qua thôi."

Lam Diệm nghe không rõ lời cô nói, hãn kéo dây trói, hận không thể đâm đầu chết cho rồi.

Hãn rất đau, hãn thật sự rất đau! Toàn thân không có chỗ nào không đau đớn. Hơn nữa cơn đau chui thẳng vào trong xương cốt, giống như một đám

sâu bọ gặm cắn đầu khớp xương của hắn, có một đám lửa đang thiêu đốt da thịt của hắn.

Lam Diệm khao khát có được ma túy. Cho dù là hút xong rồi chết ngay lập tức, hắn cũng cam lòng. Tình yêu, tình thân là cái thứ chó má gì? Có thể chấm dứt cơn đau của hắn sao? Bây giờ chỉ có ma túy có thể giải thoát cho hắn. Sống cũng được, chết cũng được, hắn không muốn đau đớn như vậy.

"Cho tôi một điếu... xin cô..." Nước mắt cùng mồ hôi trên mặt hắn hòa trộn vào nhau, khốn khổ van xin. Giãy dụa quá mức dữ dội, còn đập phải đầu gối.

Chân của Doãn Tiểu Dao khẽ nhấc lên, đang tính tiến lên, thì đột nhiên ngừng lại.

Cô nhớ ra, điều cần chú ý hắn ghi là: mặc kệ hắn.

Hắn còn nói, cô phải nghe lời.

Rèm cửa trong phòng che kín mít, đèn lớn không mở.

Toàn bộ căn phòng, chỉ có ánh sáng từ đèn đầu giường.

Bóng người móp méo của Lam Diệm, đổ lên trên tường một bóng đen cực lớn. Bóng đen dường như đang hung tợn cười nhạo. Cười nhạo người đàn ông đang đá đập loạn xạ, cùng với cô gái đang ân hận khó chịu.

Doãn Tiểu Dao không hề nhúc nhích nhìn Lam Diệm muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nơi nào đó trong tim cô như bị vỡ nát mất một góc.

Cô biết sự nguy hại của ma túy, cũng biết nỗi đau đớn vật vã của cai nghiện, chỉ là khi nhìn tận mắt, lại càng thêm chấn động.

Từ khi gặp Lam Diệm đến nay, cô luôn ôm suy nghĩ thuận theo tự nhiên, không hỏi quá khứ của hắn. Lúc đó cô cảm thấy, quá khứ không hề quan trọng. Bây giờ, cô rất hận, hận những kẻ đã khiến hắn dính vào ma túy, cũng hận hẳn tự mình cam chịu.

Nếu như cô có thể đến bên hắn sớm một chút...

Doãn Tiểu Dao siết chặt nắm tay lại.

Lam Diệm bây giờ chỉ mới bắt đầu cai nghiện, tiếp theo sau vẫn còn những tháng ngày càng gian nan hơn.

Dáng vẻ co quắp quần quai lăn lộn của hắn, cả đời cô cũng không thể quên được. Đây đều mà những đau đớn mà ma túy mang đến cho hắn.

Sáu giờ chiều, Lam Diệm đau đến hôn mê.

Trong cơn mê man, cơ thể hắn vẫn run rẩy.

Doãn Tiểu Dao dùng khăn ẩm lau mặt giúp hắn. Cô lo hắn giữa chừng tỉnh dậy, cho nên không cời trói cho hắn, ngược lại, cô cột chặt lại phần dây trói mà hắn giãy ra, thắt thêm mấy cái nút chết.

Lúc đụng đến người hắn, rất nóng.

Mu bàn tay của cô lập tức dán lên trán hắn, càng nóng hơn.

Cơ thể sau khi cắt cơn sẽ vô cùng suy yếu, rất dễ dàng phát sốt.

May là, chủng loại thảo dược Doãn gia gia gửi đến không ít, Doãn Tiểu Dao có thể đúng lúc thay đổi phương thuốc.

Buổi sáng Doãn Tiểu Dao cùng Doãn gia gia gọi điện thoại, Doãn gia gia nhắc đến một phương thức trị liệu, là châm cứu. Châm cứu kích hoạt huyết

vị, có thể thúc đẩy trung khu thần kinh phóng ra endorphine, có tác dụng nhất định làm giảm bớt các hội chứng cắt cơn.

Cô nhớ ra, trong cuốn sách mấy ngày trước cô đọc có nhắc đến huyết nội quan, huyết ngoại quan, huyết Lao Cung và huyết hợp cốc, cùng với một quyển sách khác về châm cứu các huyết vị trên tai.

Phương pháp này có lẽ sẽ khả thi.

Phòng thuê không có kim châm cứu, cô phải đến tiệm thuốc một chuyến. Nhưng Lam Diệm vẫn còn đang hôn mê, mồ hôi lạnh tuôn không ngừng. Làm sao cô có thể yên tâm ra ngoài.

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn đồng hồ, qua một hồi nữa, tiệm cơm sẽ đến đưa cơm. Cô lập tức nghĩ đến, nhờ ông chủ đi mua mấy hộp kim châm cứu thay cô.

Ông chủ là một người rất tốt, Doãn Tiểu Dao vừa lên tiếng nhờ giúp đỡ, ông lập tức đồng ý ngay.

Doãn Tiểu Dao muốn cho ông chủ tiền chạy vật.

Ông chủ từ chối, "Tiệm thuốc ở ngay bên cạnh tiệm cơm của tôi, chẳng tốn mấy bước chân. Vả lại, tiền ăn của các cô đủ cho cả hai tháng. Một chút tôi lên đây lấy chén nôi, mua kim châm lên dùm cô."

Doãn Tiểu Dao nói tiếng cảm ơn.

Cô bưng một nồi cháo, rau xanh xào cùng hai đĩa thịt vào phòng.

Lam Diệm vẫn chưa tỉnh lại, đầu mày nhíu lại, răng cũng cắn thật chặt. Đau đớn vẫn vậy, chỉ là hăn mệt đừ người không còn sức để quấy đạp nữa.

Doãn Tiểu Dao tiếp tục thay khăn trên trán cho hăn.

Sắc mặt hần trắng đến khiếp người, đôi môi không chút huyết sắc, đôi má gầy đến có phần hóp xuống.

Cô nhớ hần của lúc vẻ mặt phấn chấn, tinh thần hào hứng.

--

Ngày hôm nay, là ngày chính thức cai nghiện. Hai mươi ngày trước, chỉ là quá độ mà thôi.

Từ 11 giờ rưỡi sáng, Lam Diệm bắt đầu vật vã, cho đến bây giờ, trọn vẹn bảy tiếng đồng hồ. Hần van xin, đau đớn khóc lóc, chửi rủa, thậm chí xin chết, trải qua hết trận đày đọa này đến trận khác.

Nói theo lý luận, chỉ là bảy tiếng đồng hồ, nhưng đối với một giây lâu tựa một năm như hần mà nói, thì lại dài như cả một thế kỷ.

Hội chứng cắt cơn duy trì liên tục, rồi nặng thêm.

Lam Diệm đã tỉnh.

Con người hần giãn nở, trong mắt toàn bộ là trống rỗng và tuyệt vọng, hơi thở phì phò dồn dập, "Cho tôi thuốc, tôi van xin cô, cho tôi thuốc." Hần gắng sức muốn ngồi dậy, nhưng không có chút sức lực. Cơ thể bị trói run rẩy kịch liệt.

"Tôi từ chối." Sắc mặt Doãn Tiểu Dao không còn bình tĩnh nữa, cô tốn rất nhiều sức, mới kiềm chế không tiến lên đỡ hần.

Lam Diệm lớn tiếng tru tréo, "Hoặc là để tôi chết đi cũng được. Cô giết tôi đi, tôi xin cô giết tôi đi! Tại sao cô không giết tôi? Cái đồ xấu xí độc ác nhà cô, cô muốn tôi đau đến chết có phải không!"

Cô điều chỉnh hô hấp, "Tứ Lang, nhịn một chút, qua đi là sẽ ổn thôi."

"Á!" Hãn vừa chảy nước mắt vừa gào rống, "Cô không giết tôi, tôi nhất định sẽ giết cô!"

Doãn Tiểu Dao đã bình tĩnh trở lại, "Đợi anh khỏi bệnh rồi, chúng ta sẽ tỉ võ."

Sau đó cô một mình ăn cơm tối.

Danh sách cần chú ý Lam Diệm đã viết, điều đầu tiên là: Dao thị vệ nhất định phải ăn cơm đúng giờ, ăn ngon ăn no.

Cho nên, cô rất nghe lời, không bỏ đói bản thân.

Doãn Tiểu Dao ăn hết phân nửa rau và hơn nửa nồi cháo lớn.

Lam Diệm vẫn cứ khóc gào.

Cô không quay đầu lại nhìn hãn.

Doãn Tiểu Dao thu dọn đồ ăn còn thừa, bỏ nồi chén của tiệm ăn vào trong túi ny lông. Sau đó cô đợi ông chủ tiệm ăn lên lấy nồi chén và đĩa rau. Đương nhiên, thứ quan trọng nhất là kim châm cứu.

Tiếng kêu gào đau đớn của Lam Diệm càng lúc càng nhỏ. Ý thức của hãn mơ hồ. Cơ thể rất nóng, nhưng cũng rất lạnh. Hãn không phân biệt được mình rốt cuộc là đã chết hay chưa.

Nếu như chưa chết, vậy tại sao trước mắt lại tối om thế này.

Nếu như chết rồi, thì lại sao vẫn còn đau đớn đến thế.

Hãn rất muốn cứ thế này chết quách cho xong, một lần kết thúc tất cả.

"Xin cô, giết tôi đi, xin cô." Hãn lẩm bẩm nói, tim đập càng lúc càng nhanh, hơi thở trong ngực cũng chẳng còn, "Tôi chịu hết nổi rồi."

Doãn Tiểu Dao cuối cùng cũng nhìn về phía hắn, "Tứ Lang, anh có muốn ăn chút cháo không?"

"Giết tôi đi..." Mắt Lam Diệm chảy tràn ra màu sắc van nài, "Tôi chịu hết nổi rồi, xin cô cứu lấy tôi."

Cô im lặng.

Chuyện cai nghiện này, chỉ có tự cứu lấy mình.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 39

***

Quá trình Doãn Tiểu Dao châm kim cho Doãn Tiểu Dao không suôn sẻ, hần vắn qua vẹo lại, chẳng chịu nghe theo cô chút nào.

Có một thoáng kia, cô thật sự muốn một đấm đấm choáng hần, bớt việc.

Đợi khi hần khó khăn lắm mới mệt lả đuối sức, cô mới nhắm chuẩn huyết vị hạ kim xuống.

Trên sách nói, kim này châm xuống, đại khái vài phút sau sẽ có công hiệu. Doãn Tiểu Dao bắt đầu còn rất tin tưởng, sau đó, cô hiểu ra, lý luận và thực tế khác biệt khá lớn.

Châm cứu không hề thần kỳ như trong sách miêu tả, Lam Diệm vẫn còn khó chịu đến khóc lóc không ngừng.

Nước mắt nước mũi của hần đồng loạt chảy ra, tóc thấm mồ hôi, rối tung lên, đôi mắt thì trống rỗng.

Con người từng hăng hái hăm hở như hần, bây giờ lại khốn đốn vô cùng.

Doãn Tiểu Dao đánh giá một câu, "Rất xấu."

Lăn lộn đến hơn mười giờ tối, Lam Diệm đã mất nửa cái mạng, quần áo của hần đã cởi sạch ra. Áo là mồ hôi, quần là nước tiểu, bởi vì hần tiểu tiện không khống chế được.

Doãn Tiểu Dao dứt thuốc bắc cho Lam Diệm, rồi bổ sung thêm vitamin và các khoáng chất khác.

Đợi khi hần chỉ còn thoi thóp thở, cô cởi dây trói trên người hần ra, chỉ để lại hai sợi dây trói trên đôi tay hần.

May mà cô là người luyện võ, nhắc một người đàn ông có trọng lượng như hần cũng không thành vấn đề.

Cô đổi ga trải giường sạch sẽ, sau đó đổ một thau nước ấm, cởi quần áo của hần ra, giúp hần lau cơ thể.

Lam Diệm mệt lử, động một ngón tay cũng chẳng còn hơi sức, nằm liệt trên giường mặc cô loay hoay. Hần đã mất ý thức, tất nhiên không còn để ý đến "trong sạch" của mình nữa.

Doãn Tiểu Dao thoáng nhìn cơ thể của hần, không khỏi đau lòng.

Hần rất gầy. Hai tháng trước, hần còn khoe khoang rằng mình "cởi áo thấy thịt". Còn bây giờ, hần gầy đến lộ xương. Hơn nữa, cô trói hần rất dùng sức, thế nên, da thịt hần có rất nhiều vết hằn.

Doãn Tiểu Dao lau rửa tỉ mỉ từng từng phần cơ thể của Lam Diệm, bao gồm cả nơi không được của hần.

Bởi vì không được, cho nên mãi đến khi cô lau xong, nơi đó cũng chẳng có phản ứng gì.

Lúc đó Doãn Tiểu Dao rất thận trọng, không hề ngượng ngùng. Cô chỉ coi như mình đang chăm sóc một người bệnh.

Thế nhưng cô suy nghĩ, vẫn là vóc người đấm trai tráng ở Hoàn Quán đẹp mắt. Nếu như sau này Tứ Lang có thể luyện thành như thế, thì tốt nhất rồi.

Biết chiêm cơm, còn có cơ bắp.

Ừm, rất tuyệt.

Doãn Tiểu Dao giúp Lam Diệm thay xong đồ, rồi lại trói hăn lại.

Hăn lẩm bẩm nói chuyện, tới tới lui lui chỉ có hai chuyện: hút thuốc và xin chết.

Doãn Tiểu Dao ngồi ở bên cạnh, nhìn hăn dưới ánh sáng lò mờ.

Trước mắt thấy được, đều là tàn khốc.

Thế là cô phân tán suy nghĩ, để cho mình ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp. Nếu không, cô sẽ khó chịu, sẽ đau lòng. Cô sợ mình bị năng lượng tiêu cực ăn mòn.

Doãn Tiểu Dao sống đến bây giờ, chưa từng suy nghĩ đến chuyện giữa nam và nữ. Vào lúc này, cô nhìn Lam Diệm đang đau đớn khó chịu, bắt đầu nghĩ đến cuộc sống của cô và hăn.

Đợi khi hăn cai nghiện xong, cô sẽ thích hăn.

Nếu hăn nghèo thế này, vậy thì cô sẽ đưa hăn về Hoàn Quán là được. Nhà cô không giàu có gì, nhưng tự cung tự cấp thì vẫn là dư dả. Và lại, ở sau núi chạy bộ, luyện công, có ích cho việc phục hồi của cơ thể.

Nếu như hăn nhàm chán, có thể đến nhà ăn làm việc. Sư phụ nấu ăn của Hoàn Quán trông coi tất cả thức ăn, quyền lực rất lớn.

Cô nghĩ, Lam Diệm chắc hăn là thích cái chức vị sư phụ nấu ăn này.

Ít nhất thì cũng tốt hơn quản đốc.

--

Doãn Tiểu Dao chiếu theo hai tờ những điều cần chú ý kia, cẩn thận chăm sóc Lam Diệm.

Lam Diệm cũng giống những người cai nghiện bình thường khác, đau đớn cùng cực.

Hơn ba giờ chiều ngày thứ hai, Lam Diệm đột nhiên không giãy dựa nữa. Vô cùng bất chợt, rõ ràng là một giây trước còn chết đi sống lại, chỉ sau một cái nháy mắt, thì lại cười lên. Cười rất khó nhìn, răng lợi đều đang phát run, nét mặt cũng không thả lỏng.

Doãn Tiểu Dao rất bất ngờ, "Tứ Lang, anh đỡ hơn chút rồi à?"

Hắn gật gật đầu, cơ thể không lặn lội nữa, "Qua... rồi..." Hắn cật lực muốn chứng minh lời mình nói, nhưng âm thanh ra khỏi miệng thì lại để lộ ra, hắn vẫn còn đang đau đớn.

"Anh muốn ăn chút gì không?" Ba ngày này, ngoại trừ uống thuốc, hắn chưa ăn thứ gì.

"... Cháo..." Lam Diệm muốn ngồi dậy.

Doãn Tiểu Dao vội vàng tiến đến đỡ hắn, vội nói, "Tôi có để cháo cho anh, anh đợi chút." Nói xong, cô nhìn hắn một cái.

Mồ hôi lạnh vẫn chưa ngừng, sắc môi trắng nhách, gương mặt là đang cười, chỉ là... nụ cười... rất kỳ quái. Có lẽ bởi vì hốc hác, có lẽ bởi vì đau đớn, có lẽ là bởi vì...

Trong lòng Doãn Tiểu Dao có nghi ngờ, nhưng chưa thể hiện. Cô xoay người đi ra ngoài.

"Đợi chút..." Lam Diệm thở hổn hển, làm bộ đáng thương, "Cởi cho tôi một chút..."

Cô xoay đầu lại, "Tôi đi hâm cháo một xíu, quay lại sẽ cưới cho anh."

Mắt Lam Diễm nhoáng qua gì đó, cô nhìn không hiểu.

Doãn Tiểu Dao vào nhà bếp. Cô bỏ cháo vào lò vi sóng, ding một tiếng, đã hâm xong.

Lúc trở vào phòng, cô thu hồi tất cả biểu tình.

Lam Diễm nở nụ cười yếu ớt với cô.

Doãn Tiểu Dao đặt cháo lên tủ đầu giường, sau đó bắt đầu cởi dây trói cho hắn.

Hắn rũ nửa con mắt, gân xanh nổi lên trên bàn tay nắm chặt.

Cô coi như không nhìn thấy.

Sau khi dây trói trên người được cởi ra, Lam Diễm thở hắt ra một hơi, khóe miệng thoáng nhếch lên. Trong nháy mắt này, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn.

Doãn Tiểu Dao vẫn coi như không nhìn thấy, "Tứ Lang, tôi dứt anh nhé."

"Không cần... Để tự tôi..." Hắn giơ tay lên, tỏ ý kêu cô cởi trói cho đôi tay hắn. Trong mắt toàn là nịnh nọt.

Doãn Tiểu Dao trầm mặc trong phút chốc, bèn cởi cho hắn.

Cô nhìn tay hắn run rẩy bưng tô lên, nước cháo vãi ra, càng vãi càng nhiều.

Cô nhìn hắn hung hăng ném tô cháo lên trên mặt tủ. Tô không vỡ.

Cô nhìn hắn lượm tô lên rồi lại ném, cho đến khi vỡ nát.

Cô nhìn hăn nhặt mảnh vỡ lên, đặt lên cần cổ cô, "Đi mua heroin cho tôi." Giọng hăn khàn đặc, hơi thở rất yếu.

Khoảnh khắc kia, Doãn Tiểu Dao nói không ra là tâm tình gì.

"Đi!" Hăn đặt mảnh vỡ kề sát da thịt cô.

Cô che đậy tất cả cảm xúc của mình dưới gương mặt bình tĩnh, "Tôi từ chối."

Ánh mắt của Lam Diệm hung ác, "Có đi hay không?"

"Tôi từ chối."

Mảnh vỡ cửa vào cổ cô. Máu rỉ ra.

Lực của hăn không lớn, mức độ bị thương thế này, cô không để vào mắt. Nhưng bởi vì đối phương là hăn, cho nên nơi bị cửa rách đó, đau nhức vô cùng. Ngay cả trái tim của cô cũng đau đến co rút.

Doãn Tiểu Dao nhắm mắt, mở mắt, sau đó hất tay hăn ra.

Lam Diệm yếu đến không còn sức lực, chỉ một phút này, đã suýt tí thì té ngã. Hăn chống đỡ thân thể, sau đó giơ hai tay lên, đến bóp cổ cô, "Aaaa! Có đi hay không?"

Hai ngày này, hăn có chật vật hơn nữa, thì cũng không khiến cô khổ sở như lúc này.

Hăn vẫn luôn đối xử rất tốt với cô. Mỗi khi gặp nguy hiểm, hăn lo nghĩ đến cô trước tiên. Ngay cả khi phải cai nghiện, hăn cũng còn lo lắng cô ăn không no. Vậy mà giờ đây, hăn lại bóp cổ cô, uy hiếp cô.

Hăn muốn ma túy. Vì thế, hăn thậm chí làm cô bị thương.

Khuỷu tay của Doãn Tiểu Dao khẽ động, lật người một cái đã chế ngự được Lam Diệm.

"A! Đồ khốn! A!" Hãn nằm úp sấp trên giường la mắng bậy bạ, muốn phản kháng, sau lưng lại bị cô giữ chặt không thể động đậy. "Đồ xấu xí! Cô nói cô sẽ nghe lời mà! Aaaaa!"

"Tứ Lang, anh khiến tôi thất vọng quá rồi." Cô lạnh lạnh nói.

Lam Diệm kêu gào không ngừng, ra hết sức chống lại cô.

Doãn Tiểu Dao cúi đầu nói bên tai hãn, "Nếu như anh không cai được, thì tôi sẽ giết anh."

Chuyện cai nghiện, phần lớn người xung quanh để ý đến là sự đau đớn vật vã của người cai nghiện, còn cú sốc tinh thần mà người thân họ phải chịu đựng, thì lại rất hiếm khi được chú ý tới.

Lam Diệm đau đớn cả về thể xác và tinh thần, Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh nhìn cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhưng cô biết, cô nhất định phải kiên cường.

Lam Diệm không có đủ ý chí để chống chọi với ma túy, cho nên cô càng phải kiên cường.

Đây là cuộc chiến mà hai người phải cùng kề vai sát cánh.

--

Về chuyện Doãn Tiểu Dao bị thương, thật ra trong danh sách những điều cần chú ý của Lam Diệm có nhắc đến. Hãn đã sớm đoán được mình sẽ mất đi nhân tính.

Bao nhiêu người sau khi hút ma túy thì nói dối hết lần này đến lần khác, mất hết tính người.

Lam Diệm đã từng suy nghĩ, nếu như không phải Lam Úc cung cấp liên tục không ngừng, vậy hẳn là hẳn đã sớm làm chuyện phi pháp rồi.

Đối diện với thuốc phiện, ý chí có thể nói là hoàn toàn bị chọc thủng.

Trong xã hội vẫn còn một đám người như thế, cho dù họ biết được sự ghê gớm của ma túy, nhưng lại tự cao vô cùng, cảm thấy cứ chơi thử rồi dừng, chẳng thương tổn gì đáng ngại. Bọn họ cũng không thử nghĩ xem, ngay cả thăm-du cũng bỏ không được, nói gì đến ma túy.

Cơn nghiện trong lòng tức là ham muốn.

Cho dù cai được ma túy, thì cái ham muốn ấy cũng không biến mất, cơn nghiện này, tồn tại cả một đời. Rất nhiều người sau khi cai nghiện, tình cờ bị kích thích một cái, nghĩ đến cảm giác sung sướng mà ma túy mang đến, thì đã chạy lên con đường tái hút ma túy rồi.

Trước khi cai nghiện thì Lam Diệm đã hiểu, bản thân chắc chắn sẽ chịu không nổi cơn giày vò, thậm chí sẽ tìm đến cái chết.

Tương lai mà Lam Diệm nhìn thấy, chỉ có hai con đường.

Con đường thứ nhất, là cai nghiện thất bại, chết.

Con đường thứ hai, là cai nghiện thành công, tái hút, chết.

Cuối cùng cũng là chết. Khác biệt là, thời gian bên Doãn Tiểu Dao dài hay ngắn mà thôi.

Lam Diệm trong thời kỳ cai nghiện, ý thức rất lơ mờ. Sau này mà cho hẳn tóm lược, hẳn sẽ chỉ nói, "Rất đau." Bởi vì tất cả mọi chuyện, khi so sánh với đau đớn, đều quá sức nhỏ bé.

Từ sau khi Lam Diệm làm Doãn Tiểu Dao bị thương, mặc kệ hấn đánh lừa thế nào, cô cũng không tin hấn.

Mưu kế của hấn thất bại, thì lại càng thêm cái kình.

Đối với chuyện này, Doãn Tiểu Dao chỉ là bình tĩnh trả lời, "Tôi không tin anh, tôi chỉ tin Tứ Lang."

"Tôi chính là Tứ Lang."

Cô lắc đầu, "Anh không phải là Tứ Lang." Tứ Lang của cô sẽ không làm tổn thương cô.

Ánh mắt của Lam Diệm rất điên cuồng, "Tôi nhất định phải giết chết cô!"

"Qua khoảng thời gian này, Tứ Lang của tôi sẽ quay trở lại."

Doãn Tiểu Dao vẫn luôn hướng về tương lai, để mình giữ được lòng tin với Lam Diệm.

Phản ứng cắt cơn của Lam Diệm, vào ngày thứ ba đạt đến đỉnh điểm.

Mỗi giây mỗi phút của ngày hôm đó, hấn chỉ muốn chết.

Doãn Tiểu Dao mặc kệ hấn, tự mình dời ghế ra ngoài ban công ngồi. Giống như Lam Diệm của ba ngày trước.

Cô khẽ tiếng nói, "Tứ Lang, mặt trời chói quá."

Đáp trả cô, chỉ có tiếng gào thét đau khổ của Lam Diệm trong phòng.

Doãn Tiểu Dao chớp chớp mắt, bắt đầu tưởng tượng nếu như là Tứ Lang của cô, lúc này sẽ nói cái gì.

Hấn sẽ nói, "Chói con khi, nóng chết đi được!"

Hắn còn sẽ nói gì nhỉ?

Ờ.

Hắn còn nói, "Đao thị vệ, cô thật đàn." "

"Đao thị vệ, hôm nay tôi nấu một nồi cơm, là của cô tất đấy! Một hạt cơm cũng không được để thừa lại nhé!"

"Đao thị vệ, đừng chỉ biết ăn cơm, còn phải nhớ ăn thịt nữa."

"Đao thị vệ, cô đến đây cho tôi."

"Đao thị vệ, cô nói xem sao tôi nghèo thế này nhỉ?"

"Đao thị vệ..."

Doãn Tiểu Đao nhìn quanh mảng xanh biếc trước mắt mình, lại chớp chớp mắt.

Tầm mắt mơ hồ rõ nét hơn.

"Tứ Lang, tôi nhớ anh quá."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 40

***

Hình thức khoa học của việc cai nghiện, cơ bản là giống nhau.

Trừ chuyện đó ra, trên thế giới này, vẫn tồn tại những sức mạnh huyền diệu.

Thí dụ, dân tộc Di ở Vân Nam có một phương pháp cai nghiện, lấy văn hóa cùng tôn nghiêm, đạo đức và mối ràng buộc của tình thân để chiến thắng cơn nghiện, hơn nữa tỷ lệ thành công đạt đến 60%.

Đây là sức mạnh của tín ngưỡng.

Cá tính trước kia của Lam Diệm, đi một bước là một bước. Đừng nói đến tín ngưỡng, ngay cả ý niệm "sống sót" hãn cũng không giữ vững.

Thái độ uể oải đó, là di truyền từ mẹ của hãn.

Mẹ ruột của hãn, bắt đầu từ khi hãn nhớ được, cả ngày đều cười hỉ hỉ hả hả, không hề quan tâm đến chuyện phạm trần thế tục. Có người hâm mộ bà, có người chán ghét bà. Đa phần thời gian, bà là một đóa hoa hiếm lạ. Sống một cuộc sống cực kỳ tự do, thỉnh thoảng lại tuôn ra những suy nghĩ khiến người đời khiếp hãi.

Bà đối xử với Lam Diệm rất tốt. Không phải kiểu quan tâm thân thiện của người mẹ, mà bà sống với Lam Diệm với thân phận một người bạn.

Quá trình trưởng thành của Lam Diệm, chịu ảnh hưởng rất lớn từ bà.

Bà không để ý đến tiền tài, chỉ cần vui vẻ là được. Thế nên Lam Diệm cũng coi danh lợi tựa phù vân.

Bà không biết nấu cơm, nhưng lại là một người háu ăn. Vì vậy Lam Diệm chín tuổi liền bắt đầu phụ trách nhà bếp.

Bà nói con trai biết đàn ghita, có thể cua gái lại có thể ca hát kiếm sống, thế là Lam Diệm tự học thành tài.

Nhưng mà, bà tiêu sái một đời, chỉ riêng một việc là không thể nhìn thông suốt được chuyện tình cảm.

Lam Diệm từng âm thầm thề rằng, mặt này, hăn nhất định sẽ không giống vậy. Bởi thế, hăn không qua lại quá nhiều với bất kỳ cô gái nào.

Cho đến khi Doãn Tiểu Dao xuất hiện.

Lam Diệm còn nhớ, mẹ hăn từng nói, chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, chính là có một người yêu mình, mà mình cũng yêu người đó, có nhau trong hoạn nạn.

Cha hăn và mẹ hăn, chính là như thế cùng nắm tay xuống dưới mộ phần.

Chưa từng trải nghiệm, thì sẽ không biết cái gì gọi là "yêu và được yêu". Một khi tâm tư đã nảy mầm, mới hiểu được niềm tin về phương diện tinh thần đó, thật sự có sức mạnh khó diễn tả được thành lời.

Lam Diệm xác định một mục tiêu cho mình.

Mục tiêu này chính là "thích" của Doãn Tiểu Dao.

Cho nên, hăn phải cai nghiện, từ đó, có thể kéo dài thời gian ở chung cùng cô. Nhiều một giây, thì sẽ bớt đi một giây nuối tiếc.

--

Tác dụng của thảo dược và châm cứu làm cho thời gian đình điểm của Lam Diệm rút ngắn không ít.

Năm giờ hơn, rạng sáng ngày thứ tư, triệu chứng của hãn từ từ dịu đi.

Doãn Tiểu Dao mấy ngày liên tiếp căn bản chẳng ngủ nghê gì, buồn ngủ thì chỉ chợp mắt một chút. Hơn nữa, cô luôn duy trì trạng thái ngủ không sâu.

Trước đó, trong cơn đau đớn, Lam Diệm ngất đi. Lúc tỉnh lại, hãn thấp giọng rên rỉ một câu, "Nước..."

Doãn Tiểu Dao lập tức tỉnh dậy. Cô nhìn hãn chăm chặp, đánh giá xem hãn có phải là đang giở trò không.

Lam Diệm ho một hồi, vô lực đến nỗi ngay cả đầu cũng không xoay chuyển được, "Nước..."

Doãn Tiểu Dao tiến về phía hãn, đứng trước mặt hãn.

Hãn nửa nhắm mắt, có hơi không sức. Quần áo ướt đẫm, dường như có thể vắt ra nước được.

Cô thử dò hỏi, "Muốn uống nước à?"

"Ừm..." Lam Diệm muốn nói thêm gì đó, nhưng có lòng mà không đủ sức.

Hãn mệt lắm rồi. Ba ngày rưỡi này đày đọa hãn đến sức cùng lực kiệt.

Hãn gắng sức mở mắt ra, Doãn Tiểu Dao trong tầm mắt vẫn không chút biểu tình như thế, nhưng để lộ ra vẻ mệt mỏi mờ nhạt.

Hãn muốn gọi cô, phát ra miệng lại không tiếng động, chỉ có mỗi đôi môi khẽ động.

Sau khi Doãn Tiểu Dao để ý thấy, cô hỏi, "Anh muốn nói gì?"

Lam Diệm niệm trong lòng: Dao thị vệ.

"Tôi đi rót nước cho anh." Doãn Tiểu Dao không chắc chắn tình trạng hiện tại của hắn là thế nào, cũng không nói nhiều với hắn, cô xoay người đi vào nhà bếp.

Sau khi cô trở về, đặt ly nước qua một bên, "Có muốn ngồi dậy không?"

Lam Diệm duy trì tư thế khi tỉnh dậy, khẽ gật đầu.

Doãn Tiểu Dao tiến lên đỡ hắn.

Hắn không chút hơi sức, hoàn toàn dựa vào lực nâng của cô mà ngồi dậy.

Cô đưa ống hút đến bên miệng hắn.

Hắn chậm chậm uống nước.

Doãn Tiểu Dao cẩn thận đánh giá hắn. Trên gương mặt tiêu tụy kia không thấy vẻ tàn độc. Cô dự định im lặng theo dõi thay đổi.

Sắc trời chưa tỏ, bốn bề tĩnh mịch.

Hai người trong phòng đều không nói chuyện, chỉ nghe tiếng uống nước.

Lam Diệm uống rất chậm. Uống xong ly nước này, cổ họng hắn vẫn còn khô khốc, như bị lửa thiêu vậy. Hắn run giọng nói, "Nước..."

"Còn muốn nữa à?"

Hắn khẽ gật đầu.

"Được."

Lam Diệm uống xong ba ly nước, nằm lại xuống giường.

Mức độ của phản ứng cắt cơn đã giảm bớt, nhưng triệu chứng thì vẫn còn. Đây là biểu hiện của việc người nghiện hút lệ thuộc vào ma túy lâu dài.

Cai nghiện là một công trình có hệ thống. Thông thường, phản ứng cắt cơn cấp tính của heroin sẽ biến mất sau 10 - 15 ngày. Sau đó, thì tiến vào thời kỳ trì hoãn dài đến vài tháng. (1) Sau đó nữa, sẽ đến việc hồi phục hành vi nhân cách và chống tái hút.

Lam Diệm nằm cả một hồi, không chút cử động.

Doãn Tiểu Dao điều chỉnh độ sáng của đèn giảm bớt đi, sau đó ngồi xuống bên cạnh, im lặng nhìn hăn.

Lam Diệm lặn nữa lên tiếng, là bởi vì quần của hăn ướt rồi.

Dán dính vào chẳng thoải mái gì, hăn khẽ rên một hồi.

Đối với việc mất kiểm soát của hăn, Doãn Tiểu Dao đã làm tập quen, khăn trải giường cô cũng đã thay giặt vài lần.

Cô lấy khăn trải giường đã giặt phơi sạch sẽ ra, nhắc Lam Diệm lên, đặt xuống chiếc ghế bên cạnh, sau đó nhanh chóng thay khăn trải giường.

Cô nhìn quần áo của hăn cũng đã dơ bẩn, bèn cởi dây trói nửa người dưới của hăn ra, sau đó kéo quần hăn xuống.

Vào lúc này, Lam Diệm cử động một chút.

Là bị dọa sợ.

"Cô... làm cái gì..." Tiếng nói của hăn yếu xìu.

Doãn Tiểu Dao trả lời rất bình lặng, "Thay quần cho anh."

Lam Diệm muốn mắng người, nhưng không dào dàu ra hơi sức.

Cô sợ hần giãy dụa, không dám làm lỡ thời gian, cầm lấy khăn nhanh chóng lau qua một lượt nơi nào đó của hần, rồi mặc lên cho hần cái quần sạch sẽ.

Toàn bộ động tác vô cùng gọn ghẽ.

Lam Diệm bị một cục tức nghẹn ngay lồng ngực, lên cũng không phải mà xuống cũng không phải.

Hần tiếc thương cho sự trong sạch đã giữ gìn 23 năm.

Tâm tình này chỉ tồn tại trong vài giây, sau đó đau đớn kéo đến. Hần không còn có thể quan tâm đến chuyện trong sạch nữa rồi.

--

Sau ngày hôm nay, triệu chứng cấp tính của Lam Diệm chậm rãi giảm bớt, thời gian lẫn lộn vật vã cũng càng ngày càng ít dần.

Ngày thứ bảy, Doãn Tiểu Dao cời trói cho hần.

Cô dìu hần ra ngoài ban công, để hần ngồi phơi nắng.

Đã mấy ngày Lam Diệm không nhìn thấy ánh mặt trời, vừa tiếp xúc với ánh nắng, mắt hần không thích ứng được. Híp mắt lại cả một hồi, mới mở mắt ra.

Cảnh sắc trước mắt không khác gì với trước khi hần cai nghiện.

Những ngày này, hần có thể chịu đựng được, chính bản thân hần cũng khó mà tin nổi. Hần tỉ mỉ nhớ lại quá trình mấy ngày trước, nhưng trong

đầu chỉ có một mớ hỗn loạn.

Lam Diệm ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Mặt trời chói chang ngày mùa hạ, đại khái chỉ có hắc mới ra ngoài phơi nắng thôi. Đối lại là ngày xưa, hắc cũng chẳng thèm lãng phí thời gian đi ngắm mặt trời, tâm tình bây giờ khác trước nhiều rồi.

Thời tiết nắng nóng, hắc đổ mồ hôi không ngừng.

Hắc thở dài, phong cảnh tuy đẹp, nhưng nguy cơ bị trúng nắng cũng cao.

"Tứ Lang." Phía sau truyền đến một giọng nói trong veo thấp thuận.

Lam Diệm quay đầu lại, nhìn Doãn Tiểu Dao.

Có lẽ do ánh mặt trời quá mãnh liệt, khiến cho hắc hoa mắt, hắc lại cảm thấy đũa đầu đất này cũng thật dễ nhìn.

"Anh có muốn ăn chút gì không?" Doãn Tiểu Dao cầm quạt ra quạt cho hắc.

"Ừm, ăn chút gì cũng được."

Sau giai đoạn cai nghiện giải độc cấp tính, thân thể của người cai nghiện vô cùng yếu ớt, thường hay không thèm ăn. Lam Diệm cũng như vậy. Nhưng mà khoảng thời gian này, việc bổ sung đầy đủ dinh dưỡng và nguyên tố vi lượng là rất quan trọng, cho nên hắc không thể không ăn.

Hai người trở về phòng ăn.

Rau và cháo hôm nay tiệm ăn đưa đến đều còn thừa kha khá, Doãn Tiểu Dao lại bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, sau đó bưng ra bàn.

"Tứ Lang, tôi đút cho anh nhé." Cô rất sốt sắng.

Lam Diệm liếc cô một cái, "Tôi tự ăn."

"Được."

Mới ăn một miếng, hẳn đã cau mày, "Cháo này..."

Doãn Tiểu Dao lập tức thân thiết hỏi, "Sao vậy?"

"Hơi nhiều bột ngọt." Sản phẩm của tiệm ăn, đại đa phần đều bỏ nhiều bột ngọt.

Cô gật đầu, "Đúng thế, không ngon bằng anh nấu."

Bây giờ chẳng có gì để kén chọn nữa, Lam Diệm tạm chấp nhận ăn hết, sau đó mệt mỏi quay về giường nằm.

Doãn Tiểu Dao ngồi bên cạnh cùng với hẳn. Lúc này tâm tình của cô rất tốt. Bởi vì Tứ Lang của cô trở về rồi.

Lam Diệm không ngủ được, thế là hẳn quyết định thảo phạt kẻ đầu xỏ xâm phạm sự trong trắng của hẳn.

"Này, cô." Hẳn chống người ngồi dậy.

Doãn Tiểu Dao nhanh nhẹn đỡ hẳn, còn sẵn sóc đệm cái gối ở sau lưng hẳn.

Lam Diệm nửa dựa vào giường, "Nói, cô nhân lúc tôi thần trí không tỉnh táo đã làm những chuyện gì?"

Cô suy nghĩ một hồi, cũng chẳng có chuyện gì, thế là trả lời, "Tôi chăm sóc anh."

"Chăm sóc thì chăm sóc, cô cởi quần tôi ra làm gì." Lam Diệm hơi nâng cao âm lượng mà đã thở hỗn hển.

Cô giải thích, "Để lau mình cho anh, anh bẩn hết rồi."

"Tôi nói cho cô biết..." Hãn thở phì phò vài hơi, mới tiếp tục nói, "Cô làm vậy là phải chịu trách nhiệm đấy."

"Một người làm một người gánh, tôi không sợ phải chịu trách nhiệm."

Lam Diệm khẳng định, đưa đần này căn bản không hiểu được ý tứ trong lời hãn nói mà cứ ở đó nói mạnh miệng. Bây giờ hãn không gào rống nổi, chỉ có thể khẽ tiếng nói, "Đợi tôi hồi phục sức lực rồi sẽ dạy dỗ cô."

"Được." Doãn Tiểu Dao nghe hãn nói như vậy, ngược lại rất vui mừng. Vị Tứ Lang động một chút là hung dữ với cô thế này mới là Tứ Lang đích thực.

Lam Diệm nhớ ra một chuyện, thấp giọng hỏi, "Mấy ngày này có ai tìm tôi không?"

"Không có."

Hãn yên tâm, "Tôi muốn ngủ."

"Được."

"Nhưng tôi ngủ không được."

Chứng khó ngủ dai dẳng là triệu chứng phát sinh với tần số cao nhất trong thời kỳ cai nghiện, cần thời gian rất dài để chữa trị.

Doãn Tiểu Dao chủ động giúp hãn xoa ấn huyệt vị. "Tứ Lang, anh sẽ khỏe lên."

"Ừm." Lam Diệm đáp lại như thế.

Sau này, vẫn còn phải chịu đựng.

Trong giai đoạn thời kỳ trì hoãn này, những triệu chứng như mất ngủ lo âu, kén ăn buồn nôn, nôn mửa táo bón, cùng với đau buốt thần kinh trung ương có thể kéo dài từ hai đến sáu tháng.

Trận chiến ác liệt thật sự.

May là, thần trí của Lam Diệm đã quay về.

Khi hấn vô tình liếc thấy nơi cần cổ của Doãn Tiểu Dao đóng vảy, hấn không vui, "Làm sao bị vậy?"

Cô không giấu diếm, nói đúng sự thật.

Nghe mà Lam Diệm đau lòng không thôi.

Trước khi cai nghiện, hấn cứ sợ cô bị đói, bị thương, suy đi nghĩ lại rồi dạn dò hết tất thảy những chuyện có thể xảy ra.

Kết quả, hấn vẫn làm cô bị thương.

(1) Theo link <http://cainghientainha.com/cau-hoi-thuong-gap/86-cai-nghien-ma-tuy-nhu-the-nao.html> này thì VN không có cái gọi là "thời kỳ trì hoãn/ kéo dài" [稽延期], nên tớ dùng từ tạm thôi nhé ~ Đây là đoạn nói sơ về "giai đoạn trì hoãn/ kéo dài" này:

(...) Những triệu chứng trên xuất hiện rầm rộ ngày thứ 2 - 3 và dù có được điều trị hay không các triệu chứng này giảm dần sau 8 đến 10 ngày các triệu chứng cơ bản sẽ hết còn lại một số triệu chứng như mất ngủ, ngáp, đau mỗi xương, kéo dài từ 6 đến 10 tháng thậm chí có người từ 1 đến 3 năm chưa hết.

Ừm, cũng theo link trên thì hấn là Tiểu Lam nghiện nặng đấy.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 41

***

Vết thương của Doãn Tiểu Dao, sau khi phần đóng vảy tróc đi thì không để lại một chút vết tích nào cả.

Lam Diễm không thể không khâm phục năng lực lành lại của làn da cô.

Thấy cô vẫn chưa truy cứu chuyện hấn làm cô bị thương, hấn cũng liền không nhắc lại. Thậm chí, nổi đau đớn vật vã trong bảy ngày kia, cả đời này hấn cũng không muốn nhớ đến.

Cứ coi như là niết bàn trùng sinh đi.

(Niết bàn trùng sinh: dùng để chỉ phượng hoàng niết bàn. Trong truyền thuyết về phượng hoàng niết bàn, phượng hoàng là sứ giả hạnh phúc của thế gian, mỗi 500 năm, nó sẽ mang theo tất thảy những điều không vui và oán niệm thù hận tích lũy trong nhân gian này, dẫn thân vào liệt hỏa nóng hừng hực để tự thiêu, dùng kết cuộc của sinh mệnh và cái đẹp để đổi lấy sự cát lành và hạnh phúc cho nhân gian. Đồng thời sau khi thể xác chịu đựng những đau đớn cùng cực và tôi luyện, nó mới có thể sống lại (trùng sinh) trong thể xác càng tốt đẹp hơn. - Theo baidu)

Triệu chứng cấp tính của Lam Diễm đã dần dần mất hẳn, để lại là một cuộc chiến tranh trường kỳ. Trong thời gian trị liệu, đa phần tâm lý của người cai nghiện đều sẽ méo mó. Lam Diễm lo lắng ngày nào cũng nằm lì trong phòng sẽ sinh ra chứng buồn bực, bèn suy nghĩ đến việc ra ngoài tìm thú vui.

Thú vui ấy, không có gì ngoài chuyện ăn uống, gái gú, bài bạc.

Gái gú, hần bất lực.

Bài bạc, kinh tế của hần túng thiếu.

Còn lại, chính là ăn ăn uống uống.

Lam Diệm tra xem số dư tài khoản ngân hàng của mình. May mắn là, tuy rằng hần bỏ bê công việc, nhưng tiền lương quản đốc vẫn được phát như thường.

Có tiền, là đủ sức mạnh.

Đạo gần đây, hai người họ đều ăn cơm của tiệm ăn, thật sự là ngán rồi, thế là Lam Diệm quyết định ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.

Doãn Tiểu Đào tất nhiên vui vẻ đồng ý.

Lúc sắp ra ngoài, Lam Diệm phát hiện một chuyện.

Chuyện mà Doãn Tiểu Đào nói không có ai tìm hần, không phải thật sự là không có người tìm, mà là cô đã tắt điện thoại của hần rồi, người khác muốn tìm cũng tìm không được.

Hần nhìn màn hình điện thoại đen xì, quở mắng, "Cô mắc gì tắt điện thoại của tôi?"

"Tôi chưa tắt thì nó đã tự tắt rồi." Doãn Tiểu Đào nói đúng theo sự thật, "Hết pin rồi."

Hần hung dữ, "Cô không biết sạc pin cho nó à?"

"Không biết." Cô có lý chẳng sợ gì.

Lam Diệm giận rồi, "Nhỡ ra mấy chuyện tốt như tăng lương hay khen thưởng gì đó phải báo cho tôi biết thì sao? Tôi lỡ mất bao nhiêu cơ hội."

"Anh không đi làm, sẽ không khen thưởng anh." Cô nghiêm mặt, "Hơn nữa, anh không cai nghiện, tiền thưởng nhiều hơn thì cũng không có mạng để xài."

Hắn lại bị cô chọc tức đến hộc máu.

Nhưng mặc cho hắn có phần nộ thế nào thì cô cũng bình lặng như thường. Hắn chỉ có thể nuốt cục tức vào trong bụng.

Hai người ra ngoài.

Thế giới bên ngoài, vẫn bình thường như trước đây.

Sắc mặt tái nhợt của Lam Diệm, dưới nắng mặt trời, không cách nào che giấu được tình trạng bệnh hoạn. Hắn hít thở sâu, thôi miên bản thân, "Mình là một soái ca."

Nhưng đi trên đường thì không còn rực rỡ như ngày xưa nữa. Hắn của ngày trước là tiêu điểm được mọi người chú mục, tuần mỹ bất phàm. Mà nay, không có bao nhiêu người khác phái nhìn hắn nhiều thêm một lần. Thậm chí, ánh mắt của những người qua đường ngẫu nhiên ném đến, đều có chút kỳ quái.

Nhưng mà, hắn vốn đã không thích sự nhiệt tình của các bà bác bà thím, bởi thế cũng không hề bối rối gì, chỉ là miệng mồm chẳng chịu ở không, bèn nói một câu, "Đợi khi tôi mập lên rồi, đẹp trai chết mấy người."

Nghe thế, Doãn Tiểu Dao nghiêng đầu nhìn hắn, sau khi đánh giá tỉ mỉ, cô nói, "Mấy ngày trước anh còn xấu hơn." Vẻ mặt dữ tợn đáng sợ đó xấu không còn gì để nói. Tướng mạo xấu, tâm cũng xấu.

"Hơ hơ." Lam Diễm cười lạnh, "Xấu hơn nữa thì cũng đẹp hơn cô."

"Nhưng anh thích tôi." Lúc nói câu này, cô rất tự hào.

"..." Hãn nôi đóa, "Vu khống! Cái đũa vu khống nhà cô!"

Doãn Tiểu Dao mặc kệ hãn, đi về phía trước.

Lam Diễm vung nắm đấm với bóng lưng của cô, "Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi làm thịt cô." Sớm muộn thôi.

--

Trước khi ra khỏi nhà, Lam Diễm lên mạng tìm được một nhà hàng Khái Niệm.

Mới khai trương, giảm giá còn 88%.

Vì khoản giảm giá này, hãn xông vào.

Nhà hàng Khái Niệm này, rất khái niệm. Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao vòng cả một vòng rưỡi trên cái tầng ba của tòa nhà nhỏ này mới tìm được cửa.

Đó là một cửa đá tự động, rất có phong cách của phái Cổ Mộ. Đèn đóm bên trong mờ mịt, mũ, quần áo, giày của phục vụ toàn màu đen.

Chưa tới 12 giờ, khách không nhiều.

Lam Diễm chọn vị trí trong góc.

Ánh đèn vàng mù mờ.

Thực đơn chỉ có chữ viết, hình ảnh một món ăn cũng chẳng có.

Lúc Lam Diệm chọn món, hăn cảnh cáo Doãn Tiểu Dao, "Tôi rất nghèo, cô không được ăn đồ quá mắc đấy."

Cô rất thông cảm cho hăn, vui sướng đồng ý.

Hai người, ba món thịt một món rau, kèm theo bốn chén cơm trắng.

Món đầu tiên lên bàn.

Là món thịt Nhưng bị cắt thành từng miếng từng miếng vụn nhỏ.

Lam Diệm đếm đếm thịt bò vụn trong đĩa, tổng cộng có 16 miếng. Hăn lẩm bẩm, "Ăn cướp à, tôi bỏ 298 đồng ra có thể mua được 3,5 kg thịt bò."

(298 tệ bằng khoảng 1 triệu VND)

Doãn Tiểu Dao cũng nhìn cái đĩa.

Thế là, hai người đầu kê sát đầu, dưới ánh đèn vàng mờ, đếm thịt bò vụn.

Chất tóc của Doãn Tiểu Dao rất mềm mại.

Của Lam Diệm thì xoắn nhẹ trời sinh.

Bóng của hai người phủ lên mặt bàn, hai bóng tròn đan nhau.

"Mười sáu." Lam Diệm đếm xong lượt thứ hai.

"Đúng, mười sáu." Doãn Tiểu Dao cũng đã đếm xong.

"Tôi sáu cô mười." Hăn ngẩng đầu, suýt tí thì đụng vào mặt cô. Vẫn may là hăn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

"Được." Sau khi ngời thẳng người, cô cầm đĩa lên liền bắt đầu ăn.

Chưa đến 20 giây, mười miếng thịt bò vụn đã bốc hơi mất.

Lam Diệm thấy thế, vội vàng đổ sáu miếng còn lại vào chén của mình. Một giây sau, hắn chia phần trong chén mình ra cho cô thêm ba miếng, "Cô ăn trước đi, tôi đợi món thịt khác."

Doãn Tiểu Dao chẳng chút khách sáo, xiên cả ba miếng thịt, một hơi ăn sạch.

Khóe miệng Lam Diệm giật một cái, "Tôi biết sẽ có cái cảnh tượng này mà." Cũng may vị trí của hai người họ trong góc, không thì ở nơi đông người này mất mặt biết bao. Nhưng mà, quen biết cái đứa đàn này, vốn đã là một chuyện mất mặt rồi.

Nếu món thịt đầu tiên đã chỉ có 16 miếng, vậy thì những món tiếp theo, số lượng cũng chẳng thể nhiều thêm được gì.

Bất đắc dĩ, vì để cho Doãn Tiểu Dao ăn no, Lam Diệm gọi thêm ba món nữa.

Cuối cùng, hóa đơn vừa ra hắn đã hối hận. "Đao thị vệ à, chi bằng cô ở lại đây rửa chén nửa tháng đi, được không?" Tại sao lại phải ra ngoài ăn một bữa hoành tráng, có số tiền này, tự hắn có thể nấu tiệc cả mười mấy ngày.

"Không được." Người chẳng chút mảy may phiền não vì hóa đơn là Doãn Tiểu Dao nói như thế.

Cơn giận của Lam Diệm không nơi phát tiết. Rõ ràng là cô ăn nhiều hơn hắn, vậy mà một xu teng cũng không chịu móc ra. Hắn ném hóa đơn về phía cô, "Sau này chẳng bao giờ ra ngoài ăn sang nữa!"

Doãn Tiểu Dao không để ý lửa giận của hắn, chỉ chọn điểm quan trọng mà hỏi, "Tứ Lang, sau này anh sẽ ở nhà nấu đồ ăn sang cho tôi sao?"

"Con khi! Tôi phải bỏ đói chết cô."

Cô suy xét một hồi, nói, "Vậy anh làm cơm chiên cho tôi là được."

"Cơm chiên cơm chiên." Hãn tức đến muốn lật bàn. "Chỉ biết có cơm chiên."

Cô lại suy xét thêm một hồi, lại nói, "Bún xào, mì xào cũng được." Dựa vào tài nấu nướng của hãn, chiên xào cái gì cũng ngon.

Hãn nghiêng răng, "Tối nay tôi sẽ hạ độc cô."

Doãn Tiểu Dao nghe xong, vẫn chỉ để ý đến hai chữ "tối nay", thế là cô tò mò hỏi, "Tứ Lang, tối nay chúng ta ở nhà ăn cơm hả?"

"Đúng, tôi sẽ độc chết cô." Lam Diệm vung tay áo, "Đi, đi mua thạch tín."

Cô đầy lòng mong đợi món ăn của hãn, gật đầu, "Được."

--

Ý định ban đầu của Lam Diệm là ra ngoài tìm thú vui.

Thế nhưng một bữa ăn sang, tốn hết của hãn hơn ngàn đồng.

Hãn vui không nổi.

Hãn nghĩ tới nghĩ lui, còn có thú vui nào khiến hãn vui lên được nhỉ.

Nghĩ không ra.

Mặt trời quá chói chang, hãn nóng đến tươm mồ hôi. Thế là hãn dẫn Doãn Tiểu Dao vào trung tâm thương mại.

Đi dạo không mục đích.

Đến trước cửa hàng nào đó, hãn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Liên quan đến ngực của Doãn Tiểu Dao.

Tuy rằng dáng ngực của cô rất tuyệt, nhưng mà, ngày nào cũng quần thể này, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị bẹp xuống mất. Như vậy thì đáng tiếc quá, uổng phí cả một bộ ngực đẹp tự nhiên thể này.

Nhưng mà Doãn Tiểu Dao luyện công, cho nên muốn bảo cô mặc áo lót bình thường, đoán rằng cũng không được.

Cho nên, Lam Diệm nghĩ đến một phương pháp trung hòa.

Hắn đến tầng trang phục thể thao.

Doãn Tiểu Dao không mấy hiểu những thứ này, chỉ là đi theo hắn.

Sau khi bước vào cửa hàng, cô nhìn thấy đều là trang phục thể thao, bèn hỏi, "Tứ Lang, anh muốn mua quần áo cho tôi hả?"

"Đúng á." Âm cuối Lam Diệm kéo thật dài, tựa như cực kỳ không tình nguyện vậy.

Một nhân viên nam tiến lên.

Lam Diệm không lên tiếng, trực tiếp đi đến kệ hàng đồ lót thể thao.

Nhân viên nam lập tức lui xuống, nhân viên nữ ở bên cạnh đi tới, mỉm cười hỏi, "Chào anh, xin hỏi em có thể giúp gì cho anh không ạ?"

Lam Diệm quét mắt nhìn kệ hàng bày la liệt, "Luyện tập cường độ trung bình có những kiểu nào?"

Nhân viên nữ lập tức chỉ rõ năm kiểu dáng trong đó.

Lam Diệm quay đầu lại, nhìn về phía đứa đàn nào đó, "Qua đây."

Doãn Tiểu Dao đảo mắt nhìn kệ hàng. Cô đã nhìn thấy những thứ này trong tivi, nhưng bản thân thì chưa từng mặc qua.

Lam Diệm chỉ vào một mẫu, "Cô đi thử cái này xem."

"Tứ Lang, anh muốn mua những thứ này cho tôi hả?"

"Con nít hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

Nữ nhân viên nhìn "sân bay" của Doãn Tiểu Dao một thoáng, lấy áo lót size nhỏ nhất xuống.

"Cúp C." Lam Diệm chen vào một câu.

Nữ nhân viên kinh ngạc, ánh mắt lần nữa chuyển về phía Doãn Tiểu Dao. Theo phán đoán của bản thân nữ nhân viên, cúp A đã là đánh giá cao rồi.

"Cúp C." Lam Diệm lặp lại.

Nữ nhân viên thu lại tâm tình của mình, theo lời mà làm.

Doãn Tiểu Dao ở trong phòng thử đồ cả một hồi lâu.

Lam Diệm rất kiên nhẫn, ngồi trên ghế trong phòng nghỉ yên lặng chờ đợi.

Lúc cô bước ra, vẫn mặc bộ quần áo thể thao đó. Chỉ là, đồng băng nay đã là gò núi.

Lam Diệm đi đến gần cô, ánh mắt thoáng lưu lại hai giây nơi gò núi kia, thấp giọng hỏi, "Nhảy một cái."

Cô nhảy vài cái.

"Có lắc không?"

Cô lắc đầu.

"Có đau không?"

Cô lắc đầu.

"Có bó không?"

Cô lắc đầu.

"Sau này cứ mặc cái này."

Doãn Tiểu Dao rất vui, đây là lần đầu tiên, ngoài mẹ ra, có người mua quần áo cho cô. "Tứ Lang, cảm ơn anh. Anh thật tốt."

Lam Diệm trả lời có lễ, "Đây là khuyết điểm lớn nhất của tôi."

"Quả nhiên là anh thích tôi."

"..." Cái đĩa đàn này lấy đâu ra tự tin vậy?

Tác giả có lời muốn nói: Hôm qua tôi đã đi cái nhà hàng phái Cổ Mộ đó...

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 42

***

Trung tâm mua sắm ở Hâm Thành, không khác gì với khu giao giữa thành thị và nông thôn.

Ngoại trừ mấy thương hiệu đại chúng, những thứ khác đều là hàng nhái không biết mọc từ đâu ra.

Lam Diệm dạo hết một vòng, cảm thấy mình không thể nào trở về sự nổi tiếng của Lam thị ấy nữa.

Nhưng mà, thế này cũng hay. Đồng nam về vỡ rậm, yên phận ruộng vườn vui. (1)

Hắn nhớ mẹ mình muốn hưởng tới nhất là cuộc sống nơi thôn quê, mỗi lần xem được tiết mục nông nghiệp trên tivi, mắt bà liền mở to sáng lấp lánh.

"Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một mẫu ruộng."

"Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một ngọn núi."

"Lam Tứ, Trịnh tiểu thư muốn có một vườn trái cây."

Nghĩ đến đây, Lam Diệm nghiêng đầu hỏi Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, nhà cô có ruộng không?"

Doãn Tiểu Dao thành thật nói, "Có."

"Có núi không?"

"Có." Ngọn núi phía sau Hoàn Quán chính là của Doãn gia.

Thấy cô hai lần thừa nhận, hăn khẽ khàng truy hỏi, "Có vườn trái cây không?"

"Có." Cây ăn trái của Hoàn Quán, ra quả đặc biệt ngọt.

Lam Diệm nhìn lên bầu trời xanh trong trải dài.

Chẳng lẽ đũa đần này chính là do mẹ gửi đến cho hăn? Nếu là thật, phiền Trịnh tiểu thư người báo mộng có được hay không?

Còn nữa, không thể chọn một người có chút IQ hay sao!

--

Chưa dạo được bao nhiêu, Lam Diệm đã cảm thấy không còn sức lực, thế là hăn lên đường hồi phủ.

Lộ trình của xe buýt có một trạm là trường học. Phía bên trạm xe, vừa hay là sân bóng của ngôi trường. Xuyên qua tường rào lan can nhìn sang, bên trong có học sinh đang reo hò.

Doãn Tiểu Dao nhìn đường chạy trong sân tập, xoay đầu lại nói, "Tứ Lang, anh phải bắt đầu vận động rồi."

Hệ thống cơ thể của người nghiện bị ma túy tổn hại, opioid peptide nội sinh bị thiếu hụt nghiêm trọng, mà cách để thúc đẩy opioid peptide sản sinh, một trong số đó chính là vận động. Nhưng mà, muốn tiết ra endorphine thì phải cần vận động cường độ trung bình thiên về cường độ mạnh, hơn nữa cần duy trì 30 phút trở lên.

(Opioid peptide: đại khái là chất giảm đau)

Với thể chất hiện nay của Lam Diệm, chạy mấy bước đã thở dốc rồi. Cho nên hấn không được tự nhiên ho vài tiếng, "Ăn cũng ăn không no, còn vận động."

Doãn Tiểu Dao bình tĩnh nhìn hấn, "Tôi đưa anh đi luyện."

Hấn phản bác, "Tôi là một người văn nhã, không luyện đánh đánh giết giết."

"Không phải đánh đánh giết giết." Cánh tay cô gập lại, gồng cơ bắp lên, "Là cường thân kiện thể."

Ông chú ngồi ghế trước quay đầu lại nhìn cặp trẻ này, ánh mắt dừng lại trên bắp tay của Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm đập cánh tay của Doãn Tiểu Dao, thấp giọng trách mắng, "Nơi chốn công cộng, chú ý chừng mực."

Cô bình bình nói, "Chúng ta bắt đầu luyện từ đơn giản."

Lúc này, xe khởi động.

Lam Diệm nhìn ra sân bóng ngoài cửa sổ, nói không ra tâm tình gì. Miệng hấn "Ờ" một tiếng.

Bởi vì Doãn Tiểu Dao kiên trì kế hoạch vận động, hai người chỉ có thể xuống xe giữa đường, chuyển hướng đi đến trung tâm vận động, mua dụng cụ vật dụng.

Xong chuyện, Lam Diệm cảm thấy mình đồng ý quá ư là tùy tiện rồi.

Làm gì mà đơn giản vậy? Suýt chút mất nửa cái mạng của hấn rồi!

Doãn Tiểu Dao thì hay rồi, cái tạ tay nặng 8 ký vào trong tay cô, giống như một món đồ chơi vậy.

Lam Diệm vừa nắm lấy, thì cơ thể cũng muốn quy theo.

Doãn Tiểu Dao không ngờ hẳn lại có thể yếu ớt đến mức độ này, cô đứng bên cạnh nói, "Một ngón tay của tôi cũng có thể đánh bại anh."

"Xí!" Hẳn ngời phịch dưới đất, thở hỗn hà hỗn hển.

"Sức mạnh, thể lực, khả năng phối hợp, sức bền, tính ổn định của anh đều rất kém." Cô kết luận.

"Không cần cô nhấn mạnh!" Thật sự là mệt chết hẳn rồi, ngay cả rống lên một câu thế này cũng mệt.

Doãn Tiểu Dao lần nữa đặt ra kế hoạch vận động. Lúc cô nói cho Lam Diệm nghe, hẳn phẩy tay, "Có cái gì thì ngày mai hẳn nói. Luyện nữa thì tôi chẳng hơi sức mà nấu cơm tối đâu."

Nghe thế, cô liền gác kế hoạch lại.

Cô nửa nằm sấp trên tấm đệm yoga bên cạnh hẳn, hiếu kỳ hỏi, "Tứ Lang, buổi tối anh nấu cái gì cho tôi ăn?"

Hẳn khẽ lờm cô một cái, "Không phải cho cô ăn, là cho mình tôi ăn. Làm cho rõ thứ tự đi."

Hai tay Doãn Tiểu Dao nâng má, ngoẹo đầu, "Vậy buổi tối anh nấu gì cho tôi ăn?"

"..." Lam Diệm từ bỏ việc nói chuyện với cô. Hẳn nhắm mắt dưỡng thần.

Hai năm nay hẳn chẳng tập luyện gì mấy, ban nãy cả một cái chống đẩy cũng làm không được. Nhớ lúc trước hẳn là một cậu trai khỏe mạnh ngày ngày cũng luyện tập. Bây giờ, lại rơi vào cái tình cảnh này.

May mắn là dạo này Lam thị không rảnh để quan tâm đến hấn, nếu biết hấn đang cai nghiện, bọn họ sẽ cố gắng cưỡng thế nào đây.

Doãn Tiểu Dao nửa ngày không động tĩnh gì, Lam Diệm mở mắt ra.

Thì lại nhìn thấy cô đang chòng chuối ở bên cạnh, dường như cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Phần ngực của cô không còn bằng phẳng nữa. Dáng người đó, thật sự là nóng bỏng. Chỗ nên to thì to, chỗ nên mảnh thì mảnh. Hơn nữa, càng ngắm lâu, cô cũng thật sự rất dễ nhìn.

Lúc này, miệng Lam Diệm cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Trịnh tiểu thư, Lam đại ca, đứa con dâu này, hai người vừa lòng chứ?

--

Buổi chiều, Lam Diệm có chút không khỏe, ngực cứ buồn bực, đầu vẫn còn đau.

Sau khi vào nhà bếp, hấn dần dần không để ý những triệu chứng này nữa.

Từ nhỏ Lam Diệm đã bận bịu một ngày ba bữa. Ở trong nhà bếp là thú vui của hấn. Hấn rất hưởng thụ quá trình nấu nướng, chuyện đó khiến hấn thấy bình yên.

Hấn không thích làm món Tây lắm. Ngày trước ở nước ngoài, hấn đều đi làm thêm ở nhà hàng món Trung.

Nhưng hôm nay vì để quân bình cho 16 miếng thịt vụn của buổi trưa, hấn đã làm hai đĩa to bát tết. Tất cả đều là thịt. Phối hợp với súp bí đỏ đội mũ (2), sa lát nấm, gà nấu ô liu. Cuối cùng, là món cơm chiên hải sản Doãn Tiểu Dao đã mong chờ từ lâu.

Doãn Tiểu Dao căn bản không chờ đợi nổi, trong nhà bếp cứ dán mắt vào cái chảo trên bếp lò.

Cô cảm thấy cơm hăn xào trông ngon ơì là ngon, còn nhìn ngon miệng hơn cả món sủ phụ bếp ăn của Hoàn Quán làm nữa.

Lam Diệm liếc xéo cô một cái, "Lau nước miếng đi."

Doãn Tiểu Dao nâng tay lên, nhìn hạt cơm lăn qua lộn lại trong chảo.

Hăn thích cô. Hăn mua quần áo cho cô. Hăn còn làm cơm chiên cho cô.

Trong lòng cô đầy ăm ắp niềm yêu thích, nhưng cô không biết làm thế nào để biểu đạt tâm tình này.

Trước đến nay, Doãn Tiểu Dao tiếp xúc nhiều nhất là nam giới trong Hoàn Quán. Có ông nội, ba, em trai và các sư huynh sư đệ của cô. Nhưng trước nay chưa từng có một người đàn ông khiến trái tim cô vui thích như Lam Diệm thế này. "Tứ Lang, anh vận động cho tốt. Cơ thể khỏe rồi, chúng ta sẽ có thể yêu thích lẫn nhau."

"Ai thèm chứ." Trên mặt Lam Diệm hiện ra vẻ khinh thường.

Cô nhìn hăn xới cơm chiên vào đĩa. "Anh làm cơm chiên cho tôi, nói rõ rằng anh thật sự rất thích tôi."

"Con khi!" Hăn giận rồi, "Cơm chiên là cơm chiên, thích là thích, hai cái chẳng có quan hệ nhân quả gì hết ráo."

"Nếu như anh không thích tôi, vậy tại sao anh lại làm cơm chiên cho tôi?"

"..." Tại sao à? Hăn làm gì mà biết được tại sao chứ? Cái logic vô nghĩa gì thế này. Lam Diệm hít sâu một hơi, "Cô im miệng, sau đó bưng thức ăn ra ngoài."

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Lúc ăn cơm cô cũng không lên tiếng.

Nhưng mà Lam Diệm không hề cho rằng lời nói của mình tạo ra tác dụng kinh hãi gì, nguyên nhân đích thực chính là cô chỉ lo mỗi chuyện ăn ăn, không rảnh để nói chuyện.

Hai người im lặng dùng bữa, bầu không khí hơi lắng xuống.

Lam Diệm mở tivi.

Trên tivi đang bán thuốc bổ thận tráng dương.

Hắn đổi kênh.

Lại là một kênh tin tức, đang phát lại tin tức buổi sáng.

Tin đang phát là cuộc sống của người dân. Nhưng chữ chạy phía dưới màn hình đều là tin về tập đoàn Lam thị.

Có một câu nhoáng qua.

Ánh mắt của Lam Diệm đông lại.

--

Ngày hôm sau, nhiều mây, trời chuyển râm. Lam Diệm rốt cuộc cũng đi làm.

Lam Diệm mới đến tầng lầu làm việc của nhà máy, Lý Dũng Hoa vừa hay bước ra. Nhìn thấy Lam Diệm ông có phần kinh ngạc, "Quản đốc Lam, anh... Sao mà ốm thành thế này rồi?"

Lam Diệm miễn cưỡng cười nhạt, "Áp lực lớn."

Lý Dũng Hoa muốn nói lại thôi, cuối cùng nói, "Tài liệu của tập đoàn gửi xuống tôi để trên bàn làm việc của anh. Gọi điện thoại cho anh thì đều khóa máy cả."

"Ừm." Lam Diệm đáp lại rất nhẹ.

"Không sao là tốt." Lý Dũng Hoa nói xong liền vội đến phân xưởng.

Tài liệu của tập đoàn đó, là thông báo bên nhân sự, ngày tháng là năm ngày trước.

Lam Diệm phải trở về Thương Thành rồi.

Nhưng hẳn vui không nổi.

Cuộc sống điền viên của hẳn, rốt cuộc phải đợi đến ngày tháng năm nào đây. Cày ruộng, du sơn, trồng cây, ngày tháng thanh thản dễ chịu như thế, hẳn thật mong chờ.

Doãn Tiểu Dao nhìn sắc mặt Lam Diệm có phần không ổn, vội đến bên, "Tứ Lang?"

"Ừm?" Lam Diệm hoàn hồn lại.

Cô cầm tài liệu đó lên, "Anh phải trở về làm quản lý à?"

"Chắc không phải." Hẳn sụp mắt. Đứa đàn này hiện nay là người hẳn tin tưởng nhất trên trần đời, thế nhưng hẳn đang giấu diếm cô rất nhiều chuyện.

"Chúng ta về Thương Thành cũng có thể cai nghiện, ông nội gửi thuốc về nhà anh."

"Đừng." Lam Diệm trầm giọng, "Xảy ra chuyện rồi."

Doãn Tiểu Dao vừa nghe, ánh mắt thoát lạnh, "Sao rồi?"

Lam Diệm im lặng một hồi, rồi nói, "Cho cô xem một tin tức." Hắn mở máy tính ra.

Tối qua hắn uống thuốc của Doãn Tiểu Dao, đi ngủ sớm, cũng không tâm tư đi truy cứu mấy chuyện phiền phức này.

Tiêu đề bản tin không có trên trang chủ của website, dù sao cũng không phải là nhân vật nổi tiếng trong giới giải trí.

Nhị thiếu của Lam thị hút ma túy bị bắt. Ngày tháng của bản tin là ngày trước.

Thêm hai tấm hình bị làm mờ. Trong một tấm, người trong hình cúi đầu, nhìn không rõ hình dáng. Tấm còn lại, thì để lộ ra một con mắt xanh của người đó, nửa gương mặt kia, rất giống Lam Diệm.

Doãn Tiểu Dao mặt không biểu cảm, "Tin tức giả."

Lam Diệm cười cười, "Đó còn chưa chắc."

Cô ngờ vực nhìn hắn.

Hắn lại không nói gì.

Tin tức về Lam thị không chỉ mẫu này. Search theo mục kinh tế lập tức liền ra: có một công ty mạng ra giá cao thu mua cổ phần của Lam Hào. Trong bài báo có phân tích công ty này.

Lam Diệm không đọc kỹ. Hắn biết, công ty này là thế lực của Chú Lam. Lam Hào ngoài mặt thì bất hòa với Chú Lam, thật ra đã ngầm ngầm kết liên minh từ sớm.

Lam Diệm trầm thờ dài một tiếng, sau đó nằm bò lên bàn.

Lần này thì hay rồi, hắn vừa trở về Thương Thành, cảnh sát chắc là đang đợi sẵn hắn. Chuyện ma túy này, nói không chừng hắn còn phải gánh tội cho cái gã trung niên trong hội sở kia.

Cầm con mẹ nó thú cả một đám mà!

Doãn Tiểu Dao tỉ mỉ nhìn tấm hình không rõ trong bài báo.

Lúc cô thoát nhìn Lam Diệm, cảm thấy hắn giống cố nhân kia, thế nhưng sau này cô cũng không còn ảo giác đó nữa. Chỉ là, tấm hình này, lại gợi cô nhớ đến Mỗ Mỗ. Cô không kiềm được hỏi, "Tứ Lang, ngày trước anh gặp qua tôi chưa?"

"Chưa." Tiếng nói của Lam Diệm rầu rĩ truyền đến.

Doãn Tiểu Dao tiếp tục nêu ra, "Anh biết vòng tay trúc tía không?"

"Cái thứ quý gì vậy?"

Lam Diệm nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Vòng trúc tía, không phải là tín vật của tên phụ tình mà lần trước ông chú đi quá giang xe lái nha lái nhai đó sao.

Khoảnh khắc này, Lam Diệm thật hận bản thân mình, chuyện nên nhớ lại không nhớ, loại chuyện vụn vặt này lại có thể lập tức nhớ ra. Hắn rin rít hỏi, "Cô có vòng trúc tía à?"

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Lam Diệm cười, nụ cười rất u ám, "Là trai tặng?"

"Đúng."

"Mắt của tên đó màu xanh?"

"Đúng."

"Tên đó... rất giống tôi?"

"Đúng."

***

1/ Trích bài thơ của Đào Tiềm, bản dịch của Hoàng Tào.

Raw: 开荒南野际 守拙归园田

Hán Việt: Khai hoang nam dã tế, thủ chuyết quy viên điền.

Đại ý hai câu thơ có nghĩa là: ta nguyện về nơi biên giới hoang dã phía nam khai khẩn ruộng hoang, trở về cày ruộng để giữ tính chân phương mộc mạc.

2/ Raw là 酥皮南瓜清汤 => Tên tiếng Việt tui tự chế nha!

Súp này được nấu xong rồi mới bỏ vào vật đựng tùy thích, phủ 1 lớp bột của bánh sừng bò ngàn lớp đã nhào sẵn rồi đem nướng.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 43

***

Nghe nói, sau khi ông trời đóng một cánh cửa thì sẽ mở ra một cánh cửa sổ. Nhưng vào một thoáng này, Lam Diệm nghe thấy cánh cửa sổ kia "rầm" một tiếng, đóng luôn rồi.

Hắn nhàn nhạt nói, "Vậy nó nhất định rất đẹp trai."

Doãn Tiểu Dao lại nhìn vào tấm hình. Dáng dấp của Mỗ Mỗ và Lam Diệm rất giống nhau, nhưng nếu nói về đẹp trai, cô cảm thấy vẫn là hình tượng của Lam Diệm sinh động hơn.

Mỗ Mỗ là một thiếu niên u sầu, có một loại kiêu ngạo riêng biệt. Ngôn hành cử chỉ của cậu đều tỏa ra sự cao quý bẩm sinh mà có.

Lam Diệm không như vậy. Biểu cảm của hắn rất phong phú, mặt mũi dương dương tự đắc, nói chuyện thô bỉ, khi ngủ thì ngáy, một khi vào bếp thì lại lập tức tỏa ánh hào quang khắp muôn nơi. Hắn yếu đuối bất lực, nhưng cũng kiên cường dũng cảm. Hắn là một cá thể mâu thuẫn, có rất nhiều phẩm chất trái ngược nhau đều tụ hội một cách thần kỳ trên người hắn.

"Tứ Lang cũng đẹp trai." Doãn Tiểu Dao trả lời như thế.

Lam Diệm không tiếp lời, hắn xé tài liệu kia ra, xé được một nửa thì vứt vào sọt rác.

Cáu kính, lo lắng. Hẳn không cách nào tĩnh tâm lại để suy nghĩ. Thời tiết nóng như thế này, điều hòa cũng vô tác dụng.

Mẹ nó, thật là phiền phức quá.

Sao lại có thể trùng hợp như cốt thế này. Tối qua hẳn còn muốn xem đĩa đầu đất kia như con dâu của Trịnh Tiểu Thư, hôm nay lại mọc ra một thẳng cha trúc tía rồi.

Ông nội nó.

Cái công ty nát của Lam thị kia sao còn chưa sập vậy.

Doãn Tiểu Dao tiến gần đến trước màn hình máy tính, tỉ mỉ đọc tin tức hút ma túy bị bắt.

Bài báo hình như là thật. Bắt được tại trận, chứng cứ vô cùng chính xác. Nhưng mà, khoảng thời gian đó, cô và Lam Diễm luôn ở cùng nhau. Mà hẳn thì lại đang cai nghiện.

"Tứ Lang, đây là ai?"

"Lam nhị thiếu á." Lam Diễm ngoài cười nhưng trong không cười, "Không đọc tin báo à."

Cô bình tĩnh nói, "Không phải anh."

Hắn cười mỉa mai, "Có lẽ chính là người tặng vòng tay cho cô đấy."

Về điểm này, Doãn Tiểu Dao cũng cho rằng như thế. Tuy chỉ là một tấm hình, nhưng mang đến cho cô cảm giác không khác biệt với năm xưa là bao. Chỉ là, gã ta là ai? Tại sao lại giống Lam Diễm như thế kia.

Lam Diễm tất nhiên biết cô đang mơ hồ không hiểu. Nhưng bây giờ hẳn lười giải thích.

Hắn không hứng.

Tưởng tượng tươi đẹp của hắn về tương lai, có cả Doãn Tiểu Dao. Một mẫu ruộng kia, một ngọn núi kia, một vườn trái cây kia, nếu như cô không ở bên cạnh, cốt cũng không phải. Hắn không mấy yêu quý tính mạng của mình, sở dĩ hắn hạ quyết tâm cai nghiện, là bởi vì cô đồng ý rằng sẽ thích hắn. Đây là động lực của hắn.

Cho nên đột nhiên phọt ra một thẳng cha trúc tía, khiến hắn không thoải mái.

Doãn Tiểu Dao hỏi mấy câu thì không tiếp tục truy vấn nữa.

Thật ra người đó là ai không quá quan trọng. Là Mỗ Mỗ thì dĩ nhiên tốt. Nếu như không phải, thì cũng không hề gì cả.

Phá tan không khí căng thẳng trong phòng, là Lý Dũng Hoa. Ông gõ cửa.

Đợi khi Lam Diệm trả lời, Lý Dũng Hoa đẩy cửa bước vào, trong tay ôm một đồng báo cáo tài chính. Tuy rằng Lam Diệm sắp sửa bị triệu hồi về tập đoàn, nhưng sổ sách tháng trước hắn vẫn phải ký tên.

Lam Diệm không đọc kỹ, trực tiếp ký lên.

Lý Dũng Hoa gật đầu, trước khi ra ngoài, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lam Diệm lười biếng liếc một cái, "Còn chuyện gì?"

"Quản đốc Lam... Tin tức đó..." Sau khi ấp a ấp úng nhả ra mấy chữ này, Lý Dũng Hoa không biết làm sao để tiếp tục.

"Là giả." Lần đầu tiên, người trả lời câu hỏi là Doãn Tiểu Dao.

Lý Dũng Hoa ngượng ngùng cười lên, rồi ra ngoài.

Đối với người bình thường mà nói, hút ma túy hình như là một chuyện rất xa lạ, chỉ có trên tivi mới nhìn thấy. Đột nhiên quen biết một người, còn lên cả bản tin về ma túy, nói không kinh ngạc là lừa dối. Hơn nữa mấy ngày này Lam Diệm gầy sọp đi một cách đột ngột, càng ăn khớp với nội dung trên báo.

Lý Dũng Hoa nghe thấy lời phủ nhận của Doãn Tiểu Dao, trong lòng nghĩ: Tin tức ấy e rằng là thật rồi.

Mọi người được giáo dục, đều là "Trân trọng sinh mệnh, tránh xa ma túy." Nhưng vẫn có rất rất nhiều người chìm đắm vào, đủ có thể chứng minh được sức cám dỗ của ma túy mạnh cỡ nào.

Lý Dũng Hoa nhất thời cũng không biết nên khuyên lơn thế nào, chỉ có thể khẽ giọng nói, "Quản đốc Lam, cậu... bảo trọng."

Nói xong ông liền ra ngoài, sau đó thì không tìm Lam Diệm nữa.

Thậm chí ngày hôm sau lúc Lam Diệm làm thủ tục nghỉ việc, Lý Dũng Hoa cũng mượn cơ lánh mặt, chỉ dặn dò nhân viên tư liệu phối hợp.

Đối với chuyện này, Lam Diệm chẳng để tâm.

Biểu hiện của Lý Dũng Hoa, đó là thái độ nên có khi đối xử với một kẻ nghiện hút.

Chỉ có cái đứa gốc Doãn Tiểu Dao mới theo cùng, giúp đỡ hẳn cai nghiện.

Thủ tục nghỉ việc rất đơn giản. Lam Diệm bán rẻ máy tính cho bảo vệ trực ban của nhà máy, sau đó thì rời đi.

Cuộc đời làm quản đốc Lam của hẳn, đến đây kết thúc.

--

Căn phòng ở Hâm Thành, Lam Diệm không rút tiền cọc. Hãn và Doãn Tiểu Dao chỉ qua loa thu dọn hành lý.

Ngày kế, rời khỏi Hâm Thành, đến thành phố S.

Vốn có thể đi xe lửa hoặc xe buýt, nhưng do Doãn Tiểu Dao đeo theo Đào Dao, Câu Hiến Kiếm nên không qua kiểm an được. Thế là phải chọn lên mạng hện xe đi quá giang.

Chủ xe là một đôi vợ chồng trẻ. Lần đầu tiên nhận cho quá giang xe, nên mắc lỗi khá nhiều. Hai người họ cứ liên tiếp xin lỗi, khiến cho Lam Diệm ngược lại cũng ngại nổi nóng.

Trên đường đi, Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao chẳng mấy nói chuyện. Đôi vợ chồng nhìn ra sự quái lạ trong bầu không khí, thế nên cũng nói ít đi. Để tránh lúng túng, chủ xe chỉnh âm lượng bản nhạc phát trên radio lớn lên.

Cơ thể của Lam Diệm vẫn còn rất nhiều chứng bệnh đau. Lúc này hãn có chút nhức đầu, hơn nữa hôm nay đã là ngày thứ ba bị táo bón, hãn càng thêm phiền.

Heroin có tác dụng khống chế nhu động của đường ruột một cách rõ ràng, người sử dụng đa phần đều bị táo bón. Ba ngày trước, hãn uống hết một chén thuốc nhuận tràng lớn, rồi ngồi trên bồn cầu hơn nửa tiếng đồng hồ mới hơi đỡ hơn một chút.

Doãn Tiểu Dao cảm giác được sự bất ổn của hãn, kéo tay hãn qua, lần lượt ấn nắn mấy huyệt vị.

Hãn bị ấn đến phát đau, trừng mắt nhìn cô.

Cô an ủi nói, "Một chút sẽ khỏe."

Lam Diệm hừ một tiếng, xoay đầu ra phía cửa sổ.

Đầu vẫn còn đau, huyết vị cũng đau.

Hắn bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Bắt đầu từ lúc đọc thấy tin hút ma túy, Lam Diệm liền biết, Chú Lam là muốn vứt bỏ con cờ là hắn đây. Trên báo viết là hút ma túy, nhưng nếu muốn đổ cho cái tội buôn lậu thuốc phiện, thì cũng chẳng phải là việc gì khó.

Quán rượu của Lam thị có cửa ngăm, trong cửa ngăm có chuyện làm ăn bất chính, mà hắn đích xác đã từng bước qua cửa ngăm.

Thật đáng ghét mà.

Đáng ghét nhất chính là, đứa đàn nào đó còn từng nhận qua món quà trúc tía.

Không biết là do tối qua mất ngủ đến nửa đêm khiến cho cơ thể uế oải, hay là do Doãn Tiểu Dao ấn nắn thôi miên, Lam Diệm suy nghĩ tới lui, đột nhiên cơn buồn ngủ ập tới. Đầu hắn vừa tựa, mắt đã nhắm nghiền.

Tiếng khò khò vang lên, Doãn Tiểu Dao nhìn hắn một cái.

Bởi vì cai nghiện, chất lượng giấc ngủ của hắn rất kém, có lúc đến nửa đêm cũng không nghe thấy tiếng ngáy của hắn. Giờ đây, nghe được nhịp điệu đã lâu không gặp lại, tâm tình của cô đột nhiên trời quang mây tạnh.

Dáng vẻ thô bỉ thế này, mới là trạng thái ăn ngon ngủ ngon của hắn.

Cô bóp bóp cánh tay của hắn.

Hắn không có cơ bắp cường tráng của cha cô, không biết có thể ôm lấy cô giống cha ôm mẹ hay không. Nhưng mà tạm thời hắn ôm không nổi cô cũng không sao, chỉ cần luyện tập đàn hoàng, hắn nhất định có thể cao lớn vĩ đại giống như cha vậy.

--

Thành phố S là thành phố ven biển.

Nơi này không giống với Hâm Thành, bầu trời màu xanh thăm thẳm. Trung tâm thành phố vô cùng phồn hoa.

Hai người xuống xe nơi nội thành.

Dưới bóng cây trên đường, Doãn Tiểu Dao cũng túi vải Đào Đào, Câu Hiễn Kiếm, vai trái khoác túi hành lý của Lam Diệm, tay phải xách túi của mình.

Lam Diệm ở phía trước, hai tay trống không.

Hắn ngẩng đầu nhìn chỗ nhà cao tầng san sát phía xa, đột nhiên dừng bước.

Doãn Tiểu Dao dừng lại theo.

Hắn nhàn nhạt, "Đao thị vệ."

"Ừm?" Cô híp nửa mắt.

Ánh mặt trời vỡ vụn cùng bóng cây xám ngoét đan cài trên gương mặt hắn, "Còn nhớ lời cô nói không? Tôi cố gắng cai nghiện, cô sẽ thích tôi."

"Đúng thế." Cô nhìn hắn trong mảng sáng tối.

"Cô biết tôi là ai không?" Giọng điệu của hắn chẳng hề nhấp nhô.

"Anh là Tứ Lang."

"Ừm. Nếu như mai này cô không thích tôi, tôi nhất định sẽ giết cô." Lúc nói lời này, con người hắn lướt qua một tia hung tàn.

"Được." Cô trịnh trọng trả lời.

Nghe được lời này, tâm tình của Lam Diệm khoan khoái, thế là hấn khôi phục lại giọng điệu phách lối thường ngày, "Đao thị vệ."

"Ừm?"

"Sợi dây trúc tía ai đó tặng cho cô ấy, còn giữ lại hả?"

Doãn Tiểu Đao rất thành thật, "Còn giữ."

"Ném đi." Hấn bĩu môi, "Dây nợ gì chứ, là một người nữ, trên tay một sợi, đùa giỡn như con khỉ hả."

Cô nghe ra sự bất mãn của hấn, liên tưởng đến những lời oán giận "kẻ phụ tình", cô nói, "Sau này gặp gã ta sẽ trả lại."

Lam Diệm cười.

--

Nơi Lam Diệm muốn đến là một thôn làng ở trong thành phố. Bởi vì phạm vi khu vực rộng lớn nên chưa tháo gỡ di dời.

Từ miếu thờ đi vào chính là khu vực của thôn làng.

Nhà cửa tương đối cũ nát, khoảng cách rất hẹp. Con hẻm rộng ba, bốn mét, nhà cửa hai bên che hết ánh mặt trời. Trên con đường trải gạch có mấy ổ gà ổ voi.

Ngõ hẻm hẹp, chỗ rẽ nhiều.

Doãn Tiểu Đao theo sau Lam Diệm, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Lúc vừa đi vào, trong hẻm người qua người lại. Dần dần, người đi đường càng lúc càng ít.

Xuyên qua một con hẻm hẹp, Lam Diệm dừng chân trước một căn nhà lầu ba tầng đổ nát.

Cánh cổng loang lổ vết rỉ sét, vừa đẩy đã mở toang.

Đi lên lầu hai.

Dừng trước căn phòng cách xa hành lang nhất,

Lam Diệm không cầm chìa khóa, chỉ dùng mảnh thép nhẹ nhàng khẩy một hồi.

Đẩy cửa ra, bên trong bụi bặm bám đầy.

Hắn bước vào.

Doãn Tiểu Dao vào theo. Cô mãi vẫn chưa hỏi nơi này là nơi nào, đến để làm gì.

Lam Diệm mở cửa sổ ra. Bên ngoài khung cửa là đầu chái nhà bên hàng xóm, một mảng xám đen.

Hắn mở đèn.

Bóng đèn không sáng.

Không có nguồn sáng từ nơi khác, căn phòng rất tối.

Lam Diệm nhíu mày, "Nói chứ, mình đến đây làm gì nhỉ?"

Hắn nghĩ nghĩ, thấy không đúng.

"Doãn Tiểu Dao, chúng ta đi nhầm rồi." Hắn sừng sộ, xoay người, "Đi,"

Doãn Tiểu Dao trầm mặc, tiếp tục theo hắn.

Lam Diệm đóng cửa, xuống lầu.

Đi ra ngoài hẻm lớn, phía trước mặt có một bà cụ lớn tuổi tập tễnh bước đến. Từ xa xa bà đã nhìn thấy Lam Diệm, vô cùng kinh ngạc. Bà nhìn chăm chăm đôi mắt màu lam của hắn, tiếp đó là một tiếng ngạc nhiên gấp gáp, "Lam Diệm?"

Vẻ mặt của Lam Diệm thoáng sửng, tử mỉ đánh giá bà cụ già.

Bà cụ vội vàng tiến lên, suýt chút thì vấp ngã, "Có phải là Lam Diệm không? Dì là Dì Thắm đây này."

"Dì Thắm..." Hắn đi đến đỡ lấy bà, khẽ nói, "Cháu là Lam Diệm."

"Thật sự là cháu." Dì Thắm níu lấy cánh tay của hắn, "Tháng trước Thắm Tiệp gọi điện về nhà, nói là gặp qua cháu. Đầu tháng này nó gọi điện thoại cũng nói là gặp cháu. Dì còn ngờ là nó nhìn nhầm."

Lam Diệm cười, "Thị lực của anh ấy tốt như vậy, ai nhìn nhầm chứ anh ấy không thể nhìn nhầm."

Nói thì nói như vậy, nhưng hắn không biết, tháng trước và đầu tháng này, hắn và Thắm Tiệp đã gặp nhau ở chỗ nào.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 44

***

Lam Diệm đến thành phố S không phải vì để ôn lại chuyện cũ với dì Thẩm, thế nên hắn đã khéo léo từ chối lời mời giữ khách của bà.

Hắn xuyên qua mấy con hẻm, tìm được một cửa hàng nhỏ để hỏi đường.

Mấy năm nay, theo cùng tiến trình đô thị hóa, thôn nội thành này có khá khá chủ nhà đều đã xây mới lại nhà cửa. Tuy nhiên, Tiêu gia mà hắn muốn tìm, từ một căn nhà bốn tầng mới xây, nay đã dời đến căn nhà trệt rách nát.

Tiêu Đông Khang. Tuổi còn trẻ đã dính vào ma túy. Ba lần ra vào trại cai nghiện. Lần nào ra không được bao lâu cũng bị tái nghiện.

Năm đó, nếp sống khu quanh đây rất tệ, trong thùng rác ngày nào cũng thấy ống tiêm kim chích. Tiêu Đông Khang không cách nào để bản thân không tái nghiện. Chỉ cần mỗi khi nhìn thấy kim tiêm, gã giống như bị điện giật vậy, không tài nào áp chế được cơn thèm khát trong lòng mình.

Cha mẹ của gã tâm tàn ý lạnh, đã bỏ cuộc. Hai cụ bán căn nhà, đưa đứa con nhỏ rời khỏi thành phố S.

Để lại Tiêu Đông Khang một mình, không bị ràng buộc, hút càng thêm quá đà.

Bởi vì không tiền, gã bắt đầu buôn thuốc phiện để nuôi việc hút chích của mình. Sau này thì bị bắt.

Lúc cảnh sát xuất hiện, Tiêu Đông Khang không giao dịch bán hàng, bị xử là tội tàng trữ ma túy. Nhưng gã ta giữ số lượng chỉ có một hai gram, bị xử không nặng. Hơn nữa gã còn chủ động nhận tội, khai ra hai phần tử buôn ma túy trên một cấp, cho nên bị đưa vào trại giáo dưỡng để cai nghiện.

Lần này trở về, an phận được hơn ba năm.

Nhưng cuối cùng vẫn bị tái nghiện, hơn nữa còn mắc bệnh AIDS.

Trong suy nghĩ của người bình thường, không thể nào tưởng tượng được tại sao những con nghiện lại phải dùng chung ống kim. Nhưng Tiêu Đông Khang hiểu rất rõ, khi trong đầu toàn bộ chỉ mong muốn có được kim tiêm, tính mạng cũng có thể không cần đến nữa. Có lúc đầu kim còn dính máu người khác, gã toàn coi như không nhìn thấy.

Những con nghiện ở khu gần đây đến 50% đều bị bệnh AIDS. Nguồn gốc là ai, mọi người đều không biết.

Tiêu Đông Khang từng tự sát hai lần. Nhưng không chết.

Bây giờ gã ta, vừa trị bệnh, vừa chờ chết.

Lam Diệm vỗ vỗ cánh cửa sắt nhà Tiêu gia.

Nửa ngày trời chẳng lời đáp lại.

Lam Diệm mở khóa, đẩy cửa.

Trong nhà đang mở đèn, có một người đàn ông ngồi trên ghế đến ngay người, thẳng tắp đối diện với phía cửa. Nhưng gã ta dường như không nghe thấy tiếng cửa, cũng không nhìn thấy Lam Diệm, đôi mắt trống rỗng không chớp lấy một lần.

Doãn Tiểu Dao nhìn qua, trong lòng kinh hoàng.

Người đàn ông đó, mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng bẩn thỉu, thân mình còng xuống, gầy ốm như bộ xương, tiêu cự tản mát, phần ngực để trần phía trước đầy những mụn nước.

Lam Diệm ở bên cạnh giải thích, "Hắn ta nghiện hút."

Doãn Tiểu Dao tiếp tục đánh giá Tiêu Đông Khang. Tuy rằng trên tivi có đưa tin về tình cảnh thê thảm của những người nghiện, nhưng cơn sốc khi tận mắt nhìn thấy khiến cô càng thêm chấn động.

Lam Diệm nâng cao âm lượng, "Tiêu Đông Khang."

Tiêu Đông Khang cuối cùng cũng chớp mắt, "Ai?"

"Lam Diệm."

"Lam Diệm?" Tiêu Đông Khang nói chuyện rất chậm. Gã ta nhíu mày, cố nhớ lại cái tên này. "Lam Diệm..."

Lam Diệm nhếch môi cười, "Chúng ta không quen nhau."

Tiêu Đông Khang nhìn thanh niên mắt xanh trước mặt, bỗng nhớ ra. Đời này gã ta chẳng quen được mấy người có đôi mắt xanh cả.

Lam Diệm. Năm đó theo ở cùng với một người phụ nữ họ Trịnh, ở trong căn nhà lầu ba tầng nơi phố ngoài.

Nghe nói cậu ta và người phụ nữ họ Trịnh có quan hệ mẹ con. Chỉ là nghe nói. Bởi vì chẳng ai nghe Lam Diệm gọi người phụ nữ họ Trịnh là "Mẹ", cậu ta luôn chỉ gọi là "Trịnh tiểu thư."

Nhưng Trịnh tiểu thư thề thốt rằng, đây là đứa con trai ruột 100% của cô.

Ai không tin, cô sẽ cự với người đó. Cự hết cả hàng xóm xung quanh, độc cô bất bại. Sau này không ai cùng cô cự nữa, ngược lại, cô trở nên cô

quanh.

Năm đó, Trịnh Tiểu Thư và Lam Diệm ở nơi này rất nổi tiếng. Bởi vì cô và cậu đều có dáng vẻ rất xinh đẹp, nét đẹp hoàn toàn không hợp với cái thôn nội thành này.

Lúc đó Tiêu Đông Khang đang buôn thuốc phiện. Gã ta từng mang ý xấu, muốn để cho Trịnh Tiểu Thư nghiện ma túy. Nếu như thế, bản thân gã liền có thể dùng thuốc phiện để khống chế và chiếm giữ người phụ nữ xinh đẹp này. Nhưng đều không thành công.

Sau này, vào lúc gã ta trù tính để cho Trịnh Tiểu Thư hút hơi thứ nhất, thì bị cảnh sát bắt tại trận.

Lúc đó Lam Diệm khoảng chừng 12, 13 tuổi, gương mặt cười ngây thơ. Thế nhưng, Tiêu Đông Khang cảm thấy, đằng sau dáng vẻ ngây thơ của đứa trẻ này, có thứ u tối cực kỳ thâm trầm. Tiêu Đông Khang sợ thằng bé này.

Lúc Tiêu Đông Khang ở trong trại giáo dưỡng, có nghe Mẹ Tiêu nói, Lam Diệm và Trịnh tiểu thư đã dọn đi rồi. Không ai biết họ dọn đi nơi nào.

Chuyện đã cách nhiều năm, Lam Diệm đột nhiên xuất hiện trước mắt gã ta. Vẫn là đôi mắt xanh thẳm, vẫn là nụ cười rục rờ.

Tiêu Đông Khang không khỏi sờn gai ốc, "Cậu... đến đây là gì?"

"Tôi nghe ngóng một chuyện."

"Chuyện... gì?"

Lam Diệm hơi nghiêng người, "Tôi muốn mua chút đồ, có đường nào không?"

Tiêu Đông Khang đột nhiên cười lên, kéo kéo chiếc áo ba lỗ của mình, để lộ ra chỗ phát ban rỉ ra máu lẫn mủ. "Tôi đã không làm chuyện đó từ lâu

rồi."

Lam Diệm nhướng cao mày, "Vậy ông cai chưa?"

Đáp án là phủ định. Tiêu Đông Khang run run bờ môi, nói không ra lời. Cho dù thân thể gã ta đã nát đến mức độ này, nhưng gã cũng cai không dứt được ma túy.

Cuối cùng, Tiêu Đông Khang cho Lam Diệm một số điện thoại.

Tiêu Đông Khang nói không ra bản thân mình có tâm tình gì, có lẽ là vui vì thấy người gặp nạn.

Lam Diệm nghiện hút rồi. Giống y như gã, nghiện hút rồi. Tướng mạo xinh đẹp thì thế nào, cuối cùng cũng biến thành người không ra người, ma không ra ma.

Sự không cam lòng lúc trước của Tiêu Đông Khang dường như hôm nay đã tìm thấy được cân bằng, thế là gã cảm thấy nhất thời có tinh thần, hỏi một vấn đề quấy nhiễu gã đã nhiều năm, "Trịnh Tiểu Thư đâu?"

"Chết rồi." Mắt Lam Diệm nhìn vào dãy số trên tờ giấy.

Sức sống vừa khôi phục được của Tiêu Đông Khang đột nhiên tan mất, "Chết... rồi? Làm sao lại chết?"

"Con người đều sẽ chết." Lam Diệm cười đến là cổ quái, "Ông không phải đang cận kề cái chết sao?"

Tiêu Đông Khang té ngã trên ghế, "Cô ấy... làm sao lại chết?"

Lam Diệm không trả lời, xoay người đi ra ngoài cửa.

Doãn Tiểu Dao đi theo.

"Lam Diệm." Tiêu Đông Khang thở hỗn hển, "Cậu cũng sẽ chết..."

Lam Diệm dừng bước chân, xoay người lại cười, rất rạng rỡ, "Nhưng sẽ trẻ hơn ông rất nhiều rất nhiều năm."

--

Cho đến khi ra ngoài thôn, Lam Diệm mới hỏi Doãn Tiểu Dao, "Cô có gì cần hỏi không?"

Doãn Tiểu Dao suy nghĩ, "Anh từng ở nơi này?"

"Ở chưa được một năm." Hắn chặn một chiếc taxi.

"Nơi đó có rất nhiều người nghiện?" Trước khi lên xe, Doãn Tiểu Dao quay đầu nhìn bảng hiệu của thôn.

"Bây giờ tốt nhiều rồi." Lam Diệm trả lời như thế, sau đó đợi khi taxi chạy qua hai giao lộ mới tiếp tục nói, "Lúc tôi ở đó, trị an loạn, tiền thuê rẻ, rất nhiều thanh niên lêu lổng đến đó ở. Vì để mở rộng việc buôn bán của mình, con buôn thuốc phiện sẽ dụ dỗ người vô tội thử một hơi. Họ chính là nhờ vào thứ thủ đoạn này để câu kéo thêm khách."

Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh im lặng lắng nghe.

"Có một ngày, có một đứa bé trai thông minh xinh đẹp đi báo án, thế là cảnh sát tóm được mấy tên buôn ma túy. Vốn có thể lần theo manh mối mà bắt được những tên bự hơn, nhưng đám báo lá cải vì tranh tin nóng mà tung hình của vị đại đội trưởng truy quét hàng cầm kia ra. Nửa tháng sau, cả nhà đại đội trưởng chết hết. Con gái của ông mới có ba tuổi, bị kẻ bắt cóc chém sáu nhát. Vợ và ông thì bị kéo lê xác mấy trăm mét."

Doãn Tiểu Dao nhìn sườn mặt của Lam Diệm.

"Manh mối của bọn buôn lậu bị đứt, kẻ bắt cóc cũng không bắt được. Mọi chuyện chìm xuống." Hấn nửa xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Vụ án này, tóm được đều là những kẻ phạm tội nhẹ, bên phía cảnh sát ngược lại phải trả cái giá quá lớn. Báo án con khi nó."

"Đứa bé trai thông minh xinh đẹp ấy không sai." Giọng nói của Doãn Tiểu Dao không lớn, nhưng lộ ra vẻ kiên định.

"Đạo thị vệ." Lam Diệm quay đầu lại, khẽ nói, "Cô nói đứa bé trai kia nhìn thấy tin tức cả nhà vị đại đội trưởng bị hại chết, sẽ khổ sở thế nào chứ, đúng không?"

"Đúng." Cô biết, đứa bé trai thông minh xinh đẹp đó rất lương thiện. Lương thiện như Tứ Lang của cô vậy.

"Gã Tiêu Đông Khang mà chúng ta nhìn thấy, bây giờ rất thảm đúng không?"

Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Nụ cười lạnh lùng của Lam Diệm lại nổi lên, "Gã dụ dỗ ba người bạn học hút ma túy. Kết quả thì sao, gã giáo dưỡng một hồi là được ra, còn cuộc đời của ba người bạn học ấy đều bị gã hủy hoại."

Cô không tự chủ mà nắm lấy tay trái của hắn. Ngày trước xem tivi, Lam Diệm căm thù đến tận xương tủy đám người dụ dỗ người khác hút thuốc phiện, bây giờ cuối cùng cô đã hiểu được nguyên nhân.

Hấn tràn đầy ác ý, "Thật ra tôi hy vọng gã có thể chết càng thảm khốc hơn."

"Ừm." Doãn Tiểu Dao dùng hai tay lồng lấy tay trái của hắn. Cô vốn đã không đồng tình với Tiêu Đông Khang, cô chỉ đau lòng đứa bé trai xinh

đẹp thông minh kia. "Tứ Lang, đưa bé trai xinh đẹp thông minh đó mấy tuổi thế?"

"Mười một chẳng. Hay là mười hai... quên rồi." Tay trái của Lam Diễm không động. Hấn nhớ không ra đó là chuyện của năm nào, "Nhưng mà, đưa bé trai đó siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp thông minh."

Cô nịnh hót một cách vang dội, "Đúng thế. Siêu cấp xinh đẹp, siêu cấp thông minh."

Nụ cười của Lam Diễm rất đặc ý.

"Tứ Lang, chúng ta về Thương Thành à?"

"Ừm." Hấn rút tay về, "Chuyến này thật sự là dữ nhiều lành ít rồi."

--

Xe taxi của hai người vừa đến Thương Thành.

Điện thoại của Lam Diễm đã vang lên.

Hấn "A", "Ừm" "Được" trả lời mấy câu. Cúp điện thoại, hấn đọc một địa chỉ cho tài xế.

Là một hòn đảo nhỏ của Thương Thành. Đảo của người giàu trong truyền thuyết.

Xe ở bên ngoài không vào được.

Cũng may đối phương có chút lương tâm, phái xe đến đón. Nếu không phải tốn hơn một tiếng đồng hồ để đi bộ.

Nhà ở trên đảo được xây dựng phỏng theo pháo đài, khí thế hùng vĩ.

Sau khi Lam Diễm bước vào, giả dối ngạc nhiên tán thán, "Woa! Căn phòng lớn quá đi!"

Doãn Tiểu Dao liếc nhìn trần nhà cao cỡ hai tầng lầu của đại sảnh, nói theo, "Woa! Căn phòng lớn quá đi."

Một là giọng điệu khoa trương, một là giọng điệu cứng nhắc. Dù sao cũng không phải xuất phát từ đáy lòng là được.

Quản gia có gương mặt vô cảm, đẩy đẩy đôi kính lớn, "Lam Tứ, Nhị thiếu gia đang đợi cậu. Doãn tiểu thư, mời cô chờ ở đây."

Lam Diễm cười, "Xin dẫn đường."

Doãn Tiểu Dao không quá ngạc nhiên với cách xưng hô của quản gia. Hoặc là nói, hai ngày này cô đã nhìn ra manh mối.

Lam Diễm có phải là nhị thiếu gia hay không, không liên quan đến cô. Hẳn là Tứ Lang là được.

Lam Diễm khẽ vuốt mái tóc ngắn của cô, "Đao thị vệ, cô ngoan ngoãn nhé."

"Được." Doãn Tiểu Dao thật rất nghe lời.

"Đợi tôi trở về."

Cô ghi nhớ lấy bốn chữ này của hắn vào trong lòng.

Thế nhưng, cô không đợi được.

--

Lam Diễm băng qua hành lang thật dài. Không gian lớn như vậy, chỉ có tiếng bước chân của quản gia và hắn.

Ngoài cửa nắng gắt.

Trong phòng mát lạnh.

Lam Diệm cảm thấy, tiếng vọng trong hành lang, có cảm giác như phim kinh dị.

Ban công nơi đầu cuối, ánh nắng rất đẹp. Lam Nhị thiếu gia rời rảnh tựa vào sofa.

"Nhị thiếu gia, Lam Tứ đến rồi."

Lam Nhị nâng mí mắt lên, "Đã lâu không gặp, A Tứ."

"Đã lâu không gặp." Lam Diệm không mấy thân thiện.

Quản gia rót trà, sau đó lui ra.

Lam Diệm ngồi xuống sofa, tư thế không biếng nhác bằng Lam Nhị.

Hai người đàn ông có gương mặt giống nhau, mỗi người ngồi một bên.

"Lần trước chúng ta gặp mặt cũng là mấy năm trước rồi nhỉ." Lam Nhị cười yếu ớt, "Nhìn thế này, chúng ta không phải là quá giống nhau."

"Đó là đương nhiên." Khóe môi Lam Diệm cong lên, "Tôi là thuần tự nhiên mà."

Đuôi mắt của Lam Nhị bắn ra hàn ý.

Lam Diệm đáp lại bằng một nụ cười.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 45

***

Lam Nhị nhìn mặt Lam Diệm.

Lam Diệm có phần không giống so với lúc thiếu thời. Hoặc là nói, lúc thiếu niên thì xinh đẹp, bây giờ thì thêm phần góc cạnh của đàn ông.

Lam Nhị đột nhiên cười lên. Dáng vẻ khi gã cười, âm âm trầm trầm, "Tôi bảo sao không giống, là cậu quá ốm rồi."

Lam Diệm ha ha hai tiếng.

"Nguyên do tôi mời cậu đến đây, chắc hẳn là cậu đã đoán được." Giọng điệu Lam Nhị hòa hoãn.

"Biết chứ." Lam Diệm cười đến là xán lạn. Ánh dương xuyên qua đám thực vật dây leo xanh mướt bò lan trên mái che mưa thủy tinh chiếu vào trong, phản chiếu nơi mắt hấn sáng lóng lánh, "Anh và chú anh đang nắm giữ đại quyền, chúc mừng nhé."

"Tôi và chú tôi đều không mong muốn làm hại đến cậu." Lúc Lam Nhị hăng giọng nói chuyện, tiếng nói rất giàu từ tính.

Lam Diệm cười mà không nói.

Lời Lam Nhị nói là những lời thừa thãi. Tác dụng của con cờ là dùng để làm vật hy sinh, nhất là trước đại cục. Nói cái gì mong với không mong muốn chứ.

Ngón tay của Lam Nhị khẽ búng trên chân trái, lúc nhẹ lúc mạnh, cũng không biết là khúc nhạc gì. Gã híp mắt lại, phóng mắt về sông lớn ở nơi xa xa, "Đường dây ở sau lưng Lam Úc quá dài, bây giờ rút không được."

Lam Diệm gác khuỷu tay lên hai bên tay vịn của sofa, thân mình dựa về phía sau, "Bây giờ anh ra ngoài, không sợ Lam Úc biết tôi là giả à."

"Không hề gì, cơ thể của tôi đã không sao nữa. Tôi tạm thời không đối phó được anh ta, mà, anh ta cũng như vậy. Hơn nữa ____" Lam Nhị cười đến đáng sợ, "Tôi lừa anh ta nhiều năm như thế rồi, đối với anh ta mà nói là một đòn giáng."

Lam Diệm mỉm cười, "Anh kết đôi với anh ta đi, tôi thật lòng chúc phúc hai người." Đều là người có bệnh, có thể nói là tuyệt phối.

Lam Nhị cong khóe môi, "Lam Tứ, cậu tự cầu nhiều phúc đi."

Trước khi tin tức Lam nhị thiếu bị bắt được tung ra thì đã có tin đồn về việc chơi ma túy rồi. Cổ phiếu của Lam thị vì việc này mà rớt giá mấy hôm. Tin tức chính thức được phát đi, ngay ngày hôm đó chạm đáy. Lam Nhị nhân cơ hội thu mua số cổ phần của Lam Hào.

Mà nay, bè phái của Lam Nhị và Chú Lam đã nắm Lam thị trong tay, đương nhiên phải gạt sạch bong cái tin chơi ma túy này.

Hút ma túy vốn là Lam Diệm, không dính dáng gì đến Lam thị. Lam thị vẫn là một doanh nghiệp gương mẫu quang minh lỗi lạc.

Lam Diệm cup mắt, khẽ giọng nói, "Anh thật sự chắc chắn tôi sẽ chẳng hé môi tiếng nào à."

"Cậu không làm đâu, cậu trọng lời hứa." Lời nói của Lam Nhị là khinh miệt, nhưng giọng điệu nói chuyện lại rất mềm mỏng, "Hơn nữa, tôi có thể lôi tên trùm ma túy lớn sau lưng Lam Úc ra. Cậu có nỡ không?"

Lam Diệm sửa lại, "Cái từ "nữ" này không dùng giữa tôi và anh." Bây giờ, có thể khiến hẳn dùng từ "không nữ", chỉ có Doãn Tiểu Dao.

Lam Nhị cầm ly trà lên, ngón tay vuốt dọc miệng ly, "Lam Tứ, khuyết điểm lớn nhất của cậu là lòng dạ đàn bà."

Có khuyết điểm này, không chỉ Lam Tứ, còn có cha của Lam Tứ nữa. Cho nên cuộc sống của gia đình họ không hề sung túc gì, nhưng lại rất vui vẻ, là thứ vui vẻ mà năm đó Lam Nhị dù như thế nào cũng không thể hiểu được.

Bởi vì để lĩnh hội được phần vui sướng thật lòng này, Lam Nhị từng thử để bản thân mình học tập tấm lòng lương thiện. Cứ học rồi học, gã cảm thấy mình biến thành Lam Tứ rồi, cho dù gã không gom góp được nhiều kỹ năng sống như Lam Tứ.

Lam Nhị vẫn còn nhớ, bản thân mình vào lúc đó, đã từng vui vẻ.

Nhưng mà niềm vui này, chỉ là đã từng.

Sau này, chuyện ngoài ý muốn ập tới. Gã bị thương nghiêm trọng, thua đến không cam lòng.

Lương thiện cứu không nổi gã.

Khát máu là bản tính của Lam thị, gã dù có trốn tránh thế nào thì cũng không che giấu được sự hung tàn chém giết trong máu huyết mình. Hơn nữa, Chú Lam không cho phép gã lương thiện.

Lam Diệm nhìn khoảng trời bên ngoài, trả lời có lệ, "Lương thiện là đức tính tốt."

Lam Diệm là một người thờ phụng quy luật cá lớn nuốt cá bé, nhưng trong lòng lại tồn tại thiện niệm. Hẳn là một thể mâu thuẫn thế đó. Có lúc,

hắn biết rõ rằng, truy tìm công bằng trong cái quy tắc không công bằng này vốn đã là hoang đường, nhưng mà, hắn vẫn muốn đi nghiệm chứng sự thất bại. Bởi vì Trịnh tiểu thư từng nói, "Con không thẹn với lương tâm thì đã là thắng rồi."

Tính nết này của hắn, là một sự tuần hoàn ác tính.

Lam Nhị học nụ cười rạng rỡ của Lam Diệm, "Ngụy biện."

Lam Diệm thấy thế, mặc kệ.

Kẻ bắt chước, vẽ hổ không thành hổ mà lại ra con chó.

Tuy rằng Lam Diệm đã làm Nhị thiếu gia vài năm trời, nhưng hắn vẫn mãi không cảm thấy mình giống Lam Nhị. Cho dù Lam Diệm sửa theo dáng điệu của gã. Một người âm trầm như thế, và một thiếu niên tươi sáng tựa mặt trời như hắn, cách biệt một trời một bể.

Nhưng mà, nghĩ theo một góc độ khác, nếu người mà đưa ngốc kia bảo vệ là Lam Nhị, thì giây phút nào cũng bị sẽ bẫy chết. Cũng may, người cô gặp được, là Lam Diệm hắn.

Do Lam Diệm không lên tiếng, bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trệ.

Giây tiếp theo, Lam Nhị phục hồi bản tính của mình, âm trầm nham hiểm, hỏi, "Nghe nói, cậu đang cai nghiện?"

"Ô? Nghe ai nói thế?" Biểu cảm của Lam Diệm không chút kẽ hở, vẫn là cái kiểu xa cách khó gần ấy.

"Thám tử báo cáo."

"Vậ anh tin à?"

"Bán tín bán nghi."

"Nghi thần nghi quý."

"Tin và không tin, có khác biệt gì chứ." Lam Nhị khe khẽ cười, "Dù sao cậu cũng sẽ lại dính vào nữa thôi."

--

Doãn Tiểu Dao ngồi ngoài đại sảnh.

Không gian nơi này rất lớn. Cô hoài nghi, nói chuyện sẽ có tiếng vọng lại.

Đã nửa ngày trời rồi, quán gia chưa ra ngoài. Cũng không thấy Lam Diệm.

Doãn Tiểu Dao rỗi rảnh không chuyện gì làm, trong đầu bắt đầu liệt kê ra thực đơn bữa tối. Cô nghĩ tới nghĩ lui, đều là những món mấy ngày này đã ăn.

Vẫn là Tứ Lang lợi hại, có thể thức ăn mỗi ngày đều không bị lặp. Cô thì nghĩ không ra được.

Chờ mong xong bữa tối, Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn thời gian.

Lam Diệm đã rời khỏi đây hơn 40 phút.

Cô có phần không nhẫn nại được nữa. Hai tháng rưỡi này, hấn và cô như hình với bóng, chưa từng rời nhau thời gian dài thế này.

Cô đã quen với việc ở trong tầm mắt của mình, có thể nhìn thấy bóng hình của hấn.

Doãn Tiểu Dao vác Đào Dao và Câu Hiến Kiếm lên, lại khoác túi hành lý của cô và Lam Diệm, đi về cánh cửa nơi Lam Diệm rời đi.

Vừa đến trước cửa.

Cửa mở ra.

Quản gia đứng thẳng tắp ở nơi đó, "Chào cô, Doãn tiểu thư." Mắt kính phản quang của ông ta, rõ ràng tăng thêm màu sắc bén.

Doãn Tiểu Dao cũng không bỏ ông ta vào mắt, lạnh lạnh hỏi, "Anh ấy đâu?"

"Vẫn đang làm khách bên chỗ Nhị thiếu gia." Giọng điệu của quản gia vẫn tỉnh là lễ độ.

"Tôi đi tìm anh ấy." Nói xong cô muốn vượt qua quản gia.

Quản gia giơ tay ra cản lại, "Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút." Ông ta cao 1.75 m, đứng trước 1.7 m là cô, rõ ràng không đủ khí thế.

Doãn Tiểu Dao liếc nhìn tay của ông ta, lặp lại, "Tôi đi tìm anh ấy."

"Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút." Quản gia cũng lặp lại.

Đuôi mắt của cô nhướng lên, tay phải tóm lấy cổ tay của quản gia, lật ngược lại.

Trong nháy mắt quản gia nhe răng há miệng, mắt kính suýt chút rơi mất. Sau khi hít thở, ông ta nhin đau nói, "Mời Doãn tiểu thư ngồi chờ một chút." Tiếng nói không mấy ổn định.

Lúc Doãn Tiểu Dao buông tay, đẩy ông ta một cái.

Quản gia lão đảo hai bước.

Cô không dây dưa với ông ta, sải bước tiến vào.

Quản gia quát lớn, "Doãn tiểu thư, xin cô hãy tuân thủ quy tắc trên đảo."

Doãn Tiểu Dao mặc kệ.

"Doãn tiểu thư, cô thân là khách ____"

Lời của quản gia chưa hết, thì đã thấy cô bắt đầu chạy. Chạy càng nhanh, chẳng mấy chốc đã quẹo ngoặt không thấy nữa.

Quản gia ở trên đảo nhiều năm như vậy, làm gì gặp qua người khách nào không thềm đếm xỉa đến ông như thế. Ông đứng vững người, vội vàng thông báo Lam Nhị, "Nhị thiếu gia, Doãn tiểu thư xông vào rồi, tôi cản không được."

Lam Nhị cười cười, "Không sao, cô ta chỉ là con ngốc đơn thuần thôi."

Quản gia hơi nhíu mày, miệng hơi há ra, cuối cùng không nói gì cả.

--

Doãn Tiểu Dao chạy như con thoi trên hành lang trống trải.

Nơi này thật sự rất lớn, giống như mê cung vậy. Nhưng đều không thấy bóng người

Hành lang có mấy cánh cửa đóng kín, xa hoa, dày và nặng nề.

Cô không mở ra được. Lúc này, cô rất muốn có được kỹ năng mở khóa giống như Lam Diệm.

"Tứ Lang!"

"Tứ Lang, anh ở đâu?"

"Tứ Lang!"

Từng tiếng hô trung tính vang vọng trong không trung.

Cho đến khi thoáng thấy tấm lụa trắng ở đầu kia của hành lang, Doãn Tiểu Dao mới dừng bước chân.

Phía ngoài mảnh lụa trắng, là ánh mặt trời rạng rỡ. Trang hoàng trong phòng đều mang gam màu trầm, sự lay động của mảnh lụa trắng kia, quả thật vô cùng quái dị.

Cô bước nhanh lên trước, vén mảnh lụa ra.

Dưới ánh dương, có một thân hình, đứng nghiêng người với cô.

Doãn Tiểu Dao buột miệng kêu lên, "Tứ Lang."

Người đó quay đầu lại. Con người của hắn là màu lam, gò má lại không gầy đẽm hõm xuống, sắc mặt cũng không trắng bệch bệnh hoạn. Trông hắn rất mạnh khỏe, nụ cười rực rỡ.

Người này, thoát nhìn rất giống Lam Diệm.

Thế nhưng gã không phải.

Gã là Mỗ Mỗ.

Lam Nhị hỏi, "Uống trà không?"

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Anh ấy đâu?"

Lam Nhị nhướn mày, "Ai?"

"Lam Diệm."

"Tôi chính là Lam Diệm." Đến lúc này, Lam Nhị cũng không tiếp tục giấu giếm nữa.

Doãn Tiểu Dao hoài nghi nhìn gã.

Dáng vẻ của cô thế này rất đáng yêu, đáng yêu đến mức Lam Nhị nhìn không được mà bật cười, "Tôi thật sự là Lam Diệm. Mấy năm trước tôi đã nói với em rồi, không nhớ nữa à?"

"Không nhớ."

Vào lúc này, Doãn Tiểu Dao đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Ngày hôm Lam Diệm đưa cô đi lừa tiền, lúc đăng ký trước quầy tiếp tân, hẳn nhìn chứng minh thư, cười rất vui vẻ. Lúc đó cô không để ý, mà bây giờ nhớ ra, lại phiền não tại sao không nhìn rõ tên họ trên chứng minh thư đó, "Người tôi bảo vệ đâu?"

"Cậu ta đi rồi."

Mắt Doãn Tiểu Dao dần lạnh, "Đi đâu?"

"Hút ma túy bị bắt." Lam Nhị nhẹ hẫng.

"Thì ra là anh." Con người của Doãn Tiểu Dao nhuộm lên một tầng sương giá, "Anh ấy ở đâu?"

Cô đã lường trước có thể Lam Diệm không phải Nhị thiếu gia, thế nhưng cô không suy nghĩ kỹ càng về nguyên nhân. Mà nay, cô đã hiểu ra rồi.

Lam Diệm là bia ngắm.

Bên ngoài, hẳn là Nhị thiếu gia, cho nên người bị truy sát là hẳn, người dính vào ma túy cũng là hẳn. Tất cả những hãm hại nhắm vào Nhị thiếu gia, đều để hẳn thay thế. E rằng Nhị thiếu gia thật sự ở trong tối còn làm

không ít chuyện xấu xa, khiến cho thù hận đối với người thể thân tăng càng thêm cao.

"Tiểu Dao." Lam Nhị trầm giọng, vô cùng mê hoặc, "Em còn nhớ năm đó chúng ta ____"

Sát ý của Doãn Tiểu Dao bỗng vụt lên, "Anh ấy ở đâu?" Gió lướt đến, mái tóc ngắn của cô lay động.

Lam Nhị tiếp tục khàn khàn trầm giọng nói, "Chúng ta tâm đầu ý hợp."

Doãn Tiểu Dao nghĩ cũng không nghĩ, lập tức giơ chân phải lên đá lật bàn trà.

Khay trà rơi xuống đấy, ly trà vỡ đầy trên mặt đất. Bình trà vỡ đôi lăn lông lốc, đụng phải khung cửa ở kế bên, nứt ra.

"Cố nhân là cố nhân." Cô đập lên khay trà, ánh mắt lạnh lùng như đao, "Tứ Lang là Tứ Lang." Người cùng cô tâm đầu ý hợp, gọi là Tứ Lang. Mặc kệ tên thật của hắn là gì, cô cũng sẽ cùng hắn yêu thương lẫn nhau.

Lam Nhị nhìn Doãn Tiểu Dao trước mắt.

Cô ở trong kí ức của gã, vô cùng trầm tĩnh, tâm tình chôn giấu rất sâu.

Lam Nhị lại liên tưởng đến báo cáo của thuộc hạ.

Nghe nói, mới một khắc ban nãy kia, lúc Lam Diệm nhìn thấy kim tiêm ma túy, đã nói một câu rất khó hiểu.

Đó là lời thoại trong "Đại thoại Tây Du."

"Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 46

***

Sự kiện trò đùa dai của Lam Diệm, khiến cho Chú Lam phải tìm đến Hoành Quán, là Lam Nhị làm.

Chỉ là không ngờ tới, người Hoành Quán phái đi là Doãn Tiểu Dao. Rõ ràng cô còn có mấy vị sư huynh nữa.

Lam Nhị từng dự đoán, Doãn Tiểu Dao và Lam Diệm trai đơn gái chiếc, liệu có thể phát triển gì đó không.

Nhưng mà, phân tích theo lý trí, căn bản là không thể nào.

Với tính cách phân rõ đúng sai của Doãn Tiểu Dao, cô sẽ không thích người nghiện hút.

Suy nghĩ này, khiến cho Lam Nhị an tâm một cách quái lạ.

Mặc cho Lam Diệm có bao nhiêu đức tính tốt, đời này cũng hẳn coi như đã xong rồi. Hơn nữa, theo cùng những triệu chứng nghiện càng trở nặng, những thứ lương thiện, vui vẻ, đều sẽ chầm chậm méo mó hết, cho đến khi tan thành mây khói.

Lam Nhị nghĩ, bản thân quả nhiên không hiền lành gì. Cả nhà Lam Diệm từng đối xử với mình tốt như thế, gã vẫn cứ hạ độc thủ với Lam Diệm, chính là vì thứ tiền tài danh lợi tựa như phù vân mà Trịnh tiểu thư nói kia.

Thậm chí Lam Nhị còn bẻ cong ý tứ của Trịnh tiểu thư, định nghĩa lời nói của bà thành: không ăn được nho thì nói nho còn xanh.

Những năm này, Lam Nhị không gặp qua Lam Diệm. Một là, thân thể của gã chưa lành lặn. Hai là, gã không muốn gặp.

Liên quan đến chuyện của Lam Diệm, đều là Chú Lam kể lại.

Nói sau khi Lam Diệm trở thành "Nhị thiếu gia", mấy lần bị Lam Úc ám sát, nhưng mạng lớn không chết.

Sau này Lam Nhị thương lượng với Chú Lam, khiến cho "Nhị thiếu gia" ứng phó với thái độ tiêu cực.

Điều này rất phù hợp với tính cách của Lam Diệm. Hắn vốn không cần phải diễn, chính là vai diễn một người không ham muốn, không mưu cầu. Nhưng mà, điểm mà hắn làm thế thân rất không tròn trách nhiệm, chính là không gần đàn bà.

Ngày trước Lam Nhị từng có vài người bạn gái, thế nhưng sau khi Lam Diệm thay thế gã, "Nhị thiếu gia" liền trở nên cấm dục. Thế nên, Lam Nhị thỉnh thoảng xuất hiện, để giữ nguyên bản tính phong lưu của mình.

Châu châu bắt ve. Còn Lam Nhị là chim sẻ, gã ở hậu trường, lặng yên chờ thời cơ phản kích.

Nhưng mà, mặc cho biểu hiện của Lam Diệm bất tài vô dụng đến thế nào, Lam Úc cũng không yên lòng.

Điểm này, Lam Nhị có thể hiểu được.

Lam Diệm có cái bản lĩnh, vào khoảnh khắc nào đó khiến cho đối thủ cảm nhận được tính uy hiếp. Cũng không biết là hắn vô tình hay là cố ý.

Trịnh tiểu thư từng nói, "Lam Tứ ấy, chính là một con sói con. Nếu như cô không buộc nó cho chặt thì nó đã ra ngoài cắn người lâu rồi."

Lúc đó Lam Nhị nghe xong, chỉ cười cười. Gã không lên tiếng nói rằng: một khi buộc quá chặt, sói con sẽ đánh mất khả năng chiến đấu của loài sói.

Mà Lam Diệm bây giờ, chính là con vật nuôi đã mất đi móng vuốt sắc nhọn.

Nhưng thẳng đàn ông tầm thường yếu đuối như vậy, thế mà cũng có thể gặp được một ý trung nhân, hơn nữa còn là một Doãn Tiểu Dao ghét điều ác như kẻ thù.

Cô gọi Lam Diệm là "Tứ Lang."

Cách xưng hô thân thiết làm sao. Không phải Nhị, mà là Tứ.

Nói ra thì, ngày trước Lam Nhị đến thôn Tây Tĩnh, chính là bởi vì mấy câu nói của Lam Diệm. Trước nay Lam Nhị lớn lên ở nơi thành thị, thân ở trong cái lò nhuộm lớn là Lam thị, gã tận lực truy cầu sự xa hoa và cao quý.

Ngày nào đó, sau khi nghe xong mong muốn của Lam Diệm về cuộc sống điền viên, Lam Nhị dự tính đến kỳ nghỉ hè sẽ tìm một nơi thôn quê để đến du lịch.

Nguyên nhân chọn trấn Tây Tĩnh, là bởi vì nơi đó vô cùng thôn quê. Vị trí của thị trấn ở ranh giới của huyện thành, giao thông không thuận tiện, còn bảo lưu rất nhiều phong tục cũ.

Lúc mới vừa đến, Lam Nhị cảm thấy mới mẻ.

Núi non, dòng nước, không khí ở trấn Tây Tĩnh hoàn toàn khác với trên thành phố lớn. Núi non là màu xanh dày rậm, dòng nước đem đến cảm giác

mát lạnh sáng khoái. Nghe nói, không khí ở nơi này chứa lượng oxy rất cao.

Thế nhưng, một nơi thế này, không có mấy trò tiêu khiển tiệc rượu phòng hoa, ở lâu thì rất nhàm chán.

Lam Nhị ở nơi này ba ngày, đi hết cả đông nam tây bắc cái thị trấn này.

Sau đó, gã cảm thấy chẳng qua cũng bình thường thôi, sao Lam Diệm lại ao ước cái kiểu cuộc sống thôn quê này như thế.

Chính vào lúc Lam Nhị chuẩn bị trở về, thì gã gặp được Doãn Tiểu Dao.

Năm đó cô đã rất cao gầy, để mái tóc ngắn gọn gàng. Ánh nắng chiều nhuộm lên người cô thứ màu đỏ sậm đẹp tuyệt. Lúc đó, cô đang giúp một ông cụ gánh lúa.

Lam Nhị hơi híp mắt lại, khi nhìn rõ gương mặt của cô, gã hơi thất vọng.

Mặt mũi của cô bình thường, không phải là xấu, chỉ là bình thường. Điểm đặc sắc duy nhất chính là đôi mắt, bình lặng không gọn sóng. Ngoài ra, khí chất của cô cũng rất đặc biệt.

Lam Nhị giở trò, tiếp cận Doãn Tiểu Dao. Sau vài câu trò chuyện, gã đột nhiên ý thức được, đây lại là một thể mâu thuẫn. Cô trầm lặng, nhưng cũng khờ khạo.

Đây là thể mâu thuẫn thứ hai mà Lam Nhị quen biết.

Người thứ nhất là Lam Diệm.

Lam Nhị chẳng thể nào ngờ được, tám năm sau ngày hôm đó, hai thể mâu thuẫn này đã gặp nhau, còn dùng đến cái từ "ý trung nhân".

Lam Nhị không nhin được mà phỏng đoán, lúc nói câu thoại trong Đại thoại Tây Du, Lam Diệm có biểu hiện thế nào? Là mỉm cười, hay là cay đắng?

Đáng tiếc, thuộc hạ của gã cũng không báo cáo cận kề.

Cô lạnh như sương giá, sát khí dày đặc kia không chút nào che giấu.

Lam Nhị không khỏi có chút tiếc hận. Tuy rằng gã đã tặng rất nhiều vòng tay trúc tía, nhưng sợi tặng cho Doãn Tiểu Dao là gã thật lòng nhất. Gã khẽ mỉm cười, "Đáng tiếc là, Tứ Lang của em hút ma túy thành nghiện, còn cố nhân của em thì lại lên như điều gặp gió."

Doãn Tiểu Dao không đợi Lam Nhị tiễn khách, đã ôm chặt bao hành lý đi về phía hành lang.

Cô nhìn hình dáng của Lam Nhị, không thể nào bình tĩnh được. Ngũ quan và cặp mắt xanh giống hệt Lam Diệm đó, đặt lên gương mặt của người khác, khiến cho cô phát ghét.

Vừa bước chân vào hành lang, Doãn Tiểu Dao dừng lại, quay người đá tác phẩm điêu khắc ở bên cạnh bay về phía Lam Nhị.

Vệ sĩ núp trong bóng tối đột nhiên hiện thân, che chắn trước mặt Lam Nhị.

Doãn Tiểu Dao lạnh lạnh liếc nhìn, quay đầu rời khỏi.

Điều khiến cô bận lòng nhất hiện tại là Lam Diệm. Về phần đối phó với Lam Nhị, tục ngữ có câu, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Cho nên cô không thể xúc động nhất thời được.

--

Doãn Tiểu Dao ra khỏi tòa nhà, đi dọc theo đường lớn.

Trên đường không có xe cộ, con đường này nhìn sang, hoàn toàn vắng vẻ. Hai bên đường trồng những cây cô ngô đồng thẳng đứng, lá xanh tươi tốt.

Doãn Tiểu Dao đi dưới bóng râm, tốc độ chậm lại. Sau khi cô bình tĩnh lại thì bắt đầu suy nghĩ mạnh mẽ để tìm Lam Diệm.

Về chuyện Lam Diệm ở đâu, Lam Nhị có nói hai câu.

Câu thứ nhất: "Hút ma túy bị bắt."

Câu thứ hai: "Tứ Lang của em hút ma túy thành nghiện."

Hai câu này lặp lại cụm "hút ma túy".

Doãn Tiểu Dao ngửa mặt nhìn lên trời, trong lòng có một nỗi bi thương sâu nặng.

Cô đã nghĩ đến dự tính xấu nhất.

Lam Diệm đã chết, hoặc là đã tái hút.

Phân tích dựa theo lời nói của Lam Nhị, Lam Diệm chắc hẳn là vẫn còn sống. Hơn nữa Lam Nhị muốn chuyển dịch tin tức kia cho Lam Diệm, cho nên, khả năng lớn nhất là, Lam Diệm đã tái hút.

Như vậy chính là, sự cố gắng trước kia của hai người họ hoàn toàn công cốc rồi.

Doãn Tiểu Dao đột nhiên nắm tay vung về phía thân cây.

Cô thề, sẽ không bỏ qua cho Lam Nhị.

Người đã từng quen biết, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nếu xét thì, năm đó cô và Lam Nhị chỉ quen biết nhau trong một tuần lễ, chẳng thể nào so với thời gian cô ở chung với Lam Diệm. Điều cô hối hận là, năm đó không nhìn rõ bản tính của Lam Nhị.

Những đám mây lớn kéo đến, che khuất mặt trời chói chang.

Doãn Tiểu Dao quan sát xung quanh, lòng sinh nghi. Lúc trước khi cô ngồi ở đại sảnh, có để ý bên ngoài, không thấy có chiếc xe nào chạy qua. Vậy Tứ Lang làm thế nào rời khỏi?

Cô quay đầu lại, nhìn về phía tòa nhà riêng của Lam Nhị.

Có lẽ, Lam Diệm hẳn là vẫn chưa rời khỏi hòn đảo này.

Doãn Tiểu Dao đã bình tĩnh.

Cô tiếp tục dọc theo đường lớn thẳng tiến.

Nhà riêng của Lam Nhị quá rộng lớn, trong tình hình cô chưa nắm rõ được địa hình, không thể hành động bừa bãi được.

--

Lam Diệm đích thực vẫn còn ở trên đảo.

Để bảo đảm Lam Diệm tái hút, Lam Nhị cứ đứng giờ lại tiêm cho Lam Diệm.

Lam Diệm không chút nhận thức.

Một lần tinh táo, Lam Diệm tự giễu cười khỗ.

Bản thân đúng là lòng dạ đàn bà.

Từ lúc nhìn thấy tin tức, hẳn đã đoán được kế hoạch của Lam Nhị và Chú Lam. Nhưng người triệu hẳn đến gặp mặt là Lam Nhị, cái người từng

xưng huynh gọi đệ với hần, Lam Nhị.

Lam Diệm tưởng rằng, Lam Nhị không giống Chú Lam, ít nhiều gì cũng sẽ nhớ đến giao tình trước kia.

Kết quả nhiều năm như vậy, người còn nhớ về khoảng thời gian đó, chỉ có Lam Diệm. Lam Nhị đã đi xa từ lâu rồi, đã trở thành người đứng nước lã.

Lam Diệm nằm trên giường, gác tay lên trán.

Hần nhắm mắt lại, lẳng lặng điều chỉnh hô hấp.

Hôm qua, sau khi gặp mặt Lam Nhị, Lam Diệm bị ba vệ sĩ kè hai bên, ép tiêm một mũi.

Hiện tại Lam Diệm đang trong thời kỳ kéo dài, thần kinh mẫn cảm chịu không nổi liều lượng lúc trước. Một khi kích thích quá độ, lúc nào cũng có thể tử vong.

Một mũi này, liều lượng không nhiều.

Chắc hẳn Lam Nhị biết Lam Diệm đang cai nghiện, cho nên có châm chước.

Khoảnh khắc mũi tiêm đó đâm vào, Lam Diệm cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Hần lại cách chữ "thích" của Doãn Tiểu Dao thêm xa rồi.

Hai năm trước, Lam Diệm dính vào ma túy, là bởi vì sau khi uống say vô ý hút một điếu thuốc. Sau khi biết mình đã hút ma túy, hần từng muốn kết liễu bản thân, nhưng hành động thì lại thiếu dũng khí để tự sát.

Sau này, Chú Lam tiết lộ phía sau Lam Úc có sự hỗ trợ của một trùm buôn ma túy. Trùm ma túy kia cai quản chuyện làm ăn ở khu phía Nam.

Thành phố S thuộc khu phía Nam.

Lam Diệm liên tưởng đến tình cảnh thê thảm của cả nhà đại đội tưởng.

Mấy ngày sau, Chú Lam tìm hai gói đồ đưa đến cho Lam Diệm chọn lựa, để cho Lam Diệm tự mình hy sinh, thành toàn đại cục.

Chú Lam còn tỏ ý, ông nhất định sẽ nhỡ tận gốc trùm ma túy.

Chú Lam nói rất nhiều câu, chỉ câu này, Lam Diệm không chút nghi ngờ.

Mười năm trước, trong một buổi tụ tập với bạn học, con trai của Chú Lam đã ăn nhầm thuốc phiện, tử vong tại chỗ. Liệu có phải là thủ đoạn của Lam Úc hay không, không thể biết được.

Sau đám tang con trai, Chú Lam bắt đầu bày bố để đối phó với Lam Úc.

Bảy năm trước, Lam Nhị xảy ra chuyện.

Chú Lam ra tay cứu giúp, liên minh với Lam Nhị.

Lúc Lam Nhị dưỡng thương, đã đề xuất kế hoạch thế thân.

Lý do Lam Diệm đồng ý là bởi vì năm xưa Lam Nhị từng cứu Trịnh tiểu thư, mà lúc đó, Trịnh tiểu thư tự tử vì tình không bao lâu, Lam Diệm đang trong thời kỳ uất ức, sống không còn gì lưu luyến nữa. Lúc bị bè phái của Lam Úc truy sát, Lam Diệm còn nghĩ, cứ thế này chết đi cũng tốt, nói không chừng còn có thể gặp lại Trịnh tiểu thư.

Mấy năm sau đó, Lam Diệm dần dần thoát khỏi nỗi ám ảnh về chuyện tự tử của Trịnh tiểu thư, nhưng lại rơi vào vực thăm ma túy.

Chú Lam đồng ý diệt tận gốc trùm ma túy, là để trả thù cho con trai.

Mục tiêu của Lam Nhị chỉ có tập đoàn Lam thị, vừa khéo phía sau đối thủ của gã là tên trùm ma túy.

Còn Lam Diệm, là vì một viên cảnh sát hoàn toàn không quen biết mà đẩy mình vào chốn nguy hiểm.

Đồng hồ trên tường vang lên một hồi, kéo tư tưởng của Lam Diệm trở về.

Hắn mở mắt ra, khẽ than, "Quả nhiên, đạo bất đồng bất tương vi mưu."

Bảy năm trước, hắn chìm đắm trong nỗi đau khổ vì cái chết của cả cha và mẹ, bị Lam Nhị nhìn thấu, dùng để lên kế hoạch.

Hai năm trước, Chú Lam lợi dụng nỗi hối hận và áy náy của hắn đối với vị đại đội trưởng, khiến hắn đi làm mồi nhử.

Bây giờ, chính hắn phải đi đánh dẹp thiên hạ của mình.

--

Vệ sĩ Giáp đến tiêm thuốc cho Lam Diệm.

Mở cửa ra, bên trong không một bóng người.

Cửa sổ đóng cẩn thận, khóa cửa cũng không hỏng, chính là không thấy người đâu.

Vệ sĩ vội vàng báo cho Lam Nhị biết.

Lam Nhị đang ở trên ban công lật xem Danh tác thế giới, nghe thấy lời của vệ sĩ, gã hơi nhíu mày, "Cái thân đó của hắn không chạy xa được." Huống hồ, đã một ngày rồi Lam Diệm không ăn gì.

Lam Nhị đang dặn dò thuộc hạ đi lục soát thì lại nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của quản gia ở đối diện, chỉ lên trên trời, "Nhị thiếu gia, đó..."

Lam Nhị xoay người sang nhìn.

Vào khoảnh khắc đó, gã nhớ đến câu thoại trong phim mà Lam Diệm đã nói, "Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế."

Trên trời chậm chậm bay tới, là một quả khinh khí cầu. Bảy màu rực rỡ.

Trong thùng gỗ, thòng xuống một sợi thang dây thật dài.

Khuôn mặt của Doãn Tiểu Dao lạnh lùng, một tay nắm lấy thang dây, đầu gối của chân phải quấn lấy thang dây.

Điện thoại của Lam Nhị truyền đến tiếng của vệ sĩ ở đầu bên kia, "Nhị thiếu gia, tìm thấy Lam Tứ rồi, ở bãi cỏ."

"Ờ." Lam Nhị bật ra từ đó.

Vệ sĩ nhất thời cũng không biết chủ mình có ý gì, nói tiếp, "Chúng tôi đi cản hãm."

"Ờ". Lam Nhị vẫn là từ đó.

Nói xong gã cúp điện thoại, thong thả bước đến chỗ lan can nơi ban công.

Chỗ này của gã, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Lam Diệm.

Lam Diệm đứng chính giữa bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn về phía khinh khí cầu.

Nhìn thấy hãm, mắt của Doãn Tiểu Dao lập tức sáng lên.

Lam Diệm cười, bộ dạng rất vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến đám vệ sĩ xông đến ở phía sau.

"Tứ Lang!" Cô lớn tiếng gọi.

Hắn chạy về phía cô.

Ông già đứng trong thùng gỗ liếc về phía Lam Diệm, điều khiển khinh khí cầu di chuyển.

Doãn Tiểu Dao vớt thang dây qua đó.

Lam Diệm đón lấy, trèo lên.

Cô trượt xuống vài bậc, kéo lấy hắn.

Đám vệ sĩ ở dưới ngẩng đầu lên, sốt ruột không biết có thể nổ súng hay không, Lam Nhị vẫn chưa hạ lệnh.

Vệ sĩ Giáp quay đầu nhìn Lam Nhị.

Nhưng lại thấy Lam Nhị nhìn chăm chú hai người trên khinh khí cầu, không nhúc nhích.

"Cất cánh nào." Ông già hét to một tiếng, vặn to van điều khiển hơi ga.

Khinh khí cầu nhanh chóng lên cao.

"Đao thị vệ, tôi giữ không vững nữa..." Tiếng gió thổi vù vù, mặt của Lam Diệm cũng phát đau.

Doãn Tiểu Dao lập tức quấn cả hai chân vào thang dây, một tay ôm lấy hông hắn, một tay vòng qua thang dây kéo lấy tay hắn, "Tứ Lang, như vậy đỡ hơn chút nào không?"

"Ừm." Lam Diễm quay đầu nhìn về phía Lam Nhị đang đứng, nhếch lên nụ cười khinh miệt.

Lam Nhị cứ thế nhìn khinh khí cầu bay xa dần, sau đó gãi hươ hươ tay, tỏ ý cho đám vệ sĩ lui xuống.

Quản gia đi lên trước kêu lên, "Nhị thiếu gia..."

Lam Nhị quay đầu lại, đột nhiên hỏi, "Ông xem qua Đại thoại Tây Du chưa?"

"Xem qua rồi, xem qua rồi." Quản gia gật đầu liên tục, "Cháu gái của tôi thích xem."

"Nhớ lời thoại không?"

"Cái này..." Quản gia lúng túng cười, "Nhị thiếu gia, tôi đã sắp 60 tuổi rồi, trí nhớ không bằng người trẻ nữa."

Lam Nhị khẽ tiếng đọc, "Ý trung nhân của hã là một vị anh hùng cái thế. Có một hôm, nàng sẽ mặc thánh y giáp vàng, chân đạp mây ngũ sắc đến đây cứu hã."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 47

***

Khinh khí cầu bay qua hòn đảo.

Lam Diệm nhìn mảng trời mênh mông phía trước, nói một câu, "Đao thị vệ, làm sao đây? Em lại không thể thích tôi rồi."

"Gió lớn quá, anh nói gì tôi nghe không rõ." Doãn Tiểu Dao rất bình tĩnh.

Hắn tiến gần đến mặt cô, thấp giọng nói, "Tôi nói là, tôi sợ độ cao."

Cô vội vàng ôm chặt lấy hắn.

Cái ôm này, càng hiểu rõ thêm sự gầy gò của hắn.

Khinh khí cầu chậm chậm đáp xuống bãi cỏ công viên cách hòn đảo hai kilomet.

Lúc gần đến đích, Doãn Tiểu Dao nhảy xuống trước tiên, sau đó cô xoay người lại, giang rộng hai tay, "Tứ Lang, tôi sẽ đón anh."

Lam Diệm cười cười, tránh khỏi chỗ của cô, nhảy xuống.

Cô không để ý sự tránh né của hắn. Đợi khi hắn đứng vững, cô đi đến ân cần nói, "Anh có bị đau ở chỗ nào không?"

Hắn lắc đầu.

Từng trận đau đớn của cơ thể thua xa cơn đau nhói trong lòng. Cô nàng gốc này đã biết hẳn tái hút rồi.

May mắn lớn nhất đời này của Lam Diệm, chính là gặp được Doãn Tiểu Dao. Hẳn nghĩ, sẽ chẳng có người thứ hai đối với hẳn cố chấp như cô thế này. Hẳn bị ngập sâu trong vũng bùn cũng được, rơi xuống địa ngục cũng thôi, chỉ chớp mắt, hẳn đã có thể nhìn thấy cô. Từ đầu đến cuối cô luôn kiên định kéo hẳn chạy về phía trước, nhưng hẳn, lại nhiều lần phụ tấm lòng của cô.

Lam Diệm không chú ý đến những suy nghĩ trong lòng, hỏi, "Đao thị vệ, cô có bị thương ở đâu không?"

"Không có." Trèo thang dây đều là mấy chuyện cỏn con.

"Làm sao lại chọn cách thức nguy hiểm thế này, bọn chúng có súng cả đấy." Một viên đạn tùy tiện bay đến là khinh khí cầu xong phim.

"Có súng thì sao nào?" Ông già điều khiển khinh khí cầu vững vàng đáp xuống, bẻ lại, "Có súng mà bắn không trúng có cả đồng."

Lam Diệm nhìn sang ông già.

Thấy ánh mắt của Lam Diệm mang vẻ nghi ngờ, ông già chống hông nói, "Tôi nói cho cậu biết, tôi ở tổ khinh khí cầu này mấy năm rồi, chưa có hành khách nào xảy ra chuyện đâu. Cậu lên khí cầu của tôi thì tôi chịu trách nhiệm với an toàn thân thể của cậu, cái này gọi là đạo đức nghề nghiệp."

"Cám ơn ông. Nhưng mà nơi đó sau này vẫn nên bớt đến ạ."

"Hừ." Ông già nhíu mày, "Một người đàn ông mà cứ rụt rè sợ sệt. Cậu hỏi cô bé này thử, xem có sợ đám xã hội đen đó không."

Doãn Tiểu Dao lạnh lạnh, "Không sợ."

"Xem đi." Ông già bật ngón tay cái với cô, "Vẫn là cô bé này có khí phách."

Lam Diệm trợn trắng mắt, "Nếu muốn chết thì cứ việc đi đi."

"Này này." Ông già giận dữ trợn mắt, nói với Doãn Tiểu Dao, "Đây là đối tượng của cháu hả? Thái độ với người lớn tuổi tồi tệ lắm nhá. Không qua ải!"

"Đao thị vệ, đi thôi." Lam Diệm không muốn dây dưa, một ngày một đêm hẳn không ăn cơm rồi, bây giờ rất đói.

"Chu gia gia, tạm biệt." Doãn Tiểu Dao rất lễ phép chào từ biệt.

Lam Diệm liếc mắt qua, xoay người liền đi khỏi.

Ông già cười ha hả, "Sau này muốn đi khinh khí cầu nhớ đến tìm ông nhé."

"Vâng ạ." Doãn Tiểu Dao nói xong, đuổi theo Lam Diệm.

Lam Diệm đi mấy bước, quay đầu nhìn lại ông già kia. Ông cụ đang thu dọn dây nhợ của khinh khí cầu, động tác rất thành thạo.

Lam Diệm hờ hững, "Cô quen ông cụ đó à."

"Là kẻ thù của ông nội."

"Kẻ thù?"

"Quên mất là vì chuyện gì mà kết thù rồi, ông ấy có thể đánh tay đôi với ông nội." Doãn Tiểu Dao giải thích, "Nghe nói tôi có chuyện phiền não, Chu gia gia lập tức giúp đỡ."

"Thế này là kẻ thù gì chứ?" Lạm dụng từ ngữ.

"Ông nội và Chu gia gia đều nói họ là kẻ thù của nhau."

"..." Lam Diệm không còn lời gì để nói, "Sao tôi không có kiểu kẻ thù thế nhỉ?"

Vào tối ngày hôm nói câu đó, Lam Diệm phát hiện, hóa ra mình cũng có một "kẻ thù" chân thành.

--

Lam Diệm thật sự đói đến hoảng rồi, thế là hắn cùng Doãn Tiểu Dao đến một tiệm thịt nướng tự phục vụ. Thịt nướng thịt nướng, đều toàn là thịt. Lưỡi bò, sườn cừu, ba chỉ heo, xương sụn gà.

Lam Diệm tuy rằng đói, nhưng không mấy thèm ăn. Sau khi lót bụng một chút là hắn không ăn nữa, cả quá trình chỉ nướng thịt.

Hai cô gái bàn bên nhìn thấy, khen ngợi, "Săn sóc quá đi!"

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đã quen với việc này.

Doãn Tiểu Dao cảm thấy hắn lo liệu việc ăn uống của cô là chuyện rất bình thường.

Không khéo, Lam Diệm cũng nghĩ như thế.

Về vấn đề ai làm đầu bếp chính, hai người họ cực kỳ nhất trí.

Doãn Tiểu Dao ăn từng miếng to thịt.

Sau bốn đĩa thịt, Lam Diệm hỏi, "Đủ no chưa?"

Doãn Tiểu Dao thành thật lắc đầu. Cô cảm thấy mình còn có thể ăn thêm bốn đĩa nữa.

Thế là Lam Diệm thêm năm đĩa thịt.

Hắn không ăn thêm miếng nào nữa, yên lặng suy nghĩ chuyện thối của Lam thị.

Lam Nhị sẽ rất nhanh chóng phải sạch tin hút ma túy, chắc hẳn gã ta còn làm qua không ít chuyện xấu, lần này đều có thể đổ hết sạch tội.

Nhưng mà, thế sự hay thay đổi, Lam Nhị chưa chắc có thể như ý nguyện.

Lam Diệm dựa vào lưng ghế, ngáp dài một cái. Điểm khác biệt lớn nhất của hắn hiện giờ và hắn trước kia chính là, hiện tại hắn không phải sống không còn gì lưu luyến nữa rồi.

--

Lam Diệm trở về chỗ ở nơi Thương Thành.

Hắn đến đây chỉ là lấy lại vài thứ của mình.

Một cái ống đựng tiền cũ kỹ, một cái đĩa từ. Không còn gì khác nữa.

Căn phòng này không phải của hắn. Quần áo giày dép trong này, đều là của "Nhị thiếu gia". Mà từ giây phút Lam Nhị xuất hiện, thế thân không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau khi ra khỏi đảo, Lam Diệm một đường quang minh chính đại. Lam Nhị không muốn Lam Diệm chết, cho nên không phái người đuổi theo. Và lại, Lam Nhị đã chắc chắn rằng Lam Diệm chỉ là giấy dựa khi sắp chết thôi.

Lam Diệm đóng cửa sổ, kéo rèm cửa, "Đao thị vệ, có thuốc không? Đầu tôi đau quá."

Doãn Tiểu Đao lấy từ trong hành lý ra một cái hũ lớn, "Ông nội nói sắc thuốc phiền phức, ông mài thành bột thuốc rồi."

"Mới gửi đến?"

"Ông nội gửi cho Chu gia gia, Chu gia gia chuyển lại cho tôi."

Lam Diệm hơi ngạc nhiên, "Tôi còn tưởng đứa ngọc như cô ở Thương Thành này không nơi nương tựa."

"Tôi có Tứ Lang." Chỉ cần theo cạnh bên hăn, thì cô sẽ không phải là không nơi nương tựa nữa.

Lam Diệm cười cười. Hăn cảm tạ ông trời xiết bao, ban tặng cho hăn một đứa ngọc thế này. Cô vẫn không hỏi hăn việc tái hút. Hăn hiểu, cô không buông bỏ hăn.

Hăn vừa thích mà lại vừa đau lòng. Nếu như hăn là một chàng trai khỏe mạnh, hai người họ hăn là đã ngọt ngào lắm rồi. Nhưng mà trong hiện thực, con đường phía trước dài đằng đằng.

Lam Diệm nhớ lại một chuyện, "Đạo thị vệ, nhiệm vụ của cô sắp đến kỳ hạn rồi." Cô đến bên hăn đã được hai tháng rưỡi. Lam Nhị và Chú Lam tính toán thời gian chuẩn thật.

"Đúng thế. Anh bình bình an an, nhiệm vụ của tôi sẽ kết thúc." Trong lòng Doãn Tiểu Dao cũng nhung nhớ mảnh đất Hoàn Quán.

"Cô đã hoàn thành rồi."

"Ừm. Nhưng tôi phải ở lại bên Tứ Lang." Cô nghĩ, ông nội bà nội, cha và mẹ hăn đều sẽ ủng hộ cô.

"Tôi không phải Nhị thiếu gia của Lam gia."

"Tôi biết, Tứ Lang là Tứ Lang."

"Đồ ngọc." Thế nhưng hăn thích cô gái ngọc ngạch thế này.

Lam Diệm uống xong thuốc, hiệu quả đến khá chậm. Hắn cần phải nằm một chút.

Doãn Tiểu Dao ngồi bên mép giường, xoa nhẹ giúp hắn.

Lam Diệm nhắm mắt lại, nơi sâu trong tủy não một cơn đau rút. "Lại phải làm lại từ đầu rồi."

"Ừm." Doãn Tiểu Dao nặng nề đáp một tiếng. Tất cả những người làm tổn thương Lam Diệm, cô sẽ trừng trị hết toàn bộ, "Tứ Lang, tôi cùng anh."

Đầu hắn đau kinh khủng, nói chuyện có hơi khẽ, "Dao thị vệ, tôi kể cho cô một câu chuyện nhé."

Cô vui vẻ chú ý lắng nghe, "Được."

"Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé rất xinh xắn rất thông minh, cậu có một cặp cha mẹ rất đẹp, rất ân ái, họ sống tại thành phố M, đất nước M."

Sau câu này, Lam Diệm im lặng rất lâu rất lâu.

Doãn Tiểu Dao không hỏi hắn.

"Cha của cậu bé vì chuyện bất trắc mà tạ thế, mẹ cậu sợ thấy cảnh sinh tình, trở về nước. Sau này, mẹ của cậu buồn bã quá độ, bám gót chồng qua đời, để lại cậu bé một mình đơn độc." Lam Diệm cười cười, "Tôi không biết kể chuyện, câu chuyện này kể ra chẳng hay chút nào cả."

Doãn Tiểu Dao không biết cách an ủi, cô chỉ có thể biểu đạt tấm lòng của mình, "Tứ Lang, sau này anh nhất định sẽ hạnh phúc."

"Tôi chờ anh."

--

Lam Diệm nghỉ ngơi đôi chút rồi rời khỏi. Hắn ném chìa khóa căn phòng vào thùng rác.

Ngủ xong một giấc ngắn ngủi, nụ cười xán lạn của hắn lại trở về.

Không có nhà, tất nhiên phải tìm chỗ ở.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đến khách sạn.

Đến giờ phút này, Lam Diệm không khỏi cảm khái, "Vẫn may là tôi đi lừa chút tiền, nếu không sao có thể nuôi cô trắng trẻo mập mập thế này."

Doãn Tiểu Dao suy nghĩ một hồi, hắn nói hình như là rất có lý, thế là cô phụ họa theo, "Đúng thế."

Hắn giận dữ, "Đáng tiếc sắc đẹp của tôi hiện giờ không bằng trước kia, muốn tìm một người tiêu tiền như nước không dễ dàng nữa."

Cô nhìn gương mặt của hắn, "Tứ Lang rất đẹp trai." Mặc cho hắn biến thành hình dáng gì, trong lòng cô, hắn vẫn rất đẹp.

"Là đẹp hơn cô." Lam Diệm rất đắc ý.

Doãn Tiểu Dao không trả lời. Dì sao hắn cũng là miệng chua ngoa mà tâm đậu hũ, cô chẳng chút để ý lời độc mồm độc miệng của hắn.

Hai người đi hết mấy khách sạn đều bị thông báo rằng không còn phòng trống.

Lúc này Lam Diệm mới nhớ ra, gần đây Thương Thành có một hội chợ thương mại, mấy ngày này, chuyện làm ăn của các khách sạn đang được mùa.

Dạo hết một con đường, khó khăn lắm mới tìm được một chuỗi khách sạn còn thừa lại duy nhất một căn phòng.

Là phòng giường lớn.

Lam Diệm nghe xong lời của nữ tiếp tân, gõ gõ lên bàn tiếp tân, "Có thể kê thêm một chiếc giường không?"

Nữ tiếp tân mỉm cười, "Thật ngại quá, thưa anh, không có dịch vụ kê thêm giường."

Hắn lười biếng hỏi, "Vậy giường lớn của các cô lớn cỡ nào?"

"Rộng hai mét, thưa anh." Nữ cười của cô tiếp tân không giảm.

"Có ba mét không?"

"Không, thưa anh." Nữ cười của cô tiếp tân có phần không giữ được nữa.

"Vậy còn bốn mét?"

"Không có." Cô tiếp tân vút luôn cả hai chữ "Thưa anh."

"Vậy tôi muốn kê thêm giường." Lam Diệm trở lại chủ đề.

"Thật xin lỗi, thưa anh. Vào mùa hội chợ thương mại không có dịch vụ kê thêm giường." Cô tiếp tân không hiểu, trai đơn gái chiếc thuê phòng, phòng giường lớn và phòng giường đôi quan trọng đến thế sao?

Tất nhiên, cô tiếp tân không thể biết, cho dù đôi nam nữ này ngủ cùng một chiếc giường thì cũng chỉ là đắp chăn bông nằm trò chuyện.

Doãn Tiểu Đào thấy Lam Diệm cứ xoắn xuýt chuyện mấy chiếc giường liền chủ động nói, "Tôi có thể nằm dưới đất."

Cô tiếp tân nghe câu này, sợ đến suýt chút thì rơi mất mắt kính. Cô vẫn là lần đầu tiên gặp được đôi trai gái thuê phòng kỳ lạ thế này, hơn nữa phía nữ còn đề xuất chuyện ngủ đất.

"Dưới đất bản." Lam Diệm không nhìn Doãn Tiểu Dao, nói với nữ tiếp tân, "Vậy thì một căn phòng giường lớn."

Lúc trình chứng minh thư ra, Doãn Tiểu Dao nhớ ra một chuyện, thế là cô nhìn về phía chứng minh của Lam Diệm.

Dòng họ tên: Lam Diệm.

Sau khi vào phòng, Lam Diệm cảm thấy mình bị lừa rồi.

Phòng giường lớn này chẳng lớn chút nào.

Không chỉ không lớn, mà còn quá nhỏ. Trừ chiếc giường hai mét, chỉ còn thừa lại một lối đi nhỏ, hơn nữa còn là một lối đi nhỏ đến mức nằm đất cũng phải chệch hẹp.

Lam Diệm nhìn chiếc giường kia, "Đao thị vệ, tối nay chúng ta ấy, sẽ vất một chiếc chăn ở chính giữa. Cô không phạm tôi, tôi không phạm cô."

"Được." Doãn Tiểu Dao rất tán đồng.

"Nói ra thì, chúng ta vẫn là lần đầu tiên chung giường nhỉ."

Cô gật đầu, "Đúng thế."

Hắn liếc xéo cô, "Có khăn trải không?"

"Không."

"Cũng đúng, cô là đồ đàn mà." Không nên ôm quá nhiều kỳ vọng với một đứa đàn

Lam Diệm trực tiếp ngồi xuống mép giường, "Đao thị vệ, cô nói ngày mai tôi đến cục cảnh sát thì thế nào?"

Doãn Tiểu Dao nghi ngờ, "Tại sao? Anh đâu có phạm tội."

Lam Diệm đang tính trả lời, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Hắn không vui, kêu lên, "Ai?"

"Kiểm tra phòng." Tiếng nói đó có phần thấp.

"Phắc! Tôi lớn vậy rồi, lần đầu đi thuê phòng khách sạn liền bị kiểm tra." Lam Diệm lẩm bẩm xong, tiếp tục kêu lên, "Không cho kiểm tra."

Người ngoài cửa im lặng ba giây, "Cảnh sát."

"Tôi thật là miệng quạ đen, đang yên đang lành nhắc đến cục cảnh sát làm quái gì chứ." Lam Diệm cách cửa gần, thế nên hắn đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở.

Người đàn ông bên ngoài ngũ quan đoan chính, dáng vẻ ngay thẳng.

Lam Diệm khó gằn, "Làm cái gì?"

"Lam Diệm."

Nét mặt Lam Diệm thoáng đông cứng, "Anh là?"

"Thẩm Tiệp."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 48

***

Lúc ra đời, Thẩm Tiệp nặng hơn 3,5 kg.

Mập mạp tròn trịa.

Dì Thẩm sợ sau này cậu sẽ cố định hình dáng béo mập, nên đặt tên là Thẩm Tiệp, hy vọng cậu có thể nhanh nhẹn như báo.

Tên tuy đã sửa rồi, nhưng khẩu vị thì vẫn rất lớn, thế là, năm tháng dần trôi, đứa bé mập mạp trở thành một cậu béo mập mạp.

Lúc ở thôn nội thành, Thẩm Tiệp thường hay bị đám nhóc cùng tuổi ức hiếp, nhưng người thì vẫn cứ ngay thẳng, không biết a dua, càng ngày càng trở nên yếu thế.

Chỗ ở của Lam Diệm trong thôn nội thành là cùng một tòa nhà với Thẩm gia. Lam Diệm ở lầu ba, Thẩm gia ở lầu hai.

Trịnh tiểu thư thường hay qua Thẩm gia chơi.

Lam Diệm và Thẩm Tiệp có lúc nói vài câu với nhau. Tính cách của hai người khác biệt khá nhiều. Lam Diệm là một thiếu niên khôn khéo có nụ cười rạng rỡ. Hắn không quen thân với người khác, ngoài mặt, cũng không đắc tội ai.

Vào một ngày nào đó, lúc trên đường tan học về nhà, Thẩm Tiệp gặp phải bọn chặn đường.

Mấy người đối phương uy hiếp Thẩm Tiệp, đòi tiền tiêu vật của cậu.

Gia cảnh của Thẩm gia bình thường, Thẩm Tiệp chẳng có bao nhiêu tiền tiêu vật. Và lại, với tính cách của cậu, đối với hành vi ỷ mạnh hiếp yếu này, vô cùng tức giận.

Nhưng cậu cứ tròn xoe xoe, vung năm đấm ra yếu ớt không có sức.

Kết quả bị mấy thanh niên kia đánh cho.

Hôm đó, Lam Diệm tình cờ ngang qua. Hắn đứng ở đầu đường, từ xa xa đứng nhìn, nhìn cả một hồi.

Không lâu sau, bảo vệ gần đó đi đến, mấy thanh niên hốt hoảng bỏ chạy.

Thẩm Tiệp mặt mũi bầm dập bò trên mặt đất. Trong chớp mắt, cậu nhìn thấy bóng người của Lam Diệm, thế là cảm thấy Lam Diệm khoan tay đứng nhìn, không hề có chút tình làng nghĩa xóm giúp đỡ lẫn nhau.

Sau ngày hôm đó, mỗi lần Trịnh tiểu thư đến Thẩm gia, Thẩm Tiệp đều khóa trái mình trong phòng, đọc sách ngữ văn. Dì Thẩm có lần đến gõ cửa, bảo rằng Lam Diệm đến rồi, Thẩm Tiệp mượn cơ bài tập nhiều, đóng cửa không gặp.

Chuyện chặn đường, Thẩm Tiệp canh cánh trong lòng.

Lam Diệm thì lại không để tâm. Đối với hắn mà nói, Thẩm Tiệp chỉ là một người hàng xóm.

Giữa hai người không mặn không nhạt, thỉnh thoảng chỉ chào hỏi nhau.

Sau này, xảy ra chuyện của Tiêu Đông Khang.

Sau khi cậu nhóc thông minh xinh đẹp kia báo cảnh sát, như không có việc gì rồi trở về căn nhà cũ nát.

Lúc đó, Tiêu Đông Khang đang nói với Trịnh tiểu thư rằng mình mua xe mới, hết sức khoe khoang.

Lam Diệm nghe thấy, miệng cười như thường ngày.

Qua một hồi, Trịnh tiểu thư theo Tiêu Đông Khang ra khỏi nhà. Lúc sắp đi, bà quay đầu nháy mắt ra hiệu với Lam Diệm.

Lam Diệm lui về trong phòng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tiêu Đông Khang bị bắt.

Không ai biết cảnh sát đến thế nào.

Thôn nội thành trị an loạn là chuyện mọi người đều biết. Mà những chỗ thế này, giao dịch đen cũng nhiều.

Thế nhưng, không thể chinh đốn được.

Lấy chuyện tội phạm ma túy mà nói, thứ cảnh sát phải đối mặt không chỉ là ma túy thuốc phiện. Bởi vì nhu cầu về ma túy mạnh, người hút thuốc phiện và đám con buôn bị cột chung vào sợi xích lợi ích thị trường. Ngoài ra, không ít những học sinh trung học không biết gì, vì kiếm mấy đồng tiền lẻ mà giúp mang ma túy ra vào đủ mọi nơi chốn. Những người này cũng coi cảnh sát như những chướng ngại vật cản trở đường tiền tài của mình.

Nơi các đầu đường trong thôn nội thành, có không ít người hút ma túy canh chừng cho bọn con buôn thuốc phiện. Có biến động nhỏ nào, lập tức thông báo ngay.

Tiêu Đông Khang không nhận được tin tức, bởi vì điện thoại của gã đánh rơi ở nhà Lam Diệm. Gã hoàn toàn không biết là rơi lúc nào.

Sau chuyện của Tiêu Đông Khang, Thẩm Tiệp xung phong ra làm nhân chứng.

Đây là chính nghĩa của Thấm Tiệp.

Đối với chuyện này, Lam Diệm không đồng ý.

Chính nghĩa có rất nhiều phương cách, con đường mà Lam Diệm và Thấm Tiệp lựa chọn là hai con đường trái ngược nhau. Lam Diệm sẽ không để mình lộ diện trước mọi người.

Hậu quả mà hành vi của Thấm Tiệp mang đến, là cậu trở thành đối tượng bị báo thù đầu tiên.

Thấm gia suýt chút thì cháy lớn.

Trùng hợp là Trịnh tiểu thư đi ngang qua, hô hoán hàng xóm kể bên, dập tắt lửa nhỏ.

Sau chuyện này, Trịnh tiểu thư vẫn còn sợ trong lòng, "Đáng sợ quá, suýt chút thì cháy đến chỗ tôi rồi."

Trong tháng đó, Thấm gia còn gặp phải vài sự cố nhỏ, nhưng đều vô cùng trùng hợp, toàn để cho Trịnh tiểu thư hoặc là Lam Diệm gặp phải.

Tiêu Đông Khang bị xử không nặng. Hơn nữa, với sự xuất hiện của đại đội trưởng cảnh sát, phần tử phạm tội chuyển mục tiêu, khó khăn của Thấm gia dần hết.

Thấm Tiệp dù có ngây thơ thế nào thì cũng đoán được một chuỗi sự cố của nhà mình là đến như thế nào, mà tỷ lệ Trịnh tiểu thư và Lam Diệm tình cờ gặp phải lớn đến mức khiến cậu nghi ngờ.

Mấy tháng sau, Thấm Tiệp biết cái lần mình bị chặn đường là có một người báo tin cho bảo vệ biết.

Nghe bảo vệ nói, giọng nói của người đó rất chói tai.

Lúc đó Thẩm Tiệp rất thất vọng, cái tính từ "chói tai" này, không phù hợp với Lam Diệm. Thế nhưng trong lòng Thẩm Tiệp vẫn luôn muốn chứng thực, rằng đó là Lam Diệm.

Lúc Thẩm Tiệp tiếp tục tìm kiếm manh mối, Lam Diệm và Trịnh tiểu thư đột nhiên không thấy nữa.

Không ai biết họ đi nơi nào.

Rất lâu sau này, Thẩm Tiệp thấy được một dụng cụ biến âm. Âm thanh đó, vô cùng chói tai.

Vào khoảnh khắc đó, Thẩm Tiệp đột nhiên hiểu ra, âm thanh chói tai đó, chính là Lam Diệm.

--

Lam Diệm quái dị nhìn Thẩm Tiệp ở ngoài cửa, "Ông chú kiểm tra phòng, thật là trùng hợp quá. Tên của chú đồng âm với một thằng mập ngày trước tôi quen đấy."

Về mặt Thẩm Tiệp nghiêm túc, "Thật khéo. Tôi cũng quen một tên khốn nạn tên Lam Diệm." Khốn nạn đến mức làm chuyện tốt không lưu danh.

"Thế thì khéo thật." Lam Diệm cười, "Tục ngữ nói thật hay, phật độ người hữu duyên."

"Tôi nghi ngờ cậu có liên quan đến một vụ án về ma túy, xin giúp đỡ điều tra." Âm lượng của Thẩm Tiệp rất thấp.

"Câu trước tôi vừa mới nói hai ta có duyên, câu sau thì chú đã phủ định rồi. Tôi nói này, ông chú là ai vậy hả? Chú nói chú là cảnh sát thì chú là cảnh sát à?" Lam Diệm lười biếng, "Chú xét xong phòng thì đi nhanh đi. Đừng có quấy rối thời gian của tôi với bạn gái tôi chứ. Chú có biết, một

khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng. Chú ở đây nói nhảm như vậy đã lãng phí của tôi mấy nghìn vàng rồi đấy, cẩn thận coi chừng tôi bắt đền."

Doãn Tiểu Dao nghe thấy cuộc đối thoại của Lam Diệm và Thẩm Tiệp, đi ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa nhìn thấy mặt Thẩm Tiệp, cô lập tức sầm mắt.

Người đàn ông này, cô đã gặp hai lần. Lần thứ nhất là ở chỗ tụ họp của Lý Hiếu Quý, còn một lần, là ở tiệc sinh nhật của Lam thị. Thực lực của anh ta cực mạnh.

Chưa biết địch hay bạn, cô không ra tay, chỉ im lặng đứng sau lưng Lam Diệm.

Thẩm Tiệp hơi nghiêng đầu nhìn cô một chốc, sau đó lấy thẻ cảnh sát cùng chứng minh thư ra cho Lam Diệm.

Lam Diệm quét mắt qua, sự chú ý đặt vào dòng địa chỉ trên chứng minh thư, "Ông chú xét phòng, tên họ của ông và thằng béo mà tôi quen biết không chỉ đồng âm mà còn giống chữ nữa này. Ngay cả địa chỉ cũng cũng giống nhau. Tưởng như là trên thế giới có thêm một cậu ta khác nữa vậy."

Thẩm Tiệp liền biết, Lam Diệm giỏi nhất chính là đánh trống lảng. "Lam Diệm, nhiều năm như vậy rồi, công lực giả ngu của cậu vẫn như thế."

Lam Diệm tựa vào cạnh cửa, đánh giá Thẩm Tiệp, "Chú chính là con trai của dì Thẩm?"

"Không sai."

Lam Diệm nghi ngờ, "Chú không phải thằng béo à?"

"Đó là trước kia."

Lam Diệm buông tiếng thở dài, "Thảo nào có câu nói, người mập gầy đi đều là cổ phiếu tiềm năng."

"Cậu không mời tôi vào ôn chuyện cũ hả?"

"Ôn chuyện cũ cái gì, phòng tôi thuê để chú đến ôn chuyện à? Chú có hiểu cái gì gọi là thuê phòng không vậy?" Lam Diệm nói xong liền muốn đóng cửa.

Một tay Thẩm Tiệp chống lên cửa, giọng nói nhỏ khó mà nghe thấy được, "Cậu không muốn biết năm đó đại đội trưởng bị ai giết sao?"

Lam Diệm hơi híp mắt, "Tôi không biết chú đang nói gì."

Thẩm Tiệp nhìn vào đôi mắt xanh của Lam Diệm, "Cậu biết, Lam Diệm."

Lam Diệm nhìn Thẩm Tiệp ở trước mắt. Thằng béo năm đó không còn nữa, lột xác thành hình dáng cân đối rồi. Bắp thịt rắn chắc, ánh mắt có thần, chẳng còn lại dáng dấp yếu thế của năm đó nữa.

"Ông chú xét phòng, tình cảnh hiện tại của tôi rất phiền phức." Lam Diệm nhếch khóe miệng, "Muốn nói chính sự, tìm một chỗ khác. Camera quan sát ở đây nhiều như vậy, ông chú sợ người khác không biết mình là cảnh sát sao?"

--

Thẩm Tiệp đã đi khỏi.

Lam Diệm đóng cửa, quay đầu lại nhìn thấy Doãn Tiểu Dao đứng ở bên cạnh, hãnh cười, "Cuối cùng cũng đuổi ông chú xét phòng đi rồi, bây giờ chúng ta có thể thoải mái nghỉ ngơi."

Doãn Tiểu Dao nói, "Tứ Lang, chúng ta đã từng gặp anh ta."

"Thế à? Tôi hoàn toàn không có ấn tượng." Đây là lời nói thật. Đến bây giờ Lam Diệm cũng không thể nhớ ra được gì, những ngày này, mình đã đụng mặt Thẩm Tiệp ở nơi nào.

"Anh ta là cảnh sát truy quét hàng cấm." Cô nhớ lúc mới gặp, Thẩm Tiệp mặc quần áo cảnh sát.

"Ồ." Bộ dáng của Lam Diệm hình như không mấy để tâm.

"Anh ta muốn bắt anh à?" Doãn Tiểu Dao quan tâm nhất chính là việc này.

"Không." Lam Diệm cười đến là gian xảo. "Chắc anh ta có vài chuyện thú vị muốn chia sẻ với tôi."

Cô kỳ quái, "Chuyện thú vị gì?"

"Ví dụ, cái tên Lam Úc kia, cấu kết với trùm buôn thuốc phiện rửa tiền." Lam Diệm hơi trào phúng.

Nghe đến cái tên "Lam Úc", Doãn Tiểu Dao lập tức nhớ đến đôi mắt nham hiểm như rắn kia. Cô nghiêm mặt nói, "Tứ Lang, tôi sẽ bảo vệ anh bình an."

Lam Diệm không đáp lại, mà nêu một đề tài khác, "Đao thị vệ, qua thời gian nữa cô về Hoàn Quán đi."

Đôi mắt Doãn Tiểu Dao lạnh lùng, "Không về."

Hắn không bất ngờ với câu trả lời của cô, tiếp tục nói, "Tôi và cô cùng đi."

"Tứ Lang, anh muốn đến nhà tôi hả?" Doãn Tiểu Dao có phần kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

"Đúng thế. Mảnh đất của các cô không phải là chưa giải quyết sao?" Hãn nhất định sẽ trải đường cho nửa đời sau của cô nàng ngọc này.

"Anh không phải người nhà họ Lam cũng có biện pháp sao?"

"Đào thị vệ, trên đời này không phải chuyện gì cũng phải có quyền có thể mới làm được đâu." Đôi mắt xanh của Lam Diễm sáng lấp lánh, "Phải biết kích động người khác giúp mình đạt được mục đích."

Doãn Tiểu Đào nhìn hãn. Bây giờ hãn nhoẻn miệng cười, nhưng lại để lộ ra vẻ mưu tính ngấm ngầm, "Tứ Lang, sau này anh sẽ mãi là Tứ Lang chứ?" Cô không muốn hãn trở nên tàn nhẫn như Lam Úc hay Lam Nhị. Kiểu đó không phải là Tứ Lang của cô nữa.

"Nếu như em thích tôi, thì tôi sẽ tiếp tục làm Tứ Lang."

Doãn Tiểu Đào yên tâm rồi, "Vậy thì tốt. Tứ Lang, anh nhất định phải chờ tôi thích anh nhé."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 49

***

"Được rồi, không nói nhảm nữa, tôi đi tắm." Lam Diệm lấy bộ đồ để thay ra, đi vào phòng tắm.

Khi chỉ còn lại một mình, nụ cười của hắn liền biến mất. Dường như chỉ có lúc nhìn thấy Doãn Tiểu Dao hắn mới nhẹ nhõm thoải mái, một khi cắt đứt với cô, thứ hắn nghĩ đến, chính là hiện thực.

Lam Diệm nhìn bản thân mình trong gương. Đôi mắt xanh của hắn thật u ám.

Cửa ngàm của Lam thị, xem ra cảnh sát cũng đã biết. Chuyện này, có được chứng cứ thì dễ làm rồi.

Nhưng mà, những thứ này đều là chuyện nhỏ.

Khó khăn lớn nhất là: hắn tái hút rồi, hơn nữa bây giờ hắn không có nhiều thời gian để cai nghiện. Hắn phải giải quyết Lam thị trước, rồi mới cai nghiện. Ma túy là điểm yếu của hắn, một khi bị lợi dụng lần nữa, bao nhiêu công sức coi như đổ sông đổ biển.

Lam Diệm cởi quần áo, mở nước rất nóng.

Hắn nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên. Nước xối lên mặt hắn, khiến cho da thịt hắn đỏ ửng lên.

Ngày mai cơn nghiện của hắn sẽ phát tác. Chuyện tái nghiện heroin, chỉ một lần là đủ.

Thế nhưng hắn không có hàng dư.

Có lẽ Doãn Tiểu Dao cũng không để hắn đi mua.

Lam Diệm xoay xoay đầu.

Lúc này, chuyện hắn nghĩ đến là, hắn nên làm thế nào để có được ma túy đây.

--

Lam Diệm tắm rửa xong bước ra, biểu hiện rất bình thường. Tất cả vẻ mặt u ám của hắn, vào phút chốc khi nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, liền tự động ẩn trốn. "Dao thị vệ, đến lượt cô tắm rồi."

Doãn Tiểu Dao đang lau chùi Đào Dao.

Thân đao ám trầm, bởi vì ánh sáng mà có chút biến thành sắc đen. Mũi đao lóe lên hàn quang, vô cùng hung ác.

Lam Diệm nhìn, một trận phát run, giọng điệu không ổn lắm, "Cô làm gì thế?"

"Tôi đang nói chuyện với nó." Doãn Tiểu Dao nói như thế.

"... Nói cái gì?"

Cô nhìn qua, "Tôi nói với nó, nhất định sẽ bảo vệ Tứ Lang."

"Nó có nghe hiểu đâu." Lam Diệm tùy tiện cầm lấy khăn lông, lau tóc mấy lượt. Tóc mái của hắn đã một thời gian không cắt tỉa, giờ này rũ xuống, có hơi che mắt.

Doãn Tiểu Dao thấy thế, đột nhiên hươ Đào Dao. Mũi đao nhoáng lên ánh sắc bén, "Tứ Lang, tôi cắt tóc cho anh."

"..." Khóe mắt Lam Diệm giật một cái.

Cô đứng dậy, tư thế nắm chặt Đào Dao như đoạn mở đầu trước khi chiến đấu, "Thế nào hả?"

"Đao thị vệ."

"Ừm?"

Hắn nhìn cây đao đó, nhẹ nhàng chậm rãi nói, "Cô bỏ vũ khí xuống trước đã."

"Tôi có thể dùng Đào Dao cắt tóc giúp anh." Cô rất thành khẩn.

"..." Hắn muốn mắng cô.

Doãn Tiểu Dao hươ Đào Dao một hồi, đao phong quét qua, "Nghe nè, Đào Dao đang nói chuyện, nó muốn cắt tóc cho anh."

"..." Nghe cái đồ láu lỉnh nhà cô! Lam Diệm suýt chút thì văng tục, "Nhưng tôi không muốn nó cắt tóc cho tôi!"

"Tóc của anh dài lắm rồi." Tóc mái kia che mắt phân nửa đôi mắt đẹp của hắn. Cô cảm thấy, đáng vẻ khi hắn để lộ trán là đẹp nhất.

"..." Hắn điều chỉnh hô hấp, "Cái gì gọi là cắt tóc chứ, bởi vì dùng kéo mà cắt đó."

Doãn Tiểu Dao vừa nghe, cảm thấy hắn nói cũng có lý. Thế là cô bỏ Đào Dao xuống, "Tứ Lang, vậy tôi dùng kéo cắt cho anh."

"Cô biết cắt?"

"Không biết." Cô lắc đầu. "Nhưng tôi có thể học." Đợi khi cô học được cách cắt tóc rồi, tóc mái của hấn sẽ không cần tầm nhìn nữa. Hấn có thể lúc nào cũng duy trì trạng thái đẹp trai nhất.

"..." Tính nhẫn nại của hấn mất hết sạch, "Tôi không muốn nói chuyện với cô. Cô ngậm miệng lại, sau đó thì đi tắm đi."

Lam Diệm tự ngồi xuống giường, mở tivi lên.

Thật ra hấn không xem tiết mục, suy nghĩ vẫn cứ quẩn lấy chuyện của Lam thị.

Cho đến khi Doãn Tiểu Dao tắm xong đi ra ngoài, hấn vẫn còn duy trì tư thế lúc trước khi cô vào phòng tắm. Tiêu cự đôi mắt dừng trên tivi.

Tóc của Doãn Tiểu Dao nhỏ nước, lên một bên khác của chiếc giường.

Lam Diệm vươn tay, bắt lấy khăn lông ở bên cạnh ném về phía cô, "Lau tóc đi."

"Được." Cô lau nhẹ nhàng, ánh mắt hướng về phía tivi.

Hấn dựa vào đầu giường, ném đống chuyện thối của Lam thị qua một bên, xuống giường đi tìm một tấm chăn khác.

Trong tủ áo có tấm thảm mỏng, Lam Diệm gấp tấm thảm thành cuộn dài, giữ chức vụ làm con sông nước Sở, biên giới nước Hán. (*)

(* Dải trống chia biên giới quân đồ đen trên bàn cờ tướng.)

Xong việc, hấn đe dọa, "Ai vượt qua đường biên giới này thì phải mời ăn cơm."

Doãn Tiểu Dao liếc nhìn tấm thảm mỏng kia, nói chắc nịch, "Tôi sẽ không vượt qua." Cô ngủ rất yên phận, một tư thế có thể duy trì rất lâu.

Lam Diệm rất hung dữ, "Đề phòng ngộ nhỡ."

"Được." Cô không có ý kiến khác.

Mười một giờ rưỡi, Lam Diệm xem tivi đến ngủ gà ngủ gật. Hắn dứt khoát ngã lên giường, "Đạo thị vệ, tôi ngủ đây."

"Được." Doãn Tiểu Dao tắt tivi, tắt đèn, "Tôi cũng ngủ đây. Tứ Lang, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Giọng điệu của hắn rất có lệ.

Lam Diệm vốn còn đang nghĩ, hôm nay là lần đầu tiên hắn cùng đứa đàn này ngủ chung giường, là một ngày tốt đáng để ghi nhớ. Ai ngờ tối nay rất buồn ngủ, hoàn toàn không giống với việc mất ngủ trước kia.

Đây không phải là chuyện tốt, bởi vì đó là tác dụng của heroin.

Nhưng một giấc ngủ ngon, là điều hắn mong chờ đã lâu.

Chẳng mấy chốc, hắn đã ngủ say.

Doãn Tiểu Dao nằm một bên, mắt mở trừng trừng.

Cô đang nghĩ, Lam Diệm và cô trở về Hoàn Quán, nếu có thể ở mãi nơi đó không trở lại thì tốt rồi. Thành phố lớn này tuy rằng muôn màu muôn vẻ, nhưng tình cảnh rất tệ. Thức ăn thức uống cũng không được bằng Hoàn Quán, hơn nữa, không khí thì bị ô nhiễm nghiêm trọng.

Cơ thể của Lam Diệm hồi phục, vẫn là cần một mảnh đất trong lành.

Nếu sống ở Hoàn Quán, lại còn có thể kêu ông nội lập ra một kế hoạch hồi phục cho Lam Diệm.

Ừm, hy vọng ngày mai vừa thức dậy đã về Hoàn Quán. Cùng về với Tứ Lang.

Cắt đứt suy nghĩ của cô, là tiếng ngáy của Lam Diễm, và cánh tay vung đến bên này của hắn.

Doãn Tiểu Dao nhanh chóng xoay người, tránh khỏi.

Lam Diễm ngáy khò khò, nằm theo hình chữ đại (大), vượt qua ranh giới tấm thảm mỏng "sông nước Sở, biên giới nước Hán".

Cô nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn ngủ rất ngon.

Cô dịch mình sang bên cạnh.

Cô nghĩ đến, hắn đã vượt qua đường chính giữa, hắn phải mời cô ăn cơm. Thế là, cô phấn khởi chìm vào giấc ngủ.

--

Lam Diễm tưởng rằng đêm nay mình có thể ngủ thẳng đến sáng.

Thật ra không phải vậy.

Nửa đêm hắn cảm thấy rất nóng.

Nóng đến tỉnh người.

Hắn tỉnh lại rất mơ màng, ôm tấm thảm "sông nước Sở, biên giới nước Hán", chiếm cứ hai phần ba chiếc giường.

Trong bóng đêm, hắn nhìn thấy Doãn Tiểu Dao nằm sát mép giường. Nhất thời hắn ý thức được điều gì đó, thế là cuộn mình một cái, lăn về địa bàn của mình.

Hắn vừa động, Doãn Tiểu Dao liền tỉnh lại. Cô cảnh giác, "Tứ Lang?"

Hắn lâu bầu, "Đao thị vệ, cô sắp rơi xuống kia."

"Không rơi được." Nghe giọng nói của hắn, cô khẽ thở dài, cô sợ hắn lại biến mất. "Tứ Lang, anh ngủ không được à?"

"Đúng thế, nóng quá đi." Hắn toàn là phàn nàn.

Doãn Tiểu Dao mở đèn, giọng trần thuật, "Anh đắp quá nhiều chăn rồi."

Lam Diệm đá văng cả chăn cả thảm mỏng, vẻ mặt không thoải mái, "Nóng chết đi được, điều hòa rơm gì thế này. Tôi muốn khiếu nại."

"Tâm tĩnh tự nhiên mát."

"Mát con khi." Hắn trừng cô, "Không thấy tôi ra nhiều mồ hôi thế này à."

"Có uống thuốc không?" Cô tưởng là hắn mất ngủ, thế nên nhớ ra thuốc mà Doãn gia gia gửi đến có công hiệu an thần.

"Không uống." Hắn xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh, "Nóng chết được, lần sau vẫn cứ là đi khách sạn năm sao đi."

Doãn Tiểu Dao ngồi xếp bằng trên giường, nhìn phần áo thấm mồ hôi của hắn. Thật sự là rất nhiều mồ hôi.

Cô điều chỉnh điều hòa thấp xuống.

Lam Diệm rửa xong mặt rồi đi ra ngoài, nặng nề ngồi xuống giường. Tắm đệm mềm mại nhún vai cái theo động tác của hắn.

"Tôi ngủ đây." Hắn trở người xoay lưng về phía cô.

"Được." Doãn Tiểu Dao xếp lại tấm thảm mỏng, đặt ở chính giữa.

Lam Diệm ngáp một cái, nhưng ngủ không được. Hãn vẫn rất nóng, đã lâu lắm rồi không nóng thế này. "Đao thị vệ, cô ngủ chưa?"

"Chưa." Chỉ cần hãn có động tĩnh, cô đều ngủ không được.

"Vậy chúng ta trò chuyện nhé." Hãn hy vọng cứ trò chuyện một hồi, bản thân sẽ có thể vào giấc.

"Được."

Rạng sáng hai giờ rưỡi, một nam một nữ này đắp chăn thuần túy nói chuyện. Nói là trò chuyện, thật ra đều là anh chàng nói chuyện, cô gái thì phụ họa vài câu. Bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Nói đến ba giờ sáng, Doãn Tiểu Đao thấy Lam Diệm vẫn chưa buồn ngủ, thế là cô nói, "Tứ Lang, tôi đói rồi."

"..."

Nhắc đến chuyện đói bụng, Lam Diệm rất tự giác. Hãn xuống giường đi nấu nước, sau đó cầm mì gói của khách sạn.

Doãn Tiểu Đao nhìn thấy có đồ ăn liền lập tức đi qua. Cô nhìn nhìn giá niêm yết của hàng hóa, muốn tìm thứ đồ ăn khác, liền thấy bên cạnh mì gói có ba chiếc hộp hình chữ nhật.

Là thứ mà cô chưa từng thấy qua. Cô rất tò mò, bèn hỏi, "Đây là gì vậy?"

Lam Diệm liếc mắt qua, trầm mặc.

Cô truy hỏi, "Tứ Lang, anh biết đây là cái gì không?"

"..."

Cô nhìn chữ trên hộp, "Tôi chưa từng nhìn thấy."

Đứa ngốc này từng nhìn thấy mới quái lạ. Hấn xé gói gia vị, nói bừa, "Cái đó hả, gọi là dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn."

"Chuyện ngoài ý muốn gì?"

"Chuyện ngoài ý muốn có thể chết người."

"Phòng ngừa thế nào?"

"Con nít con nôi hỏi nhiều thế làm gì." Lam Diệm lườm cô một cái, trộn mì cùng với gia vị, "Ăn mì của cô đi."

Doãn Tiểu Dao tuy rằng tò mò, nhưng không tiếp tục hỏi. Bởi vì ăn mì quan trọng hơn.

Chẳng mấy chốc cô đã ăn xong. "Tứ Lang, một gói mì ăn không no."

"..." Về phương diện ẩm no, hẳn sẽ không bạc đãi cô, "Vậy thì ăn thêm gói nữa."

"Mì này không ngon bằng mì trước kia anh nấu."

"Cô nói vậy không phí lời à? Mấy gói gia vị này chẳng ra gì."

Xoay đi xoay lại thế này, Lam Diệm đã mệt mỏi, cơ thể vốn nóng rẫy cũng bắt đầu giảm nhiệt, "Tôi ngủ đây, cô tự ăn nhé."

"Được."

Hấn nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc lại bắt đầu ngáy.

Doãn Tiểu Dao ăn xong mì gói, lại nhìn nhìn cái thứ dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn. Thứ này có thể ngừa chuyện ngoài ý muốn, nghe ra có vẻ rất lợi hại.

Thế là cô lấy một cái, bỏ vào túi hành lý.

Ngày hôm sau khi trả phòng tính tiền, Lam Diệm được cô tiếp tân cho biết, "Chào anh, tối qua anh đã sử dụng hai gói mì ăn liền, một bao cao su."

Hắn sững người một chốc, "Đợi đã, cô nói là tôi đã sử dụng cái gì?"

Cô tiếp tân mỉm cười, "Hai gói mì ăn liền, một cái bao cao su."

Lam Diệm tức giận, "Ai sử dụng bao cao su chứ hả?" Cơ thể hiện tại của hắn, muốn sử dụng cũng chẳng có cái năng lực ấy.

Nụ cười của cô tiếp tân không giữ được nữa rồi, "Thưa anh, anh đích thực đã sử dụng một cái bao cao su."

"Các người lừa ai chứ hả." Hắn tranh biện theo lý lẽ, "Hai gói mì ăn liền thì tôi nhận, còn cái thứ đồ chơi đó thì không liên quan đến tôi."

Ánh mắt của nữ tiếp tân quái dị. Một nam một nữ này nằm chung giường một đêm, sử dụng một cái bao cao su không phải chuyện hết sức bình thường sao? Có cái gì phải tranh cãi cứ, "Thưa anh, nếu anh không tin có thể đi kiểm tra phòng cùng chúng tôi."

"Kiểm tra thì ____" Lam Diệm nhớ ra gì đó, lập tức dừng lại, "Đợi đã."

Hắn xoay người, đi về phía Doãn Tiểu Dao đợi hắn ở cách đó ba mét, khẽ tiếng hỏi, "Đao thị vệ, cô không lấy thứ gì không nên lấy chứ?"

"Tôi lấy một cái dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn."

"..."

"Nếu như chúng ta có nguy hiểm, thì có thể có tác dụng."

"..."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 50

***

Lam Diệm và Thẩm Tiệp gặp nhau một lần.

Địa điểm là do Thẩm Tiệp quyết định, tại tầng hai một cửa hàng bán thuốc lá. Có một ô cửa sổ lớn, nhưng bên ngoài cửa sổ chẳng có phong cảnh gì đẹp.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ngồi một bên chiếc bàn vuông.

Thẩm Tiệp ngồi đối diện.

Lúc thiếu thời, Lam Diệm và Thẩm Tiệp không tính là bạn bè, hoàn cảnh bây giờ lại càng thêm đối lập. Một người là cảnh sát, một người hút ma túy.

Ngồi xuống rất lâu, ba người cũng chẳng nói gì.

Đánh vỡ sự trầm mặc là một câu không đầu không đuôi của Thẩm Tiệp, "Xem tin tức chưa?"

Lam Diệm đã nghe hiểu, "Ừm." Hắn dựa vào lưng ghế, tư thế biếng nhác.

"Tin hôm nay."

"Ừm."

Tin tức đó, vào trước lúc rời khỏi khách sạn Lam Diệm đã xem rồi. Lam thị tổ chức buổi họp báo thông báo hạng mục mới, tiện thể tẩy sạch tin đồn hút ma túy của Lam nhị thiếu gia, rồi lại lên án có người giả mạo Lam nhị thiếu gia.

"Lam Diệm." Thẩm Tiệp nói, "Tôi đuổi theo đường dây này đã một năm rồi. Vụ án của Tiêu Đông Khang có liên quan đến vụ này."

Thẩm Tiệp từng làm nhân chứng, từng nói chuyện với đại đội trưởng. Lúc biết đại đội trưởng chết thảm, Thẩm Tiệp khóc cả một buổi tối. Lúc đó Thẩm Tiệp chỉ có mỗi một bầu nhiệt huyết, nhưng không biết trừng trị cái ác, nâng cao cái thiện như thế nào. Chuyện của đại đội trưởng, ảnh hưởng đến cả đời Thẩm Tiệp. Anh báo nhập ngũ, sau đó vào lực lượng đặc nhiệm.

Nhắc đến Tiêu Đông Khang, Lam Diệm cau mày, "Truy được gì rồi?"

"Lam Úc liên quan rất sâu đến vụ này. Bây giờ không thể rút dây động rừng."

Lam Diệm cũng đi thẳng vào vấn đề, "Thường ngày Lam Úc lấy hàng từ một người tên Lý Hiếu Quý, mọi người đều biết hàng này là cho tôi."

Ánh mắt của Thẩm Tiệp đông cứng lại trong vài giây ngắn ngủi. Anh ta điều tra Lam thị đã rất lâu, ít nhiều biết được chuyện Lam Diệm hút ma túy. Nhưng trên tình cảm thì Thẩm Tiệp chẳng thể nào chịu tin rằng Lam Diệm thật sự chơi thuốc. Đứa bé trai lúc nào cũng mỉm cười vô tội, đi đâu cũng giúp người làm niềm vui đó, nhiều năm trôi qua, gầy gò trắng xanh thành bộ dáng này.

Lam Diệm cảm nhận được cảm xúc của Thẩm Tiệp, "Đừng có tỏ cái dáng vẻ bị shock quá độ đó, tôi còn chưa chết."

Thân thể cứng đờ của Thẩm Tiệp hơi buông lỏng.

Lam Diệm tiếp tục nói, "Lý Hiếu Quý chỉ là đại lý cấp thấp, sau lưng anh ta còn đứa lớn hơn. Hơn nữa, đứa lớn hơn này cũng quen biết Lam Úc."

"Tôi biết."

"Cũng phải, hôm sinh nhật anh cũng ở đó mà." Lam Diệm nhớ lại, "Cây súng ở phòng vệ sinh là của anh à?"

"Ừ. Họ kiểm tra rất gắt, nên tạm thời để ở đó."

"Anh vứt đồ cũng thật là tùy tiện."

"Chỗ càng nguy hiểm thì càng an toàn."

Lam Diệm hừ một tiếng, "Tối qua anh tìm tôi làm cái gì?"

"Lam Diệm. Cậu có bao nhiêu chứng cứ của Lam thị?" Thẩm Tiệp thời thiếu niên, nhìn không thấu được Lam Diệm. Còn Thẩm Tiệp của hiện tại, vẫn là nhìn không thấu, nhưng anh ta cố chấp tin tưởng Lam Diệm.

Lam Diệm vô tội chớp mắt.

Thẩm Tiệp nhìn Lam Diệm không đời, "Đừng giả ngu với tôi."

"Tôi làm gì có chứng cứ." Lam Diệm cười.

Thẩm Tiệp nghi ngờ, "Vậy cậu chui vào Lam thị vì cái gì?"

Lam Diệm nhếch miệng cười, "Không nói cho anh biết."

"Lam Diệm!" Tốc độ nói của Thẩm Tiệp cực nhanh, "Chuyện năm đó tôi rất có lỗi. Thật xin lỗi."

Lam Diệm bĩu môi, "Chuyện gì cơ?"

"Chuyện tôi hiểu lắm cậu." Thẩm Tiệp vẫn mãi ghi nhớ, anh thiếu Lam Diệm một câu xin lỗi.

"Anh hiểu lắm tôi chuyện gì cơ?" Lam Diệm càng không hiểu.

"... Thôi bỏ đi." Ánh mắt của Thẩm Tiệp tĩnh mịch, "Tôi tìm cậu chỉ đơn thuần là muốn kết bạn lại với cậu."

"Chậm đã." Lam Diệm nhướn đôi mày kiếm, "Ý tứ câu nói này của anh là, chúng ta đã từng là bạn?"

"Trong lòng tôi đúng là như thế." Thẩm Tiệp nói không chút do dự.

Lam Diệm quen thói muốn nói kháy mấy câu, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của Thẩm Tiệp, hăn ngừng lại.

Trước nay Lam Diệm không có bạn bè, hăn qua lại với ai cũng đều chỉ là đối phó cho có. Cho dù hăn từng cứu Thẩm Tiệp, cũng không phải bởi vì hăn coi Thẩm Tiệp là bạn, hành động đó chỉ là dựa vào lương tâm. Vả lại sau đó, ý thù địch của Thẩm Tiệp đối với hăn rất nặng. Cho nên Lam Diệm càng không áp Thẩm Tiệp vào hai từ "bạn bè" này.

Điều Lam Diệm không nghĩ tới là, Thẩm Tiệp lại ghi nhớ chuyện năm đó nhiều năm như vậy.

"Là bạn thì tốt." Lam Diệm cười toét miệng, răng trắng mắt sáng.

Lúc trước khi chưa có Thẩm Tiệp, Lam Diệm có một chuyện muốn làm. Bây giờ Thẩm Tiệp với thân phận một cảnh sát đã xuất hiện, thì càng dễ nói chuyện hơn.

"Đao thị vệ." Lam Diệm đột nhiên xoay người sang phía Doãn Tiểu Đào này giờ không nói tiếng nào, "Trà nơi này khó uống quá, cô đi mua chai

nước nho ép, cái nhãn hiệu mà thường ngày tôi uống ấy." Hấn đưa cho cô tờ một trăm đồng.

"Được." Doãn Tiểu Dao đứng dậy xuống lầu. Cô không cảm thấy Lam Diệm kêu cô ra ngoài có gì không ổn. Hấn vì cô mà làm biết bao nhiêu món, cô giúp hấn mua chai nước, rất công bằng.

Từ sau khi cô đi, Lam Diệm liền nhìn về phía cửa, cho dù bóng hình của cô đã biến mất từ nãy giờ.

Qua một hồi lâu, hấn xoay đầu lại, "Chứng cứ thì bây giờ tôi không có. Nhưng nếu như anh muốn, thì cũng không khó để có được."

Lần này, đối lại là Thẩm Tiệp im lặng.

Lam Diệm nói, "Không chỉ như thế, tôi còn có thể làm người cung cấp tin cho các anh."

Thẩm Tiệp từ chối, "Tôi sẽ không đồng ý."

"Anh sẽ đồng ý." Lam Diệm chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Lam Nhị chỉ biết hấn biết nấu cơm, biết chơi ghita. Chuyện khác, Lam Nhị chẳng hay biết gì cả.

"Thẩm Tiệp, đề nghị này của tôi có một điều kiện phụ kèm theo." Lam Diệm khẽ cười, "Tôi nghiện thuốc, tạm thời không tìm được hàng, anh phải đưa cho tôi một chút."

"..."

--

Doãn Tiểu Dao chạy hết hai con phố mới mua được loại nước ép nho mà Lam Diệm muốn uống.

Ngày hè nóng nực, lúc cô trở về, lưng áo đã đẫm mồ hôi.

Đẩy cửa ra, chỉ còn mỗi mình Lam Diệm.

Chỗ ngồi của Thẩm Tiệp đã trống không.

Cô đi qua, "Tứ Lang, nước ép nho của anh."

Lam Diệm nhìn thấy mặt cô đầy mồ hôi, "Ngồi xuống."

Doãn Tiểu Đào ngồi xuống cạnh hẳn.

Hắn lấy khăn giấy ra, "Đi đâu mua thế? Đổ mồ hôi nhiều như vậy."

Cô nói đúng sự thật, "Rất nhiều cửa tiệm không có, tôi đã phải đi rất xa."

Lam Diệm dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô, "Mua không được thì bỏ đi, nếu như 10 con phố cũng không có thì cô còn muốn chạy đến con phố thứ 11 à?"

"Tứ Lang muốn uống mà." Cho nên, cô bằng lòng chạy.

"Chạy xa thế cũng không biết mua thêm mấy chai." Lam Diệm đưa chai nước ép nho cho cô, "Cô tự uống đi."

"Tôi đi mua tiếp." Doãn Tiểu Đào vừa nói liền muốn đi.

"Đừng đi, tôi không muốn uống nữa." Hắn kéo cô lại, "Cô không uống thì đem vứt đi."

Doãn Tiểu Đào nhận lấy chai nước ép nho.

Sợ cô cứ luẩn quẩn mấy chữ "mua thêm mấy chai", Lam Diệm nhanh chóng chuyển đề tài, "Đao thị vệ, Hoàn Quán ở chỗ nào vậy?"

"Thôn Tây Tĩnh, trấn Tây Tĩnh."

"Từ đây về đó mất bao lâu?"

"Ngồi xe bảy tiếng."

Lam Diệm tính toán thời gian. Nếu bây giờ xuất phát, chắc chắn hẳn sẽ lên cơn nghiện trên giữa đường đi, mà Thẩm Tiệp còn chưa đồng ý với kế hoạch đó.

Xem ra, chỉ có thể sai cô đi chỗ khác.

Doãn Tiểu Dao tin tưởng Lam Diệm vô điều kiện, cho nên nếu hẳn thật sự muốn lừa cô, tùy tiện vài câu là đã có thể gạt được cô.

Cô đến trạm xe lửa một chuyến.

Tuy rằng hàng người đứng mua vé xe rất dài rất dài, nhưng cô chẳng chút sốt ruột.

Cô chỉ đang nghĩ, cô sắp đưa Tứ Lang của cô về nhà rồi. Cho người nhà cô gặp hẳn, rồi để hẳn nấu mấy bữa cơm cho các sư huynh đệ trong Hoàn Quán.

Tưởng tượng như thế, Doãn Tiểu Dao chẳng có lý do gì mà không vui vẻ cả.

--

Giao thông của thôn Tây Tinh, mấy năm nay phát triển nhanh chóng, không còn là đường núi khúc khuỷu gập ghềnh nữa.

Doãn Tiểu Dao và Lam Diệm xuống xe ở đầu đường chợ phiên.

Lam Diệm hút hơi thuốc cuối cùng, sau đó vứt đi. Liều lượng hẳn hút không nhiều, biểu hiện vẫn trong phạm vi khống chế được.

Doãn Tiểu Dao nhìn đầu thuốc bị vứt bỏ, trầm giọng hỏi, "Tứ Lang, ban nãy anh hút là thuốc lá hả?"

"Đúng thế." Lam Diệm rất bình tĩnh, "Tên Nhị thiếu gia đó làm cho tôi rất nhiều. Tôi nghiện không nặng, thuốc lá bình thường là được."

Cô tỉ mỉ quan sát biểu hiện của hắn.

Dưới ánh nắng, thần sắc của hắn như bình thường.

Doãn Tiểu Dao nói với chính mình, hắn sẽ không gạt cô đâu.

Đi dọc theo chợ phiên về hướng đông nam, chính là Hoàn Quán.

Chữ trên tấm bảng rộng bay phượng múa, khí thế hào hùng. Hoàn Quán là một căn nhà mái tai lồi. Cổng chào gạch xanh, đường lát gạch nhám, khắc gỗ trở ngói. Nghe Doãn Tiểu Dao nói, nhà này là từ thời Mãn Thanh.

Lam Diệm nhìn về những căn nhà mới ở phía không xa. Giữa một quần thể kiến trúc hiện đại, Hoàn Quán cực kỳ cao ngất.

Doãn Tiểu Dao đẩy cửa.

Giếng vây đá xanh đập vào mắt.

Lam Diệm nhìn xung quanh.

Cổng sân lớn như thế này, dùng bình phong khắc bằng gỗ làm vách ngăn.

"Đao thị vệ, nhà cô đặc biệt thật."

Doãn Tiểu Dao hỏi, "Tứ Lang, anh thích nơi này không?"

"Ừm, rất tốt."

"VẬY anh ở lại đây là tốt rồi." Cô đã nghĩ kỹ rồi, chọn cho hẳn một gian phòng cách phòng cô gần nhất.

"... Đây là nhà cô."

"Bây giờ anh thích tôi, sau này tôi thích anh. Ông bà nội, cha mẹ của tôi đều là yêu mến lẫn nhau, cùng ở chung chỗ này." Doãn Tiểu Dao giải thích rất đương nhiên.

"..." Lam Diễm muốn trợn trắng mắt, "Đao thị vệ, đừng có tùy tiện mời người khác vào nhà cô."

Vừa lúc đó, hành lang truyền đến một tiếng, "Sư muội."

Doãn Tiểu Dao nhìn về phía đó, "Nhị sư huynh."

Anh chàng đi đến, thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, khí chất hơi lạnh. Ánh mắt của anh ta lướt qua Lam Diễm, không lên tiếng chào hỏi, chỉ nói với Doãn Tiểu Dao, "Hoan nghênh trở về."

"Cám ơn Nhị sư huynh."

Sau đó, Nhị sư huynh rời khỏi.

Lam Diễm đang tính hỏi thăm chuyện phá bỏ và di dời của Hoàn Quán, nhưng lại thấy một người đàn ông đi đến. Người này tuổi tác khá lớn, khí phách đàn ông cực kỳ, mở miệng câu đầu tiên giống y chang Nhị sư huynh, "Sư muội."

"Đại sư huynh." Giọng điệu Doãn Tiểu Dao trả lời cũng giống lúc trả lời Nhị sư huynh.

"Về rồi."

"Cám ơn."

Sau đó, Đại sư huynh rời khỏi.

Sau đó nữa, Tam sư huynh đến, đôi mắt đào hoa ngấp ý cười, "Sư muội, hoan nghênh trở về."

"Cám ơn Tam sư huynh."

Giống vậy, Tam sư huynh rời khỏi.

Nãy giờ bị không đếm xỉa đến là Lam Diệm, nhìn theo bóng lưng của Tam sư huynh, hỏi, "Đao thị vệ, cô còn có sư huynh không?"

"Không."

"Vậy thì tốt."

Nhưng mà sự thật lại là, Tam sư huynh đi rồi, hai sư đệ chạy đến.

"Chào sư tỷ!" Hai sư đệ đồng thanh.

"Ngũ sư đệ, Lục sư đệ."

"Hoan nghênh sư tỷ trở về!" Hai đứa này đồng thanh rất giỏi, hoàn toàn trùng khớp nhau.

"Cám ơn."

Hai sư đệ rời khỏi.

Lam Diệm chẳng còn chút cái kinh nào nữa, "Đao thị vệ, cô còn mấy sư đệ nữa?"

"Hết rồi."

Sư đệ thì hết rồi, nhưng còn một đứa em trai ruột. Cách thức xuất hiện của đứa em trai ruột này y chang như các sư huynh đệ. "Chị."

"Tiểu Nhuệ."

"Hoan nghênh trở về."

"Cám ơn."

Sau câu này, Lam Diệm đợi Doãn Tiểu Nhuệ rời khỏi.

Nhưng Doãn Tiểu Nhuệ không đi, mà lên tiếng chào hỏi Lam Diệm,
"Chào anh rể."

"..." Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, "Em trai này, em gọi sai rồi."

"Chuẩn mà anh rể." Doãn Tiểu Nhuệ kịp thời sửa đúng.

"..."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 51

***

Trước khi đến Hoàn Quán, Lam Diệm đã dự liệu được, nơi có thể bồi dưỡng Doãn Tiểu Dao thành ngu ngơ như thế này, tuyệt đối không phải là một nơi tầm thường. Hắn cảm thấy rất may vì mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn từ trước, cho nên mặc cho những người sư huynh đệ, em trai này lên sân khấu, thì hắn cũng không thất thố quá mức.

Thậm chí hắn rất bình tĩnh.

Doãn Tiểu Nhuệ hỏi xong thì rời khỏi. Ngay cả cơ hội để cho Lam Diệm phản bác lại câu "Chuẩn mà anh rể" cũng không có.

Lam Diệm cũng lười phản bác. Hắn ngược mắt nhìn bầu trời xanh thăm mênh mông không một gợn mây, sau đó cúi đầu nhìn Doãn Tiểu Dao, nghiêm túc hỏi, "Đao thị vệ, nhà cô còn có ai sắp lên sân không?"

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Không."

Lam Diệm bán tín bán nghi.

Sau đó, đích thực là không còn ai ra chào hỏi hắn nữa.

Xuyên qua hành lang.

Có một cái ao.

Doãn Tiểu Dao đã quen với bày trí nơi này, cho nên đi đường không dừng bước.

Lam Diệm thì lại tỉ mỉ nghiên cứu.

Mái nhà cong, trạm khắc hoa văn chim chóc, hoa cỏ, thú cát tường, vô cùng sống động.

Hắn đứng dưới mái hiên, nhìn lên rất lâu.

Doãn Tiểu Dao dừng bước, lẳng lặng đứng phía trước đợi hắn.

Hai người đi đi dừng dừng thế này, đi đến sảnh đón khách.

Ngoài sảnh là một gốc cây cổ thụ, cao vút hùng vĩ.

Doãn Tiểu Dao lót thêm tấm đệm dựa lên chỗ ngồi của Lam Diệm, nói, "Tứ Lang, anh ngồi đây một chút. Tôi đi gọi ông nội và cha."

"Ừm." Hắn lười biếng đáp lại.

Trong khoảng thời gian cô rời đi, một mình Lam Diệm ngồi trong căn phòng khách rộng lớn.

Hắn nhìn lên nóc nhà, từng thanh xà gỗ giao nhau. Đèn lồng nan hoa, đặc sắc tinh xảo. Nhà mái tai lồi tượng trưng cho hai chiếc mũ quan, chủ nhân của căn nhà này, vào mấy đời trước, nhất định là danh môn vọng tộc.

Lam Diệm ở trong bầu không khí cổ kính này như bưng bình tĩnh.

Hắn có hơi buồn ngủ, mí mắt trĩu xuống. Đây là triệu chứng sau khi hút thuốc phiện.

Trên xe lửa, hắn lên cơn nghiện.

Vì để che giấu Doãn Tiểu Dao, hắn cố ý vào phòng vệ sinh, vội vã hút nửa điếu thuốc. Sau đó thì hắn yên tĩnh được một hồi, sau đó nữa thì lại bắt đầu nóng nảy. Trên đường, hắn hút hết ba điếu thuốc. Lúc hút điếu cuối cùng, hắn không kịp che giấu, đốt thuốc ở ngay trước mặt cô.

Lúc đó Doãn Tiểu Dao có nhận ra.

Lam Diệm rất rõ sơ hở của mình. Cho dù kỹ năng diễn của hắn có tốt hơn nữa, thì khi cơn nghiện kéo đến, hắn cũng không thể nào biểu hiện như lúc thường.

Thế mà Doãn Tiểu Dao vẫn tin tưởng hắn, khờ đến mức khiến hắn không biết thế nào mới tốt.

Ngay lần đầu gặp mặt, em trai của cô đã gọi hắn là "anh rể". Lúc nghe thấy danh xưng này, đáy lòng Lam Diệm có niềm mừng rỡ nhàn nhạt. Chỉ là, dưới hiện thực nặng nề, phần mừng rỡ đó lóe lên rồi mất.

Nơi này có ruộng có núi có cô.

Lam Diệm thật sợ hãi ở lâu rồi sẽ không nở rời bỏ. Kế hoạch đã định của hắn là ở lại Hoàn Quán khoảng ba ngày. Thế mà, thời gian còn chưa đến nửa ngày, hắn đã muốn ở đây mãi mãi không rời.

Chính vào lúc Lam Diệm suyt chút ngủ gục, ngoài cửa có tiếng động truyền đến.

"Cha cha, anh ta ở đó kìa." Một tiếng nói có ý đè thấp âm lượng.

"Chặc chặc, nghe nói anh ta hút ma túy." Một tiếng nói khác ngược lại rất đường hoàng.

"Trời ạ, đáng sợ quá!"

"Vì để cai nghiện cho anh ta, sư gia gia đã hái sạch cà độc dược sau núi đây."

"Cà độc dược đáng thương."

Người còn lại thở dài, "Mắt nhìn người của sư tử thật tệ."

Âm lượng của hai tiếng nói rất lớn, sợ rằng đương sự là Lam Diệm không nghe thấy.

Lam Diệm ngồi đó làm thinh, ngay cả tư thế cũng không đổi chút nào. Những lời đàm tiếu này, hẳn đã dự liệu được từ sớm.

Lúc này, có một tiếng nói khác gia nhập vào đội ngũ bàn luận, "Anh ấy biết làm cơm."

Lam Diệm nhận ra, đó là Doãn Tiểu Nhuệ. Chính là đứa bé trai vừa đến đã gọi hắn là anh rể.

"Biết làm cơm?"

"Biết làm cơm!"

Sau khi Ngũ, Lục sư đệ hết cả hồn, liền đồng thanh khen ngợi, "Mắt nhìn người của sư tử thật lợi hại."

"..." Lam Diệm dường như đã hiểu ra, bởi tại sao Doãn Tiểu Dao lại đặt "thích" và "cơm chiên" lên ngang hàng.

Chẳng mấy chốc, tiếng riu ra riu rít của Ngũ, Lục sư đệ bỗng chốc im bật.

Bốn phía trở nên yên lặng.

Doãn Tiểu Dao chậm rãi đi đến. Ánh mắt của cô lãnh đạm đảo qua Ngũ, Lục sư đệ.

"Chào sư tỷ." Ngũ, Lục sư đệ đứng thẳng, chào hỏi.

"Ừm." Doãn Tiểu Dao bước vào phòng khách.

Lúc nói chuyện với Lam Diệm, giọng điệu của cô có phần dịu đi, "Ông nội và cha lên núi rồi, bà nội đang hái trái cây, mẹ thì đang cày ruộng."

Một câu này của cô, đã nói hết nguyện vọng cả đời của Lam Diệm.

Lam Diệm cười cười, "Đao thị vệ, nhà cô thật đặc biệt." Đặc biệt đến khiến hãn hâm mộ.

Một căn nhà cổ kính mịch mát mẻ thế này, khiến tâm tình hãn cũng bình an theo.

Con đường phía trước gập ghềnh thì thế nào?

Hãn thấy thỏa mãn rồi.

--

Lam Diệm chậm rãi dạo hết một vòng trong Hoành Quán, gặp được không ít người kỳ quái.

Hãn đã nghĩ đến biện pháp giữ lại được Hoành Quán.

Sau đó, hãn liền cảm thấy không còn gì để làm nữa.

Lam Diệm đến nơi này, không gì ngoài chuyện nhìn xem nơi Doãn Tiểu Dao sinh ra đời, cùng với việc đảm bảo cho cô một đời không buồn lo.

Nhưng mà, cả đám người trong Hoành Quán, lại không cho rằng như vậy.

Tất cả bọn họ.

Đúng thế, tất cả mọi người, không một ai ngoại lệ.

Đều cho rằng Lam Diệm đến là để cầu thân.

Đối với chuyện này, Lam Diệm chỉ có thể hỏi Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, cô giải thích với người nhà như thế nào về ý định chuyển đi này của tôi?"

Cô nghiêm túc suy nghĩ, trả lời, "Anh đến nói về chuyện đỡ bỏ di dời của Hoàn Quán."

Lời này không sai, nhưng chính giữa nhất định có đường rẽ, "Vậy cô giới thiệu về tôi thế nào?"

"Anh là người nghiện hút." Mặt Doãn Tiểu Dao nghiêm túc.

Câu trả lời này rất chính xác. Hãn ngừng một chút, lại hỏi, "Còn có gì nữa?"

"Anh đang cai nghiện."

Lam Diệm im lặng hai giây, "Còn gì nữa?"

"Anh biết làm cơm, rất rất ngon." Nói đến chuyện này, sắc mặt Doãn Tiểu Dao dần bình thường lại.

"..."

"Anh thích tôi." Đây là chuyện khiến cô tự hào nhất.

"..." Quả nhiên, cái đũa đần này rất câu nệ chuyện này.

Hãn thích cô.

Lam Diệm nghiêng đầu nhìn cô, "Đao thị vệ, nếu có một ngày, tôi có chuyện ngoài ý muốn gì ____"

Doãn Tiểu Đao cắt ngang lời hăn, "Tôi sẽ bảo vệ anh."

Hăn cười cười vuốt ve mái tóc ngắn của cô, "Sống chết có số."

Cô ngẩng đầu nhìn hăn, "Tứ Lang, anh nói phải đợi tôi thích anh đấy."

"Ừm, tôi đợi em." Hăn sẽ dùng hết một kiếp này của hăn, để đợi chờ cái sự thích của cô.

"Tiểu Đao." Phía trước truyền đến tiếng kêu vô cùng trung khí.

Doãn Tiểu Đao xoay đầu nhìn sang, "Ông nội, cha."

Doãn gia gia gánh một cái sọt lớn, Doãn phụ vác cuốc chim theo phía sau. Thân hình của hai người rất cao lớn, da dẻ giống như của Doãn Tiểu Đao, màu mật ong. Vẻ ngoài của Doãn gia gia khoảng chừng 50 đổ lên. Còn Doãn phụ thì trẻ trung giống như ba mươi mấy. Trông tướng mạo, Doãn Tiểu Đao là di truyền từ Doãn phụ, đôi mắt khuôn mày và mũi đều rất giống.

Doãn gia gia nửa híp mắt, tỉ mỉ đánh giá Lam Diệm, "Cậu chính là Lam Diệm?"

"Dạ vâng." Lam Diệm cười lễ phép.

"Ừm." Doãn gia gia kéo dài giọng nói, sau đó lắc lắc đầu, "Quá gầy."

Lam Diệm im lặng đứng đó.

Trong số bốn người có mặt tại nơi đây, người trẻ tuổi nhất là Lam Diệm, người gầy ốm nhất cũng là hăn. Dáng vẻ của hăn vừa nhìn đã thấy lộ ra vẻ

bệnh hoạn, đặc biệt là ở Hoàn Quán này, cho dù là nam hay nữ, trên mặt đều hiện lên sắc bóng láng.

Doãn gia gia quay đầu hỏi Doãn phụ, "Là mắt thẩm mỹ của ta có vấn đề rồi à? Thằng bé Lam Diệm đẹp trai lắm hả?" Tiếng nói của Doãn gia gia quá mức vang dội, cho nên câu thảo luận này rất quang minh chính đại.

Doãn phụ trầm giọng, nhìn chằm chằm mặt của Lam Diệm, nói, "Ngũ quan này, chia ra thì còn được, gom lại với nhau thì, cứ kỳ kỳ."

"Đúng thế, gầy như con mằm." Doãn gia gia giơ tay lên vỗ tay một cái với Doãn phụ.

Lam Diệm không tiếp lời. Bây giờ hẳn quả thật là không đẹp trai.

Doãn Tiểu Dao nhìn Lam Diệm, "Tứ Lang đẹp trai."

Cháu gái đã phản bác, Doãn gia gia và Doãn phụ cũng không tiện công kích tiếp nữa. Doãn gia gia đi thẳng vào vấn đề, "Tiểu tử, nghe nói cậu thích Tiểu Dao nhà chúng tôi đã rất lâu."

"..." Lam Diệm vô cùng hối hận khi đó dưới tình thế cấp bách đã nói lời này, quả thật đã thành nhược điểm của hắn.

"Coi như cậu có mắt nhìn." Doãn gia gia ha hả cười lớn, "Chuyện hôn sự này, cứ định thế đi."

"..." Lam Diệm cảm thấy, mình mà tiếp tục không lên tiếng thì có lẽ đêm nay chính là đêm động phòng mất. Hắn ho một hồi, "Ông ơi, cháu nghĩ ông hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm cái gì?" Đôi lông mày trắng của Doãn gia gia nhướng lên.

"Kỳ thật chuyến đi này của cháu là muốn nói về chuyện phá bỏ di dòi của nơi này."

Nét cười của Doãn gia gia biến mất, "Cậu không phải đến bàn chuyện hôn sự?"

"... Không phải."

"Tiễn khách." Doãn gia gia phất tay một cái, quay đầu bỏ đi.

"..." Rõ ràng chuyện di dời của Hoàn Quán mới là chuyện nghiêm chỉnh, đám người này rốt cuộc có hiểu rõ tình hình không vậy.

Lúc này, Doãn Tiểu Dao lên tiếng, "Ông nội, bây giờ là Tứ Lang thích cháu, cháu vẫn chưa thích anh ấy."

Doãn gia gia dừng bước chân, "Cháu không thích thì mang nó về nhà làm gì?"

"Sau này cháu sẽ thích."

Doãn gia gia giận dữ trừng mắt, "Sao cháu biết?"

Cô rất đương nhiên, "Cháu cứ biết như thế."

Doãn phụ hươu cuốc chim, "Nói như vậy, giai đoạn này là cậu ta đơn phương cháu à?"

Doãn Tiểu Dao nghĩ nghĩ, gật đầu thừa nhận.

Lần này thì Lam Diệm nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Nụ cười của Doãn gia gia lại quay về, "Tiểu tử, có can đảm, có hiểu biết. Cua gái còn cua đến tận nhà người ta nữa."

"Thật ra chuyến đi này của cháu là muốn nói về chuyện di dời của nơi này." Lam Diệm nhàn nhạt trần thuật.

Doãn gia gia quát lớn, "Kiếm cớ."

"Kiếm có!" Ngũ, Lục sư đệ đột nhiên xông ra, đồng thanh nói, "Sư gia gia, anh ta biết nấu cơm!"

Doãn gia gia bưng tỉnh đại ngộ, "Thảo nào Tiểu Dao chắc chắn con bé sau này sẽ thích cậu."

"..." Lam Diệm hiểu ra rồi, đây là gia tộc kỳ quái lấy chuyện cơm chiên làm thành tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng.

Già trẻ lớn bé, chẳng ai ngoại lệ.

--

Doãn gia gia muốn kéo Lam Diệm đến nhà bếp làm cơm, nhưng bị Doãn phụ ngăn lại.

Cuối cùng, Doãn gia gia đồng ý để cho Lam Diệm dạo dạo quanh Hoàn Quán.

Thật ra Lam Diệm cũng đi hết rồi, đi nữa cũng là men theo đường quay về.

Lần đi về này, lại gặp phải đám người kỳ kỳ quái quái đó.

Trước tiên là Tam sư huynh.

Anh chàng này có một đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp, khóe miệng xếch lên, sống mũi thẳng, có thể coi là một mỹ nam.

Lúc Lam Diệm đi qua vườn cây ăn quả, nhìn thấy Tam sư huynh ngồi dưới gốc cây đánh đàn.

Một mỹ nam đánh đàn, nghe câu này, cảnh tượng hẳn là rất đẹp đẽ.

Nhưng mà, sự thật lại không phải vậy.

Đàn đó là đàn tranh, bản nhạc là một bài nhạc rock.

Tam sư huynh mặc áo ba lỗ màu trắng, cánh tay lực lưỡng, cơ ngực rắn chắc đặt chung với đàn tranh, thật vô cùng không ăn nhập.

Tiếp đến là Nhị sư huynh.

Xét về mỹ sắc, anh ta không bằng Tam sư huynh, nhưng cũng coi như là tuấn tú. Khí chất của anh ta có phần giống với Doãn Tiểu Dao, đều kiêu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Quần áo của anh ta đen toàn tập, đứng dưới nắng gắt, không hề nhúc nhích.

Thật sự là không hề nhúc nhích.

Lam Diệm từ xa xa đã nhìn thấy Nhị sư huynh, khi rời đi, quay đầu lại lần nữa.

Nhị sư huynh cũng không chút cử động.

Sau đó, Đại sư huynh kia...

Đang đốn củi.

Lúc nhìn thấy Lam Diệm, Đại sư huynh hét to một tiếng, "Một nhát!"

Lam Diệm liếc mắt, bình tĩnh đi ngang qua.

"Hai nhát!"

"Ba nhát!"

Đến chín nhát, thì lại quay lại một nhát...

Lam Diệm che trán. Đến Hoàn Quán một chuyến, hẳn đã phát hiện ra một chuyện.

Doãn Tiểu Dao là người bình thường nhất.

--

Bởi vì Doãn gia gia chạy khắp nơi thông báo: Lam Diệm đang yêu đơn phương Doãn Tiểu Dao.

Cho nên, những người tràn đầy hy vọng về chuyện kết hôn, nhất thời mất hết sạch hứng thú.

Doãn Tiểu Dao thì lại chẳng có chút thay đổi gì, vẫn theo sát bên cạnh Lam Diệm, đi ra đi vào.

Buổi chiều, cô cùng hẳn đi chợ phiên một chuyến.

Bác gái bán rau, ông chú mổ súc vật đều thích cái người cuồng nhiệt theo đuổi Doãn Tiểu Dao.

Lam Diệm chỉ có thể nghe tai trái, ra tai phải.

Cái thôn này rất thần kỳ.

Kinh tế không giàu có, có rất nhiều phương thức sản xuất lạc hậu, nhưng mọi người đều rất chất phác.

Lam Diệm nhìn sang con đường lớn đá phiến.

Đây không phải là thế ngoại đào viên mà Trịnh tiểu thư tìm kiếm bấy nhiêu năm đó sao.

Nếu như hẳn có thể tìm ra nơi này sớm hơn, có lẽ Trịnh tiểu thư cũng sẽ không bỏ hẳn mà đi.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 52

***

Buổi tối Lam Diệm nấu một bữa cơm.

Mọi người trong Hoàn Quán sau này nhớ lại, có thể gọi là sơn hào hải vị.

Thật ra đều là mấy món ăn gia đình bình thường.

Móng heo kho tàu, sườn chiên tỏi, đậu phụ chiên giòn, gà hầm khoai tây, tôm hấp tỏi phi, cá hố chiên giòn, canh rau mầm, nấm bào ngư xé sợi, ba rọi nấu hương thung, canh cá diếc.

Thực đơn này là Lam Diệm nghĩ ra.

Sau khi công bố, Hoàn Quán từ trên xuống dưới, phút chốc lệ rơi đầy mặt.

Thường ngày Hoàn Quán đều là tự mỗi người đến nhà ăn lấy phần cơm, muốn ăn món gì cũng phải nhìn sắc mặt của sư phụ bếp ăn.

Cần phải biết, địa vị của sư phụ bếp ăn trong Hoàn Quán là đứng trên vạn người, không dưới một ai, ngay cả Doãn gia gia cũng phải nhường ông ba phần.

Tối hôm đó, Doãn gia gia vô cùng oai phong phát tay cho sư phụ bếp ăn lui ra.

Lúc Lam Diệm tiến vào nhà bếp, sử phụ bếp ăn hừ một tiếng rất khinh thường, xoay người bỏ đi.

Nhà bếp của Hoàn Quán rất lớn, bên ngoài còn có một sân nhỏ, có thể để các loại nguyên liệu nấu ăn. Lam Diệm nằm mơ cũng cũng muốn có một căn bếp rộng rãi sáng sủa thế này.

Bên ngoài sân, Tam sử huynh mặt mày tươi cười, thay một cái áo sơ mi trắng mới tinh tươm, bộ dáng một công tử văn nhã. "Cậu trai đơn phương sử muội, món ăn phong phú như thế, một người chế biến khó tránh cô quạnh. Chi bằng tại hạ đánh đàn trợ hứng?"

Lam Diệm mặt không biểu tình, "Xin miễn." Hẳn sợ mình nghe sẽ nhin không được mà đánh thuốc độc chết Tam sử huynh mất.

Tam sử huynh tiếp tục thuyết phục, "Đêm ta nhìn tinh tượng, tối nay trăng khuyết tựa đao, hợp với tiếng đàn thanh tịnh đẹp đẽ, tài nấu nướng của các hạ nhất định tăng cao."

"Xin miễn."

Ngũ sử đệ lú đầu vào, "Tam sử huynh, huynh là muốn ăn vụng phải không?"

Ý cười của Tam sử huynh không giảm, đôi mắt đào hoa loáng qua sắc lạnh lùng, "Ngũ sử đệ chớ có đoán xằng đoán bậy."

Ngũ sử đệ nghiêng đầu, hỏi một cách trẻ con, "Anh trai đơn phương sử tử, anh có cần trợ thủ không?"

"Không cần." Lam Diệm lạnh lạnh trả lời.

Tam sử huynh và Ngũ sử đệ thất vọng bỏ đi, vừa đi vừa thở dài.

"Cậu trai đơn phương sử muội này cao ngạo quá."

"Cao ngạo! Nhưng mà biết làm cơm đó."

Trong thoáng chốc Tam sư huynh đã phục hồi nguyên khí, "Cao ngạo thì cao ngạo thôi, không tính là khuyết điểm lớn."

Chẳng mấy chốc, Doãn Tiểu Dao đến đây giúp rửa rau.

Lượng ăn cho một đại gia đình, rau xanh phải dùng thùng để đựng.

Ở nơi không xa, Doãn gia gia kéo Doãn nãi nãi, nói nhỏ, "Chính là thằng nhóc đó đó, điên cuồng mê luyện cháu gái nhà chúng ta."

Doãn nãi nãi híp mắt lại, "Ở đây xa quá, chẳng nhìn thấy tướng mạo cậu ta thế nào."

Thế là, Doãn gia gia thuật lại lời bình của Doãn phụ, "Ngũ quan chia ra nhìn thì còn được, gom lại một chỗ, thì kỳ kỳ."

"Kỳ cũng không sao hết, có lẽ trời sinh dị tướng, nhiều đất dụng võ." Doãn nãi nãi ló đầu ra nhìn xung quanh.

"Vậy thì cũng không đến mức dị tướng."

Cho đến khi Lam Diễm ra ngoài sân lấy nguyên liệu nấu ăn, Doãn nãi nãi trông thấy sườn mặt của hắn, kinh ngạc nói, "Một thằng bé rất tuấn tú đấy chứ."

"Tuấn tú chỗ nào." Doãn gia gia không hài lòng.

Doãn nãi nãi tiếp tục khen ngợi, "Giống như minh tinh vậy."

"Nói bậy nói bạ." Doãn gia gia hết sức không vui, "Nhưng cậu ta hút bạch phiến đấy nhé."

"Cai đến giai đoạn nào rồi?"

"Trước khoan hẵng nói cậu ta có cai được hay không, chỉ nói một sự thật, ngày trước cậu ta từng hút ma túy thì không sống lâu đâu."

Doãn nãi nãi lộ ra vẻ lo lắng, "Vây ___"

"Hơn nữa, người hút ma túy nhất định sẽ tái hút." Cuối cùng Doãn gia gia cũng lấy lại vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Tôi đoán, cậu ta đã bước một chân vào mồ rồi."

--

Thức ăn vừa lên bàn, toàn thể Hoàn Quán đều nhìn hau háu.

Một giây sau, nhiều đôi đũa đánh nhau trên không, kèm theo là các loại đấu võ mồm.

Lam Diệm rất bình tĩnh. Hẳn nghĩ đến lượng ăn của Doãn Tiểu Dao, nên đã yên tâm từ sớm.

Bầu không khí của gia tộc này rất quái lạ, nhưng lại hòa thuận thân mật.

Cơm xong, Ngũ, Lục sư đệ và Doãn Tiểu Nhuệ bị sai đi rửa chén.

Còn Doãn gia gia thì kiếm Lam Diệm nói chuyện.

Doãn gia gia mở đầu thế này, "Ban đầu ấy, không phải ta sẽ nói chuyện với cậu đâu, con trai ta phù hợp hơn. Nhưng mà giọng nói của nó không được từ tính như của ta, cho nên vẫn là ta nói luôn."

Đang nói, ông dùng bàn tay phe phẩy, "Nơi này nóng quá, ta đưa cậu đến một chỗ thanh nhã."

Lam Diệm biết mục đích của Doãn gia gia, cho nên liền đi theo.

Nơi thanh nhã chính là chân núi phía sau núi.

Nơi đây có một đình nghỉ mát.

Doãn gia gia bước lên bậc thềm, đặt mông xuống băng ghế, "Đây là nơi Tiểu tam tử đánh đàn. Nó ấy, rất có thiên phú âm nhạc."

Thiên phú âm nhạc? Lam Diệm nghi ngờ mình bị nghe nhầm.

"Đồ đệ ta thu nhận đều vân du tứ phương rồi. Năm đứa bây giờ là do con ta thu nhận." Doãn gia gia tán gẫu chuyện nhà, "Đứa sau lợi hại hơn đứa trước."

Lam Diệm im lặng đứng đó.

"Lấy Tiểu tam tử để nói đi, đừng trông nó bề ngoài xinh đẹp, lúc đánh nhau cũng cừ khôi lắm đó." Doãn gia gia rất kiêu hãnh, "Cái đứa Tiểu nhị tử kia là một đứa miệng như hũ nút. Gần đây bị trúng tà, cứ thích phạt đứng dưới nắng chói chang. Còn cái đứa Tiểu đại tử, nói đến nói đi chỉ có hai chữ, nói nhiều vài câu thì phải suy nghĩ lâu vô cùng."

Lúc này Lam Diệm đã hiểu ra, tại sao Đại sư huynh sau khi đếm đến chín nhất lại quay về một nhất. Hơn nữa ban nãy trong bữa ăn, sau khi bỏ đũa xuống, Đại sư huynh đột nhiên vỗ hai tay vào nhau, "Ăn ngon!"

Hai chữ.

"Tiểu Ngũ Tiểu Lục lại càng kỳ quái hơn, rõ ràng không phải sinh đôi mà cứ thích đồng thanh đồng khí." Sau khi suy nghĩ, Doãn gia gia tiếp tục nói, "Nói ra thì, ngoại trừ cháu trai cháu gái ta, những đứa khác đều quái hết."

"Toi rồi." Doãn gia gia vỗ đùi cái bốp, "Bây giờ ta mới phát hiện ra, đồ đệ con trai ta thu nhận đều không bình thường. Cậu nói phải làm sao đây hả? Tụi nó đã lớn thế này rồi, cũng không thể đuổi tụi nó đi."

Lam Diệm im lặng nhìn ông cụ cổ quái trước mặt.

Doãn Tiểu Dao nói ông nội của cô đã 75 tuổi, nhưng vẻ ngoài căn bản là nhìn không ra được. Ông ấy ít nhất phải trẻ hơn 20 tuổi so với tuổi thật.

"Đúng rồi, tiểu tử." Doãn gia gia nói, "Cậu bây giờ cũng tính như là chàng rể ứng cử của Doãn gia ta rồi, ta tìm cậu để hỏi mấy chuyện."

Lam Diệm bình bình trả lời, "Ông ơi, cháu nghĩ ông hiểu lầm rồi."

Doãn gia gia đặt câu hỏi, "Cậu có nhà chưa? Cậu có xe chưa? Cậu có tiền tiết kiệm không?"

"..." Đúng thật là không có.

"Không có chứ gì?" Doãn gia gia hừ một tiếng, "Đến nấu cơm cho chúng ta đi. Tiền lương của sư phụ bếp ăn chỗ chúng ta là cao nhất đấy. Cái tên hiện tại chẳng quá, muốn ăn bữa cơm ngon còn phải đánh với ông ta một trận. Ừm ___ Ta trông cậu rất có thiên phú, bữa cơm ban này không tệ, mấy năm rồi ta chưa được ăn no đến thế."

"..."

"Cậu nghĩ đi, không chỉ có tiền công, ta còn có thể giúp cậu cai nghiện miễn phí." Doãn gia gia nhướng mày, "Công việc hời như thế, còn bạc đãi cậu nữa sao?"

"Ông ơi, cháu có không ít phiền phức." Sắc mặt Lam Diệm bình thản.

"Phiền phức gì?"

"Cảnh sát của Thương Thành đang tìm cháu."

Doãn gia gia hoài nghi đánh giá Lam Diệm, "Tìm cháu làm gì?"

"Cháu hút ma túy." Lam Diệm trần thuật từng chữ một, "Còn có chứng cứ nói cháu buôn lậu thuốc phiện."

Sắc mặt Doãn gia gia sầm xuống.

"Ông ơi." Lam Diệm khe khẽ cười, "Đợi cháu xử lý xong rồi, cháu đến ứng tuyển làm sư phụ bếp ăn của mọi người, được không ạ?"

Trông thế này, Doãn gia gia cảm thấy, cậu thanh niên này quả thật rất đẹp trai.

--

Mấy ngày này, Doãn gia gia lấy lý do "người yêu đơn phương không được ở chung" để sắp xếp phòng của Lam Diệm ở một góc xa phòng của Doãn Tiểu Dao nhất.

Nhưng mà, buổi tối Doãn Tiểu Dao vẫn ở tại phòng của Lam Diệm.

Doãn gia gia chỉ có thể trơ mắt ếch ra nhìn, "Có phải nó muốn len lén nấu đồ ăn khuya không?"

"Không phải." Doãn Tiểu Dao trước nay thẳng thắn, "Cháu phải chăm cứu cho anh ấy."

"Hừ." Doãn gia gia phất tay áo bỏ đi.

Doãn Tiểu Dao quang minh chính đại đi vào phòng Lam Diệm.

Một chỗ khác của hành lang, Tiểu Ngũ đang lăm bằm, "Chúng mình chẳng nhìn thấy gì cả."

"Đúng thế đúng thế." Hai tay Tiểu Lục che mặt, "Xấu xấu hổ."

"Nghe nói người hút thuốc phiện không sinh con được."

"Vậy chúng ta không thể làm sư thúc nữa hả?" Đôi mắt của Tiểu Lục xuyên qua kẽ ngón tay, mở thật to.

Tiểu Ngũ rất nghiêm túc, "Sư gia gia nhất định sẽ chữa khỏi cho anh trai đơn phương sư tỷ."

"Ừm ừm, anh ấy nấu cơm thật sự rất ngon."

--

Doãn Tiểu Dao như lúc trước, ngồi bên mép giường xoa bóp giúp Lam Diệm.

Lam Diệm cũng không biết thế nào, vào tối hôm nay, đột nhiên nói với cô về chuyện của mình.

Có lẽ là hoàn cảnh của Hoàn Quán khiến hắn vô cùng thụ thái, hắn nhận không được muốn dốc hết bầu tâm sự. Nói hết cho cái đũa ngốc hoàn toàn không biết gì về hắn mà lại tin tưởng hắn vô cùng.

"Dao thị vệ, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé."

"Được."

"Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé rất thông minh, rất xinh đẹp." Lam Diệm nhắm mắt lại, "Đó chính là tôi."

Bốn bề rất yên ắng, hắn nói chuyện rất khẽ, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

"Cha ruột của tôi là con lai, tên khai sinh của ông là tên tiếng Anh. Mẹ tôi cảm thấy đôi mắt xanh của ông rất đẹp, cho nên đặt cái tên tiếng Trung là Lam Tư (1). Tôi trực tiếp gọi ông là Lam đại ca. Mẹ tôi họ Trịnh, tôi liền gọi bà là Trịnh tiểu thư."

"Nghe Trịnh tiểu thư nói, chỉ có lúc còn rất nhỏ tôi có gọi cha mẹ, sau này thì chẳng biết lớn nhỏ gì cả."

"Thật ra là bản thân Trịnh tiểu thư không biết lớn nhỏ, còn nói tôi gọi như thế khiến bà trẻ hơn nhiều tuổi."

Doãn Tiểu Dao cúi đầu nhìn nụ cười nhàn nhạt của Lam Diệm. Dáng vẻ bây giờ của hắn, rất ngoan.

"Cái tên này của tôi, là do Trịnh tiểu thư trước ngày sinh một ngày xem lại "Tây Du Ký", vừa hay đến đoạn Hỏa Diệm Sơn, bà liền đặt cho tôi cái tên là Lam Diệm. Nhưng mà bà rất ít khi gọi tên thật của tôi, bà thích gọi tôi là Lam Tứ. Bởi vì lúc ra đời tôi chỉ hơn bốn cân, suýt chút là không sống được. Bà nói phải ghi nhớ dáng vẻ lúc tôi nhỏ xíu xiu."

(Bốn cân là khoảng 2 kg)

Sau đó hắn dừng một chút, mở mắt ra, nhìn lên xà gỗ trên nóc nhà. "Trịnh tiểu thư có một bà con xa, gả đến nhà quyền quý Lam thị ở Thương Thành. Nghe nói cũng là có liên quan với Hỏa Diệm Sơn, khi đẻ con ra cũng đặt tên là Lam Diệm."

Ánh mắt của Doãn Tiểu Dao khẽ run lên.

"Sau đó, cả nhà chúng tôi sống tại nước M vài năm." Nói đến đây, Lam Diệm lại nhắm mắt lại, tốc độ nói chuyện nhanh hơn, "Lam đại ca vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời. Trịnh tiểu thư rất yêu ông ấy, ngày nào cũng thấy vật mà nhớ người, trạng thái không được ổn định, thế là bà đưa tôi về nước. Bởi vì không có tiền, chúng tôi chỉ có thể sống ở thôn nội thành. Ban ngày thì Trịnh tiểu thư đi làm công, buổi tối trở về nhà kể cho tôi nghe bà và Lam đại ca đã yêu nhau như thế nào."

"Ừm." Doãn Tiểu Dao đáp lại.

"Ở thành phố S, chúng tôi đã gặp Lam Diệm khác." Lam Diệm thở ra một hơi, "Lúc này Trịnh tiểu thư mới biết con trai của người bà con và con trai mình có cùng họ cùng tên, hơn nữa đều là có nguyên nhân vì Tây Du Ký."

"Trịnh tiểu thư kêu tôi là Lam Tứ, sau đó bà gọi người kia là Lam Diệm." Lam Diệm cười cười, "Thật ra tôi chẳng để tâm cách gọi này, tôi thích cái tên Lam Tứ hơn. Lam Diệm đó, dáng dấp có phần giống tôi, nhưng mà mắt của cậu ta là màu nâu."

"Màu nâu?" Doãn Tiểu Dao nhớ lại, lúc mình gặp Lam Nhị, đôi mắt đó là màu xanh. Nhưng không sáng bằng Lam Diệm.

"Kỳ lạ lắm hả?" Lam Diệm mang theo giễu cợt, "Mắt của cậu ta đã làm giải phẫu mổ mắt."

"Ừm." Cô lạnh lạnh, "Tôi sẽ đem vòng trúc tía trả cho hẳn." Hơn nữa, cô còn phải tìm gã ta tính sổ.

"Trịnh tiểu thư đối xử với cậu ta rất tốt, quan hệ của tôi và cậu ta cũng không tệ. Sau đó, Trịnh tiểu thư có một chút tiền, chúng tôi liền dọn đi nơi khác, dọn đến khu nội thành." Tiếng nói của Lam Diệm trầm xuống, "Không bao lâu sau, Trịnh tiểu thư tự sát."

"Lúc Lam đại ca vừa mất, bà mắc phải chứng trầm cảm. Sau đó thì khỏe lại... Là tôi tưởng bà thật sự đã khỏe lại..."

"Lúc nhỏ tính cách của tôi trông thì rất cởi mở, nhưng lòng phòng bị thì rất cao, không có bạn bè."

"Sau khi Lam đại ca đi, tôi chỉ còn lại Trịnh tiểu thư."

"Bà từng nói... Bà sẽ không bỏ tôi lại."

"Năm đó tôi 14 tuổi."

"Khi ấy Nhị thiếu gia đó của Lam gia xảy ra chuyện. Mặt cậu ta bị hủy hết hơn phân nửa, nên dứt khoát chĩnh lại theo gương mặt của tôi. Sau đó cậu ta nghĩ ra kế hoạch thể thân, tôi chẳng còn gì để nuối tiếc nữa, liền đồng ý."

"Tôi nghĩ, ngay cả mẹ mình cũng không còn cần mình nữa, tôi lưu lại thế gian này cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Sau khi tôi trở thành Nhị thiếu gia, mấy lần lọt vào ám toán, nhưng đều may mắn vượt qua."

"Sau đó, tôi không muốn chết nữa, nhưng lại nghiện phải ma túy..."

(1) Tư[斯]: từ này đứng riêng khá nhiều nghĩa, sau khi đọc các nghĩa trong từ điển một hồi thì tớ nghĩ từ này chắc dùng theo kiểu trợ từ biểu thị cảm thán, "Lam Tư" có thể hiểu là "xanh làm sao".

Nói thêm, dù có thể các bạn đã biết, rằng Lam Diệm có nghĩa là "ngọn lửa xanh".

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 53

***

Doãn Tiểu Dao đã biết từ sớm, Lam Diệm mà lần đầu gặp gỡ, tâm như tro tàn.

Cô kéo lấy hắn không buông, nên hắn mới không hoàn toàn rơi xuống vực thẳm.

"Tứ Lang, tôi sẽ không bỏ anh lại đâu. Chúng ta sẽ hạnh phúc mỹ mãn." Lá xăm nhân duyên cô cầu kia, vẫn luôn được giữ gìn cẩn thận.

Lam Diệm vươn tay phải ra, nói chuyện khó mà nghe được, "Đao thị vệ, em nhất định phải luôn ở bên tôi."

"Được." Doãn Tiểu Dao nắm lấy tay của hắn, thận trọng nói, "Lời hứa quân tử nặng nghìn vàng."

Giây phút này Lam Diệm chưa ngờ tới rằng, người vứt bỏ đối phương trước, là chính hắn.

--

Ngày hôm sau, ánh dương rạng rỡ, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Lam Diệm thức dậy từ sớm.

Tối qua hắn ngủ không tệ.

Nhưng hẳn rất rõ ràng, đó không phải do thuốc của Doãn gia gia, mà bởi vì ma túy mà hẳn hút.

Số thuốc phiện này, là hẳn mua từ số điện thoại mà Tiêu Đông Khang cho.

Quá trình rất thuận lợi. Đối phương còn nói Tiêu Đông Khang đã dặn trước với gã ta.

Lúc đó Doãn Tiểu Dao đi xếp hàng mua vé xe lửa.

Lam Diệm có khoảng 2 tiếng đồng hồ để hành động. Hẳn bày tỏ nguyện vọng sẽ ra giá gấp đôi để mua hàng với đối phương, điều kiện chỉ có một, chính là nội trong nửa tiếng đồng hồ phải có hàng.

Đối phương bảo hẳn đến một phòng khám ở Thương Thành đợi tin tức.

Lam Diệm lập tức bắt xe chạy đến đích.

Trong phòng khám đó ngồi đầy người, thần sắc đều chán chường vô cùng. Vừa nhìn đã biết có gì không đúng.

Lam Diệm âm thầm quan sát, liền có phát hiện mới.

Phòng khám này ngoài mặt là làm ăn đứng đắn, thuộc về kiểu phòng khám cai nghiện. Thuốc bán cho đại bộ phận những người nghiện là toa thuốc cai nghiện methadone. Đây là loại thuốc thuộc về chủng thuốc gây nghiện bị nhà nước quản lý nghiêm ngặt, ngoại trừ những phòng khám đặc thù thì những nơi khác đều không được bán. Hơn nữa methadone cũng có tính lệ thuộc, người nghiện phải được bên công an lập hồ sơ thì mới được mua thuốc.

Nhưng mà, phòng khám này rất loạn, tùy tiện mua cũng được.

Lam Diệm ngồi chưa được bao lâu, tên buôn lậu bên thành phố S gửi tin nhắn tới, nói lên lầu hai tìm một người tên Lôg Gà.

Lam Diệm đi lên.

Lôg Gà và hãn so ám hiệu, rồi đưa cho hãn bốn gói heroin nhỏ.

Lam Diệm cảm ơn rồi rít, tinh thần lúc đó, buồn nản đến khác hẳn những người nghiện hút ở dưới lầu.

Lôg Gà cười nhạo mấy câu, vội đuổi Lam Diệm đi.

Lam Diệm trốn ở nhà vệ sinh cuộn mấy điếu thuốc, sau đó lập tức đón xe đến trạm xe lửa, tụ họp cùng Doãn Tiểu Đào.

Lúc này, ngoài cửa sổ vọng vào một tiếng gà gáy.

Lam Diệm ngồi ở mép giường, ngẩng đầu nhìn đồng hồ một thoáng.

Buổi chiều hôm qua hãn lên cơn nghiện. Chỉ e hôm nay đến giờ lên cơn, hãn không thể tìm cơ để lánh mặt.

Vì lý do an toàn, Lam Diệm hút một điếu trước.

Xong hai điếu thuốc, hãn nửa dựa trên giường, mắt mơ màng, tiêu cự tản mát.

Dường như hãn nghe thấy Trịnh tiểu thư đang nói chuyện, "Lam Tú, ngày nào con cũng cười, cười mệt mỏi quá."

Ai mà không mệt chứ.

Lam Diệm thuận thế ngã xuống giường, nhắm mắt lại, giống như sắp ngủ.

Hãn cũng rất mệt.

Cũng may Thẩm Tiệp đã xuất hiện, còn là một cảnh sát.

Lam Diệm chuẩn bị giao chứng cứ Lam thị buôn lậu thuốc phiện cho Thẩm Tiệp, còn bản thân thì đến cục công an báo án, tự nguyện cai nghiện, sau đó thì trở về Hoàn Quán này, hàng ngày chiêm một thùng cơm lớn cho đám ngổ kia ăn.

Hắn... Chắc là có thể cai nghiện được nhỉ...

Lần nữa trải nghiệm những ngày tháng sống không bằng chết... Chắc là vẫn có thể thành công mà. Bởi vì có đũa ngọc đó, còn có một đám bạn bè thân thích đầu đất. Một đám lớn đầu đất quây xung quanh hắn.

Hắn sẽ thành công.

Chuyện tái hút bây giờ, chỉ là một chút ngăn trở mà thôi.

Hắn sẽ vượt qua được.

Lam Diệm vẫn mãi nói với chính mình như thế.

Tuy rằng hắn biết, sở dĩ phải từng câu từng câu thôi miên bản thân, là bởi vì sâu trong đáy lòng hắn tồn tại nỗi nghi ngờ.

Lúc tư tưởng bay xa, Lam Diệm lại ngủ thiếp đi.

Thứ đánh thức hắn là cú điện thoại của Thẩm Tiệp.

Lam Diệm ôm lấy chăn mền không muốn dậy. Hắn mơ màng mò được điện thoại, mắt khép một nửa, "Alo..."

"Tôi là Thẩm Tiệp."

Lam Diệm lập tức tỉnh táo.

Sau cuộc điện thoại ngắn gọn, hắn ngồi dậy cả một hồi lâu.

Sau đó thì xuống giường.

Hắn thấy trên ghế có để quần áo sạch sẽ, biết rằng Doãn Tiểu Dao đã qua đây.

Lam Diệm soát lại một lần những chuyện mà mình phải làm, sau đó đi ra ngoài hành lang.

Phòng ở của Hoàn Quán đều trên lầu hai lầu ba, bên ngoài hành lang là một sân nhỏ phơi nắng.

Lam Diệm đánh răng rửa mặt xong, đi xuống lầu.

Sân nhỏ hong đầy bốn sào quần áo.

Hắn nhìn những món quần áo đó, cười cười.

Lam Diệm hy vọng những tháng năm sắp tới, bản thân cũng có thể sống cuộc sống an bình thế này. Không như thành phố lớn phần hoa huyên náo, đây chính là chốn bồng lai tiên cảnh mà hắn vẫn mãi luôn kiếm tìm.

--

Lam Diệm ra khỏi sân nhỏ, nhìn thấy bãi luyện công có mấy người đang đấu với nhau.

Một thân hình đen tuyền, là Nhị sư huynh.

Một người khác trường sam trắng tuyết, là Tam sư huynh.

Ngày trước, thỉnh thoảng Lam Diệm có thấy qua thi đấu võ thuật. Những động tác trong cuộc thi đều đã được diễn tập qua, so với những gì nhìn thấy bây giờ, cảm giác không giống nhau lắm.

Nhị, Tam sư huynh thật sự là đang nghênh chiến đối phương, mỗi chiêu thức đều là ngẫu hứng.

Lam Diệm không hiểu võ thuật, nhìn không ra được chiêu gì thức gì, nhưng hẳn thừa nhận, động tác của hai người này rất đẹp mắt.

Vẻ mặt của Nhị sư huynh rất lạnh lùng.

Tam sư huynh thì mặt cười nham hiểm.

Chiêu cuối cùng, hai người cách nhau hai mét, đứng đối lưng.

Đứng im trong vài giây.

Sau đó, tiếng nói lạnh như băng của Nhị sư huynh vang lên, "Hoành Quán, Phương Cách."

Tam sư huynh nhìn về phía bên phải một cái, rũ mắt nói, "Hoành Quán, Hàng Tây."

Lam Diệm, "... " Hình như hẳn hiểu ra gì đó.

Quả nhiên, Tiểu Ngũ chui ra, phát tay, "Tam sư huynh, khí thế của huynh không đủ."

Tiểu Lục cũng nhao nhao ở phía sau, "Tam sư huynh, huynh giả quá đi."

Tiểu Ngũ chỉ chỉ Nhị sư huynh không chút nhúc nhích, "Như thế kia mới có phong độ của võ lâm cao thủ chứ."

Tiểu Ngũ gật đầu thật mạnh, "Nhị sư huynh sau này cứ lên sàn thế nhé."

"Tam sư huynh, huynh với Nhị sư huynh chênh lệch nhau quá nhiều, sau này cùng Đại sư huynh luyện tập tư thế lên sàn đi."

Tam sư huynh không kiên nhẫn, liếc nhìn Nhị sư huynh toàn thân đen thui, không vui, "Ai nói nhất định phải mặt lạnh chứ? Ta không thể cười mà tự giới thiệu bản thân hay sao?"

"Huynh là ra để đánh nhau đó." Tiểu Ngũ đột nhiên tuôn ra giọng Đài Loan, "Nhị sư huynh vừa ra, tư thế này là đã thắng được một nửa rồi. Tam sư huynh, huynh kém quá đi."

"Đệ nói lần nữa coi." Lần này thì khí thế của Tam sư huynh dậy lên rồi, lạnh mắt liếc về phía Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ lập tức lơ đi. Thăng bé chuyển sang nhìn nốt Nhị sư huynh, "Nhị sư huynh, huynh ngầu quá."

Nhị sư huynh lạnh lạnh nhìn mấy người sư đệ một cái, xoay người rời đi. Toàn bộ quá trình đều là gương mặt băng lạnh.

Tiểu Ngũ nhảy ra, "Tam sư huynh, đệ đi tìm Đại sư huynh đến luyện với huynh."

"Đại sư huynh chỉ có thể nói hai chữ, huynh ấy giới thiệu bản thân thế nào?" Tiểu Lục hoài nghi, "Hoành Quán. Sau đó mọi người đợi huynh ấy một phút, huynh ấy mới nói: Diêm Sam."

Tam sư huynh bật cười, "Ta có ý này. Đại sư huynh có thể nói Hoành Quán trước tiên, sau đó bắt đầu đánh nhau. Đánh xong, huynh ấy lại nói: Diêm Sam. Như thế thì mọi người đều biết huynh ấy là ai mà."

Lam Diệm, "...". Hẳn biết mà, cái đám này người nào người nấy đều là đầu bò hết!

--

Lúc Doãn Tiểu Dao đến tìm Lam Diễm là khi cô vừa luyện công xong, trên mặt đều là mồ hôi, quần áo thấm ướt hơn nửa.

Lam Diễm lo lắng mình mà ở lại Hoàn Quán nhiều thêm một phút, thì lại thêm một phần không nữ. Thế là hấn dự tính tốc chiến tốc thắng, đề xuất ý nguyện rời khỏi của bản thân với Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt, "Đi đâu?"

"Đồng chuyệ nát ở Thương Thành vẫn chưa xong."

"Tôi đi cùng anh." Cô nói rất đương nhiên.

"Tôi lại không phải đi vào nơi đầm rồ ng hang cọ p." Lam Diễm liếc cô một cái, "Thẩm Tiệp sẽ bảo vệ tôi. Hơn nữa, bây giờ thân phận của tôi đặc biệt. Lam thị báo án, nói là tôi giả mạo Nhị thiếu gia của bọn họ lừa tiền lừa tình. Tôi đi phối hợp phá án với chú cảnh sát, người ngoài cuộc như cô theo để làm gì chứ?"

Doãn Tiểu Dao nghe thấy chuyện xấu của Lam thị liền lạnh giọng, "Tôi biết anh không có đi lừa tiền lừa tình."

"Cô biết cũng vô dụng. Lam thị trên dưới thông đồng với nhau, ngay cả phó quản đốc Lý Dũng Hoa kia cũng nói quản đốc của ông ta chính là Nhị thiếu gia của tập đoàn." Lần này thì hay ho rồi, nợ chơi bởi trắng hoa của Lam Nhị chuyển hết toàn bộ lên đầu Lam Diễm. Nghe Thẩm Tiệp nói, hình như còn làm mấy cô ẻnh bụng nữa.

"Tứ Lang, tôi đi tìm bọn chúng tính sổ."

"Ấu tả." Hấn nhanh chóng khuyệ n gắ n cô, "Yên tâm, pháp luật sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi."

Cô không lên tiếng.

"Đao thị vệ, nói nhỏ cho cô nghe." Lam Diệm tiến gần bên tai cô, kề tai nói thầm, "Ngày trước tôi có làm hacker. Có lần làm lớn chuyện nên Trịnh tiểu thư không cho tôi chơi nữa. Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, chơi lại một chút cũng không sao."

"Tứ Lang, anh lợi hại thật." Biết nấu cơm, biết đánh đàn, còn biết làm hacker.

"Nếu tôi thật sự lợi hại thì đã không suy bại thành thế này rồi." Hả cười tự giễu, "Tôi không chơi lâu lắm rồi, kỹ thuật mới của bây giờ tôi phải mài dũa một chút."

"Tứ Lang, tôi muốn đi cùng anh."

"Đao thị vệ." Lam Diệm đặt tay lên vai cô, "Đợi tôi trở về, em hãy cùng tôi một đời."

"Anh trở về sẽ chiên cơm cho em chứ?"

"Đương nhiên rồi. Tôi sẽ chiên cho em cả một thùng cơm."

"Em phải đợi bao lâu?"

"Một tháng."

"Được. Tứ Lang, em ở đây đợi anh một tháng."

--

Doãn Tiểu Dao là một người đơn thuần đến ngờ nghệch.

Cô luyện võ từ nhỏ, phạm vi sinh hoạt chỉ trong trấn Tây Tinh.

Năm đó Doãn gia gia lo lắng Hoàn Quán không người nối nghiệp, làm lỡ lầm chuyện học hành của cô.

Lúc đó thôn này rất lạc hậu, là một nơi hoang vu hẻo lánh, phải đi ra ngoài trấn 10 km mới có trường học. Rất nhiều người đều không có khái niệm học hành.

Sau này Doãn gia gia nghĩ, để cho người ngoài kế thừa Hoàn Quán cũng không sao cả, hà tất phải cố chấp với cháu gái của mình. Lúc ông đi tái làm thủ tục nhập học cho Doãn Tiểu Đào, thì cô đã quá tuổi nhiều lắm rồi.

Doãn Tiểu Đào không đến trường, là chuyện tiếc nuối một đời của Doãn gia gia.

Doãn gia gia tìm đến một ông thầy già trong trấn Tây Tinh, thành khẩn mời ông ấy dạy Doãn Tiểu Đào biết chữ.

May mà, kiến thức văn hóa mà Doãn Tiểu Đào học được cũng không tệ.

Doãn phụ còn đi đặt một tờ báo chiều.

Mỗi ngày Doãn Tiểu Đào đều cầm tờ báo đọc.

Lúc Doãn Tiểu Đào 15 tuổi, thành phố lớn bắt đầu thịnh hành máy tính, Doãn phụ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy con gái mình vẫn nên tiếp cận với hiện đại hóa, thế là ông bán một số đồ dùng trong nhà để lấy tiền, đổi cho Doãn Tiểu Đào một bộ máy tính secondhand.

Lúc đó, trấn Tây Tinh không có đường truyền băng thông rộng, chỉ có thể lên mạng qua đường dây điện thoại.

Doãn phụ đi mời một sinh viên đại học nghỉ đông về quê chơi, đến dạy Doãn Tiểu Đào lên mạng.

Tháng đầu tiên, phí điện thoại đắt đến đáng sợ.

Doãn phụ đi hỏi, mới biết lên mạng qua dây line điện thoại tính tiền theo lưu lượng.

Bắt đầu từ tháng thứ hai, mỗi ngày Doãn Tiểu Dao lên mạng một tiếng đồng hồ, xem xem thế giới bên ngoài.

Sau một năm rưỡi, một con đường nhựa lớn nối liền trấn Tây Tinh đến huyện thành được xây mới. Qua một khoảng thời gian nữa, cáp quang băng thông rộng cuối cùng cũng về đến trấn Tây Tinh.

Lúc đó tiền phí vô cùng mắc mỏ, nhưng vì con gái, Doãn phụ cắn răng kéo cáp.

Sau đó nữa, Doãn gia gia và Doãn phụ để cho Doãn Tiểu Dao đi học rất nhiều kỹ năng: lái xe, lặn, còn đi lên huyện học lớp bổ túc tiếng Anh.

Do bởi chuyện học hành của Doãn Tiểu Dao, ba người sư huynh cũng biết chữ đọc sách theo.

Thế nên đời này của Hoàn Quán, tuy rằng không có văn bằng chính thức gì, nhưng cũng không phải là mù chữ. Nhưng mà do cách thức dạy học của thầy giáo già quá cổ điển, cho nên đám người này nói chuyện tương đối kỳ quái.

Nói chuyện tuy kỳ quái, nhưng mấy sư huynh này đều tình cảm chân thật, rất chiều cổ người sư muội duy nhất kia.

Trong hoàn cảnh thế này, Doãn Tiểu Dao bồi dưỡng thành cá tính cố chấp cứng nhắc.

Lam Diệm kêu cô đợi.

Thì ngày nào cô cũng đợi.

Lam Diệm duy trì tần suất hai ngày gọi điện thoại cho cô một lần. Kể
đều là mấy chuyện cón con vụn vặt, về phần Lam thị, hẵn luôn sơ sài qua
loa.

Doãn Tiểu Dao cố chấp đợi hết một tháng.

Đó là thời gian Lam Diệm hẹn là sẽ gặp lại nhau.

Nhưng mà, hẵn không xuất hiện.

Cô đợi thêm một tuần lễ.

Hẵn cũng không xuất hiện.

Thậm chí, điện thoại cũng tắt nguồn.

Doãn Tiểu Dao cầm lấy điện thoại, thấp giọng nói, "Tứ Lang thất hẹn
rồi."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 54

***

Một tháng trời này, có mấy sự kiện.

Một.

Vào ngày nhiệm vụ vệ sĩ của Doãn Tiểu Dao hết hạn, Lam thị theo hẹn trên hợp đồng, phái người đến viếng thăm Hoành Quán.

Người thư ký đến Hoành Quán nói, tập đoàn Lam thị đã thỏa thuận xong với lãnh đạo của trấn Tây Tịnh, khu vực lớn này không làm du lịch nữa. Còn về sau này, liệu có kế hoạch di dời khác hay không, thư ký không bảo đảm.

Lúc đến, thư ký hào hoa phong nhã, áo vest giày tây, cổ thắt cà vạt.

Lúc đi, lại cực kỳ nhếch nhác.

Chuyển đi đến Hoành Quán này, thật ra thư ký chẳng được hoan nghênh chút nào. Đừng nói lớn lớn nhỏ nhỏ trong Hoành Quán không hòa nhã với thư ký, ngay đến con chó đất tên "Đồ Xào" của bác Vương quét rác, nhìn thấy thư ký cũng sủa không ngừng.

Thư ký không dám ngồi lâu, nói xong chuyện chính liền đi ngay.

Kết quả, Đồ Xào đuổi theo thư ký đến nửa con phố.

Cà vạt của thư ký méo xệch, đồ vest nhăn nhúm.

Bác Vương quét rác nhìn bóng dáng của con chó đất nhà mình, "Đồ Xào lâu lắm rồi chưa ghét người nào như thế này."

Hai.

Trung tuần tháng chín, hạng mục mới của tập đoàn Lam thị khởi công. Trong buổi nghi thức đặt móng, Lam Nhị trước ống kính sắc mặt hồng hào.

Lúc đó Doãn Tiểu Dao đang cùng Doãn Tiểu Nhuệ đi siêu thị, nhìn thấy trên tivi của chỗ bán hàng.

Doãn Tiểu Nhuệ khinh miệt liếc mắt, "Đây chính là cái tên hàng giả đó à?"

Lam Nhị đang nói chuyện, camera quay đặc tả gương mặt của gã.

"Ừm." Doãn Tiểu Dao quan sát mặt của Lam Nhị

Lam Nhị chỉnh chẳng được tự nhiên, quá cứng nhắc, khi cười chỉ có mỗi khuôn miệng cử động. Hơn nữa sống mũi độn quá cao, chỗ tiếp nối với trán có chút kỳ quặc. Màu sắc của con người cũng trái phải không đồng nhất, sắc xanh con người phía trái hơi nhạt.

Mặt giả mắt giả thế này, chỗ nào sánh được với Tứ Lang của cô chứ.

Quả nhiên, Doãn Tiểu Nhuệ nói, "Không đẹp trai bằng anh rể."

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao rất tán đồng.

Ba.

Trung tuần tháng chín, bốn ngày sau hạng mục mới của Lam thị, một cao tầng của Lam thị nhảy lầu tử vong.

Truyền thông không đưa tin rùm beng.

Doãn Tiểu Dao đọc thấy tin tức đó trong một góc nhỏ của tờ báo chiều.

Ngắn ngủi vài câu, nguyên nhân không rõ.

Cách ba ngày, lại có một người trong Lam thị xảy ra chuyện. Là tổng giám thu mua của một thương hiệu trang phục trực thuộc Lam thị, lúc ở nhà một mình, bệnh cũ tái phát mà chết.

Chuyện này ngay cả lên báo cũng không.

Doãn Tiểu Dao đọc được mẫu tin tức này trên một diễn đàn nào đó.

Cô liền hỏi tính chân thật của sự việc này khi gọi điện với Lam Diệm.

Hắn khẳng định tin tức này là thật, sau đó thì nói qua loa, "Đám thân tín của Lam Úc chẳng người nào sạch sẽ cả. Chết cũng chưa hết tội."

"Tứ Lang, Lam Úc liệu sẽ đối phó anh không?" Cô nghi ngờ cái chết của một hai người này, là do Lam Úc diệt khẩu.

"VẬY cũng phải xem gã có cái bản lĩnh này hay không." Lam Diệm cười lạnh, "Bây giờ gã có cả đồng tai họa, tự mình còn khó giữ."

Phiền toái của Lam Úc, không chỉ đến từ những trò phá rối của Lam Diệm, còn có Chú Lam và Lam Nhị từng bước áp sát, cộng thêm chứng cứ buôn thuốc phiện mà Thẩm Tiệp truy xét được.

Lam Úc đã không thể cứu vãn, đã bị Lam thị ép từ chức.

Hiện tại hành tung không rõ.

Bởi quan hệ của Lam thị, sau khi đã bàn giao cho cảnh sát cái chết của hai nhân viên kia, thì truyền thông không đưa tin tiếp nữa.

Một tuần trôi qua, Lam Diệm nói cho Doãn Tiểu Dao biết, hai cao tầng của Lam thị kia đã bị Lam Úc dùng thuốc phiện khống chế từ lâu. Hơn nữa, đứa con trai 10 tuổi của tổng giám thu mua cũng là người bị hại.

Bốn.

Vụ án Lam Diệm lừa tiền gạt tình, đã được giải quyết.

Nói ra thì có chút buồn cười.

Cô giám đốc Quách từng có duyên gặp mặt Lam Diệm một lần kia, tự nguyện làm người làm chứng cho Lam Diệm.

Cô ta nói như thế này, "Vào lúc tôi nhìn thấy bộ dáng của Lam nhị thiếu gia trên tivi thì cảm thấy không đúng lắm. Sau này nghe em họ tôi miêu tả tính cách của Lam nhị thiếu gia, tôi cảm thấy, quản đốc Lam mà tôi đã gặp là một người khác."

Lam Diệm vô cùng kinh ngạc. Hẳn cố nhớ lại tính cách của mình khi gặp giám đốc Quách là như thế nào, nhưng mà hoàn toàn không nhớ ra được. Thậm chí ngay cả việc từng gặp cô ta hẳn cũng đã quên sạch từ khuya.

Giám đốc Quách nói, "Lam nhị thiếu gia mà em họ tôi quen biết thuộc chòm sao bọ cạp, còn quản đốc Lam ngồi cùng bàn cơm với tôi, thuộc chòm sao nhân mã."

Lam Diệm, "..."

Cảnh sát, "..."

Giám đốc Quách thấy không ai hưởng ứng phân tích của mình, bèn hỏi Lam Diệm, "Anh có phải là cung nhân mã không?"

"Chắc là phải..." Lam Diệm cảm thấy sau này không thể xem thường những người lạm cung hoàng đạo nữa. Hẳn cũng không thể thấy rõ được

tính cách của mình, cái cô giám đốc Quách này lại có thể phán đoán ra. Có thể thấy, môn huyền học về cung hoàng đạo khá là cao thâm.

Sau khi đã có nhân chứng thứ nhất rồi, lục tục có nhân chứng khác xuất hiện.

Một cô gái to bụng nào đó, giống như oán hận khuê phòng chạy đến tìm cha cho đứa con của mình.

Cô ta nhìn Lam Diệm từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, nhìn tới nhìn lui nhìn hết mười mấy lượt. Sau đó tiến gần đến bên hăn, nhăn mũi người mùi của hăn.

Lam Diệm không vui, lùi lại một bước lớn, "Này, bà thím, bà người đủ chưa vậy?"

Cô gái hung dữ ngẩng đầu lên, "Anh không phải là cha của con tôi."

"Đệt, tôi vốn có phải đâu."

Người cảnh sát ở kế bên hơi cau mày, "Xin hỏi Lý tiểu thư, cô làm sao phân biệt được?"

"Mùi không đúng." Cô gái chỉ Lam Diệm, "Anh ta không bị hôi nách."

Lời vừa nói ra, toàn bộ câm nín.

Cô gái thấy thế, vội vàng giải thích, "Mấy anh đừng có hiểu nhầm. Cha của con tôi chỉ bị hôi nách 1% thôi, có mùi rất đàn ông."

Toàn bộ vẫn câm nín.

Phải một hồi lâu sau, cảnh sát mới lấy lại tinh thần, "Xin hỏi cái 1% đó... Làm sao mà phân định vậy?"

"Lúc thường đương nhiên là người không ra rồi." Cô gái phóng khoáng chia sẻ việc tâm đắc của mình, "Tôi cao vừa khéo đến vai anh ấy, lúc anh ấy giơ tay ôm tôi, thì sẽ có một ít cái mùi đó thoảng qua."

Lam Diệm trợn trắng mắt với trần nhà, "Chú cảnh sát, một lát tôi còn phải ăn cơm trưa, cái thể loại đề tài nói chuyện này tôi muốn xin được tránh đi."

Sau này, Thẩm Tiệp trêu đùa, "Lam Diệm, may mà cậu không bị hôi nách 1%."

"Đúng thế." Lam Diệm ngoài cười nhưng trong không cười, "Tạ trời tạ đất."

Lam Diệm nói qua điện thoại với Doãn Tiểu Dao một chút rằng mọi chuyện đã được giải quyết.

Doãn Tiểu Dao nghe thấy vụ án này đã kết thúc liền yên lòng, "Vậy cái tên Nhị thiếu gia đó thì sao?"

"Tiếp tục làm Nhị thiếu gia của cậu ta thôi."

"Không bị trừng phạt?"

"Có." Lam Diệm dừng một chút, bổ sung, "Bồi thường cho tôi một chút phí tổn hại."

Sắc mặt của Doãn Tiểu Dao lạnh lẽo. Cuộc đời này của Lam Diệm chính là bị cái kế hoạch thể thân đó hủy hoại, mà Lam Nhị, vẫn được sống thật tốt.

Lam Diệm nhận ra được tâm tình của cô, cười khẽ, "Đao thị vệ, thù của tôi, để tôi báo là được rồi."

Người của Hoàn Quán càng đơn thuần, hẳn càng không nỡ để bọn họ vì chuyện này mà bị liên lụy. Hẳn hy vọng, bầu không khí ở Hoàn Quán sẽ luôn hài hòa dịu êm như thế. Cho nên những chuyện tiêu cực, hẳn không muốn Hoàn Quán nhúng tay vào.

Năm.

Cách thời hạn một tháng còn lại ba ngày.

Liên quan đến sự việc vụ hại Lam Diệm buôn thuốc phiện, đã tra rõ được chân tướng thông qua camera quan sát trong Lam thị.

Ngày đó, Lam Diệm giao số đen của Lam Úc cho Thẩm Tiệp, đồng thời cả số điện thoại mà Tiêu Đông Khang cho, cùng với địa chỉ của căn phòng khám tại Thương Thành đều giao hết cho Thẩm Tiệp.

Địa điểm gặp gỡ của hai người, vẫn là cửa hàng bán sỉ thuốc lá lần trước.

Vị trí ngồi của mỗi người cũng không đổi.

Hương trà của ông chủ cửa hàng rất thơm, tản trong không khí, trong thanh có ngọt.

Lam Diệm nếm một hớp trà, than rằng, "Anh làm sao tìm được cửa hàng này vậy?"

Do thói quen nghề nghiệp, tư thế ngồi của Thẩm Tiệp thẳng tưng, "Một vụ án trước kia, ông chủ cửa hàng là người chứng kiến. Cứ qua qua lại lại thì thân thôi."

Lam Diệm thì lười biếng dựa vào sofa, "Thật khâm phục anh, giao thiệp rộng đến thiên hạ toàn bạn tốt."

"Tôi cũng khâm phục cậu." Trong bụng Thẩm Tiệp thêm một câu: Không có bạn bè, một mình cũng có thể tiểu ngạo giang hồ.

Lam Diệm cười cười.

Thẩm Tiệp chòng mảy tư liệu đó lên, hỏi, "Cậu có dự định gì không?"

"Tôi chẳng còn việc gì nữa." Lam Diệm ngáp một hơi, "Tôi đến trấn Tây Tịnh, sau này không ra ngoài nữa."

"Không vào sở cai nghiện?" Lúc trước Thẩm Tiệp chưa từng nghĩ đến, bản thân anh có thể nói chuyện bình thản với một người nghiện ma túy như thế này.

Lam Diệm lắc đầu, "Tôi trở về Hoàn Quán, nơi đó có người có thể giúp tôi cai nghiện."

Thẩm Tiệp cất tư liệu vào túi, "Cậu đi đâu kiếm ra nhiều tư liệu như thế?"

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm."

"Lam Diệm, tôi vẫn luôn cảm thấy cậu rất đáng sợ." Bất kể là lúc nhỏ, hay là hiện tại. Trong sâu thẳm nội tâm của Thẩm Tiệp đều tồn tại suy nghĩ này.

Lam Diệm nhướn mày, "Anh đi đâu lấy cái ảo giác này vậy?" Hắn cảm thấy mình rất thân thiện rất lương thiện, chẳng đáng sợ chút nào.

"Không biết." Thẩm Tiệp nhìn chăm chặp Lam Diệm, "Có lẽ là bởi vì, một con người trong nghịch cảnh mà vẫn nhớ mỉm cười, khiến cho tôi cảm thấy kính phục."

Lam Diệm phì cười, "Chẳng lẽ ngày nào mặt mũi cũng đau khổ thì nghịch cảnh sẽ biến thành thuận lợi sao?"

Thẩm Tiệp cúi đầu, vài giây sau, anh ngẩng đầu lên, "Lam Diệm, cậu nhất định phải cai nghiện."

"Ừ." Lam Diệm gật đầu thật mạnh, "Đợi cai dứt là tôi có thể cưới vợ rồi." Nghĩ đến điều này, hắn không kèm được mà toét miệng cười.

"Cưới vợ?" Thăm Tiệp có chút kinh ngạc.

"Đúng thế, kết hôn, sinh con."

Thăm Tiệp nhớ, lúc Lam Diệm nói câu này rất vui vẻ. Dường như hắn đã cai nghiện xong, đã cưới được vợ, và đang sống một cuộc sống hạnh phúc.

Lúc đó Thăm Tiệp còn hỏi một câu, "Là cái cô vệ sĩ đánh rất cừ đó hả?"

"Đúng thế." Con người của Lam Diệm phát sáng lấp lánh, "Tôi thật thích cô ấy lắm."

Thăm Tiệp cười theo, "VẬY tôi chúc mừng cậu trước nhé."

"Cũng là chỗ quen biết, anh nhất định phải đến uống rượu mừng nhé." Lam Diệm cười đến híp cả mắt.

"Xem tôi có rảnh hay không nữa."

Sau đó, Thăm Tiệp rất hối hận với câu nói này của mình.

Anh cảm thấy mình nên nói vài lời Lam Diệm thích nghe. Thí dụ như, "Tôi nhất định cho cậu cái bao lì xì lớn." Anh không hiểu làm sao mình lại để lại cho Lam Diệm một câu nói chẳng ra làm sao thế này.

Thăm Tiệp thật rất muốn bổ sung thêm một câu, "Tôi nhất định sẽ cho cậu cái bao lì xì lớn."

Sáu.

Lam Diệm mất tích rồi.

Cách kỳ hạn một tháng còn lại một ngày.

Không hề thông báo cho Thẩm Tiệp.

Cũng không nói với Doãn Tiêu Dao.

Cứ thế, biến mất.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 55

***

Người xác định rằng Lam Diệm đã mất tích còn sớm hơn Doãn Tiểu Dao, là Thẩm Tiệp.

Trước khi đi trấn Tây Tĩnh, Lam Diệm đã mua một đồng đồ ăn vặt, cộng lại có đến ba túi lớn. Sau đó hắn phách lối gọi điện thoại cho Thẩm Tiệp, "Tôi xách không nổi, anh đến đưa tôi ra xe lửa đi."

Sau khi được biết là đồ ăn vặt, Thẩm Tiệp bực bội, "Mua nhiều thế này làm cái gì?"

"Đây là sính lễ."

Thẩm Tiệp câm nín, "Sính lễ?"

"Anh không biết người trong Hoàn Quán ngổ đến mức nào đâu." Lam Diệm thờ phì phò, "Một người hai người đều quê một cục hết, tôi phải trừ số đồ ăn vặt này để đánh tan bọn họ."

Tuy Lam Diệm nói thì nghe chê bai, nhưng lại ẩn tàng niềm vui thích, Thẩm Tiệp có thể cảm nhận được.

Vé xe lửa của Lam Diệm là vào 10 giờ 44 phút trưa ngày hôm sau.

Chín giờ sáng khi Thẩm Tiệp đến chỗ ở của Lam Diệm, thì hắn đã không còn ở đó.

Căn phòng của Lam Diệm được thuê gấp rút, chẳng có đồ đạc gì.

Ba túi sính lễ lớn, cùng với một cái balo đơn giản, là hành lý hẵn mang theo để lao đến tương lai tươi đẹp.

Mà những thứ này, toàn bộ đều để lại căn phòng trọ.

Thẩm Tiệp ý thức được có gì không đúng, lập tức báo cáo với cục.

Sau đó, Lam Diệm tựa như đã tan biến. Cái thẻ chứng minh mang tên "Lam Diệm" của hẵn, để lại trong balo.

Thẩm Tiệp gửi sính lễ về Hoàn Quán. Cái balo đó, anh đem về Thẩm gia.

Mấy ngày đầu, chỉ cần nghe thấy nơi đâu có án mạng xảy ra, thần kinh của Thẩm Tiệp liền căng như dây đàn.

Thời gian chày trôi từng ngày một, những thi thể đó đều không phải Lam Diệm.

Thẩm Tiệp an ủi bản thân, Lam Diệm vẫn còn sống.

Lam Diệm chỉ tạm thời rời đi thôi.

Giống như năm đó ở thôn nội thành không từ mà biệt.

Đột nhiên biến mất.

Sau đó qua mấy năm, lại đột nhiên xuất hiện.

--

Sau khi biết Lam Diệm nhờ hẹn, Doãn Tiểu Dao liền báo với Doãn gia gia và Doãn phụ việc xuất hành của mình.

"Chuyện gì xảy ra?" Doãn gia gia cau mày.

"Tứ Lang chưa trở về." Doãn Tiểu Dao bình bình trần thuật.

Doãn phụ và Doãn gia gia trao đổi một ánh mắt. Doãn phụ trầm mặt xuống, "Một thanh niên tâm tính còn chưa ổn định, không dừng chân ở chỗ của chúng ta được."

Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Anh ấy nói anh ấy sẽ quay về." Vào cú điện thoại sau cuối, Lam Diệm đã nói như thế. Cô vô cùng tin tưởng hẳn.

Doãn gia gia vỗ trán một cái, "Nó chỉ nói miệng mà thôi, con bé ngốc." Đứa cháu gái ngây ngô ngờ nghệch này, thật khiến ông đau lòng.

Doãn Tiểu Dao kiên trì, "Tứ Lang không lừa cháu đâu."

Doãn phụ than thầm, "Nó đã nói lời ngon tiếng ngọt gì mà lừa được con khăng khăng một lòng như thế."

"Chẳng có lời ngon tiếng ngọt gì cả." Doãn Tiểu Dao làm sáng tỏ.

Lam Diệm chẳng biết mấy câu bùi tai, dễ nghe nhất chính là câu "thích" kia. Thời gian còn lại, đều rất hung dữ. Thế nhưng tất thấy tình cảm dịu dàng của hẳn, đều ẩn trong những lời mỉa mai đó. Cô không cần lời đường mật gì đó, chỉ cần hẳn là Tứ Lang không buồn không lo, cô đã vui vẻ lắm rồi.

Tứ Lang của cô thông minh xinh đẹp, là người hiền lành.

Doãn Tiểu Dao đã nhận định con người của Lam Diệm thì ai cũng không làm cô thay đổi được. Tính cách của cô chính là cứng nhắc gàn bướng như thế.

Cuối cùng Doãn gia gia đành hết cách, phất phất tay, "VẬY cháu tự mình đi nếm mùi thất bại đi."

"Cám ơn ông nội, cha." Nói xong, Doãn Tiểu Dao liền xoay người về phòng thu dọn hành lý.

Doãn phụ nhìn bóng lưng của con gái mình, có phần lo lắng, "Phụ thân, tính cách của Tiểu Dao..."

"Cậu thanh niên kia chưa chắc là sai hẹn." Doãn gia gia thoáng nhìn bầu không xanh nơi xa, "Tiểu Dao chỉ là thật thà, chứ không phải trắng đen không phân biệt được."

"Con đoán được chuyện câu ta sẽ không trở về như đã hẹn." Doãn phụ nghiêm túc nói, "Sự tình dính dáng đến phạm pháp, chỉ số nguy hiểm quá cao."

"Người luyện võ đương nhiên trừ ác trợ thiện." Lúc nói chuyện, vẻ mặt của Doãn gia gia nghiêm túc hiếm thấy.

"Con bé là con gái của con."

Doãn gia gia mỉm cười, "Tình yêu của ta đối với cháu gái không kém hơn con. Tiểu Dao lớn rồi, con bé biết chừng mực."

"Hy vọng là thế." Doãn phụ không kiềm được mà tự kiểm nghiệm, lúc trước bản thân ông có phải là đã để con gái quá độc lập rồi không.

"Mấy năm trước, ta có bói một quẻ nhân duyên cho Tiểu Dao."

"Thế nào ạ?"

"Con bé... phu tinh nhập mộ." (*) Từ đó về sau, Doãn gia gia luôn lo lắng về chuyện nhân duyên của Doãn Tiểu Dao. Mà tình huống hiện nay, e rằng gặp phải trắc trở rồi.

(*) Phu tinh nhập mộ [夫星入墓] thường là chồng chết hoặc chồng bệnh nặng.

--

Doãn Tiểu Dao không nhận được ba túi sính lễ đồ ăn vặt kia. Lúc chuyển phát đến Hoàn Quán, thì cô đã đi rồi.

Cô lưng mang Đào Dao, quanh hông quần Câu Hiến Kiếm.

Sau đó ra huyện thành bắt xe, chạy thẳng đến Thương Thành.

Một tháng này Lam Diệm ở chung với Thẩm Tiệp, cho nên trạm thứ nhất trong chuyến đi tìm chồng này của Doãn Tiểu Dao, chính là ở tại cửa hàng thuốc lá đã cùng Thẩm Tiệp gặp mặt.

Chủ cửa hàng nhận ra cô, sau khi mời cô lên lầu hai, lập tức gọi điện hẹn Thẩm Tiệp.

Thẩm Tiệp không rời khỏi cục cảnh sát được.

Doãn Tiểu Dao lẳng lặng chờ hai tiếng đồng hồ, anh mới xuất hiện.

"Anh ấy đâu?" Đây là câu đầu tiên của Doãn Tiểu Dao khi gặp Thẩm Tiệp.

"Tạm thời không rõ tung tích." Thẩm Tiệp ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Ánh mắt của cô ác liệt, "Anh ấy đã đả tội ai?"

Đã đả tội ai? Thẩm Tiệp khẽ cười khố. Người Lam Diệm đả tội nhiều lắm.

Cái đám Tiêu Đông Khang ở thành phố S, phòng khám ở Thương Thành, cùng đám người Lam Úc và Lý Hiếu Quý. Lam Diệm đã giao toàn bộ chứng cứ có được cho phía cảnh sát.

Có lúc Thẩm Tiệp rất hoài nghi, mấy năm nay ở Lam thị, việc Lam Diệm làm có phải là nằm vùng hay không. Thế nhưng Lam Diệm thề thốt phủ nhận, "Đây là tôi đi con đường bất chính mới kiếm được, anh một cảnh sát chính phái đương nhiên là không có đường."

Liên quan đến vụ án, Thẩm Tiệp không thể tiết lộ cho Doãn Tiểu Dao biết quá nhiều, chỉ nói rằng, "Phía cảnh sát vẫn đang điều tra."

"Anh ấy đã làm chuyện xấu ư?" Hỏi câu này, không phải vì Doãn Tiểu Dao nghi ngờ Lam Diệm. Cô muốn hỏi là, phía cảnh sát liệu có nghi ngờ Lam Diệm hay không.

"Không có." Tuy rằng Thẩm Tiệp và Lam Diệm hành sự trái ngược nhau, nhưng Thẩm Tiệp vững tin, lập trường của Lam Diệm và mình là nhất trí. Lam Diệm chỉ là quen với cách thức xử lý vấn đề vòng vèo mà thôi.

"Tôi biết rồi." Doãn Tiểu Dao nói xong liền đứng dậy rời khỏi.

Thẩm Tiệp không giữ lại, "Có tin tức của cậu ta tôi sẽ báo cô biết."

"Được."

"Còn nữa, cậu ta để lại ba túi... đồ ăn vặt, tôi gửi về nhà cô rồi." Sau rốt Thẩm Tiệp không nói ra hai từ "sính lễ" kia. Anh sợ cô thất vọng.

"Được." Doãn Tiểu Dao nói chuyện từ đầu đến cuối chẳng chút mấp mô tình cảm.

--

Trạm kế tiếp của Doãn Tiểu Dao, là tập đoàn Lam thị.

Không có hẹn trước, tiếp tân cản không cho cô vào.

Doãn Tiểu Dao tự mình đi về phía thang máy.

"Này này..." Tiếp tân vẫy tay, "Bảo vệ, ngăn cô ta lại đi."

Hai bảo vệ trước cửa lập tức chạy đến.

Doãn Tiểu Dao liếc cũng chẳng thèm liếc một cái, vào lúc hai bảo vệ sắp tiếp cận, tay phải nắm thành quyền vung ra.

Cô không dùng bao nhiêu sức, nhưng một phắt đã trấn áp hai bảo vệ.

Hai bảo vệ dừng ngay tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Đợi khi hai người phản ứng lại được, Doãn Tiểu Dao đã vào trong thang máy.

Bảo vệ Giáp vội vàng thông báo cho tổ bảo vệ của Lam thị.

Phòng làm việc của Lam Nhị ở tầng 30.

Doãn Tiểu Dao tùy tiện hỏi một chút là biết.

Lúc cô xông vào, Lam Nhị đang dọn dò công việc với thư ký. Thư ký ngồi trên đùi gã, áo sơ mi cởi hết ba nút, đôi môi đỏ thắm gần như dán vào gò má Lam Nhị. Bầu không khí không mấy đứng đắn.

Vào thoáng cửa bị đẩy ra, thư ký sợ đến hét lên. Cô nàng vội vàng đứng dậy, sửa sang lại áo sổng của mình.

Nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, trên mặt Lam Nhị nhoáng qua một tia kinh ngạc, nháy mắt đã biến mất. Sau đó gã cười, "Khách quý nha."

Doãn Tiểu Dao lạnh nhạt nhìn gã.

Thư ký nắm lấy nút áo sơ mi, vội vã ra ngoài.

Lam Nhị rời khỏi bàn làm việc, thong thả bước đến chỗ ghế sofa, sẵn sốc nói, "Tiểu Dao, đến đây ngồi."

Doãn Tiểu Dao không rảnh rỗi khách sáo với gã, trực tiếp hỏi, "Lam Diệm đang ở đâu?"

Nụ cười của Lam Nhị khựng một chốc, "Không phải cậu ta đi theo anh hùng cái thế của mình rồi à."

Cô tiến gần gã, sát khí hung tợn phùng phùng không chút che đậy, "Lam Diệm đang ở đâu?"

Nụ cười của Lam Nhị mất tăm, "Chuyện này cô phải đi hỏi anh hùng cái thế của cậu ta chứ."

Doãn Tiểu Dao túm lấy áo của gã, "Tôi hỏi lại lần nữa, Lam Diệm đang ở đâu?"

"Cậu ta..." Lam Nhị híp mắt lại, "Không ở chung với cô sao?"

Thấy Doãn Tiểu Dao lạnh lùng tựa băng, tay của Lam Nhị bày ra động tác đầu hàng, "Tôi không biết. Tôi từng hại cậu ta, nhưng tôi là tình thế ép buộc."

"Ép buộc?" Rốt cuộc thì thứ vô liêm sỉ đến mức nào mới có thể nói ra được hai chữ này chứ. Ai từng thông cảm cho cái "bị ép buộc" của Lam Diệm? Doãn Tiểu Dao không tin, Lam Nhị không nghĩ ra được phương cách để mình và Lam Diệm có thể toàn thân rút lui. Lam Diệm vốn có thể không bị tái hút. Nói trắng ra, Lam Nhị muốn hủy hoại Lam Diệm, chứ chẳng phải bị ép buộc gì.

Doãn Tiểu Dao luyện võ từ trước đến nay luôn nhớ kỹ "chiến tranh kết thúc thì thành võ" (1). Nhưng đối với Lam Nhị, võ đức gì đó, cô quên sạch hết rồi.

Một cú đấm hung tợn đập vào mặt Lam Nhị.

Cho dù có khiến cho tên Lam Nhị trước mắt tan xương nát thịt, thì cũng không đủ để cho cô hả giận.

Mặt của Lam Nhị từng động qua dao kéo, làm sao chịu được một cú đâm kia. Lập tức, sống mũi bị lệch, phần độn ở cằm liền chạy vị trí.

Gã bưng lấy nửa khuôn mặt của mình, ánh mắt trở nên đáng sợ.

Lúc này, ngoài cửa có ba vệ sĩ xông vào.

Vừa đến đã bày tư thế công kích.

Doãn Tiểu Dao lạnh lạnh đẩy Lam Nhị ra, tay phải vòng về sau lưng kéo một cái.

Miếng vải lỏng ra.

Lại một cú ném xoay vòng.

Đào Dao bị tung lên giữa không trung.

Một tay Doãn Tiểu Dao bắt lấy, chậm rãi xoay mình, chẳng thèm nhìn ba tên vệ sĩ.

Đào Dao, ra khỏi vỏ.

Dao là chúa, còn kiếm là vua của trăm loại binh khí. Kiếm tạo thế đẹp, còn đao thì như mãnh hổ, thiên hướng cương nghị.

Tuy rằng Doãn Tiểu Dao đi theo đường kỹ xảo, nhưng cô lại am hiểu đờn đao hơn.

Vệ sĩ của Lam Nhị đều là những tay lão luyện. Nhưng khi cận chiến bằng tay không, bọn họ đều không linh hoạt nhanh nhẹn bằng Doãn Tiểu Dao.

Năm đó khi Lam Nhị quen biết cô, liền biết cô là người luyện võ.

Tính cách thì, ngơ ngốc vô cùng. Nhưng không thuộc kiểu dễ lừa gạt.

Nhưng sao lại bị Lam Diệm bẻ cong thế này?

Lam Nhị nghĩ không ra, tại sao mình lại có loại tâm trạng đố kỵ thêm muốn căm ghét đối với Lam Diệm.

Lam Diệm không gia thế hiển hách, không núi vàng núi bạc, không quyền thế địa vị. Lam Diệm chẳng có gì cả!

Mà Lam Nhị già, đại phú đại quý. Thậm chí là cùng họ Lam tên Diệm.

Lúc ra đời, Lam Nhị không được đặt tên là Lam Diệm.

Lúc đó Lam thị rất thích tìm những chữ hiếm gặp, Lam Đại tên là Lam Úc, Lam Nhị tên là Lam Dương. Chữ "Dương" này, còn hiếm gặp hơn cả chữ "Úc". Chẳng bao nhiêu người có thể chuẩn xác đọc ra được cái tên của Lam Dương. Một ngày nào đó, mẹ của Lam Nhị nghe ngóng được linh cảm Hỏa Diệm Sơn trong Tây Du Ký của Trịnh tiểu thư, thế là bà thương lượng với Lam thị, đổi tên cho Lam Nhị.

Lúc mẹ của Lam Nhị nói về việc này với Trịnh tiểu thư, bảo là thật trùng hợp.

Trịnh tiểu thư và Lam Diệm cũng cảm thấy trùng hợp.

Lam Nhị nhìn ba người vệ sĩ dần dần đấu không lại Doãn Tiểu Dao.

Trong công ty, vệ sĩ không được phép mang súng theo. Cho nên, trận đánh này, đám vệ sĩ thua chắc.

Sau khi đám vệ sĩ thua, thì sẽ tới phiên Lam Nhị.

Một cú đá xoáy của Doãn Tiểu Dao, Lam Nhị ngã vào góc tường. Gã cảm thấy vật độn của mình dường như đã đâm xuyên qua làn da, lệch đến chỗ nào cũng không biết. Gã âm trầm nói, "Doãn Tiểu Dao, đừng có lấy trứng chọi đá."

"Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn." Doãn Tiểu Dao tra Đào Dao vào vỏ, sau rút liếc mắt nhìn cái cầm đỏ màu máu của gã, lạnh lạnh ném lại một câu, "Anh tự thu xếp ổn thỏa đi."

--

Doãn Tiểu Dao không tìm thấy Lam Diệm.

Ngay cả Thẩm Tiệp cũng không chút manh mối, chứ đừng nói đến Doãn Tiểu Dao ở Thương Thành chưa được bao lâu.

Doãn Tiểu Dao bắt đầu có chút mù mịt, sau đó thì cô nhớ lại những ngày tháng của mình và Lam Diệm, những con phố mà cô và Lam Diệm đã từng cùng nhau đi qua.

Lúc đi ngang qua một cửa kính bày hàng, cô dừng chân bước, nhìn bóng mình phản chiếu trong đó.

Hơn một tháng trước, bên cạnh cô luôn có một người đứng cạnh.

Mà nay chỉ còn lại cô một mình lẻ bóng.

Không còn bóng dáng của cái người cao gầy kia bầu bạn, cũng không thể nghe được có người nói cô là đứa đàn.

Trong lòng Doãn Tiểu Dao thầm phác họa một bóng hình bên cạnh.

Hắn cao hơn cô chừng nửa cái đầu, gầy còm thấy xương. Rất nhiều khi sẽ cười rất rạng rỡ, trong đôi mắt nhoáng lên ánh xanh lam.

Lúc này, có một bóng người nhích lại gần.

Doãn Tiểu Dao quay đầu lại.

Chỉ là một người qua đường. Anh ta quái lạ nhìn cô đứng trước cửa kính.

Doãn Tiểu Dao rũ mắt xoay người rời đi.

Khoảnh khắc mới vừa này, cô xiết bao hy vọng rằng Lam Diệm xuất hiện.

Hắn sẽ treo nợ cười quen thuộc, nói với cô rằng, "Đao thị vệ, tôi trở về rồi."

Sau đó, câu của cô, "Tứ Lang, anh đã trở về." Mãi không có cơ hội được thốt ra.

Doãn Tiểu Dao ở lại Thương Thành bốn ngày.

Sau đó thì đi Hâm Thành.

Cô dựa vào trí nhớ, một mình đi đi lại lại trên con phố mà cô đã cùng Lam Diệm đi qua.

Cuối cùng, là khu vui chơi.

Vẫn là tàu lượn cao tốc kia.

Vẫn là chỗ ngồi đó.

Lúc mất trọng khi tàu lộn ngược, Doãn Tiểu Dao mở mắt ra, nhìn bầu trời xám mờ mịt.

Cô cảm thấy, ngay cả mây trắng cũng nhuộm sắc tro nhòe.

Tàu lượn lao nhanh xuống.

Một giọt nước bay qua khóe mắt cô.

"Tứ Lang, em nhớ anh quá."

(1) Raw [止戈为武], Hán Việt: chỉ qua vi võ; "chỉ qua" ở đây nghĩa là dừng gươm đao, dừng đánh nhau, dừng chiến tranh. Đồng thời cũng chơi chữ, "chỉ" và "qua" ghép lại thành chữ "võ" .

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 56

***

Doãn Tiểu Dao tấn Lam Nhị đến là sướng tay, nhưng một tháng sau, tập đoàn Lam thị lật ngược hợp đồng giao hẹn trước kia, lấy một phương án hoạch định tối đại hóa kinh doanh để khiến cho trấn Tây Tinh lâm vào hỗn loạn của việc di dời.

Ngày trước trưng thu đất là để cho hạng mục du lịch, bởi thế trong phương án quy hoạch, các công trình kiến trúc được bảo lưu thích đáng. Trấn Tây Tinh tuy nói là khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng nhìn từ góc độ du lịch, thì nơi này là thắng địa của kiến trúc cổ xưa, sơn thanh thủy tú, không khí tươi mát.

Phương án mới, là một chuỗi khách sạn nghỉ dưỡng hiện đại. Ngoại trừ mấy tòa kiến trúc cổ ở khu phố phía tây được bảo tồn nguyên vẹn, còn lại, đều phải dỡ bỏ để xây mới hạng mục kinh doanh.

Dân trong thôn tất nhiên không chịu.

Thế là lại một trận ầm ỹ.

Người phụ trách bên Lam thị qua đàm phán mấy lần, nhưng đều không vui mà bỏ về.

Sau đó Lam thị cho một số tiền bồi thường kếch xù, đồng thời hứa hẹn xây dựng thêm khu nhà tái định cư ở khu vực sầm uất của trấn Tây Tinh.

Những biện pháp này, dẹp yên được phân nửa thôn dân.

Còn nửa còn lại, thì không dễ nói chuyện như thế.

Mà Hoàn Quán thuộc số đó. Tiền bồi thường bao nhiêu là thứ yếu. Ai nấy trong Doãn gia đều xem tiền tài như rác rưởi.

Diện tích của Hoàn Quán mấy nghìn mét vuông, bao gồm ruộng đất, vườn trái cây, nhà ở, cùng với cái gò núi nhỏ phía sau. Nếu bán mảnh đất này đi, vậy trên trên dưới dưới mấy chục nhân khẩu dọn đến đâu đây. Hơn nữa, căn nhà tổ này, là năm đó khi thăng tiến trên quan trường nên tổ tiên Doãn thị xây dựng nên, Doãn gia gia nói dù thế nào cũng sẽ không bán.

Sự việc kéo dài vài tháng, trong thôn vẫn còn chừng hai mươi hộ gia đình kiên trì không buông.

Doãn phụ cá tính nghiêm túc, đi nói chuyện với tất cả các hộ.

Thế nên, tiến độ hạng mục của Lam thị bị tắc tại đây.

Từ mùa hạ chuyển qua mùa xuân.

Lam Diễm đã biến mất gần nửa năm trời.

Doãn Tiểu Dao vẫn chưa từng từ bỏ tìm kiếm.

Thâm Tiệp cũng vậy.

Chỉ là, biệt vô âm tín.

Kết quả xấu nhất kia, hai người đều không muốn nghĩ đến.

Thâm Tiệp đến qua trấn Tây Tinh ba lần. Anh không biết làm cơm, cho nên già trẻ trong Hoàn Quán bày tỏ không đồng ý chuyện hôn sự giữa anh và Doãn Tiểu Dao.

Dù sao thì, sau bữa cơm sơn hào hải vị của Lam Diệm, Hoàn Quán lại khôi phục cuộc sống nhìn sắc mặt của sư phụ nấu bếp mà hành sự. Mọi người đều rất nhớ Lam Diệm.

Đương nhiên, Thẩm Tiệp vốn cũng không phải đến để bàn hôn sự, anh chỉ vì việc tìm Lam Diệm mà đến tìm Doãn Tiểu Dao để trao đổi.

Trong nửa năm này, sau cái chết của Tiêu Đông Khang, đường dây trong thôn nội thành của thành phố S đã đứt.

Tiêu Đông Khang do tiêm thuốc phiện vào tĩnh mạch, đột tử ngay tại chỗ. Ba ngày sau khi chết mới được phát hiện. Theo miêu tả của hàng xóm, tình trạng chết của Tiêu Đông Khang vô cùng thê thảm, hai mắt lồi ra, tư thế vẹo vẹo.

Phòng khám ở Thương Thành bị đóng cửa, Lý Hiếu Quý bị bắt.

Lam Úc đang lẩn trốn.

Thẩm Tiệp cho rằng, Lam Diệm mất tích có liên quan đến Lam Úc. Nhưng cái giả thiết này đi kèm với phỏng đoán có liên quan đến việc Lam Diệm liệu còn sống hay không. Nếu như thật sự do Lam Úc ra tay, vậy thì hẳn là Lam Diệm đã không còn tồn tại trên đời.

Cho nên, Thẩm Tiệp hy vọng Lam Diệm chỉ là nổi hứng ra ngoài du ngoạn một chuyến.

Mặc dù đây là chuyện viễn vông.

Doãn Tiểu Dao tin chắc rằng Lam Diệm vẫn còn sống, "Tứ Lang nói anh ấy sẽ trở về, anh ấy sẽ không lừa tôi."

Đây là lý do khiến cô khẳng khẳng một mực.

Tương đương với không có lý do gì cả.

Thẩm Tiệp chỉ có thể than thầm, để cho cô có một ý niệm cũng tốt.

Doãn Tiểu Dao thường hay ra ngoài, nơi nào có tin tức truy bắt ma túy thì cô đến nơi đó.

Ngẫu nhiên, lúc cô đang dạo chơi trong thành phố S thì tóm được một nhóm buôn thuốc phiện quy mô nhỏ.

Trong đó có một phụ nữ mang thuốc phiện theo người, thị lực có vấn đề.

Sau khi điều tra, cảnh sát tra ra được do cô ta dùng thuốc phiện có pha tạp thuốc ký ninh quá lượng nên đánh mất thị lực.

(Thuốc ký ninh: còn gọi là thuốc sốt rét, dây thần thông, bảo cự hành...)

Thẩm Tiệp nói, lúc người phụ nữ đó nói đến mắt của mình liền mắng chửi đám buôn thuốc phiện bất lương. Dường như cô ta đã hoàn toàn quên mất, tội mà cô ta phạm vào sẽ khiến cho rất nhiều rất nhiều người nối gót theo mình. Người nghiện thuốc, đã đánh mất lương tri từ sớm.

Doãn Tiểu Dao nghe thế, không lên tiếng.

Cô nghĩ, mặc cho Lam Diệm trở thành thế nào, cho dù hãn có tàn khuyết, chỉ cần linh hồn của hãn vẫn là Tứ Lang đó, cô sẽ luôn bên hãn.

--

Sau vụ án này, Doãn Tiểu Dao trở về Hoàn Quán.

Một thời gian dài, cô không đi đâu nữa.

Ngũ, Lục sư đệ lo lắng vô cùng, "Liệu sư tỷ có biến thành hòn vọng phu không vậy?"

Đại sư huynh, "Không đâu."

Nhị sư huynh, "..."

Tam sư huynh, "Đợi tại hạ tấu một khúc đàn, quét đi nỗi ưu phiền của muội ấy."

Ngũ, Lục sư đệ lập tức chạy mất, "Tam sư huynh, huynh đợi tụi đệ chạy đi rồi hẳn quét."

Doãn gia gia lục hết rương tủ, tìm ra được bộ thư tịch huyền học, sau khi nghiên cứu ba ngày, ông bắt đầu bói xem vị trí của Lam Diệm.

Ngũ, Lục sư đệ đầy lòng mong đợi.

Quẻ thứ nhất, Doãn gia gia "Ừm" một tiếng thật dài, "Ở hướng Nam."

"Hướng Nam!" Ngũ, Lục sư đệ lặp lại.

Quẻ thứ hai, Doãn gia gia hơi nhíu mày, "Ở... hướng Đông Nam."

"Hướng Đông Nam!"

Quẻ thứ ba, giữa đôi mày của Doãn gia gia đã nhíu lại thành rãnh, "Sao lại chạy đến hướng Bắc rồi."

"Sư gia gia, vậy là người không chính xác ấy nhỉ." Ngũ sư đệ rất nghi ngờ.

Lục sư đệ gật đầu, "Bói nữa thì sẽ ra hướng Tây Bắc."

Doãn gia gia gấp quyển sách cổ về huyền học lại, dạy dỗ Ngũ, Lục sư đệ, "Phong kiến mê tín không thể chấp nhận được."

Doãn Tiểu Dao ở lại Hoàn Quán hơn nửa tháng, bề ngoài trông rất bình thường. Mỗi ngày dậy sớm luyện công, cùng các sư huynh đàm luận võ học cũng chỉ thấy đủ là ngưng. Mỗi bữa ăn ba chén cơm lớn.

Đây đều là cuộc sống trước kia của cô. Không gì thay đổi.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều hiểu, cô nhớ Lam Diệm.

Họ không khuyên cô cái gì mà nơi nào mà chẳng có cỏ thơm.

Dù sao cũng là một anh chàng yêu đơn phương biết làm cơm, quá sức quý báu. Bao nhiêu cỏ thơm cũng bì không lại.

--

Giữa tháng tư, một nhóm học giả đến trấn Tây Tinh, thôn Tây Tinh.

Người lớn tuổi tóc tai bạc phơ, còn lại có trung niên, thanh niên.

Bọn họ tỏ ra rất có hứng thú với kiến trúc cổ của thôn Tây Tinh, một phiến đá khắc chữ gập trên đường, bọn họ sẽ ngồi xõm xuống chụp hình, nghiên cứu cả nửa ngày trời. Lúc ngẩng đầu lên, mắt của mọi người đều phát sáng.

Họ ở lại nhà trọ trên trấn, mỗi ngày vừa sớm đã đến thôn Tây Tinh, khi mặt trời lặn mới rời khỏi.

Sau một tuần, bọn họ đã đi hết mấy con phố trong thôn này cả mấy lượt.

Khu phía tây của thôn có mấy khối kiến trúc cổ, kết cấu còn khá nguyên vẹn. Bọn họ đi thăm hết từng nơi, bao gồm cả Hoàn Quán.

Phòng ốc của Hoàn Quán vào đời của Doãn gia gia đã được tân trang đơn giản lại, hơn nữa tổ tiên của Doãn gia là quan lại, kết cấu và vật liệu được dùng đều rất tốt, cho nên không bị đổ nát theo dòng chảy của thời gian.

Đến cửa là một ông già, có một ông chú trung niên theo cùng.

Lúc đó, Doãn gia gia, Doãn phụ cùng Doãn mẫu đã ra sau núi, Doãn nữ nữ cũng Doãn Tiểu Dao ra tiếp đãi.

Địa điểm là sảnh đón khách.

Ông già cùng ông chú trung niên xoay hết mấy vòng quanh gốc cổ thụ bên ngoài sảnh. Ông già còn suýt chút rớt nước mắt.

Doãn nữ nữ thấy thế, sinh nghi trong lòng.

Sau khi ông già ổn định lại cảm xúc, tiến vào trong sảnh. Ông ta nho nhã lễ độ, đưa tờ danh thiếp, "Quý quả rồi, tôi là bên Công ty Trách nhiệm hữu hạn Thiết kế Quy hoạch thành phố Chiết Cảnh, họ Hoàng tên Quý."

Doãn nữ nữ nhận lấy, không lạnh không nhạt, "Có chuyện gì không?" Chớ trách bà không được hòa nhã, nghe đến cái tên của công ty này thì bà liền liên tưởng đến chuyện di dời dỡ bỏ.

Ông già không phật ý với thái độ của Doãn nữ nữ, ông vẫn rất lễ độ, "Tôi nghe nói thôn Tây Tỉnh phải phá dỡ để xây khách sạn kinh doanh, muốn đến nghe thử suy nghĩ của mọi người."

"Suy nghĩ của chúng tôi quan trọng không?" Doãn nữ nữ nhàn nhạt.

Ông già mỉm cười, "Đô thị, vừa là thực thể của nghiên cứu khảo cổ, lại là tự chủ kết cấu. Nghiên cứu đô thị hiện nay, đa số đều đắm chìm trong đặc thù công nghệ thời đại, mà chối bỏ đi văn hóa của kiến trúc cổ truyền lại."

Vừa nói, ông vừa nhìn về phía những hoa những chim chạm khắc trên cột gỗ, than một tiếng, "Kiến trúc là môn nghệ thuật đấy."

Ông ta lại nhìn về phía gốc cây đại thụ che trời ở ngoài cửa, "Tư tưởng của những vật lâu bền này, đều là lăng động của văn hóa và thời gian cả."

Doãn nãi nãi và Doãn Tiểu Dao đều không tiếp lời, là bởi vì nghe không hiểu.

Ông già hoàn hồn, nói, "Người kinh doanh địa ốc bây giờ đều nhìn về lợi ích, làm thế nào hiểu được những vật chứng lịch sử chứ."

Doãn nãi nãi quả đã nghe ra được manh mối, ông già này không cùng một phe với Lam thị.

Ông già quả thật không phải. Ông nổi danh là người bảo thủ, một ông giáo sư già đam mê cuồng nhiệt kiến trúc đô thị. Tên công ty của ông có tên là Chiết Cảnh bởi vì trong kiến trúc học đô thị, cái từ "hoàn cảnh" phần lớn là chướng ngại của việc nghiên cứu.

(Chiết Cảnh [折境] chữ chiết có nghĩa là bẻ gãy, làm gãy.)

Ông trình bày mục đích mình đến trấn Tây Tinh là để ngăn cản việc phá bỏ di dời thôn Tây Tinh. "Mấy tháng trước tôi ở Tây Ban Nha, tiết xuân năm nay mới trở về, nghe được chuyện của trấn Tây Tinh."

Chuyện này vốn không liên quan đến Giáo sư Hoàng, nhưng ông có một bầu nhiệt huyết, cộng thêm bị một người kích động.

Nói đến người này, Giáo sư Hoàng hơi tỏ ra xúc động, "Chính là bởi vì có mấy thương nhân tự tư tự lợi nên mới có nhiều kiến trúc trăm năm bị dỡ bỏ, bị đem bán như thế. Bọn họ tưởng rằng phá đi rồi phông theo xây lại một thứ tương tự thì chính là bảo vệ văn vật đấy chắc?"

Doãn Tiểu Dao nghĩ đến tác phong của tập đoàn Lam thị, cô hoàn toàn tán đồng với "tự tư tự lợi" mà Giáo sư Hoàng vừa nói.

Giáo sư Hoàng nhuận khí, "Tôi nhất định sẽ bảo vệ kiến trúc cổ trong thôn mọi người, phong cách Mãn Thanh chân chính này, nếu như phá bỏ đi thì sẽ không thể tìm lại được nữa."

Doãn nãi nãi nói lời cảm ơn.

Doãn Tiểu Dao cũng cảm ơn theo.

Giáo sư Hoàng hỏi một chút về tình hình phòng ốc trong Hoàn Quán, sau đó nói, "Tôi cũng đại khái có hướng nghĩ rồi, khoảng thời gian này mọi người vất vả rồi, kiên trì thêm chút nữa."

"Sẽ kiên trì đến cùng." Doãn nãi nãi cười, "Dự định xấu nhất chính là đánh một trận."

"Tôi nhất định dốc hết toàn lực giúp mọi người, không để cho cái đám thương nhân tự tư tự lợi được như ý." Giáo sư Hoàng nghĩ đến người đó mà vẫn còn tức giận.

Tết năm nay đến rất trễ, vào hạ tuần tháng hai. Sau tết, Giáo sư Hoàng trở về viện thiết kế. Viện thiết kế này là tâm huyết cả đời của ông, tuy bây giờ ông không cần phải xem qua tất cả mọi chuyện, những vẫn luôn nghĩ đến nó.

Vừa qua tiết Nguyên Tiêu, có một người đến viện thiết kế.

Lúc cô bé tiếp tân đến thông báo cho Giáo sư Hoàng, nụ cười tràn đầy trên mặt.

Giáo sư Hoàng còn tưởng là khách quý.

Kết quả vừa gặp, đối phương chính là một người vô cùng xấu xí.

Mà lúc này cô bé tiếp tân cười vui như vậy, là bởi vì đối phương có vẻ ngoài đẹp trai.

Đẹp hay không đẹp trai, Giáo sư Hoàng không cách nào nhận xét, ông cảm nhận được, chỉ là đối phương rất ngạo mạn.

Bước vào phòng họp, đối phương cũng không gỡ kính mát ra, chào hỏi cũng chỉ gật đầu lấy lệ, hơn nữa cũng không tự giới thiệu mình.

Nếu như những thái độ này chỉ là khúc dạo đầu, vậy những lời đối thoại tiếp theo, Giáo sư Hoàng liền rất ráo cho đối phương vào danh sách đen.

Gã kính râm móc ra một điếu thuốc, thuận thực châm lửa, không chút khách sáo mà nhả ra một chuỗi khói, "Có một hạng mục lớn, không biết Giáo sư Hoàng có hứng thú không?" Giọng điệu cực vô lễ.

Giáo sư Hoàng nén giọng nói, "Hạng mục gì?"

"Thôn Tây Tinh, trấn Tây Tinh, nghe qua chưa?" Chưa đợi Giáo sư Hoàng trả lời, gã kính râm đã nhếch khóe miệng, cười ngả ngớn, "Chưa từng nghe qua cũng bình thường, cái hốc núi hoang vu hẻo lánh, nhưng mà phát triển du lịch thì cũng được."

Giáo sư Hoàng cứng mặt.

Gã kính râm hít một hơi thuốc rồi nhả ra, nói với giọng chê bai, "Chỉ là mấy cái nhà cũ đó nát quá, cũng mấy trăm năm rồi, gạch nứt gói vỡ cả."

Giáo sư Hoàng nghe ra manh mối, có chút tức giận.

"Cái thôn đó hiện nay đang bàn chuyện phá bỏ di dời, tạm thời quyết định kế hoạch là sau khi phá đi sẽ xây mới mấy kiến trúc cổ, làm chút mảnh lời quảng bá kinh doanh." Gã cười mỉa mai, "Ông biết không, du khách thích tham gia náo nhiệt thế đấy."

Giáo sư Hoàng hoàn toàn đen mặt.

Gã kính râm tiếp tục nói, "Nghe nói Giáo sư Hoàng nghiên cứu rất nhiều về kiến trúc cổ, bản thiết kế xây dựng lại này, muốn mời quý công ty cân nhắc một chút."

"Thôn Tây Tinh, trấn Tây Tinh?" Giáo sư Hoàng nhớ ra nơi này, "Là cái thôn của thời kỳ Mãn Thanh?"

"Ai biết thời Đường hay thời Thanh chứ, dù sao cũng phải dỡ rồi." Gã kính râm dựa vào sofa, "Thế nào? Diện tích của thôn lớn như vậy, phí thiết kế cao lắm đấy."

Giáo sư Hoàng giận dữ đứng dậy, "Hạng mục này tôi không có hứng thú."

Gã kính râm bẻ gãy điếu thuốc, đứng dậy theo, "Vậy thì thật đáng tiếc."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 57

***

Cuối tháng tư, Giáo sư Hoàng đăng một bài viết phê phán việc dỡ bỏ và bán đi các kiến trúc cổ trên báo.

Dưới ống kính của máy chụp hình đắt tiền, kiến trúc của thôn Tây Tỉnh cùng cây cổ thụ trăm năm lộ ra vẻ tang thương cô độc. Tấm hình kèm theo mấy chữ nhỏ: nhân chứng của lịch sử.

Những tấm hình này được chụp đậm phong vị xưa cổ, một nhoáng đã hấp dẫn được những người sống trong thành phố xi măng cốt thép.

Một hãng truyền thông mới có ý phóng đại mấy câu nói trong bài viết, nhằm thẳng vào những kẻ phá hoại vì lợi ích mà đen lòng, cùng những người kinh doanh địa ốc trắng trợn đào khoét đất ruộng.

Sau chiến dịch truyền thông trên các trang mạng, Lam thị trước là liên lạc với Giáo sư Hoàng, nhưng không kết quả.

Sau này hướng đi của dư luận càng ngày càng lệch, Lam thị duy nhất chỉ có thể ra giải thích.

Ai ngờ ngược lại lại khích lên cơn căm phẫn của cư dân mạng, những chủ đề chống lại Lam thị tuôn trào.

Trực thuộc Lam thị có siêu thị, công ty tài chính cùng bất động sản.

Kết quả, doanh số bán của siêu thị tụt dốc trên diện rộng. Công ty tài chính bị khách hàng vạch trần những tuyên bố giả dối. Tập thể chủ căn hộ của một tòa nhà nào đó của Lam thị gây sự, kháng nghị tai họa ngầm từ việc phòng cháy chữa cháy của tiểu khu.

Lam thị cử đại diện quan hệ công chúng ra nói lời xin lỗi, đồng thời bày tỏ sẽ nghiêm túc nghiên cứu hạng mục thôn Tây Tĩnh.

Nửa tháng sau, sóng gió dần lắng.

Lúc này, gã kính râm lại đến tìm Giáo sư Hoàng.

Giáo sư Hoàng lánh đi không gặp.

Gã kính râm lạnh lạnh ném lại một câu, "Đừng có rượu mời không uống đi uống rượu phạt."

Giáo sư Hoàng nghe cô bé tiếp tân thuật lại xong, vỗ bàn thật mạnh, "Làm gì có cái lý đó!"

Hạ tuần tháng năm, Lam thị mời một công ty thiết kế nước ngoài nào đó thiết kế một phương án vừa có thể bảo vệ kiến trúc cổ ở trấn Tây Tĩnh, vừa có thể phát triển kinh tế du lịch.

Nhiều thôn dân vẫn không đồng ý.

Phương án đã được sửa qua mấy lần, 95% dân thôn đã thỏa hiệp.

Hoành Quán chậm chạp chưa gật đầu.

Kỳ lạ là, tuy rằng đám người bên Hoành Quán chẳng biết mô tê gì, nhưng tất cả mọi chuyện đều đi theo hướng có lợi nhất với Hoành Quán.

Phía tây Hoành Quán có một mảnh đất trống rộng lớn, căn nhà nhỏ ở hai bên tương đối cũ, thường ngày dùng để chứa đồ tạp nham. Trong phương

án tiết kế, một tòa khách sạn chiếm hết một phần hai diện tích khoảnh đất trống phía tây. Ngoại trừ nơi này và một góc ruộng rau phía đông bắc, những phần khác toàn bộ đều được bảo lưu.

Sau khi biết được, cả đám người trong Hoành Quán đã nghiên cứu rất lâu.

Ngũ, Lục sư đệ chen đầu vào, nhìn bản kế hoạch mà chẳng hiểu gì, hỏi, "Sư gia gia, chúng ta không cần đánh một trận với đám con buôn háms lợi đen lòng đó nữa sao?"

Doãn gia gia cầm lấy bản kế hoạch, trái ngó một chút, phải xem một hồi, "Ta đã chuẩn bị xong chiến bào của mình rồi, không đánh rất đáng tiếc."

Doãn nãi nãi cười, "Lâu rồi tôi không được thấy dáng vẻ ông mặc chiến bào."

"Hí." Doãn gia gia cười đắc ý, "Phong thái năm xưa không giảm."

Ngũ sư đệ nói, "Vì lời mở màn trước khi đánh nhau mà Đại sư huynh và Tam sư huynh vẫn luôn luyện tập đấy ạ."

Lục sư đệ gật đầu, "Nhưng hai huynh ấy vẫn không ngầu bằng Nhị sư huynh."

Cứ như thế, cái đám người được hời to này, căn bản nhìn không hiểu được bản vẽ thiết kế kia.

Sau này được bác quét rác nhắc nhở, bọn họ mới hiểu rõ tình hình.

Phía tây và phía đông bắc của Hoành Quán được trưng thu, Lam thị đền bù xây dựng khách sạn.

Hai mảnh đất đó không thường dùng đến, đổi một tòa nhà nhỏ, thế còn thực tế một chút. Hơn nữa sau khi thôn Tây Tinh phát triển du lịch, khách

sạn là một món làm ăn không tệ.

Thế là, Hoàn Quán vui vẻ rồi. Sự phụ bếp ăn cũng vui, chiêm hết sáu thùng cơm chiêm lớn.

Sau khi sự việc kết thúc, truyền thông đến trấn Tây Tinh sắn tin. Trên báo, hình tượng doanh nghiệp bị xấu đi trước đó của Lam thị được lấy lại.

Mọi người đều vui vẻ.

--

Dưới gốc cây lớn bên ngoài một tiệm cà phê có bày bốn cái bàn nhỏ.

Hai bàn không, một bàn có hai nữ sinh ngồi.

Một góc khác, thì là một người đàn ông đeo kính râm, ngồi trên một băng ghế nhỏ. Trên bàn một ly cà phê, một máy vi tính.

Hắn đang lướt tin tức.

Đó là bài báo truyền thông phỏng vấn thôn dân trấn Tây Tinh.

Hắn đọc hết nội dung bài báo một lượt, sau đó sự chú ý tập trung vào bức ảnh kia.

Trên bức ảnh, ông chú thôn dân cười rất rạng rỡ. Phía sau là bóng lưng của những thôn dân khác.

Phía trên góc phải của bức hình, có bóng lưng của một người qua đường.

Gã kính râm phóng lớn bức hình, lớn nữa, sau đó nhìn chăm chăm vào bóng hình đó.

Tóc ngắn, cao gầy.

Đứa đàn đó cũng không thay đổi gì cả sao. Không biết có ăn no hay không.

Chất lượng bức ảnh rất mờ, thế nhưng gã kính râm nhìn rất lâu.

Phụ vụ Giáp của tiệm cà phê ở bên cạnh thỉnh thoảng lại liếc qua phía này.

Gã trai kính râm này rất thích đến tiệm cà phê này, sau tết năm nay bắt đầu thường xuyên đến. Mỗi lần đều là một ly cà phê đen, sau đó ngồi ở kia vọc máy tính.

Đường nét của hắn rất đẹp. Luôn luôn mang kính râm, kính râm các loại kiểu dáng.

Vóc người cao ngất rảnh rỗi, ăn vận đều tuyền màu tối.

Khí chất vô cùng âm u lạnh lẽo.

Chưa ai nhìn thấy mắt của hắn. Đám nữ sinh dùng luận điệu của tiểu thuyết ngôn tình, hình dung đôi mắt phía sau cặp kính râm là bạc tình lạnh nhạt cỡ nào. Bọn họ thậm chí còn hư cấu cho hắn ta bối cảnh của một nam chính ngôn tình, một chủ tịch tập đoàn đa quốc gia, hoặc là một sát thủ của tổ chức bí mật.

Tóm lại, gã trai kính râm này thỏa mãn ảo tưởng của các nhân viên tiệm cà phê về một nam chính ngôn tình.

Nếu đã là nam chính ngôn tình, thì nhất định có nữ chính.

Mấy cô gái trong tiệm cà phê đã đoán cả mấy phiên bản.

1, Hắn ta còn chưa quen biết nữ chính.

2, Nữ chính đã bỏ trốn cùng nam phụ.

3, Hãn và nữ chính đã chia tay.

Trong giả thiết của tất cả phiên bản đều có chung một điểm, đó chính là: hãn độc thân. Cũng tức là, tất cả cô gái đều có cơ hội làm nữ chính.

Nhưng hãn rất lạnh nhạt.

Các cô gái rất thất vọng.

Phục vụ Giáp nhìn thấy gã trai kính râm nhìn màn hình máy tính chăm chăm, không chút cử động đã rất lâu. Cô bưng bình nước chanh lên, mỉm cười đi đến trước mặt hãn, "Anh ơi, có cần thêm nước không?" Cô nhân cơ hội liếc nhìn màn hình máy tính. Đó là một mẫu tin nhỏ.

Gã kính râm xoay đầu qua nhìn cô một thoáng, không nói gì.

Phục vụ Giáp dường như cảm nhận được, có một trận hàn ý xuyên qua tròng kính truyền đến.

Gã kính râm thu máy tính lại, đặt tiền cà phê lên bàn, không nói một lời, xoay người bỏ đi.

--

Xe đến lưng chừng núi.

Xuyên qua đường rộng râm bóng cây, dừng trước một cánh cửa sắt.

Trước cửa sắt có hai tên canh gác lú đầu ra dòm.

Gã kính râm hạ cửa kính xe xuống.

Cửa sắt mở ra.

Cửa xe nâng lên.

Gã kính râu gào rít phóng xe đi.

Canh gác Ất nhổ bãi nước bọt, nói, "Cái thằng rùa rụt đầu, cáo mượn oai hùm."

Canh gác Giáp ghen ghét nói, "Dù sao nó cũng chẳng sống được bao lâu nữa."

Xe của gã kính râu dừng trước cửa biệt thự. Chiếc xe thẳng gấp phát ra âm thanh chối tai.

Hắn xuống xe, đi vào trong.

Lúc này, bên trong có người bước ra.

Người đó vẻ ngoài tuấn đật, vóc người cao lớn, khí thế ngạo mạn. Gã thấy gã trai kính râu, đôi mắt hẹp dài nhoáng qua ánh tàn độc, "Ở trong này sống như một con chó, ra ngoài lại khá là quang vinh vẻ vang nhỉ."

Gã kính râu cười, "Nói ra thì, tôi chưa từng thấy lệnh truy nã nào bá như của anh đấy."

Trong mắt tội phạm bị truy nã Lam Úc xẹt qua sát ý, "Đợi khi tao giải quyết xong ông chú và thằng em thân yêu, người tiếp theo sẽ đến lượt mày."

Gã kính râu cười mà không nói.

"Lam Diệm, tao nhất định sẽ." Lam Úc tiến gần gã kính râu, thấp giọng nói bên tai hắn, "Tao nhất định sẽ giết chết mày."

Lam Diệm tháo kính râu xuống, cong khóe miệng xinh đẹp lên, "Mỗi mắt mong chờ."

Con người của hắn tuyền sắc lam.

Nụ cười trên mặt, và ánh lạnh trong mắt, hình thành sự đối lập rõ rệt.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 58

***

Doãn gia gia nói, chuyện của Hoàn Quán, Giáo sư Hoàng đã giúp đỡ rất nhiều, phải dâng hoàng tạ ơn một phen. Thế là phái Doãn Tiểu Dao ra ngoài tặng quà cảm ơn.

Đây chẳng qua chỉ là cái cớ. Ý muốn thật sự của Doãn gia gia là để Doãn Tiểu Dao ra ngoài giải khuây, nếu không cứ ở miết trong nhà thế này thì sẽ lên mốc mọt.

Doãn Tiểu Dao không dị nghị gì. Thu dọn xong hành lý, dự định ngày hôm sau sẽ rời nhà.

Ai ngờ, Giáo sư Hoàng đã đích thân đến cửa. Mục đích đến đây của ông chuyển này, là muốn ở trấn Tây Tinh này chụp hình cho một buổi triển lãm về chủ đề lịch sử. Thời gian chụp hình đại khái là hơn một tuần.

Đến có ba người. Ngoài Giáo sư Hoàng, còn có một nam một nữ.

Doãn gia gia nhiệt tình mời ba người họ ở lại Hoàn Quán.

Ba người Giáo sư Hoàng ban ngày ra ngoài chụp hình, ban đêm trở về nghỉ ngơi.

Một tối khi ăn cơm, Giáo sư Hoàng nói đến nguyên do mình biết về thôn Tây Tinh. "Tôi đã nghe đến thôn của mọi người từ sớm rồi, nhưng ấn tượng

không sâu. Nơi này giao thông bất tiện, phong cảnh tươi đẹp thế này đều bị phong kín lại."

Nói đến chuyện lúc đầu tham gia vào việc này, tất nhiên không thể tránh khỏi gã kính râm.

Giáo sư Hoàng chỉ cần vừa nghĩ đến người đó thì đã không che giấu được cơn giận, "Chẳng biết là vai vế gì trong tập đoàn Lam thị, vừa đến là đã tỏ thái độ ngạo mạn, xem kiến trúc cổ trăm năm chẳng ra cái đình gì, cứ ra rả đòi dỡ dỡ dỡ. Dỡ cái đầu của hần!"

"Dỡ cái đầu của hần!" Ngũ, Lục sư đệ phụ họa vang dội.

Nữ kiến trúc sư đi cùng Giáo sư Hoàng ở bên cạnh muốn nói lại thôi.

Giáo sư Hoàng tiếp tục nói, "Sau này tôi đọc tin tức về tập đoàn Lam thị, thẳng oắt khinh người đó cũng chẳng hề xuất hiện."

Nữ kiến trúc sư nhin không được nữa, nói tiếp, "Anh ta là tổng giám đốc của Lam thị."

Vừa nghe thấy từ này, Doãn Tiểu Dao liền nắm chặt tay lại. Chỉ cần hình dáng của Lam Nhị thoáng qua óc cô, cô liền muốn đánh gã.

Lần trước sau khi bị đánh một trận, gã không xuất hiện nữa, ngay cả phỏng vấn trên tivi cũng không lên. Mà giờ nghe được lời của Giáo sư Hoàng, đối với chuyện phá bỏ di dời, Lam Nhị hình như đích thân làm hết.

"Sao em biết?" Giáo sư Hoàng trừng mắt.

Nữ kiến trúc sư cười ngượng ngùng, "Lúc trước em thấy anh ta trên tivi."

Giáo sư Hoàng nhú mày, "Cái người đến kia, mang kính râm đen như vậy mà em cũng nhận ra?"

"Đẹp trai mà... Thì ấn tượng sâu hơn chút..." Nữ kiến trúc sư nhìn mặt thầy mình đen dần, càng nói càng lí nhí.

"Mấy cô gái trẻ bây giờ, một người hai người đều nói cái gì mà mặt đẹp tức là chính nghĩa, thật là ấu tả. Thầy về phòng nghỉ trước đây." Giáo sư Hoàng nói xong xoay người liền bỏ đi.

Nam kiến trúc sư nhìn theo bóng lưng của Giáo sư Hoàng, hơi trách cứ nói, "Em cũng không phải không biết thầy mình ghét mấy người tốt mã dè cùi à."

Nữ kiến trúc sư lập tức xin lỗi, "Em sai rồi."

Nam kiến trúc sư nhớ đến chuyện bát quái của Lam thị, thấp giọng nói, "Tôi nghe nói tổng giám đốc kia của Lam thị đã từng phẫu thuật thẩm mỹ."

"Đúng thế." Lần đầu tiên, người vẫn luôn im lặng này giờ là Doãn Tiểu Dao lên tiếng.

Nam kiến trúc sư ngạc nhiên, "Em biết á?"

"Đúng thế." Gương mặt đỏ của Lam Nhị, vĩnh viễn không sánh bằng Tứ Lang của cô.

Nữ kiến trúc sư nói, "Hồi trước xem tivi, cảm thấy sống mũi của anh ta có chút kỳ quái. Nhưng mà ấy, cái hôm anh ta đeo kính râm đến công ty chúng ta, nhìn chẳng có dấu vết phẫu thuật gì cả, sống mũi thẳng tắp rất tự nhiên."

Nam kiến trúc sư không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, dứt khoát chuyển sang thảo luận chuyện khác.

Nửa tiếng sau, nữ kiến trúc sư đột nhiên đưa màn hình điện thoại qua cho nam kiến trúc sư, "Tổng giám đốc Lam thị không có phẫu thuật, khuôn mặt

này của anh ta thật sự vô địch." Tấm hình đó là cô tiếp tân ở chỗ Giáo sư Hoàng lên chụp lại, có chút ngược sáng, nhưng đường nét gương mặt rất khỏe mạnh.

Doãn Tiểu Dao ngược mắt nhìn sang.

Sau đó dán dính mắt.

Gương mặt đó quả thật vô địch, bởi vì đó là Tứ Lang của cô.

Doãn Tiểu Dao khẳng định, mình sẽ không lẫn lộn giữa Lam Diệm và Lam Nhị.

Đó là Tứ Lang của cô.

Cho dù kính râm có che hết hơn nửa khuôn mặt của hắn, không nhìn thấy được đôi mắt xanh thăm kia.

Đó là Tứ Lang của cô.

Người đã biến mất chín tháng lẻ chín ngày, Tứ Lang của cô.

--

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngũ, Lục sư đệ đứng cạnh hành lang, lăm bằm với nhau.

"Tấm hình trên điện thoại của chị gái lớn là anh trai đơn phương sư tỷ hả?"

"Đúng thế. Anh ấy có loại khí chất biết chiên cơm."

"Sao anh ấy không trở về làm cơm chiên cho tụi mình vậy?"

"Bởi vì chúng mình ăn nhiều quá hả?"

"Đệ đói quá."

"Ta cũng đói quá."

"Sao hôm nay sư tử không ra ngoài luyện công vậy?"

"Sư tử cũng không ra ăn sáng."

Ngũ, Lục sư đệ nhìn nhau một cái, sau đó chạy đến phòng của Doãn Tiểu Dao.

Cửa phòng hé mở một nửa.

Lục sư đệ đẩy ra.

Doãn Tiểu Dao không có trong đó.

"Sư tử?" Lục sư đệ nhảy vào trong. "Không có người."

Ngũ sư đệ trừng mắt, lập tức xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu, "Đại sư huynh, không hay rồi, sư tử bị yêu quái bắt đi rồi! Nhị sư huynh, không hay rồi, sư tử bị yêu quái bắt đi rồi!"

Lục sư đệ theo ở phía sau, la lên, "Tam sư huynh, sư tử biến thành bướm bướm bay mất rồi!"

Hoành Quán, "..."

Doãn gia gia trung khí vô cùng rống lên, "Là ta để con bé ra ngoài đó!"

--

Rạng sáng, Doãn Tiểu Dao đã khởi hành.

Từ sau khi nhìn thấy hình chụp của gã trai kính đen, cả một đêm cô không ngủ được.

Cô nhớ hẳn từng nói, hẳn sẽ bảo vệ Hoàn Quán.

Hẳn không nuốt lời.

Vậy tại sao hẳn lại không trở về?

Doãn Tiểu Dao đơn giản thu dọn hai bộ quần áo để thay đổi, đang tính đi tạm biệt với người nhà thì thấy Doãn gia gia đứng bên ngoài viện. Ông chấp tay sau lưng, ngửa đầu lên, nhìn núi xanh nơi xa.

"Chào ông nội."

Doãn gia gia quay đầu lại nhìn cô cháu gái.

Lưng cô mang Đào Dao và túi hành lý, đã nói rõ tất thảy.

Doãn gia gia nói, "Xã hội hiện đại, cầm kiếm đi khắp thiên hạ đều là nói suông cả." Dù sao thì, Đào Dao, Câu Hiến Kiếm cũng không thể qua được kiểm tra an ninh.

Doãn Tiểu Dao gật đầu, "Tứ Lang từng dạy con làm thế nào để bắt xe." Bến xe chính quy thì không thể đi được, chỉ có thể ngồi xe buýt không có bến cố định. Nếu như nhất định phải đến bến xe, vậy thì chỉ có thể ký gửi. Lần trước lúc cô và Lam Diệm ngồi xe lửa về Hoàn Quán, hẳn đã làm mẫu qua cho cô thấy.

Doãn gia gia mỉm cười, nhìn đứa cháu gái cố chấp đến mức mười con trâu cũng không kéo lại được, "Tiểu Dao, đây là lần xuất môn cuối cùng của Đào Dao và Câu Hiến Kiếm."

"Dạ vâng." Doãn Tiểu Dao đã nghe hiểu. Một đao một kiếm này, sau phải phải niêm phong lại.

Doãn phụ, Doãn mẫu bước vào viện, "Tiểu Dao, đi sớm về sớm."

"Dạ vâng." Doãn Tiểu Dao gật đầu, sau đó vượt qua Doãn gia gia, đi về phía cổng lớn.

Doãn gia gia nhìn bóng lưng của cô, cúi đầu nhìn bói trận dưới đất.

Đó là điềm đại hung.

Doãn gia gia lắc đầu, "Phong kiến mê tín không thể tin được."

Doãn mẫu lo lắng, "Phụ thân, tại sao không ngăn Tiểu Dao lại?"

"Không phá thì không xây được." Doãn gia gia đá một cục đá nhỏ, làm loạn bói trận, "Con bé đi, hung. Không đi, cũng hung."

Doãn mẫu hỏi, "Làm cách nào để phá?"

Doãn gia gia nghiêm mặt lại, "Ba phần mạng, bảy phần mệnh."

--

Doãn Tiểu Dao đến cửa hàng thuốc lá.

Đây là địa điểm tuyệt vời để chờ Thẩm Tiệp.

Một tiếng đồng hồ sau, Thẩm Tiệp xuất hiện. Anh có hơi vội vàng, "Xin lỗi, để cô đợi lâu rồi."

"Tôi thấy Tứ Lang rồi." Doãn Tiểu Dao không phí lời, vào thẳng chủ đề chính.

Thẩm Tiệp sững người trong chốc lát. "Ở đâu?"

"Trong điện thoại của người khác." Cô nói rất nghiêm túc.

"..."

"Tứ Lang có liên lạc với anh không?" Nói xong, Doãn Tiểu Dao tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Thẩm Tiệp.

Thẩm Tiệp không biết nói thế nào, anh có nghĩa vụ bảo mật tất cả manh mối.

Một tháng rưỡi trước, Thẩm Tiệp nhận được một bức mail. Bên trong có tình hình gần đây của Lam Úc.

Sau khi theo dõi chừng 20 ngày, phía cảnh sát đã khóa được địa điểm ẩn thân của Lam Úc. Hơn nữa, nơi đó không chỉ có Lam Úc, mà còn có một tên trùm buôn ma túy: Hạt gia.

Sau đó, lần lượt có tin tức khác gửi đến hộp thư của Thẩm Tiệp.

Thẩm Tiệp gần như xác định, người gửi mail là Lam Diệm.

Nhưng Thẩm Tiệp không hồi âm lại được, địa chỉ hộp thư của đối phương hình như đã động qua thủ thuật.

Chuyện Lam Diệm vẫn còn sống, khiến cho Thẩm Tiệp vui mừng sâu sắc.

Chỉ cần vẫn còn sống, thì sẽ có hy vọng. Đây đã là rất tốt rồi.

Những nội tình tận tường này, Thẩm Tiệp không tiết lộ ra. Anh nói với Doãn Tiểu Dao mấy nội dung không quan trọng.

Ví như, phần ký tên của bức thư là _____

Hộ thê cuồng ma.

--

Biệt thự lưng chừng núi.

Lam Diệm bắt chéo chân ngồi trên giường.

Cái máy vi tính nhỏ bị vứt đại một bên.

Hắn ngấm nghĩa điều thuốc trên tay, sau đó bỏ lên mũi người nhẹ. Sau thoáng tỉnh thần lại, hắn nhìn màn hình vi tính, ánh mắt dừng ngay chỗ ký tên của mình rất lâu.

Sau đó hắn khẽ cười, "Tốt xấu gì cũng được tính là ma quỷ."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 59

***

Doãn Tiểu Dao ở lại thành phố S.

Trong thôn nội thành, trên tầng ba của tòa nhà Thẩm gia kia.

Chính là căn phòng mà Lam Diễm và Trịnh tiểu thư từng ở.

Nghe Thẩm Tiệp nói, chủ của căn hộ này là một bà cụ cao tuổi, sau khi cho Trịnh tiểu thư thuê, bà cụ liền đến Thương Thành ở cùng với con trai con dâu. Sau khi Trịnh tiểu thư và Lam Diễm dọn đi, họ không trả phòng, vẫn trả tiền thuê suốt từ bấy. Bà cụ chưa từng trở về, phòng thuê vẫn duy trì giá 300 đồng của năm đó.

Doãn Tiểu Dao nghĩ, người mà Hộ Thê Cuồng Ma đó muốn bảo vệ là ai chứ? Đương nhiên là cô rồi.

Cho nên, cô ở tại nhà của Tứ Lang, là chuyện rất đương nhiên.

Thẩm Tiệp biết trong chín tháng có lẽ này, Lam Diễm không hề liên lạc với Doãn Tiểu Dao. Nhưng Doãn Tiểu Dao cứ vững tin Lam Diễm thích cô, thích đến khùng khiếp.

Thẩm Tiệp tưởng Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao là cặp tình nhân đang yêu đương nồng nhiệt.

Cho đến một ngày anh nhắc đến món sính lễ đồ ăn vặt của Lam Diễm, Doãn Tiểu Dao nói, "Là anh ấy thích tôi, không phải tôi thích anh ấy."

"..." Thẩm Tiệp hoàn toàn không nói tiếp được gì. Anh không thể hiểu nổi đôi nam nữ này nữa. Anh đoán rằng Lam Diệm đang đơn phương Doãn Tiểu Dao.

Nếu đã như vậy, cứ để cô ở tầng ba đi, dù sao phòng để không thì cũng là để không.

Căn phòng kia phủ đầy bụi bặm. Nhưng Doãn Tiểu Dao làm việc nhanh nhẹn, mất một ngày, đã thu dọn sạch sẽ tinh tươm.

Dì Thẩm vô cùng kinh ngạc, không nhin được mà đến hỏi Doãn Tiểu Dao, có phải cô có ý nhận công việc giúp việc nhà.

Doãn Tiểu Dao từ chối.

Lúc thu dọn tủ, cô tìm thấy một tấm hình bikini của một nữ minh tinh người Nhật, mặt sau có mấy chữ: nữ thần của tôi.

Nét chữ cực kỳ đẹp.

Ký tên là Lam Tứ.

Một giây sau, Doãn Tiểu Dao ném tấm hình vào thùng rác.

Cô mua một bộ chăn ga mới tinh, hong nắng xong, trải lên giường, một chỗ ở gọn gàng liền xuất hiện.

Doãn Tiểu Dao gọi điện về Hoàn Quán, báo cáo tình hình gần đây của mình.

Tình hình gần đây là: cô ở tại nhà của Tứ Lang, cô ngủ trên giường của Tứ Lang.

Sau đó, Hoàn Quán bùng nổ.

Đại sư huynh, "Ở chung."

Nhị sư huynh, "Phi pháp."

Tam sư huynh, "Trước khi cưới." (1)

Sau khi Doãn gia gia nghe thấy thì giải thích rằng, "Chỉ là Tiểu Dao một mình ở đó, thằng nhóc kia còn không biết chết ở nơi nào." Trong lòng ông thì đang than khóc cho cái thân kinh thô của cháu gái mình.

Ngày trước Doãn Tiểu Dao và Lam Diễm đã từng thử chung nhà chung giường, cho nên cô hoàn toàn không coi hai chữ "ở chung" này là chuyện gì to tát. Cô còn rất vui vì mình có thể ở tại nơi trước kia Lam Diễm đã ở.

Ở chừng mười ngày, vẫn không có tin tức của Hộ Thê Cường Ma.

Ngày nào Doãn Tiểu Dao cũng mài đao, mài cho Đào Dao và Câu Hiến Kiếm sáng bóng loáng lên.

Ngày 23 tháng 7, mùng 8 tháng 6 âm lịch, tiết Đại Thử.

Doãn Tiểu Dao nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn chỉ có hai chữ: Đồ đần.

Nhìn thấy hai chữ này, Doãn Tiểu Dao bỗng thấy mắt mình nóng lên. Cô biết mà, Tứ Lang của cô vẫn còn sống. Hắn đã nói hắn sẽ trở về, hắn nhất định sẽ trở về. Hắn sẽ không lừa cô.

Doãn Tiểu Dao nhìn tời nhìn lui hai chữ trên tin nhắn này, cô dường như nghe thấy cái giọng không kiên nhẫn của hắn, "Đồ đần."

Đồng thời, hình như cô ngửi thấy mùi cơm. Đó là thứ mùi mà khi hắn ở trong nhà bếp mới có.

Cô chạy đến nhà bếp.

Gian bếp trống không.

Doãn Tiểu Dao nhắn lại một câu trong điện thoại, "Tứ Lang."

Nhưng mà, hắn không hồi âm nữa.

Còn cô, cũng không làm phiền hắn.

Ngày 8 tháng 8, ngày 24 tháng 6 âm lịch, tiết Lập Thu.

Sáng ngày hôm đó, cuối cùng Doãn Tiểu Dao cũng đợi được một tin nhắn. Nội dung của tin nhắn là địa điểm và thời gian.

Thế là cô đeo túi vải lên lưng, đón xe tiến đến địa điểm kia.

Mười một giờ, tiệm cà phê.

Hôm nay các nhân viên phục vụ trong tiệm cà phê đang cùng thảo luận một chuyện.

Anh chàng kính râm kia, hôm nay, lần đầu tiên, không ngồi vị trí dưới gốc cây nữa. Hắn chọn một chỗ nơi semi-sofa.

Sau khi bước vào, hắn không gỡ kính, nhàn nhã ngồi vọc máy tính.

Ánh đèn trong quán cà phê rất tình tứ, nửa mờ nửa tỏ.

Mấy phục vụ nghi ngờ một cách nghiêm trọng, trong hoàn cảnh này, anh chàng kính râm có thể nhìn rõ hay không?

Khiến cho đám phục vụ kinh ngạc nhất, anh chàng kính râm trước nay ít lời kiêu chừ, đơn độc đến đi, hôm nay lại hẹn một người.

Đó là... một cô gái rất trung tính.

Mấy cô phục vụ trái tim nhỏ máu: trai đẹp quả nhiên có khẩu vị khó mà đỡ nổi.

--

Doãn Tiểu Dao bước vào tiệm cà phê, nhìn khắp bốn phía.

Một phục vụ tiến lên, "Chào chị, xin hỏi chị đi mấy người ạ?"

Doãn Tiểu Dao trả lời, "Tôi đến tìm người."

Phục vụ duy trì nụ cười mỉm, "Xin hỏi chị tìm ai ạ?"

Doãn Tiểu Dao nghĩ một chút về đặc điểm của Lam Diệm rồi nói, "Mắt xanh lam, rất đẹp trai."

Lần này thì phục vụ nghếch ra. Lúc này, trong tiệm, khách hàng có mắt màu xanh thật sự là không có. Nhưng đẹp trai thì... anh chàng kính râm ngồi cả một buổi sáng ở kia không phải hay sao.

Nghĩ đến đây, phục vụ bỗng lóe sáng.

Mắt của anh chàng kính râm, mọi người đều chưa từng nhìn thấy!

"Chị đợi chút, em đi hỏi thử." Cô phục vụ có lòng ham hóng chuyện lập tức đi nhanh tới chỗ gã trai kính râm, "Thưa anh, có một cô gái dễ thương muốn tìm một người nam mắt xanh, vẻ ngoài đẹp trai đấy."

"Để cô ấy vào." Giọng điệu của gã trai kính râm rất lạnh.

Phục vụ nghe lời làm theo.

Xuyên qua gian ngăn, khi Doãn Tiểu Dao nhìn thấy gã trai kính râm, chân cô dừng bước.

Anh chàng đó... Là Tứ Lang?

Là do hoàn cảnh sao? Sao cô lại cảm thấy hẵn rất âm trầm đáng sợ, còn hơn cả Lam Nhị năm đó nữa.

Tứ Lang của cô rạng rỡ, chứ nào u ám như thế.

"Anh ơi." Phục vụ gọi.

Gã trai kính râm xoay đầu lại. Nhìn thấy Doãn Tiểu Dao, hẵn bỗng cong khóe miệng lên.

Phục vụ suýt tí gào thét.

Hẵn cười rồi!

Anh chàng đẹp trai lạnh như băng mà quán này vinh hạnh được đón tiếp mấy tháng nay cười rồi!

Hành động tiếp theo của hẵn, khiến cho phục vụ thật sự kêu lên thành tiếng.

Hẵn gỡ kính mát ra.

Dưới ánh đèn treo, con người màu lam của hẵn ánh lên, "Đao thị vệ."

Tiếng gọi này, hoàn toàn khác hẵn với câu nói với phục vụ ban nãy.

Đây là giọng điệu phách lối kiêu ngạo.

Chỉ có Doãn Tiểu Dao mới có thể nghe ra được sự dịu dàng ẩn tàng trong đó.

Cô yên tâm rồi.

Đây là Tứ Lang của cô.

Tứ Lang rạng rỡ của cô.

--

Lam Diệm gọi hai ly cà phê, cộng thêm bốn cái bánh ngọt nhỏ, một đĩa bánh waffle.

Phục vụ ghi món xong, liền vội vàng ra ngoài lan truyền tin nóng.

Một nam một nữ ở trong phòng ngẩn lạng yên ngời.

Lam Diệm quan sát Doãn Tiểu Dao.

Tóc của cô ngốc này ngắn đi rồi. Những thứ khác, thì lại không thay đổi mấy.

Đây là cô gái mà hắn luôn nhung nhớ trong suốt mười tháng rưỡi này. Vào những lúc bị giày vò đến sống không bằng chết, hắn nghĩ đến, hắn nhớ đến, tất thấy đều là cô. Trong lòng hắn mãi luôn quanh quẩn một câu nói, "Tứ Lang, anh lúc nào thì chiên một thùng cơm cho tôi ăn vậy?"

Cô là người duy nhất trên thế gian này mà hắn bận lòng.

Cho nên, kiểu cực hình gì, hắn cũng chịu đựng được. Dù cho chỉ còn một hơi thở, hắn cũng sẽ kéo dài hơi tàn.

Có đôi khi, hắn sẽ nghĩ, nếu như cô quên mất hắn, tìm một người đàn ông bình thường kết hôn sinh con cùng, đó có lẽ là kết cục tốt nhất.

Thế nhưng hắn không cam lòng.

Đây là cô gái hắn đã chọn, dựa vào thứ gì phải nhường cho kẻ khác? Hắn ngoài mặt chế nhạo, trong lòng cứng chiu, khiến cô cơm áo không phiền, dựa vào thứ gì phải nhường cho kẻ khác? Chẳng dễ dàng gì ông trời mới ban cho hắn một cô khờ, dựa vào thứ gì phải nhường cho kẻ khác?

Hắn không muốn nhường.

"Đạo thị vệ, em thế này càng dần hơn rồi." Lam Diệm vươn tay ra tóm lấy tóc của Doãn Tiểu Đào.

Cô mặc hăn kéo nhẹ, "Tứ Lang, em vẫn luôn đi tìm anh."

Doãn Tiểu Đào nhìn hăn. Dáng vẻ bây giờ của hăn, hoàn toàn tương phản với ngày xưa. Hăn của giai đoạn cai nghiện, gãy đến lộ cả xương. Còn giờ, cao lớn hữu lực, vô cùng anh tuấn.

Lam Diệm cười, nụ cười từng là thương hiệu lại xuất hiện, "Thương nhớ cơm chiên của anh à?"

"Đúng thế." Doãn Tiểu Đào gật gật đầu, "Tứ Lang, lúc nào thì anh chiên một thùng cơm cho em ăn?"

Cách lâu như thế, cuối cùng lại nghe thấy câu nói này. Lam Diệm cười càng thêm vui vẻ.

Đã lâu lắm rồi hăn không cười như vậy, lâu đến mức hăn hoài nghi bản thân liệu có phải sẽ không thể cười được nữa không. Thế nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, hăn đã nhịn không được muốn cười. Vẫn còn có thể nhìn cô thế này, khiến hăn cảm thấy, tất cả gian khổ đều đáng, "Đợi thêm nữa."

"Được." Doãn Tiểu Đào đứng dậy, từ chỗ đối diện chuyển sang ngồi cạnh hăn, "Tứ Lang, bây giờ em ở nhà anh, còn ngủ trên giường của anh nữa."

"Cái gì?" Hăn nhướn mày, "Mở cửa thế nào vậy?"

"Dùng Đào Đào đập hỏng ổ khóa, đổi cái mới." Cô trả lời rất quang minh chính đại.

"..."

"Em dọn dẹp sạch sẽ nhà anh rồi." Doãn Tiểu Dao tỉ mỉ suy nghĩ, bổ sung thêm, "Tốn hết hai mươi tiếng đồng hồ."

"... Sao lại không mượn người giúp việc nhà?"

"Em không có tiền." Lúc ra đi, cô chỉ mang theo 50 đồng.

"Đệt! Thẩm Tiệp không giúp đỡ em à?"

"Không có."

Lam Diễm mở bóp tiền, móc một tệp tiền giấy ra, "Cầm lấy."

"Tứ Lang, anh có nhiều tiền quá." Doãn Tiểu Dao bình bình nói.

Hắn cười cười. Tuy hắn nói cô đần, nhưng thật ra cái gì cô cũng hiểu. Cô biết tình cảnh của hắn, cho nên cô không hỏi. Hắn kêu cô đợi, cô liền đồng ý sẽ đợi. "Đây đều là tiền sạch." Tiền không sạch, hắn sẽ không cho cô.

"Được." Doãn Tiểu Dao nhét tệp tiền đó vào bao vải của mình.

Cuộc đối thoại tiếp đó rất bình thường. Cả hai quen thuộc như chưa từng xa cách.

"Buổi sáng ăn cái gì?"

"Ba cái bánh bao, bốn cái màn thầu. Mua ở đầu hẻm."

"Có no không?"

Doãn Tiểu Dao tiếp tục nhớ lại bữa sáng của mình rồi nói, "Còn có hai cái trứng gà."

"Ừm."

"Nửa đường xuống xe, ăn thêm một bát mì thịt bò."

Xem ra, hẳn lo thừa rồi. Hẳn đưa cái túi đồ đã mua ở bên cạnh cho cô, "Cái này cho em." Bên trong toàn là đồ ăn vặt, hẳn đã mua trước khi đến đây.

Doãn Tiểu Dao nhận lấy túi đồ, "Tứ Lang, anh thật tốt."

Cà phê, bánh kem và bánh waffle, chưa món nào được mang lên.

Thế là Doãn Tiểu Dao bắt đầu xé gói rong biển Tứ Châu ra.

Lam Diễm quen với cái tính vừa xé vừa ăn của cô, cũng không ngăn lại.

"Tứ Lang, anh không ăn à?" Doãn Tiểu Dao hỏi.

Lam Diễm nhìn cô.

Cô ngậm nửa miếng rong biển. Nửa miếng còn lại ở ngoài.

Vào khoảnh khắc đó, hẳn giống như bị trúng tà, nghiêng người về trước ngậm lấy nửa miếng rong biển còn lại. Sau đó ăn miếng rong biển, từng chút từng chút một.

Cho đến khi dán lên cánh môi của cô.

Đây là nụ hôn đầu của Doãn Tiểu Dao.

Cũng là nụ hôn đầu của Lam Diễm.

Không có bao nhiêu triền miên, chỉ là cánh môi khẽ kề.

Nụ hôn này, về sau khi hai người nhớ lại, đều chỉ nhớ được mùi vị của rong biển Tứ Châu.

Thơm thơm ngòn ngọt.

(1) Trong raw mấy ông nói theo thứ tự là: phi pháp - trước khi cưới - ở chung. Khi chuyển sang tiếng Việt tở đảo vị trí một chút nhé.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 60

***

Nhân viên phục vụ trong tiệm cà phê bị ngược đãi.

Ở chốn công cộng tổn hại thuần phong mỹ tục, các cô muốn đi báo cảnh sát.

Nam chính tiểu thuyết ngôn tình trong lòng lòng bọn họ, phải là kiểu khí chất trước sau như một. Tỷ như anh chàng kính râm trước nay lạnh đậm như băng, vậy nên cái việc khi hấn gỡ kính mát ra liền biến thành chàng trai ánh dương, khiến họ không sao tiếp nhận được.

Hơn nữa, hấn chỉ ấm áp với mỗi cô gái trung tính đó.

Lúc đối diện với phục vụ, vẫn là lạnh nhạt.

Các cô không chịu đựng được.

Cho nên, phục vụ Giáp chủ động qua quấy rầy đôi nam nữ đó, đưa cà phê và bánh kem đến.

Sau đó nghe được đoạn đối thoại kỳ quái.

Cô gái hỏi, "Sao anh lại muốn giành rong biển của em?"

Chàng trai trả lời, "Anh lười xé gói."

Cô gái hỏi tiếp, "Có phải anh đang lợi dụng em không?"

Chàng trai trả lời, "Tất nhiên không phải. Rong biển là anh mua, anh ăn hai miếng cũng không được sao."

Cô gái lại hỏi, "Anh ăn của anh đi, tại sao lại đụng vào em?"

Chàng trai lại trả lời, "Không phải anh muốn đụng em, là ngoài ý muốn. Đụng phải em anh cũng đau vậy."

Nhân viên phục vụ muốn ném khay.

--

Lam Diễm và Doãn Tiểu Dao không ở lại tiệm cà phê quá lâu.

Có vài việc, ở nơi công cộng không tiện nói chuyện. Huống hồ, thời gian cũng có chút eo hẹp.

Lam Diễm ra ngoài cả buổi sáng, cơn nghiện đã sắp kéo đến.

Hắn trông thì khỏe mạnh, nhưng sắc mặt lại không tốt.

Nhưng cô có thể nói gì đây? Hắn vẫn còn sống, đã là tốt lắm rồi.

Lúc sắp chia tay, hắn nói, "Đao thị vệ, đợi tin tức của anh."

"Được." Cô gật đầu. Đợi khi hắn quay về, cô có rất nhiều rất nhiều thời gian có thể hỏi hắn đang hoàng, trong mười tháng có lẽ này hắn đã đi những đâu, làm những gì, sống có tốt hay không.

"Anh đi trước, em đợi chút." Lam Diễm đeo kính mát lên, xoay người rời khỏi.

Doãn Tiểu Dao nhìn theo bóng lưng của hắn.

Hắn của hiện tại, dường như lại không phải Tứ Lang của cô nữa. Bởi vì quá cô quạnh.

May mắn là, lúc hắn nói chuyện với cô, vẫn là thần thái của trước kia.

--

Trên đường lên núi, Lam Diệm nhìn thấy xe của Lam Úc ở phía trước.

Lam Diệm đạp phanh hãm tốc độ xe xuống.

Lam Úc nhìn thấy Lam Diệm qua kính chiếu hậu, cười khinh miệt một tiếng, nhấn ga, cuốn bụi phóng đi.

Lam Diệm chẳng chút để ý hành vi của Lam Úc.

Đến biệt thự lưng chừng núi, Lam Úc đã đỗ xe từ sớm. Gã đứng dưới ánh nắng chói chan, nhìn Lam Diệm dừng xe, xuống xe.

Lam Úc không nhịn được mà châm chọc, "Cuộc sống bây giờ của mày tốt hơn trước kia nhiều ấỵ nhỉ."

Lam Diệm liếc Lam Úc một cái, không nói gì, đi thẳng vào trong.

"Mày không hỏi tình hình gần đây của chủ cũ của mày thế nào à?" Lam Úc cong khóe môi cười lạnh.

Lam Diệm biết rõ Lam Úc đang nói đến ai. Lam Úc vẫn luôn xếp Lam Diệm vào chung bè phái với Chú Lam và Lam Nhị, cho nên lúc nói đến Lam thị, đều dùng cái danh xưng "chủ cũ". Lam Úc hận Chú Lam và Lam Nhị, đoạn thời gian ẩn núp này, gã chưa từng quên chuyện báo thù.

Cuộc tranh đấu giữa hai nhóm người trong Lam thị, Lam Diệm lười dính vào. Lam Úc là nhân vật hung ác, Lam Nhị cũng không phải hạng người thiện lương.

Chó cắn chó mà thôi.

Lam Diệm không đáp lại Lam Úc, đi vào biệt thự.

Lam Úc nhìn theo bóng lưng của Lam Diệm, mắt sẫm xuống.

Gã hận Lam Diệm.

Hận đến muốn ăn xương uống máu hân.

Lam Úc cho rằng, bản thân sa vào tình cảnh hiện tại, hoàn toàn là lỗi của Lam Diệm. Nếu như không phải tên thể thân này, vậy thì người thật sự chơi ma túy sẽ là Lam Nhị. Nếu người chơi ma túy là Lam Nhị, thì hiện tại người hô mưa gọi gió trong Lam thị vẫn là Lam Úc gã.

Làm sao có thể sa sút đến mức này.

Năm ngoái, sau khi chuyện xảy ra, Lam Úc đã bịt miệng mấy tên thân tín biết rõ nội tình, sau đó thì chạy trốn. Ở tỉnh khác một khoảng thời gian rồi gã trở về.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Hơn nữa, ở Thương Thành, có Hạt Gia làm núi dựa.

Bụng dạ của Lam Úc hẹp hòi, chuyện lấy oán báo ân nơi nào cũng có, huống chi là Lam Diệm, kẻ có thù với gã.

Lam Diệm của lúc đó, đã hoàn toàn vứt bỏ ân oán, chuẩn bị trở về Hoàn Quán cưới vợ.

Sau này Lam Diệm kiểm điểm lại bản thân. Dưới sự bồi dưỡng của Trịnh tiểu thư, hân đã mất đi bản tính của loài sói. Cuộc sống mà hân hưởng tới, bình bình thản thản, cho nên theo bản năng hân lơ là những tranh chấp ân oán kia. Hân nên nghĩ đến chuyện Lam Úc sẽ báo thù. Nhưng hân đã sơ suất. Toàn bộ tư tưởng của hân đều hướng đến sinh lễ, thế là thiếu cảnh giác.

Sau khi bắt được Lam Diệm, Lam Úc dồn tất cả hận thù của mình đối với Chú Lam, Lam Nhi, tất cả tính sổ với Lam Diệm.

Lam Diệm phải chịu những đòn tra tấn thảm khốc.

Hơn nữa hắn còn bị cơn nghiện hành hạ, lúc không chịu tra tấn cũng đau đến chết đi sống lại, chứ đừng nói đến chuyện mỗi khi Lam Úc không vui là lại dùng Lam Diệm như bao cát.

Dưới sự công kích của các loại đau đớn, Lam Diệm đã đầu hàng.

Cho dù lúc ban đầu hắn có chút cứng cỏi kiên trì, sau đó cũng phải bỏ cuộc.

Bởi vì kiên trì không nghĩa lý.

Kết cục của việc tiếp tục ngoan cố, chỉ có một con đường chết.

Nếu như không có sự xuất hiện của Doãn Tiểu Dao, hắn chết cũng chẳng sao. Thế nhưng trên đời vẫn còn cô, cho nên hắn phải sống tiếp, hắn nhất định phải giữ được cái mạng này, cùng cô kết hôn, sinh con, chiên cho cô một thùng cơm chiên.

Khi có khát vọng sinh tồn, Lam Diệm liền vứt bỏ đạo đức lương tri của mình.

Hắn đi nương nhờ Hạt Gia.

Không phải Lam Úc.

Là Hạt Gia.

Lam Úc vẫn hận Lam Diệm thấu xương, Hạt Gia thì không như vậy.

Thứ Hạt Gia cần, là một trợ thủ vừa dễ khống chế vừa có thể trợ giúp ông ta.

Lam Diệm rất dễ khống chế. Bởi vì hắn chơi ma túy, cho nên nắm được cái nhược điểm lớn này, Hạt Gia rất yên lòng. Hơn nữa, kỹ thuật hacker của Lam Diệm tốt vô cùng.

Hạt Gia hiểu rõ, Lam Úc trước nay luôn không thể khống chế. Lam Úc không hút ma túy, thể rất mạnh. Ngoại trừ mấy tay buôn thuốc lấy việc bán thuốc để nuôi cơn nghiện, bản thân đám trùm ma túy lớn đều không chơi thuốc. Bọn chúng biết rõ sự nguy hiểm của ma túy, kiên quyết không đụng vào.

Cho nên, Hạt Gia coi Lam Úc là người hợp tác của mình, nhưng lại coi Lam Diệm như thuộc hạ của mình.

Nhưng mà, quan hệ giữa người hợp tác và tên thuộc hạ này, xấu vô cùng.

Dưới sự quan sát của Hạt Gia, đều là do Lam Úc đơn phương gây xích mích.

Lam Diệm rất ít khi để ý đến Lam Úc.

Từ sau khi đứng vào hàng ngũ của Hạt Gia, khí chất của Lam Diệm đã thay đổi, ác nghiệt lãnh lẽo đến mức khiến Lam Úc phải nhìn bằng con mắt khác.

Lam Diệm bắt đầu luyện tập. Tuy hắn vẫn cứ hút ma túy, nhưng cũng kiên trì vận động.

Lam Diệm từng nhắc nhở Hạt Gia, "Nó giả làm em trai tôi nhiều năm vậy mà tôi chưa bao giờ phát hiện sơ hở, Hạt Gia, ông phải cẩn thận, nó không phải nhân vật đơn giản đâu."

Hạt Gia ha hả cười lớn, "Uống cho cậu làm người bán hàng cấm. Cậu không biết chỗ lợi hại của thuốc phiện sao? Mặc cho tâm hồn cậu ta từng chất phác đáng yêu thế nào, bây giờ cũng đã bị thuốc phiện nuốt chửng rồi. Mấy ngày trước cậu ta còn trộn thuốc ký ninh vào hàng mới cho tôi nữa kia."

Hạt Gia vỗ vỗ vai Lam Úc, "Yên tâm đi. Cậu ta mà muốn làm phản, trừ phi ông trời giáng kỳ tích xuống. Cậu và tôi đều biết, cái chuyện kỳ tích ấy, có thể gọi là hiếm như lá mùa thu."

Lúc đó Lam Úc nở nụ cười, nhưng trong lòng không hề buông lời cảnh giác.

Chỉ là, gã cũng thấy quái lạ.

Theo lý mà nói, bây giờ Lam Diệm đã được hành động tự do rồi, thế nhưng hãn lại không chạy trốn. Cho dù là nguyên ngày trời ở bên ngoài thì buổi tối cũng trở về biệt thự lưng chừng núi. Có lẽ hãn đã thật sự quyết định theo Hạt Gia rồi.

--

Lam Diệm tất nhiên chẳng vui lòng ở lại chỗ này.

Xác xuất xảy ra kỳ tích cực kỳ ít ỏi, nhưng không có nghĩa là không có. Chưa đến giây phút cuối cùng, ai cũng không thể kết luận, bản thân có phải là người được kỳ tích chiếu cố hay không.

Lam Diệm đã từng có một kỳ tích. Đó chính là Doãn Tiểu Dao.

Hiện tại, hãn đang đợi một kỳ tích khác.

Lúc Hạt Gia cho phép hãn ra ngoài, hãn từng nghĩ đến chuyện bỏ đi.

Nhưng mà, chưa lật đổ được Hạt Gia, bỏ đi gì đó cũng chỉ là tạm thời.

Suy nghĩ này trông thì rất lý trí, nhưng Lam Diệm lại kháng cự vô cùng. Hắn không phải cảnh sát, không có cái chí hướng nằm vùng cuồn cuộn. Hắn chỉ muốn sống tiếp mà thôi.

Cho đến tháng 12 năm ngoái, Lam Diệm biết được một chuyện phá vỡ cả nhận thức ngày trước của hắn.

Đó chính là nguyên nhân cái chết của Trịnh tiểu thư.

Sau khi Lam phụ chết, Trịnh tiểu thư chịu cú sốc rất lớn, mắc phải chứng trầm cảm. Những chuyện này Lam Diệm đều biết cả. Cho nên lúc bà tự sát, hắn những tưởng chứng trầm cảm tái phát.

Nhưng mà, chân tướng lại không phải thế.

Trong một tình huống ngẫu nhiên, Lam Diệm nghe một tên buôn lậu tóc quần nói chuyện với người khác.

Tên tóc quần ngậm điều thuốc, kể một câu chuyện cũ.

Một người mẹ trẻ bị lừa hút ma túy, sau đó tự sát mà chết.

Vốn miêu tả thế này, Lam Diệm nhất định không thể liên tưởng đến Trịnh tiểu thư.

Thế nhưng, tên tóc quần nói ra tên thật của Trịnh tiểu thư, còn khen bà mẹ trẻ ấy rất đẹp.

Khoảnh khắc đó, Lam Diệm phải rút hết sức lực toàn thân ra mới giữ vững cơ thể được. Hắn thà rằng người đó chỉ trùng hợp cùng họ cùng tên với Trịnh tiểu thư.

Thuận theo câu chuyện càng kể càng nhiều của tên tóc quần, xác xuất trùng hợp càng lúc càng thấp.

Trở về đến phòng, Lam Diệm sụp đổ.

Hắn vẫn luôn cảm thấy mình bị Trịnh tiêu thư vứt bỏ.

Hóa ra không phải.

Trịnh tiêu thư là người ghét cái ác như kẻ thù. Lam Diệm không dám tưởng tượng, sau khi bà dính vào ma túy, bà đã tuyệt vọng đến nhường nào. Tuyệt vọng đến kết thúc sinh mạng của chính mình.

Sau đó, Lam Diệm âm thầm dò tìm cứ điểm trụ hàng của Hạt Gia.

Tòa biệt thự lưng chừng núi này là nơi nghỉ ngơi của Hạt Gia. Tất cả hàng của lão đều không ở nơi này, lão có công xưởng gia công của mình.

Rất nhiều hàng cấm mới ra bây giờ có thể tinh chế ra từ thuốc, thị trường của heroin dần dần suy tàn. Hạt Gia có ý thu nhỏ quy mô công xưởng, chỉ làm hàng loại mới.

Những chuyện này, Hạt Gia chỉ thương lượng với Lam Úc. Vị trí của xưởng cũng chỉ mỗi Hạt Gia và Lam Úc biết được.

Xưởng gia công đó, đến nay Lam Diệm vẫn chưa có manh mối.

Hắn đã giao đầu mối cho Thẩm Tiệp.

Bên phía Thẩm Tiệp cũng đang điều tra. Sợi dây Hạt Gia này, phía cảnh sát đã theo mấy năm trời, ngay cả người phụ trách phòng ban truy quét hàng cấm cũng đã thay hết hai lượt. Truy quét hàng cấm là một chuyện nguy hiểm, rất nhiều cảnh sát tuổi còn xanh đã phải hy sinh thân mình. Thẩm Tiệp xuất thân từ cảnh sát đặc nhiệm, cũng đã từng trải qua việc phải tìm đường sống trong chỗ chết.

Rất nhiều khi, Thẩm Tiệp cũng không biết quan hệ giữa mình và Lam Diệm phải định nghĩa thế nào.

Lam Diệm là một công dân bình thường, mà lại hãm sâu trong hiểm cảnh. Còn anh là một người cảnh sát nhân dân, nhưng lại không cách nào cứu Lam Diệm khỏi đầu sôi lửa bỏng.

Thâm Tiệp chân thành hy vọng, Lam Diệm được sống thật tốt, ôm lấy sính lễ của mình, cưới người vợ mà hằng thích.

Sau đó, kết hôn, sinh con.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 61

***

Lam Úc trở về phòng.

Cởi cà vạt, nới lỏng khuy áo, xắn tay áo lên.

Sau đó gã rót cho mình ly rượu, ngồi trên ghế chân cao chậm rãi uống.

Bên ngoài nhiệt độ rất cao.

Điều hòa trong phòng rất lạnh.

Lam Úc không may may cảm giác được cái lạnh, gã lắc ly rượu, dáng vẻ lười biếng thăm ra thứ tà khí chí mạng.

Tâm tình gã lúc này rất vui sướng, đã rất lâu rồi gã không vui sướng như thế này. Gã muốn làm gì đó để thể hiện tâm tình của mình. Thế là gã đặt ly rượu xuống, mở máy hát đĩa than.

Khúc nhạc cổ điển vang lên, Lam Úc một mình nhảy múa trong căn phòng.

Gương mặt tuấn dật của gã hiện lên vẻ mơ màng, những động tác đưa lên thả xuống, thân hình hoàn hảo chuyển động phác ra những đường cong ưu nhã.

Tâm tình của Lam Úc hôm nay tốt vô cùng.

Bởi vì gã đã giết một người.

Trong chính ngày hôm nay.

Ngày 23 tháng 7, mùng 8 tháng 6 âm lịch, tiết Đại Thử.

Một ngày rất đáng để ghi nhớ.

Lam Úc còn nhớ lúc nhìn thấy gương mặt của Chú Lam, ngón tay của gã không khống chế được mà run lên.

Đó là kiểu run rẩy của hưng phấn.

Lam Úc đích thân ra tay. Đối với gã mà nói, tâm trạng khi tự tay giết chết kẻ thù là quan trọng nhất. Hơn nữa, gã đã lăn lộn trong ma túy nhiều năm, sớm đã bị cảnh sát truy nã, gã cũng chẳng sợ phải đeo thêm một mạng người trên lưng nữa.

Lúc viên đạn bắn xuyên qua vai trái của Chú Lam, Lam Úc không kèm được bật cười thành tiếng.

Sau khi trúng đạn, Chú Lam vội vàng chạy vào trong tòa nhà.

Mấy tay vệ sĩ xông lên.

Người đi đường quanh đó hết hoảng, chạy tán loạn khắp nơi.

Lam Úc cười càng thêm vui sướng, giây phút đó, nụ cười trên mặt gã là thật lòng.

"Pằng." Lam Úc vừa nói, viên đạn thứ hai cùng lúc bay khỏi nòng. Gã chẳng thèm để ý đến mấy tay vệ sĩ, gã chỉ muốn giết chết Chú Lam.

Viên đạn xuyên qua bụng dưới phía bên phải của Chú Lam.

"Pằng."

Viên đạn xuyên qua ngực phải của Chú Lam.

"Pằng."

Viên đạn xuyên qua chân phải của Chú Lam.

"Pằng."

Viên đạn xuyên qua vai phải của Chú Lam.

"Phát cuối cùng nên bắn vào đâu thì tốt nhỉ?" Lam Úc cong miệng cười, "Chú yêu quý à, cháu thật lòng thương chú lắm."

Chính vào giây phút chần chừ này, mấy tay vệ sĩ che cho Chú Lam chạy vào trong tòa nhà.

"Không được pằng nữa rồi." Lam Úc cười cười thối thối nòng súng, "Chú à, bữa sau cháu đến trước mộ thắp nén hương cho chú nhé. Tốt nhất là chú lên đường cho khỏe đi."

Máu nơi miệng vết thương của Chú Lam phun ra thành tia, nhuộm đỏ cả thế giới của Lam Úc. Thứ màu đỏ tươi khiến cho gã mê đắm. Mạng sống của người chú ruột của gã, cuối cùng do chính tay gã giải quyết.

Đây là chuyện mà gã đã mong chờ nhiều năm.

Ngày trước do chú ý đến hình tượng chính phái của mình, hơn nữa Lam thị nhiều phe phái, gã không tiện hạ độc thủ. Từ sau chuyện buôn bán thuốc phiện bị phơi ra ngoài ánh sáng, thì Lam Úc chẳng còn để ý chuyện gì nữa.

Ngược lại, gã có phần hưởng thụ những ngày muốn làm gì tùy thích thế này. Muốn giết ai thì cứ giết. Ngoại trừ Lam Diệm.

Bởi vì Hạt Gia cảm thấy Lam Diệm vẫn còn giá trị lợi dụng.

Khúc nhạc nơi máy hát dừng lại.

Bước nhảy của Lam Úc cũng dừng theo, mắt gã loáng lên ánh tàn ác. "Hai thằng Lam Diệm, đứa nào tao cũng không tha cho."

Lam Úc trở về ghế chân cao, tiếp tục thưởng thức rượu. Ngón tay gã nhíp khe khẽ, trong bụng đang ca hát.

Trong lúc đó, một cú điện thoại gọi đến. "Lam thiếu, hôm nay Lam Diệm gặp gỡ một đứa con gái."

"Con nhỏ thế nào?" Mấy tháng này, Lam Úc chưa từng thấy Lam Diệm qua lại với cô gái nào. Lam Úc buồn thuốc, tất nhiên hiểu rõ heroin sẽ ảnh hưởng đến khả năng tính dục. Liên quan đến mặt đó, gã thấy thương hại cho Lam Diệm.

"Doãn Tiểu Dao của Hoàn Quán."

Ly rượu của Lam Úc văng trên mặt đất.

Gã không hề nhớ đến cô gái này. Trong kế hoạch phục thù của gã, có Chú Lam, có Lam Nhị cùng Lam Diệm. Cho nên, người gã có thể nhớ, cũng chỉ có ba người này.

Gã cho rằng, chuyện "thích" gì đó của Lam Diệm chỉ là lời nói dối. Bây giờ xem ra, hóa ra lại là thật.

"Doãn Tiểu Dao của Hoàn Quán." Lam Úc dán mắt nhìn mảnh thủy tinh vỡ tan, mỉm cười, "Thì ra đó chính là nhược điểm của Lam Diệm à..."

--

Vào tối ngày hôm đó, Lam Diệm biết chuyện Chú Lam bị tập kích.

Lam Diệm ngồi bên cạnh máy tính, nhìn nội dung trên màn hình.

Hiện giờ Chú Lam sống chết chưa hay.

Trong lòng Lam Diệm không có chút chấn động tình cảm gì.

Những ngày tháng ở trong biệt thự lưng chừng núi, Lam Diệm cảm nhận được, nhân tính của mình đang biến mất từng chút từng chút một. Có nguyên do bởi thuốc phiện, cũng có hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng.

Đây là một sào huyệt ma túy tàn độc.

Người hút ma túy vì ma túy mà bán rẻ linh hồn mình. Người buôn ma túy vì tiền bạc mà xóa sạch lương tri của bản thân.

Trong mười tháng này, Lam Diệm đã gặp rất nhiều người nghiện hút. Thí dụ như một người đàn ông trung niên, để cho đứa con gái mới mười tuổi của mình mang hàng cấm giúp gã. Thí dụ như một phụ nữ còn trẻ, vì tiền mua ma túy, cấu kết với bọn buôn thuốc lừa bán đi quả thận của chồng mình.

Tóm lại, Lam Diệm chưa từng nhìn thấy kẻ nghiện hút nào còn giữ được lương tâm của mình.

Mà ở Hạt Gia chỗ này, người có chút xíu thiện ý, đều không thể sống tiếp được.

Ngoại trừ một sư phụ róc xương.

Sư phụ róc xương này là một người đàn ông mắt trái bị mù, đại khái trên ba mươi tuổi, chuyên môn phụ trách xử lý thi thể và xăm mình cho mấy người trong bang phái của Hạt Gia. Gã là duy nhất, có thể vô cùng thân cận với Hạt Gia.

Lam Úc từng tra tấn Lam Diệm đến thoi thóp chút hơi tàn, lúc đó sư phụ róc xương chuẩn bị thủ tiêu thi thể. Chính vào lúc sư phụ róc xương lấy dao

ra, muốn rạch toang lồng ngực của Lam Diệm, Lam Diệm đột nhiên nắm lấy tay gã.

Sư phụ róc xương giật nảy mình, sau khi phản ứng lại được, gã quái lạ hỏi, "Còn chưa chết à?"

Hơi thở của Lam Diệm yếu ớt, nói không ra lời.

Sư phụ róc xương lăm bẫm, "Người chưa chết, tôi không có trách nhiệm."

Nhưng cũng không tìm được ai đến chịu trách nhiệm với người đang hấp hối.

Thế là sư phụ róc xương ngồi xuống bên cạnh, im lặng đợi Lam Diệm tắt thở.

Chỉ cần tắt thở, thì sẽ là công việc mà gã phải chịu trách nhiệm.

Bất đắc dĩ, Lam Diệm giữ lấy cái hơi đó, mãi vẫn không chết.

Sư phụ róc xương luống cuống, ra ngoài tìm Hạt Gia. Gã nói năng lộn xộn kể lại chuyện mình đợi Lam Diệm chết hết hai tiếng đồng hồ, nhưng Lam Diệm cứ không chết.

Hạt Gia cười cười, "Ồ? Xem ra không giống như kiểu không chịu nổi một đòn mà Lam Úc nói nhỉ."

Sư phụ róc xương mờ mịt, "Cậu ta đến cùng là lúc nào sẽ chết?"

"Tiểu Phiên muốn cậu ta chết sao?"

Sư phụ róc xương lắc lắc đầu, "Tôi không muốn làm việc" Gã muốn được nghỉ lễ, được nghỉ ngơi. Cho nên gã không hy vọng Lam Diệm chết. Hơn nữa, trông Lam Diệm rất thảm, sư phụ róc xương không đành lòng.

Hạt Gia vẫn cười, "Vậy thì để cậu ta sống đi."

Chính câu nói này, trở thành cơ hội để Lam Diệm dựa dẫm vào Hạt Gia.

Vào thời gian dưỡng thương, Lam Diệm nửa đùa nửa thật nói với sư phụ róc xương, "Ngày nào đó tôi có chết, chú giúp tôi khắc lên xương mình một chữ nhé."

"Khắc chữ?" Sư phụ róc xương nghi hoặc.

"Ừm." Lam Diệm chỉ chỉ ngực trái của mình, "Khắc trên xương sườn."

Sư phụ róc xương càng thêm nghi hoặc, "Cậu muốn khắc trên cây xương nào?"

"Cây thứ ba."

(Cây xương sườn thứ ba bên ngực trái gần tim nhất, có nghĩa là người thương yêu nhất.)

Sư phụ róc xương nháy mắt liền hiểu rõ, gã mở to con mắt phải đen ngòm, "Cậu muốn khắc chữ gì?"

"Đao."

Sư phụ róc xương gật đầu, "Chữ này nhất định có ý nghĩa rất to lớn với cậu."

Lam Diệm không nói gì.

Sư phụ róc xương hỏi, "Khắc chữ xong rồi thì sao? Tôi phải đưa cho ai?"

"Chôn ở công viên nghĩa trang thành phố S." Trịnh tiểu thư ở tại nơi đó.

"Không phải là cho ai đó cất giữ sao?"

"Không phải." Hẳn hy vọng sau khi mình vào Hoàng Tuyền, vẫn sẽ nhớ cây "Đao" đó.

--

Chuyện của Chú Lam, không khiến cho Lam Nhị sốc nặng như bên ngoài đồn đại.

Đau lòng tuy có, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Lam Nhị nhìn vẻ mặt đau thương của mình trong cuộc phỏng vấn, cảm thấy chính gã cũng bị lừa mất rồi.

Lam Nhị định nghĩa quan hệ của mình và Chú Lam là "hợp tác", đây là cách diễn đạt "lợi ích trên hết thảy". Đại khái người trong họ Lam thì, trong máu huyết đều không có kiểu nói thân tình, cho nên mấy thế hệ trưởng bối, vẫn bối, ngang vai vế đều rất lạnh nhạt.

Lam Nhị nhớ lại một chút về việc chung sống giữa Lam Diệm và Trịnh tiểu thư, sau đó hỏi thư ký, "Tôi có phải là nên đi thăm hỏi chú mình hay không?"

Thư ký trả lời, "Theo lễ phép thì nên như thế."

Thế là Lam Nhị đến bệnh viện một chuyến.

Chú Lam nằm trong phòng bệnh nguy kịch, hôn mê đến giờ.

Cách tấm kính thủy tinh, Lam Nhị nhìn vào trong, chỉ thấy mỗi mặt nạ oxi và chăn mền.

Nếu như gã không tính toán, có lẽ người tiếp theo sẽ là chính mình. Lam Úc bây giờ chính là kiểu 'vua cũng thua thằng liều'.

Tâm tình của Lam Nhị có chút kì diệu. Lam Úc rơi vào tình cảnh này, Lam Nhị khá là vui mừng. Thế nhưng khi mục tiêu của Lam Úc là Lam Nhị, gã ta lại không còn vui vẻ nữa. Lam Nhị của hiện tại, không muốn đối phó những chuyện rẻ rách này. Gã muốn mỗi ngày đi làm rồi tan ca, ăn uống chơi bời. Người lừa ta gạt quá hao tâm tổn sức, bây giờ gã đã có hai cọng tóc bạc rồi.

Nếu như muốn có một cuộc sống nhàn nhã, thì chỉ có thể giải quyết rốt ráo Lam Úc.

Lam Nhị vốn cảm thấy mình thích hợp với cuộc sống thong dong, thế nhưng hai chữ "báo thù" lại làm cho máu huyết gã sôi trào, "Anh hai, anh cứ làm một tên tội phạm bị truy nã cho tốt không phải rất tự tại sao? Tại sao còn chạy ra làm gai mắt em chứ?"

Lam Nhị xoay người rời khỏi bệnh viện, "Chú, cháu thật không nỡ mất chú. Cháu nhất định sẽ giúp chú báo thù."

Hai âm cuối cùng, là trọng âm.

--

Ngày đại hung, càng lúc càng gần.

Tam sư huynh ngồi dưới chân núi phía sau núi. Anh đã ngồi hơn một tiếng đồng hồ.

Dưới màn đêm, phía sau núi được bao bọc trong bóng đen vĩ đại.

Đèn dưới chân núi vẫn sáng tỏ, thân hình ngồi thẳng tắp Tam sư huynh đó, từ xa xa Nhị sư huynh đã nhìn thấy.

Nhị sư huynh chạy theo ra phía sau núi.

Tam sư huynh cảnh giác ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Nhị sư huynh, vẻ mặt hơi thả lỏng, "Nhị sư huynh."

"Tam sư đệ ở đây nuôi muỗi?" Nhị sư huynh trước nay vốn kiệm lời vô vị, khó khăn lắm mới buông một câu nói đùa.

"Đệ đang qua sát tinh tượng."

Nghe thế, Nhị sư huynh ngồi xuống bên cạnh Tam sư huynh, "Ngày đã đến gần?"

Tam sư huynh nghiêm nét mặt, đôi mắt hoa đào trầm xuống, "Từ nhỏ, sư phụ đã nói với đệ, trong mệnh của sư muội có tai. Đệ hết sức chuyên cần học ngũ hành tinh tú, tìm kiếm thuật phá giải. Thế nhưng càng nghiên cứu thì lại càng hiểu rõ, rằng vận mệnh không thể sửa."

Nhị sư huynh vỗ vỗ vai Tam sư huynh, "Sư muội không phải chỉ của mỗi mình đệ, đừng có ôm hết vào người đệ."

"Mấy ngày gần đây đệ mới phát giác được sự bất ổn của sư muội." Nếu như anh biết sớm, lúc đầu anh nhất định tận lực ngăn cản cô đến Lam thị làm nhiệm vụ, càng không hoan nghênh Lam Diệm đến đây.

"Tam sư đệ, cái chuyện quan sát tinh tượng, ta không bằng được đệ." Nhị sư huynh ngửa đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, "Nhưng một mệnh hai vận, sư gia thường nói, phong kiến mê tín không tin được. Bởi vì người tin chắc, rằng nhân định thắng thiên."

Tam sư huynh cười, "Cũng phải, phong kiến mê tín không thể tin. Nhưng mà ____" Anh dừng một chút, đánh giá Nhị sư huynh, "Nhị sư huynh, có phải huynh trúng tà rồi không?"

"..."

"Trước nay huynh đâu có nói nhiều như thế."

"..." Nhị sư huynh lập tức trở về bộ dáng ngầu lì, đứng dậy liền đi.

"Nhị sư huynh, để sư đệ đàn một khúc bày tỏ ý cảm ơn nhé."

"Cút."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 62

***

Lam Úc kêu thuộc hạ nghe ngóng địa chỉ của Doãn Tiểu Đào.

Vừa xác nhận nơi ở của cô, Lam Úc liền lập tức ra ngoài.

Gã vốn không nên đi công nghênh thế này, nhưng gã quen thói ngang ngược, vốn không đặt cảnh sát vào trong mắt, thậm chí, gã còn thị uy với phía cảnh sát. Cộng thêm sau khi gã bắn chết Chú Lam, hệ số khát máu liên tục sôi sục, không hạ xuống được.

Lam Úc đến thôn nội thành của thành phố S, ở ngoài thôn nhìn thấy cảnh vật phía trong, gã bắt đầu không vui.

Đường hẻm nhỏ hẹp, người đến người đi vô cùng chen chúc. Điều này khiến gã phát ghét.

Lam Úc khí thế bức người, mang chiếc kính mát đen ngòm, phản chiếu bóng người xung quanh và cửa tiệm, hiển lộ cái sự cao cao tại thượng của gã.

Gã rảo qua rảo lại, xuyên qua mấy con hẻm, cuối cùng cũng đến tầng lầu mà Doãn Tiểu Đào ở.

Lam Úc ngẩng đầu nhìn căn phòng cũ kia. Gã chỉ muốn dùng bốn chữ để hình dung: đổ nát kinh khủng.

Gã nhìn chăm chú về phía lầu ba.

Nơi hành lang lâu ba, đang phơi một chiếc chăn bông.

Lam Úc đang tính thu hồi ánh mắt, thì nhìn thấy một cô gái xuất hiện ở hành lang.

Đó chính là Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao ôm lấy chăn, lúc cúi đầu, ánh mắt giao nhau với Lam Úc.

Gã gỡ kính mát ra, trong con ngươi hẹp dài, ngập tràn sát khí.

Cô lạnh lạnh nhìn gã, không chút sợ hãi. Cô ghi nhớ, chính là người đàn ông này, đã hại Tứ Lang của cô.

Lam Úc cong miệng lên cười. Dáng vẻ của cô gái này, không thay đổi quá nhiều, trông vẫn vô cùng khỏe mạnh. Chính cái trạng thái có sức sống này, khi hủy diệt mới càng có cảm giác đạt thành tựu.

Khi đối diện với Chú Lam, Lam Úc dùng là súng. Khi đến chỗ Doãn Tiểu Dao, gã lại không thèm dùng súng. Gã muốn dùng hàng đánh với cô một trận, phá hủy cô đến tận gốc.

Lam Úc chậm rãi lên lầu.

Doãn Tiểu Dao ôm chăn vào trong phòng rồi gấp lại, sau đó cô nhấn một tin. Cuối cùng, cô cầm Đào Dao và Câu Hiến Kiếm lên, đóng cửa ra ngoài.

Hai người gặp nhau tại hành lang.

Lam Úc nắm song tiết côn, "Sao mà tôi có thể quên được nhỉ? Lúc đầu Lam Diệm cứ luôn bảo vệ cô." Hơn nữa căn phòng đồ nát này, cũng là nơi Lam Diệm từng ở qua.

Doãn Tiểu Dao đứng thẳng tắp, tay cầm một đao một kiếm. Cô không muốn nghe những lời thừa thãi của Lam Úc, vừa nhìn gã cô đã phát ghét.

Cho nên cô tấn công trước.

Lam Úc nhếch miệng cười. Chính cái khí thế này, khiến cho gã luôn luôn hướng về. Thử hỏi trên thế gian này, có mấy người phụ nữ dám đối với gã như thế.

Chỉ có cô. Gã đã sống 30 năm trời, mới chỉ gặp được một mình cô chẳng bao giờ che giấu nỗi ghê tởm đối với gã, lần này đến lần khác cùng gã chính diện giao chiến. Hơn nữa là vì cái tên Lam Diễm chơi thuốc kia.

Lam Úc liếc qua cây đao của Doãn Tiểu Đao, "Cha của cô chưa từng dạy cô ____"

Cô trở tay vung Câu Hiến Kiếm lên, thân kiếm mềm dẻo tựa cây roi lao về phía gã.

Gã chặn được, "Đụng phải mấy thằng nghiện ma túy ____" Vừa nói, gã giơ chân đạp về phía cô, "Nhất định phải tránh thật xa. Nghiện ngập chẳng đứa nào tốt lành cả."

Doãn Tiểu Đao nhảy lùi lại một bước. Cô hoàn toàn không lên tiếng, với loại người này chẳng có gì đáng để nói. Đánh là được rồi.

Hai người đánh từ hành lang đến cầu thang, rồi lại xuống dưới đất.

Vai Lam Úc có hai vết đao, một sâu một nông. Vết sâu, đang rỉ máu ra ngoài.

Phần lưng của Doãn Tiểu Đao bị Lam Úc dùng sức đánh mạnh hai lần, hơn nữa má trái cũng bị bầm tím.

Kỳ thật vũ khí không thuộc sở trường của Lam Úc. Nhưng Doãn Tiểu Đao lại cực kỳ am hiểu về đao pháp.

Gã thở ra một hơi, "Chúng ta đánh tay không."

Doãn Tiểu Dao để ý gã mới quái lạ. Sức của cô không bằng gã, cho nên cô phải dùng vũ khí để tăng thêm phần thắng.

Thân Đào Dao tối sẫm nhuộm lên màu máu tươi của Lam Úc, mũi đao lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Ánh sáng đó, làm Lam Úc chói mắt.

Gã hận đến muốn móc súng ra.

Lúc trước Lam Úc từng xem qua tỷ thí võ thuật, chiêu số võ công đó gã rõ như lòng bàn tay, nhưng suy cho cùng thì vẫn là thi đấu, chứ không phải thực chiến chính thức.

Cô gái trước mắt này, vô cùng giỏi đánh nhau. Chiêu thức tấn công ác liệt, lúc phòng ngự phản ứng nhanh nhạy, không thẹn là nhân tài chiến đấu do thế gia võ thuật bồi dưỡng nên.

Lam Úc nghĩ, nếu như cô không đứng về phía Lam Diệm, thì gã rất muốn kết giao cùng cô.

Đáng tiếc là, cô có mắt mà không thấy Thái Sơn.

Lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu ở nơi xa, "Cảnh sát đến rồi!"

Mặt mũi Lam Úc dữ tợn, "Cô báo cảnh sát?" Gã phi thật mạnh thân cô về phía Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao buộc phải tránh xa gã hai bước.

Gã lập tức chạy ra ngoài.

Cô đuổi theo.

Cuối cùng Lam Úc vẫn móc súng ra, xoay người bắn về phía cô.

Doãn Tiểu Dao chỉ có thể nghiêng mình tránh.

Gã bắn hai phát.

Cô buộc phải núp vào chỗ thùng rác.

Lam Úc thấy cô sắp đuối tới nơi, liền chạy ra khỏi hẻm.

Ngõ hẻm trong thôn nội thành bốn phía thông nhau. Lam Úc trốn được khỏi cảnh sát rồi chạy mất.

Hôm đó Doãn Tiểu Dao nói với Lam Diệm chuyện này.

Lam Diệm nhắn cho cô một tin: Về nhà đợi anh.

"Tứ Lang, em đợi anh cùng nhau trở về." Cô biết, hoàn cảnh của hần rất nguy hiểm, lúc trước cảm thấy hần còn sống thì chẳng cầu xin gì nữa, nhưng mà hiện tại, cô nghĩ đến, hần ở cùng một chỗ với Lam Úc, thì có phần không xác định, liệu hần có thể sống đến lúc cùng cô trở về hay không?

Cô muốn đến bảo vệ hần. Hần gặp nguy hiểm, cô không phải là nên đến bảo vệ sao?

--

Ngày 14 tháng 8, đầu tháng 7 âm lịch.

Từ sau khi đánh với Doãn Tiểu Dao một trận, Lam Úc ở miết trong biệt thự lưng chừng núi.

Gã vốn rất muốn giết chết Lam Nhị, nhưng cảnh sát truy đuổi gã quá mức gắt gao, gã chẳng thể đi đâu cả.

Lam Úc rất cáu kỉnh, ngày nào cũng đánh quyền trong biệt thự. Mỗi lần chơi quyền, vết thương trên vai cứ đau như xé, gã nhớ đến Doãn Tiểu Dao, lửa hận trong lòng càng cháy càng dữ.

Lam Úc thề, gã phải đưa Doãn Tiểu Dao và Lam Diệm xuống địa ngục.

--

Ngày 18 tháng 8, mùng 5 tháng 7 âm lịch.

Sư phụ róc xương phát hiện, có người đang theo dõi biệt thự. Gã lo sợ bất an, vội vàng nói cho Hạt Gia biết.

Hạt Gia gọi mấy người giữ cửa đến hỏi, họ đều nói không gì bất thường.

Sư phụ róc xương dụi dụi mắt trái, "Ờ, vậy có lẽ là tôi nhìn nhầm."

Hạt Gia nắm lấy tay của gã, "Qua hai ngày nữa sẽ đổi chỗ khác." Bất kể sư phụ róc xương nhìn thấy có đúng hay không, thì nơi này cũng không còn an toàn nữa. Hơn nữa Lam Úc quá huênh hoang, đi càng sớm càng tốt.

Sư phụ róc xương đến thông báo cho Lam Diệm sắp phải dọn đi.

Lam Diệm thản nhiên, "Dọn đi đâu?"

"Tôi cũng không biết." Sư phụ róc xương mờ mịt, "Nhưng mà, đi theo mọi người thì sẽ không bị lạc đường."

"Ừm, tôi biết rồi."

Sư phụ róc xương gật đầu, xoay người đi ra ngoài, miệng lẩm nhẩm, "Tốt nhất là đừng dọn qua bên xưởng, không thì sẽ phải ngủ giường cứng."

Lam Diệm cười cười.

--

Cùng ngày đó.

Ở Hoàn Quán, trấn Tây Tịnh, thôn Tây Tịnh.

Ba vị sử huynh đứng trước mặt Doãn gia gia và Doãn phụ.

Doãn gia gia chấp tay sau lưng, nói, "Chớp mắt một cái, ba đứa đã lớn như thế này rồi. Ăn cơm nhà ta hết bao nhiêu năm rồi, cũng chưa từng hồi báo."

"Phụ thân." Doãn phụ ngắt lời Doãn gia gia.

Doãn gia gia mỉm cười, "Bây giờ cháu gái ta gặp nạn, là thời điểm mấy đứa nên báo ân rồi."

"Quyết không chối từ." Nhị sử huynh mặc tuyền màu đen, ánh mắt thâm thúy.

Tam sử huynh trầm giọng, "Nguyện dốc sức khuyên mã."

Đại sử huynh đang tính lên tiếng thì Doãn gia gia đã ngăn lại, "Cháu thì đừng nói nữa, ta biết cháu rất vui lòng."

Thế là Đại sử huynh tiếp tục giữ im lặng.

"Nhớ lấy, mây tía đến từ phía đông." (1) Doãn gia gia giương mắt nhìn trời xanh, "Còn có, phong kiến mê tín không thể tin được."

Cứ như thế, ba vị sử huynh và Doãn phụ cùng nhau đi khỏi Hoàn Quán.

Ngũ, Lục sử đệ đứng ở cổng Hoàn Quán, nhìn theo bóng lưng đi xa dần của các sử huynh, hỏi, "Sư gia gia, các sử huynh phải đi bao lâu ạ?"

"Có trời biết."

Ngũ sư đệ hỏi, "Tại sao các sư huynh không đi sớm hơn? Sư tỷ bị yêu quái bắt đi lâu lắm rồi."

Lục sư đệ gật đầu, "Lâu lắm rồi, một tháng trời rồi."

"Đi sớm để làm gì chứ?" Doãn gia gia giận dữ trừng mắt, "Đi sớm không bằng đi đúng lúc."

"Sư gia gia, người bói cho mấy sư huynh thử xem lúc nào họ quay về?"

"Ta có phải thầy bói đâu! Hừ!" Doãn gia gia vung tay áo bỏ đi.

--

Ngày 20 tháng 8, mùng 7 tháng 7 âm lịch, ngày Thất Tịch.

Hạt Gia không dời qua bên xưởng. Nhưng mà hôm nay, ông ta cùng Lam Úc đến xưởng một chuyến. Hàng mới đến có chút vấn đề.

Lam Úc để cho Lam Diệm đi theo.

Hạt Gia cười, "Để Lam Diệm qua đó chỉ chút kỹ thuật mới cũng tốt."

Mặt Lam Diệm cứng lại. Đùa cái quái gì thế này, hẳn đâu có biết kỹ thuật gì mới. Chẳng qua chỉ là dùng chút mảnh pha tạp vào ma túy, để Hạt Gia kiếm được nhiều hơn mà thôi.

Lam Úc cười sâu xa khó hiểu, "Đừng có vướng chân tui tao là được."

Lam Diệm ngồi phía sau xe, sau khi đi hơn một tiếng đồng hồ, đường đi trở nên xóc nảy.

Trước mắt Lam Diệm tối đen như mực, chỉ cảm giác được xe đang tròn trành.

Xe chạy thêm 20 phút nữa thì dừng lại.

Nơi này là xưởng gia công của Hạt Gia, hàng mới đến sẽ tới nơi này trước rồi mới sang tay.

Lam Diệm nhìn trái ngó phải một chút. Nơi này ắt hẳn là một thôn nhỏ rất hẻo lánh, liếc mắt nhìn, ngoại trừ căn xưởng, những nơi khác cỏ dại mọc đầy.

Hạt Gia tiến vào trước.

Lam Úc khoác vai Lam Diệm, "Mày biết tại sao tao đưa mày đến đây không?"

Lam Diệm lười để ý đến gã.

Lam Úc cười cười tiến sát rạt mặt Lam Diệm, "Nơi này có thứ mày cần nhất, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Sau này mày làm con chó của tao, tốt biết bao?"

Lam Diệm vẫn không lên tiếng, thậm chí ngay cả nhìn hẳn cũng không nhìn Lam Úc lấy một lần.

"Có khí phách." Lam Úc buông Lam Diệm ra, cười lớn.

Hạt Gia đợi một hồi, nhận được một cuộc điện thoại liền vội vàng rời khỏi.

Ông ta vừa đi, ở nơi này Lam Úc chính là Lão đại.

Đại khái là thù hận của Lam Úc ứ đọng quá lâu, gã đã không còn tính nhẫn nại khi còn làm tổng giám đốc của Lam thị, gã nói với Lam Diệm với vẻ tàn độc, "Hôm nay mày chạy không thoát khỏi nơi này đâu."

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh liền xuất hiện khoảng mười tên mặc đồ đen.

Lam Úc xoa lên vết thương trên vai mình, "Một đao này ác thật. Tao sẽ giải quyết mày trước, sau đó thì sẽ bầm thây con nhỏ đó ra." Gã tiến lên, "Tao hành hạ mày lâu như vậy mà mày cũng không chết, tao vẫn luôn thấy rất quái lạ, rốt cuộc thì chỗ nào có vấn đề?"

Lam Diệm nhìn Lam Úc, rất lạnh nhạt.

Lam Úc cười, "Bây giờ thì tao nghĩ thông rồi. Đối phó với loại người như mày thì phải đánh vào tinh thần. Tao đã gặp rất nhiều đứa nghiện, chẳng đứa nào giống mày. Ở trước mặt Hạt Gia thì đúng là giống như một con chó vậy, nhưng thỉnh thoảng thì lại có chút gì đó không giống. Trong bụng mày đang xem thường Hạt Gia với tao chứ gì?"

Lam Diệm ở bên cạnh tự mình ngồi xuống.

Lam Úc nhìn dáng vẻ của hắn, cười lạnh, "Gần đây tụi tao đánh hai chuyến hàng, đều gặp chuyện không may cả, có phải làm giờ trò quỷ gì không?"

"Không phải." Cuối cùng Lam Diệm cũng lên tiếng.

"Không phải? Tao bực rồi đấy, gần đây sao bọn cớm cứ vồ cái nào là dính cái đó, giống như biết trước được địa điểm và thời gian chúng tao giao hàng vậy."

"Có vấn đề gì thì đi hỏi Hạt Gia." Lam Diệm lơnh lẹo.

"Đừng lấy Hạt Gia ra để thoái thác." Lam Úc nói, "Mày tưởng hôm nay tao muốn xử mày Hạt Gia không biết hay sao? Mấy người này còn là do Hạt Gia điều đến đấy. Bị đánh như tử mày cũng thử qua rồi, bị đàn ông chơi chắc là mới mẻ chứ nhỉ?"

Vẻ mặt của Lam Diệm không đổi. Nhìn từ cách bố trận này, hắn đã đoán ra mấy phần.

Tất cả mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch của hắn.

Mấy ngày trước Sư phụ róc xương đã không chút suy nghĩ để lộ ra địa chỉ xưởng này, còn thần thần bí bí nói là mình nghe lén được, bảo Lam Diệm nhất định phải giữ bí mật.

Lam Diệm gật đầu đồng ý, nháy mắt thì đã chuyển địa chỉ cho Thẩm Tiệp.

Hôm nay trước khi ra ngoài, hắn đã báo cho Thẩm Tiệp biết.

Bây giờ việc hắn phải làm, chính là kéo dài thời gian.

Thế nhưng, Lam Diệm liệu được động tĩnh của Hạt Gia và Lam Úc, nhưng lại để lọt mỗi mình Doãn Tiểu Dao.

Hôm trước, Lam Diệm đã dặn dò Doãn Tiểu Dao, mấy ngày này làm việc nhà cho thật tốt, đợi hắn trở về làm cơm chiên cho cô. Đừng đi đâu hết.

Cô gật đầu đáp được.

Hắn tưởng rằng, cô sẽ luôn nghe lời hắn.

Sau đó, đương lúc Lam Diệm nghĩ phải kéo dài thời gian với bọn áo đen thế nào thì cánh cổng bị đẩy ra.

Vẻ mặt của Doãn Tiểu Dao lạnh tanh, đứng ngay trước cổng, dáng đứng sừng sững cùng cây đao trên tay tựa như một chiến thần.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lam Diệm dường như nghe thấy Đào Đào đang rung lên ù ù.

"Ai dám động anh ấy." Giọng điệu của Doãn Tiểu Dao cực lạnh.

Khoảnh khắc Lam Úc nhìn thấy cô, cảm hận dâng lên như sóng triều. Gã cảm thấy vết thương trên vai bỗng đau như cắn như xé.

Chính người phụ nữ này, khiến gã phải nếm trải mùi vị thất bại. Gã thế mà lại đánh không lại một người phụ nữ? Thật nực cười.

Nỗi nhục thua cuộc khiến cho lửa giận của Lam Úc bỗng chốc bùng lên. Gã đoạt lấy cây súng ngắn của thủ hạ, chớp mắt liền nhắm chuẩn Doãn Tiểu Dao.

Mở chốt an toàn, nhắm bắn, động tác lưu loát liền mạch, không chút do dự.

Doãn Tiểu Dao nhanh nhẹn né tránh.

Lam Úc bắn liền mấy phát, đều không trúng. Sát khí ngập tràn trong mắt gã, bỗng chốc nòng súng nhắm về phía Lam Diệm.

Lam Diệm đang tính kêu Doãn Tiểu Dao dừng qua đây, nhưng cô đã nhanh nhẹn xông đến trước mặt hăn.

Lam Úc cười thâm độc, bóp cò.

Lam Diệm thích bóng lưng của Doãn Tiểu Dao, đường cong duyên dáng, khỏe khoắn rắn rỏi. Thế mà máu tươi tung tóe bây giờ, khiến cho trước mắt hăn đột nhiên trắng xóa một mảng, có sắc màu, chỉ còn lại máu tươi.

Hăn cảm thấy tất thảy hy vọng trong đời hăn đều mất tăm cả rồi.

Hăn cố gắng sống tiếp, là bởi vì cô. Cho dù rằng hiện tại hăn bị nàng tiên nâu đeo bám, nhưng chỉ cần có cô ở bên cạnh, hăn liền tin mình có thể lần nữa cai đứt hăn.

Cô ngốc như vậy, dần đến thế, không có hăn, lấy ai chiền một thùng cơm cho cô.

Mà hần không có cô... Sống còn ý nghĩa gì chứ?

Doãn Tiểu Dao cảm thấy một cơn đau cực đại truyền từ lồng ngực đến, đau đến mức suýt chút cô nằm không vững Đào Dao và Câu Hiến Kiếm.

Thế nhưng cô vẫn che cho Lam Diệm ở sau lưng.

Nụ cười của Lam Úc càng toét càng rộng, gương mặt đã trở nên méo mó. Gã bồi thêm một phát súng.

Lam Diệm tiến lên xoay người lại, đấu lưng với Lam Úc. Tay hần run rẩy, ôm lấy Doãn Tiểu Dao vào lòng, "Đao thị vệ..."

Lam Úc vui sướng lắm, gã nhìn dáng vẻ của đôi uyên ương khổ mệnh kia, cảm thấy vô cùng hả hê. Bây giờ gã không vội vàng gì kết liễu tính mạng hai người này, gã muốn chơi đùa một hồi. Gã ngồi xuống ghế, ra hiệu cho đám áo đen tiến lên, "Để cho con nhỏ này nhìn dáng vẻ bạn trai mình bị làm nhục thử xem, nói không chừng nó sẽ tức đến chết đấy."

Ý thức của Doãn Tiểu Dao có chút mơ hồ, nhưng cô vẫn biết, cô phải bảo vệ Lam Diệm.

Cô không thể ngã xuống. Cô mà ngã xuống, hần sẽ thế nào đây? Ai đến giúp hần cai nghiện, hơn nữa hần thích cô đến thế, nếu như cô ngã xuống, hần sẽ đau lòng đến nhường nào.

Cô muốn gọi hần, nhưng cổ họng khô rát.

Doãn Tiểu Dao nhìn đám áo đen tiến đến gần, cô cắn răng, ráng sức nâng Đào Dao lên. Cơn đau nơi vết thương cấu xé tất cả tri giác của cô.

Lam Diệm ôm lấy cô che chở trong lòng, siết chặt không buông, "Lam Úc, ngày chết của mày đến rồi." Cảnh sát còn chưa đến, nhưng có một người, hần là đã mai phục ở đây từ sớm.

Lam Úc cười, "Câu nói này là tao nói với mày đấy."

"Anh hai, ngày chết của anh đến rồi." Lúc này, ngoài cửa truyền đến một âm thanh, Lam Nhị vận đồ vest đi giày da bước vào. Theo sau lưng gã là một đám đàn ông mặt đờ đờ sát khí.

Lam Nhị nhìn thấy bộ dáng của Doãn Tiểu Dao thì sửng sốt, "Cô ấy..." Lam Nhị tính toán thế nào cũng không bao giờ tính Doãn Tiểu Dao vào. Trong lòng của gã, cô từ đầu đến cuối không cùng một dạng, huống hồ gã cũng không muốn thật sự tổn thương cô.

Lam Diệm không nói gì. Hắn cúi người xuống, để Doãn Tiểu Dao nằm sấp trên lưng, sau đó công cô dậy, đi thẳng ra ngoài.

Bây giờ mắt hắn chẳng nhìn thấy ai nữa. Lam Úc, Lam Nhị, trong tầm mắt của hắn, đều trống rỗng cả.

Lam Diệm công sức nặng của tính mạng mình, đi ra ngoài.

Lam Nhị ngờ ngác nhìn Doãn Tiểu Dao mặt cắt không còn giọt máu, nhường đường cho Lam Diệm.

Sau khi Lam Diệm bước ra khỏi căn phòng, cảm thấy thính giác của mình bị khuếch đại lên. Hắn có thể nghe được cả tiếng máu tươi nhỏ giọt rơi trên mặt đất.

Một giọt, một giọt, đang phác lên con đường mà hắn đi qua.

Thế nhưng hắn không nghe thấy tiếng cô thở.

Khóe môi cô dán lên sau gáy hắn, giống như đang say ngủ.

"Đao thị vệ, em khờ quá." Lam Diệm nói mà không chút biểu cảm, "Em thấy qua mấy người chết vì hít thuốc phiện chưa? Bộ dạng đều rất xấu xí.

Nếu như ngày nào đó anh mà xấu đến như thế, anh sẽ giận lắm. Cho nên, anh cứ đẹp trai thế này mà chết đi cũng rất tốt."

Doãn Tiểu Dao không trả lời.

Lam Diễm tiếp tục nói, "Em khờ lắm, thế mà lại đến cứu anh..."

Cô vẫn không cử động lấy một cái.

Hắn căng miệng cười, "Này, Dao thị vệ, anh chiên cho em một thùng cơm có được không?"

Không trả lời.

"Cơm chiên em thích nhất, có trứng gà, có tôm, có bắp hạt, còn có rất nhiều thịt nữa."

Không trả lời.

"Em thích ăn một thùng không? Hay là hai thùng? Anh đều làm cho em ăn hết."

Không trả lời.

"Đao thị vệ, anh còn có thể làm rất nhiều thức ăn, đều là những món em chưa từng ăn."

Không trả lời.

"Anh có thể nấu 365 ngày mà không lặp món nào hết, để cho em thấy được phong độ của đầu bếp lớn."

Không trả lời.

"Này..."

Không trả lời.

"Đao thị vệ..." Nụ cười trên môi Lam Diệm sắp sửa không giữ được nữa.

Lúc này, Doãn Tiểu Dao có chút ý thức, khóe môi khẽ mấp máy, "Tứ... Lang..." Gần như không thể nghe thấy.

Bước chân của Lam Diệm khựng lại, "Đao thị vệ, em đợi đã, anh lập tức đi tìm bác sĩ."

Doãn Tiểu Dao hé nửa mắt, muốn nhìn hẳn cho rõ, nhưng lại mờ mờ mịt mịt, cô gắng sức nói, "Sống... sống... cho... tốt..." Cô chỉ sợ hẳn sống không được tốt. Ngày trước hẳn đã khổ đủ rồi, cô hy vọng mai này hẳn sẽ luôn vui vẻ, luôn luôn là Tứ Lang rạng rỡ của cô.

"Không có em, anh sẽ không sống một mình."

(1) Hán Việt: tử khí đông lai. Bắt nguồn từ truyền thuyết rằng trước khi Lão Tử qua ải Hàm Cốc, quan trông ải Doãn Hỷ nhìn thấy mây tía từ phía đông đến, biết là sắp có thánh nhân qua ải. Quả nhiên Lão Tử cười trâu đi đến.

Khí tím/ mây tía là loại khí tốt lành, mang lại bình an may mắn, là dấu hiệu của cát tường.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 63

***

Doãn gia gia ngàn tính vạn toán, vẫn là tính không lại được số trời.

Doãn phụ cùng ba người sư huynh do xe cộ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến trễ mười phút.

Chính là khoảng thời gian mười phút này, khiến Doãn Tiểu Dao lâm nguy trong tích tắc.

Lúc Doãn phụ xông vào căn xưởng, nhìn thấy nửa bên áo sơ mi của Lam Diệm đã nhuộm đỏ màu máu.

Trái tim Doãn phụ rét run.

"Sư muội!" Tam sư huynh theo sau lưng Doãn phụ, từ xa xa nhìn thấy Lam Diệm cũng Doãn Tiểu Dao đang thoi thóp hấp hối.

Lam Diệm thất thần này giờ thoát trở về thực tại nhờ câu nói này.

Tam sư huynh xông đến, bất ngờ phát hiện ra máu trên áo Lam Diệm, đều là của Doãn Tiểu Dao. Sắc mặt Tam sư huynh chớp mắt trắng bệch.

Doãn phụ quan sát tình hình xung quanh, quả đoán nói, "Phương Cách, cầm máu cho con bé."

"Vâng." Nhị sư huynh chạy nhanh đến trước mặt Lam Diệm, ra hiệu cho Lam Diệm đặt Doãn Tiểu Dao xuống.

Lam Diệm gật đầu.

Nhị sư huynh đón lấy Doãn Tiểu Dao từ trên lưng Lam Diệm, bế cô đến bên góc tường.

Doãn gia gia đã suy xét chu đáo hết tất cả mọi hiểm cảnh, lúc ra đi, dặn dò Doãn phụ nhất định phải mang theo thuốc cầm máu.

Hiện giờ, vô cùng hữu dụng.

Doãn Tiểu Dao bị trúng hai phát đạn, đều ở phía dưới vai trái. Lam Úc nhắm vào trái tim của cô, bản thân cô lắc người một chút, tránh được.

Nhị sư huynh nhanh chóng ấn đè lên động mạch gần vết thương. Doãn phụ cắt phần áo xung quanh chỗ trúng đạn, rắc thuốc bột lên miệng vết thương.

Cơn đau đớn khiến cô vô thức run rẩy.

Lam Diệm ngồi phịch dưới đất, nhìn vết thương của cô, hẳn cảm thấy vai trái của mình cũng đau đớn khó mà chịu đựng được.

Doãn phụ xoay đầu sang nhìn hẳn một cái rồi nói, "Lau mặt một chút."

Lam Diệm lau mặt của mình.

Lần lau này, hẳn mới biết, trên mặt mình toàn là nước mắt. Hẳn còn tưởng mình có thể kèm chế được.

Vẻ mặt của Doãn phụ nghiêm túc, sau khi rắc thuốc cầm máu rồi mới bắt mạch cho Doãn Tiểu Dao.

Đại sư huynh và Nhị sư huynh đứng bên cạnh, không nói năng gì.

"Tình hình bên trong thế nào?" Doãn phụ hỏi bất thành lời.

Lúc này lý trí của Lam Diệm mới quay về, hần trả lời, "Lam Đại và Lam Nhị đều có người của mình ở bên trong. Bên phía Lam Nhị là do cháu bần tin." Cũng may rằng hần ôm lấy suy tính Lam Úc và Lam Nhị sẽ hai chó cắn nhau, đưa tin ra ngoài. Ban nãy nếu không phải Lam Nhị đến kịp, hần cũng chẳng thể dễ dàng đưa Doãn Tiểu Dao ra ngoài.

"Chúng ta đi bệnh viện trước." Doãn phụ ôm Doãn Tiểu Dao dậy, "Diêm Sam, Hàng Tây, hai đứa ở lại đây giải quyết mọi chuyện."

"Vâng." Đại sư huynh, Nhị sư huynh trả lời.

Lam Diệm theo Doãn phụ đi ra ngoài.

Bây giờ hần quan tâm chỉ mỗi Doãn Tiểu Dao.

Người con gái này, là tín ngưỡng duy nhất của hần. Nếu như cô xảy ra chuyện bất trắc gì, hần sẽ chẳng ngại chuyện phạm tội mà giết chết Lam Úc, rồi sau đó sẽ tự sát theo cùng cô.

--

Bên phía Lam Úc và Lam Nhị.

Bầu không khí rất kỳ quái. Người của hai phía đứng riêng mỗi bên, hai anh em cầm đầu đều đang cười.

"Anh hai, cuộc sống trốn chạy thoải mái chứ hả?"

"Nhờ phúc của mày, tự do tự tại."

Lam Nhị nường mày.

Chủ ý ban đầu của gã là đến để chiếm chút lợi lộc, tốt nhất là Lam Úc và Lam Diệm lưỡng bại câu thương, Lam Nhị gã thì ngồi im ngư ông đắc lợi.

Chuyện không như mong muốn.

Tin tức Lam Diệm bắn ra, nửa thật nửa giả, khiến cho Lam Nhị những tưởng Lam Úc đã bị áp chế hoàn toàn. Lam Nhị nhất định phải đến tận tay giết chết Lam Úc, cho nên mới vội chạy đến đây.

Ai ngờ, kẻ bàng quan đứng nhìn là Lam Diệm.

"Đây là lần cuối cùng tôi gọi anh là anh hai rồi." Lam Nhị nói, "Bởi vì anh sống không được đến ngày mai."

Lam Úc lộ ra vẻ hung tàn khát máu, "Đừng có nói chặc ăn như thế."

Lam Nhị đi sang bên cạnh, búng tay một cái.

Một hàng mấy gã phía sau toàn bộ đều nâng súng chuẩn bị.

Cuộc sống mái bắt đầu.

Cuộc ác đấu này, có chút phiền. Chí ít thì Đại sư huynh và Nhị sư huynh núp trong bóng tối nghĩ như vậy.

Là đàn ông thì nên đường đường chính chính đi quyết đấu, kết quả cả Lam Úc và Lam Nhị đều núp lùm, mặc cho thủ hạ bắn giết và bị bắn giết.

Căn phòng này vốn đang chất đống thành phẩm, cạnh tường có mấy ngăn tủ giữ chức bia ngấm, hàng loạt đạn đều ngấm bắn vào nơi đó.

Đây gọi là chiến đấu không có hiệu quả, lãng phí thời gian. Đạn được nhiều mới dám chơi.

Chính là không biết trong khoảng thời gian bị lãng phí này, cảnh sát liệu có thể đến nơi kịp thời hay không.

Dần dần, bên phía Lam Nhị đã dồn ép được phía Lam Úc.

Lam Úc thấy mình sắp thua, lập tức trốn chạy.

Chạy ra khỏi phòng chưa được mấy bước, đã bị một chân đá trúng, sức lực đó, gần như muốn đá bay cả nội tạng gã ra ngoài.

Lam Úc nặng nề ngã phịch xuống mặt đất.

Tam sư huynh thu chân lại, "Đã đợi lâu ngày."

Bởi vì cú đánh này, Lam Úc choáng váng hết một hồi. Gã mở mắt ra, nhìn hai anh chàng lạnh lùng trước mặt, "Các người là ai?" Trực giác của Lam Úc nói cho gã biết, thân thủ của hai người này cũng không phải thuộc loại bình thường.

Đại sư huynh và Tam sư huynh đều không trả lời, mà bắt đầu tấn công.

Hai chọi một. Lam Úc không chút may mắn chiến thắng. Vết thương của gã càng lúc càng nhiều.

Lam Nhị đứng phía sau, kêu thủ hạ mình đừng bắn. Gã cứ như thế thưởng thức bộ dáng chật vật của Lam Úc.

Lam Úc đã thua toàn bàn.

Đại sư huynh và Nhị sư huynh cũng không giết chết Lam Úc, Doãn thị có câu: trừng phạt cái ác để cao cái thiện đều có giới hạn.

Cái chuyện giết người, họ không làm. Nhưng mà, bọn họ đã chọn gân tay của Lam Úc.

Lúc cảnh sát đến nơi, Đại sư huynh và Nhị sư huynh đã đi từ sớm. Lam Nhị cũng đưa Lam Úc rời khỏi căn xưởng.

Phía cảnh sát niêm phong cái động ma túy lớn này.

--

Hơn hai tháng sau, thi thể của Lam Úc được phát hiện trong một thùng rác.

Tình trạng chết rất thê thảm. Tay và chân đều bị gãy xương. Hơn nữa, chỉ còn lại nửa bên mặt, bởi vì nửa còn lại đã bị chuột trong thùng rác gặm mất.

Sau khi pháp y khám nghiệm thi thể, chứng thực Lam Úc bị tiêm một liều lượng lớn ma túy vào người mà chết, trước lúc chết hẳn đã chịu vô số trò tra tấn phi nhân đạo.

Lại hơn hai tháng nữa trôi qua, vụ án cái chết của Lam Úc đã kéo tới Lam thị. Bởi vì giam cầm trái phép, Lam Nhị bị bắt.

Lại qua thêm một tháng nữa, Hạt Gia mất tích bốn tháng xuất hiện lại tại Thương Thành, sau khi nhận được cuộc điện thoại tố cáo nặc danh thì cảnh sát lập tức hành động, cuối cùng cũng tóm được tên trùm ma túy này.

Vốn là, đồng hành cùng Hạt Gia còn có sư phụ róc xương.

Chỉ là một giây trước khi cảnh sát đến, sư phụ róc xương đột nhiên đau bụng, đi toilet.

Cho đến khi Hạt Gia bị còng lại dẫn lên xe cảnh sát, sư phụ róc xương cũng không xuất hiện.

Khoảnh khắc đó, Hạt Gia chợt hiểu ra gì đó.

Sau này, Hạt Gia bị phán tử hình, lập tức thi hành.

Đến đây, vụ án ma túy Thâm Tiệp theo mấy năm trời cũng được khép lại.

Mà mọi chuyện liên tiếp xảy ra trong hơn nửa năm này, Doãn Tiểu Đào đều đang dưỡng thương.

Tuy rằng tố chất cơ thể cô rất tốt, nhưng động đến gân cốt hơn trăm ngày, bởi thế cô phải nghỉ ngơi rất lâu.

Bởi vì liên quan đến vụ án của Lam Úc, Lam Nhị và Hạc Gia, lúc Lam Diệm phối hợp điều tra với cảnh sát, hẳn bị yêu cầu cưỡng chế cai nghiện.

Hắn cò kè mặc cả.

Cuối cùng khi lập hồ sơ với bên công an, hẳn ký thỏa thuận tự nguyện cai nghiện, người giám sát là Doãn gia gia.

Chuyện này thật làm Doãn gia gia phiền gần chết.

Lúc ký thỏa thuận tự nguyện cai nghiện, yêu cầu phải nói rõ về phương pháp cai nghiện, thời gian, hiệu quả điều trị và nguy hiểm, vấn đề chính là thảo được lúc trước Doãn gia gia kê đều là tự phối hợp, ông chỉ biết được nguy hiểm, chứ không xác định được hiệu quả điều trị. Hơn nữa chuyện cai nghiện này, nếu như đương sự không nỗ lực thì những thứ khác cũng đều là công toi.

Nhưng mà, phiền thì phiền. Nghĩ đến sơn hào hải vị sau này của Hoàn Quán, Doãn gia gia vẫn đồng ý.

--

Cai nghiện, có nghĩa là lại trải nghiệm một lần sống không bằng chết.

Phương pháp của Doãn gia gia nào có mềm mỏng như của Doãn Tiểu Đào. Những khó khăn trong quá trình, Lam Diệm đã đoán trước được.

Thế nhưng, sau khổ sẽ có ngọt thôi.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 64

***

Năm nay là năm thứ mười Chu Hồng Hồng và Trình Ý quen nhau, năm thứ ba kết hôn cùng nhau.

Mấy ngày trước Chu Hồng Hồng nghỉ phép năm, Trình Ý cùng cô đi đảo Ubin một chuyến.

Trình Ý rất thích biển, lúc lên kế hoạch du lịch, hăng hái tìm những thắng cảnh du lịch là các hòn đảo ở hải ngoại.

Chu Hồng Hồng chê bôi hăng, "Ngay cả bảng chữ cái 26 chữ tiếng Anh anh còn không thuộc mà muốn ra nước ngoài à?"

Trình Ý chẳng tự ti chút nào, trả lời rằng, "Thì tìm một nước nói tiếng Trung."

Thế là, chọn Singapore, một nước mà tiếng Hoa thông dụng.

Đây là lần đầu tiên du lịch nước ngoài của Trình Ý và Chu Hồng Hồng.

Ở chung với nhau thì, vẫn như cũ.

Đối với Trình Ý mà nói, thì chính là đổi một chỗ khác để làm vợ mình. Ánh nắng, bãi biển, bà xã, ngoài ra, hăng chẳng còn ý đồ gì nữa.

Chu Hồng Hồng bị giày vò đến mệt mỏi, ban ngày hơn nửa thời gian đều ngủ thẳng căng.

Kết quả, cái gọi là ra nước ngoài du lịch, vẫn không thoải mái bằng ở nhà.

Chuyến du lịch kết thúc, kỳ nghỉ phép năm của Chu Hồng Hồng còn thừa lại một ngày. Hôm đó là ngày 9 tháng 8, mùng 7 tháng 7 âm lịch, lễ Thất Tịch.

Cô muốn cùng Trình Ý qua đêm Thất Tịch.

Tên Trình Ý kia, nói không thay đổi, thì thật ra đã thay đổi rồi, nói thay đổi rồi, thì hình như chẳng thay đổi gì. Cái tính lưu manh của hắn, có lẽ cả đời này cũng không đổi được.

Cuộc sống của Chu Hồng Hồng và Trình Ý cũng không khác ngày trước bao nhiêu, vô cùng náo nhiệt, chỉ là cô không còn lo lắng vợ vẫn nữa.

Chu Hồng Hồng dậy thật sớm, muốn nhanh chóng làm chút việc nhà, sau đó dành ra chút thời gian rảnh, kéo Trình Ý ra ngoài đi dạo.

Lúc Trình Ý trở mình trên giường vợ lấy cô, không vợ được. Hắn tỉnh dậy, "Vợ ơi?"

Hắn nhìn nhìn đồng hồ, 6 giờ 45 phút.

Hắn xuống giường mặc cái quần, ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên nhìn thấy Chu Hồng Hồng đang lau nhà ngoài phòng khách.

Mấy năm nay, ngoại trừ lúc Chu Hồng Hồng mang thai, ở cũ, những lúc khác cô không bao giờ mời giúp việc nhà. Trình Ý từng nhắc rằng không muốn cô quá mệt, nhưng cô từ chối tất. Đây là nhà của cô và hắn, cô sẵn lòng tự mình làm hết.

"Vợ à, sớm vậy?" Trình Ý cười hì hì.

"Anh dậy sớm thế?" Chu Hồng Hồng có hơi ngạc nhiên. Hồng Oa buổi chiều mới mở cửa kinh doanh, bình thường hẳn phải ngủ đến khi mặt trời lên ba sào mới dậy.

"Mấy ngày trước ôm em ngủ đến khi tự dậy, sướng. Hôm nay không có em, không quen." Hẳn đi tới tính ôm cô, bị cô dùng chổi lau nhà cản lại.

Cô hung dữ nói, "Đi đánh răng đi, đừng vương em."

"Vợ à, em lau sạch nhà rồi, hai chúng ta làm trên sàn nhé." Trình Ý vẫn hôn cô một cái.

"Cút qua một bên." Chu Hồng Hồng đẩy mặt hẳn ra, "Em phải lau nhà."

"Em cần mãi như vậy, có thể lau cho nền nhà xước ra đấy."

Cô mặc kệ hẳn, khua cây chổi lau càng hăng.

"Đồ đánh đá." Hẳn cười cười xoay người đi đánh răng rửa mặt.

Sau bữa sáng, Trình Ý nhớ ra một chuyện, "Vợ à, buổi tối Hồng Oa có buổi diễn Thất Tịch, đi xem náo nhiệt không?"

Động tác múc canh của Chu Hồng Hồng dừng lại, "Anh còn biết Thất Tịch à?" Cái tên lưu manh thô lỗ này, lễ tết gì cũng không nhớ, ngày kỷ niệm kết hôn cô còn phải nhắc thì hẳn mới miễn cưỡng nhớ ra. Cô đã không còn hy vọng gì đối với hẳn nữa rồi.

"Hôm qua nghe Nhung Bác Quân nói qua, cái nhóm mới đến Hồng Oa thích cái loại mách mung này." Trình Ý thật sự không chút khái niệm gì với những ngày lễ tết này. Hẳn sẽ sống với Chu Hồng Hồng cả đời rồi, lễ gì tết gì cũng giống nhau cả.

Chu Hồng Hồng nhớ lại tên của cái nhóm đó, hỏi, "Cái Tổ Hợp Kim Hoàng đó à?"

"Ừm."

"Em có người đồng nghiệp là fan của họ đấy."

Cái nhóm hai nữ một nam kia là nhóm mới đến Hồng Oa.

Phòng mà Tổ Hợp Kim Hoàng đang thuê hiện nay vốn là của Trình Ý và Chu Hồng Hồng. Năm ngoái Trình Ý mua một căn hộ mới, thế là căn trước kia để không. Một tháng rưỡi trước đã cho Tổ Hợp Kim Hoàng thuê.

Lúc Chu Hồng Hồng đi ký hợp đồng cho thuê có gặp qua người hát chính một lần.

Đối phương là một cô gái rất cởi mở, có thể nhìn ra được là rất thích cười. Cô nàng tự giới thiệu mình, "Em tên là Kim Xán Xán, chính là ba chữ 'vàng óng ánh' mà chị nghĩ đến đó."

Chu Hồng Hồng cười cười, "Chị là Chu Hồng Hồng."

"Woa! Tên của hai chúng ta có quy cách y chang nhau nè." Kim Xán Xán cười ha ha. "Hơn nữa tên của chị cũng có màu sắc nữa này."

Sau đó, Chu Hồng Hồng mới biết, tại sao Kim Xán Xán lại nói như thế.

Thì ra Tổ Hợp Kim Hoàng có ba thành viên, trong tên đều có màu sắc. Thành viên nam là Lam, nữ thì có Kim và Hoàng. Về việc tại sao tổ hợp không có màu lam thì Kim Xán Xán giải thích thế này, "Chúng em muốn tạo nhóm nữ, cậu ấy đến vào giờ chót. Cậu ấy không ở lại lâu đâu."

Một đồng nghiệp nữ của Chu Hồng Hồng cực kỳ thích thành viên nam này. Nghe nói lúc ra sân khấu cậu ta luôn trang điểm mắt đậm, thường hay đeo lens màu xanh lam, thỉnh thoảng có đổi qua màu khác. Cậu ta là cậu nam duy nhất trong nhóm, gần như nhận được sự yêu thích của tuyệt đại đa số khán giả nữ.

Nhưng mà, Kim Xán Xán không thích thành viên này lắm, tiếp tục nói, "Nếu không phải cậu ta từng cứu em thì em không tuyển nam vào đâu. Một người kỳ quái, lấy rong biển Tứ Châu ăn thay cơm đấy, sớm muộn gì cũng trúng độc iốt."

Chu Hồng Hồng không trò chuyện với Kim Xán Xán bao nhiêu, ký xong hợp đồng là đi luôn.

Lúc này, nghe Trình Ý nói về buổi biểu diễn đêm Thất Tịch, Chu Hồng Hồng có hơi hiếu kỳ, liền đồng ý.

--

Việc kinh doanh của Hồng Oa trước đến nay chưa hề phải lo phiền, ngày Thất Tịch lại càng sôi nổi hơn.

Buổi biểu diễn của Tổ Hợp Kim Hoàng chính thức bắt đầu vào tám giờ tối.

Doãn Tiểu Dao đã đến từ rất sớm.

Phục vụ chỗ Hồng Oa quen mặt cô. Lúc mới ban đầu, phục vụ có tiến lên hỏi cô, cô trả lời rằng, "Tôi muốn nước suối."

Phục vụ mỉm cười, "Một ly 20 đồng."

"Mắc quá."

"... Chị à, chỗ chúng em có niêm yết giá công khai mà."

"Mắc quá."

"..." Nụ cười của phục vụ không giữ được nữa, "Chị à, nếu như chị không uống nước suối thì chỗ chúng em còn có thức uống khác."

"Tôi muốn loại hai đồng ấy."

"... Xin lỗi, chỗ chúng em không có."

"Vậy thì tôi không uống nữa." Cô xoay đầu nhìn lên sân khấu. Tổ Hợp Kim Hoàng vẫn chưa ra.

"..." Phục vụ hoàn toàn không nể nang nữa, "Chị à, tiệm chúng tôi có đặt ra mức tiêu phí thấp nhất."

"Tôi chỉ có hai đồng." Cô nhìn thẳng cậu ta.

"..."

Chẳng mấy chốc, Kim Xán Xán bước ra ứng mức tiêu phí thấp nhất cho cô gái kia.

Sau đó, cô gái đó đến nữa, phục vụ đều coi như không nhìn thấy gì.

Hôm nay Doãn Tiểu Dao vẫn như thường lệ chiếm lấy vị trí quan sát tốt nhất.

Thật ra cô chẳng nghe hiểu gì cả.

Nhưng cô thích đến đây ngắm Tứ Lang của mình. Tứ Lang của cô, càng ngắm càng đẹp trai.

--

Lam Diệm ở sau sân khấu, vừa ăn rong biển Tứ Châu vừa nhắn tin với Doãn Tiểu Dao.

Đây là tháng cai nghiện thứ bảy của hắn.

Bảy tháng trước, hắn đã ký thỏa thuận tự nguyện cai nghiện, nhưng lúc ấy hắn không được tự do. Hắn phải tiến hành điều trị trong cơ quan điều trị

cai nghiện đã được nhà nước phê chuẩn. Viện điều trị quản lý theo kiểu nửa khép kín, Lam Diệm vẫn là cai nghiện dưới sự trông nom của Doãn gia gia. Đến bệnh viện, chỉ là treo cái danh thôi.

Lần cai nghiện này, vất vả hơn lần trước nhiều.

Doãn gia gia kiên quyết hơn Doãn Tiểu Dao, ép cho Lam Diệm cầu sống không được xin chết không xong.

Sau giai đoạn cắt cơn cấp tính, thời kỳ kéo dài của Lam Diệm là hơn ba tháng trời. sinh lý hỗn loạn, rối loạn chuyển hóa, trung khu thần kinh ngập trong đau đớn.

Ngày nào Lam Diệm cũng sợ hãi. Sợ mình chịu không nổi, sợ không cần thận mà tái hút, sợ tương lai của mình và Doãn Tiểu Dao đi tong. Bởi quá mức lo âu, hần hồi phục vô cùng chậm chạp. Mất ngủ và táo táo bón nghiêm trọng khiến hần càng nản lòng nhụt chí, hình thành nên vòng tuần hoàn ác tính.

Lúc đó, vết thương của Doãn Tiểu Dao đã không còn quá đáng ngại nữa, ngày nào cũng đến ở cùng hần.

Cũng may là cô đến. Không thì Lam Diệm thật sự đã chết rồi.

Cho dù không chết, thì cũng suy nhược thành bệnh.

Cai nghiện là quá trình thử thách sức mạnh ý chí, là trình độ mà loài người gần như không thể nào đạt được. Cho nên mới có câu nói: hút ma túy hủy một đời. Trên thế giới này, người có thể thật sự bỏ hẳn cơn nghiện rất chi là ít ỏi.

Nếu như không có Doãn Tiểu Dao, kỳ tích sẽ không giáng xuống Lam Diệm.

Nhưng mà, Lam Diệm có Doãn Tiểu Dao.

Cô gái vừa kiên cường lại khờ khạo này, là niềm tin của hắn, là nguồn năng lượng lớn nhất khi hắn đấu tranh với cơn nghiện

Qua thời kỳ kéo dài, giấc ngủ của Lam Diệm dần dần hồi phục.

Thân thể khỏe hơn chút rồi, thời gian hắn ra ngoài càng ngày càng nhiều thêm, kinh tế cũng càng ngày càng túng thiếu.

Lam Diệm có bốn kỹ năng: hacker, bẻ khóa, xuống bếp, đánh đàn.

Hacker và bẻ khóa có phần trái đạo đức. Hắn lại không thích nấu cơm cho người không quen biết, thế là kỹ năng kiếm tiền chỉ còn lại duy nhất một ngón.

Cũng vừa khéo, lúc Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ra ngoài đi dạo, tình cờ cứu được Kim Xán Xán.

Thế là, hắn đến Hồng Oa kiếm tiền.

Lam Diệm nhắn xong tin cho Doãn Tiểu Dao, chuẩn bị lên sân khấu. Lúc đứng dậy, hắn xé một gói rong biển nhỏ, ngậm vào miệng.

Kim Xán Xán nhìn thấy, không nhịn được mà nhe răng trợn mắt, "Đời này mình chẳng còn muốn ăn rong biển nữa."

Lam Diệm sớm muộn gì cũng ngộ độc iốt. Kim Xán Xán tin chắc như thế.

--

Lúc Tổ Hợp Kim Hoàng lên sân diễn, toàn sân khấu đều sôi trào.

Cô gái ngồi bên cạnh Doãn Tiểu Dao hú hét không ngừng, hô vang, "Bố Lỗ Pháp Nhi, em yêu anh!"

Bố Lỗ Pháp Nhi là ai? (*)

(* Tên này chắc là phiên âm tiếng nước ngoài nào đó nhưng tra không ra đành để Hán Việt hen)

Doãn Tiểu Dao chẳng hiểu mô tê gì.

Cô lấy một gói rong biển Tứ Châu ra, ăn từng miếng từng miếng một.

Lam Diệm đứng trên sân khấu.

Doãn Tiểu Dao ngồi dưới tiền sảnh.

Điểm giống nhau là, hai người đều đang ngậm một miếng rong biển. Mùi vị giống như lần chạm môi ngăn ngụi ngày đó, thơm thơm giòn ngọt.

Doãn Tiểu Dao chẳng nhìn thấy ai cả, cô chỉ nhìn mỗi Lam Diệm. Tuy rằng mặt hăn bôi trét rất kỳ quái, nhưng cô có thể dựa vào ký ức của mình mà phác họa lên ngũ quan của hăn.

Cô nghĩ, bây giờ hăn đã cai nghiện, vậy thì có phải cô đã có thể thích hăn rồi không.

Hết một bài, hứng thú của khán giả tăng vọt.

Lam Diệm trên sân khấu lại lấy một miếng rong biển ra.

Kim Xán Xán suýt chút trợn trắng mắt.

Hăn điều chỉnh vị trí của microphone, đột nhiên lên tiếng, "Hôm nay là lần biểu diễn cuối cùng của tôi."

Dưới ghế khán giả rần rần hỏi, "Tại sao vậy!"

Kim Xán Xán và thành viên họ Hoàng cùng một vé mặt nạ nhiên hết sức.

Lam Diệm tiếp tục nói, "Tôi kiếm đủ tiền cưới vợ rồi, sắp sửa kết thúc đời độc thân."

Dưới ghế khán giả một trận huyên náo, "Tại sao vậy!"

Lam Diệm cong miệng cười, "Tại sao phải tuyên bố trong ngày hôm nay? Bởi vì đây là một ngày thích hợp để ngược FA."

Toàn trường ồ lên.

Trình Ý ở trong phòng bao ôm lấy Chu Hồng Hồng nói, "Bà xã à, cũng may là hôm nay anh đưa em đến đây. Ngược FA cũng không ngược đến anh."

Chu Hồng Hồng, "..."

.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này, nếu như đọc không hiểu thì coi như là phiên ngoại. Còn nếu như đọc hiểu thì chính là chính văn.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 65

***

Những lời của Lam Diệm, khiến dưới sân khấu nhất thời không kiềm chế được.

Rất nhiều nữ khán giả bắt đầu giận dữ chửi bới.

Xung quanh rất ồn ào, nghe không rõ là mắng những gì.

Những chuyện này đều không liên quan gì lớn đến Lam Diệm. Hấn vốn đã nói rõ với Kim Xán Xán, muốn đi thì sẽ đi.

Hấn tự mình xuống khỏi sân khấu.

Doãn Tiểu Dao hoàn toàn không nghe được vào. Cô không hiểu, Lam Diệm muốn rời đi thì có liên quan gì đến những khán giả này. Những lời mắng chửi kia mới lạ quá, cô nghe không hiểu. Thấy Lam Diệm rời đi, cô cũng đi theo.

Kim Xán Xán nhìn cảnh tượng hỗn loạn nháo nhào, cô gái họ Hoàng ở bên cạnh lăm bẫm, "Giờ thì khó thu dọn rồi."

Cô gái họ Hoàng đẩy đẩy cái gọng kính to, "Yên lặng theo dõi diễn biến thôi."

Đứng nghếch ra trên sân khấu cũng ngượng, hai người còn lại của tổ hợp cúi chào khán giả, rồi cũng đi xuống.

Hai người vừa đến hậu đài liền nhìn thấy Đường Chỉ Mạn đã đứng chờ ở đó.

Đường Chỉ Mạn khá đau đầu. Một buổi biểu diễn Thất Tịch đang yên đang lành mà quậy thành thế này. Trình Ý không thể tìm một nhóm nhạc đáng tin được hay sao.

Kim Xán Xán cười gượng, "Chị Đường à, nhờ chị đi giải quyết nha."

Đường Chỉ Mạn đang tính nói gì đó, một nhân viên ở ngoài cửa hấp ta hấp tấp chạy đến, vội nói, "Chị Đường, không xong rồi."

Lúc này, Đường Chỉ Mạn càng thêm đau đầu, "Có chuyện gì?"

Phục vụ nói cực nhanh, "Một nữ khán giả tuyên bố nếu như thành viên của Tổ Hợp Kim Hoàng thay đổi thì sẽ tung tư liệu đen của Trình ca lên mạng."

"Anh ta có tư liệu đen gì?" Kim Xán Xán tò mò. Cô từng nghe quản lý của Hồng Oa nói, mặt mũi của ông chủ trông rất phóng túng buông thả, thật ra trong xương tủy thì lại là một người sợ vợ.

"Tam quan vắn vẹo, bị bệnh 'ung thư trai thẳng'." (1) Phục vụ đứng thẳng tắp, trả lời đầu ra đấy.

Kim Xán Xán vừa nghe liền cười ha hả.

Đường Chỉ Mạn liếc một cái.

Kim Xán Xán vội bụm lấy miệng mình, "Xin lỗi, nhất thời không nhận nổi."

Đường Chỉ Mạn xua tay, nói với nhân viên phục vụ, "Cô ta muốn thì làm đi."

"Chị Đường, chị không biết cái đáng sợ của mạng internet đâu." Phục vụ có thể đoán được, đến lúc đó nhất định sẽ có cả trăm ngàn người đến đánh đập Trình Ý. Thật quá đáng sợ.

Đường Chỉ Mạn lười để ý đến cậu ta, đi về phía sân khấu.

"Chị Đường ____"

Kim Xán Xán níu cậu phục vụ lại, "Này này, chỉ chút tư liệu đen này anh nóng ruột cái gì chứ?"

Cậu phục vụ quả thật rất sốt ruột, "Mấy người không hiểu cái đáng sợ của mạng internet đâu."

"Một không phạm pháp, hai không quấy nhiễu dân, có cái gì có thể bôi xấu chứ?" Kim Xán Xán càng thấy kỳ quái.

"Mọi người không lên mạng sao?"

Kim Xán Xán lắc đầu, "Biết ít chữ, không hiểu cách lên mạng."

Cậu phục vụ đờm vẻ lo lắng, "Tôi không biết phải giải thích với cô như thế nào nữa, tôi cảm thấy Hồng Oa sắp đi tong rồi."

Cô gái họ Hoàng đứng cạnh bên đột nhiên lên tiếng, "Giá trị quan có thể tiến hóa cũng có thể thoái hóa, nhưng cũng đều cùng là một người thôi. Cái gọi là đứng đắn với vắn vẹo đều là dùng bản thân tuyệt đối làm tiêu chuẩn cơ bản để phán đoán. Tam quan đứng đắn hoàn toàn được gọi là: Tam quan vừa hay giống mình y chang."

Kim Xán Xán cười, "Đừng có nghiêm túc như thế chớ, làm anh trai sợ chết khiếp rồi kìa."

Cô gái họ Hoàng đẩy đẩy gọng kính to, xoay người tiến bước.

Kim Xán Xán vỗ vỗ vai cậu phục vụ, "Anh trai, tôi nhìn trúng anh rồi nhé. Xây dựng pháp chế xã hội nhất định phải cố lên, dẹp sạch hết đám phần tử tam quan bất chính ấy đi."

Cô còn làm cái động tác tay cố lên, "Fighting!"

--

Doãn Tiểu Dao theo Lam Diệm đi ra hậu đài.

Cô sai bước tiến vào phòng trang điểm của hần, "Tứ Lang."

Lam Diệm đang gỡ khuyên tai, nghe thấy tiếng nói của cô, hần không nhìn được ý cười, xoay đầu lại nói với cô, "Đợi anh rửa mặt đã."

"Được." Cô nhìn gương mặt trang điểm lờ lợc của hần, quả thật là không quen.

Hần tẩy trang rửa mặt, lúc bước ra lại, vẫn là Tứ Lang quen thuộc của cô.

"Tứ Lang."

Lam Diệm cười, "Ăn rong biển không?"

"Được." Doãn Tiểu Dao lấy ra một gói nhỏ. Xé gói ra xong thì nhón lấy một miếng, ngậm nửa miếng trên môi.

Hần cúi đầu, cắn lấy nửa miếng còn lại, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Cho đến tận giờ, những nụ hôn của hần và cô đều chỉ là những lần kề môi ngăn ngủ.

Chỉ có như thế, là đã đủ rồi.

Doãn Tiểu Dao cực kỳ thích rong biển này, cộng thêm hương vị của hãn, ngon hơn nhiều so với khi cô ăn rong biển một mình. Cô ăn xong rong biển, hỏi, "Tứ Lang, chúng ta về nhà chứ?"

"Ừm. Thành phố lớn chẳng có gì tốt, không khí kém, ô nhiễm cực." Lý do đường đường hoàng hoàng là, nguyên nhân quan trọng nhất là hãn không có tiền. Hãn ở Hồng Oa kiếm tiền cưới vợ là dùng vật giá ở Hoàn Quán mà tính toán. Thật là xót ruột.

"Được." Doãn Tiểu Dao căn bản sẽ không suy nghĩ đến nguyên nhân sâu xa. Cô cảm thấy, chỉ cần ở cùng hãn, ở đâu cũng vui vẻ cả.

Ở Hồng Oa, Lam Diệm không có hành lý. Hãn không ở trong căn hộ mà Tổ Hợp Kim Hoàng thuê. Cho nên hãn ra đi rất tự tại.

Ở chỗ ngoặt, gặp được Tổ Hợp Kim Hoàng, Lam Diệm cười tươi rói, "Tôi ra ngoài đón lễ Thất Tịch của mình đây."

Hình bóng hãn và Doãn Tiểu Dao sóng vai nhau, chọc thật sâu vào trong mắt Kim Xán Xán. Cô tức đến vung tay, "Đi đi, biến nhanh đi. Sau này chẳng muốn gặp anh nữa đâu."

Lam Diệm hoan hô một tiếng, "Đao thị vệ, bãi giá hồi cung."

"Được." Doãn Tiểu Dao lập tức đi theo.

Kim Xán Xán nhìn bóng lưng của hai người, than rằng, "Ngược mù mắt mị rồi."

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ra khỏi Hồng Oa.

Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, không khí lễ Thất Tịch đặc quánh.

"Thất Tịch a..." Tay phải của Lam Diệm đập lên tay trái của mình. "Đao thị vệ, chúng ta ra ngoài đường ngược FA đi!"

"Được." Tuy Doãn Tiểu Dao không hiểu "ngược FA" là ý gì nhưng là Tứ Lang nói thì đều là đúng. Cô không chút nghi ngờ.

"Để anh nghĩ thử xem đi hướng nào." Lam Diệm nhớ lại, Thất Tịch năm ngoái đã trải qua thế nào.

Thất Tịch năm ngoái... Cô khờ bị trúng đạn.

Vậy Thất Tịch năm trước thì sao?

Cô khờ giúp hấn cai nghiện.

"Thì ra chúng ta quen nhau hơn hai năm rồi à." Hấn không nhịn được mà cảm thán, thời gian qua nhanh thật. Rõ ràng hấn và cô hình như chẳng ở cùng nhau mấy hôm, thế mà hai năm đã trôi qua rồi.

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao nhớ rất rõ, đầu tháng sáu năm ngoái cô đến Lam thị ở Thương Thành.

Lam thị lúc đó, là doanh nghiệp đứng nhất Thương Thành. Mà nay, đã không còn nở mặt nở mày như năm xưa nữa.

Từ sau khi Lam Nhị bị bắt, Lam thị liền nháo nhào cả lên. Chú Lam hôn mê nằm viện vài tháng, điều trị không khỏi rồi mất. Ông chủ tịch để bặt Lam Tương, nhưng Lam Tương không có khiếu kinh doanh. Công việc cứ thế đi xuống.

Doãn Tiểu Dao thấy may rằng, Lam Diệm không phải người nhà họ Lam thật.

"Đao thị vệ, đi, đi ăn cơm!" Lúc không nghĩ ra được trò gì giải trí, cùng cô đi ăn khi nào cũng tốt cả.

Quả nhiên, cô khờ trả lời rất vang dội, "Được."

--

Lam Diệm đến một quán trà theo phong cách Quảng Đông.

Từng đĩa bánh điểm tâm được mang lên, Doãn Tiểu Dao khẩu vị tốt vô cùng.

Lam Diệm nhớ ra, hai người họ đã quen biết nhau hai năm rồi, cũng nên lên lịch giải quyết chuyện chính rồi. Thế là hần nói, "Đao thị vệ, hôm nay là một ngày không tệ, chúng ta chính thức quen nhau đi." Thất Tịch, ý nghĩa xiết bao. Sau này nhớ lại cũng dễ.

"Được." Cô cắn miếng há cảo tôm thịt, nghi hoặc hỏi, "Tứ Lang, bây giờ em có thể thích anh chưa?"

"..." Ngụm trà vừa uống suýt khiến Lam Diệm sặc, "Đệt, làm hết nửa ngày, thì ra em còn chưa thích anh nữa à."

"Không thích." Doãn Tiểu Dao lắc đầu, "Anh chưa cai nghiện xong, em sẽ không thích anh."

"..." Hần đặt ly trà xuống, "Không thích mặc mớ gì đi lãnh viên đạn, cái đứ đần kia."

"Em phải bảo vệ anh." Cô nói rất nghiêm túc.

Lam Diệm giận dữ nhìn cô, "Nếu đã không thích anh rồi thì bữa cơm này em tự trả tiền đi." Thật tức chết hần mà.

"Em không có tiền." Doãn Tiểu Dao đã quen việc đi ra ngoài với hần thì không mang theo tiền.

"Méo liên quan đến anh." Hần muốn lật bàn.

Cô lý luận với hắn, "Anh thích em thì anh nên trả tiền chứ."

Hắn phản bác, "Con khi khô, bây giờ anh không thích em nữa."

"Anh từng nói là anh thích em." Việc này, Doãn Tiểu Dao cực kỳ cố chấp.

"Anh quên rồi." Hắn gấp miếng bánh củ cải, cắn vào miệng.

"Em chưa có quên."

"..." Miếng bánh củ cải mắc nghẹn trong họng hắn.

"Anh nói em là viên trân châu bị bụi mờ che phủ, lộ ra ánh sáng rực rỡ, khiến anh không tự chủ mà bị hấp dẫn. Anh chưa từng gặp qua một cô gái trong trẻo tốt đẹp như em." Doãn Tiểu Dao bình tĩnh nhắc lại.

"..." Nhất thời hắn chẳng nói tiếp được gì, chỉ có thể nói, "Trí nhớ của em tốt thật."

"Đúng thế." Nói xong cô tiếp tục gặm cánh gà, gặm xong cánh gà rồi ăn bánh tart trứng, "Tứ Lang, bây giờ anh cai nghiện xong chưa?"

Lam Diễm nhìn cô.

Hắn không thể nói mình đã cai xong.

Cái chuyện cai nghiện này, chưa đến một giây trước khi chết thì vẫn chưa thể nói là thành công.

Nghiện heroin thuộc về bệnh não tái phát mạn tính (2), tái hút chỉ là trong khoảnh khắc suy nghĩ. Dù cho đã cai dứt cơn nghiện của cơ thể thì cơn nghiện tâm lý mà việc nghiện hút mang đến sẽ đi theo hắn cả đời. Khi hắn nhìn thấy hay nghe thấy sự vật gì liên quan đến ma túy, hắn sẽ nảy sinh phản ứng cai nghiện như một phản ứng có điều kiện. Hơn nữa, nếu như một

lúc nào đó cơ thể không thoải mái, giây phút đầu tiên khi nghĩ về biện pháp giải quyết chính là ma túy, mà không phải bất cứ thuốc thang điều trị y học gì.

Đây là do trung khu thần kinh thèm muốn khoái cảm do ma túy mang lại. Dục vọng trong giây phút đó, nếu không thể vững dạ thì mọi công sức coi như đổ sông đổ bể.

Cho nên, bây giờ Lam Diễm còn chưa thể coi là đã cai nghiện thành công.

Nhưng hẳn sẽ dốc hết sức mạnh to lớn nhất của mình để đấu tranh với ma túy.

"Tạm thời anh cai được rồi."

Doãn Tiểu Dao ăn xong bánh tart trứng, nói, "Vậy thì em tạm thời thích anh."

Hắn nói khe khẽ, "Đao thị vệ, anh nhất định sẽ không phụ em." Mấy tháng trước trong thời kỳ cai nghiện, khi đang trên bờ vực gục ngã, hắn nhớ đến bóng lưng khi cô vì hắn mà chặn viên đạn. Tấm lưng loang máu đó, cả đời này hẳn cũng không thể nào quên nổi. Người con gái này, đang dùng tính mạng của mình để bảo vệ hắn.

"Được." Tâm tình của Doãn Tiểu Dao rất tốt.

Cô đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng chờ được cái ngày cô có thể thích hắn.

Nhẩm đếm ngày tháng, hai năm rồi.

Sao cô có thể không hận hoan.

Lúc cô hôn mê do trúng đạn, người cô lúc nào cũng nghĩ đến chính là hắn. Cô sợ nếu nhớ như mình có gì bất trắc, hẳn cũng sẽ không sống nổi

mất. Cô gần như dùng hết sức lực, từ nơi cận kề cái chết chạy trở về.

Cô muốn được thích hần. Ăn cơm hần chiên, còn có mấy món ăn 365 ngày không trùng lặp kia.

"Vậy thì, Dao thị vệ." Lam Diệm nghe được lời "thích" của cô, bỗng chốc vô cùng hưng phấn, "Bây giờ quan hệ của chúng ta không còn bình thường nữa."

Dao thị vệ gật đầu, "Đúng thế."

"Sau này có chuyện gì thì để anh đứng chắn trước mặt em, chứ không phải em ưỡn ngực bước ra nữa đâu."

"Tại sao?" Cô gắp một cái bánh không kheng lên.

"Bởi vì quan hệ của chúng ta không còn bình thường nữa."

"Nhưng anh đánh không lại em." Câu này của Doãn Tiểu Dao là lời ngay nói thật.

"..." Hần khựng lại ba giây, rồi nói, "Câm miệng! Với thân phận là bạn trai thì có nhiệm vụ và trách nhiệm bảo vệ bạn gái của mình. Cái này với chuyện đánh nhau giỏi hay không là hai chuyện khác nhau, hiểu chưa?"

Cô suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Không hiểu."

"..." Lam Diệm lẩm bẩm, "Trời xanh có mắt, còn mình thì mù mắt rồi."

Sao hần lại đi thích một đũa đàn độn đến trình độ này kia chứ.

(1) Ung thư trai thẳng - Tạm dịch từ [直男癌]: là từ trên mạng dùng để nói về những người sống trong thế giới quan, giá trị quan, thẩm mỹ quan của mình, lúc nào cũng tỏ ra không vừa mắt và bất mãn với người khác; từ

này cũng mang ý chế nhạo những người theo chủ nghĩa 'đại nam tử' - đàn ông luôn ở bậc trên so với phụ nữ, đàn ông luôn là nhất.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 66

***

Ăn xong cơm, đã là chín giờ rưỡi.

Lam Diệm nghĩ tới nghĩ lui, những người yêu nhau ngoại trừ ăn uống xem phim cũng chẳng còn gì có thể làm nữa.

Cho nên, họ đến rạp chiếu phim.

Khung cảnh buổi tối, các cặp đôi tay nắm tay, vai kề vai.

Phải một lúc lâu Lam Diệm mới nhớ ra, hẳn cũng có một đối tượng để nắm tay. Thế là hẳn vui vẻ nắm lấy tay của Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, chúng ta cùng đi mua trà sữa đi, ly thứ hai được giảm nửa giá."

Ngày xưa hẳn cực ghét cái thể loại khuyến mại "ly thứ hai giảm nửa giá", hết sức kỳ thị nam nữ đi một mình. Bây giờ cuối cùng hẳn cũng có một người đi cùng, có thể tiết kiệm được tiền của nửa ly.

Nghĩ như thế, bạn gái cũng có chút tác dụng.

Doãn Tiểu Dao nhìn bàn tay hai người nắm lấy nhau, "Được."

Hai người mua hai ly trà sữa vớ da, sau đó đứng trước màn hình lớn lựa phim.

Phim của ngày Thất Tịch đại thể đều là yêu yêu đương đương.

Lam Diệm chưa từng xem phim tình cảm thuần túy, loại phim hẳn xem nhiều nhất chính là phim AV. Cho nên hẳn không biết những phim không có cảnh "yêu đương" thì có gì đáng để xem. Hắn hỏi, "Đao thị vệ, em muốn xem phim nào?"

Doãn Tiểu Đao nhìn mấy poster kia, những ngôi sao đó cô chẳng quen mặt ai hết, "Không biết."

"Bình thường em thích xem phim thể loại nào?" Hắn nhìn bộ dáng dần dần của cô, đoán hẳn là chưa xem qua bộ phim nào cả.

"Thể loại đánh võ." Từ nhỏ đến lớn, sở thích của cô chỉ có ăn cơm và võ thuật.

Nhưng mà, hôm nay không có lịch chiếu phim võ thuật nào cả. Ngoại trừ phim tình cảm, chỉ còn lại phim kinh dị thót tim.

Lam Diệm nhìn ma nữ trên poster phim, "Đao thị vệ, em sợ ma không?"

"Không sợ." Bình sinh không làm chuyện hổ thẹn với lương tâm, nửa đêm không sợ ma gõ cửa. Trước nay cô vẫn quang minh lỗi lạc.

"Vậy chúng ta đi xem phim kinh dị đi."

Theo cách nói trên mạng, cùng bạn gái đi xem phim kinh dị là một mảnh khoe hay ho để thừa cơ đụng chạm một chút. Ngộ nhỡ cô gốc thật sự sợ đến nép vào lòng hắn, thì hẳn sẽ lấy thân phận của bạn trai, nhất định sẽ an ủi vỗ về cô chu đáo.

Sự thật chứng minh, Lam Diệm có suy nghĩ quá tốt đẹp về phim kinh dị trong nước sản xuất rồi.

Bộ phim kinh dị này, chẳng kinh dị một chút chéo nào cả. Kỹ xảo câu thả, sạn vô số kể, khiến cho Lam Diệm buồn chán đến ngủ gật.

Mà hắn cũng ngủ gật thiệt luôn, còn ngáy khò khò nữa.

Doãn Tiểu Dao xoay đầu qua nhìn hắn.

Ánh sáng từ màn hình huỳnh quang, bập bênh giao thoa chiếu lên mặt hắn.

Cô cảm thấy lúc này hắn đẹp trai vô cùng, còn đẹp hơn nam chính trong phim gấp trăm lần. Huống hồ, kỹ năng diễn suất của nam chính này còn không được bằng Tứ Lang nhà cô.

Doãn Tiểu Dao ngồi thẳng người dậy, nhẹ nhàng đẩy đầu của Lam Diệm tựa lên vai cô.

Rạp chiếu phim lớn như vậy, chỉ có năm con người. Có ba người xem đến giữa chừng mà xem không nổi nữa nên đã đi ra ngoài.

Thế là, trong rạp chỉ còn lại Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao.

Nữ chính trong phim đang kêu gào thảm thiết, phối hợp với tiếng ngáy có quy luật của Lam Diệm.

Đây là lần đầu tiên Doãn Tiểu Dao xem phim chiếu rạp.

Cũng là lần đầu tiên Lam Diệm cùng bạn gái đi xem phim chiếu rạp.

Nhưng mà hắn ngủ rất say, cho đến khi sắp kết thúc mới tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, hắn nhìn nữ chính u ám sợ sệt trên màn hình, không nhìn được mà chửi một câu, "Bà mẹ nó, phim cốt gì thế này! Đây cũng gọi là mùa xuân của phim kinh dị nội địa sản xuất à? Gạt tiền há!"

Lam Diệm xoay đầu qua hỏi, "Đao thị vệ, phim này có kinh dị không?"

"Không kinh dị." Doãn Tiểu Dao lắc đầu.

"Đi thôi." Hãn ngáp một cái.

Một buổi hẹn xem phim thất bại, khiến cho Lam Diệm được chợp mắt một giấc.

Sau khi ra ngoài, cơn buồn ngủ của hãn cũng bay mất, "Đao thị vệ, đi về thôi. Nấu bữa khuya cho em ăn."

"Được." Nói đến cái này, Doãn Tiểu Dao liền vui vẻ, "Tứ Lang, sau này anh sẽ luôn nấu cơm cho em chứ?"

"Nói thừa." Lam Diệm liếc nhìn cô một cái, "Bạn trai để đó làm gì? Chính là để nấu cơm đó."

Đến đây, cơm ăn nước uống cả đời này của Doãn Tiểu Dao đã có chỗ trông cậy.

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao trở về căn phòng nơi thôn nội thành.

Doãn Tiểu Dao đã ở đây hơn một năm trời. Ngoại trừ thời kỳ dưỡng thương, thời gian khác cô đều ở nơi này.

Từ khi Lam Diệm cai nghiện đến nay, cũng ở tại nơi này. Nhưng mà, hãn không có dự định ở lại thành phố S. Hãn muốn đưa di vật của Trịnh tiểu thư đi đến nơi thế ngoại đào viên có non có nước kia.

Sau khi trở về, Lam Diệm đơn giản nấu cho Doãn Tiểu Dao một tô mì trứng gà.

Cô ăn xong mì, cả nước cũng húp sạch.

Hãn nhìn cô, cảm thấy cô rất thích hợp tham gia tiết mục mỹ thực, sức ăn của cô lớn hơn bất kỳ một ai.

Ăn xong bữa khuya, Doãn Tiểu Dao rửa chén theo thường lệ.

Lam Diệm mở tivi, nửa dựa lên đầu giường của mình.

Từ sau khi cai nghiện, ngay cả thuốc lá hẳn cũng không hút. Khi cơn nghiện kéo đến thì hẳn chơi game, chuyển sự chú ý. Chờ cơn nghiện đi qua hẳn sẽ đi vận động luyện tập.

Khi mới bắt đầu vận động, ngày nào hẳn cũng mệt đến gần chết. Lúc đó Doãn gia gia còn ở thành phố S, quả thật huấn luyện Lam Diệm như kiểu tháo rời rồi lắp ráp lại.

Chính bởi phương pháp ma quỷ thế này, Lam Diệm dùng endorphins sinh ra khi vận động để áp chế cơn nghiện. Hơn nữa, bởi vì quá mệt mỗi nên dần dà hẳn không mất ngủ nữa.

Bây giờ thứ mà Lam Diệm nghiện, là rong biển.

Hẳn ngậm rong biển, xem lướt tiết mục tivi.

Đột nhiên, một show catwalk thời trang lướt qua. Hẳn chưa kịp chụp lấy thì ngón tay đã nhấn lên nút của điều khiển từ xa.

Sau khi phản ứng lại, Lam Diệm bấm ngược trở lại.

Đó là chương trình catwalk của Victoria's secret.

Từng cô người mẫu sải bước thả dáng ngọc ngà. Chân đẹp eo thon, khỏe mạnh cân đối.

Đó là thân hình hoàn toàn không giống với diễn viên chính trong các phim AV.

Lam Diệm đã tung hoành ngang dọc nhiều năm trong lĩnh vực phim AV, chưa thấy được bao nhiêu cô nữ diễn viên thân hình có cơ bắp. Ngày trước

hắn cảm thấy, kiểu con gái trắng trẻo nõn nà đó mới đáng yêu.

Thế nhưng Doãn Tiểu Dao vừa không trắng lại không nõn. Vóc dáng của cô chính là kiểu mấy cô người mẫu Victoria's secret kia. Đường cong ưu mỹ, bắp thịt săn chắc.

Lam Diệm cười cười. Ngày mai đưa cô đần kia đi mua mấy bộ, bảo đảm không kém hơn mấy cô người mẫu trên sàn catwalk kia.

Lúc Doãn Tiểu Dao đi ra, tivi đã chuyển đến kênh tin tức, "Tứ Lang, em rửa xong nồi với chén rồi."

"Ừa. Em tắm trước đi, anh dọn dẹp tí đồ."

"Được." Cô đáp lại một tiếng, "Lúc nào chúng ta về Hoàn Quán?"

"Qua hai ngày nữa đi, đừng nôn nóng."

"Ông nội và các sư huynh đệ đều rất nhớ anh, hy vọng anh sớm ngày trở về."

"..." Lam Diệm nói, "Bọn họ chỉ muốn ăn cơm chiên thôi."

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao vô cùng tán đồng.

--

Buổi tối hai người vẫn ở chung như thường, không có bởi vì xác định quan hệ mà xảy ra thay đổi gì.

Vẫn là chia ra hai chiếc giường.

Doãn Tiểu Dao ngủ rất ngon.

Lam Diệm lại không yên phận. Trong cơn mơ màng, hắn có hơi nóng, thế là đá bay chăn mền.

Vẫn cứ nóng.

Đã lâu lâu lâu lắm rồi hẳn không bị nóng như vậy.

Không phải nóng do thời tiết, mà là cơ thể đang nổi lửa. Hẳn nghi ngờ hiện tại mình đang ở trong biển lửa.

Mẹ nó, sao mà nóng thế này.

Bất thành tình hẳn mở trừng mắt, nhìn đăm đăm trần nhà.

Sau khi ý thức quay về, hẳn đã biết tại sao lại nóng như thế.

Một bộ phận nào đó của hẳn, đang đứng thẳng dậy.

Từ sau khi hút heroin rồi bị nghiện, hẳn chẳng còn ham muốn nữa. Sau này, càng hoàn toàn không cần sinh hoạt tình dục. Suốt ngày xem phim heo hẳn cũng không có phản ứng.

Heroin có ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng tính dục của nam giới. Nhưng ảnh hưởng này chỉ là trở ngại về khả năng chứ không phải về cơ quan. Khi cai nghiện được, thì khả năng tính dục có thể phục hồi nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Chỉ là, Lam Diễm chưa từng nghĩ là nhanh như thế, hẳn còn tưởng cần một hai tháng để điều dưỡng nữa.

Hẳn xoay đầu nhìn Doãn Tiểu Dao đang ngủ say trên chiếc giường khác.

Hẳn đang đau đầu, bây giờ phải làm thế nào đây.

Với sự cảnh giác của cô, nếu như hẳn ở trên giường 'tuốt' vài lượt thì chắc chắn cô sẽ tỉnh dậy.

Đêm khuya vắng người.

Một mình Lam Diệm, ngược nhìn trần nhà, chậm chạp điều chỉnh hô hấp của mình.

Hắn nói với bản thân: nghiện ma túy cũng cần răng qua được rồi, chỉ là ham muốn thì tính là cái vẹo gì.

Nhưng mà.

Phắc. Kiểm chế không nhúc nhích thế này, thật là khó chịu CMN quá.

Không thể hồi phục trở về chút hờ trời?

Nôn nóng như thế này làm cái gì chứ.

Mẹ nói, hắn muốn tuốt gươm. Thằng đệ của hắn đã lâu lắm không chút động tĩnh, vừa có thì đã nín nhịn thế này, liệu có nhịn đến đổ bệnh không trời.

Đụ!

Lam Diệm thở mạnh một hơi.

Doãn Tiểu Dao lập tức tỉnh dậy, "Tứ Lang?"

"..." Hắn than thầm một tiếng, kéo chăn qua che phần dưới của mình, "Đao thị vệ, làm em thức giấc à?"

"Anh sao rồi?" Cô mở đèn đầu giường.

Hắn thở dài thành tiếng. Ngày trước cô mặc quần áo thể thao, hắn chẳng có suy nghĩ gì, bây giờ, lại cảm thấy dưới ánh đèn vàng nhạt, cô lại gợi cảm đến dị thường. Quả nhiên là do show diễn của Victoria's secret mà ra.

Lam Diệm nắm lấy ý chí chống chọi với cơn nghiện ma túy, ngồi dậy rồi cười với Doãn Tiểu Dao, "Anh đi vệ sinh một chút."

"Được." Cô trở về giường của mình.

Hắn xoay người, đến gần kéo lấy ra chiếc quần dài rộng rãi, mặc vào xong mới đi về phía nhà vệ sinh.

Doãn Tiểu Dao nhìn theo bóng lưng của hắn. Cho đến khi hắn đóng cửa phòng vệ sinh cô mới nằm xuống.

Cô cảm thấy hắn có hơi kỳ quái.

Sắc lam trong mắt hắn dường như thẫm hơn. Lúc trước là màu xanh thẫm của bầu không, bây giờ thì xanh biếc như biển cả.

--

Lam Diễm ở trong phòng vệ sinh rất lâu.

Hắn vốn muốn tốc chiến tốc thắng.

Thế nhưng không ra được.

Không phải thật sự trở ngại rồi chứ?

Hắn bắt đầu nhớ lại mấy bộ phim heo.

Thế nhưng lâu lắm rồi không xem, hắn cũng quên mất người mình thích nhất họ gì tên chi, mặt mũi thế nào cũng không nhớ nổi nữa.

Được thôi, muốn tháo chuông thì phải đi tìm người buộc chuông.

Hắn quyết định thay đổi đối tượng, nhớ lại các người mẫu trong show Victoria's secret.

Những thân hình đó hắn ấn tượng khá là sâu, bởi vì đó là loại hình của Doãn Tiểu Dao. Thế nhưng những gương mặt Âu Mỹ kia hắn lại không nhớ nổi.

Hơn nữa, những gương mặt gái đẹp hẳn từng quen biết, trong giờ phút này hẳn lại quên bén hết toàn bộ.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu, "Tứ Lang."

Là giọng trầm thấp quen thuộc của Doãn Tiểu Dao. Không có sự dịu dàng của phụ nữ, càng miễn bàn đến giọng oanh vàng thánh thót.

Thế nhưng giọng nói này, lại khiến Lam Diệm rõ rệt phát họa ra một cô gái.

Đó là Doãn Tiểu Dao.

Hẳn quên ai cũng không quên được Doãn Tiểu Dao.

Doãn Tiểu Dao gương mặt trung tính, thân hình bốc lửa.

--

Lam Diệm thở dài, "Cuối cùng cũng phục hồi rồi."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 67

***

"Tứ Lang?"

Doãn Tiểu Dao đứng ở ngoài cửa, đã chuẩn bị sẵn tư thế đập cửa. Ngoại trừ hút ma túy, Lam Diễm chưa từng ở trong nhà vệ sinh lâu như thế này.

"Ồi." Lam Diễm ở bên trong đáp lại cô một tiếng, nói, "Anh đang tắm."

"Tại sao anh lại phải đi tắm?" Cô lo lắng hẳn có phải lên cơn nghiện hay không.

"..." Lam Diễm dùng khăn giấy lau mũi mình một lượt, sau đó kéo ngay quần lại, "Thời tiết nóng thế này, mồ hôi ra như tắm."

Doãn Tiểu Dao nhìn nhìn máy điều hòa. Hai mươi ba độ, có gì không đúng.

"Đao thị vệ, đi lấy bộ quần áo hộ anh." Hãn ở bên trong ra lệnh.

"Được." Cô lấy quần áo từ trong ngăn kéo, bao gồm cả quần lót.

Lúc Lam Diễm mở cửa ra, vẻ mặt như lúc thường. Hãn đón lấy quần áo, vỗ vỗ đầu cô, "Em tự mình đi ngủ đi."

Doãn Tiểu Dao nhăn nhó mũi "Mùi gì thế?"

"..." Lam Diễm cười ha ha vài tiếng, "Mùi lạ ngoài cửa sổ."

Cô có chút nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu, "Có chuyện gì gọi em."

"Ừm." Hấn đóng cửa lại.

Phòng tắm tràn ngập hơi nước.

Lam Diễm nhìn chăm chăm thẳng đê của mình, nhớ lại xem lần cuối cùng nó đứng dậy là khi nào. Hình như là ký ức xa xôi lắm rồi.

Cho nên bây giờ dĩ nhiên là hấn thấy nó rất xa lạ.

Lúc vẫn chưa dính vào heroin, hấn tưởng rằng ma túy là thứ để trợ hứng. Sau điều đầu tiên, hấn cảm thấy đê đầu tiên của mình nguy khốn trùng trùng. Lúc đó hấn còn nghĩ, nếu như tìm một "tiểu thư" để giải quyết thì đối phương sẽ thưởng cho hấn nhiều đến mức nào.

Kết quả là hấn nghĩ nhiều rồi.

Khi cơn hưng phấn ngất trời lúc đầu trôi qua, sự hăng hái của hấn đối với loại chuyện này rơi thẳng xuống đáy vực thẳm. Hại cho hấn sau này thật sự là không được luôn. Sau này mới biết, heroin chỉ mỗi ức chế ham muốn.

Nhưng mà không ngờ rằng, hồi phục lại nhanh như vậy.

Thật làm hấn vui muốn chết.

Hận không thể lập tức kết hôn sinh con.

--

Sáu giờ rưỡi sáng, Lam Diễm lại tỉnh dậy.

Bởi vì thẳng đê của hấn chào buổi sáng. Hấn thật không khỏi khâm phục khí lực tràn trề của mình.

Vào sáng sớm tươi đẹp thế này, nên tìm một bộ phim AV để thưởng thức. Nhưng mà ổ phim thể loại đó đã xóa sạch từ lâu rồi. Hơn nữa bây giờ, ngay cả đám diễn viên AV đó hẳn cũng không nhớ nổi nữa.

Lam Diệm trở mình.

Chiếc giường kể bên trống không.

Có lẽ đưa gối kia lại đi luyện công rồi.

Lam Diệm xuống giường, đánh răng rửa mặt. Sau đó đi ra ngoài hành lang.

Khi Doãn Tiểu Dao ở chỗ này, đều là lên sân thượng để luyện công.

Lam Diệm cũng phải vận động buổi sớm, Doãn gia gia đã dặn như thế. Một khuôn mẫu sinh hoạt khỏe mạnh, là điểm then chốt để chống lại cơn nghiện trong tâm trí.

Hắn đi lên sân thượng, quả nhiên nhìn thấy Doãn Tiểu Dao.

Sau đó, còn có người cả nửa tháng trời không trở về, Thẩm Tiệp.

Gần đây Thẩm Tiệp lại đến Thương Thành điều tra vụ án.

Lúc trước, đại bộ phận ma túy là từ biên giới Vân Nam chuyển đến, còn ma túy kiểu mới bây giờ có thể tinh chế ra từ thuốc cảm cúm, thế cho nên các xưởng nhỏ mọc lên như nấm sau mưa.

Chỗ tắm tối trên thế giới này nhiều vô số kể.

Doãn Tiểu Dao và Thẩm Tiệp đang so chiêu.

Lam Diệm ngáp dài một cái.

Doãn Tiểu Dao nhìn thấy hắn, lập tức dừng động tác.

Thẩm Tiệp cũng ngừng lại theo.

Lam Diệm lại vươn vai lười biếng, "Làm nhiệm vụ trở về rồi à?"

"Ừm." Thẩm Tiệp nhìn nhìn mặt của Lam Diệm, "Hình như cậu càng ngày càng mập lên rồi."

"Không phải mập, là khỏe mạnh, cảm ơn." Lam Diệm hừ một tiếng. Bây giờ hẳn đang lấy lại phong độ, mạnh khỏe vô cùng.

"Mập chút mới đẹp." Thẩm Tiệp nói.

"Không phải mập, là khỏe mạnh." Doãn Tiểu Dao chen vào một câu. Lam Diệm lúc cai nghiện ốm đến lòi xương, bây giờ thế này mới là trạng thái đẹp trai nhất.

Thẩm Tiệp cười cười, "Tôi đi xuống trước đây."

Lúc Lam Diệm và anh lướt qua vai nhau, đột nhiên hỏi, "Thẩm Tiệp, anh quen một người tên là Tiểu Phiên không?"

"Tiểu Phiên?" Thẩm Tiệp lắc đầu, "Không quen."

"Cậu ta đã đưa không ít tin tình báo đến cho các anh." Lam Diệm nhìn Thẩm Tiệp một cái, "Giá trị lợi dụng của cậu ta cao hơn tôi nhiều."

"Không quen." Thẩm Tiệp nhìn chăm chăm Lam Diệm, "Trước nay tôi chưa từng lợi dụng cậu."

"Tôi chỉ nói mà thôi, tưởng thật làm cái gì." Lam Diệm để lộ nụ cười rạng rỡ, "Nhớ lấy, lúc tôi kết hôn anh phải cho bao lì xì thật bự đấy."

Thẩm Tiệp rất sợ lúc này mà thoái thác thì lại xảy ra chuyện gì đó, thế là lập tức trả lời, "Được."

--

Lam Diệm đã nói rất rõ ràng, hẳn muốn kết hôn. Thế nhưng đối tượng kết hôn của hẳn dần dần chưa từng thấy, làm cho hẳn có hơi lo sầu.

Hẳn u sầu ra mặt, mãi cho đến khi ăn xong bữa sáng.

Lúc Doãn Tiểu Dao đi rửa chén, hẳn lên giường ngồi tĩnh tọa.

Thằng đệ của hẳn trở về rồi. Bây giờ hẳn không còn là một thanh niên lục căn thanh tịnh nữa. Cứ ở cùng chung một nhà với đứa ngốc kia, thì sẽ nguy hiểm.

Nếu đổi lại là một người hiểu chuyện, nhìn thấy bạn trai của mình cực khổ thế này, chắc chắn đã xung phong nhận việc rồi.

Nhưng mà, bạn gái của hẳn là một đứa đầu đất.

Bó tay, không ngốc không phải là Doãn Tiểu Dao.

Hoặc đổi là một người yếu mềm, với cường độ rèn luyện của hẳn hiện nay cũng có thể nhẹ nhàng khống chế, thêm chút ve vãn nữa, thì coi như trắng đến rằm trắng tròn rồi.

Nhưng mà, bạn gái hẳn có sức mạnh nghịch thiên, hẳn không chỉ khống chế không nổi, mà còn có khả năng bị cô đánh bại.

Bó tay, hẳn đã tìm một người bạn gái như thế đấy.

Sầu.

Rất sầu.

Sầu hết sức.

Cũng không biết trong nhà sách có sách giáo dục giới tính không. Hãn muốn mua một tá cho cô đàn hoàng học tập.

"Tứ Lang, anh ở đây làm gì vậy?"

Đột nhiên, mặt của Doãn Tiểu Dao dí sát trước mặt hãn.

Lam Diệm suýt chút ngã ngửa ra sau, sau khi ổn định cơ thể, hãn ngoài cười nhưng trong không cười, "Làm gì vậy? Muốn hù chết người à."

"Anh đang ngồi xếp bằng."

"Nói thừa." Hãn liếc cô một cái.

Cô cũng lên giường hãn, ngồi xuống cạnh bên hãn, "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Lam Diệm không nhìn cô, mà nhìn thẳng cây đèn đứng ở trước mặt, "Anh đang suy nghĩ về việc lớn đời người."

Việc lớn đời người? Doãn Tiểu Dao lập tức liên tưởng đến 365 ngày món ăn không trùng lặp, thế là cô hỏi, "Anh đang nghĩ buổi trưa nấu gì cho em ăn đó hả?"

"..." Hãn hận đến nghiến răng ken két, "Việc lớn cả đời của em, ngoại trừ ăn thì có thể có thứ gì khác không vậy?"

"Vậy anh có việc lớn đời người gì?" Cô thấy bình thường hãn cũng không có chí hướng lớn gì, chẳng khác cô là bao.

"Việc lớn đời người ấy à..." Lam Diệm lườm cô một cái, "Liên quan con khỉ đến em."

"Tứ Lang, anh có chuyện gì em cũng sẽ giúp anh." Doãn Tiểu Dao nghiêm mặt. Đây là lời chân thành nhất của cô, mặc cho hãn gặp phải khốn

khó gì, cô cũng sẽ đứng về phía hắn. Cô tin tưởng hắn vô điều kiện thế này đấy.

"Ồ đàn." Thế nhưng, nếu không phải cô đàn, thì làm sao mà thích hắn được chứ.

Ngu đàn, là một thanh kiếm hai lưỡi.

Lam Diệm thả lỏng thế ngồi, liếc cô, "Này, Dao thị vệ, đợi chút nữa chúng ta đi làm chuyện đại sự đi."

"Được." Dao thị vệ gật đầu, "Đại sự gì?"

Hắn cười cười. Cô thường hay đồng ý trước rồi mới hỏi sau, chứ không phải là hỏi trước rồi mới đồng ý. Cái cô khờ này ấy, hắn thích đến đáy lòng rồi. "Đi dạo tiệm sách với cửa hàng tổng hợp."

Trong tiệm sách, có loại sách phổ cập chuyện ấy.

Nghĩ đến đây, Lam Diệm hành động cực nhanh.

Thế là hai người hăng hái ra khỏi cửa.

Doãn Tiểu Dao không hiểu rốt cuộc thì đi tiệm sách làm gì, dù sao thì đi theo Tứ Lang cũng không sai được.

Đi được nửa đường, Lam Diệm còn mua kem cho Doãn Tiểu Dao. Cây thứ hai giảm nửa giá, vẫn là cho Doãn Tiểu Dao.

Đây chính là niềm kiêu hãnh khi có một người bạn gái ăn hoài không mập.

Lam Diệm vẫn mãi miết suy nghĩ, hiện nay sách phổ cập giới tính rốt cuộc đã phát triển đến mức độ nào rồi.

Tiệm sách của thành phố S có ba tầng lầu.

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao đi lầu một dạo một vòng trước, nhìn thấy toàn là tiểu thuyết thanh xuân ngôn tình.

Thanh xuân của hắn chẳng có gì đáng để nhớ lại. Còn cô thì, ngoại trừ luyện công thì cũng chỉ có luyện công.

Hai người lên lầu hai.

Tầng này toàn là kiến thức chuyên ngành.

Ngoại trừ tài nấu nướng cao, kỹ thuật đàn tốt, mở khóa nhanh, biết hack, những chuyên ngành khác Lam Diệm chẳng biết gì.

Tiếp tục lên lầu ba.

Dạo xong rồi cũng chẳng tìm thấy sách giáo dục chuyên ấy.

Lam Diệm không vui.

Doãn Tiểu Dao thấy thế, chủ động hỏi, "Tứ Lang, anh muốn tìm sách gì? Em đi hỏi."

Nhất thời hắn cạn lời, qua một chốc mới nói, "Hỏi cái gì, tri thức phải tự mình đi đào bới. Đi thôi, đổi nhà sách khác."

Sau khi đi hết hai nhà sách, cuối cùng ở nhà sách thứ ba, đã tìm được một quyển "sách vàng" diệu kỳ. Bìa sách là màu vàng, là hai con vịt nhỏ đáng yêu.

(Note: sách khiêu dâm/ sách cấm/ sách đen/ sách người lớn/ sách giáo dục giới tính... từ gốc TQ là [小黄书] - tiểu hoàng thư - sách vàng nhỏ.)

Lam Diệm ngạc nhiên tán thán, "Chẳng qua chỉ mới mấy năm mình không ra ngoài, thế mà sách ấy ấy đã có cái bìa đáng yêu thế này rồi."

Doãn Tiểu Dao tò mò, tiến gần lại nhìn, "Quyển sách về gì vậy?"

"Nói về một con vịt, yêu một con vịt khác." Hấn bịa.

Cô càng thêm tò mò, "Tại sao chúng ta lại phải đọc sách về vịt?"

"Bởi vì tác giả vẽ hai con vịt." Lam Diệm nhìn hai con vịt ngoài bìa sách, bỏ sách về chỗ cũ, "Vịt và vịt, phải phổ cập giới tính thế nào?"

"Anh không xem vịt nữa à?" Từ sau khi ra khỏi nhà, Doãn Tiểu Dao đã không hiểu ý đồ của hấn, càng đi cô càng mờ mịt.

Lam Diệm không để tâm, "Mình vẫn cứ là lên mạng tìm phim tình yêu chiến đấu thực tế đi. Âm thanh sống động, dễ hiểu hơn xem truyện tranh nhiều."

Doãn Tiểu Dao tò mò cầm quyển sách người lớn lên, mở ra trang mục lục.

Một - Niềm vui sướng của tuổi trẻ.

Hai - Phiền muộn khi lớn khôn.

Ba - Yêu đương và lập gia đình.

Doãn Tiểu Dao đọc hiểu được mục thứ ba, "Tứ Lang, chúng ta phải kết hôn sinh con rồi à?"

"..." Lam Diệm không có biểu hiện gì.

Một cô gái ở gần đó nghe thấy câu Doãn Tiểu Dao nói, lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Doãn Tiểu Dao lật tiếp mấy trang, câu đầu tiên sau khi lật qua trang bìa trong là: Khi thiếu niên mười lăm, hai mươi tuổi, đương lúc hùng hực sinh lực, nhưng lại vừa xấu hổ ngây ngô.

.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 68

***

Cuối cùng hai người không có mua sách người lớn.

Lam Diệm cảm thấy mua trên mạng đáng tin cậy hơn. Nếu như có video thì độ giáo dục càng mạnh mẽ, càng trực tiếp.

Ờ, tốn ít công mà được việc lớn.

Thế là, hẳn không đi nhà sách tham gia náo nhiệt nữa, mà phóng đến mục tiêu thứ hai.

Hiện tại đồ lót của Doãn Tiểu Dao đều là do Lam Diệm mua. Tuy rằng hẳn cứ rêu rao mình nghèo rớt mồng tơi, nhưng tiêu tiền cho cô thì trước nay đều là những khoản lớn. Đặc biệt là không để cho gò núi của cô thành hố lõm.

Ban ngày một ngày trong tuần, người đến trung tâm mua sắm không nhiều.

Lúc Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao bước vào, trong cửa hàng chỉ có nhân viên bán hàng.

Hắn dựa vào sở thích của mình, ào ào chọn hết mấy món. Sau đó, tính tiền toàn bộ.

Làm liền một mạch, mắt cũng chẳng thèm chớp.

Nhân viên bán hàng đứng bên cười không khép được miệng, luôn mồm khen Lam Diệm là một người đàn ông tốt.

Lam Diệm ném cái túi hàng mua cho Doãn Tiểu Dao, lúc bước ra khỏi cửa hàng, hắn nhìn tấm áp phích khổ lớn hình người mẫu trên cửa kính, lại xoay đầu về nhìn Doãn Tiểu Dao một cái.

Vóc dáng của bạn gái hắn chẳng kém cạnh cô người mẫu một chút nào. Chính là có những đường cong nóng bỏng, tính cách thì lơ lơ.

Kết hôn sinh con, nói dễ nghe quá. Bây giờ em bé chui từ đâu ra cũng không biết.

Nghĩ đến chuyện này, hắn liền chán nản.

Phiền muộn khi thiếu niên trưởng thành người nào hay biết.

Hắn còn chưa cảm nhận được niềm vui sướng khi sống lại tuổi trẻ, thì đã bắt đầu sầu muộn rồi.

Lam Diệm queo ngoặt, liền nhìn thấy một người quen biết đi về phía này.

Ông chủ của Hồng Oa. Trong lòng anh ta, là bà chủ.

Theo cách nói của Kim Xán Xán, tên của bà chủ và cô nàng đều phổ thông dễ hiểu, gọi là Chu Hồng Hồng.

Một người phụ nữ có vẻ ngoài cực kỳ không xứng đôi với ông chủ. Về cách nói "Vợ chồng ở chung càng lâu càng giống nhau", đối với đôi này, hoàn toàn vô hiệu.

Lam Diệm không tính là quen thân với người ở Hồng Oa, cho nên hắn tránh đi.

Trình Ý ôm lấy Chu Hồng Hồng tiến vào cửa hàng đồ nội y.

Lam Diệm quay đầu lại nhìn Chu Hồng Hồng.

Đó là gu thẩm mỹ trước kia của hắn. Hoàn toàn khác với kiểu của Doãn Tiểu Dao.

--

Sau khi cho Doãn Tiểu Dao ăn no ở tiệm thức ăn Tây trong khu mua sắm, Lam Diệm liền nói hồi phủ.

Sau khi về tới nhà, hắn lập tức lên giường đi ngủ.

Hắn thanh tâm quả dục có ba năm lẻ rồi, còn sợ chút rối loạn này sao.

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng mà ngủ thì ngủ không được.

Lam Diệm trở người, lại trở người, sau đó tức giận, "Đao thị vệ, đi kéo rèm cửa lại, chói mắt quá."

"Được." Doãn Tiểu Dao nghe lời kéo rèm cửa che kín mít.

Lam Diệm vẫn chê chưa đủ, dùng chăn che kín đầu.

Cô thấy hắn có gì không đúng, tiến lên hỏi, "Tứ Lang, có phải anh không được khỏe?"

Hắn kéo chăn ra, tóc có hơi rối, "Không ngủ được." Giọng điệu hung hăng.

"Vẫn còn mất ngủ à?"

"Chắc là vậy." Lam Diệm trả lời lấy lệ.

Doãn Tiểu Dao ngồi xuống cạnh hắn.

Hắn nâng mí mắt, "Kề sát rạt vậy làm cái gì."

"Em xoa bóp cho anh."

"Không cần." Lam Diệm đẩy tay cô ra, trở mình, "Em ngủ của em đi, anh ngủ của anh."

Hắn càng như thế, Doãn Tiểu Dao càng cảm thấy không ổn, cô cúi nửa người xuống, tiến gần mặt hắn, "Tứ Lang, anh không khỏe ở chỗ nào hả?"

Lam Diệm nhắm mắt lại, "Ngủ một giấc là khỏe rồi."

Cô nghiêm túc hỏi, "Có phải là lại lên cơn nghiện không?"

"... Không phải." Hắn vờ ngáp dài một cái, "Anh buồn ngủ rồi."

"Được, anh ngủ ngon nhé." Doãn Tiểu Dao nói xong, ngồi xuống giường mình. Cô nghĩ, liệu có phải cơ thể hắn suy yếu. Đợi khi trở về Hoàn Quán, phải điều dưỡng thật tốt mới được.

Lam Diệm nằm nghiêng mình, không chút buồn ngủ. Suy nghĩ của hắn phiêu du tận đâu đâu.

Hắn sắp rời khỏi thành phố S. Ngoại trừ sự mong chờ với cuộc sống tương lai, rất nhiều chuyện đã qua, hắn đều không nhớ nổi.

Nhưng những ngày tháng vui vẻ cùng Trịnh tiểu thư, lại càng ngày càng rõ nét.

Trịnh tiểu thư từng cười hì hì nòi, "Những người và việc không vui kia, có cái gì đáng lo nghĩ chứ. Theo "giới hạn Dunbar", mối quan hệ với người mà chúng ta có thể duy trì đại khái là trong 150 người. Còn thật sự thân thiết thì chỉ có vài người. Con nhớ cho kỹ mấy người này là được rồi."

Lam Diệm của bây giờ, ngoại trừ mấy người kia ra, đã vứt bỏ hết tất cả những người ngoài.

Hắn rời khỏi Tổ Hợp Kim Hoàng, là bởi vì Kim Xán Xán và cô gái họ Hoàng đều không nằm trong mấy con số kia của hắn. Còn đám khán giả chửi đổng kia, càng không trong phạm vi suy xét của hắn.

Người hắn quý trọng chỉ vẹn vẹn vài người đó.

Những chuyện nát của Lam thị, Lam Diệm đã quên sạch sành sanh rồi.

Tuy có lúc sẽ nghĩ đến, nếu như không biết đến Lam thị, cuộc đời của hắn liệu có phải khác hoàn toàn hay không. Nhưng mà, sinh mệnh không có giả dụ. Con đường hắn đã đi qua, tất thấy những trắc trở, hắn đều phải chịu đựng.

Còn về kết cục Lam Úc, Lam Nhị và Chú Lam, theo cái nhìn của Lam Diệm, đều là những chuyện cỏn con, không đáng nhắc đến.

Thị phi ân oán của ba người kia, tất thấy đều không liên quan đến Lam Diệm.

Nghĩ như thế, Lam Diệm cũng ngủ thiếp đi

Chỉ là ngủ không được bao lâu thì lại tỉnh dậy.

Thăng đệ lại đứng dậy.

Lam Diệm nhìn chăm chăm phía trước, không động đậy.

Con mẹ nó, phục hồi cũng hơi bị tốt quá mức rồi đó? Chưa tới 24 tiếng đồng hồ đã đứng dậy tới ba lần rồi! Phắc! Bây giờ hắn không muốn thường xuyên như vậy mà.

"Tứ Lang?" Doãn Tiểu Dao một thoáng liền cảm nhận được động tĩnh của hắn.

Hắn ngậm tăm. Tại sao tính cảnh giác của đứa đàn kia lại tốt như thế.

"Có phải anh không thoải mái không?" Cô xuống giường.

"Đi vệ sinh." Lam Diệm trầm giọng, nghiêng người ngồi dậy, nhờ góc độ để che chắn lều bạt mà thẳng đờ dựng lên.

Doãn Tiểu Dao hoài nghi nhìn theo tấm lưng của hắn. Cô cảm thấy quái lạ, nhưng lại không giống lúc hắn lên cơn nghiện. Hơn bữa, bình thường hắn ngủ rất sâu, không hề giữa chừng dậy đi tiểu. Cô càng ngày càng cảm thấy hắn có chuyện giấu giếm cô.

Rất khả nghi.

Nhưng cô không tóm được manh mối.

Lam Diệm ở trong nhà vệ sinh rất lâu.

Doãn Tiểu Dao nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến một khả năng. Thế là cô chạy đến trước cửa nhà vệ sinh, hỏi, "Tứ Lang, anh bị táo bón hả?" Khi cai nghiện, hắn thật sự bị táo bón nghiêm trọng. Cô còn nấu cho hắn không ít canh nhuận tràng.

Lam Diệm ở bên trong trợn trắng mắt, "Không có."

Đậu! Nếu như sau này ngày nào cũng mấy lần như thế, sớm muộn cũng lộ tẩy! Đậu đậu đậu! Hắn phải tranh thủ phổ cập kiến thức cho cái đứa đàn kia mới được.

Nghĩ như thế, hắn vội vàng giải quyết xong rồi ra ngoài.

"Đao thị vệ." Lam Diệm ngồi xuống trước máy vi tính, nghiêm mặt, "Nào, anh giảng cho em một chút."

"Giảng về cái gì?" Doãn Tiểu Dao tuy là hỏi, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh bên hắn, "Tứ Lang, anh bị táo bón à?"

"Không có!" Cái cô này, sinh ra là để tức chết hần mà. "Ngậm miệng em lại."

Cô coi lời hần nói như gió thoảng qua tai, hỏi, "Anh không ngủ được à?"

"Ngủ con khi." Sức khỏe thể xác và tinh thần cũng không được bảo đảm, còn ngủ nữa thì toi đời mất. Hần mở vi tính lên, tìm kiếm phim trong ổ cứng một hồi.

Kết quả cái gì cũng không có. Chỉ có thể lên mạng xem. Nhưng mà, tất cả địa chỉ các trang mà hần bookmark đều vô dụng.

Hần nhìn giao diện trắng xóa, lâm bẫm, "Cường độ thanh lọc văn hóa phẩm đòi truy gắt thật."

Trong lúc đó, Doãn Tiểu Dao ra ngoài rót hai ly nước, khi trở về cô vừa uống nước vừa nhìn hần tìm kiếm trên mạng.

"A, có rồi." Lam Diệm đột nhiên nói một câu, sau đó mở trang chủ.

Là diễn đàn mà hồi trước hần thường đi dạo. Phong cách giao diện không thay đổi, những câu chữ to như tấm bản vẫn là những câu cú mà hần vô cùng quen thuộc.

Đây là trang web đã lâu Lam Diệm không vào. Đã hai năm hần không nộp phí hội viên, rất nhiều mục hần không vào được, chỉ có thể xem lướt qua khu đăng hình và khu vực tám.

"Khà khà." Lam Diệm uống một ngụm nước, ho hai tiếng, "Đao thị vệ, cái đó... Thời gian chúng ta cũng đã quen biết cũng không ngắn."

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao gật đầu.

"Ừm... Cũng tính là người yêu rồi..."

"Đúng thế."

Hắn lại hớp ngụm nước, lại ho hai tiếng, "Em biết người yêu làm gì không?"

"Biết." Cô nghiêm túc trả lời, "Kết hôn, sinh con."

Lam Diệm hơi hơi yên tâm, đạt được nhận thức chung là tất cả đều dễ xử lý. "Vậy anh giải thích cho em một chút về chuyện kết hôn và... sinh con."

"Em biết."

"Em biết?" Hắn lấy làm lạ.

"Dù gái hay trai, chỉ hai là đủ." (*)

"..." Bỏ đi, suy nghĩ của hai người không chung một lối. Hắn vẫn là nói chuyện chính sự của mình đi. "Kết hôn không có gì phải giải thích, chỉ là một cái thân phận. Hai chữ sinh con thì, ý nghĩa thâm sâu ảo diệu lắm."

Lam Diệm nhấp vào khu ảnh ọt, chọn đại một thread.

Tấm hình cỡ lớn mở ra trên màn hình.

Nhưng mà chỉ có phụ nữ, bày ra tư thế gợi cảm.

Trong khu ảnh ọt, 99% các chủ đề sẽ không đăng hình của nam giới lên. Cho nên, muốn tìm hình có cả nam lẫn nữ khá là khó. Khó khăn lắm mới có một tấm hình nhỏ, tìm được một cặp nam nữ.

Lam Diệm hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, giải thích, "Đây chính là đoạn mở đầu cho việc sinh con."

Doãn Tiểu Dao nhìn hai giây, lắc lắc đầu, "Không đẹp. Sách mẹ đưa em xem vẽ còn đẹp hơn."

"..." Hần nghi ngờ mình nghe nhầm, "Sách?"

"Đúng thế." Cô gật đầu, "Mẹ nói, đó là bí tịch sinh con của Doãn gia."

"..."

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Chương 69

***

Vẻ mặt của Lam Diệm đờ lại.

Hắn cảm thấy mình phải yên tĩnh một chút.

Thế là, hần bình tĩnh nói, "Đao thị vệ, bây giờ anh phải ngủ một giấc, em đừng làm phiền anh."

Doãn Tiểu Đao không hiểu thế nào, nhưng vẫn đáp lại, "Được."

Hắn im lặng tắt máy tính, im lặng nằm xuống giường, im lặng nhắm mắt lại.

Sau này ngày nào cũng phải sống với một đám đầu đất, hần phải thích nghi cho thật tốt. Điều may mắn duy nhất là, bạn gái của hần, là người bình thường nhất Hoàn Quán. Tất nhiên, việc này cũng đồng nghĩa, đám người kia người này còn đần hơn người nọ, già trẻ lớn bé đều như thế.

Cuối cùng, Lam Diệm lại than thở câu đó, "Trời xanh có mắt, nhưng mình lại bị mù."

Trên đời này có biết bao cô gái xinh xắn thanh nhã, hần chỉ cần liếc mắt là có cả đám nường nượp kéo đến. Thế mà hần lại chọn trúng đứa đầu đất này. Mà sau lưng cô nàng, còn có một gia tộc đầu đất.

Mù rồi, thật sự là mù rồi.

Tuy rằng cảm thán như vậy, nhưng trong lòng hẳn lại ngọt như ăn mật. Đầu đất có đàn cũng không quan trọng, hẳn sẽ toan tính dùm cô. Hẳn sẽ chăm lo để cô không phải lo cơm ăn áo mặc.

Nghĩ đến đây, Lam Diệm nhất thời tràn đầy sinh lực, ngồi bật dậy.

Doãn Tiểu Dao hoài nghi nhìn hẳn, "Tứ Lang, anh làm sao vậy?"

"Đao thị vệ, bí tịch sinh con của nhà em đâu?" Dáng vẻ vênh váo tự đắc của hẳn lại xuất hiện.

"Trong bao." Cô nghĩ nghĩ, giải thích, "Mẹ nói, anh không mấy hiểu chuyện sinh con, cho nên mới phá lệ giao bí tịch của Doãn gia cho anh."

"..." Hẳn không mấy hiểu? Nhảm nhí! Hẳn đã thắm nhuần phim AV biết bao nhiêu năm nay, bí tịch nát gì có thể hiểu biết hơn hẳn? Hẳn dẫu môi, "Lấy ra cho anh xem thử."

"Được." Doãn Tiểu Dao xoay người về phía túi vải, lấy ra một quyển sách ố vàng, sau đó đưa cho hẳn.

Lam Diệm nhận lấy, liếc nhìn bìa sách.

Bìa sách thuần một màu, chỉ viết bốn chữ lớn bằng bút lông: Tuyệt thế võ công.

Hẳn lật một hồi, cả trang sách bên trong cũng đã cũ kỹ, "Cái này của thời đại nào vậy?"

"Không biết." Cô ngồi xuống cạnh hẳn, "Bà nội truyền lại cho mẹ, mẹ truyền cho em."

"... Còn là vật gia truyền mấy đời à."

"Đúng thế."

Lam Diệm dứt khoát trái sách lên trên giường, sau đó nằm úp sấp mà đọc.

Đây là một quyển xuân cung đồ. Nét vẽ cao siêu, ý cảnh sâu xa, hoàn toàn khác biệt với phim AV. Trên sách tô đầy cái tình tiết ám muội, mấy trang đầu tiên như ẩn như hiện, ngược lại, có cảm giác trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào.

Đọc tiếp đọc tiếp, vẻ mặt của Lam Diệm có chút thay đổi. Hắn mím chặt môi, nét mặt căng cứng.

Doãn Tiểu Dao nâng má, học theo hắn cũng nằm sấp như vậy. Nhưng mà vẻ mặt của cô thì rất bình tĩnh.

Hắn liếc cô một cái, "Em xem qua chưa?"

Cô gật đầu, hỏi, "Tứ Lang, anh xem không hiểu à? Để em giải thích cho anh."

"..." Giải thích con khi. Nhìn cái bộ dáng ngờ nghệch của cô kia, có thể xem hiểu mới quái lạ. Hắn gằn giọng, "Qua đây, anh giảng cho em một chút."

Doãn Tiểu Dao kỳ quái nhìn hắn, "Mẹ nói anh không biết."

"Em mới không biết." Lam Diệm trợn trắng mắt với cô. "Nếu như sau này chúng ta phải sinh con, thì phải học cho đàng hoàng vào."

Doãn Tiểu Dao nghĩ, nếu như chuyện ở Thương Thành kết thúc rồi, hắn cũng cai dứt rồi, vậy chuyện tiếp theo chính là kết hôn sinh con rồi. Làm đủ bài tập thật sự rất cần thiết. Thế là cô gật đầu, "Được."

Cặp tình nhân trẻ tuổi này, tuy rằng anh chàng thì tinh lực dồi dào, nóng nảy khó kiềm chế, nhưng căn cứ vào việc mới xác nhận quan hệ người yêu

chưa được hai ngày, Lam Diệm cảm thấy vẫn là làm từng bước vẫn là tốt hơn.

Học tập là một chuyện, thực tiễn lại là một chuyện khác.

Ít nhất là sau khi đưa gốc này hiểu chuyện, hẳn mà có phản ứng nữa thì cũng có thể quang minh chính đại tự mình giải quyết.

Lam Diệm ôm lấy cái suy nghĩ ngay thẳng này, phổ cập kiến thức cho Doãn Tiểu Dao, "VẬY, Đao thị vệ. Cái chuyện này, từ xưa đến nay đã là lẽ bất di bất dịch."

"Đúng thế." Nếu mọi người đều sinh con như thế, vậy cô và hẳn cũng không ngoại lệ. Cô hỏi, "Tứ Lang, sau này chúng ta trở về Hoàn Quán kết hôn sinh con chứ?"

"Kết hôn trước, sau đó... làm mấy chuyện chuẩn bị trước khi sinh con, qua mấy năm rồi mới có em bé đi." Tuy rằng Lam Diệm luôn miệng nói hai chữ "sinh con", nhưng hẳn biết, bây giờ hẳn còn chưa sinh được. Hẳn có lịch sử hút ma túy ba năm rưỡi, mới cai nghiện có nửa năm, hẳn sợ sinh con ra bị dị dạng, bị thiếu năng hoặc là một đứa bé nghiện bẩm sinh. Hẳn cười cười, "Đao thị vệ, đợi khi anh khỏe rồi chúng ta sẽ sinh mấy đứa con đáng yêu." Mặc kệ cái "chỉ hai là đủ" gì gì đó, sinh thì cứ sinh thôi. Cùng lắm thì phạt tiền.

Doãn Tiểu Dao hiểu ý của hẳn, nắm lấy tay hẳn, "Tứ Lang, anh nhất định sẽ khỏe mạnh."

"Ừm, sinh một tá." Hẳn ôm cô một chút, cười hì hì.

Nội dung trong bí tịch hơi bị nhiều, Lam Diệm đọc chưa tới một phần ba thì đã chịu không nổi.

Bó tay, khả năng của chỗ nào đó hồi phục quá ư là mãnh liệt. Chỉ hơi hơi động tâm một chút là thẳng đê đã chẳng cách nào bình tĩnh nổi.

Hắn sợ tức nước vỡ bờ, thế là nửa chừng dừng lại, "Hôm nay học tới chỗ này đã, bữa sau xem tiếp."

"Tứ Lang, anh không giảng bài cho em sao?" Doãn Tiểu Dao ngồi dậy.

"Không giảng nữa." Hắn nói năng thô lỗ.

"Chúng ta học bí tịch rồi, lúc nào thì bắt đầu luyện tập?" Trước nay năng lực hành động của cô rất mạnh. Ngày trước khi luyện công đều là xem xong lý thuyết là lập tức tập luyện.

"..." Lam Diệm trầm mặc hết mấy giây, rồi nói, "Đợi khi học hết toàn bộ đi... Kiến thức nửa vời dễ xảy ra sự cố."

"Được." Doãn Tiểu Dao đáp lại.

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao lần nữa chưa trở về Hoàn Quán, ở lại Thương Thành thêm mấy ngày.

Bởi vì phải đọc bí tịch.

Vì sức khỏe tinh thần và cơ thể, mỗi ngày Lam Diệm chỉ đọc vài trang. Sau đó thì dùng giọng điệu nghiêm túc giải thích quá trình sinh con cho Doãn Tiểu Dao nghe.

Quyển bí tịch này cực kỳ dững mãnh. Có không ít động tác, nếu không có thể lực và nhẫn nại nhất định thì căn bản là không cách nào hoàn thành.

Sau này Lam Diệm đã hiểu, đây căn bản là ngoài sáng thì song tu, trong tối là luyện công.

Đệt!

Tên khốn nào viết ra sách này vậy, thế này không mệt chết người sao. Một loại vận động nhàn nhã thông thả thế mà làm như đấu võ không bằng.

Thế mà đũa đàn kia còn nóng lòng muốn thử. Xem khí thế của cô kia, là muốn tìm hấn đánh nhau.

Người của Hoành Quán, quả nhiên là một đám đầu đất.

Đồ đàn thối.

Mặc dầu Lam Diệm cực kỳ bất mãn với quyền bí tịch sinh con này, nhưng vẫn xem hết cả quyển.

Hấn cảm thấy, quyển sách này tinh túy ở chỗ khúc dạo đầu. Những động tác có độ khó cao ở phía sau, có thể trực tiếp bỏ qua.

Hấn cũng nói rõ với Doãn Tiểu Dao như thế.

Cô gật đầu, "Võ thuật cũng là bắt đầu từ chiêu đầu tiên."

"..." Lam Diệm nghĩ, hấn đại khái là người duy nhất có cô bạn gái lấy cái suy nghĩ luyện công cùng hấn song tu để sinh con.

Doãn Tiểu Dao rất mong chờ cái ngày lý thuyết và thực tiễn kết hợp.

Lam Diệm không mấy mong đợi. Nhưng mà, thẳng đê của hấn lại làm trái ngược với hấn, mà đối với chuyện này thì hấn có phần không thể khống chế được.

Cuối cùng, vẫn là nghênh đón được ngày đầu tiên tu luyện bí tịch.

Đó là ngày 16 tháng 8, âm lịch ngày 14 tháng 7.

Ngày là do Doãn Tiểu Dao chọn, cô giải thích thế này, "Ngày mai là ngày tết Trung Nguyên, cưới gả đại kỵ."

"..." Lam Diệm lười so đo với cô, hãnh nói, "Anh xuống lầu mua dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn."

"Em có dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn." Doãn Tiểu Dao nhớ lại cái giầy Lam Úc nổ súng kia, "Lần trước lúc anh gặp nguy hiểm, em không biết dùng." Hơn nữa lúc đó tình hình quá nguy cấp, cô không kịp lấy dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn ra.

Khóe môi của Lam Diệm nhếch lên, "Buổi tối dạy em cách dùng."

Tối, hãnh nấu cơm, cô rửa chén.

Sau đó thì tới thời khắc chính thức thực nghiệm.

Lam Diệm biểu hiện rất lấy lệ.

Doãn Tiểu Dao thì lại tắm rửa xong từ sớm, ngồi xếp bằng trên giường

Hãnh liếc cô một cái, "Đao thị vệ, em phải nhớ thủ hạ lưu tình." Hãnh lo cô ngốc không để đầu cho hết, thật sự coi như luyện võ mà đánh hãnh tàn phế.

"Được." Cô trả lời vang dội.

Lam Diệm cứ luôn tưởng rằng, bản thân không mong mỗi tu luyện theo bí tịch, không thể ngờ được là, phản ứng của thăng đệ mình lại quá nhanh, hoàn toàn không xem cái "tưởng rằng" của hãnh ra cái đinh gì.

Hãnh vỗ vỗ trán, lâm bẫm, "Hy vọng mình có thể sống sót qua đêm nay."

--

Lam Diệm đã sống sót.

Còn sống rất tốt nữa.

Hắn không khỏi khâm phục năng lực vận động của mình.

Mấy trang đầu tiên của bí tịch quả không tệ, rất có hiểu biết về việc tạo dựng bầu không khí. Cũng nhờ cái bầu không khí này, Lam Diệm không bị Doãn Tiểu Dao đánh đến tàn phế.

Lam Diệm có kiến thức lý luận phong phú, cộng thêm học tập trong quyển bí tịch, vào thực tiễn thì quả thật không thầy cũng giỏi.

Doãn Tiểu Dao vẫn coi như là phối hợp. Tuy rằng biểu hiện nét mặt của cô không đủ, thế nhưng hắn cũng cảm thấy bị mê đắm.

Những động tác có độ khó cao, Lam Diệm bỏ qua hết. Hắn là vận động trên giường, chứ không phải là diễn tạp kỹ.

Nếu như hồi tưởng lại quá trình vận động, thì đó quả là không thích hợp với với trẻ con, dù sao thì bây giờ xã hội ưa chuộng hài hòa. Lam Diệm lên mạng google một chút tiểu thuyết tình cảm, nhưng không tìm thấy câu chữ thích hợp để diễn đạt đêm đầu tiên của mình.

Hắn chỉ đành tóm tắt là, một đêm hai lần.

Bởi vì dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn chỉ có hai cái.

--

Thông quan hoàn tất, Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao chung giường chung gối đến ngày thứ hai.

Sau khi Lam Diệm vận động xong thì sẽ ngủ ngáy khò khò.

Doãn Tiểu Dao thức dậy từ sớm, nhưng mà không rời giường luyện công.

Cô ôm Lam Diệm một chút, nhích sát hẳn.

Ngoại trừ bị kém ngủ khi cai nghiện, thời gian còn lại hẳn ngủ đều giấc không dứt.

Cô nghe miết cũng nghe đến quen rồi.

Ngoài cửa sổ rất yên tĩnh.

Vào một buổi sáng tinh mơ tươi đẹp thế này, Doãn Tiểu Dao đột nhiên nhớ đến lời lão chủ trì nói năm ấy.

Tờ xăm thượng thượng kia, cô vẫn luôn giữ thật kỹ. Cô vững tin nội dung trên tờ xăm. Mà nay, cô cảm thấy đã được như ý nguyện.

Cô nghĩ, trước khi trở về Hoàn Quán thì phải đến ngôi chùa ở Thương Thành đó tạ lễ, cảm tạ Nguyệt Lão.

Lúc này, Lam Diệm khẽ cựa mình.

Phần chân bên hẳn bị tuột xuống, để lộ ra vết sẹo trên ngực.

Trên người hẳn có không ít vết sẹo, chính là những dấu vết do Lam Úc tra tấn để lại. Dưới tác dụng của cao mờ sẹo của Doãn gia, chúng đã nhạt màu đi rất nhiều.

Anh chàng này, tuy rằng suốt ngày luôn có bộ dáng không làm việc đàn hoàng, nhưng ý chí của hẳn rất kiên cường. Hẳn đã trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng cuối cùng đã đứng trước mặt cô, trước sau vẫn với dáng dấp của một con người hiền lành.

Đây chính là Tứ Lang của cô.

Là Tứ Lang, người cùng cô hạnh phúc mỹ mãn.

Là Tứ Lang, người cùng cô con cháu đầy đàn.

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc

www.dtv-ebook.com

Chương 70 (End)

***

Mấy năm nay, trấn Tây Tịnh càng ngày càng có nhiều thanh niên đi về thành phố lớn, những người còn lại trên trấn đa phần đều là những người già cao tuổi.

Thôn dân cảm thấy kỳ quái chính là, mấy thanh niên ở Hoàn Quán, vẫn cứ coi giữ cái võ quán đã bị thời gian vứt bỏ, cố chấp và lạc hậu.

Càng quái lạ hơn là, con gái của Doãn gia, còn có thể đưa từ thành thị về đây một cậu trai tuấn tú. Đôi mắt màu lam đó y chang như mấy người ngoại quốc trên tivi.

Cậu trai tuấn tú kia nhỏ hơn con gái của Doãn Gia hai tuổi, nói là đến cửa cầu thân.

Thôn dân tưởng là, sau khi cầu thân, cậu trai tuấn tú sẽ trở về thành phố. Ai ngờ, cậu ta lại ở lại Hoàn Quán, hơn nữa còn mãi không đi.

Tháng thứ ba sau khi cậu trai tuấn tú kia đến, Doãn Gia cử hành một buổi hôn lễ.

Đưa con gái có vẻ mặt cứng đờ của Doãn Gia kia, lấy chồng rồi.

Toàn thôn nhoáng cái náo nhiệt hẳn lên.

Thím Chu đầu thôn nói rằng, "Ôi chao, Doãn nha đầu hóa ra là biết cười."

Mẹ của chú Trương giết mổ nói, "Chỉ là khi cười thì không tự nhiên."

Tây Thi bán đậu hũ nói, "Chú rể thật là đẹp trai."

Chu Xương sửa xe đạp nói, "Cô dâu ăn vận ngẫu thật."

Tuy rằng thôn Tây Tịnh có rất nhiều phong tục, nhưng hôn lễ ở Hoàn Quán không theo phong cách cổ điển, mà là kiểu cách phương Tây giản lược, để cho đám người già đó mở rộng tầm mắt.

Chú rể mặc đồ vest.

Cô dâu cũng mặc đồ vest.

Chỉ là màu sắc khác biệt.

Chú rể tuyền một thân đen, cô dâu thì toàn thân sắc trắng. Chú rể cao ngất rần rỏi, cô dâu cao gầy mảnh khảnh, đứng cùng một chỗ, độ ngẫu đạt đến một tầm cao mới.

Lúc đối diện với Lam Diệm, thỉnh thoảng Doãn Tiểu Dao sẽ cười. Đa số thời gian, cô vẫn không có biểu cảm gì.

Khóe mắt đuôi mày của chú rể Lam Diệm toàn là ý cười.

Trong một thoáng, Lam Diệm nhìn thấy một thanh niên ở kế bên đang ngậm điếu thuốc. Giây phút ấy, cơ thể hắn đột nhiên nhớ đến sự lằng lằng khi hút thuốc phiện, thế là động tác của hắn khựng lại.

Gần như giây tiếp theo Doãn Tiểu Dao đã phát hiện ra sự bất thường của hắn, cô thuận theo ánh nhìn của hắn nhìn qua, cô gọi, "Tứ Lang?"

Lam Diệm quay đầu lại.

Trong mắt cô là một mảng trong trẻo lạnh lùng.

Hắn cười cười, kéo lấy tay cô.

Đây chính là cơn nghiện trong tâm trí cả một đời người hút thuốc phiện, đến từ phản xạ có điều kiện của cơ thể. Tuy hắn đã cai nghiện, nhưng trong khoảng thời gian này, cái ngứa ngáy mề cào trong lòng kia, tập kích hắn vô số lần. Mỗi khi hắn thèm nhỏ dãi cái sung sướng đã từng ấy, thì sẽ có một cô gái xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn yên ổn vượt qua.

Lam Diệm cúi đầu, khẽ nói bên tai cô, "Đao thị vệ, em nhất định phải sống lâu trăm tuổi." Một khi cô không còn, hắn cũng coi như đã chết.

"Được." Doãn Tiểu Đao sáng khoái đáp lại, "Tứ Lang cũng phải sống lâu trăm tuổi."

"Được." Tuy rằng miệng Lam Diệm thì nói được, nhưng hắn biết, hắn sẽ không sống lâu được bằng cô. Những năm hút thuốc phiện kia, đã làm hắn tổn thọ.

Chuyện hắn có thể làm, là nỗ lực kéo dài sinh mạng của mình, bầu bạn cùng cô đi được quãng tháng ngày dài hơn.

--

Lam Diệm an cư ở trấn Tây Tịnh.

Đám người ở Hoàn Quán rất thích, cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu trước sư phụ làm bếp, hò hét khắp nơi, "Sau này ngày nào chúng tôi cũng có thể ăn no cơm." Trên mặt là nụ cười của nông nô vùng lên hát mừng.

Ngũ, Lục sư đệ nhảy tưng tưng, chạy từ đầu thôn đến cuối thôn.

"Cơm chiên của sư tỷ phụ của chúng ta làm là ngon nhất."

"Sư tỷ phụ không chỉ biết chiên cơm, còn biết xào rau nữa."

Doãn Tiểu Nhuệ cảm thấy mình thân là người của Doãn gia, cần phải giữ sự tế nhị, nhưng cũng tiến cử với Tây Thi đậu phụ rằng, "Chỉ dùng một nguyên liệu là đậu phụ thôi mà anh rể em cũng có thể làm ra 18 món ăn không giống nhau." Trong lời nói, đầy niềm tự hào.

Dần dà, dưới tình huống cả thôn dân đại đa phần đều chưa được nếm qua tay nghề của Lam Diệm, lại vang lên cái danh xưng "Đầu bếp nổi danh của Tây Tịnh."

Đối với chuyện này, Lam Diệm chỉ muốn trợn trắng mắt.

Nhà này đều là một đám đầu đất! Không một ai ngoại lệ.

Lam Diệm vốn chỉ dự tính là lo việc bếp núc thôi, ai ngờ, ngay cả sổ sách cũng phải lo.

Hắn vốn tưởng rằng, một đám người thế này, có thể sống đến hiện tại, thế nào cũng phải có một người quản lý gia đình lợi hại mới phải.

Sau đó, hắn đã hiểu, Hoàn Quán có thể đứng vững không đổ, là bởi vì kỳ tích. Ngoại trừ điều đó ra, không cách nào giải thích được đám đầu đất trong nhà này làm sao có thể vô tư vô lự nhiều năm thế này.

Ngày đó là ngày nóng bức nhất của mùa hè, vừa gặp ngay mùa vải chín. Doãn gia gia kê Đại sư huynh và Tam sư huynh hái vải đưa lên huyện thành bán. Đại sư huynh và Tam sư huynh hành sự mau lẹ, một buổi sáng là đã làm xong.

Lúc ra cửa, gặp được Lam Diệm.

Lam Diệm nhìn thấy là vải, tùy ý hỏi một câu là có năm mỗi hay không.
(*)

(* Năm mỗi tiếng Trung là [荔枝菌] - Lê Chi Khuẩn, từ lê chi [荔枝] nghĩa là trái vải, cây vải.)

"Có chứ, Nhị sư huynh chịu trách nhiệm gác đêm hái nấm, ngày mai lại đem đi bán." Tam sư huynh cười hì hì, "Nhị sư huynh sở trường nhất là hành động giữa đêm."

Lam Diệm nhàn nhạt, "Ừm. Với thời tiết năm nay, đoán rằng có thể bán được hơn 200 tệ 1 cân."

"Hai trăm!" Đại sư huynh kinh ngạc.

"Đúng thế, năm nay mưa suốt, vải chẳng đậu trái bao nhiêu."

"Vây cũng không thể tăng đến 200 chứ." Tam sư huynh khiêng một sọt lớn, "Năm mỗi lúc trước bọn ta đều bán giá 30 tệ, không phải thứ hiếm quý gì."

"... Ba chục?" Lam Diệm nghi ngờ mình nghe nhầm.

"Ba chục." Đại sư huynh trả lời.

"..." Lam Diệm câm nín. Hoàn Quán chính là một đám đầu bò như thế đấy. Còn không phải thứ hiếm quý gì cơ đấy. Giá của năm mỗi ở Thương Thành chưa từng dưới 200 một cân. Cuối cùng, Lam Diệm cũng lười giải thích nữa, thở dài nói, "Để em đi bán cho."

Từ đó về sau, mỗi ngày Lam Diệm đều vì kế sinh nhai của Hoàn Quán mà hao tâm tổn lực, cũng chẳng tâm trí để nghĩ đến thuốc phiện nữa.

Sau đó, Hoàn Quán dần dần trở nên giàu có.

Doãn gia gia bắt đầu lo lắng, lúc rảnh ông liền dạy dỗ Ngũ, Lục sư đệ, "Tiền bạc là ngọn nguồn của vạn điều ác."

Ngũ, Lục sư đệ đồng thanh lặp lại, "Tiền bạc là ngọn nguồn của vạn điều ác." Nói xong còn học cái vẻ mặt nghiêm trọng của Doãn gia gia.

"Tiểu Ngũ Tiểu Lục à." Doãn gia gia giãn mày, các con phải nhớ kỹ, tiền bạc là ngọn nguồn của vạn điều ác đấy."

Miệng tuy nói như thế, nhưng con đường làm giàu của Lam Diệm lại vô cùng rộng mở.

Thí dụ: Đầu bếp nổi danh của Tây Tịnh xuất sơn mở quán rồi.

Ở cái chốn Tây Tịnh này, mở quán chẳng buôn bán gì được, bởi vì đều là trong thôn mình cả.

Bởi sự rối ren của Lam thị, hạng mục du lịch trên trấn bị gác lại rất lâu, sau này chuyển nhượng cho một công ty khác khai thác.

Lần khai thác này, đầu bếp nổi danh của Tây Tịnh cũng trở nên uy phong.

Rất nhiều người trong thôn cũng mở nông trang. Nguyên liệu nấu ăn nuôi trồng tự nhiên, thật sự hấp dẫn rất nhiều du khách vùng ngoài.

Quán ăn của Lam Diệm gần sát với ba cửa hàng bên này của Hoàn Quán.

Trước lúc khai trương, hần kéo Doãn Tiểu Dao đến xem, chỉ chỉ tay, vô cùng hăng hái mà rằng, "Đao thị vệ, đây là giang sơn trăm vì nàng mà gầy dựng nên."

"Được." Trên đời này, chỉ có Doãn Tiểu Dao mới phối hợp vô điều kiện với mấy lời nhảm nhí của hần, "Tứ Lang, anh thật tốt."

Lam Diệm đắc ý cười.

Quán ăn sửa sang rất đơn sơ, lúc mới bắt đầu, cực kỳ vắng vẻ. Những người đến ăn toàn là dân trong thôn.

Lam Diệm cảm thấy xuống tinh thần, thế là mỗi ngày chỉ phục vụ một bàn, sau đó thì nghỉ ngơi.

Ngày nào quán ăn cũng mở rộng cửa, đại đầu bếp lại chạy đến gian bếp của Hoàn Quán bận rộn nấu cơm nước cho một nhà đầu đất. Quán mở được hai tháng, chẳng kiếm được đồng xu teng nào.

Lam Diệm không để ý.

Doãn Tiểu Dao cũng không để ý.

Đám người của Hoàn Quán ngày nào cũng được ăn no uống đủ thì lại càng không để ý.

Đến mùa du lịch, du khách đến trấn Tây Tịnh đột nhiên tăng mạnh.

Quán ăn cuối cùng cũng có thể kiếm tiền.

Không giống với những quán ăn nhà nông khác, Lam Diệm thường hay có những món ăn mới. Hôm nay nấu món gì, hoàn toàn dựa vào tâm tình của hẳn.

Mỗi ngày Doãn Tiểu Dao chịu trách nhiệm viết tên món ăn của hôm đó, thỉnh thoảng lại nói, "Tứ Lang, em muốn ăn cái này."

Lam Diệm liếc nhìn thực đơn, "Đợi khi những người vô phận sự đi rồi, anh sẽ vào bếp nấu cho em."

"Được." Doãn Tiểu Dao gật đầu.

Tuy thực đơn rất tùy hứng, nhưng do tài nấu nướng khéo léo, khách đến không hề ít.

Sau hai năm kinh doanh quán ăn, danh tiếng vang dội khắp nơi.

Một ngày nào đó, có một khách tới. Thời gian đến quán dờ dờ ương ương, vào 3 giờ chiều.

Quán không có khách nào khác. Vị khách này nói là mình do hâm mộ tiếng tăm nên tới.

Mí mắt của Lam Diệm giật một cái, xa cách khó gần, "Ờ, chưa tới giờ cơm." Hơn nữa muốn nấu món gì, hẳn còn chưa suy nghĩ kỹ.

Vị khách cười cười, "Vậy tôi uống miếng trà là được."

"Tự nhiên." Lam Diệm ngáp dài một cái, chuẩn bị đi vào nhà bếp.

Vị khách tỉ mỉ đánh giá hẳn, đột nhiên nhíu mày, "Ông chủ, năm nay anh mấy tuổi vậy?"

Lam Diệm quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười, "Trẻ hơn anh."

"Đó là tất nhiên." Nét mặt của vị khách trở nên nghiêm túc, "Thật sự không giấu giếm gì, tôi biết một chút về xem tướng."

Lam Diệm lười để ý, "Thật sự không giấu giếm gì, tôi là người theo chủ nghĩa duy vật."

Vị khách lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

Lúc này, Doãn Tiểu Dao bước ra từ nhà bếp. Cô vác cái bụng lớn, vẻ mặt thì vẫn bình tĩnh như vậy. Ngoại trừ cái bụng nhô lên, những chỗ khác thì vẫn gầy nhưng khỏe mạnh.

Vị khách liếc nhìn qua, có chút kinh ngạc.

"Tứ Lang, em ăn xong rồi." Doãn Tiểu Dao bụng bầu nói, "Ngon lắm." Trước nay cô chưa hề keo kiệt trong việc khen ngợi Tứ Lang của cô.

Lam Diệm cười, con người xanh thắm lóe sáng, "Ăn no rồi thì đi ngủ đi, để anh rửa chén."

"Được." Cô gật đầu, "Tứ Lang, anh thật tốt."

Doãn Tiểu Dao có thai, đến thật bất ngờ.

Lam Diệm không khỏi nghi ngờ, chất lượng của dụng cụ phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn hẳn mới mua có vấn đề. Đối với chuyện nối dõi tông đường, hẳn luôn tính toán thời gian, dù sao cũng đã từng hút thuốc phiện. Hẳn còn nửa đùa nửa thật nói với Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, em nói con của anh liệu có bị dị tật không?"

"Không đâu." Cô lạnh lạnh trả lời, "Em và Tứ Lang nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn."

Lam Diệm hy vọng thật sự như thế. Hẳn lo lắng đề phòng rất lâu, sau khi biết Doãn Tiểu Dao có bầu song thai, hẳn càng lo lắng. Thậm chí hẳn còn mơ thấy con mình vừa ra đời đã tìm thuốc hút.

Vị khách nhìn nhìn Lam Diệm, lại nhìn nhìn Doãn Tiểu Dao, lắc lắc đầu, "Khó hiểu, khó hiểu quá." Trông tướng mặt, ông chủ và bà chủ đều là mệnh mất sớm, chỉ là không thể hiểu nổi, hai người ở cùng nhau liệu có phải là trừ với trừ thành cộng hay không.

Vị khách thật sự nhịn không được, hỏi một câu, "Ông chủ, có phải là từng có cao nhân chỉ điểm cho anh?"

"Cao nhân?" Lam Diệm cười cười, "Ngày trước tôi cao 1,825 m, hai năm nay cao thêm được 1,5cm, lên được 1,84 m rồi. Tính là người cao rồi."

"..." Cuối cùng vị khách thở dài một tiếng, "Học nghệ chưa tinh thông."

Vị khách ngồi suốt đến tối, nghiên cứu tướng mặt của Lam Diệm rất lâu, cuối cùng cũng không có kết quả. Thế là ông ta khen món ăn mấy câu, lại tiếc cho tài hoa của Lam Diệm bị mai một, "Ông chủ, tài nghệ này của anh đi đến thành phố lớn phát triển, một ngày kiếm cả đống vàng cũng không thành vấn đề. Anh chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi chỗ này sao?"

Lam Diệm hừ một tiếng, "Tôi là người dung tục, chỉ thích hợp ở núi thẳm rừng sâu thôi."

"Đúng thế." Doãn Tiểu Dao ở bên cạnh chen một câu, "Tôi và Tứ Lang chỉ thích hợp ở nơi núi thẳm rừng sâu."

--

Lam Diệm và Doãn Tiểu Dao ở nơi núi thẳm rừng sâu này, sống cả một đời.

Sinh được hai đứa con trai, ba đứa con gái, tất cả đều khỏe mạnh bình an. Ngoài ra còn nhận nuôi hai đứa bé không cha không mẹ bị vứt bỏ.

Đúng như tờ xăm đã nói, kéo dài mấy đời, con cháu đầy đàn.

Đời này của Lam Diệm, không hề đụng đến ma túy nữa.

Đây là một kỳ tích.

HẾT

PHÙ LAM

Giá Oản Chúc
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Ngoại truyện ngắn đăng trên weibo của tác giả.

Ngày 15/09/2016.

Trung Thu.

.

Mặt trăng to quá, giống như cái bánh ~

.

Ngày Trung Thu, Lam Diệm đóng cửa quán cơm.

Trong nhà còn một đồng thức ăn phải chuẩn bị, hẳn chẳng siêng mà đi tiếp đãi người ngoài.

Vừa sáng tinh mơ, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục đã léo nhéo muốn ăn bánh trung thu, bánh trung thu thật to.

Bánh trung thu thì Lam Diệm đã chuẩn bị từ sớm rồi, những thứ khác thì bây giờ mới làm.

Lúc hẳn thức dậy, Doãn Tiểu Dao hiếm hoi lắm mới không ra ngoài luyện công. Mấy năm nay, ngày nào cô cũng dậy sớm hơn hẳn.

Hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng cười rạng rỡ, ôm chầm lấy cô, "Đạo thị vệ."

"Tứ Lang, chào buổi sáng." Doãn Tiểu Dao giúp hấn gạt gạt tóc mái.

Hấn cười hì hì, "Đao thị vệ không đi luyện công à?"

Cô gạt gạt đầu, đang tính ngày, "Chúng ta đã bốn ngày không song tu rồi."

"..." Nụ cười của Lam Diễm sượng cứng một lát, "Đó là tại vì em không tiện..."

"Hôm nay tiện rồi." Cô nói chuyện rất nghiêm túc.

"..." Hấn nhìn đồng hồ một cái. Ừm, cách bữa ăn sáng còn chút thời gian. Sáng sớm dậy vận động có ích cho sự khỏe mạnh của thể xác và tinh thần, cực tốt. Hấn cười cười ôm lấy Doãn Tiểu Dao, "Đao thị vệ, hôm nay là một ngày tốt, anh đã nghĩ kỹ rồi. Buổi sáng có thể song tu, buổi trưa cũng được, buổi tối lại càng ngày tốt cảnh đẹp hơn nữa. Em nói có đúng không?"

"Đúng."

Mặt mày Lam Diễm tươi roi rói, "Lượng vận động của hôm nay cứ quyết định như thế nhé."

Cô nhìn gương mặt tuần tú của hấn, "Được."

Cô cực kỳ yêu dáng vẻ dương dương đắc ý này của hấn, vẻ u ám hung ác của hấn, đã bay biến sạch sẽ. Tuy rằng Đại sư huynh nói như vậy thật ấu trĩ, nhưng cô hy vọng Tứ Lang của cô, mãi luôn là dáng vẻ thiếu niên cởi mở. Còn cô, sẽ như thế này bảo vệ hấn một đời một kiếp.

--

Bữa ăn sáng ngày hôm nay của Hoàn Quán rất trễ. Nhưng chẳng ai oán thán gì cả, bởi vì họ đều đặt sự kỳ vọng vào buổi cơm tối cả rồi.

Từ sau khi mở hạng mục du lịch, rất nhiều tập tục của trấn Tây Tịnh lại được xem trọng. Ví dụ như, trò kết đèn trong tiết trung thu, cũng coi như là một cái mách để hấp dẫn du khách.

Sau khi ăn no uống đủ, Tiểu Ngũ Tiểu Lục đã cùng Tam sư huynh chạy đi xem hội đèn lồng.

Đại sư huynh thì trở về chẻ củi, Nhị sư huynh thì lên sau núi luyện công.

Doãn gia gia nhìn đám đồ tôn tứ tán của mình, tự an ủi mình mà nói, "Chỉ cần hòa thuận thôi, ngày nào cũng là tết đoàn viên cả, cũng không nhất định là phải tụ tập trong ngày hôm này mà." Nói xong, ông liền thấy Doãn phụ Doãn mẫu rời khỏi. Doãn gia gia lại than, "Ngày mai lại tụ tập cũng như nhau cả."

Lam Diệm thấy cách thời gian song tu còn sớm, thế là kéo Doãn Tiểu Dao ra ngoài đi dạo.

Nghỉ lễ trung thu ba ngày, du khách không nhiều như lúc trước, cũng không chen chúc như ngày quốc khánh. Thêm vào nữa là buổi tối gió mát hiu hiu, quả là một ngày lễ tốt đẹp.

Sắp tới cầu Vu Sư, từ đằng xa, Tiểu Lục vẫy vẫy tay, "Sư tỷ, sư tỷ phụ, đến nhanh đi, Tam sư huynh bắt đầu đánh đàn rồi này."

Khóe mắt của Lam Diệm giật một cái, đang tính nói với Doãn Tiểu Dao là đừng có đi, thì khóe mắt hần lại lướt thấy một bóng người. Hần không phản ứng gì, nói, "Đao thị vệ, em đi đi, anh đây một thiên tài âm luật không đi tìm ngược đâu, anh ở đây đợi em."

Doãn Tiểu Dao nhìn hần thật sâu một cái, "Được." Sau đó cô buông tay hần ra, xoay người đi về phía Tiểu Lục.

Lam Diệm đi đến bên cầu Vu Sư, yên lặng ngắm nhìn đèn kết dây cả mặt hồ.

"Lam Diệm..." Người đàn ông ở bên cạnh tiến lên.

Lam Diệm chuyển mắt, sắc mặt lạnh lùng. Dường như là một thói quen, chỉ cần là người có liên quan đến khoảng thời gian trước xuất hiện, thì hẳn liền không thể nào hùng nãng lên nổi.

Tiểu Phiên chớp chớp mắt, cười, "Tôi đến đây du lịch."

"Chơi vui vẻ." Vẻ mặt của Lam Diệm không còn đau thương như thế.

"Cậu ở nơi thôn quê này thật đáng tiếc." Tiểu Phiên liếc mắt nhìn về náo nhiệt phía bên hội đèn, "Cậu cứ cam tâm ở đây làm một thằng nấu cơm sao?"

Lam Diệm rất bình tĩnh, "Tôi ở đây rất tốt."

"Ày, ra ngoài đi, hợp tác với tôi chơi một chút."

Lam Diệm liếc Tiểu Phiên một cái, sau đó nhìn về phía Doãn Tiểu Dao.

Tiểu Phiên sững người một chốc. Ánh mắt ban nãy của Lam Diệm, rất âm lãnh. Thẩm Tiệp con người đó, luôn kiên định tin vào sự lương thiện của Lam Diệm. Nhưng Tiểu Phiên không tin. Bởi vì gã đã tận mắt nhìn thấy con người của Lam Diệm khi ở bên cạnh Hạt Gia, mức độ cay độc không hề thua gì Lam Úc.

Rõ ràng là sói, thế mà lại cứ muốn ngụy trang thành cừu.

Tiểu Phiên đang tính lên tiếng, thì lại nhìn thấy Lam Diệm phút trước còn lạnh lẽo như gió đông thì phút sau đã cười như ánh dương ấm áp.

Tiểu Phiên thuận theo ánh mắt của Lam Diệm nhìn sang.

Doãn Tiểu Dao đang đi về phía bên này.

Đợi khi cô đến gần, Lam Diễm cười cười vươn tay ra, gọi, "Đao thị vệ."

Cô nắm lấy tay của hắn, sau đó mười ngón đan nhau, "Tứ Lang, mặt trăng to quá, giống cái bánh vậy."

Hắn ôm lấy cô, kề tai cô khẽ nói, "Về nhà làm cho em cái bánh mặt trăng bự, làm đồ ăn khuya."

"Được." Cô nép vào ngực hắn, "Tứ Lang, anh thật tốt."

Sau đó, hai người coi như bên cạnh không một ai, tay nắm tay đi qua cầu Vu Sư.

Tiểu Phiên mãi miết nhìn theo, cho đến khi Doãn Tiểu Dao quay đầu lại lạnh lạnh nhìn gã.

Gã hiểu, cô đang cảnh cáo gã.

Có lẽ, con sói Lam Diễm, là cam tâm tình nguyện ở bên cạnh một con sói khác, ngoan ngoãn làm con cừu.

Tiểu Phiên nhìn lên bầu trời đêm.

Mặt trăng à, quả thật rất to.

Ừm, giống như một cái bánh.

Hết

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70 \(End\)](#)

[Ngoại Truyện](#)